

Юрій Береза

Усмішкою
витру сльозу

Лірика.
Гумор і сатира

Видавництво
"Волинські обереги"

2016

УДК 821.161.2
ББК 84(4Укр)6
Б 484

*Книга видана відповідно до
Програми підтримки книговидання, сприяння
книгорозповсюдженню та популяризації історичних
досліджень у Рівненській області на 2015-2017 роки,
затверджена рішенням обласної ради
№ 1544 від 11 вересня 2015 року*

В авторській редакції

Берега Ю. П.

Б 484 **Усмішкою витру сльозу.** Лірика. Гумор і сатира / Ю. П. Берега. – Рівне : Волин. береги, 2016. – 940 с.

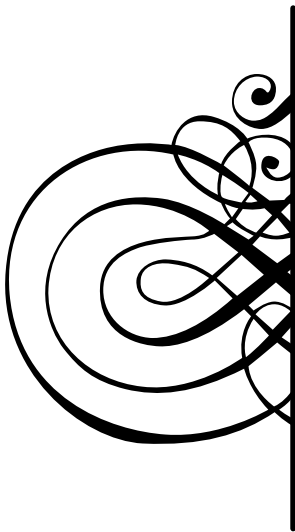
ISBN 978-966-416-452-5

Нову книгу українського письменника Юрія Береги складають ліричні та гумористичні твори, написані в останні роки.

УДК 881.161.2
ББК 84(4Укр)6

ISBN 978-966-416-452-5

© Берега Ю. П., 2016
© "Волинські береги", 2016

НА
ТАРІЛЦІ
ЗОРЯНІЙ

Лірика

НОВЕЛА ПРО ДУШУ

Днина вмлївала на сонця долонях...
Сїла голубонька на підвіконня,
Стукає в шибку, бринить голосочок.
– Дайте водички, – благає, – ковточок...
Вгледїв господар – наблизивсь неквапно
Й грудку жбурнув: – А пропала б, нахабо!
Дзенькнула шибка, шугнула голубка –
В дїм залетїла господаря грудка...
Знїтилась раптом маленька онука:
– Дїду, у тебе душа – як у крука!
Стало господарю зле в ті хвилини
Чи від образи, ачи від провини.
Хмара набїгла – пустилася злива...
І неймовїрно онука щаслива
Все крильми-рученятами радо махала.
– Пий водичку, голубко! – у небо гукала...

А рік до року, рік до року –
Та й долї річенька нївроку.
Штовхне враз берег у плече
Надїї хвиля – й потече...
Бїжать життя стрїмкі потоки
В моря глибокі та затоки.
В живому дзеркалі у тому –
І грїм, і сад, і вікна дому,
Хрестїв печаль і далина,
В якїй заждалась нас весна...

БРАТОВІ МИКОЛІ
на 60-річчя

Якби назад хоч літ із п'ятдесят,
Якби вернутись у дитинства казку,
Вручив би я тобі як брату брат
Із вишні ключку й воротарську маску.

А ще б із картоплини залюбки
Я вирівав би трактора чи крана,
Або з штахети (сварять хай батьки)
Я змайстрував би справжнього нагана.

А ще б я, брате, записавсь умить
У твій загін безстрашних «партизанів»,
Щоб «окупантів» аж до ночі бить
Та із «війни» вернутись на світанні.

А ще б з тобою я пішов в кіно,
Яке привіз Мишко-кіномеханік,
А там і посвистав би заодно
За кінокадри клеєні і рвані.

А ще б дивись, як тепле молоко
Ти смачно п'єш з холодної гладьки
Та все кепкуєш: – Мамо, наш Юрко
До сала липне, наче кіт до мишки!

А ще б ганяв на вигоні м'яча,
Щоб аж у грудях серце колотило,
І ти б мені заюшено кричав:
– Ну дай же пас, ну дай же пас, водило!

А ще б з тобою попросив-таки
В бабуні копійок з-під камізьки
Чи цукру би насипав у ложки
І на плиті варив би нам цукерки.

А ще б я попросив як хокеїст
Пробачення за мах кривої ключки,
А ще б з тобою за один присіст
Дві миски з'їв зашквареної юшки.

А ще б я знову вірша написав,
Аби й тебе до Слова поманити...
На жаль, не вернеш п'ятдесят назад,
Тож треба п'ятдесят нам ще прожити.

20.12.2013 р.

СОБІ НА 60-РІЧЧЯ

Дожив до п'ятниці.
Завтра – субота,
а там і неділя...

НЕ НАВЧИВСЯ

Не навчивсь одного:
Слухати дурного,
Хитрому кивати,
Вихваляти блати,
Розуміть хапугу,
Блазня і папугу,
Скнару й ненажеру,
Псувача паперу,
Пробачати кату
І дегенерату,
Зраднику й нахабі,
Вдаваному Папі,
Богохульцю й типу
Схожого пошибу,
І любити злого,
Що паплюжить Слово...
Не навчився, рідні,
Й дякую цій лінії.

НЕ БІДА

Ні снігів, ані морозів
Січень нам не наліпив.
Новий рік відтак на возі
Погостити прикотив.

Українці, не біда,
Що довкіл не біло.
Наша доля молода
Сіє-віє світло.

Білий Кінь б'є копитами,
З воза випрягся уже.
Нагодуємо дарами –
Хай нам щастя принесе.

Феєрверки і салюти
Грімкотять і там, і там.
Значить, кращій долі бути,
Гей, назло всім ворогам.

Українці, не біда,
Що довкіл не біло.
Наша доля молода
Сіє-віє світло.

Святвечір заходить...Лиш я та кутя,
Солодка, як віра у вічне життя
І мами, і тата, й півсвіту рідні,
Що зіркою з неба кивають мені...

В трав'яних покосах
Спочивали роси...
Та з якогось дива
Налетіла злива!..
Тії роси сонні
У моїм безсонні.

– Не балакай про смерть,
Бо накличеш біду...
Я мовчу. Хоч на чверть.
Але я ж то піду...

На таці
у формі
язика
подали
брехню...

Вікно відчинив
у сад
інститутський,
що цвіте
лише
в пам'яті.

Зійшов
зі стежки –
нею
поспішають
до середини
літа
сонечка...

До сліз
сліпить
очі
сонце,
але йти
в протилежний бік
немає
сенсу:
там молодість
уже чужа.

Дописав
останній
рядок –
і розсміявся:
– Така сумна
вийшла
книжка!..

На голові
в козака-запорожця
сушиться
адідасівська кепка!
А він
не регоче,
бо
гіпсовий.

Пожовклу
мамину фотокартку
заправив у куточок рамки
власного портрета...

Лише сьогодні
зауважив:
вона –
біля мого серця.

Метелик,
такий кольоровий,
як сни у дитинстві,
приземлився
під ялиною
на шишку опалу.
Хотів зазнімкувати.
Аж тут хтось гукнув!
Озирнувся на голос –
побачив знайоме обличчя,
привітався –
і мерщій назад поглядом
до метелика!
А його і слід прохолов...
Образа
того метелика
і досі зі мною.

Прокинувся:
півні за вікном
перегукуються,
«брухунець»
до новин
проштовхується...
Невже проспав?
Схопився:
А таки не встиг
багато чого
розпитати
у мами і тата.

Ви бачили коли-небудь
вулика
з безкрилими
трутнями
і пасічника,
який ними
вихваляється?
А я – бачив.

Далеко за північ.
Слухаю
радіо «Культура»:
боюся
заснути
і прокинутися
під «Мой адрес – советсткій союз...».

Збіглися
вітри
на лютневу толоку,
а мені -
так літньо!
З гілочок
маминої вишні
заварив чаю.

Посеред скупого,
заюшеного
міського ринку
старий жибрак
роздає
хлібину
зголоднілим
голубам...

– Рублі, євро, долари...
Рублі, євро, долари...
– А чи не купите
книгу моїх віршів?
– Така валюта нині –
не ходова:
кому її передам?
Ніяковію.

Два художники:
один пише картини
на релігійну тему,
інший – ікони...
Один – багатий,
Інший – щасливий.

Замерз у холодній хаті,
а старої яблуні не зрізав:
боявся залишитися
без пам'яті.

Косить дядько
траву
на
кладовищі.
Час від часу зупиняється:
не відпочиває –
молиться...

– І що ти нажив,
окрім сивини?
– Ім'я.
– А що тоді я?
– Дані
для надмогильного
напису.

Оголосили
штормове попередження
ті,
що руйнують
Україну.

Хрести
і телеантени –
зв'язок
з Богом
і лукавим?

Висловили
традиційне співчуття
рідним і близьким
власних жертв.

Такого світлого
костюма носить!
А чорна
душа
з-під нього
пробивається...

Міцнучий був
замок
у портфелі –
і стерся.
А я дивуюся,
чом проникає
жура
у серце...

Засинаю
незадовго
до сходу
сонця,
одначе встигаю
з передуманого
план на новий день
скласти.

Етапи історії:
від каналів
зрошення –
до каналів
зростання.

Почесна варта
горобин доспілих
вишикувалась
по обидва боки
проспекту,
яким сонцелика осінь
марширує
під руку з бабусею
у білосніжному
капельюшкові...

Дорогою до Осені
горобина запалила
червоне світло,
зупинивши перехожих,
аби вони
дочекалися,
поки доспіють
її ягоди –
гостинці від щедрого
Літа...

Рибна юшка домліває в казанку
під поглядом засинаючого ока вогнища...
Вечірня тиша наклала вето
на коливання хвиль у річці...
Зануривши коси у воду,
молоденькі вербиченьки
завмерли, неначе навечно...
Спокій і благодать осіння!
Тільки тебе не вистачає,
моя юносте!

На березі озера
дикі качки
чепуряться –
готуються до прощального балу:
незабаром – у вирій.

Жінка
обриває
горобину –
гасить
світильники
Осені...

Я В ТВІЙ ДІМ ПОСТУКАЮ

Поки скибка місяця
На тарілці зоряній,
Паляниця міситься
Сонця в діжі змореній..

Поки сон хтось дивиться,
Кольорами гріється,
Серце мое дибиться
У надії-мрієчці.

Дибиться і корчиться,
Повниться розпукою.
Досвіток прикотиться –
Я в твій дім постукаю.

В серденько постукаю,
Заирну розчулено,
Чи його розлукою
Досі не замулено.

Пахне скибка місяця
На тарілці зоряній,
Паляниця міситься
Сонця в діжі змореній.

Догоріло літо –
Запалала осінь,
А зима ще тліти
Буде на морозі.

А як перетліє
І у світ подасться –
Знову зажаріє
Цвіт весняним щастям.

Ох, як же пахне свіжоскошена трава!
У душу затіка кульбабним соком...
Заплющиш очі – і дитинство ще трива,
Ще сивих літ хмаринки так високо!..

Я бачив,
як меркли,
мов загнені
пси,
вогні
феєрверків
на стрілах
грози...

На гілці-троні –
Краплина ночі.
У неба зоні –
Пожежі очі.

Краплина ночі –
Стара ворона.
Пожежі очі –
Громниці грона.

Ворона чорна
Сидить, мудрує,
Громниці грона,
Либонь, рахує.

Гукне громниця –
Ворону скурить.
І спопелиться
Мій світ зажури.

У БІБЛІОТЕЦІ

Розсердився:
кінчик сторінки
мій попередник загнув,
позначивши
зупинку
свого читання...
Та прочитавши вірш
на цій сторінці,
подумки подякував
незнайомцеві:
не зупинитися тут
неможливо!

ХТО ТО?

– Хто то в лузі, хто то
Так гуде?
– Джмелі то
Молодим ескортом
Заїжджають в літо.

– Хто в гаю й довкола
Б'є в дзвінкі тарелі?
– То лоскочуть горла
Соловейкам трелі.

– Хто то лепехою
Шелестить ночами?
– Хваляться красою
Жабки з цвіркунами.

– Хто то в небі, хто то
Лічить зорі щастя?
– Богатир Муркотик
І маленька Настя.

НА КЛАДОВИЩІ

Така трава, така трава – до неба!
Без мене, глянь, сягнула висоти!..
До крові на долонях рву, бо треба
Дорогу до покути віднайти...

Краплинки
крові
мого
серця
закапали
зелене
полотно...
Аж придивився
уважніше –
то на батьківській
яблуні
циганки
доспіли!

ДИМ

Йому господар чи не вперше рад –
Рятує ж бо від заморозків сад...

Між цим і тим,
Між є й було –
Лиш літ і зим
Яскраве тло.

Між тим, що є
І буде ще,
Життя снує
Надії щем.

Та, як колись,
Цвіте жасмин
Там, де зійшлись
З тобою ми.

Де ми зійшлись
На вічну мить,
Щоб зорям вись
Благословить.

Нічний
травневий дощ
так скупав
мою
подорожню
втому,
що коли притулив
голову
до подушки,
відчув
неймовірну
чистоту
майбутнього
ранку...

У склянці з водою
стара цибулина
випустила
зелену антену,
завдяки якій
на екрані вікна
з'явилося
зображення
непокірного
життя...

Багряні листочки
півоній
почали скапувати
на білу скатертину –
і я збагнув:
той,
хто приніс ці квіти,
давно не переступав
поріг
мого
дому...

КЛИЧЕ МЕНЕ

Синові Тарасові

Ах, як ми грали, хлопчаки,
На вигоні сільському!
Аплодували нам дядьки
За гру ту, як нікому!

Повиростали, по світах
Нас доля розкотила,
Та гри улюбленої птах
Дарує й досі крила.

Хтось поспішає в ресторан,
Хтось рушив до Турина.
Мене ж футбольна кличе гра –
У гол я вірю сина.

У сина – форварда душа,
Моя вона неначе.
Як син в атаку вируша,
Надіюсь на удачу.

Гуде, вирує стадіон,
І я, немов хлопча те,
Кричу, аж хрипну: «Чемпіон!»,
Щоб сум перекричати.

Хтось вирушає в ресторан,
Хтось рушив до Турина.
Мене ж футбольна кличе гра –
У гол я вірю сина.

ДОЛЕНЬКА ЖІНОЧА

Ользі Дем'янчук

Ех ти, доленько жіноча!
Ти – як келишок вина,
Що солодші робить ночі!
Ти – і зойк, і таїна.

Ти цілунками багата,
Тихим видзвоном роси,
Ти терпка, ти і квітчата,
Ти – як вітру голоси.

У тобі – солодкі згадки,
У тобі – мій біль щемкий.
Я ще й досі те дівчатко,
Що сміється з-під руки.

Ще в устах – багаття ранку,
Ще в очах – стрічань вогонь.
Жаль лишень, що літ загадку
Вже не витрусиш з долонь.

ДІД КОСТЯ

(З учнівського твору)

К. І Коробці

Був березневий день, як вчора.
Весна придибала у гості,
Марія саме у ту пору
На білий світ з'явила Костю.

Ріс хлопець, як і Федір-братик,
До пастушка доріс, косити
Навчивсь невдовзі та орати,
Ще й вишивати, наче жити.

А книги... То були як друзі!
Ковтав хлопчисько кожне слово,
Що не давало скніти в тузі,
Давало сили і любові.

У вісімнадцять у шинелю
Його війна вдягнула клята.
Давав фашистам духопелю
За батька, матір і за брата.

Осколки в голову і ногу
Вп'ялись солдатіві неждано.
Одужав і подався в дорогу –
Латати Жаднівку, як рану.

Не повернувся лиш брат із фронту,
Життя вже тішилось осонню.
В колгосп загнали, мав роботу:
То бригадир він, а то конюх.

Минуло все, літа на плечі
Поклала доля, як погони.
І принесли ключі лелечі
Дітей, онуків – щастя гони.

Важка і щедра Кості доля
Сидить під боком не як гостя,
Вона ж то зна: із життеполя
Врожай зібрав дорідний Костя.

ЛЧИЛКА КОСАРЯ

Один –
Я вмілий син!
Два –
Рости, трава!
Три –
Косу гостри!
Чотири –
На луг із миром!
П'ять –
Пора починать!
Шість –
Благословіть!
Сім –
Нумо, косім!
Вісім –
Піт на переніссі!
Дев'ять –
Ого вже де я!
Десять –
Сонцем утерся!
Одинадцять –
Покоси іскряться!
Яке це щастя!

Не пробратись
ні очима, ні думками –
так осіннє небо
заросло
мохом
хмар холодних.
Порятунок в одному:
зачекати,
поки на обрії
з'явиться
з гострими шипами
всесильних променів
Червоне Колесо!

Покрова покрила журую мій світ,
Ми – родичі з нею по крові:
Вона яблуневий вимріює світ,
Я – очі твої волошкові.

Тиша така – не шепнуть, не зітхнуть,
Листя опале до стежечки тулиться.
Тільки хмаринки неквапно пливуть
У зиму по неба причаєній вулиці...

Осінній вечір, мов прибудний кіт,
Вогнем вікна старої Варки гріється...
Хто знає, чи в наступнім колі літ
Оцей вогонь йому іще зустрінеться?

Не вартує й гроша життя ледаче,
Позбавлене упертості й мети.
Спіткатись, та не падать – більше значить,
Аніж на плечах в когось гладко йти.

А незалежна вічно, все ж,
Є осені незгасність.
Її в оренду не візьмеш,
Ані в приватну власність.

Така і радість, і печаль,
Що вимовить не сила:
Осіння золота вуаль
Боровиків накрила...

Страхають лютою зимою
Синоптики – сміюся...
Твій погляд сонячний – зі мною.
Щоб не схолов, боюся.

Над кладовищем синій вітер свище,
Над тими, хто купавсь в земному раї.
Божки, божки... Над ними тільки вище
Осіннє небо та вороння зграї...

Серце почина в ту мить згорати,
Як рушаєш з батьківської хати
В невідомий і далекий світ,
Й мамина сльоза – тобі услід.
А згора до тла тоді в знемозі,
Як ніхто не стріне на порозі...

Грудневий вітер
рвав листки
останні...
Вони тримались,
як знамена
на Майдані!

Зима. Сніги. І до весни
Ще так, ще так далеко.
Та голос вірної струни
На серці робить легко.

Літа, літа. І вже синів
В дорослість юність кличе.
Немає в щастя берегів,
Якщо життя курличе.

Не варто ганити журу,
Бо де жура, там радість.
Надії сумнів перетруть –
І буде все по правді.

ПРОВОДИ

*30 листопада 2013 року
в Києві влада силою
розігнала Євромайдан...*

Осінь догорала
В радості людській.
На майдані грала
Музика надій.

Світлі думи гріли
Й світлі почуття:
– Гуси відлетіли,
Прилетить життя...

Правнуки Тараса
Обіймали світ:
– Ми – не блазнів маса!
Ми даємо звіт!

А їх в зиму, брате,
Провели-таки
Шумові гранати
Й гумові кийки...

Тужить сива мати,
Жде громів святих.
Хмар не розігнати,
Брате, грозових!

ЩАСЛИВА ЗЛИВА

*31 листопада 2013 року
на європейському саміті у Вільнюсі
Президент України Віктор Янукович
відмовився підписувати угоду
про асоціацію з ЄС*

Грім народить зливу,
Котру не спинить,
Зливу ту щасливу
Буде ворон пить.

Пить й не напиваться,
Горло обпікає,
Від людського щастя
Тихо помирать.

Тисячі майданів
Правда возведе,
І Тарасів Канів
Вигукне святе:

– Не журись, Поете!
Весь з тобою рід!
Бачить вся планета:
Йде Україна в світ!

А наразі, брате,
Під козацький марш
Будемо ховати
Яничарську фальш.

КОЛИ Ж?

Погода собачиться,
І сучиться влада.
За європобачення
Воює громада.
Воює, майданиться,
Ковта провокації...
Коли ж нагромадиться
Вже силюнька нації?

Снігоприбиральна машина
викидає сніг
з дороги
на узбіччя...
А перед очима –
нічний
Євромайдан
зі свистом
гумових кийків
і
криком
беззахисних
протестувальників...
Машина
викидає
сніг
з дороги
на узбіччя...
Чи ж то машина?
Чи ж то сніг?

Два сумні,
як ніч,
телефонні дзвінки
розчинили моє
сміхописання
у залишених
поза аркушем паперу
власних
негараздах...

УЛЮБЛЕНІ КОНІ

Мої улюблені коні
зі мною
завжди
і
скрізь:
на малюнках,
на світлинах,
на календарях,
у кадрах,
у спогадах,
у снах
і
наяву.
Зі мною –
їхне
іржання,
їхній храп
і
запах.
Їх досі
годую,
напуваю,
гладжу,
розчісую їм гриви

і хвости,
сідлаю,
верхи скачу
і
падаю
в колючу стерню.
А ще плачу,
коли помирають...
А тут –
ще й рік Коня!
Зустріну і його,
привітаю,
проживу,
проведу.
Однак,
коли його не стане,
у моїй любові
до коней
в долі-нерозлучниці,
сподіваюся,
нічого не зміниться...

Нема ні грошей, ні погоди,
І друга десь блука дзвінок...
Та в серце святонько заходить,
Коли душа ураз народить
Поезії бодай рядок...

Водохреще. Святий джерельний дар
Уста змочив – і серце защеміло:
У цьому ж дарі сам небесний Цар
Безсмертив душу і нетлінне тіло!

Не передаються
у спадок
ні щастя,
ні гріх,
на відміну
від заповіді
та
прокляття.

Із літами
все частіше хочеться
усамітнитись.
Чи не тому,
що наслухався
нісенітниць
по самі
вуха?

Я БАЧИВ

Я бачив,
як на Йордан
котив
додому
бочку
з освяченою водою
злий чоловік
і як з маленької пляшечки
ділився
цілющим
Божим даром
із перехожими
Добротворець...

ВСУПЕРЕЧ АНОМАЛІЇ

Лютує дощ...
Втік сніг із площ,
Світ посірів
Од ніг до брів...
Та, попри стреси,
Білють досі
Ген при дорозі
Мої берези!

Безмежне синє око
березневого неба
розпеченою зіницею
цілиться
в батальйон
галасливих
чайок,
що вишикувалися
довгими рядами
на поліському
приуніверситетському майданчику.
Цілиться
та все
допитується:
– А чиї ви?
Чорноморські?
Дніпровські?
Степові?
А чайки навперебій:
– Українські!!!
Українські!!!
Українські!!!
Збираюся
у рідні краї...

Юна вишенька
рясним цвітом
так розчулила
старого
всохлого
клена,
що він
пустив
молоді пагінці...

Неймовірно
чарівно
цвіте
сакура!
Але куди їй
до
бузку...
Він же
росте
з
мого
серця!

ТРАВНЕВЕ

І медунички, і кульбабочки
Цвітуть ген край долиноньки –
Малюють для Наталочки
Знамено Україноньки...

Розчинились, як тінь,
білі ночі цвітінь,
і плодів зав'язалися
вузлики.
Чути літа тремтливо-щемке,
як «Амінь!»,
«Дзінь-дзелень! Дзінь-дзінь-дзінь!
Дзінь-дзелень! Дзінь-дзінь-дзінь!..»
на порозі осінньої музики.

Довкола тиш така глибока
Посеред райської краси,
Що вже подумав би: «Я – в Бога!»,
Якби не віршів голоси...

Нічка. Літо босе.
Дощ об підвіконня
Азбукою Морзе
Вибива безсоння...

Так, страшно опинитись у полоні
І в клітці битись, як безсила птиця.
Та у ворожий стрій перегніздиться –
Що вмерти в материнському ще лоні.

Блискавки на клоччя
Небо розривали –
Сині твої очі
З ночі виганяли...

Не дощів вина,
Що душа сумна.
Не вина громів,
Що не чути слів.
А біда у тім,
Що як пуста дім,
Що не на щоках
Сльози – на шибках,
Що твоє «люблю»
Ці дощі заллють,
Що мине гроза,
Посвітліє сад,
А на стежці тій,
Тихій і святій,
Яблуневий цвіт
Замете твій слід...

Крапку переправити на кому
Можна дуже легко в одну мить,
Та ще не вдалося нікому,
Мертву душу грішми воскресить.

Соловейко чергу «тьох»
Випустив із горла –
І в серцях одразу двох
Квітка смутку всохла.

СЕРПНЕВЕ

А спека така – що німує мобілка,
Замовк «брехунець», склякла муха-дибілка...
І лиш крізь відчинене в сад мій вікно
Так чути, як в яблуках грає вино!

Живеш – заздять,
Помираєш – тішаться...
Це бездарі.
Живеш – замовчують,
Помираєш – славлять...
Це пристосованці.
Живеш – хати не обминають,
Помираєш – дорогу забувають...
Це корисливці.
Живеш – радіють,
Помираєш – плачуть...
Це друзі.

Для губ підбрала ти фарбу
І тіні, і крем для лица,
І навіть придумала звабу,
Аби полонить молодця.

Придумала і підбрала,
Нюанси геть зваживши всі.
«Кохая», – нарешті сказала,
Купаючи тіло в грозі...

Світилась калина журою,
Згадавши любов солов'я
Й мене упізнавши з тобою,
Красунечко Осінь моя.

Той дім, в яким зустрілись вперше ми,
Лиш ребрами висвічує з пільми
Та шле привіт тобі ачи мені
Кущем бузку при вибитім вікні...

Приснилось: жінка молода, красива,
Дитятко пригорнувши осяйне,
Мій погляд упіймала й попросила:
– Я поспішаю, поцілуй мене...

Завмер: її десь бачив, бачив, бачив!
А де, а де, не пригадав, на жаль.
Лиш на щоці вустами слід позначив –
Мій сон пропав, лишив щемку печаль...

Тепер я кожну молоду, красиву,
З дитятком жінку поглядом ловлю,
Аби впізнати молодість щасливу,
В якій живе немовлене: «Люблю».

Життя на різних в нас меридіанах,
Серця ж лишись на екваторі, кохана.

Ти вже не в тому віці, щоб кохати?
Ну й жартівниця, жіночко, яка ти!

У когось – шепіт,
У когось – шипіння...

За плечима – літ отара,
Та не дую я у вус,
Бо не старості це хмара.
Вік мій – двадцять та ще плюс.

Вчительський звичний фінал:
Сняться – при школі барвінок,
Зошити й класний журнал
Без підсумкових оцінок...

Висіло люстерко старе на стіні.
Заглянув у нього, немов у надію,
Що юність щемка усміхнеться мені...
Одначе наткнувсь на холодну завію.

ЛИСТОПАД 2014

Знов зима – не акація
Біло-біло цвіте.
Дозріваєм як нація,
А москаль – то пусте.

ЧУБ КОЗАЦЬКИЙ ДОСІ В МОДІ...

Як-не-як, ще рік прожито,
Рік надій, тривоги, вини,
Рік, що пахнув спілим житом
І їдким огнем війни.

Усього було доволі:
Віри, подвигів і зрад,
Та на світнім видноколі
Перемоги наш парад.

Чуб козацький досі в моді,
В шані – дух козацький ще,
А це значить, що свободі
Підставляємо плече.

Від малечі до старечих –
Всі ми Київська є Русь.
Наші предки – то предтечі,
Котрі вчили нас чомусь.

І навчили – пребагато:
Бить за кривду ворогів,
Дарувати друзям свято
Без жури і берегів.

Так, пече печаль Донбасу,
Так, під серцем – Криму сум,
Але віримо щоразу:
Правда знищить зло і глум.

Тільки треба меч сталити –
Й під Тарасів заповіт
Злою кров'ю окропити
Нашу волю вже навік.

Рік Новий, заходь у хату,
Україною що звуть,
Де сестра сестрі, брат брату
Зичить долі світлу путь.

Гей, заходь в міста і села,
Рік Новий, на втіху нам
Й дай, шановний, духопела
ЛіліПутам-ворогам.

Хай настане, хай настане
Мир і спокій на Землі,
А хижацька тінь розтане,
Наче сон страшний, в імлі!

ПОВЕРНЕННЯ ПТАХИ

*25 травня 2016 року викрадена в зоні АТО
й незаконно засуджена в Росії
українська льотчиця Надія Савченко
повернулася додому...*

Він здався, двоголовий, попри харч
І лють, і гвалт господаря лихого,
Із кігтів Птахи випустив пархач,
Хоч міривсь заклауать за мить до цього.
Він здався, дикун і заздрісник, він здався,
Злякався Бога а чи, може, неба,
З якого кров, а не дощі, лилась,
Коли довбав безжально жертві ребра.
Вона знялась знесилена у вись,
Ударила крильми повітря гордо,
Аж в Україні рідній зайнялись
Високі трави радості акордом!
Вернулася додому – і брехню
Струсила з себе, як стражданья гору –
І свого серця крапельку вогню
Вручила нам на вічну непокору.

Бог жайвора душу в мені поселив.
Тож двері шкільні відчиняв мені сторож,
Неначе до палацу рідкісних див,
Величності Слова й щемливих історій.
Ота жайворинна неспляча душа
Мені дарувала і голос, і крила,
Із нею в далеку я путь вирушав,
Вона мою старість світанком прикрила.

Цілющі трави п'ю, хоча
Сльоза прощання на очах.

Ніч. Я в гуртожитку вірші пишу,
Бинтуючи римами серденька рани,
А за стіною студентки – шу-шу:
Складають на перші побачення плани...

Проживши вік, старий поет збагнув:
Плекати Слово – праця то до поту,
Яка гірку приносить насолоду:
Для серця біль і чубу сивину.

Зі стелі пробитої капає дощ
У зварений кимось до обстрілу борщ...

ПІСНЯ «КІБОРГА»

Наступають зліва,
Атакують справа,
В лоб – свинцева злива...
Отака забава.

Скиглять міномети,
Гавкають гармати.
Хтось воліє вмерти,
Хтось – безсмертним стати.

Дим перемішався
Із густим туманом.
Хтось вже відстрілявся,
А мені ще рано.

У прицілі клятий
Рашен біля «Граду»,
Ще свинцю наляти
Маю в груди гаду.

Хай сповна нап'ється
Нашого «узвару»,
Хай він захлинеться
Від оцього дару.

Будем, хлопці, жити,
Вище носа, брате!
Можна тіло вбити,
Дух не відібрати.

Наступають зліва,
Атакують справа,
В лоб – свинцева злива...
Отака забава.

НЕСУТЬ БІЙЦЯ...

Несуть побратими
Бійця на плечах,
Хоч день і не димний,
Туман ув очах.

Хоч смерті лавина –
За обрієм дня,
Бійцю домовина –
Як вічна броня.

Стають на коліна
Бійця земляки,
Щоб слава нетлінна
Зайшла у віки,

Щоб пам'ять глибока
Не падала ниць,
Щоб вічно й жорстоко
Карала убивць.

Впаде сива ненька
На свіжий горбок,
Як падав рідненький
На бруствер синок.

І небо здригнеться,
Здригнуться серця,
І ротний озветься:
– Вперед, за бійця!

ДОБРОВОЛЕЦЬ

Із доброї волі
на світі з'явився.
Із доброї волі
цей світ полюбив.
Із доброї волі
у зоряній висі
омріяну зірку
обрав для судьби.
Із доброї воленьки
вдачу мав горду.
Із доброї волі
навік присягнув
відвазі і правді,
народу і роду.
Із доброї рушив
на кляту війну.
Із доброї воленьки
бився хоробро
й прикрив оборонців
безвусих, як сам...
Та із недоброї волі,
з недоброї
заклякло дививсь
у сумні небеса.

ЗЕМЛЯЧОК

Коли палав Майдан,
Палив брехню й зухвалість,
Він боронив плацдарм
У власному підвалі.

Коли покликав дзвін
На битву з окупантом,
Одним із перших він
Зробився емігрантом.

Покіль трива війна,
Від імені народу
Він віскі п'є до дна
За честь і за свободу.

А як прийде пора
Стрічати перемогу,
Додому ця мара
Повернеться, їй-богу.

Та як би не було,
Нехай затьямить двічі:
Чесніше – куля в лоб,
Аніж плювок у вічі.

ВОЛОНТЕР

Завше стрічається – як не уперше,
Завше прощається – як не востаннє.
Знову гармата запроданська бреше –
Їй ця брехня у горлянці застряне.

Рідними стали притомлені хлопці,
Та не залякані посвистом смерті.
В них автомати й гранати – при боці,
А Україна – при самому серці.

Вкотре настане хвилина затишшя,
Хлопці борщем поласують домашнім,
В небо поглянуть і мовлять: – Узвишшя
Нинішнє зовсім не схоже з вчорашнім...

Будуть атаки і рани, і втрати...
Грім перемоги розхристає тишу!
Тих не здолати, повік не здолати,
Хто в унісон з Батьківщиною дише.

ХІРУРГ

Не до жалю, розпачу чи страху –
Треба рятувати світ бійцю.
Ув операційну – як на плаху,
Як під град з гарячого свинцю.

Зброя звична в цьому поєдинку:
Скальпель і надії відчуття,
Що займає вічну серединку
Між минулим і новим життям.

Відігнавши сумніви і втому,
Попросивши в Бога щасну мить,
Поспішає хлопцю молодому
Дати шанс до правнуків дожить.

І коли розплющить хлопець очі
Та сльозину випустить з-під вій,
Закурити він, хірург, захоче,
Як гвардієць на передовій.

Я – не баба, а таки мужчина,
Та ридаю, попри каяття:
Знов на мене ніжними очима
Зирить з окупації дитя...

Я – не баба, а таки мужчина,
Та згораю, як суха трава:
Нелегка на плечах домовина,
У якій – лиш форма бойова...

Я – не баба, а таки мужчина,
А тому надією живу,
Що у мене знайдеться причина
Попроситись на передову.

ТАНЕЦЬ

Ах, як він танцював цей ніжний вальс!
Аж музика від подиву тремтіла,
Коли підхоплював, партнерко, вас,
Зливаючись в одне єдине тіло!

І він літав... І той політ не гас,
Допоки... не прокинувся – і жахнувся,
Коли колош порожніх доторкнувся
І бій згадав, і найманський фугас...

Він затанцює й на протезах вальс,
Щоб музика від подиву тремтіла,
Коли підхопить він, партнерко, вас,
Зливаючись в одне єдине тіло.

Ах, як він закружляє, сивий птах!
Аж музика від подиву заплаче!
І розум відбере тобі, москальче,
Цей вальс на протезованих ногах.

НАДІЇ САВЧЕНКО

Останньою надія помира,
Як дух свободи й непокори втрачено.
Твій меч, Надіє з берегів Дніпра,
Для перемоги долею освячено.

ПЕРЕСЕЛЕНКА

Переселили тіло, а душа
В праотчій краї залишилась тліти,
Де очі хати вилізли з орбіти,
Де вбиті залишились муж і діти,
Де в полі блудить злякане лоша,
Де в школі замість учнів – горобці,
А замість сміху – мінне завивання,
Де вишита і випрана востанне
На шворці – блуза, як саме прощання,
Де у могилах корчаться мерці.
Переселили стежку в споришах,
Та залишились спогади і болі
У тім краю, де оборонці волі
Стоять на смерть, щоб на краєчку долі
Мене іще діждалася душа.

РОСІЙСЬКОМУ НАЙМАНЦЮ

Ну що, послухавсь – взявся за труди?
Підзаробить на смерті закортіло?
Лишаєш закривавлені сліди,
Двидляючись у власний рай прицілом?

Підзаробляй, як хочеш, тільки знай,
Нащадку ханських орд із темночасся:
Твоєму злу настане раптом край,
Хоч як би ти не скиглив, не пручався.

У мить оту збагнеш (якщо збагнеш!):
Твій заробіток лютим є доволі,
Який не роздаси, не проковтнеш, –
Надгробок без хреста у дикім полі.

РОЗВІДНИК**«ЗВІРОБІЙ»**

Він знає
собі ціну,
попри те,
що вороги
обіцяють
заплатити
за нього –
30 тисяч
доларів.
Знає,
та ніколи
нікому
й нізащо
її
не назве.
Утім,
ця таємниця
відома
лише
одній
особистості –
УКРАЇНІ.

Хлопці на передовій
не сплять.
І я не сплю –
пишу
про них
вірші...

Передав на фронт
свої вірші,
але ніяк не діждуся
відгуків на них.
Чи то бійцям
ніколи їх прочитати,
чи то вже не можуть
мені відповісти...

ДОГОРАЮТЬ МОРОЗИ

До весни – лиш два сни,
Догорають морози,
А завія війни
Не вщухає, голосить.

Білий жах накрива
Душі зовсім невинні.
Знов ридає вдова,
Знов болить сиротині.

Та антихрист вдає
З себе Бога й надалі,
Сум-печаль роздає
Як найвищі медалі.

Ой ти, світоньку мій,
Ой надіє остання,
Люту пору завій
Поверніть на скресання.

До весни – лиш два сни,
Догорають морози.
Хай завію війни
Змиють весноньки грози.

ЛИСТ ВОЇНА-ЗАКАРПАТЦЯ

Здрастуйте, матусю і бабусю.
Пишуть Вам вітального листа
Доня Таня, Віктор-син й онусі
Настя, Оля й Іра золота.

Літечко моргає теплотою,
Тішить нам серця і неспроста –
Хоче прихилити добротою
Ваші, рідна, злюблені літа,

Росами ранковими умиті,
Вишнями прихилені до хмар,
Соками дospelими налиті
І солодкі, як отой нектар,

Радістю і смутками прикриті,
Мріями обняті і жалем,
По-свалявськи щастячком омиті,
Завтрашнім очікуваним днем.

Люба наша мамо і бабусю,
Нянечко і вчителько дітей,
Ваші руки й серце – дужі-дужі,
А любові – весь безмеж очей!

Хай не оминає Вас кохання,
Хай живеться в злагоді завжди,
Хай Вас тішить радістю світання
І бентежить погляд молодий.

Наша мила мамо і бабусю,
Вам бажають жити аж до ста
Доня Таня, Віктор-син й онусі
Настя, Оля й Іра золота.

Та ще я, Ваш син, сказати хочу:
Знову вирушаю на АТО.
Не журіться, в дім вернуся отчий –
І за стіл присядемо гуртом.

ЛЕТІЛИ ЛЕЛЕКИ...

Так легко, так легко
Летіли лелеки,
Летіли додому,
Забувши про втому.
І був їхній клекіт –
Як річеньки клекіт,
А серденьків стукіт –
Як громонька гуркіт,
А крилець підійми –
Як перші обійми...

Війна і піст –
Ось жаху зміст!
Під покаяння
Трива вбивання...

ГОЛОС УКРАЇНИ

*Пізнавши тебе поближче,
Послав я тебе подалі.*

Володимир Шинкарук

Як не крути, ти завжди поруч
Була, Московіє, і є.
У світлі дні і темну пору
Я чула сапання твоє.

Не раз гадюкою під боком
Звивалась, жалила не раз,
Себе вважаючи пророком,
Що ледь не лусне від образ.

Я все терпіла, всякі муки,
Наїлась вдосталь лободи,
Аби діждатися розлуки
З тобою, вилупко орди.

Аж скреготала ти зубами,
Аж піна з рота люто йшла,
Коли моїх дітей рабами
Робила ти, царице зла.

Встигала плюнути у душу,
У плечі пхнути, зі шляху збить,
Зорю небесну у калюжу
Сховати, лиш би досолить.

Ти й нині поруч, в ці хвилини,
Кусаєш, брешеш і сичиш,
Моїх дітей у домовини
Вкладаєш, бо під боком ти ж.

Своїх же найманців-ординців,
Що мруть за гріш, не впізнаєш,
А залишаєш наодинці
З прокляттям, що не має меж.

О неприкаяна сусідко,
Невже такою ти і вмреш?
Невже з останнім лиха свідком
Відбуде в пекло твій кортеж?

О завойовнице безбожна,
Як ти тремтиш, як ти тремтиш!
Моя клітинка тіла кожна
Твій відчуває смерті дриж.

Пізнала я тебе поближче,
Пізнала хитрість я твою,
В твоє вдивляюся обличчя,
Та вовчу морду впізнаю.

Ти – поза розумом і серцем,
Все віддаляєшся, як тіль...
А я жила й живу, не рветься
Моєї волі нить. Амінь!

Щось втомився. Під серцем
То пече, то болить.
Все ніяк не заснеться,
Як годинонька – мить.

Знову мучать тривоги:
Що Вкраїноньку жде?
Бог постелить під ноги
Миру шлях чи смертей?

Де сини в цю хвилину?
Як там батьківський дім?
Чи хрестам – вітер в спину,
Чи в лице їм усім?

Сниться що президенту?
І чи сниться йому?
Може, лічить проценти
Від затрачених мук?

А що їсться чи п'ється
Олігарху в цей час?
Плаче він чи сміється,
Що кривавить Донбас?

Втомо, ех, старкувата,
Відчепись і вгамуйсь.
Ще душа не щербата,
Ще до віри горнуйсь.

Завіршую про волю,
Що літа, наче птах,
Про бійців, їхню долю
У донецьких степах,

Про усіх побратимів,
Що в темницях не сплять,
Знають бо ж: нескоримі,
Поки очі горять.

Враз перо затремтіло
Під тяжінням руки...
Серце вже не боліло.
Зріли в небі зірки.

УКРАЇНІ

*Хіба не жах: своєї зброї
Не маєш ти в ці скорбні дні...
У тебе так: два-три герої,
А решта – велетні дурні.*

Володимир Сосюра

Князь Володимир був у тебе,
Були Хмельницький і Мазепа,
Шевченко, Стус і Чорновіл...
Яка ж бо в них тепер потреба,
Щоб дурнів з трону – та під стіл!
Але нема на дурнів сили –
Вони всю зброю захопили,
Покіль герої голіруч
Вкраїну вкотре боронили
І полягли край стільних круч.
Сидять і чубляться на троні,
Неначе пси лихі й голодні,
Крадуть і брешуть, як завжди,
Під гасла куплені і модні,
Коли ти стогнеш від біди.
Та знай: під люду раді крики
Князів і гетьманів великих
Ти приведеш в нове життя
І дурнів-велетнів безликих
Жбурнеш у вічне небуття.

Прийдеш до істини святої:
Тобі не треба буде зброї,
І кануть в Лету скорбні дні,
І тільки велетні – герої
В твоїй зростатимуть рідні.

Надії Куряті

Хризантеми цвітуть
За вікном і у серці.
Їм так тепло, мабуть,
В золотій круговерті.

Догорає жура,
Усміхається небом.
Ще любити пора
І зітхати вже треба.

Що листочок як дзвін –
То Світланкою зветься,
А що другий – то він,
Наче Юля, всміхнеться.

Тихі Орлівки сни,
Лісом тішаться вірші.
Від небес дивини
Наші очі світліші.

Хризантеми цвітуть,
Пахнуть щемом і Львовом.
Ще роки принесуть
Щастя обов'язково.

З-поміж стріч і чекань
В листопаду завії
Буде сонячна рань
Снитись довго Надії...

ЛЕГЕНДА ЗІ СЕРЦЯ

*Лідії Гольонко,
автору «Легенди про
поліський бурштин»*

Поліссям кружляють недобрі легенди,
Вороння немов, про бурштинові війни,
Ландшафти космічні, а з ними і ціни,
Підкупних чиновників, ліві оренди...

О світе зашарпаний, світе неситий!
Легенду поетка зі серця дістала
І вкотре засліпленим всім нагадала:
Зорю бурштинову повік не згасити!

РОСТИСЛАВУ МИРОНЮКУ

Життя бурлить, кипить, біжить,
Натужиться, хвилюється.
Прожито стільки! Ще прожить
Хай доля не лінується.
Було всього: удач і втрат,
Печалі й, звісно, радості.
Штурвал автівки був – як брат,
Салон – як трон порядності.
Нехай біжить життя, тече,
Добром і щастям повниться,
А друга справжнього плече
Ніколи не надломиться.

З БІЛОРУСЬКОЇ

Сергій Граховський

ЯБЛУКА

У Білорусі яблука доспіли
І глухо обсипаються на діл,
А по дорогах весело побігли –
Земля гуде, немов святковий стіл.
І подвигом прославлена високим,
Обвита ще й вінками колосків,
Земля набухла загустілим соком
І медом переспілих вересів.
Запрошують гостей до свого двору
Господарі, в свої рясні сади,
І в поглядах ховають заздрість добру
Батьки і сиві, як віки, діди.
Сховався місяць за старі дерева,
Осінній сад задумливо притих,
І тільки чути, як Адам і Єва
Кусають спілі і в росі плоди.

Ділити славу при житті й талант –
Де ще безглуздішу знайти роботу?
Ось колос може бути, як гігант,
Та восени не дати намолоту.
Ми, грішні, поспішаємо весь час
За славою, не маючи і гадки,
Що прожиті літа покинуть нас,
Й оцінку всьому виставлять нащадки.

Не задавайсь, у відчай не впадай,
Коли бува не радісно, а гірко,
І докори та славу обминай,
І пам'ятай, що гасне навіть зірка.
Живи, шукай, усе роби як слід,
Щоб твій святивсь на Батьківщині слід.

Яке ж то горе – сина поховать,
Біда – не знати, де його могила.
Звідкіль же в матері береться сила
В самотині, скажіте, вікувать?

Ти – моє і щастя, і покута,
Радість і щемливий давній біль,
Гіркота неспілої ще рути,
Майський сад і на порізах сіль.
Я тебе чекаю й виглядаю
В дощ, у холод, в пору спекоти
Не таку й таку, якою знаю,
Як одна буваєш тільки ти.

ПТИЧ

Не гукай гусей до хати
І не клич,
Глянь, яка уже крилата
Річка Птич.
Крила білії лопочуть
Край води,
І здається, гуси хочуть
Утекти
На озера неозорі
З осоки,
Де стоять, як у дозорі,
Гусаки.
Пересохла, обміліла
Річка Птич.
Не махай, хустинко біла,
І не клич
Ти гусей, качок тим паче,
На луги,
Бо ріка без них заплаче
Від нудьги.

КУПАЛЬСЬКІ ВІНКИ

Де неньчина сльоза колись упала
Й плакучою вербою проросла,
На берег на крутий зійшов Купала —
І пісня за вінками попливла.
Він вірив: їй не бути вік німою,
Зерно і на граніті проросте.
І дочекався: влітку і зимою
Біля криниці папороть цвіте.
І небосхил зірками рясно вкритий.
По них іде Купала крізь віки.
По ріках, по морях, по океанах
Пливуть купальські у світи вінки.

ДЯКУЮ

І не хвалюся, і не «якаю»,
Що я важливе щось роблю,
Натомість щиро завжди дякую
То сівачу, то ковалю
За хліб, за лемеші глибокі,
За сталь, за світло над столом
І за дороги ті широкі,
Яких до цього не було.
І за сироваточки слоїк,
І за шпалери на стіні.
Тримаюсь дяки я такої,
Бо люди все дають мені.
Шкодую за одним щоденно:
У кожного в боргу страшнім
І всіх не знаю поіменно,
Й віддячити не зможу всім.
Тому люблю я працювати,
Щоб сіль тріщала на спині,
І, як дитя, буваю радий,
Коли подякують мені.

ОСІННІ ДОЩІ*Пам'яті Михася Линькова*

Сумують Купа і Наноси,
І чайки стогнуть на косі,
Що чародій срібноволосий
До них не прийде по росі.
В затоці хвилі схвилювались,
Що не знайти його ніде,
Що ніччю лампи не запалить
І вогнище не розкладе.
І нарочанські косогорки,
І сосни туляться давно,
Чому ніде його моторки
Не видно вже і не чутно.
Іще його колодязь повен
Води джерельної й тепла,
І тільки одинокий човен
Листками осінь замела.
Сумують Купа і Наноси,
Смолисті скапують корчі,
Вночі і вдень, неначе сльози,
Стікають по шибках дощі.

ФАНТАЗІЯ

Надійде день, й навік мене Земля
Віддасть землі – і більш не повернуса.
Якби ж могли вертатись звідтіля,
Я опинився б знов у Білорусі.

З сумної осені вернися
У нашу першу ту весну,
До серця серцем доторкнися
І не зважай на сивину.
Вона з'явилася неждано,
І від тривоги, а не доріг,
І запеклася рання рана,
Яку загоїти не зміг.
Не залікуєш, як не бийся,
Які там не загадуй сни.
Щоб не зачахнути – вернися
В обійми першої весни.
Нехай покриють хвилі жита
Спокуси пізнії сліди,
І все ж, що мусили лишити
У давні роки я і ти.

ВІК

Дають молодші місце у трамваї,
Я дякую, та все ж таки стою:
Не тільки марку – молодість тримаю,
Наповнену неспокоєм, свою.
Ні холод не лякає, ані спека,
І нелегка не гне мене хода,
Хоч відстають од мене так далеко
Мої тривожні юності літа.
Розважливим зробився чоловіком,
Хоч втраченого вже не поверну,
І все ж, не вірю паспортному віку,
Допоки у люстерко не зиркну.

ПЛАЧЕ ЖІНКА

А на зупинці плаче жінка.
І їй не легшає, пече,
Хоч і біжать, біжать сльозинки
З її заплаканих очей.
Яка ж то сліз оцих причина?
Хто жінці душу отруїв?
Я думаю, чи не мужчина
Образив тільки-що її?
Не допоміг або відразу
Уперся в графік чи статут,
Чи ні за що обляпав гряззю,
І кривдно жінка плаче тут.
Розлучені, жонаті, хлопці,
В житті пригадайте щораз,
Що святість на жіночій боці,
Що мати народила вас.

СЕРЦЕ

Не зріє щастя без причини,
Без мужності не вистоїть боєць,
Без горя зморшок не бува в людини,
Без віри не загоїться рубець.
І серце не зание без тривоги,
І не знайдеш вночі без доброти
Крутої незнайомої дороги,
Щоб у біді комусь допомогти.
Коли ж сповна спізнав ти, друже, все це
І ще не встиг душею постаріть,
Не бійся, що болить так часто серце, –
Воно на те і серце, щоб болить.

НІЧЛІГ

Чи треба багато старому коню?
Наскубся і спутаний став до вогню.
Доблимусь вогнище, вечір зачах,
Лиш вогник мигтить у вже сонних очах,
На гриву чарівну роса осіда,
І вловлює слух, як трава молода
З землі пробивається із теплотою,
І чистою пахне соснина смолою.
Туман над поляною спить лісовою,
Й собі так дрімається гарно весною.
І сниться мені на цім першім нічлізі –
Ген лісовик на вільху спритно лізе,
В руках сучкувату тримає він палку
І з озера кличе додому русалку.
В легкому тумані,
Під місяцем синім
Вона відкликається криком гусиним,
На берег виходить, розчісує коси,
А з них, ніби ягоди, падають роси.
Скотилися роси, як дві журавлини,
На груди на білі красуні-дівчини,
І голос знайомий я чую спросоння,
Що озеро ніздрі лоскоче вже коням.
Я очі відкрив – біля дикої груші
Нічліжниця коси підбілені сушить.
– Кому це даруєш ти усмішки сонні? –
Питає вона і зорить з-під долоні.

Життя прожить –
Не поле перейти,
А треба і життя
Пройти, як поле,
І хоч одним
Зерняточком зійти,
А бур'яном не вирости ніколи.

ЗАВІРЮХА

На дорогах у завію
Доведеться горювать,
І від інею сивіє
Поступово голова.
Пасма білі, наче змії,
Проповзають по соші,
Я іду, хоч і дубію
Від взуття та від душі.
Вітер кида шпильки глиці,
Замітає білий світ,
Щоб в хурделиці не збиться,
Не згубить єдиний слід,
Що веде за повороти,
Що зникають на буї,
Де самітньо й без турботи
У снігах стоять гаї.
У заметі слід холоне,
Вітер свище і гуде,
А зіб'юсь – на рідний вогник,
Може, пам'ять приведе.
Щоб хутчій здолати втому,
Щоб не впасти на ходу,
Я, й осліпнувши, додому
Стежку помацки знайду.

ЧОМУ НЕ Я?

Біда на друга у якусь хвилину
Звалилася, неначе гори хмар,
А він тримавсь, щоб відчай не поглинув,
Покіль наступний не звалив удар.
Я співчував на відстані – все спішки,
Тривожився, щоб горе не звело,
А міг його підтримати хоч трішки,
Але часу зайти все не було.
Із метушні плів зайнятості сітку,

Не помічав ні днів, ані годин,
І не подумав, згадуючи рідко.
Як він з бідною справиться один.
Коли ж спізнився, мучить і тривожить
Сумління, і болить душа моя.
Бо сподівався – хтось та допоможе,
І не подумав: «А чому не я?»

Пам'ятаєм менш, ніж забуваєм,
Силимось згадати вірну путь,
Світле все у пам'яті тримаєм,
А гірке воліємо забуть.
Ближнього за помилки караєм,
Гріх чужий наш спокій часто їсть,
Промахи чиїсь враз пригадаєм,
Забуваєм промахи свої.
Ось тому-то нестійку я пам'ять
Буду як годинник провірять,
Щоб сумління не покрила пляма,
Щоб не помилялись ні на ять.

ТАЙНА

Скільки можна
Іще веслувать?
Скільки кроснам
Іще відснувать,
І роки, як нитки,
Вдвох сукати-вести? –
Вже не скажем-таки
Я ні ти.
Досить мудра це тайна
Життя –
Жити дано
До забуття.

ДРУЖИНА

Колись чарівною, як фея,
Серед дівчат вона була,
І ти щовечора за нею
Ходив по вулицях села.
Здавалося, що й на портреті
Таких іще не зустрічав,
І в пролісковому букеті
Ти їй записки надсилав.
Чекав її і сподівався,
Здала у вікна зазирає,
На рівнім місці спотикався
Їй пісні про неї все складає.
Співав про вроду про дівочу,
І в темноті сумних ночей
Тобі її світили очі,
Найкращі очі із очей.
Вона тебе назвала любим,
Їй за мить до вибуху війни
Їй ти пестив і голубив,
Цілунком мед пив запашний.
Вона в похід тебе збирала.
Коли нахлинула війна,
Вона косила, жито жала,
Листи тобі на фронт писала,
Жила тобою і чекала...
І дочекалася вона.
Вернувся в дім. Тобі був радий,
Як гостю кожен у краю.
Тут друзів стрів, та швидко втратив
Колишню молодість свою,
Пісні облишив ти поволі,
Знаходиш сотні різних справ
І топчеш ті квітки у полі,
Які колись ти їй збирав.
Вечірні осені маршрути
Кохана здійснює одна,
Адже про зустрічі забув ти,
Адже дружина вже вона.

МОЛОЧНИЙ ШЛЯХ

У сьайві зір – Молочний Шлях.
По нім летять у вирій гуси.
Неначе чую, кожен птах
Кричить: «Весною повернуса!».
Летять у вирій журавлі,
І бусли графік мають точний.
А мо', до рідної землі
Ім не потрібен Шлях Молочний?

СЛОВА

Слова щоденно верховодять,
Ми чуєм і говорим їх.
Вони то зводять, то розводять
Братів і недругів моїх.
Слова ті різними бувають.
Одні – вогню зупинять шквал,
А інші все живе вбивають
Зненацька, підло, наповал.
Від слова серце холодіє,
Проходить сон і забуття,
Від слова гинуть всі надії,
Від слова світиться життя.
Від слова виростають крила,
А серце кріпне у теплі,
Від слова прибуває сила,
Тож не шкодуйте щирих слів.
А здатним тільки ляють, гудить
І словесами торохтять,
Щоб не страждали добрі люди,
Було б найкраще оніміть.

Щоб писалися вірші,
Слід закоханим бути
В піднебесся і жінку,
У добрий люд свій,
І щоразу хоч трішки
Хміль щастя відчути,
І ніколи, ніколи
Не втратить надій.
Слід закоханим бути
У гомони бірні,
У світанки над полем,
У дощ, що гряде,
Слід закоханим бути
У зорі вечірні,
А в себе самого –
Ніколи й ніде.

ЖІНКА

А жінка – таємниця з таємниць:
Початок щастя і тривоги.
Перед тобою падають всі ниць
Мужчини на порозі перемоги.
Розтане серце, як весняний віск,
Засяють очі, подобріють руки,
Пиха злетить й уявний зникне лиск
Від подиву і скрадливої муки.
У глибині живого почуття
Опериться натхнення для польоту.
І все ж, не стачить одного життя,
Щоб зрозуміть, яка ти є і хто ти.

*Здравствуй, племя молодое,
Незнакомое.*

О.Пушкін

Ромашковим пилом і запахом жита
Обвіяли місто нічної вітри.
Здається, і чверті того не прожито,
Що збігло-сплигло до цієї пори.
Крокую проспектом по бруку Нямиги
Туди, де студентський гуде інтернат,
Де нас тут чекали конспекти і книги,
А ми на зупинці чекали дівчат,
Смуглявих, струнких, як у полі билинки,
З бровами, як пара розгорнутих крил.
Проходила ніч, і трамвай на зупинки
Приносив росу і ромашковий пил.
Нас кликало літо на рідну доріжку,
Де вітер дитинства гасав на коні,
Де першу біду ми зустріли й усмішку,
Де сльози, як дощ той травневий, рясні...
Заниють кістки і суглоби, буває,
Від сотні хвороб і від тисячі втрат,
А я, лиш як сонце за обрій сідає,
Шляхами колишніми йду в інтернат.
Вдивляються в мене осончені очі
З відчинених вікон, дворів тих і сих.
В хлопчачому спорі і пісні дівочій
Я друзів далеких ловлю голоси.
Хоч я їм чужий та ще дивний у чомусь,
Непроханий гість в незнайомім краю,
Ходжу вечорами довкіл цього дому,
Щоб збоку на молодість глянуть свою.
Ромашковим пилом і житом доспілим
Повіють на місто нічної вітри...
Я знаю, що буду також посивілим
І тільки ніколи не буду старим.

САЛАСПІЛС

*За цими воротами
стогне земля.*

*Напис на воротах колишнього
табору смерті Саласпілс*

Терпкою пам'яттю прикутий
До тих років, коли повис
Пекельним привидом покути
Над людством табір Саласпілс.
А від біди не захиститись,
І їй прохання ні по чім,
Думки гіркі – не пробудитись,
Сном не забутись уночі.
Мене на саласпілських плитах
Гулких хитають гнів і біль,
На них, іменами покритих,
Із кров'ю проступає сіль.
Гнітить полон галюцинацій:
Немовби в давні ще часи
На дибі всіх племен і націй
Живі я чую голоси.
Гудуть, як гріб, німі бараки,
На площі – шибениці тінь,
І помирають небораки
По сотні в день од рук катів.
З-під Бреста, Вільнюса і Риги
Із тьмяним поглядом журби
Ждуть наречені з кров'ю криги
Своєї смертної судьби.
Дитя у струпах, іще тямить,
Хоч в роті – жах, на лобі – піт,
Руками тягнеться до мами,
А натикається на дріт.
І корчиться, і попеліє,
Зника дитячий в пеклі зір,
Вівчарка дика шаленіє,

Регоче ситий конвоїр.
По крапельці зі свистом шприци
З сердець дитячих смочуть кров,
Щоб підвелися кляті фріци,
Що будуть биті знов і знов.
У тишині на плитах й нині
Гнів душу зранену пече,
Бо кров дітей у жилах синіх
Отих есесівців тече.
Вони склерозно й без печалі
Зір косять, наче відьмаки,
А в ребра довгими ночами
Чиїсь грюкочуть кулаки.
Ятраться рани на скелеті
І рясні смуги вздовж спини,
І вирватись ніяк малечі
З вогненних пелюшок війни.
Чому ж кати не можуть спати?
Чому живуть серед живих?
Чому за попіл і за страти
Громи не покарають їх?
– Чому?
– Чому? – гнів камінь палить,
І стогне вигіркла земля:
– Ні, на коліна ми не стали.
– Не зашморгнула нас петля.
– Не згризли нас криві іклища.
– Ми не згоріли на війні.
– Ми вічні всі!
– Ми всі живі ще!
– Ми в колі нашої рідні.
– Одної ми покути діти.
– Ми всі, убиті без вини,
Живем сьогодні, щоб радіти
Могли, зростаючи сини...
Мовчить, неначе на повірці,

Бетонний в'язень молодий
І слуха серць удари міцні
Своїх з-під чорної плити.
Стає до болю млосно-млосно,
Гудуть так жадібно вітри,
Людьми обгризенії сосни
Стоять і досі без кори.
На плитах верес зацвітає,
І губить ластівка перо.
Але сльоза не убиває
Нам віри в чесність і добро.

Ми виресли на хлібі і м'якині,
З рубцями на руках і на спині,
Тому ніхто в нас каменем не кине
І ні за що не дорікне, о ні.
Тому ми власним нехтуємо «раєм»,
Не гнемось од нещастя і біди.
Живемо складно, просто помираєм,
Важливого не звершивши завжди.

ВТРАТА

Слова ми губим,
Ми німієм,
І хвалимось,
Що вже не вмієм
Так розмовлять,
Як мати любя,
І найдорожчу пісню
Губим.
А з нею важко
Розлучитись –
Забути легше,
Ніж навчитись.

НЕПОРОЗУМІННЯ

Так і життя відгорювали –
Ти по собі, я по собі.
Давно зозулі відкували
По щастю нашому й журбі.
Я після кожної розлуки
У метушні тебе шукав,
Тягнулися назустріч руки,
Але ніхто не зустрівав,
А потім стримано і пісно
Мені казала: «Пробачай.
Запізнююсь. Вернуся пізно.
Там, на плиті, гарячий чай».
Ні, я не скажуся даремно
Ні найріднішим, ні чужим,
Мені і трішечки приємно,
Що ти завжди потрібна всім,
Що не запізнишся ніколи,
Не лічиш тижнів, ні годин,
А дехто ж кпить і в очі коле,
Що поруч ми, а я один.
Нічого так і не змінили,
А втративши, не здобули,
Синицю навіть не зловили,
Від журавлів лише «Курли!..».

ПОЕТ

Поет повинен відкривать,
Поет повинен хвилювать,
Свій шлях топтати треба,
За всіх повинен горювать,
Як за самого себе.
Коли ж спокійно на душі,
Порожнім словом не грішим –
Зачинить віра двері,
Що не придумуй, а рядки,
Неначе ті льодовики,
Розтануть на папері.
Ледь чути голос твій, бува,
Й вогні викрешують слова,
Нагадують для тебе:
Поет повинен відкривать,
Поет повинен горювать,
Як за самого себе.

ДОБРОТА

Нелегко берегти довір'я й щирість,
Нелегко кривди давні позабуть;
Вони звисають, як тяжкі гіри,
Любові й вірі переймають путь.
Нелегко добрим бути, хоч нам не треба
Ні хліба, роздобутого як-небудь,
Ні підлих успіхів, ні скидок, ні удач,
Ні вирішених іншими задач,
Ні тих похвал, що легко дістаються
Від друзів за обіднім за столом,
Ані пліток, що гадючинням в'ються
Та аж палають заздрістю і злом.
Усе минає, наче дощ невтішний, –
І біль, і гнів, образи дрібнота,
А залишається найголовніший
Талант і найсвітліший – доброта.

ТВЕРЕЗІСТЬ

Уранці думав: все переверну.
Удень горбила нелегка робота,
Здавалося, відкрию новину,
Хоч дуже часто сумнівався потай.
А звечоріло, подививсь здаля
На ті набутки, що їх добре видко:
Від них не збагатилася земля,
Тому і кривдно, і на людях бридко.
Тому все каюсь, хоч рубіж ось-ось,
І до смеркання – трішки зосталось.

СЛІДИ НА ЗЕМЛІ

Усіх одна чекає неминучість –
Дорога найкоротша із доріг,
Де метушня й неспокій нас не мучать,
Де не спішиш спокутувати гріх.
Коли біда застане туга-туга,
І світ цей не побачить, не почуть,
Того шляху звання, ані заслуга
Ніяка не pomoже обминуть.
По ній зникають, час той невмолимий,
Магнати, жебраки і королі,
А ті, котрі слідом ідуть за ними,
Сліди не всіх знаходять на землі.

БАГАТСТВО

Ніколи і нічого не шкода,
На щирість і на ласку не скуплюся,
Коли в твій дім постукає біда,
Останньою із крихт я поділюся.
Нічого не збираю, не таю,
Не бережу на чорний день і свято,
А все, що є, до краплі віддаю –
І тим щасливий та багатий.

КРИНИЦЯ

Джерелить біля берега криниця
То тихо, то дзвенить на всі лади,
Сюди ідуть у спеку, щоб напиться
Холодної цілющої води.
А сніг над голим полем заіскриться,
Ударить холоднеча навісна, –
Пульсує, струменить дзвінка криниця,
Прозорістю хвилюється вона.
Ні в спеку, ні в мороз, ні в дощовицю
Не зраджує криниця глибині,
І їй самій ніколи не спиниться:
Вона ж народу нашому зрідні.

ДОВІР'Я

Прозориста, аж зір дивує –
Моя поліська синь-ріка,
Де я на березі годую
З долонь підбитого шпака.
Він позирає з недовір'ям
Тривожним оком з-під повік.
Невже йому підступним звіром
Здається кожен чоловік?
І бридко робиться, і гірко,
Коли, угледівши мене,
Немов ошпарена, враз білка
На білку сосни дремене.
І навіть спутанії коні
Тікають в гущу сосняку.
А я щасливий, що з долоні
Годжу маленькому шпаку.

ДУБОВИЙ ЛИСТОК

Стоять діброви у зажуреній красі,
Летять у вирій журавлі і гуси,
Листок дубовий, в жилках і росі,
Як обриси моєї Білорусі.
Моя до нього тягнеться рука,
А він блищить металом на осонні,
І кожна жилочка дубового листка
На жилочку наклалася долоні.

Будь музою мені,
Моїм натхненням
І ласкою,
І казкою живою,
Надією й сумлінням в повсякденні,
І тільки будь завжди
Сама собою,
Багатою на здогади,
Веселою,
Мовчазною і надто говіркою,
У дощ іскрися
Чистою веселкою,
У спеку стань
Криничною рікою.
Прийми мене
У золотії лона,
Від спраги дай
Цілющої води,
І я з твого
Чарівного полону
Нікуди сам не зможу вже піти.
Твого світла
Вже ніхто не згасить;
Я так тебе,
Як зірку, прихилив;

Не раз нам доля
Корчила гримаси,
Та завжди ми
Щасливими були.
Нема мені
Ні спокою з тобою,
Бо спокій нам лиш бачиться у сні.
Веселкою світись,
Живою стань рікою,
Надією
І музою мені.

ШУКАЮ ДРУЗІВ

Алєсю Пальчевському

У мене друзів меншає тепер,
І вужчає знайомства географія,
Найбільше друзів там, де час завмер:
Під плитами в коротких епітафіях.
Живих скликаю друзів все частіш,
Коли журбі не можу дати ради,
Не як гостей запрошую за стіл,
А серце просить у сердець поради.
Бо справжній друг приходить і тоді,
Коли від грому тріскається небо,
Коли нема кому подати води
Чи хлібом поділитись є потреба.
Бо справжній друг не зігнеться від ноші –
Твою біду на власному плечі
Нестиме, несподівано прийшовши,
Як хліб, як сіль, як вогнище вночі.

СПРАГА

Ти – як цілюща знахідка – вода,
Як порятунок од пекелля спраги.
Та винуваті пізні ті літа,
Що настають раніше од відваги.
До чистого живого ручая
Припасти губи спрагли норовляться,
Щоб спрага захлинулася моя
Одним ковтком спокусливого щастя.

У ЛАЗНІ

Яка ж це благодать у лазні,
Коли по зморених плечах
Дубовий віник хвацько лясне
Так, що листочки закричать.

Усі тут рівні, наче діти,
Тут – радість розімлілих душ:
Розпарений, в берет одітий,
Товстун вистрибує під душ.

А той – у тазі копошиться,
Тут кожен кожному свояк,
Бо по шапках або петлицях
Не розбереш чинів ніяк.

На всіх – накидка така сама,
І кожен з хлопців і дядьків,
В чім народила його мама,
У тім і паритись прибрів.

А в декого, все ж, є прикмети,
Найвищі з-між усіх чини.
Їх польові ще лазарети
Засвідчили у дні війни.

Безпалою рукою крана
Відкручує старий боєць:
Він весь полатаний, у ранах,
На грудях аж набряк рубець.

Ген інший – тіло щедро милить,
Такий, здається, як і всі,
Але підвівся і без милиць
Потупав на одній нозі.

Їм кожен пропонує лаву,
Шурують плечі їм усім,
Законну маючи підставу
І в лазні поклонитись їм.

Нелегко посивілому поету:
Погас вогонь і осідає дим...
Та я учусь у Тютчева і Фета
І в шістдесят лишатись молодим.

Династія при них вже підгнивала,
І людські душі морок пеленав,
А серце, хоч і нило, та співало,
І з кожним днем гострішим зір ставав.

Моя ж земля щоднини молодіє,
Куди не глянь – ровесників сліди,
І здійснені всі мрії та надії
Як свідчення добра і правоти.

Працєю, працєю, поете, до знемоги,
Покіль рука не випустить пера.
Тебе іще чекають перемоги
Для радості, для щастя і добра.

Життя, як мачуха, було:
Сікло лице, в очах аж тепло,
То крізь чистилище вело,
То знову кидало у пекло.

А я не здався, не зачах,
Не прочинив зlobі віконце,
Тому й сьогодні ув очах
Моєї молодості сонце.

Тому я спрагло так люблю
Життя, людей,
Люблю до болю:
Що не устиг зробити – зроблю
І проживу ще другу долю.

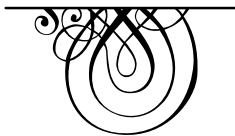
ПРОЛІСКИ

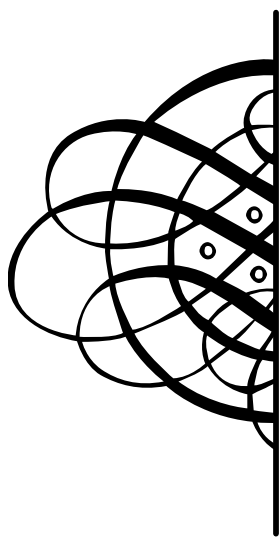
Дурманив ялівець нас і смола,
Клейких бруньок малі вільшані шишки...
А ти беріз живлющий сік пила
З холодної спотілої гладишки.

По краплі сік, солодкий і густий,
Стікав на мох і на тріски торішні,
І, як від щастя, закричала ти:
«Глянь, перші проліски! Які потішні!».

На пролісках роса блищить, як ртуть.
«Із них букетик гарний скласти вдається».
«Не треба, не чіпай, нехай ростуть
Комусь на радість, а комусь на щастя».

З таємної, мов казка, глушини
Нам навздогін дерева шелестіли,
А у гладищі, повній дивини,
Два проліски очей твоїх синіли.

СТАРТОВА ПОЗИЦІЯ

Гумор і сатира

ЗАМІСТЬ ПЕРЕДСЛОВА

*Нудна в сатирика робота:
За оди братися охота,
А мусить віника хапати
Та вимітатъ сміття із хати.*

*Єдина втіха в гострослова:
Прослава – дівка безголова,
А чистота – сестра здоров'я.
Тож підмітаю знов і знов я!*

ЗАМИЛЬОВКИ

ПЕРШИЙ УСПІХ

До класу зайшла вчителька-початківець.

Першокласники встали з місць.

– Доброго дня, – сказала педагог. – Сідайте.

– Здрасте! – перед тим, як всістися за парту, відповів за усіх ровесників рудочубий Остапчик.

– А чому «здрасте»? – поцікавилася вчителька.

– Здрасте, бо чекали іншого наставника, – шморгнувши носом, пояснив Остапчик.

– Чекали іншого, а тепер знатимете, що я – ваш класний керівник, – зазначила вчителька. – І звати мене Маріоніла Івонівна. А відповідати на привітання правильно – «Добридень», «Доброго дня». Зрозуміли?

– Да!!! – вигукнув дружно клас.

– Не «да», а «так», – виправила своїх підопічних Маріоніла Івонівна. – Зрештою, будемо відсьогодні вчитися грамотно розмовляти рідною мовою. Розпочнемо з найпростішого: я називатиму слова, а ви їх повторюватимете. Домовилися?

– Кранти, – запевнив від імені всього класу Остапчик.

– Не «кранти», в «згода» треба казати, – розсердилася Маріоніла Івонівна. – І де ви берете такі слова-покручі?

– Так башляє мій папан, – розвіяв таємницю Остапчик.

– Хто-хто? – насупила тоненькі бровенята вчителька.

– Папан, тіпа тато, – пояснив її юний опонент.

– Ось і знайшли правильне слово «тато». А яким словом слід замінити слово «башляє»? – запитала Маріоніла Івонівна.

– Блін, знав, але забув, – подумав уголос найактивніший першокласник. На що вчителька резюмувала:

– Замість покручного «блін» треба говорити: «От халепа». Давайте це слово хором повторимо: «Халепа».

– А що воно означає? – не замовк Остапчик.

Маріоніла Івонівна на мить задумалася – і відповіла:

– Слово «халепа» означає «біда», «складна ситуація», «заковика»...

– А що таке «заковика»? – пішов у наступ Остапчик.

– Це те саме, що біда, – розтлумачила вчителька. – Тобто «заковика» є синонімом до слова «біда».

– А що означає слово «синонім»? – почухав носа школяр-невгавайка.

Маріоніла Івонівна витерла хустинкою перші краплі поту на лобі і продовжила:

– «Синонім» означає «схоже за змістом слово».

– А що таке «зміст»? – не здався Остапчик.

– Це те, чим наповнене слово, – важко зітхнула вчителька.

– Понятно, засік, – вдарив з радості долонею по парті Остапчик. – Це як в булочці начинка.

– Цілком вірно, – втішилася класний керівник. – Ось і порозумілися. Тоді яким словом треба замінити слово «засік»?

Остапчик напружив мізки:

– «Засік» начинений словом «вдовбав»!

– «Вдовбав» – теж не літературне слово, – зупинила його Маріоніла Івонівна. – Є краще: «запам’ятав». Зрозуміли?

– Тіпа поняв, – сказав рудочубий школяр.

– Ось і перший наш успіх, – підсумувала вчителька. – Чи не так, діти?

– Да!!! Поняли!!! Засікли!!! Вдовбали!!! – заскандував досі мовчазний клас.

– Фу, задовбали. Мало не скопитилася, – прошепотіла собі під ніс зморена Маріоніла Івонівна.

КОНКУРЕНТИ

Він упізнав його відразу. То ж миттю схопив розставленого для милостині кашкета, натяг на перуку, підвівся з колін, підійшов і завівся:

– Бачиш, присунувся в бідне Рівне моїх земляків обдирати! Ще на людській довірі не нажився? Чи ж втратив останню краплю совісті? Хіба в твоєму краї не вистачає довірливих простачків, ладних віддати останню копійку прошаку? Чи ж не можеш там підзаробляти? Чи ж не можеш там знайти собі конкретної території? А хіба я тут жирую? У нас же роботи навіть для найвпливовіших не вистачає! Ген в облраді в одному кріслі сидять два голови! Бо скрута притисла. А їсти хочеться. А за що ту їжу купити? За що три квартири, чотири особняки та п’ять дач кожному з них утримувати? За що діточок в Європі навчати? Зрештою, за які шиші на престижних курортах відпочивати? Мусиш крутитися, як маршрутка по місту. А тут ще ти з претензією на матеріальну допомогу! Ну й придурок! Що, норовиш мене в скрутну ситуацію поставити? Чи, може, намірився мене витіснити з моєї сфери впливу заради власної розкрутки? Не вийде, голубе безкрилий! Не на того натрапив! Я тебе на чисту воду, конкуренте вошивий, виведу! Ні за які штори не заховаєшся! Не вдасться тобі жодної гривні з моїх земляків здерти! Зараз дістану з-за пазухи смартфон, кликну поліцейських –

скрутять у баранячий ріг! Вони мене знають, як облупленого. Повір, клянуся Богом! Що контуженого і сліпого з себе корчиш? А борода-то почала відклеюватися, щоки побіліли, руки затряслися... Ану зізнавайся, скількох співчутливих краян устиг уже обібрати? Бо зуби повибиваю і техніку розтрощу!

Упізнаний завовтузився, сердито зітхнув, здер бороду, встав з інвалідного візка, закинув його за плечі і прошипів:

– Приїдеш ти в мій обласний центр – я тобі теж бізнес завалю...

Перестрибнув через паркан на проїжджу частину вулиці, підійшов до темної, як безсніжна зимова ніч, іномарки, вкинув у багажник інвалідного візка, сів за кермо – і зник із-перед очей колишнього колеги по прокурорській службі...

Останній же повернувся на своє місце, впав на коліна з простянутим у руках кашкетом і забубнів до перехожих:

– Не минайте, люди добрі, сиротину-каліку! Дайте, хто скільки може, бідоласі на крихту хліба! Не скупіться!..

ОСЬ І «ФЕ»!

Рівно о дев'ятій, як зозулька з настінного годинника, зі свого кабінету вискакує старший науковий працівник Захудкіна і стрімголов мчить у кабінет молодшого наукового працівника Грабка. Влітає коршуном і, не привітавшись, видзьобує:

– Фе! Нема чим дихати! Ви, шановний колего, мабуть, вчора знову добряче причастилися!

Молодший науковий працівник, як завжди, ніяковіє, чуває гладенького, як скло, лоба:

– Пробачте, я зараз відчиню вікно і провітрю...

Схоплюється із крісла, біжить до вікна, відчиняє, попри навіть двадцятиградусний мороз надворі, а тоді традиційно виходить у коридор установи, аби підкреслити свою повну готовність очистити робоче місце від атмо-

сферного забруднення. Хоча постійно дивується: ні вчора, ні позавчора і в найменшеньку чарку не заглядав, зуби щоранку ретельно чистить, дезодорантом і туалетною водою користується, носить чистий одяг, а Захудкіній усе «фе» та «фе»! На прю з нею Грабок не ставав тільки тому, що вважав себе вихованою людиною. А ще пам'ятав народну мудрість: «Дай дурневі дорогу!».

Одначе відчував на своєму здоров'ї цю несправедливість. Від щоранкового почутого від Захудкіної «фе!» та провітрювання кабінета слабшали нерви і сильнішав нежить. А інколи, як це сталося на тому тижні, побував на лікарняному.

«Якимось чином потрібно вирулювати з неловкої ситуації», – подумав Грабок, прогулюючись коридором і намугикуючи улюблене: «Летят оні как пулі у віска, мгновенія, мгновенія, мгновенія...».

Тим часом Захудкіна поверталася у свій кабінет і терпляче чекала на результати Грабкового провітрювання. І як тільки молодший науковий працівник зачиняв за собою двері, за виробленим роками рефлексом знову окуповувала Грабкову службову територію:

– Ну, тепер можна дихати! Але не довго! Чи не краще було б вам, шановний колего, відпроситися та піти й поправити своє здоров'я?

Традиційно Грабок слухався старшого наукового працівника. Відпрошувався – і подалі від коршуна з нарощеними нігтями! У міський парк слухати пташиний спів і шурхіт двірникових мітел чи фанерних лопат.

Так вчинив і цього разу. Чемно попрощався зі старшим науковим працівником, прикриваючи на всяк випадок долонею рота, і подався за знайомим маршрутом...

Наступного ранку Грабок вирішив не чекати коршунської атаки Захудкіної, а наперед відчинив навстіж вікно в кабінеті і зібрався було на прогулянку в коридор. Аж тут – вона. Але замість звичного «фе!» з її розфарбованих уст проклонулося:

– Зачиніть, будь ласка вікно! Чи хочете, щоб мені шию скрутило?!

Грабок від несподіванки гикнув і по складах запитав:

– Нев-же ви втра-ти-ли нюх?

– Втратила! Але не нюх, а посаду! – ледь не криком відповіла колега у спідниці. – Мене перевели до вас і через вас!

– Не зро-зу-мів, – теж по складах вичавив із себе молодший науковий працівник. – Чому через мене?

Захудкіна, мало не плачучи, заспівала:

– Директор жодного разу не застав мене на робочому місці, оскільки я в цей час займалася вашим провітрюванням. Тому й понизив...

І додала:

– Я знаю, що ви змалку не вживаєте спиртного і є вельми акуратним чоловіком...

– Чому ж чіплялися? – посміливішав Грабок.

– Хотіла довести вас до інфаркту і таким чином звільнити місце для... своєї донечки, – соромливо промовила Захудкіна. – Тепер ось...

Завершити фразу Грабок їй не дав:

– Ось і «фе». Займайте сусідній стіл, облаштовуйтеся. Я прогуляюся коридором. І нехай кабінет провітриться. Бо після вашої несподіваної заяви і справді дихать нічим!

ЧИ СМАКУВАЛИ?

Ви смакували коли-небудь фореллю з помідорами?

А різдвяним коропом?

А рибою маринованою?

А «кишенькою» з лосося?

А буйабессом, або юшкою по-французьки?

А кручениками зі щуки?

А рибним холодцем?

А рибою по-флотськи?

А юшкою з морської риби?

А смаженим або печеним коропом?

А рибною солянкою з грибами?

А відвареною рибою?

А паровими биточками з риби?

А щукою, фаршированою грибами?

А судаком у фритюрі?

А заливною рибою по-полтавськи?

А подвійною та потрійною юшкою, солодкою і пластовою, чорною та юшкою опікань?

А юшкою по-монастирськи, по-царськи, по-архієрейськи, по-австралійськи?

А рядовою юшкою, парадною зі шкварками, юшкою по-селянськи, по-козацьки?

А рибою, смаженою в сухарях?

А судаком під маринадом?

А рибою під соусом?

А рибою по-сицилійськи?

А тефтельками зі щуки?

А коропом у вині?

А юшкою з окуневого дріб'язку?

А рибою з овочами?

А сомом смаженим із помідорами?

А рибними сосисками?

А копченою рибою?

А тріскою, запеченою із солодким перцем?

А кулеб'якою рибною?

А рибним бульйоном?

А тушкованою рибою з помідорами?

А «галками» по-білоруськи?

А рибою фаршированою?

А камбалою у білому вині?

А оселедцем, січеним із горіхами?

А юшкою по-ростовськи?

А пловом із сома по-кубанськи?

А окунем і карасем у сметані?

А смаженою фореллю?

А фореллю у вині?

- А фореллю, засмаженою в тісті?
А холодцем тришаровим із судака з овочами?
А коропом у соусі?
А рибними «каштанами»?
А рибними оладками?
А рибою вареною з хріном та оцтом?
А рибою, запеченою під майонезом?
А судаком, смаженим зі свіжими грибами?
А рибним рулетом?
А заливним із окуня?
А рибою, смаженою на ґратах?
А юшкою по-болгарськи?
А фореллю з грибами?
А сомом із куркою?
А судаком заливним?
А рибою у соусі із грибами?

Смакували, та не всім цим? І я те саме. А хочеться, аж слинка з рота котиться. З чого тоді розпочнемо? З форелі з помідорами? Чи юшки по-французьки?

Що, не вмієте готувати? Риби немає?

А навіщо вам хист кухаря чи риба? Пішли – замовимо в ресторані. Я замовляю – ви розраховуєтеся.

Що, у вас грошей катма? І в мене вони ніколи не водилися. Тоді купуємо по чашечці дешевої кави. Будемо сьорбати та уявляти, що смакуємо рибними делікатесами. Як-не-як, за графіком у мене сьогодні – рибний день.

ІНКРУСТАЦІЯ

Бюро інкрустації скріпок (БІС) Чортявкіна очолила відразу, як тільки отримала з рук свого татуся-ловкача диплом про закінчення академії харчовиків (ОХ). Під її керівництво потрапило два нещасних об'єкти – вагон іржавих скріпок невідомого виробництва та двоюрідний дядько вже не літнього віку на прізвище Загинайко або просто Загин.

Перед самим БІСом було поставлено ще за два дні до його створення та за годину до призначення директора завдання державної, якщо не всепланетної, ваги: кожну з іржавих скріпок покрити будь-яким привабливим матеріалом, аби товар набрав урочистого вигляду і таким чином привабив перебірливого покупця – залятого татусевого ворога і теж ловкача Семенбольда. Останній спеціалізувався на тому, що скуповував оптом нікому непотрібний товар і реалізовував його навіть в якнайдалшому зарубіжжі як безцінну реліквію.

Окремого робочого кабінета в Чортявкіної не виявилось, як, зрештою, і самого приміщення БІСу. За офіс слугував подарований татусем «Мерседес-Бенц» не знати якого року випуску, але з наклейкою на лобовому склі про пройдений техогляд та буквою «У», що мало означати кожному перехожому: це універсальний об'єкт, з яким розминутися неможливо.

Перше, за що взялася Чортявкіна як шеф БІСу, було налагодження автоматизованого відчинення днища вагона з іржавими скріпками. Татусь і тут прийшов на допомогу, залучивши до справи професійний інститут самовдосконалення ябед (ПІСЯ).

За кілька місяців проблему було розв'язано належним чином: днище вагона автогеном вирізали – і товар опинився під ногами. Залишалося лише його брати та інкрустувати, тобто надавати інвестиційної привабливості.

За це взявся без оголошення письмового наказу Чортявкіної незамінний підлеглий – двоюрідний дядько Загин. Взявся голими руками, економлячи таким робом брезентові рукавиці, отримані у спадок від рідного діда і теж ловкача, котрий завершив свою стрімку кар'єру у в'язниці ще до народження майбутнього володаря спадку.

Кожну з іржавих скріпок (щодня – по одній) за два з половиною роки Загин перетворив на дійсно безцінну реліквію, покривши їх... лаком для волосся! Товар і блищав, як копійка на сонці, і вабив запахом жіночого тіла. Не

придбати такий – вкоротити собі віку. Цим і скористався завзятий ворог і ловкач Семенбольд. До речі, Чортявкіній висуватися з офісу на колесах для організації реклами не було жодної потреби. Вона лише засигналіла – і Семенбольд виріс перед очима разом із представниками замовників на товар з Америки, Австралії, Азії, не кажучи про Європу, які мешкали тут бозна під якими прізвищами і яких давно розшукував Інтерпол, але розшукати не міг із простої причини: татусь Чортявкіної такої вказівки не давав.

Буквально за півроку інкрустовані скріпки зникли з-перед очей Чортявкіної та її двоюрідного дядька. Куди і на чому товар підвищеного попиту потранспортували – і досі ніхто не знає, включаючи татуса Чортявкіної. Але вони зникли, залишивши в кишені директора БІСу кругленьку суму іноземної валюти.

– Ну, чим займемося далі? – запитала двоюрідного дядька Чортявкіна дорогою до найближчого банку. – Може, відкриємо фірму зі встановлення пам'ятників Інкрустованій Скріпці?

На останніх двох словах директором Бісу було зроблено такий логічний наголос, що її підлеглому ловкачу миттю стало зрозумілим: ці два слова пишуться з великої літери! І не лише пишуться, а й пишаться! Як, власне, і сама директор БіСу. Тому роздумувати не став, а мовив те, що давно було на умі:

– Вкладемо в парламент!

Чортявкіна спершу закліпала очима, що мало не призвело до польоту офісу під назвою «Мерседес-Бенц» у глибокий придорожній яр. А потім таки погодилася з діловою пропозицією Загіна, зауваживши одне:

– Я буду його головою!

З того історичного моменту минуло не так і багато страждальних літ. Чортявкіна і її двоюрідний дядько сидять у парламенті! Щоправда, до місця спікера колишній директор БіСу, а віднедавна – чотирьох БіСів, ще не дісталася. Це, безперечно, питання часу. Одначе її депу-

татське місце – вже зовсім поруч із парламентською трибуною. Не буде дивом, якщо невдовзі Чортявкіна опиниться у спікерському кріслі. Про це, до речі, написало кілька днів тому залежне від татуса Чортявкіної багатосторінкове видання.

Мудрі спостерігачі від ООН наразі стверджують, що такий можливий перебіг подій піде тільки на користь країні. Адже згадана особина є особистістю, яка за короткий термін у скрутних умовах зуміла заробити стартовий капітал на вагоні звичайних іржавих скріпок. І коли почне керувати парламентом, неодмінно приведе його до успіхів. Принаймні не дасть ні меблям, ні електронному обладнанню, ні самій парламентській трибуні пропасти. Інкрустація ж бо – її покликання. Тим паче, що вже давно заручилася підтримкою колишніх партнерів по БІСівському бізнесу, які мешкають у всіх куточках світу.

Нещодавно в одній із телепередач я особисто бачив, як керівник однієї із зарубіжних делегацій після підписання міжпарламентської угоди в столиці острівної держави Тьма-Тьмуща скріпив листки документа блискучою скріпкою, яка примусила членів обох делегацій дружно чхнути. Ще б пак! Пахла лаком для волосся!

ЛЮДСЬКА ПІДЛІСТЬ

Темно – хоч в око стрель.

Але просуваюся. З виборчих поминків. За орієнтир – котяче нявкання...

Аж тут хтось киває вогником. Невже на ночівлю хоче запросити? Бачиш, добра душа таки знайшлася. Тож треба не гоноритися, коли йдуть назустріч.

Підходжу. Мацаю... Холодне, мокре і мовчазне. Делікатно цікавлюся:

– Ну то що, перекимаримо?

І цьомнув у вогку щоку.

А воно – ні пари з уст. Тільки моргає.

– Дурника із себе вдаєш чи пожартувати зі мною вирішив? – розсердило мене. Тож як вгачу кулаком у пику!

Вмить воно такий галас підняло! Не людським голосом свистить, пищить, сюрчить, завиває! Аж мурахи по тілу забігали. Не ловко стало. Навіть пожалкував, що добру людину ні з того ні з сього серед ночі образив. Обнімати почав.

А воно – таке крупне, таке габаритне! Не те що моя Наталка. Обнімаю і намагаюся якнайчіткіше сформулювати думку:

– Я нічого поганого не хотів, думав лише у вас переночувати...

Воно ж не замовкає, репетує на все місто! Так розрепетувалося, що у сусідських будинках вікна засвітилися, собаки загавкали. І поліціанти приїхали. Скрутили мене, посадили в машину і повезли. Думав, додому. Але не вгадав.

Привезли у райвідділ. Пояснення примусили писати. Чому, мовляв, вдався до пограбування? А коли дізналися, що я – партійний активіст, ганьбити почали. Мовляв, якби ваш партійний лідер міг вийти на вулицю та побачити, до чого соратники опускаються, опозицію очолив би.

У поясненні я чітко виклав мотиви свого вчинку. Тобто, коли йшов, воно моргнуло – я підійшов, аби влаштуватися на ночівлю, а воно рота відкрило. Ось і все. Жодного криміналу. І попросив влаштувати зустріч із «моргальником», щоб остаточно всі деталі події з'ясувати.

Проте такої можливості мені не надали. Тільки взяли розписку про невиїзд із міста та натякнули на кримінальну відповідальність за скоєне. І випустили.

Тепер чекаю вдома виклику в суд. Дружина, зрозуміло, мене покинула, друзі відвернулися, сусіди перестали вітатися...

Ось що таке людська підлість. Кивне-моргне, а потім ще й винуватцем зробить. А з вами такого не траплялося? Якщо вам коли-небудь киватимуть, обійдїть стороною. Чи плюньте межі очі від мого спалюженого імені.

БАГАЧІ

– Люба! – ще з порогу квартири загукав п'яний у дошку Олексій. – Можеш радіти! Ми тепер – багаті!

– А це ж чому? – висунула голову з кухні в коридор Олексійова дружина. – Невже зарплату приніс?

– Бери вище! – мало не підстрибуючи, сказав Олексій. – Отримав зарплату, премію, відпускні і лікувальні!

– І де ж вони? – насторожилася дружина, підсовуючи ногою чоловікові розтоптані капці.

– Так я їх... – запнувся Олексій. – Я їх на лотерейні квитки потратив. Оті, що по 5 гривень і відразу грають. Але не хвилюйся, мені поталанило: я виграв 20 тисяч!

– І де ж вони? – повторила дружина – Покажи.

– Не можу, – мовив Олексій.

– Що, ще не отримав?! – мало не закричала дружина.

– Отримати отримав, але...

Олексій узув капці і, не знімаючи пальта, рушив було у вітальню. Проте перед ним виріс живий шлагбаум:

– Зачекай, то де твій виграш?

Олексій опустил очі долу, наче засоромився хвальбою:

– Розумієш, люба, я за нього... замовив верстат.

– Який ще в біса верстат?! – істерично заводала дружина. – Ти що, будеш його їсти?!

Олексій поклав дружині руку на плече:

– Вгамуйся, дай довершити думку. Я замовив верстат для... друкування грошей.

У дружини миттю змінилося обличчя – червоний колір перетворився на білий:

– Для друкування грошей? А хіба такі продаються?

– Продаються – не продаються, а замовити можна.

Так, щоб ніхто не знав.

– Ти думаєш, що його тобі виготовлять і доставлять, аби ти друкував гроші?

– Обов'язково. Ось розписка. Читай...

Й Олексій дістав із кишені пальта папірець.

Дружина почала вголос читати:

– Спільно пропитий лотерейний виграш Олексія Патики зобов'язуюся повернути у вигляді друкарського верстата відразу, як тільки влаштуюся на роботу в монетний двір. Друг Марко Губка...

Підвела очі й сумно додала:

– Так ось які ми багачі...

ДОСИТЬ ПРИНИЖЕНЬ

Повертаюся з роботи додому. Пора вже пізня. У вікнах вогні погасли. Тільки в моїй багатоповерхівці на першому поверсі горить світло та пісні лунають.

Заходжу – а там весілля! Столами святковими заповнений весь коридор. Тут і дорослі, і малі. Веселяться, грають музики, дзенькають бокали, сьорбають, плямкають, на танці зриваються, цілуються та обнімаються...

Не пройти до своєї квартири, не проїхати. Закліпав очима – а мене під руки і за стіл, келих із шампанським в одну руку, а в другу оселедця. І командують:

– Давай, сусіде! За молодят!

І я «дав». П'ять разів по двісті! А потім тихенько сповз на долівку і поповз під весільними столами і людськими ногами у напрямку власної квартири...

Поки дістався кінцевої зупинки, отримав жіночим взуттям під око, у вухо та потилицю, вмив свою лисину стонадцять разів недопитим спиртним і мінералкою. Та навіть приволік за коміром кілька недопалків.

Виповз на вільну територію і хотів було чкурнути у рідні двері. Але миттю опинився у чіїхось дужих руках і почув гнівне:

– Ти поглянь, який паршивець! Надумав із весілля втекти! А хто за тебе конверт молодят на стіл покладе?!

Після цього був удар пляшкою по голові. І я поплив...

Отямився, коли в коридорі тільки вітер свистів та двірничка баба Мотрона залишки битого посуду березовим деркачем підмітала.

Дякувати Богу, мене вона не помітила. Тож одним ривком опинився у своїй квартирі.

Дружина як поглянула на мене, так відразу ж у долоні сплеснула:

– От пройдисвіт! Казав, що з роботи раніше прийде, що допоможе пса вигуляти! А присунувся наступного дня як той пес безпритульний! Ждала, ждала, та й зі злості пішла на сусідове весілля. Погуляла від душі. А ще від душі накопала ногами якусь тварюку, що під столами сновигала. Била і приказувала: «Щоб ти здох разом із моїм чоловіком-придурком, який дорогу додому забув!».

Я слухав, скрушно головою хитав і подумки ляв будівельників, які поробили такі вузькі коридори в нашій багатоповерхівці, що довелося з неабиякими труднощами пробиватися до свого обійстя під весільними столами, отримати ні за що прочухана від рідної дружини...

Тепер, як тільки чую якийсь шум-гам у коридорі будинку, відразу беру курс до вікна, аби благополучно залізти ним у свою квартиру. Досить принижень.

БРАКУЄ ЦВЯХА

(Сюжет для п'єси про п'єсу)

Молодий амбітний, але бездарний драматург бойовито зайшов до кабінету редактора видавництва і, навіть не привітавшись, запитав гонорово:

– Ну, то як вам моя оригінальна п'єса?

Сивочолий редактор зітхнув, поглянув на відвідувача й опустил очі долу.

– Що, змусила задуматися? – спохопився автор, угледівши на столі розкидані листки свого рукопису. – Я на те і сподівався...

І потягнувся до портфеля:

– Зараз це відзначимо. Я тут суперконьячку припас...

Але редактор зупинив його:

– Облиште, радіти нічому.

– Це ж чому? – вигнув брови крилами яструба вічний початківець.

– Бачите, – неспішно почав редактор, – вашій п'єсі бракує... цвяха.

– Ви, напевне, хотіли сказати, бракує родзинки, – взявся підправляти господаря кабінету власник розпашілого обличчя.

– Ні, саме цвяха, – журливо, але впевнено наголосив досвідчений представник видавництва.

– І що, цвях, гадаєте, допоможе мені поставити п'єсу в театрі? – закліпав очима бездара.

– Так, допоможе. Повісити. В одному місці, – уточнив редактор.

ПОДАРУНОК НА ІМЕНИНИ

– Мій огірочок малосольний! Що тобі подарувати на день народження? Скажи, не соромся. Ми ж із тобою не молодята передвесільні. За нашими плечима – сімейне півстоліття! У такому віці не до таємничих ігор і сюрпризів. Тут уже на першому місці – раціональне витрачання коштів. Погоджуюсь?

– Погоджуюся. Вже п'ятдесятий раз.

– Тоді я сама тобі, мій помідорчик маринований, пораджу з подарунком. Я вручу тобі в цей день твоїх 99 заощаджених на покупках для мене гривень! За них ти сам собі придбаєш улюблену річ. То як?

– Нехай буде так. Не з руки перечити такій відвертості, щирості та щедрості.

– А може, горошок мій припилений, візьмеш не 99, а 80? Решту залишимо для стартового накопичення грошей на твій наступний день народження? Бо, дивлюся, ще рік ти протягнеш...

– Дякую за сподівання. Нехай буде гречка, аби не суперечка.

– Часничок мій антибактеріальний! Як із тобою легко святкові проблеми розв'язувати! А чи не хотів би ти в

такому випадку піти на ще один компроміс заради сімейного гаманця?

– Який ще компроміс?

– Ну, скажімо, погодитися на подарунок у сумі... 50 гривень? Яка різниця, за скільки ти собі якусь річ на день народження купиш. Наприклад, станок для гоління можна й за цю ціну на ринку підшукати. Чи не так, мій перчик спіленький?

– Мабуть, можна.

– Бачиш, як все складається добре. Ще 30 гривень збережемо для наступного твого дня народження! Зрештою, мій кріпчику запашенький, навіщо півсотні викидати на якусь дрібничку побутову? У тебе тих станочків, наскільки я знаю, аж два, якщо не більше! Буде розумніше тобі придбати на свій день народження... настінного календаря! Він коштує, бачила в книжковому магазині, 20 гривень. Почепиш у ванній – і лічитимеш, скільки днів залишилося до, можливого, останнього в житті дня народження. Це ж так щемливо! А головне – знову прибережемо на наступне твоє торжество ще 30 гривень. Не проти?

– Переконала. Вистачить і такого подарунка.

– Утім, щавлику мій кисленький, 20 гривень – це теж немалі гроші як на кризовий період. Ну купиш ти того календаря, ну гортатимеш, лічитимеш, зітхатимеш... А толку? Хіба без цього не можна обійтися? Про те, який настав день тижня і яке його число, з телевізора можна дізнатися чи в сусіда випитати. А якщо по-великому, то цей фактор – не визначальний у житті. Визначальним є... заощадження. Можливо, тобі на подарунок самому собі вистачить і... 5 гривень? Як гадаєш?

– Уже не гадаю. Давай 5 гривень.

– І що ти за них купиш, мій хроночку нетертий? Невже, перепрошую, купиш два рулончики туалетного паперу? А вони для чого? На іменини приходять із

порожніми животами. Та й ти в туалет туди заходиш раз у місяць лише для перевірки наявності в ньому унітаза.

– Цілком логічно. Але давай 5 гривень. Я піду і вип'ю за них кухоль пива. За твій світлий розум і моє терпіння.

ГРУШКА

Світає. А я стою. Ще з вечора. Під грушею. Жду, коли впаде фрукт. Великий, спілий і єдиний. Бо груша – на спільній із сусідом межі. Якщо не я вполюю, то сусід.

Щоправда, грушок я не люблю. Вони важкі для травлення. Але в мене принцип: вдався, а не віддай. Ото і чатую на диво природи. Впаде – пригощу ним... сусіда. Нехай знає мою доброту. Можливо, за це дасть мені відро помідорів. Ними в нього на городі земля встелена! А в мене город блогує, бо нікому його обробляти. Жінка з дітьми ще торік утекла до мами. А я зайнятий. Минулої ночі цибулю велосипедом перевозив із фермерського господарства у власний погріб. А цієї, як бачите, на грушку всі сили кинув.

Утім, щось ген, у бузині, ворухиться. Треба поглянути. Чи не сусідове поросятко з хлівця дременуло? Зажену у свій хлівець, аби не пропало.

– Куцю, куцю, куцю... А йди-но сюди, а йди-но...Ти куди тікаєш? Глянь, яке проворне! І хитре! Навіть не писне. Ось я тебе зараз ухоплю за ногу...

– Сусіде, це я!

– Хто це обізвася?

– Я, ваш сусід! Я – не поросятко!

– А чого це ви в бузині заховалися? Чи не вигнала жінка з хати?

– Не вигнала, а послала грушку чатувати. Їй вітаміна захотілося...

– Грушку? Та ж я на нею чатую! Ще з вечора!

– І я з вечора. Ми одночасно сюди прийшли.

– Не може бути. Я вас не помітив.

– І я вас.

– І що нам тепер робити? Чекати, поки фрукт упаде?
А як ми його поділимо?

– Поділимо порівну. Дерево ж – на спільній межі.

– А якщо не впаде? Я вже спати хочу.

– Давайте зіб'ємо її. Шукайте патики... Ага, ось я знайшов штахетину. Зараз поцілю...

– Паляйте!

– Уже пальнув!

– І що?

– Грушка розлетілася на скалки, як електролампочка.

– Ай-яй-яй...

– Вам «ай-яй-яй», а мені що жінка скаже? Вижене з дому.

– Порятуюнок я бачу в одному. Ідемо на ваш город, назбираємо помідорів і скажемо вашій жінці, що начатували їх... під грушею. Повірить – не повірить, а задоволена буде. Все-таки здобич. А потім віддасте мені ці помідори. Як компенсацію за розбиту грушку... То йдемо чи ні?

– Напевно, що йдемо. Поки не розвиднілося. Бо якщо жінка побачить нас разом під цим деревом із порожніми руками, подумає, що ми грушку пустили на закуску...

МОЖНА ВСЕ

– Дядьку, у вас можна переночувати?

– Можна. Коли кімната звільниться.

– А перекусити?

– Звичайно. Після збору врожаю.

– А води напиться дасте?

– Авжеж. Як криницю викопаю.

– Ну, тоді, може, дві гривні позичите, щоб доїхати автобусом до сусіднього села?

– Позичу, коли пенсію отримаю.

– І на тім дякую.

– «Дякую» не відбудешся. Допоможеш квартиранта з хати вигнати, городину зібрати, криницю викопати та пенсію оформити – тоді і розрахуєшся!

ЗАДЛЯ ПЕРЕМІН

Побутова байка

У реконструкції нещодавно відкритого житлового комплексу найактивнішу участь із власної ініціативи та мовчазної згоди господарів взяли Цвіль, Іржа, Бруд, Сморід, Протяги, Пліснява, Сирість, Павутиння, Миші, Павуки, Міль, Шашлі, Перекоси, Скрип, Тріск та інші прихильники революційних перемін, включаючи шкідливих Котів і Псів.

ВИРОК

– Це вже вирок, – важко зітхнула баба Катря після мого зізнання. – Готуйтеся, шановний, до найгіршого...

І заходилася розкладати по полицках мою біду:

– Кажете, що вам останніми ночами здається, що спите на...реченнях. Це натяк на те, що ваш лексичний запас уже в голові не поміщається...

А ще кажете, що речення бувають такими довгими, що починають муляти під боком, не даючи спати... Схоже, ваша балакучість далася взнаки. Язык втомився молоти, так оте словесне борошно й посипалося з нього у постіль...

Треба, шановний, геть усілякі думки викинути з голови, бо інакше можете на гостре тире животом напоротися. Це кажу я, колишня вчителька початкових класів. І амба, поминай, як звали... Щось подібне було з моїм племінником. Тільки він спати не міг не через речення під ребрами, а програвачі, які йому на сонну голову спересердя кидала дружина-холерик, аби не грав серед ночі. І до того докидалася, що змушений був до іншої в ліжко перебраться. Ось таке горе спіткало... Дякувати Богу, у вас ситуація дещо оптимістичніша.

– Яким же чином я можу ті думки викинути з голови? – печально запитую.

– Поміняйте роботу, – категорично мовила баба Катря. – З письменників підіть... Ну, скажімо, в... міністри. Там великого мовного запасу не потрібно. Лише б знав два

слова – «вимагаю» і «розвиваємося». А чи попросіться продавцем до моєї знайомої в «Секонд-Хенд». Там лише треба вміти обважувати.

Задумався я над пропозиціями баба Катрі. Як-не-як, жити ще хочу, попри здобуту письменницьку славу і поважний вік... У міністри мене ніхто не візьме, бо я до влади завжди був ув опозиції. А торгувати ганчірками інпошиву – здоров'я не дозволить. Не переносу запаху нафталіну, яким обдають ношений товар.

І я поцікавився:

– А просто прикинутися дурником не можна?

Баба Катря знову важко зітхнула, витерла носовичком очі:

– Дурником стати ще небезпечніше, ніж бути письменником! Розумієте, шановний, в чому заковика... Якщо помрете письменником, до вас на похорон прийде кілька шанувальників вашого таланту – і все. А дурником ляжете в домовину – на поминальний обід привалить увесь мікрорайон! Це гірше смерті. Так що вибирайте: сон на довгих реченнях із летальним наслідком або... висловлюйтеся коротко.

– Дякую за пораду, – сказав я. На що баба Катря відреагувала миттєво:

– Ось так. І не більше.

І я пішов спати, уявивши себе... папугою.

ЗГАСЛА НАДІЯ

Поспішаю у справах і бачу, що не встигаю на черговий захід державної ваги. Зиркнув на мобільний – а на рахунку 0! Заскочив на «Київстар» – поповнив. На останні 15 гривень. Тепер матиму змогу попередити організаторів заходу про своє запізнення.

Набрав номер – а мені: «Ви не можете зателефонувати!». І ще щось хотів оператор сказати, але я вимкнув телефон, стишив ходу й почав розмірковувати, чому не дозволяють зробити дзвінок, коли я рахунок поповнив?

Знову дістав з кишені мобільного і спробував зв'язатися з власним начальником, який досить охоче любить розмовляти з підлеглими по телефону за їхній рахунок.

Але почув із трубки те саме: «Ви не можете...».

Перепробував всі інші зафіксовані на мобільному номери. І жодної надії на позитив!

Зупинився, присів на лавку, озирнувся на всі боки. Як на злість, на вулиці жодної живої душі.

– А чи не на тому світі я? – запитав сам себе, мацаючи мокрого лоба. – На рахунку гроші є, а ні до кого дотелефонуватися не можу...

Почав згадувати прожите і пережите. Попросив подумки пробачення у сусідського kota, якого в дитинстві переїхав велосипедом, у буфетниці Таміли, якій вже двадцять два роки винен гроші за келих одноразового використання, в начальника власного, якого кілька днів тому навмисне заблокував на півдня в конторській вбиральні... Пожалкував, що вчора відмовився взяти участь у поході з колегами в кафе «Все до чаю», а сьогодні вранці обминув пивбар... А про жінку і тещу нічого не подумав: ні доброго, ні поганого. Лише уявно вклонився...

Аж раптом дитячий голос:

– Дядечку, може, вам зле? Я «швидку» викличу...

Глянь – це школярик в окулярах. Кажу:

– А де я перебуваю?

Школярик шморгнув носом, поправив ремінець ранця на худенькому плечі і пояснив:

– На проспекті Чайки.

– А чому не можу нікуди дотелефонуватися? – притишено запитую.

– Ану, покажіть свою мобілу, – попросив школярик.

Подав. Той вмикнув її, послухав і перепитав:

– А ви оператора до кінця слухали?

– Та що там його слухати, – махнув я рукою. – Не дозволяється – і хоч лопни.

– Не дозволяється, бо треба було до голого нуля гроші не вибалакувати. Тепер маєте стартувати не менше як із сорока гривень! Таке правило...

– І чому я, старий дурень, цього не знав? – зітхаю.

– Бо треба есемески читати, – злетіло з уст школярика.

– А й справді, – кивнув я головою малому рятивникові. І в цей час мобільний запікав. Я розблокував його і прочитав... есемесповідомлення: «За зрив заходу державної ваги Ви звільнені з роботи. Начальник».

Подарована школяриком надія на повернення з того світу згасла, так і не розгорівшись. За що ж я тепер поповнюватиму рахунок?

І сльозина розпачу залоскотала мою щоку.

РЕМОНТНИКИ

На роботу приходять о восьмій.

Перекурюють до дев'ятої.

Діляться новинами до десятої.

Складаються на «сто грамів» до одинадцятої.

Перекушують до дванадцятої.

Складають меню на обід до тринадцятої.

Обідають до чотирнадцятої.

«Зав'язуються сало» до п'ятнадцятої.

Хваляться анекдотами до шістнадцятої.

Складають плани на завтра до сімнадцятої.

Прощаються до сімнадцятої десять.

Розходяться по домівках о двадцятій. Із найближчого кафе...

КОМЕДІЯ

– Салют, подруго! Після твого чергового весілля вже тиждень не бачилися. Як справи? Як твій лисунчик?

– Я – в шоці! Ніколи не цікавилася, хто мій чоловік за професією і де пропадає цілими днями. А оце впіймала на гарячому!

Якогось вечора роздивляюся... І раптом бачу, як мій лисунчик з якоюсь рудою, худою та шепелявою кобітою обнімається! І то прилюдно! Щось їй шепне на вухо, а та так і стелиться, так і стелиться... Люди регочуть, перешіптуються, викрикують всілякі підковирки. А йому хоч би хни. Жодної реакції. Тільки ще сильніше її до себе пригортає, мало не переламає...

А мені в цю хвилину, знаєш, як було? Хоч крізь землю провалися! Відчуваю, що обличчя почервоніло від сорому, руки почали трястися від нервового нападу. А терплю! Не подаю їй вигляду, що я – його дружина. Очі опустила долу і лише стогну від розпачу.

І так тривало понад дві години. Поки люди гаряче не заплескали в долоні і не згадали про право. Аж тоді мосчмо випустило з рук сухоребру потвору в широкому капелюшку та кудлатій сукні, повернулося до людей, вдарило разом із безсоромницею кілька поклонів – і зникло з-перед очей...

Я не могла ще півгодини з місця рушити, Голова запаморочилася, у роті висохло. Чи ж не сучий син?

– А вдома ти йому щось потім казала?

– А що ти йому скажеш, коли він і мене так само міцно почав обіймати та пристрасно цілувати! Розчулив до сліз – і я забула геть про все...

– Дурна ти баба. Треба було тоді, коли спіймала на гарячому, підійти та дати привселюдно паршивцю доброго ляпаса! Щоб знав, як єдину та вірну зраджувати!

– Та ти що, з глузду з'їхала? Він же мене з тієї високої сцени як двинув би – тільки заgrimіло б!

– А він що, на сцені обіймався?

– На сцені. І не на якій-небудь, а театральній! Очевидно, та руда жаба його туди затягла. Думала, що заховалися. А потрапили людям і мені на очі...

– А ти, подруго, як у те місце потрапила?

– Та одна знайома зустріла в місті і сказала: «У мене є зайвий квиток. Ходімо – комедію подивимось!».

– Глянь, знала, на яку комедію запрошувала, змія підступна! Хотіла тебе на розлучення штовхнути! А ти правильно вчинила: все стерпіла і навіть вдома не зізналася, що бачила оту комедію. Головне – люди не здогадалися, що то був твій лисунчик. А хвойду, яка хотіла тобі, подруго, медовий місяць зіпсувати, нехай заздрість розіпре! Тримайся! Хоча б до того часу, поки чергового нареченого не надибаш!

«ХОЧУ В МЕЦЕНАТИ!»

Петро Скарнюк, директор фірми «Валянки», власним розчерком пера виписав собі чергову премію. І все було б шито-рито, якби не маленька дрібничка: він за чаркою похвалився винагородою директору сусідньої фірми «Чоботи» Миронові Ненажерному.

І той так розчулився, що невдовзі надіслав про Скарнюка в місцеву газету допис. У ньому йшлося про директора фірми «Валянки» як про людину добропорядну, чесну, працюовиту, яка служить прикладом для інших, та ще дуже щедру. Мовляв, заради громади нічого не пошкодує. Ось і кілька днів тому після отримання щомісячної премії Петро Скарнюк зробив благодійний крок: всю суму коштів вирішив передати на будівництво місцевого дитячого садочка!

Допис став газетною заміткою за підписом «Вдячні батьки дошкільнят», яку Петрові Скарнюку дав прочитати... Мирон Ненажерний.

Валяночник довго вчитувався, сопів, потів... На останок заскрипів зубами. Але нічого не сказав. Лише подумав: «Невже того вечора я з цим Мироном так напився, що в голову прийшла ідея віддати премію на дитсадок? І невже я при ньому її оприлюднив? Якщо це відповідає дійсності, то тепер заперечувати – самого себе шмагати! Обсміють і в лукавстві звинуватять! І нащо ж я таку дурницю впоров? Я ж пообіцяв коханці новий кожушок купити...».

Натомість скрушно похитав головою і прорік:

– А що, дитячий садочок у нашому селищі потрібен. Гадаю, земляки будуть вдячні за моє меценатство. Як думаєш, Мироне?

– Я тобі, Петре, тільки можу позаздрити, – приховав кулаком схидну посмішку чоботяр. – Якби у мене були такі фінможливості, вчинив би так само. Бо всього сам не з'їси. Треба дбати і про людей!

Заодно подумав: «Чорта з два я тобі проговорюся, що виписую собі такі ж премії ще частіше! І ніколи ти не знатимеш, що я краще за ніч проп'ю крадені, ніж бодай копійку дам нужденному! А надурив я тебе класно!».

Тим часом Скарнюк дістав із потайної кишені конверт із премією і взявся перераховувати суму:

– П'ятсот... Тисяча... Дві... Чотири... Сім... Бракує тисячі. Мабуть, ми її з тобою, Мироне, в той вечір пропили... Але хто знатиме, скільки в мене було тих купюр... Піду і перекажу на будівництво дитсадка...

Підвівся з лавки і подибав у бік відділення «Ощад-банку»...

Мирон Ненажерливий і собі зібрався в дорогу. Вірніше – в корчму відзначати свій успіх.

Аж підійшли двоє й... одягли на руки кайданки:

– Вас затримано. Маємо обшукати.

І дістали з Миронової схованки в дублянці пачку виписаної ним собі премії:

– Ваші?

– Авжеж, – мало не заїкаючись, відповів Ненажерливий.

– А тепер перевіримо ваші руки, – сказали незнайомці.

– Не варто, – здався чоботяр. – Я здогадуюся, що гроші позначені...

Та замість стогону з кволих грудей директора фірми «Чоботи» мимоволі вирвалося:

– Хочу в меценати!

ТЕАТРАЛЬНИЙ УСПІХ

Граю-вмираю. Та ні аншлагу, ні сліз, ні квітів.

І я організував... похорон.

Випив сто грамів із клофеліном, ліг у декораційну домовину...

У залі – яблуку ніде впасти, голосіння, квітами завалили, б'ються за слово...

– Прощай, наш генію!

– Він був із тих, кому за життя треба ставити пам'ятники!

– Театральне мистецтво осиротіло...

– Його акторський талант не має рівних!

– Не грав, а помирав на сцені!

– Нехай Мельпомена не полишить його і на тім світі!..

І так – дві доби.

А клофелін почав виходити. Їсти захотілося. Вибратися ж із домовини ніяк – квітами привалили. І колеги, з якими цю аферу затіяв, знаку не подають. Справжня погибель!

Відсунув вінка – оцінюю обстановку. З одного боку – радість ж бо яка! За всю театральну кар'єру стільки народу не приходило! І які глибокі почуття виливають!

З іншого – печаль. Славою шлунок не наповниш.

Підняв руку.

Зала завмерла.

– Він і на небесах грає, – почувся шепіт. – Талантище.

А ми, дурні, на його вистави не ходили...

Підняв другу руку.

– Ого, просить Бога у рай забрати...

Підняв голову.

– Всевишній почув його...

Прийняв сидячу позу.

– У рай збирається...

Звівся на ноги.

– Зараз рушить...

Виліз із домовини.

– Пішов!..

І я покрокував за куліси...

Зала за хвилину спорожніла. Зникли квіти і домовина.

...Вийшов на вулицю робочим входом. І на мене навалилися колеги по трупі:

– Веди на каву! Скорботний період – позаду!

Відзначимо твоє акторське воскресіння!

А чому б і ні?

ТЕЛЕДЕНЬ

06.40. Доброго ранку, Україно!

06.40-07.00. Чоловіча робота.

07.00-08.45. Байдиківка.

08.45-12.00. Сімейні розбірки.

12.00-12.30. Тема тижня.

12.30. Сміх із доставкою додому (отримання пенсії).

12.30-13.30. Кіно в деталях (перелік купюр).

13.00-15.30. Час бажань.

15.30. Жди мене.

17.00. Кабаре.

17.00-18.30. Сніданок.

18.30-19.00. Анекдоти по-українськи.

19.00-19.30. Леся+ Рома.

19.30-20.30. Ой, ма-моч-ки!

20.30-21.00. Поміж рядками.

21.00-22.00. Серцебиття.

22.00. Таксі.

22.30-23.00. Феєрія мандрів.

23.00-23.30. Світлофор.

23.30. Вертикальна межа.

23.30-06.00. Лісовими стежками.

06.00. Доброго ранку, Білорусь!

ТОСТ

Останнім проголошувати тост на честь шефа-ювіляра випало його першому заступнику.

– Шановні колеги! – якнайголосніше промовив стоячи він, зважаючи на неймовірний гамір за святковим столом. – Хвилинку уваги!

Однак на те ніхто з учасників віншування зі зрозумілих причин не звернув уваги. Гамір не тільки не припинився, а навпаки – посилювався.

Тоді тостуючий попросив шефову секретарку Нюру, яка ще могла сидіти за столом із піднятою головою, доставити на місце урочистостей... мегафона.

У спецапарат першому заступнику довелося сім разів крикнути слово «Увага!», аби шеф, що сидів поруч, розплющив очі. Натомість решта активістів застїлля їх заплющила. Лише секретарка Нюра зреагувала на клич тостуючого: почала запихати у вуха серветки.

Першому заступникові це не сподобалося. І він пожбурич мегафоном у найгаласливіший куток! Звідти донеслося:

– Братове, здається, на Землю впав черговий метеорит! Ховаймося під стіл!

Перший заступник від того аж просльозився. Але здаватися не збирався. Йому, по-перше, було соромно за свою неспроможність привернути до себе увагу в момент, коли завдяки гарному тосту можна викликати в шефа ще кілька грамів довіри. А по-друге, він не любив, коли підлеглі відвертають від нього голови, як вівці від немічного барана. Відтак попросив шефа жестом руки без келиха піднятися з крісла, пригорнув його до грудей і завмер.

Це єдність тіла та його тіні не могла впасти у вічі секретарці Нюрі, яка завершила доїдати колективного двоповерхового торта.

– От оперний абонемент! – замахала вона руками. – Погляньте на нашу солодку парочку!

Щоправда, ніхто не повів очима в бік шефа та першого заступника, оскільки вся віншувальна рать у цей час вже заховалася під стіл від метеорита. Тож секретарка Нюра і собі полізла в укриття...

За вікнами шефового триповерхового дачного будиночка засіріло, коли перший заступник облишив обійми із ювіляром, витер кулаком розчулену сльозу і під солодке підстільне хропіння, дивлячись шефові в запухлі очі, піднесено...прошепотів:

– Давайте я скажу все, що думаю про вас, на вухо...

Шеф стомлено кивнув головою і попрощав:

– Тільки коротко, бо все одно нікому слухати вашу галімацію. Та й похмелятися час.

ГАРНА ПРИКМЕТА

Холостяк зі стажем на прізвисько Шах-Мат біду відчув тім'ячком. Саме в це місце ворона-нахаба влучила своїм жирним снарядом...

Шах-Мат зупинився, роздивився довкіл себе і подумав: «Сміятися чи плакати?». Та оскільки вулиця була безлюдною, вголос смачно вилаявся.

І біля нього, не знати звідки, виріс натовп перехожих. Хтось крутнув пальцем біля скроні, хтось скривився, а хтось просто роззявив рота. Обізвалася лише... сусідка – вічно незаміжня Інна з перебитим носом на прізвисько Окодерка, що пробігала вулицею ранкового міста в пошуках сенсацій:

– Земляче-небораче, що з вами трапилося? Ви ж ніколи поганих слів не вимовляли! Невже навчилися?

Шах-Мат оговтався і показав вказівним на місце дислокації воронячих відходів, проказавши:

– А якби літак?

На що Окодерка лише махнула рукою, а тоді підійшла до холостяка-сусіда, взяла його попід руку й ніжно прошепотіла:

– Це гарна прикмета. Якби вас атакував горобець чи голуб, то був би натяк на...гроші. А це – на великі гроші! Ось побачите: справдиться. Тож радіти треба, а не поганими словами розкидатися. Цю сенсацію треба, земляче-небораче, відзначити!

Почута інформація різко поміняла настрої Шах-Мату. І він повів вічно незаміжню Інну з перебитим носом у найближче кафе-бар із думкою не про ворону-нахабу, а про великі гроші...

І поки зацікавлені перехожі кліпали спантеличено заздрісними очима, холостяк зі стажем і вічно незаміжня Інна встигли відсвяткувати несподівану удачу. З кафе-бару вони вийшли повільніше, ніж заходили. І так само попід руки. Лише тепер ініціатива належала Окодерці. Шах-Мат із вивернутими кишенями піджака, слабосилими ногами та розчервонілим обличчям тільки примовляв:

– Поталанило ж! Дякую за розшифровку небесної атаки!

Кому з цих двох більше поталанило – здогадувалася лише ворона-нахаба, що сиділа в цей час на високому осокорі в очікуванні чергової жертви. А чи справдилася прикмета про великі гроші? А ви як думаете? Правильно думаете: справдилася. За кілька наступних днів Шах-Мат зняв зі свого банківського рахунку останні збереження заради весілля і трьох днів сімейного і такого непередбачуваного життя.

Сьогодні він другу годину поспіль самотньо прогулюється вулицею міста в надії на чергову гарну прикмету. Але, на жаль, нічого на голову ще не впало.

ЯКЩО ЧЕСНО

- У вас, друже, є легковик?
- Якщо чесно, то є. Але не дуже легкий. Як вривався в перила на містку – нічого від них не залишилося.
- А це іномарка?
- Так, це марка, вибрана дружиною Інною.

- І досі вона літає?
- Авжеж, літає в хмарах, звисаючи з містка.
- Вам поталанило?
- Звичайно, адже за кермом перебувала дружина.
- Вона загинула?
- Загинув виводок каченят, на який гепнулася дружина.
- І що тепер? Дружина ходить пішки?
- Безперечно. Ходить. На милицях.
- Чи купуватимете нове авто?
- Ні. Чекатимемо, поки з містка впаде те, що в перила врізалося.
- Коли це станеться, за кермо самі сідатимете?
- Навіщо? Я люблю пересуватися на своїх ногах. То дружинине хобі. Тільки вона бачить себе в сідлі старого велосипеда!

ДИКТОФОНЧИК

Друг подарував мені диктофончика. Компактного! Китайського! З навушниками!

– Бери, – мовив, – він мені як художнику ні до чого. А тобі, поету, знадобиться. Будеш у дорозі свіжі думки записувати. Бо ж ручка, як і записник, не завжди бувають під рукою. Лише перепрошую за одне: інструкція та зарядний пристрій десь занапалилися. Але знайдеш когось – розкаже, як користуватися і заряджати...

Від подарунка гріх було відмовитися. Тим паче, що перед цим ми з другом пом'янули мою першу молодість у кафе «Все до чаю». Пом'янули, як належить: продули мою зарплату і пів його. Причому, друг жодної чарки не пропустив, жодним тостом не знехтував. Як після цього йому в чомусь відмовити?

Взяв я подарунок, подякував. І пішли гарну справу обмивати. У те ж кафе...

Обмили за всіма правилами і традиціями. І в горло горілочку заливали, й у фужер із шампанським диктофон

опускали. Щоб ні горло, ні подарунок не розсохлися, не втратили голосу...

На розвітання друг згадав, що його подарунок можна носити на руці. Тож почепив мені його на шию:

– Тут буде надійніше. Руку можуть одірвати разом із цією штучкою, а голову не посміють. Вона ж у тебе – поетична!

Обнялися, розцілувалися і розійшлися. Друг – додому, а я – диктофончика заряджати. У реммайстерню. Щоб додому йти у всеозброєнні. Адже в такому стані, як правило, в голову приходять геніальні поетичні рядки. Буду занотовувати, як мовиться, не полишаючи каси. Тим паче, що портфель із ручкою та записником залишився у «Все до чаю».

Зайшов. І хоч уже майстерня зачинялася, впрохав майстра зарядити мені подарунок. Молодий чоловік зняв із моєї шиї з великими потугами супердиктофон, роздивився, понюхав – і констатував:

– Як висохнете разом із ним, тоді й прийдете!

За таку мудру пораду я віддав майстру позичену в друга на маршрутку десятку. Аби знав, що нічого за «так» не робиться.

Та й пішов пішки додому з надією завтра свій диктофончик зарядити.

Однак просто йти виявилось нудьгувати. І я почав для тренування та бадьорості на ходу і на всю вулицю диктувати у німий магнітофон бозна-що...

На першому повороті отримав од когось кулаком по голові... На другому – ногою під дих... На третьому – поліцейський патруль підібрав. Таким чином я опинився в райвідділку. На допиті. Як іноземний найманець...

Виручив друг, якому за моїм проханням зателефонував мій дізнавач. Усе з'ясували. Мене відпустили, диктофончик повернули, попередивши:

– Язик може довести як не до в'язниці чи кладовища, то до божевільні – точно!

«Навіщо тоді мені цей магнітофон? – подумав дорогою додому я. – Записуватиму думки ручкою у блокнот, як завжди. Досі традиційний спосіб не підводив: не били, не затримували...».

І закинув подарунок друга на високу акацію!

А як тільки проспався вдома, зателефонував другові і сказав його ж словами:

– Мені диктофон ні до чого. Я його подарував акації.

Друг утішився:

– Це твоя кохана? Молодець! Нехай користується!

А ще запитав:

– А хто твоя Акація за покликанням? Вона – теж поет?

Проте розтрінкувати дорогоцінні хвилини на дрібниці я не став і розставив усі крапки над «і»:

– Зустрічаємося через двадцять хвилин у «Все до чаю». Є привід почаркувати. Не барися!

Друг не заперечив. Лише мовив. Так собі, між іншим:

– Замість диктофона я подарую тобі гучномовця. Щоб вірші читав. Бо ж мало хто їх чув. А на могорич я позичу тобі гроші з непропитої вчора до кінця зарплати...

Я так і присів.

РАНОК ІЗ ЗІРКОЮ¹

– Здоровенькі були, Винокурський соловей! Хочу все знати про життя!

– Не може бути. Не бреши мені. Двадцять дев'ять і все ще незаймана?

Новорічний вечір з М.Галкіним і М.Басковим... Ранок з Інтером – речовий доказ, правда життя, ділові факти!

– Прокурорська перевірка?

– Хроніка дня, Вероніка Марс-2!

– На перший погляд, ревізор-2.

¹ Замильовка написана назвами телепередач.

- Всі жінки – відьми, моя прекрасна няня!
- Дасш, молодь, твою маму...
- Пороблено в Україні. Здивуй мене, красунечка-2!
- Непроста пропозиція, любове ніжна моя...
- Всьо путьом, дитя демона.
- Мені все ще смішно, Бернард.
- Випереджаючи постріл, слідство ведуть екстра-сенси!
- Слідство вели... з Леонідом Каневським?
- Неймовірна правда про зірок!
- Уроки дітоньки Сови.
- Веселі уроки. Убивча сила! Бандитський Петербург-9! Маямі-9!
- Голодний кролик атакує?
- Доктор Хаус, трансмісія!
- Суто англійське вбивство...
- Особливий погляд! Агроконтроль! Сімейний суд!
- Життя цікаве, Еван Всемогутній...
- Нічне життя, Даша-дослідниця? БарДак!
- На грані можливого... Усі грані божевілля...
- Будь в тонусі, Джамайка! Реальний світ!
- Фатальне кохання. Ідеальний шлюб... Велика різниця, останній хижак Юрського періоду?
- Кохана, ми вбиваємо дітей. Підйом!
- Скарб нації, Айкарлі, жди мене. Ідеальна дружина – під зливою куль!
- Мамина школа...
- Щиросердне зізнання, діамантовий поліцейський, срібний апельсин, інспектор Деррік. Плекаймо мову!
- Та, що говорить з привидами. Машина часу. Чортівня щодня...
- Реальний сектор, інспектор Гулл! Досвід! Ключ від безодні!
- Вулиці розбитих ліхтарів... Кухня-2... Щоденник доктора Зайцевої...
- Я – легенда! Перлина палацу!

– Мамочки! Сім чудес Полтави! Дім на заздрість усім!
Мати й мачуха! Двоє в чужому домі! Мультик з Пунтіком!
Дикий, дикий Вест! Прощавайте, товариші!

– Магія океанів, провокатор!

– Звичка бути героєм?

– Любов і голуби! Вечір. Паша. Зорі... Ніч у Роксбері...
Звана вечерея... Щасливі разом... Нобель сміється...

– Розсміши коміка!

– Дурнев + 1... На добраніч, Віталька! Наталя Селез-
ньова. Із широко розкритими очима.

– Подвійний капкан, друзі. Лабіринти кохання.
Теорія зради... Хто зверху?

– Скеля, новинометр. Завтра не помре ніколи весілля
за обміном, лисий нянь, заєць над безоднею! Зберігайте
спокій.

– Залізна людина.

– Вперед, Дієго, вперед! Місце зустрічі – регіональна
ліга «Європа»!

– Велике кохання... Поки її не було, кіно з Яніною
Соколовою, майстер-клас із Наталкою Фіцич, факти тижня
з Оксаною Соколовою, підсумки тижня з Тетяною
Даниленко – великі танці! Ера здоров'я! Чужі помилки. З
мене досить! До Товстухи – за здоров'ям!

ДЕПРЕСІЯ

Манька почула по телевізору, що танці усувають
депресію.

– А що таке депресія? – за вечерею запитала в чоло-
віка.

Той і сам толком не знав, що воно таке. Однак
принижувати свою компетентність не став. Наморщив
лоба, почухав потилицю і пояснив:

– Депресія, жінко, це коли нап'єшся та наїсишся по
зав'язку, а очі ще по мисках бігають. Отоді й виручають
танці. Вдарив гопака – і в животі посіло, тоді знову за келих
і виделку хапаєшся...

Манька аж в долоні сплеснула:

– Он воно що! А я то думала, чому це ти, Федосю, як тільки в хату, так відразу і галасуєш: «Накривай стіл!». Значить, на роботі не справами займаєшся, а танцюєш! І, мабуть, ще не сам, а на пару з якоюсь вертихвісткою! Бо ти ж у мене сам і шкарпетки на ноги не натягнеш...

Чоловік облишив вечерю:

– Що ти, жінко, мелеш. На роботі я обов'язки експедитора виконую.

Проте Манька не вгамувалася:

– А покажи-но мені каблучки своїх туфлів!

І побігла в коридор, вхопила чоловікове взуття і повернула на кухню:

– Танцюєш! Поглянь, задники зітерті, як редька на тертці! Танцюєш!

– У цих мештах, ти сама добре знаєш, я вже двадцять років ходжу. Як же їм не зітертися? – на всяк випадок встав із-за столу чоловік.

Манька жбурнула взуття під стіл:

– Я тобі так і повірю! Їсти хочеш – значить, перед цим танцював! А танцюють тільки в ресторанах! А там гультяки недешеві! Я ж то думаю: чому це такі куці гроші додому приносиш? Таж ти половину зарплати протанцювуєш! Очі видеру! На розлучення подам! Ану, дай помацаю спину!.. Чому вона мокра? На вулиці ж – далеко не спека...

– Поспішав додому – ось і спотів, – уже з острахом в очах промовив чоловік. – Припини комедію, бо апетит пропав.

– Ти ба! – вигукнула Манька. – І тут бреше! По-перше, потіють тільки від танців! А по-друге, п'ять хвилин тому ти вхопився за ложку, як потопаючий за соломинку, а це вже апетит пропав? Іди вечеряти туди, де танцював! Мені твоєї депресії не потрібно!

ІНТЕРВ'Ю З НАГОДИ

– Іване Васильовичу, у вас можна взяти інтерв'ю?
– З якої нагоди?
– З нагоди вашого професійного свята, що наближається.

– Тоді, будь ласка, беріть.
– Скажіть, Іване Васильовичу, кілька слів про себе.
– Про себе – так про себе. Зі школи вигнали, але диплом логопеда отримав. За направленням поїхав працювати начальником комунальної служби. Відтоді й очолюю колектив. За два з половиною роки перебування на цій відповідальній посаді отримав три медалі, два ордени і чотири квартири. Нині моя кандидатура розглядається в уряді на посаду міністра освіти й науки.

– Зрозуміло. А тепер про здобутки та проблеми очолюваного вами колективу...

– Працюємо у поті чола. Що не чоло – то суцільний піт. Робота вимагає щоденних саун, фізичної і моральної підготовки, адже мешканці міста щодня з ранку до ночі, а подекуди й вночі, приходять з матюками і вимогами. Тому треба бути напоготові, щоб не отримати синця під око чи не вилетіти через вікно контори на вибоїстий асфальт. За перше півріччя цього року вдалося вберегтися, на відміну від минулого сезону, коли тричі довелося побувати у травматології і шість разів у стоматолога. За успіхи, що прийшли, міністр проїздом через наш район днями зупинився на моїй скромній дачі і пообіцяв вишукати мені ще одну квартиру на березі моря, а колективу присвоїти звання нетонучого. Цьому радий кожен наш працівник, кожен член моєї терплячої родини.

– А як же з украденими вами мільйонами, про які днями повідомила прокуратура? Чи це правда, що вас уже ловили на хабарі? Зрештою, чи відповідає дійсності той факт, що очолювана вами комунальна служба підлягає повному розформуванню як така, від якої одні збитки?

– Із цими запитаннями звернетесь до мене напередодні Дня поліції. Якщо не я, то хтось інший дасть вам на них вичерпні відповіді. А наразі перепрошую за обмаль часу: треба готуватися до свята. Воно, як мовиться, на носі, а в оці ні грама й досі. Зрештою, не псуйте дурними запитаннями передурочистого настрою. Краще зайдіть у сусідній кабінет – там дадуть усі дані. Тільки не ображайтеся, що замість гарячих страв закушуватимете канапками. Самі розумієте: всі сили колективу кинуті на організацію головного фуршету року!

ВИЌЗНИЙ ПРИЙОМ

Виїзний прийом громадян у божевільні розпочався.

– Ну, то як вам тут живеться? – чемно звернувся представник влади до напівливого чоловічка у гамівній сорочці, якого щільним кільцем оточили дебели охоронці у білих халатах. – Скарги, пропозиції, зауваження чи побажання маєте?

– Коли будемо брати Межигірський палац? – раптом запитав чоловічок. Представник примружив очі:

– Це не наша територія. Цим нехай займаються ті, хто там мешкає. У нас інші задачі. Нам треба брати вершини достатку!

– Так ми їх уже взяли, – соромливо повідомив чоловічок. – За рівнем безробіття, злочинності, корупції та замилювання очей перебуваємо на передових позиціях уже давно.

– А ви, бачу, людина начитана, – почухав гострого носа випещеним пальчиком вільної від олівця руки представник. – Де начиталися?

– На волі.

– А тут чим займаєтеся? І хто ви, зрештою, за спеціальністю?

– На волі працював двірником. А в цій академії мистецтв я – модель. Демонструю гамівні сорочки для місцевої публіки.

– І задоволені роботою?

– Дуже. Тільки одна проблема: ні ложку взяти, ні дулю дати.

Представник посміхнувся:

– Цю проблему ми розв'яжемо. Чи не так?

І блимнув очима на дебелих охоронців у білих халатах. Ті дружно кивнули головами, а старший додав вголос:

– Ще пару сеансів – і наш підопічний про ложку чи дулю забуде навіки вічні!

– Похвально, – мовив представник. – Іншого і бути не може. Соціальні ініціативи нашого президента спрямовані саме на кінцевий результат. Лідер нашої країни постійно дбає про те, щоб проблем меншало. Він наказує нам, чиновникам, виїжджати на місця і дізнаватися, чим живе суспільство і чого потребує. Тому сьогодні ми у вашій академії, тому цікавимося, як вам живеться. І переконалися, що все йде згідно з накресленнями нашої партії.

– Йде у прірву, – враз обізвався чоловічок у гамівній сорочці.

– Це ви прірвою називаєте свій достаток, своє благополуччя? – насупив волохаті брови представник. – Ану, позбавте цю модель костюма! Побачимо, що він тоді заспіває!

Дебелі охоронці презирнулися і професійно зняли з підопічного гамівну сорочку. І перед собою представник влади побачив... генерала з орденами на військовому мундирі.

Відтак на обличчі з'явився розпач. Натомість чоловічок знову запитав:

– То коли братимемо Межигірський палац?

Від страху представник... прокинувся. Протер очі і, зрозумівши, що перебуває в керівному кріслі, покликав по телефону секретарку. Коли вона зайшла в кабінет, суворо наказав:

– Давайте на підпис заяву нашого двірника. Виділимо йому кошти на придбання нової мітли, бо щось дурнісні почали снитися...

ШАНОВАНИЙ УСІМА

Він в усіх на язикау: в лівих, правих, центристів і просто пришийкобиліхвістівців. На язичі – усі роки існування держави. Про нього говорять з трепетом у душі, з тривогою на очах, із болем у серці. Говорять день і ніч, обіцяючи допомогу, запевняючи старих і малих:

– Ми його поставимо на ноги! Він буде тішити серця людські! Ним гордитиметься весь світ!

Якби зібрати проліті по ньому сльози та почуті на його адресу обіцянки, можна було б затопити ними якщо не всю Європу, то принаймні територію власної держави. Однак одне мовиться, та інше робиться. Він, від дня народження нещасний, і досі залишається нещасним та убогим, безправним і безробітним. А найприкріше – стає все німішим і німішим. Поглянеш – привид! Мара!

Натомість ті, в кого він був ще вчора на язичі, миттєво про нього забувають, як тільки приходять до влади. Забувають до тих пір, поки не настає час знову боротися за керівне крісло. А тоді знову ридають, б'ють себе у груди, божаться, обіцяють вдихнути в його тіло життя...

Він же, німий і безпомічний, слухає все те, кривиться та чорніє, порожніми та сумними очима дивиться, але терпить укотре знущання над собою. Бо сирота, бо бідняк. Бо не людина, а всього-на-всього – недобудований корпус університету...

ДОНОСАМ – ЗАСЬ!

Її звали Антонна. А ще частіше просто Тонна. Що означає повне ім'я цієї представниці чортів у спідниці ніхто з конторників, починаючи з директора, не знав. А ось про значення скороченого здогадувався. Всюдисуща Тонна носила на своїх надивовиж тендітних і не зовсім струнких ногах тіло, що важило далеко не п'ятдесят кілограмів. А ще всяк при першому знайомстві помічав у Тонні деяку, так би мовити, фізіономічну розбіжність. Постійно діюча усмішка на її припудреному обличчі контрастувала з пропікаючими

вогниками в примружених очах. Тож ніколи й не збагнеш, що на короткому, як її спідниця, умі: приязнь чи злоба.

А займала Тонна в конторі досить дефіцитну посаду шваброносеці. Себто спеціаліста, який вдає, що постійно вартує чистоту в приміщенні. Виконувала ж дещо іншу роботу: строчила доноси директорові на всіх конторників без винятку, включаючи підсліпкуватого kota, який за віком був значно старший самої контори. Строчила натхненно, з приводу і без приводу.

Останній із її дописів на власноруч заплановану тему мав такий зміст: «Шановний пане директоре! Вболіваючи за майбутнє колективу та маючи майже закінчену середню й нерозпочату вищу освіти, виконую свій патріотичний обов'язок – повідомляю наступне. Начальник відділу Явдошенко К.К. виявився підступною і жорстокою людиною. Він учора в обідню пору не пішов, як завжди, у їдальню, а залишився тамувати голод у робочому кабінеті. Внаслідок цього я не змогла обстежити кабінет на предмет чистоти, про що йому повідомила в той же час. Та замість вибачення Явдошенко К.К. показав мені двері, що викликало в мене заїкання та тіпання. Прошу вжити заходів впливу на начальника відділу, оскільки такої неповаги я не заслужила».

Директор, звісно, викликав Явдошенка К.К. і попросив під час обіду в кабінеті зачиняти двері на замок, аби пильній Антонні зайве не псувати здоров'я.

І такі події у конторі були традицією. Директорові підлеглі обурювалися вчинками шваброносеці, але сам директор нічого вдіяти з активним дописувачем не міг з однієї причини: Тонна була... його дружиною. Відтак за непослуг директор боявся отримати вдома добрячого прочухана. Зрештою, головному конторнику до виходу на заслужений відпочинок залишалось кілька місяців. І він планував передати своє крісло саме Тонні.

Словом, контора не жила, а кипіла. Напевне, так тягнулося б і донині. Якби не одна обставина, що різко змінила ситуацію: у місті помінялася влада! Мер, а заодно

Тоннин кум, завдяки якому згадану контору очолював чоловік шваброносеці, опинився поза грою. Тому конторівському подружжю довелося теж опинитися в офсайті. На їхні місця прийшло... нове подружжя. А кожна мітла, як відомо, мете по-новому.

Тепер у конторі доносам – зась! Нова шваброносеця лише пише накази на звільнення з роботи. А директор... їх підписує.

СТОВІДСОТКОВИЙ ДЕЛКАТЕС

– Шановний сусіде, прошу до столу. Зручніше всідайтеся і пригощайтеся. Такого делікатесу ви ще ніколи не куштували. Подайте тарілку!

– Та це ж – гриби... Їх я остерігаюся... Їв лише раз у житті...

– Що ви таке кажете! Їли, але не такі. Ці я особисто збирав у лісі і готував! Вперше на віку! Життя не гарантую, а якість смаку – обов'язково!

– Не гарантуєте?

– Кажу те, що чуєте. Скільки вам ложок вкинути?

– Та, знаєте...

– Чого засумували, завагалися? Це ні до чого. Треба їсти, поки можетеся і хочеться.

– А ви будете?

– Буду – не буду. Вам то що? Я – вдома, а ви – в гостях.

– Розумієте...

– Що ви ниєте! Скільки того життя! Вип'ємо зараз і закусимо, погломонимо, поки Бог світ не зав'язав. Ось вам одна, друга, третя, четверта ложка грибочків... Не грибочки, а золото! Збирав без жодного посібника і консультанта! Готував – так само! Експромтом! Дружину і дітей, аби не заважали, до тещі відправив. Нехай вона їм готує...

– Це цікаво, але...

– Яке там «але»! Давайте цокнемося – і за діло!

Виделка – поруч.

– А можна... я свою дружину попереджу?

– Ви що, в неї дозвіл берете на закушування? Соромилися б. Справжньому чоловікові так не личить. Це ж безплатно! І швидко! По одній-другій – і розбіглися.

– Це правда?

– Ви про що?

– Ну, що... розбіжимося?

– Ні, ви тільки подумайте... Він ще не вірить... Невже я вас ночувати за столом примушу? Беріть чарку в руку і подаді дурну думку!

– Я не проти, одначе боюся...

– Кого ви, шановний сусіде, боїтеся? Хіба я вам – ворог? Знаємося ось уже піввіку. Сподіваюся, разом і на той світ підемо. Як-не-як, однолітки. Ну, за наше майбутнє!

– А можна я... вип'ю без закушування?

– Що, боїтеся мене об'їсти? Не проймайтеся дурницями! Я – людина безкорислива і щедра. Цих грибочків я назбирав аж два мішки! Різних кольорів, запахів і розмірів! Вистачить на всіх. Власне, скільки ми з вами їх подужаємо. Сковорідку-другу, та й усе. Бо, як каже моя дружина, будь-яку гидоту треба заїдати. А в мене не просто гидота, яку не можна відірвати від рота, а тричі перегнана! Як сльоза!.. О, ви вже й сльозу пустили, побілили, як деякі мої грибочки. Тільки червоних цяточок бракує.... Візьміть себе в руки!

– Дайте «Корвалолу». Я ним чарку зап'ю й піду додому. Бо хоча ми з вами – однолітки, здоров'я – різне...

– Як хочете. Одначе знайте: таких диваків я бачу вперше! Пийте, запивайте – і йдіть! Замість вас я зараз запрошу на свій делікатес... вашу дружину. І не перечте. Вона, знаю, спиртного не вживає. Але нехай поїсть моїх грибочків, поласує.

– Я...передумав. Чого ж вона буде дарма переводити чужі харчі. Переб'ється. Наливайте повніше. Єдине застерігаю: якщо після апробації ваших грибочків до ранку не розбіжимося, вину візьмете на себе. Згодні? Ось вам аркуш паперу і ручка. Підтвердіть документально. Бо хтозна, чи моя дружина потім здогадається, чому я погодився їсти ваш делікатес!

ОГОЛОШЕННЯ В ГАЗЕТУ

У редакцію рекламної газети завітав чоловік середнього віку, неголений, у зіжмаканому костюмі.

– Я вас слухаю, – чемно сказав редактор.

– Хочу розмістити оголошення, – переминаючись із ноги на ногу, дещо боязко мовив відвідувач. – Ось текст...

Редактор узяв до рук блокнотний листочок і почав уважно читати: «Шукаю жінку віком сорок п'ять років, струнку, красиву, русяву, гарну господиню, дбайливу маму двох дітей, власницю цегляного будинку із різьбленою верандою, присадибної ділянки площею тридцять соток, вишневого саду, любительку троянд і чорнобривців, без шкідливих звичок, принципову, розумну, з музикальними даними, чудовими зубами, з умінням стильно одягатися, котра носить тридцять сьомий розмір взуття, бюстгальтер другого номера, плаття – сорок шостого, має гарний почерк, правша, ходить розміреним кроком, бігає прудко, чує прекрасно, любить готувати вареники із сиром та капустою, червоний борщ, голубці, салат зі свіжої капусти, пекти пироги з маком, а їсти тушковану кролятину, користується парфумами марки «Шанель», закохана в «Рексону», ката Васька та бульдога Файла, обізнана до дрібниць із Кримінальним кодексом, прийомами карате і творчістю групи Бу-Ба-Бу, мешкає в селі Обарів Рівненського району з часів помаранчевої революції».

Прочитав, посміхнувся і звів очі на відвідувача:

– В оголошенні ви вказуєте такі конкретні дані, ніби свою майбутню половинку побачили уві сні...

– Чому уві сні? – обурився засмиканий рекламодавець. – Я цю жінку бачив наяву! П'ять років тому!

– І хто ж вона? – поцікавився редактор.

– Мар'яна, моя колишня дружина! – пролунало у відповідь.

ГРУБА ПОМИЛКА

– Петре Степановичу, ви ж мали сьогодні картоплю на дачі садити...

– Мав, та не вийшло.

– А чому ж прийшли на роботу? Погода – чудова. Чи, може, не встигли підготувати насінневий матеріал?

– Директор не відпустив.

– Та ж ви до нього вчора тричі заходили в кабінет! Я на власні очі бачив...

– Заходив, але намарне. Я йому – про картоплю, а він – ні пари з уст. Як німий. Тільки головою лисою хитає...

– А мені він сказав, що ви відпрошуватися передумали...

– Це брехня! Я стільки разів йому про посадку картоплі сказав, що навіть почув у відповідь від секретарки крізь прочинені двері: «Не торохтіть, як папуга! Наш директор – не тугодум!».

– І на тім усе?

– Авжеж. Мене це самого здивувало. Наскільки я знаю, в будь-яких питаннях він усім іде назустріч. На тому тижні відпустив на кілька днів Ганну Василівну, а позавчора – Івана Сергійовича. Причому – з першого заходу і миттєво...

– А, я зрозумів вашу помилку! Грубу помилку!

– І в чому вона полягає?

– Ви, Петре Степановичу, язиком відпрошувалися. А треба було традиційно. Конвертом...

СИТУАЦІЯ – В РУКАХ!

Фразеологічна казка

Не взяв себе в руки – потрапив у руки правосуддю.

Було рукою подати до тюремної камери, та завдяки волохатій руці взяли на поруки. І знову почав простягати руки, знаючи, що рука руку миє. Відтак забруднив руки.

Дали по руках. Бруд відпав – руки залишилися. За спиною. В кайданках.

Забожився:

– Вийду на волю – рукам волі не даватиму! За руку не схоплять!

Вийшов. Склавши руки, заходився загібати жар чужими руками, даючи на лапу.

Взяли за шкірку. Шкірка виявилася твердою шкірою. І продажною. Здерти не змогли, зате купили. Приміряли на себе – якраз! Тож поміняли суддівську мантию на чужу шкуру.

Так і ходять: він, прикривши грішне тіло голими руками, вони – у продажній шкурі. У нього руки – вкорочені, вони мають змогу вирішувати шкурні питання.

Ситуація – в руках!

КАЛЕНДАР НА ЗАМОВЛЕННЯ

Як кого, а мене червоний колір притягує. Особливо – на календарі. Як тільки його побачу – від радості аж заплачу. А відтак кажу своїй половині:

– Накривай стіл! Сьогодні – свято!

Але, на жаль, червоніє не на кожному листку календаря. Встану вранці, відірву листок, гляну на чорний колір числа і дня – і вже від розпачу засміюся. Адже треба братися за роботу. Воно то не смертельно, але, як писав один матрос на своїх грудях, в такому випадку немає щастя в цьому житті. А цього щастя так хочеться. Бо ж скільки того життя? Як казав відомий дотепник, сім років до школи і два – після пенсії.

Тож почав я обмірковувати ситуацію з кольорами на календарі. І дійшов висновку, що її можна поліпшити. Узяв у банку кредит і замовив у приватному видавництві особистий перекидний календар! В одному екземплярі! З червоним кольором на кожному листку! Мовляв, хочу подарувати дружині на ювілей, аби щодня почувалася як на бенкеті!

Видавці пішли мені назустріч, побачивши в моїй руці пачку купюр. Прискореними темпами вони виконали моє термінове замовлення. Забрав упаковку з одним календарем, приніс додому, розпакував – і неймовірно порадив, погортавши календар: що не день на ньому, що не число –

то свято! Навіть усі тексти на звороті листків – червоним кольором! Ну, подумав, тепер щодня своїй половині зранку гукатиму: «Накривай стіл! Свято прийшло!».

З тією урочистою думкою і повісив календар на стіні замість офіційного. Коли дружина:

– Ти чому на роботу не збираєшся?

– Яка робота, люба? – відповідаю, киваючи на стіну з календарем-новинкою. – Ану, поглянь, який нині день?

Дружина підійшла, відірвала одного червоного листка, другого... десятого... двадцятого. Дісталася потрібного місяця і числа, почала читати:

– Схід сонця – 5.45, захід – 20.19, тривалість дня – 14.34, схід місяця – 23.17, захід – 15.33, серпень, 14-е, п'ятниця, старий стиль – 1 серпня, Винесення чесних древ Животворящого Хреста Господнього...

Потім хвильку подумала і мовила:

– Насправді свято!

Я аж облизався. Це ж так буде щоранку!

Коли дружина:

– А який сьогодні день?

– Як який? Святковий! – вигукую. Але натомість чую:

– Я запитую: сьогодні п'ятниця чи... середа?

– Середа, – механічно рапортую, пам'ятаючи, що саме сьогодні, в середу, показуватимуть футбольний матч збірних України та Ізраїлю.

– А тут що написано? – бачу подив ув очах рідної половини, яка зняла зі стіни календар-новинку і тицьнула його мені під ніс. – Читай!

Побіг очима по листку. Добіг до слова «п'ятниця» – і зняковів. Невже видавці переплутали дні? Кинувся до зірваних дружиною листків, що валялися на підлозі, наче варені раки. Знайшов початковий листок. А на ньому: «2009 рік»... Я так і присів, зрозумівши видавців-дотепників, які просто старий календар «викупали» у червоній фарбі. А ще зрозумів, що жити і надалі доведеться за офіційним календарем, без щоденних свят, повертаючи щомісяця банку змарновану позичку...

ВИМУШЕНЕ ЗАМОВЛЕННЯ

У міське кафе зайшов молодий чоловік. Про його приналежність до інтелігенції буфетниця Марія дізналася з першого запитання:

– У вас печиво є?

Тому негайно відрпортувала:

– Ні печивом, ні цукерками, ні тістечками, ні піріжками, ні булочками, ні бубликами, ні тортами, ні іншими дурниця не торгуємо!

І підвела ризику:

– Треба дивитися у вітрину та на полицю!

Молодий чоловік дещо спантеличився. Однак почав розглядати. Спершу вітрину. У ній давно не просилися в руки зразки квашеної капусти, салату з моркви, смаженої риби, курятини, котлетів, оселедців, ковбаси...

Але нічого з цих харчів молодому чоловікові не хотілося. Його організм прохав солодощів! Відтак перевів погляд на полицю.

На полиці була така тіснота від пляшок із горілкою, коньяками, винами, шампанським і пивом – як од пасажирів у останній маршрутці «Рівне -Здолбунів»! Але й на цей делікатес молодого чоловіка не тягло. Він марив солодощами!

– Ну, вибрали щось? – прокурорським тоном запитала буфетниця Марія, чим вивела зі стану роздумів відвідувача.

– Поки що нічого, – винувато відповів молодий чоловік. Опісля пильно глянув у очі співбесідниці, щось мугикнув собі під ніс, вийшов на вулицю, ще раз подивився на вивіску, що красувалася над дверима кафе – і повернувся до прилавка:

– Скажіть, будь ласка: ваш заклад називається «Все до чаю», а чай у вас є?

– Ну ви й даєте! У нас його ніхто ніколи не замовляв. Та якщо така потреба у вас є, наколотимо! – нервово закліпала великими чорними очима буфетниця Марія.

– А з чим я його питиму? У вас же ні печива, ні бубликів, – завів стару платівку відвідувач.

– Ну й клоун! – раптом на всю залу вигукнула буфетниця. І так голосно, що єдиний клієнт, який до цього смачно хропів за голим столиком у далекому кутку, схопився, як ошпарений і перелякано випалив:

– Уже йду додому!!!

Щоправда, на це буфетниця Марія не звернула й найменшої уваги. Вона попросила молодого чоловіка наставити вухо. І порадила по секрету:

– З горілочкою чи коньячком чайок сьорбайте. Тоді вас ніхто з наших постійних алкоголіків круглим придурком не обізве...

Порадила і хитрувато повела великими чорними очима в бік хропуна, що проснувся і вже рачкував під столом у пошуках свого капелюха.

На блідому обличчі молодого чоловіка враз запалали рум'янци. Чи то від подиву, чи то від сорому. І він замовив:

– Двісті коньячку без чаю!

ДОСВІДЧЕНА ПАРАШУТИСТКА

– Стрибнула в гречку. З цікавості: а що воно дає?

– І що?

– Почала боятися, що чоловік дізнається і вб'є.

– А відтак?

– Попросила свого гречаника, аби чоловікові розвіяв усі сумніви щодо моєї вірності.

– І що?

– Він пообіцяв це зробити за умови, що я стану його коханкою.

– І ти?

– Я погодилася.

– А він?

– Розповів про це своєму другові.

– І що?

– Той забожився тримати язика за зубами, якщо я буду його пасією.

– І ти?

– Я погодилася.

– І що?

– Він похвалився своєму знайомому.

– І що?

– Знайомий дав слово, що не видасть таємницю, якщо налагоджу з ним інтимні стосунки.

– І що?

– Я погодилася.

– А він?

– Він розп'ятакав своєму колезі.

– І що?

– Колега дав гарантію, що – ні пари з уст, якщо ділитимуся коханням із ним.

– І що?

– Погодилася.

– А він?

– Похвалився цим своєму братові.

– А брат?

– Брат погодився мовчати, якщо я не відмовлятиму йому в інтимних послугах.

– І що?

– Що-що... Я розповіла про це чоловікові!

– І?

– Чоловік організував зустріч із усіма моїми кавалерами.

– І що?

– Сказав, що повбиває їх, якщо я дізнаюся, що в нього є коханка.

– А ти?

– Заради сімейного спокою пішла у професійні повії.

– І що?

– Живемо на широку ногу, попри сварки та бійки.

– І за що ж ви сваритеся та б'єтеся?

– Не ми, а мої кавалери! Сваряться та б'ються за посаду директора організованої мною фірми "Масаж на двох".

– А чоловік?

– Чоловік обіцяє їх помирити, якщо ділитимуться з ним прибутками.

– А ти?

– Я в конфлікт не втручаюся. У мене і без того клопотів – по самі вуха! Може, в помічниці запишешся? Перший стрибок у гречку я тобі гарантую!

ЗВІДКІЛЯ Ж ХВОРОБА?

– Здорова була я, людоньки, як Мотронина корова! Ні голова ніколи не боліла, ні в суглобах не мучило, ні в кишках не шкварчало. А тепер – на посічену капусту схожа. Тільки в діжку й закидай. І там болить, і там, і там...

– Може, ви, тітонько, щось отруйне чи зіпсоване з'їли?

– Нічогісінького простояного, прокислого, прогіркого, поцвілого, пригорілого, пересолоного, переперчаного, недовареного, недопеченого, недосмаженого не вживала. Цього мене моя мама навчила. Їла та пила все свіже і вміло приготовлене. Змалку – й до цих ось днів, коли мене корчить почало...

– А що ви їли зі свіжого чи вміло приготовленого останнім часом?

– Як «що»? Почула по телевізору рекламу: «У продажу з'явився «Цитрамон» у капсулах! Він не гірчить і гарно розчиняється у шлунку! Купуйте «Цитрамон»!». Ну, подумала, якщо таке пропонують добро, треба не проґавити. Ось і подалася по аптеках... Купила одну упаковку – з'їла. Почекала годину – нічого не шкодить. Купила і з'їла з таким же апетитом другу, третю, четверту, п'яту, шосту... Словом, цілий місяць їла день-у-день, бо і справді гарно в шлунку розчиняється. І яку економію харчів дає! За цей період не використала на закупку продуктів жодної

копійки, а вся місячна пенсія пішла на «Цитрамон» у капсулах. Думала, натрапила на джерело ощадливості та довговічності. Ще й сусідці порадила переключитися на цей шлях процвітання. Не знаю, як вона почувалась після кількох закупок, а мене ось підкосило. А чому – не відаю. Можливо, ще організм не приноровився до новинки. А мо', треба більше цього делікатесу з'їсти? Хто скаже? Аптекарі нічого не знають і знати не хочуть. В одній дівки якось запитала, так вона порадила мені ще тонну селікатного клею спожити. А для чого, не розтовкмачила.

Лежу оце четвертий день – і ні встати, ні руками поворухнути, ні головою. Стала схожа на Мотронину корову, яка конюшини наїлася і віддала Богу душу. І звідкіля така напасть? Тож якщо не гірчить і гарно в шлунку розчиняється – має допомагати, а не шкодити! Дивина, та й годі, людоньки. Діждатися б пори, коли сусідка мою дозу споживе. Цікаво, чи тоді їй «Цитрамон» у капсулах піде на користь, чи звалить із ніг? Невже я недоїла?

Дай, Боже, оклигати. Як встану на ноги – піду ще по аптеках. Аби тільки цей продукт не розібрали до мого одужання. Утім, по телевізору його рекламують і досі. Мабуть, запаси ще великі. І те гріє душу.

ВАГОВЕ ДОБРО

– Ти куди чимчикуєш? – перестрів мене в місті знайомий. – Пішли – я покажу тобі справжній магазин!

І ми пішли. В «Єврошоп»...

На третьому поверсі – кипіла робота: покупці складали на копиці вподобаний одяг і взуття, а продавець те імпортне добро пакувала, зважувала і брали гроші.

Ми й собі пристали до спецоперації.

– Бери, скільки бажаєш! – порадив знайомий.

– А якщо грошей не вистачить? У мене при собі тільки 50 гривень, – зніяковіло кажу.

– Та на цю суму можна вагон цього барахла набрати! – втішив знайомий. – Бери приклад з мене!

І його руки почали хвацько згрібати з вішаків все підряд: майки, сорочки, штани, шорти...

Я й собі почав хапати те, що залишалось на вішаках після знайомого...

За десять хвилин уже не могли донести імпортне добро до прилавку. Допхали. Продавець хутенько попакувала наш товар, взяла плату. З п'ятдесяти гривень повернула мені ще 40 здачі, подякувала за покупку і на розвітання додала:

– Приходьте ще!

Вийшли ми з «Єврошопу».

– Ну, теперички йдемо замочувати, – стомливо мовив знайомий.

Склали здачу в одну купу й замочили вдалу справу в найближчому кафе. Потім потисли один одному руки і розійшлися...

Придбав додому й заходився приміряти назгрібане... Кольори товару, як і його розміри, виявилися різними. Одне налазило на тіло з великими потугами, інше падало – як мішок на швабру.

З усього переміряного мого розміру була біла майка з великим вирізом. У ній і пішов на кухню хвалитися дружині.

Став у порозі, кручуся-верчуся, аби привернути увагу своєї половини, котра в цей час викидала з каstrулі у друшляк зварені вареники. Довелося чекати, поки переведе очі з друшляка на мене.

Перевела – і зойкнула:

– Ти що, у транссексуали записався?

– Які ще транссексуали? – вихопилося в мене. – На дурняк в «Єврошопі» обновку придбав!

– Ну й придурок, – вперше в житті почув я. – Це ж – жіноча блузка!

Від сорому ледь не звалився з ніг. Але викрутився:

– Та я не собі її купив, а тобі, Катрусю! Поглянь, яка хороша!

Зняв блузку і простягнув дружині.

На очах у неї раптово з'явилися сльози. Чи то від безмежної радості, чи від глибокої печалі. Взяла мій подарунок, скромно подякувала й запросила до вареників.

Я вминав й уявляв, як знайомий у жіночих шортах крутиться-вертиться перед своєю дружиною. І східно хихикав, чекаючи поки черговий вареник остудиться на виделці.

МАРНА ЦІКАВІСТЬ

Спекотний липневий ранок. Поспішаю на роботу. Аж спотикаюся. Зачепився за видутий асфальт укотре – і розпластався на тротуарі. Але похапцем звівся на ноги, почистив штани на колінах, поправив на носі окуляри і... побачив перед собою дівчину-полісмена. Вона кудись також не встигала. Бо на ходу пояснювала в мобілку:

– Я вже близько! За кілька хвилин буду на місці! Не хвилюйся!..

Це мені дещо додало настрою. Адже, виявляється, не я один заради майбутньої пенсії захеканим зайцем гасаю щодня з дому в контору. Навіть красуні у погонах змушені терпіти ці передзаслужені тортури.

Подумав ось так – і побіг за нею, намагаючись не відставати. Не тільки бажання не видатися слабаком, а й цікавість дізнатися, скільки... зірочок на погонах у моєї співпереживальниці примушували тримати обрану дистанцію, попри дорожні сюрпризи.

Синя поліцейська сорочка та чорна спідниця стали мені маяком і компасом водночас. Мчу так, що не помічаю нікого й нічого довкіл себе. А в голові – думка: «Лейтенант чи майор?». Пру і роблю припущення: « Якщо судити за швидкістю її пересування, то попутниця – лейтенант, а якщо по впевненості – майор!»...

За тим мізковим заняттям не зчувся, як перевищив швидкість і за інерцією врізався головою... в її спину! Аж в очах потемніло...

Красуня обернулася – і я відразу зрозумів, що це – цілий полковник, хоча на погонах – по дві маленькі зірочки.

– Я тобі перетелефоную! На мене напав якийсь маніяк! – сказала вона у мобілку. А тоді ловко вперіщила мені під дих!

Я знову розпластався на тротуарі...

На роботу, звісно, не потрапив, оскільки давав пояснення у відділку. Дякувати Богу, відпустили.

Ні, хай там що – поспішати в контору більше не буду. Виходитиму з дому на дві години раніше. І хто б попередити не йшов – приклад з нього не братиму, нічим не цікавитимуся. Бо що мені від того? Прогул і біль у грудях. А до пенсії – рукою подати.

СУПЕРНОВИНИ

В ефірі – «Суперновини»!

Сьогодні у старшого диспетчера залізничного вокзалу «Крива» вперше в саду зацвіли абрикоси!

Натомість у ставку селища Безводне юні збирачі металобрухту знову знайшли колесо від воза.

А в сусідньому з хутором Кобисяки лісі всохла знаменита дика черешня, ягодами якої смакував нинішній народний депутат Михайло Поплавок.

Гарна новина й для любителів добре поїсти. В ресторані обласного центру «Дві шкварки» почали готувати страву під назвою «Собаче вушко». Ця страва так називається тому, що виліплене з тіста вушко циганської голки за ціною дуже кусається.

А ще, шановні слухачі, вашій увазі пропонуємо історію, яку наш кореспондент почув, не виходячи з хати. Так ось, минулої ночі його теща вперше за все життя спала із закритим ротом. Коли наш кореспондент, а її зять, вранці хотів запитати про причину такого ноу-хау, стара

жінка сорокап'ятирічного віку у відповідь лише важко зітхнула, що спричинило струс мозку його голови.

А це повідомлення ми отримали від нашого поза-штатного кореспондента з райцентру Свистулька, що в Гучномовному районі. Там всім населеним пунктом вчора відзначили двадцятирічний ювілей інтимної діяльності місцевої повії на прізвисько Солярка. Гостями свята були майже всі її клієнти, включаючи директора тутешньої автозаправки. Кожен із них приготував винуватці торжества оригінальний сюрприз у вигляді довідки про лікування у вендиспансері.

На останок – про вибрики моди. Дружина міського голови обласного центру прийшла відпочивати на місцевий пляж у купальнику за ціною двох «Лексусів». Аби цей одяг не зазнав ушкоджень від дотику з водою, його власниця купалася голяка.

І нарешті – щодо погоди. Сьогодні, як і в наступні дні, синоптики пропонують спекотну погоду з переходом у пориви вітру та зливи. Заодно вони попереджують усіх легковірних: цим прогнозам можна вірити, а можна й ні. Все залежить від вашого настрою.

На цьому – будьте здорові, якщо вас не мучить недуга. І до нових зустрічей в ефірі!

НЕМАЄ ВИБОРУ

На вулиці – тропічне літо. А я труджуся в поті чола. Цілодобово. На відміну від шефа, який на хвилюку-другу вранці зазирне в робочий кабінет, видасть по телефону розпорядження підлеглим – і на аеродром, у літак – та й до прохолодного моря. Бо організм у шефа не переносить екстремальної спеки. Він спроможний лише дихати і ковтати при нормальній температурі.

А в мене вибору немає. Свого робочого місця не можу полишити. Тут розпочав свою трудову біографію, тут її і завершу, коли сил не стане чи шеф вирішить мене достроково кишнути. Наразі ж маю вертітися-крутитися, як білка

в колесі. Адже втрата довіри – і гаплик мені, зважаючи на вибагливість і примхливість шефа, життєвий девіз якого «Сам сачкуй, а іншому цього робити не дай!». Ось і не дає. Вже десять літ, відколи існує фірма.

Зрештою, моя безперервна праця – не лише шефове здоров'я, а й своєрідний щит прикриття. Коли шефа немає в кабінеті, а я самовіддано труджуся, всяк, позираючи на мене, думає: «Виробничий процес у розпалі! Слава фірмі та її власнику!».

Зрозуміло, це мене ображає. Але я ще жодного разу за жодних обставин не мовив і словечка поганого на адресу шефа. Бо не вмію скаржитися, звик мовчки працювати.

Ось коли літо аномальне закінчиться – мені полегшає. У холодну чи прохолодну пору року шеф дає мені інколи перепочити. Зокрема під час фуршету з нагоди переміни погоди. Ні, за стіл він мене не кличе і додому не відпускає. Просто каже:

– Накуримо, надихаємо перегаром, тоді, брате, буде тобі чим зайнятися! А поки що покапай на мізки горобцям, які дискутують під вікном!

І я тоді починаю капати, позаяк, повторюю, іншого вибору немає. Народився Кондиціонером – ним і помру!

ДОЧУХАЛИСЯ

Керівники краю Хвесюшко та Хапушко два з половиною років чухали потилиці: проводити чи ні фестиваль гумору, який дістався їм у спадок від попередників? Вагалися не через брак коштів на організацію мистецького заходу, а через те, що на ньому щороку їх обох висміювали гумористи як липових бізнесменів і нікчем, які здатні лише сидіти на шиї у суспільстві.

А тепер вони – при виконанні. Але хіба є гарантія, що знову не потраплять на мушку гострословів? І якщо раніше терпіли знущання завдяки залитим горілкою сліпам, то нині пекти раків прилюдно – все одно, що помії сьорбати.

Чухали потилиці, доки не почули наказ зверху: «Проводити!». Тож далі зволікати з веселим дійством не було сенсу, оскільки під ними могли захитатися керівні стільці. Тим паче, що один із «зверхників» – неабиякий любитель посміятися.

І фестиваль розпочав свою роботу. У мальовниче урочище – місце проведення фестивалю – Хвесюшко та Хапушко приїхали досвіта у супроводі хору та кухарів. Спершу під гімн гуморини обмінялися короваями та поцілунками, а потім – візитами у курені з очерету, де столи вгиналися від питва та наїдків. Провели дегустаційну процедуру. І коли очі у Хвесюшка геть посоловіли, а на Хапушка напала ікавка, пішли в танок із притопом. Від того в урочищі здійнялася така курява, що учасники фестивалю, під'їжджаючи до місця дислокації, мало не повернули оглоблі назад, прийнявши ту куряву за вересневий смерч. Дякувати Богу, почули крики танцюристів:

– Хвесюшко вас вітає!

– Хапушка сміхом не візьмеш!

За півгодини курява вляглася обіч куренів, а Хвесюшко та Хапушко – на передній глядацькій лавці. А вже за тим загуморили професіонали, знаючи, що ніхто їм не дорікне за гостре слово та пісню-кепкувальницю. Та так загуморили, що тільки опівночі розбудили своєю мовчанкою керівників краю. Ті миттю схопилися, обтрусилися, похмелилися – і щиро подякували один одному за успішне проведення фестивалю. Та й зникли, як булька на воді.

Стомленим учасникам гуморини нічого не залишалося, як обтрусити грушу-гниличку, підкріпитися і податися з урочища, аби не потрапити на ікла голодним, як і вони самі, сіроманцям...

Кілька днів потому Хвесюшко та Хапушко пішли на підвищення. Його, кажуть, вони заслужили доставленням фестивальних короваїв у «верхи» та власною втомою, притрушеною досвітньою курявою. Чи це правда, божитися не беруся. Як і сміятися. Я ж – не останній дурень зі званням народного артиста.

88 РОКІВ ПОТОМУ...

...На трибуні державний муж промову говорить...

А народ сидить на кріслах і слухає...

А муж промову держить про справи державні...

– Шахраї ви, – говорить державний муж. – І злодії...

А тому мужеві державному раптом з місця:

– Замовкни, ідіоте!

– Хто сказав «ідіот»? Подержи портфеля!

Збігає державний муж із трибуни й «репліці» в ухо:

– Тр-р-рах!..

– Хлопці, наших б'ють!

Зірвалися хлопці:

– Бий їхніх! Бий чорнильницями!

– Розступіться, синьйори, я його кухлем!

– Бий пюпітром! Пюпітром бий, а то втече!..

А все це зветься: італійський парламент справи державні обговорює...

Остан Вишня, усмішка «Пренія», 1925 рік.

...На трибуні державний муж промову говорить...

(Далі за текстом до слів «зірвалися хлопці»). А тоді так:

– Бий їхніх! Бий мобілками! Планшетами тарань!

– Розступіться, панове, я його ноутбуком!

– Цілай у нього яйцями! Димову шашку кидай, а то втече!..

А все це зветься: український парламент справи державні обговорює...

2013 рік.

ЗА КОМПАНІЮ

– Доброго ранку, Карповичу!

– Та де він там добрий, Сидоровичу.

– А чому ж то?

– Та ось дружина на базар послала. А того рогатого катма...

– Хіба ж це проблема? Звідси до базару – одна зупинка. Давайте пройдемося, мені по дорозі...

– А я що – робот? Транспорт для того й існує, щоб людей возити. Кілометр ходьби – а вже навантаження на суглоби. Таких кілька ходок туди-сюди – і скрипіти в колінах почне. Чи ж воно мені потрібно? Я тільки жити по-людськи почав. А то все була біганина та біганина. Зранку – на роботу, вечором – додому, у вихідні – у парну, на корпоратив, ювілей, хрестини, новосілля, полювання, риболовлю, пікнік... Ні виспатися, ні віддихатися. А власним авто їздити – дорого. Та й буса наймати – те саме. А тролейбуса не завернеш із Соборної на місця, багаті на дичину, рибу, шашлики. Роги не пускають. Отож, на ноги все навантаження... Більше не ризикуватиму. Хоч у місті пересуватимуся на громадських колесах.

– Чи ж і мені взяти з вас приклад?

– Як хочете, Сидоровичу. А я пішки не піду на базар. Здоров'я за гроші не купиш. Зрештою, двом і чекати тролейбуса буде веселіше, і їхати...

– Може, з електрикою яка проблема, коли так довго тролейбуса не видно...

– А мені що до тієї електрики. Вони гроші за те отримують, щоб забезпечувати безперервний рух пасажирського транспорту...

– Карповичу, гляньте: їде тролейбус!

– А щоб він їздив коліньми! Вже годину, як я з хати вийшов. Мав би досі назад повертатися з базару. А тільки зараз буду сідати... Стій, чудо рогате! Я за тобою бігти не збираюся, хоч здоровий, як бик!.. О, зупинився. Заходьмо, Сидоровичу, бо час не жде, а дружина зачекалася. Хоч мені вареників із сиром наварити. А його ще треба купити... Ну, ось поїхали...

– Карповичу, а чи не розміняєте мені п'ятірку, щоб квитка без задачі придбати?

– Не розміняю, Сидоровичу. Мені дружина десятку в купі на сир дала.

– А ви ж будете квитка брати. Все одно доведеться десятку міняти...

– Я що – дурень? Я вчора отримав пенсійне посвідчення. Відтак маю право на безплатний проїзд у громадському транспорті. Якби не воно, то чого б я годину на зупинці марудився? А ви, Сидоровичу, хіба ще не на пенсії?

– Ще ні, Карповичу. Думав пішки на базар зайду, а за п'ять гривень, що залишилися до зарплати, куплю зелені до борщу. Та заради компанії сів у тролейбус. Тепер на кондукторську здачу нічого не вийде...

– Співчуваю, Сидоровичу, і дякую за підтримку. З вами на базар їхати було насправді веселіше. Зараз куплю сиру на вареники, а за приховану від дружини двадцятку в кафе похмелюся. А ви вельми не переймайтеся. За здачу з п'ятірки можна на базарі на головку часнику розжитися. Власне, борщ можна їсти і без зелені. А ось вареники без сиру – не вареники... Бувайте, спішу!

ПЕРЕВТІЛЕННЯ

«Веселитися – так веселитися», – подумав директор палацу культури «Тиктильник» Часник Хрінович Гірчиця – і розіслав пропозиції всім бажаючим взяти участь у новорічному бал-маскарадї, зазначивши, що представники тієї чи іншої професії мають з'явитися на святї в образах улюблених персонажів. Найоригінальнїшим пообіцяв солідні подарунки від Дїда Морозї і Снїгуроньки.

І люди відгукнулись. Очевидно, до створення улюблених образів їх спонукали саме солідні подарунки. Відгукнулись і прибули в палац культури в передноворічний вечір. Податківці – як пірати, «беркутівці» – як молотники з ціпами, шляховики – як клоуни на ходулях, теплопостачальники – як бурульки, ресторатори – як виразки, аптекарї – як упаковки, літератори – як книги зі склеєними сторінками, ветеринари – як конї, банкіри – як круглі відсотки, судді та прокурори – як великі і порожні кишені, двірники – як деркачі, чиновники – як жирні язики, народні депутати – як вогнегасники з піною...

Як їм аплодувала зала! І не тільки за віртуозне кружляння довкіл ялинки та вигукування актуальних гасел на кшталт «Візьмемо і перевізьмемо!», «Намолотимо і перемолотимо!», «Посадимо і пересадимо!», «Наобіцяємо й переобіцяємо!», «Напінімо і перепінімо!». А й за точність образів. Директор палацу культури «Тиктильник» Часник Хрінович Гірчиця навіть сказав на фінішній прямій бал-маскараду:

– Сподіваємося, що невдовзі про вас дізнається весь світ і весь космос!

І вручили Дід Мороз і Снігуронька кожній команді по пуду солі! Не простої, а йодованої! Щоб вживали та всяку отруту із себе вигагяли. Насамперед хабароактивні елементи.

А ще директор «Тиктильника» попросив глядацьку залу поаплодувати учасникам бал-маскараду за повне перевтілення та порадив не називати бодай тих же податківців на роботі піратами. Адже вони можуть розчулитися і почати водити хоровод... А це вже суперечить чинному законодавству.

Власне, такої ж уваги та поваги потребують і молотники з ціпами, великі і порожні кишені, виразки, деркачі, жирні язика, клоуни на ходулях, вогнегасники з піною і решта любителів майстерного перевтілення. Робота в них – не вічна. Вийдуть на пенсію – професійними маскарадниками стануть. І працюватимуть не за йодовану сіль. Тоді всілякі шкідливі елементи в їхніх організмах всядуться, а бажання постати перед світом у всій своїй неприхованій посадами, правами, званнями та привілеями красі незмірно зросте. Бо старе – що мале. А мале до розваг охоче.

До наступного Нового року! До чергового бал-маскараду у «Тиктильнику»! Слава кмітливому Часнику Хріновичу Гірчиці!

ЗНЯТА ПРОБЛЕМА

Прокинувся, вмикнув радіоприймача.

– Сьогодні буде спекотно, температура повітря сягатиме тридцяти градусів за Цельсієм, – почули мої вуха.

І я заходився збиратися на роботу. Одягнувся якнайлегше: шорти, майка, босоніжки. Дружину, котра поралася на кухні, попередив, що снідати не буду, оскільки на роботі в мене – іменини шефа. Попередив і подався...

Не встиг відійти від будинку і ста метрів, як розпочалася злива. Вода небесна за якусь мить перетворила мене на мокру курку. Але додому не повернувся. «Всього може бути, – подумалося. – Зараз перебісється, та й вигляне тепле сонечко. Допоки дійду до фірми – висохну».

Але дійшов під бурхливу музику рясного дощу та барабанний бій громовиці. Зайшов у кабінет, роздягнувся, викрутив шорти та майку, одягнувся назад і взявся за справи...

– Привіт, друже, – раптом почулося за плечима. – Як працюється?

– Нормально, – відповів я, здогадавшись по голосу, хто до мене зазирнув. – Одна проблема: синоптики підвели – сказали по радіо, що буде сухо і тепло, а потрапив під неймовірний дощ! Ось підсушуюся...

Шеф здивувався:

– Яке «сухо» і «тепло»? Я теж уранці радіо слухав. Воно попередило, що на заході країни очікуються грози.

– Гм... Щось не зрозуміло, – буркнув я натомість.

– Що тут не зрозумілого? – сказав шеф. – Ти, очевидно, «хвіст» повідомлення почув. У ньому насправді йшлося про теплу і сонячну погоду на...сході країни.

Мене це ошелешило. Як же я так попався?

– Виною всьому – недосипання. Лягати треба раніше, тоді вранці встигатиму і «голову» синоптиків почути, – вголос почав я розмірковувати.

– Недосипання чи ні, а вихід є, – поплескав мене по мокрому плечі шеф. – Збирайся – поїдеш у термінове

відрядження. На схід країни. Одягнений ти саме так, як того вимагає тамтешня погода. Бо решта працівників присунулася на роботу, як оце я: у піджаках, кофтинах, з парасольками. Не будуть же вони там, на сході, паритися! Чи не правду кажу?

– Напевне, що правду, – погодився я.

– Ось і проблема знята, – підсумував шеф. – А щоб дорогою на вокзал не замерз, ходи – наллю за моє здоров'я пару грамів. Бо святкувати колективом почнемо з обіду...

КАДРОВЕ ПОПОВНЕННЯ

У відділі маркетингу з'явилося кадрове поповнення: молода тлустувата жінка та ще молодший і худий, як сірник, чоловік. Це насторожило старого спеціаліста Семена Семеновича: «Невже виженуть на пенсію?». А йому так не хотілося полишати насиджене фірмове містечко! Тож на всяк випадок поцікавився:

– Вас, шановні, сюди направили надовго?

Молода жінка презирнулася з напарником, погладила рукою, як дитя, могутні груди, що аж вивалювалися із модної сукні, і несподівано перепитала Семена Семеновича:

– А вам до заслуженого відпочинку ще далеко?

Чи то з переляку, чи то зі страху, Семен Семенович схопився з крісла і відрпортував:

– Чотири місяці і два дні!

– Значить так, пане щасливчику, – заклавши ногу за ногу, промовила басом молода жінка. – Ми прийшли сюди навічно! Досиджуй свої чотири місяці і два дні – і шуруй на волю!

Старому спеціалістові відлягло від серця.

Праця продовжувалася. Чи не щодня Семен Семенович почав помічати одну деталь у поведінці нових кадрів: Аліна Прокопівна (так звали молоду жінку) після кожної півгодини комп'ютерної праці кивала до Петра Радіоновича (ще молодшого чоловіка) – і вони дружно виходили з кабінету. За хвилину десять поверталися і

продовжували трудитися. І так – від понеділка до п'ятниці. З місяця в місяць.

Семен Семенович вже подумав було, що ця пара закохалася, відтак поєднує корисне з красивим, виходячи в безлюдне місце на інтимні бесіди. Тому навіть над весільним подарунком для молодят задумався. Не зчувся, як і час прощатися з колективом настав.

Зібрався, зрозуміло, колектив, директор подякував Семену Семеновичу за довгу і сумлінну працю, вручили квіти і подарунок у формі пузатенького конверта. І коли ветеран зібрався вже запросити колег у свій кабінет до святкового столу, Аліна Прокопівна та Петро Радіонович підійшли і запитали:

– Можна нам відлучитися на кілька хвилин?

– Ах, яка у вас любов! – натомість відповів їм Семен Семенович. – Коли на весілля запросите?

І тут Аліна Прокопівна завелася:

– Яка любов?! Що ви мелете! Я просто оцього довбанутого курити зобов'язалася навчити!

– Дивно, – стенив плечима Семен Семенович. – Але я ніколи не помічав, щоб ви виходили з кабінету з цигарками...

– І не помітите, – обізвався Петро Радіонович. – Цигарки ми стріляємо в нашого шефа. Він є моїм батьком і заодно... коханцем Аліни Прокопівни.

ЗАВДЯКИ ЗНАЙОМІЙ ПРОБЛЕМІ

Копичив, копичив... І таки накопичив необхідну суму. Та й придбав омріяну річ – гудзика до штанів. Придбав і пішов по кабінетах рідної фірми удачею хвалитися...

Оскільки начальник відділу стратегічних досліджень перебував у відпустці, зайшов у кабінет його першого заступника.

– Порфіровичу, – кинув із порога, демонструючи на долоні блискучу покупку. – Ось гудзика до штанів купив!

Тепер на шпильці, отриманій у спадок від покійної бабуні, штани не носитиму!

Порфирикович відірвав погляд від шахівниці і сердито запитав:

– Ви чому в робочий час бозна-де вештаєтесь? Ідіть і працюйте, заодно не заважайте іншим займатися справами!

Я – до другого заступника, що потів над розгадуванням кросворда:

– Казимировичу! Ось погляньте, яким дивом обзавівся!

І продемонстрував новенького гудзика.

Казимирович мало не вріс в одну з клітинок кросворда:

– Га? Що кажете? Гудзик для вас – це диво? Для мене – ні. Я штани на шкіряному ремінці ношу. Тож не смішіть своїм багатством. Краще скажіть, чи виконали мое доручення?

– Ще не встиг, – почала згасати моя радість, як надія на нормальну пенсію.

– Тоді не марнуйте дорогоцінного часу! – наказав другий заступник і знову вп'явся очима у складний кросворд.

Я – до третього заступника. Обережно відчинив двері, просунув голову:

– Мартиновичу, – шепчу, – мені удача посміхнулася...

– Яка удача? – стривожився Мартинович, ховаючи порожній келих у шухляду стола.

– Та ось гудзика купив. За накопичені. Гудзика до штанів. Привітайте!

Мартинович заскрипів зубами:

– Ви завжди приходите не в пору!! Тільки візьмуся за розв'язання проблеми, а ви – тут як тут! Де ваша вихованість? Діждетесь, що я вас доганою привітаю!

Я – за двері. І до четвертого заступника. Без стуку і вихором:

– Кінець проблемам, Остаповичу!

І поклав гудзика-обновку на стіл.

Остапович вилаявся у слухавку, вибачився перед абонентом, а тоді схопився з крісла, наче ошпарений:

– Що це за юринду ви мені під ніс тичете? Я вам що – жебрак?

– Не жебрак, – сказав я. – У вас, Остаповичу, штани – на підтяжках, а у мене – на шпильці. А пришию гудзика – руки вивільняться від зайвих обов’язків.

Обличчя Остаповича скривилося і почервоніло:

– Знаєте що? Не бийте байдиків! Бо проблем у вас може додатися! Знайшли чим козиряти...

За мною тільки залопотіло. Я почимчикував до... вахтера. Підійшов, несміливо простягнув гудзика на долоні:

– Погляньте, Гнатовичу, який я дефіцит прикупив...

Гнатович узяв із моєї долоні гудзика, обдивився його з усіх боків, обнюхав, зважив і бадьоро промовив:

– Вітаю! Цю подію варто відзначити! Наближається обідня перерва. Ходімте в кафе через дорогу – по чарці перехилимо!

І, повертаючи мені покупку, запитав:

– А до чого він?

– До штанів, – відрапортував я.

– Тим паче, – підкреслив Остапович. – Вашу радість я розумію.

Встав з робочого місця і, підтримуючи руками штани, показав головою на вихід із фірми.

Мені потеплішало на душі. Нарешті, я знайшов людину в колективі, яка мій успіх не залишила поза увагою. Завдяки знайомій проблемі.

З МЕТОЮ КОНСПРАЦІЇ

Влада на опозицію тисне. А мене дідька лисого притисне. Я – позапартійний кандидат. І до того ж – великий конспіратор.

Вивіз сім'ю жити на дачу, а продав дім, аби було за що оформитися кандидатом. Тепер проводжу зустрічі з виборцями. Теж таємно, але згідно з цевековськими правилами. Вірніше, згідно з опублікованим у газеті графіком: щодня – по зустрічі. А щоб нам влада не заважала знаходити спільну мову, місце зустрічі не конкретизуємо. Кажемо: біля кафе, біля банку, біля аптеки, на місцевій зупинці, на ринку, прохідна, на перехресті вулиць... Хіба здогадається той, хто хотів би на мене натиснути, де це саме я зустрічаюся з виборцями? Тих же кафе, банків, аптек, зупинок, ринків, прохідних та перехресть – як самих кандидатів! Ми ж знаємо: якщо такого-то числа здибанка – біля кафе, то це біля того кафе, в якому я з юних літ і до виборчої кампанії зі своїм виборцем у день авансу та зарплати зустрічався. Якщо йдеться в оголошенні про інші згадані об'єкти, то маються на увазі ті, що пов'язані з нашими спільними та багаторічними придбаннями пігулок, пенсій, новин, продуктів, травм і т.д., і т. п. Таким чином ми – на коні, а влада – під конем. Зустрінемося, поговоримо, накреслимо план дій у випадку мого потрапляння у депутати, а тоді тихесенько – чи то на сто грамів, чи за пігулками, чи за пенсією, чи за травмою...

І виборчі плани рухаються, і життя не стоїть на місці.

Запитаєте, а чому це не привертають увагу тискачів наші зустрічі своїм багатолюддям?

А як вони можуть привернути, коли ми і тут усе передбачили як досвідчені конспіратори. Зізнаюся тільки вам і то по секрету: у мене як позапартійного кандидата від кожного об'єкта – по одному виборцю. Причому, видам таємницю, це люди з мого найближчого оточення, з якими, нехай Бог не чує, із ранньої юності вчилися курити, пити,

матюкатися, на червоне світло вулицю перебігати, а пізніше ліки купувати, лясати точити, крадені речі виносити і т. д., і т.п. Ясно?

Ото мовчіть і переймайте досвід. Може, й вам колись закортить у депутати вибиватися без тиску влади. Щоправда, якщо не пройду у парламент, жити доведеться не в столичному готелі-люксі чи депутатській квартирі, а на дачі разом із сім'єю. Це трохи засмучує.

ОБМАН

У нашу двокімнатну час од часу самовільно вселяються нахабні, бридкі і, головне, живучі квартиранти, позбутися яких важче, ніж державі брехунів, злодіїв, корупціонерів разом узятих! Ім'я їхнє відоме ще з незапам'ятних часів. Всяк підбирає для них засіб виселення в індивідуальному порядку залежно від терпіння, розміру гаманця та порад професіоналів і любителів. Як на думку моєї половини, найефективнішим засобом проти самовільних поселенців є звичайний вітчизняний дихлофос. Ядучий – як сама смерть! Куди братися до нього імпортом олівцям, порошкам і розчинам! Ці препарати наганяють рудим агресорам лише апетит. А ось «Дихлофос» діє нещадно.

Пошле мене моя половина на ринок, куплю декілька балончиків, а як дам! Таргани – на той світ, а ми – в реанімацію. Поки повернемося додому, квартира від нахаб відпочиває.

– Але скільки можна ризикувати своїм здоров'ям? – риторично запитала мене і себе дружина. – Треба застосовувати щось безпечніше проти цих одвічних мешканців планети. Іди і шукай!

І я пішов. Па той самий міський ринок. Ходив і шукав ефективну для паразитів і безпечну для себе отруту. Довго шукав і вперто. І таки знайшов.

– Купуйте ось оце, – порадила приватний підприємець, очевидно, дружина офіцера колишніх радянських

військ хімзахисту, демонструючи перед моїм носом пожежного кольору балончик з головним написом «Дихло-фос» та додатковим «НЕО без запаху». – Виготовляють брати-росіяни. Поприскаєте, відчините на п'ять хвилин вікна – і настане благодать!

А воно насправді на здоров'я людське не впливає? – поцікавився на всяк випадок.

– Ні грама! – запевнила продавець.

– А добре бере? – поставив додаткове запитання як студент професорові.

– Б'є наповал! – не менш упевнено відповіла володарка диво-препарату.

– А як я зможу в цьому пересвідчитися? – почав доскіпуватися до ще глибшої істини. – Переконається, голубчику, за секунду. Не сумнівайтесь. Тільки купуйте! – сказала ймовірна половина офіцера колишніх військ хімзахисту і взялася за упакування товару.

З ваганням, але купив «НЕО без запаху». Прийшов додому, показав і переказав дружині всі запевнення продавця.

– То починай тих гадів душити! – рішуче наказала моя половина. – Якщо щось не так, підеш і задушиш отого ринкового гаранта!

І я, навіть не переодягаючись у спецівку, приступив до операції. За хвилину спорожнив весь балончик! Кілька безсмертних землян таки виповзли зі схованок, пововтузилися, зібралися в гурт і здохли.

– А де ж решта? – обдивляючись трофеї і жертви водночас, запитала дружина. І висунула гіпотезу:

– Щось підозріло. Ймовірно, продавець обманула, їй аби збути барахло та гроші вхопити! Поглянь, для замилювання очей кілька паразитів віддали себе в жертву, а вся банда зачалася. Перечекає атаку – і знову розкошуватиме! Носом чую!

– Очевидно, маєш рацію, – засумнівався і я. – Бо в горлі – жодного відчуття! І ніс нічого не вловлює!

– У мене такий же стан, – підперла моє припущення дружина. – Біжи на ринок – і души продавця. Якщо не застанеш (а я в цьому ніскільки не сумніваюся), купиш перевіреного вітчизняного «Дихлофосу» із запахом. До реанімації ми вже звикли. Зате бодай на час нашої відсутності цієї прудконової наволочі у квартирі не буде!

Продавця «НЕО без запаху» я на ринку, дійсно, не знайшов. Вірніше, ринок уже був зачинений. Однак три балончики нашого улюбленого препарату все ж придбав. У ринкового прибиральника.

Приніс додому – і в хіматаку! А тоді, щоб не тратити час на очікування карети швидкої допомоги, квартиру – на замок, а самі – у реанімаційне відділення лікарні. З почуттям виконаного обов'язку.

А продавця-брехуха ще колись провчу.

ПО-ЄВРОПЕЙСЬКИ

– Куди нам, Іване, братися до тієї Європи!
– Ти що, Остапе, маєш на увазі?
– Ліфти! У Європі вони платні, тому і порядок. Їх ніхто не псує, безпечні, бо якісно обслуговуються. А в нас – не ліфти, а пересувні туалети, в яких можна заночувати чи на той світ полетіти...

– Твоя правда, Остапе. З ліфтами у нас суцільна біда: більше стоять, ніж працюють. Через варварське ставлення самих мешканців багатоповерхівок, через брак коштів на ремонт, інші болячки. Але здивую тебе: в нашому будинку Європа поселилася! Ще в день новосілля. У нас ліфти – платні.

- Не бреш!
- Щоб я пенсії позбувся. Пішли – побачиш.
- Гарзд...
- Нам на який поверх?
- На дев'ятий.
- Тисни на кнопку... Заходь. Тисни знову... Поїхали...

– А чому темно? І пахне, як у бочці з-під оселедців.
Де ж порядок? За що тут платити?

– Мовчи.

– А коли платити і кому?

– На виході, батечку! Готуй гаманця!

– Це ти, друже? Щось голос у тебе змінився...

– Ні, це вже вони, касири.

– Щось їх не бачу...

– Слухай, старе доробало, хочеш навіки у цій будці
зостатися, побалакай...

– Не хочу. Хочу вийти.

– Отак-то, їдь, поки їдеться...

– Приїхали, старі пукала. Давайте гаманці!

– Іване, я вже даю.

– Я, Остапе, також. Вискакуймо...

– Ну ось переконався, що в нашому будинку ліфти
платні? Європа!

– Переконався, най би його дідько вхопив. Але де
комфорт? Де бодай лампочка?

– Ти ще хочеш, аби бандюги обличчя свої при-
свічували? Добре, що везуть.

– Може, й так. Живіть по-європейськи, а ми в своїй
багатоповерхівці вже якось без плати обійдемося. Утім,
передове поширюється досить швидко. Треба буде спів-
мешканців попередити...

ТРУБА

«Труба одна, а районів в області – два десятки. І
кожному обіцяно дати по трубі. Газовій. Як бути? От клята
труба! Не розріжеш і не розтягнеш, аби поділити на всіх!»...

Такі гіркі роздуми вже не вперше відбирали в депу-
тата Феофана Сіножатки і сон, і спокій. Можливо, і нинішня
ніч була б для нього суцільним пеклом, якби не... ідея.

Вона виникла у мить, коли Феофан одягав після ван-
них процедур спальний костюм – квітчастий халат невідо-
мого виробництва...

– Це ж треба було стільки мучитися, щоб здогадатися, як вийти з глухого кута! – випалив Феофан так голосно, що відразу у трьох іномарках, які стояли в дворі вілли, запрацювала сигналізація!

Несподіваний здогад і спонукав Сіножатку до конкретних дій.

Вранці він зібрав однодумців і констатував:

– Будемо газифікувати область!

– Так у нас же в наявності лише одна труба, – заскиглили за звичкою однодумці. – Вже пробували не раз, але ж не виходило...

– Тепер вийде! – впевнено сказав Сіножатка.

І почалася газифікація. З усіма урочистостями та за участю акул пера Феофанові однодумці то в одному, то в іншому районі під звуки оркестру закопували трубу, а тоді Сіножатка оголошував:

– Якщо загуде, запалюйте газові плити!

А коли щасливий люд розходився по домівках, трубу відкопували і везли далі...

За двадцять днів двадцять районів й ошчасливили. Саме стільки часу потрібно було Сіножатці, аби отримати довічну депутатську пенсію.

Поки люд розкумекав, що й до чого, Сіножатка пропав. Разом із трубою.

Компетентні земляки стверджують, що колишній обранець на час курортного сезону став вождем племені на одному з маловідомих океанських островів, де організував фірму з перегукування по трубі. І має від того чималий зиск.

Так воно чи ні, але на рідній землі Феофан Сіножатка залишив глибокі сліди. Іноземним туристам наші екскурсоводи кажуть, що це залишки роботи давно вимерлих гігантських кротів. І на тім область також має неабиякі прибутки. Частина з них, кажуть ті ж компетентні земляки, піде на... нову трубу. Для Сіножатки-молодшого, який висунув себе кандидатом у депутати. Рови на неї вже давно чекають.

ХОХМА

Не стало в крані води.

Викликав пожежників. Налили повен бідон.

Хохма!

Задубіли батареї.

Викликав рятувальників. Розгорнули у квартирі пункт обігріву.

Хохма!

Відключили газ.

Викликав соціальну службу. Привезли кілька пайків.

Хохма!

Погасло світло.

Викликав ритуальну службу. Подарували свічку.

Хохма!

Зіпсувався ліфт.

Викликав альпіністів. Спустили з восьмого на перший через вікно на мотузці.

Хохма!

Пограбували квартиру.

Викликав сусіда і попередив, що наступним буде він. Той поділився майном.

Хохма!

Побили молокососи у під'їзді.

Викликав начальство школи карате, показав тілесні ушкодження. Заплатили і кинулися розшукувати перспективних учнів.

Хохма!

Забився сміттепровід.

Викликав бомжів і повідомив, що у трубу впав ящик денатурату. Прочистили за п'ять хвилин і вкинули мене туди.

Хохма!

Хтось викликав шахтопрохідників. Дістали мене. Лежу в реанімації.

Не до хохми.

ЩО ЦЕ ЗНАЧИТЬ

Якщо двері в кабінет начальника напівпрочинені...

Якщо на робочому столі лежать окуляри і стоси розкиданих паперів...

Якщо на вішалці висить піджак...

Якщо навстіж відчинене вікно...

Якщо на телефоні дзвінки відповідає секретарка...

Якщо громадяни розпачливо зітхають у приймальні...

Якщо заступник начальника перекурує в туалеті...

Це не значить, що начальника звільнили. Він просто «на хвилинку» відлучився в термінових особистих справах.

ЩО БУДЕ ДАЛІ?

Маючи перуку, лінзи, слуховий апарат, накладні вії, зубні протези, селіконові груди і кардіостимулятор, зуміла оженити на собі втричі молодшого.

Він же завдяки цьому отримав у спадок триповерховий особняк, двоповерховий дачний будинок, 10-гектарний парк, 5-гектарне озеро, автопарк, мережу ресторанів і спорткомплекс. І одружився на вдвічі молодшій.

Вона завдяки цьому отримала у спадок триповерховий особняк, двоповерховий дачний будинок, 10-гектарний парк, 5-гектарне озеро, автопарк, мережу ресторанів і спорткомплекс. Плюс перуку, лінзи, слуховий апарат, накладні вії, зубні протези, селіконові груди і кардіостимулятор.

Що буде далі?

ОДНОКЛАСНИКИ

– Алло, це Петро Смальщук?.. Привіт! Це телефонує Сашко Борсук, твій колишній однокласник. Петре, ти пам'ятаєш, що цього року виповнюється 50 років, як ми закінчили школу?.. Що, нема коли про це думати? А чому?.. Роботи по горло, кажеш. А її ніколи не переробиш. Треба і про щось інше подумати. Я від імені оргкомітету пропоную

провести зустріч однокласників. Ти не проти взяти в ній участь?.. Що, вже заходить до тебе? Та я не про те. Ми з тобою напиться завжди встигнемо. А всім класом зібратися – важливіше. Давно ж не бачилися. Як склали іспити, так і розбіглися по світу. Багатьох уже й у живих немає... То ти не проти? Що, жінці даси задачу стола накрити? Облиш, не морочи голови собі та їй. Я наразі далеко від вас...Де конкретно? У Рівному. А це далеко від Шепетівки... Чому не приїжджаю? Приїду на зустріч випускників. Посидимо, почаркуємо, погомонимо, позгадуємо... То ти, Петре, будеш?.. Що-що? Наливати? Та я не питаю, чи будеш пити. Я запитую, чи ти будеш на зустрічі випускників. Будеш?.. А чому треба подумати? Хіба тобі не цікаво зустрітися з Петром Редькою, Катькою Серединецькою?.. Що? З ними ти вже побив горшки?.. Ну то зі мною поспілкуєшся... Хто я? Як хто? Твій однокласник Сашко Борсук... Як такого не пам'ятаєш? Ми ж із тобою за однією партою сиділи з першого класу до останнього! І з уроків не раз тікали, і курили, і ти в мене списував. Невже забув?.. Забув? Не може бути. Просто дурником прикидаєшся. Кажі коротко: будеш на зустріч чи ні?.. Що матимеш від того? Спогади, приємні враження... У тебе цього добра по зав'язку? Та ти ж хіба так часто зі своїми ровесниками бачишся?.. З Катькою бачишся щодня? А де вона мешкає?.. У твоїй хаті?.. Вона – твоя дружина? Тоді дай їй, Петре, трубку... А чому не можеш? Кудись пішла чи спить?.. Що кажеш? Ти – не в хаті? А де ж?.. У льоху? То піди в хату і дай трубку для Катьки. Я побуду на зв'язку... Як це не можеш піти?.. Зайнятий невідкладною роботою? А якою саме?.. Мізкуєш, як із полону вирватися? А якого полону?.. Катька замкнула в льоху? А за що?.. За пропиту зі мною пенсію? Та ми ж з тобою уже 50 літ не бачилися! Що? Ти збрехав, аби не прибила? А з ким же ти насправді пенсію пропив? Чому не признався, а на мене звалив?.. З Петром Редькою погуляли? Таж Редька і Катька в шкільні роки дружили. Чи ж на старість ворогами стали?.. Стали? А чому?.. Редька умовив

Катьку вийти за тебе заміж? А я тут до чого?.. З Катькою ми горшки ніколи не били. Вона мене поважала. Не могла через мене тебе в льоху причинити... Що кажеш? На очі мене не хоче бачити? А то ж чому і відколи?.. З тих пір, як ти зі мною вперше пенсію проциндрив? То ти постійно на мене чужі гріхи списуєш? Як же я тепер буду виправдовуватися?.. Що кажеш? Зустріч випускників не організувати? Очевидно, маєш рацію, Петре. Бувай здоровий і про нашу затию – нікому жодного слова. Приїду в Шепетівку інкогніто, дам знати тобі. Зустрінемося, поговоримо по-спражньому. Припаси лишень свою пенсію.

ЯК ДОБРЕ

Поглянь, що пишуть: білуга живе до ста років, а в'юнклоун – лише до двадцяти п'яти...

Як добре, що я давно зрозумів: хочеш до пенсії дотягти – не корч із себе дурника.

МУСИТЬ

Короп – у вині, карась – у сметані, судак – під майонезом, лящ – у сухарях, форель – у тісті, окунь – у соусі...

Ач, як замаскувалися! Мусить рак за них червоніти...

МОНУМЕНТ

Чи не казка?

Мера Остродубська Панаса Кучерявого та головного архітектора Панаса Лисого об'єднували імена, пенсійний вік, приміщення, в якому на сусідніх поверхах розміщувалися їхні робочі кабінети, та жаба, яка душить. Вік допомагав їм носити в нагрудній кишені посвідчення пенсіонера вседержавного значення й держслужбовця високого рангу, спільне приміщення давало можливість вести оперативну ділову переписку, оскільки усно не розмовляли з часу отримання посад, а жаба, яка сиділа в них, спонукала до ініціатив, спрямованих на взаємознищення.

Остродубськ як райцентр обласного підпорядкування з населенням понад 500 мешканців такого ж, як мер і головний архітектор віку, про це, зрозуміло, лише здогадувався, але не гомонів. Либонь, тому, що його увага була постійно прикута до однієї проблеми: зведення архітектурної пам'ятки. Про неї щодня в Остродубську велися дискусії, організовувалися «круглі столи», семінари, наради, прямі ефіри. Словом, тривало публічне обговорення. У цих важливих заходах брали участь, як ви здогадуєтеся, як мер, так і головний архітектор. Щоправда, по різні боки міліцейського кордону. Обом, як і місцевим мешканцям, конче хотілося, аби в райцентрі з'явилася така будова, яка нагадувала б усьому світу: подібного удостоєні тільки остродубчани!

І спільними зусиллями свого домоглися. У центрі містечка, де до цього стояла лише бочка з квасом, виріс монумент у вигляді великої зеленої ропухи з короною на голові. Ініціаторами такого унікального витвору були, звичайно, Панас Кучерявий і Панас Лисий. Їхні пропозиції були підтримані населенням, яке докумекало, що тільки такий монумент зможе помирити двох непоступливих держслужбовців.

Урочисте відкриття архітектурного шедеву зібрало майже всіх мешканців Остродубська. Не змогла прийти на свято всерайонного масштабу лише баба Югина, яка змалечку боялася болотяних квакунів. Одначе надіслала вітальну телеграму. Під пильним наглядом «Беркута» мер і головний архітектор містечка перерізали червону стрічку, виголосили промови, в яких висловили сподівання, що коронована жаба стане в Остродубську символом боротьби зі злостивістю та заздрістю. Натомість земляки аплодували та тішились, як малі діти, намагаючись один одного переक्вати. Як-не-як, зроблено хоч одне щось для роботи майбутніх археологів. На тім і розійшлися.

А наступного ранку Остродубськ завирував, як напіввисохлий ставок од жаб'ячого крику. Бо ж з центрального

майдану містечка зник неповторної краси монумент! Правоохоронці негайно взяли за справу і встановили: монумента немає, залишилася лише надщерблена корона. Відтак Панас Кучерявий висунув припущення, що це справа Панаса Лисого. Останній же оголосив протилежне. Обидві заяви були оприлюднені на папері завдяки сторожу адмінбудинку.

До розслідування НП долучилися слідчі сили з області. Закипіло-зашуміло, як сказав би великий поет. І невдовзі дійшли шва: жаба була не гранітна і навіть не з гіпсу, а натуральна, тільки під наркозом. І коли наркоз із неї вийшов, вона і пострибала у невідомому напрямку. Районний прокурор ще й уточнив:

– Зелена царівна стрибнула в місцеве заканалізоване озеро і таким чином покінчила життя самогубством, аби не вмерти від сорому, організованому... мером і головним архітектором.

Обласний же представник Феміди додав:

– Жабу мер і головний архітектор, попередньо змовившись, підкупили за гроші місцевого бюджету, а потім вигодували її до необхідних розмірів, а тоді вже й штрикнули та посадили на постамент. А значить, вчинили корупційні діяння і мають бути покарані згідно з чинним законодавством.

Мера і головного архітектора заарештували, а надщерблену жаб'ячу корону долучили як знаряддя доказу злочину. Панаса Кучерявого і Панаса Лисого тепер уже об'єднали й однакові стрижки, позаяк для них настав сезон СІЗО, який тривав майже два дні! Поки не вплигло на поверхню: жаба перебуває на капоті службової іномарки мера сусіднього райцентру. Цей керівник позаздрив остродубським колегам у їхніх починаннях. І коли після урочистого відкриття монумента всі розійшлися, він зніс зелену ропуху своїм дорогим позашляховиком і допхав її до свого обійстя, а потім від радості віддав Богу душу прямо за кермом.

Заарештованих випустили, а жабу повернули на постамент із вивіскою: «Об'єкт на реставрації». Викрадача виматюкали і пом'янули. Відтоді Панас Кучерявий і Панас Лисий почали між собою розмовляти, адже зрозуміли, що той чоловік міг наїхати і на жабу кожного з них, що сиділа в грудях і душила, а значить, відібрати життя. Хто ж тоді узяв би на себе виконання державних обов'язків? Більше того, мер і головний архітектор стали співголовами новоствореної партії захисту жабів. На установчому з'їзді політичної сили, що народилася за ніч, на адресу вождів аж до темної ночі лунало дружне квакання однопартійців.

КІНЕЦЬ БЕЗДІЯЛЬНОСТІ

Довкіл – одні діячі. Петровчук краде, Сидорчук бреше, Пavidло шахрає, Степков валютою торгує, Паминченко – автівками, Самойленко – повіями...

А я – бездіяльна людина. Мені так усі й кажуть. Навіть прізвисько придумали: Пшикавка. Тож якось незручно почувався в цьому метушливому світі. Ніби насправді нічого не вартий. Це взяло мене за живе. І я почав шукати свою нішу. І таки знайшов.

Я почав писати доноси-анонімки на Петровчука, Сидорчука, Пavidла, Степкова, Паминченка, Самойленка... В прокуратуру, поліцію, санстанцію, товариство захисту прав споживачів, МНС, міськвиконком, облдержадміністрацію, пенсійний фонд... Щодня – по сотні. Перепочивав тільки за сніданком, обідом, вечерею, під час сну та походеньок у магазин за папером і заправками до ручки.

Так захопився, що це хобі переросло в професію. Навіть змушений був нарукавники придбати та пальці ізоляційною стрічкою обмотати, щоб мозолями не обростали. Якщо до цього мене дружина не могла з ліжка зігнати, то тепер – у нього загнати. Я всім своїм еством приріс до стола. На запитання сусідів: «А де це пропав ваш Степанко?» дружина відповідала:

– Докторську дисертацію пише!

На що ті скрушно хитали головами. Мовляв, чоловік за розум узявся. Дивись, академіком стане! А був же донедавна – неперевершеним лежем.

До того ж, від цього заняття моральне задоволення я почав отримувати. Як-не-як, об'єкти моїх описів, починаючи з Петровчука, змушені були від нагальних справ відриватися та в поліцію, прокуратуру, санстанцію, товариство захисту прав споживачів, МНС, міськвиконком, облдержадміністрацію та пенсійний фонд на допити ходити. Щодня. А коли хтось із них стрічався зі мною на вулиці, неодмінно казав:

– Добридень, пане Степане!

Про Пшикавку забули. Ніби його ніколи й не існувало.

Невдовзі мої зусилля увінчалися ще більшим успіхом: Петровчука, Сидорчука, Пavidла, Степкова, Паминченка і Самойленка причинили. Кажуть, надовго. Відтак я залишився без мішеней. А писати ж хочеться! Бо такий розгін узяв, що раптово не загальмуєш! На дружину та дітей доноси-анонімки строчити якось не з руки. А прізвища решти сусідів не знаю. Що робити? Знову Пшикавкою стати? Не хочеться після почутого: «Пане Степане». Як же не впасти в бездіяльність?

Думав, думав... І знайшов вихід зі скрутного становища: почав писати доноси-анонімки на...самого себе! Нехай викликають і допитують. А причинити не причинять. Адже в доносах я вказує лише на те, що Пшикавка навіть у вихідні за столом крекче.

СВІЙСЬКІ ДИКУНИ

Чому свиня риє? Бо не задротована.

Чому людина свинячить? Бо має інтелект хрюкала.

Тоді вона нічого й нікого не бачить, не чує, не розуміє, не поважає, не цінить.

І вік їй не перешкода, і фізичний стан, і негода. Свинячить, аж рило тріщить!

Ось свіжий факт.

Йду оце стежиною, що біжить через пагорб – колишне міське кладовище, і тішуся роботою працівників зеленого господарства. Ще б пак! Посіяна трава гарно вгору подалася, висаджені деревця, хоча й не всі, прийнялися й до сонця кронами тягнуться, шумлять. Не видно, як це було раніше, папіряччя, бляшанок...

Подумалося: все-таки наші люди зрозуміли, що природу треба берегти і не перетворювати її на смітник. Від того – тільки радість...

Та ба, не довго довелося тішитися. Бачу, знову окремі екземпляри з інтелектом хрюкала тут встигли побувати і наслідити. Ген вигоріла галявина із залишками підручних меблів і засобів підсмажування, купи пляшок різного калібру і з-під різних спиртоносних речовин, окурки...

А ген – те саме, і ген... Навіть обабіч стежки, що слугує для місцевих любителів спорту біговою доріжкою, під металевим парканом – жирні сліди свійських дикунів...

І настрої пропав, і жаль стало праці тих, хто цю місцину в центрі міста прибирав, засівав травною, висаджував деревця.

І пригадалися слова одного мудрого земляка: у цивілізовану Європу із запахом дорогих парфумів та в модній одежині, але зі свинячим нором аж ніяк не потрапити! А якщо і вдасться туди пропхатися, розпізнають, задротують і на показ виставлять. Дивіться, мовляв, яке хрюкало!

Та й вдома бути тим, що постійно рие, не вельми престижно. Рано чи пізно розпізнають і свої. Відтак відвернуться.

А ще чую:

– Нашу Устю ми не любимо!

І в тому є велика правда. Бо ж не раз і сам був свідком того, як на поверхню цієї річки-бідолахи спливала мертва риба. Не кажу вже про колір води та зарослі бур'янами її береги.

Щоправда, купатися в Усті охочі ще знаходяться. Насамперед бомжі та приїжджі базарники. Бо заборонних

табличок не бачать. Власне, напроти ринку Дикого навіть для купання місце облаштоване. Виходить, не все так і смертельно.

Але багато хто з місцевих мешканців знає, що насправді воно зовсім не так. Вони твердять, що в Устю збігає всіяка отрута і з різних труб. Тому інколи приходять сюди на риболовлю для експерименту: на гачок потрапить рибина жива чи мертва? Якщо жива, то, може, розповість про те, як їй вдається у цій річці дихати і чим? А ще хочуть перевірити давні чутки, чи насправді в Усті живе вже стонадцять літ сом завбільшки як контора на ринку Дикого! Так-так, про це чудовисько навіть газети деякі писали, посилаючись на водолаза-аноніма, котрий нібито на власні очі цього велетня бачив і чув його прохання:

– Полюбіть, рівняни, Устю! Інакше зовсім здичавію і піду наступом на місто та нароблю шелесту такого, що на Марсі яблуні від сорому зацвітуть, як цвіте водиця в Усті!

Напевне, до прохання сома-невидимки таки варто прислухатися і полюбити Устю. Принаймні так твердить заповзятий рибалка і плавець Петро, що мешкає неподалік Усті.

Будьмо ж людьми, а не свійськими дикунами!

ЯК У БОГА ЗА ПАЗУХОЮ

Живу – як у Бога за пазухою.

Інші люди скаржаться на безробіття, малі пенсії, відсутність житла, високі ціни, кепське здоров'я, погану екологію, високу злочинність тощо.

А в мене все гаразд, попри те, що ніде не працюю, не отримую пенсію, не маю власної квартири, нічого не купую, корчуся від болячок, дихаю перегаром, щодня отримую прочухана від перехожих...

Ото сяк-так перекушу, зап'ю якоюсь гидотою, ляжу під розлогою липою в парку – й уявляю себе то в ролі президента, то бізнесмена, то актора, то генерала, то ще якоїсь поважної особи. І така радість проходить!

І пенсію якого хочу розміру можу уявити. І квартиру-палац. І харч на будь-який смак. І цілком здоровою людиною себе уявляю. І цілком безпечною. Навіть уявляю часто-густо себе в ролі Віталія чи Володимира Кличка!

Не життя – а суцільна благодать!

– Щаслива ти, Ониську, людина, – заздрить мені один знайомий, у дворі якого я ночую. – Усе маєш, усім задоволений. Не те що я. Один дім придбав у Німеччині, а вже хочеться обзавестися ще одним в Америці. Три автомобілі стоїть у гаражах, а збираю гроші на четвертого. Зарплата – як у народного депутата, а хочеться ще вищої. Не проти і пенсію персональну отримувати, оздоровлюватися щомісяця в щоразу інших курортних місцях світу... Заморока! Бо не маю буйної уяви, як оце ти. Бог обділив нею. Не справедливо й образливо...

Я те чую і ще більше тішуся, жуючи недопалок чи перебираючи відходи в смітнику. Бо насправді – Бог пішов мені назустріч ще з молодих літ, позбавивши клепки та совісті, а з ними – сім'ї, роботи, хати, здоров'я, заробітку, та нагородивши здатністю жити повноцінним життям подумки.

Зможу й померти по-людськи. Ото перед тим, як остаточно загнутися, напружу мізки – й уявлю власний розкішний похорон із військовими почестями та прощальним салютом, рікою сліз, морем скорботних облич, океаном троянд...

Але до того моменту ще треба дожити.

РЕСОРА

Ще б із годинку подрімати. Але треба їхати.

– Валер'яне Валер'яновичу, ви на техніці розумієтеся? – раптом запитав він, водій, у свого начальника, вбиваючи мінералкою нудоту від вчорашніх кумових іменин.

– А ні в зуб ногою, – зізнався щиросердно Валер'ян Валер'янович, відчиняючи дверці службового легковика.

– Тоді ми з вами нікуди не поїдемо, – почув потилицю водій.

– А це ж чому? – вигнув од несподіванки дугами густі чорні брови Валер'ян Валер'янович.

– Ресора лопнула, – сказав водій. – А без неї з місця не зрушиш!

– А де є її можна взяти? – делікатно поцікавився Валер'ян Валер'янович.

– На лєтовищі у лєотчиків, – важко зітхнувши, пояснив господар керма. – Але там у мене знайомих катма...

– Не хвилюйся, Володимире, – поплескав по плечу водія начальник. – У мене все схоплено. Зажди, я цю ресору миттю дістану!

І попрошкував на лєтовище, що було поруч...

Лєотчиків Валер'ян Валер'янович розшукав досить швидко:

– Дайте, хлопці, ресору до легковика. Мій водій сказав, що лише у вас можна її роздобути. Я розрахуюся належно.

Лєотчики перезирнулися і через декілька хвилин, стогнучи, приволокли важку залізяку:

– Ось, беріть!

Валер'ян Валер'янович мало не підстрибнув од радості. Тицьнув у руку старшому за віком виручальнику купюру і поволік рятівну деталь до місця своєї служби...

Водій уже було засинав у легковика, коли почув голос захеканого начальника:

– Запрягай, бо запізнюємося!

Водій закліпав очима, як мала перелякана дитина, побачивши притарабанену начальника «ресору». Але не усміхнувся. Лише похвалив:

– А у вас, Валер'яне Валер'яновичу, насправді все схоплено! Та оскільки запізнюємося, поміняю ресору пізніше. Поки ви ходили на лєтовище, я стару підлатав. Якось доїдемо до місця призначення. Сідайте!

І за легковиком залишився тільки стовп пилуки.

ФАКТ Є ФАКТОМ

Купили дві. На трьох.

Поки Петро готував на кухні закуску, ми одну випили і наповнило мінералкою.

Петро приніс закуску. Дали йому понюхати відкорковану пляшку. Він здивувався:

– Не може бути! Я брав з однієї і тієї ж полиці!

Але факт є фактом.

Побіг Петро в магазин знову. З відкоркованою пляшкою.

Дав понюхати продавцю.

– Не може бути! – повторила Петрові слова жіночка в уніформі.

Але факт є фактом.

Поміняла на закорковану.

Повернувся Петро. Випили ще дві пляшки. Вже втрьох.

Петрові дісталоя менше. Він заснув на дивані. Ми – під столом...

Факт є фактом.

ДЛЯ ПРИКОЛУ

Висунув свою кандидатуру на посаду мера. Для приколу.

А народ-приколіст і проголосував за неї.

Зайняв робочий кабінет. Ходжу сюди-туди, плани діяльності обмірковую, у вікна позираю. В одне гляну – бачу кафе «Ікс». У другому на мене зирить ресторан «Ігрек». У третьому – бар «Зет».

Як не заглянути? Як не поцікавитися цінами, якістю обслуговування клієнтів?

Почав заглядати. То в «Ікс», то в «Ігрек», то в «Зет».

А вранці голова розколюється від проблеми, де її полікувати. Зрозуміло, треба йти з черговою перевіркою в ті ж заклади, після чого мізки розслабляються на цілий робочий день.

І так від понеділка до понеділка, від весни до весни. А тут ще й скарги посипалися від мешканок міста з вимогою закрити «Ікс», «Ігрек» і «Зет» як алкорозсадники, де чоловіки геть співаються, через що народжуваність падає, кількість розлучень зростає...

Як мер змушений був винести це питання на розгляд сесії. Та чоловіча частина депутатського корпусу, дізнавшись про порядок денний чергового засідання, дружно пішла на лікарняні. А без неї жіночій частині кворуму не набрати.

Тому остання вдалася до хитрощів. Жінки-депутати організували чоловікам-колегам вечір знайомств за щедро накритими столами сесійної зали.

Чоловіки на це відгукнулися. Цим і скористалися організаторки. Підпоївши вчорашніх хворих, запропонували їм проголосувати за закриття алкорозсадників. І рішення прийняли. Таким чином кафе «Іксі», ресторан «Ігрек» і бар «Зет» змушені були перепрофілюватися в «Секонд-хенди».

Збагнувши наступного дня свою помилку, чоловіки-депутати у знак помсти висловили мені як меру недовіру. Я залишився без посади і місць, де можна було б своє горе дещо підсолодити.

Чи перестала чоловіча стать міста спиватися і чи зросла народжуваність та зменшилась кількість розлучень, не знаю. Бо займаюся іншою справою – висуненням свої кандидатури на посаду директора спиртзаводу. Для приколу. Дивись – й оберуть. А там ходити в сусідні заклади з перевітками не потрібно. Попросив секретарку – і випити і полікуватися принесуть у робочий кабінет прямо з цеху розливу продукції! Та й відповідальності за соцпроблеми у місті нести не треба. Прикольно!

МАСКИ ЗІ СПЕЦІЙ

(Щось на зразок косметичної лекції)

Найчастіше маски використовуються на новорічних карнавалах, в хокеї, фехтуванні, клоунаді та пограбуванні. Вони приховують, захищають та омолоджують обличчя, додають їхнім власникам упевненості та можливості не потрапити в травматологічне відділення чи за ґрати.

Аби їх приготувати, потрібен відповідний матеріал або спеції. Сьогодні «Академія красТи» пропонує маски зі спецій для всіх любителів залізи в чужу кишеню, гаманець чи банк.

Перша з них – омолоджуюча. Як її зробити? Дуже просто: на пограбування замість себе, придурка в літах, послати дещо молодшого.

Друга – маска для жирної шкіри. Щоб обзавестися нею, перед виходом на темну справу слід звичайну маску з прорізами для очей натягти на обличчя співучасника майбутнього злочину, вмите олією чи машинним маслом.

Третя – це зволожуюча маска. Для її приготування потрібен злодій-напарник із брендспойтом. Під час акції він має поливати вашу звичайну маску з прорізами для очей холодною водою.

Четверта – відбілююча. Вона робиться так. Одягаєте на обличчя звичайну марлеву пов'язку і йдете на пограбування. Як тільки вас спіймають на гарячому, кажете, що переплутали кишеню, гаманець чи банк із епідемією грипу.

П'ята – маска для сухої шкіри. Аби нею запастися, треба просто за півгодини до вилазки на пограбування обличчя висушити паяльною лампою.

Шоста – очищуюча та відтягуюча. Для приготування маски двох дій необхідно після висушки обличчя паяльною лампою пошкребти її наждаком і відірвати від м'язів. У такому вигляді і вирушайте за здобиччю. Якщо вас і заарканять, дідька лисого впізнають!

І, нарешті, маска для пружності шкіри. Під відірвану від м'язів шкіру обличчя вмонтуєте звичайнісінькі пруж-

жини від дивана. Коли під час пограбування власник кишені, гаманця чи банку вріже вам у пику чимось важким, спрацює бумеранг, і вам нічого не залишиться, як накивати п'ятами.

P.S. Відомо, що на красу вашого обличчя сприятливо впливає гарний настрій. Цієї краси додасться, якщо дихатимете не камерним повітрям, а повітрям волі, яке виробляє, кажуть ті, що відбули покарання, гормони щастя.

ТРИ МІКРОФОНИ

Переповнена глядацька зала. На сцені – три мікрофони. Із-за куліс ведучий оголошує:

– Зустрічайте! Виступає тричі заслужений артист невідомого острова в невідомому морі Матвій Гаплик!

Зала важко зітхає. І під це зітхання на сцену виходить співак. Одягу на ньому майже нема. Лише фіговий листок і блискуче кільце в носі.

Виходить, кланяється і прямує до центрального мікрофона.

Обдивившись ретельно пристрій, хапає його обома руками і пробує на смак.

Мікрофон скрипить, але поволі зникає у шлунку Матвія Гаплика.

Нарешті артист затуляє:

– До поживи запросили,
Та її не присолили!

Із зали доноситься самотність:

– Щоби наш прогнати сон,
Хрумай інший мікрофон!

Артист крутить пальцем біля скроні й миттєво ковтає дві інші озвучувальні штучки, дякуючи за підказку:

– За таку увагу, братаки,
Я готовий з'їсти й стояки!

І слово не летить на вітер. За кілька хвилин від металевих стояків залишається кілька стружок.

Зала вибухає оплесками. Артист знову кланяється і...

Додивитися чудернацький сон солісту обласної філармонії не дала дружина-балерина:

– Прокидайся! Ти обіцяв сьогодні обміняти три мікрофони на кілограм гречки!

Матвій Гаплик розплющив очі, помацав зуби й почав збиратися на місцевий ринок, тішучись, що вчора на його концерт не було ні глядачів, ні мікрофонів...

ПОВЧІТЬСЯ!

Вітаємо вас, шановні телеглядачі! Провідний телеканал і я, коментатор Вадим Плейбой, запрошуємо вас на грандіозне свято боксу за участю майстрів рингу Бонецька та Венесуали.

Столицю Венесуали я зараз пригадати не можу, а ось держави-супротивника ви назвете самі. Це помістя найтитулованішого бізнесмена, ім'я якого повторювати зайве.

Так ось, сьогодні перед нами постануть у всій своїй спортивній красі два велета, два королі рукавичок-блискавичок. З нашого боку – донедавній старожил не зовсім віддалених місць, а нині молодий володар престижної дачі в Бонецьку Артем Падловський на кличку Падло, а хто з венесуельського – нам скажуть.

Поки бійці-молодці виходять на ринг, давайте погадаємо, хто переможе: бонецька школа боксу чи венесуельська? Як на мене, більше шансів – у нашої. І насамперед тому, що наші бійці не звикли жувати соплі. Вони люблять жувати балики. Що ж до венесуельського гостя, то він, можливо, теж не соплявий гурман, але з Падлом йому буде важко порівнятися, оскільки наш витязь у розтаврованій шкурі – з породистих бійців. Його потужні удари добре пам'ятають усі, кому поталанило ділити спільний зеківський хліб.

До речі, перед цим боєм на адресу Артема, наскільки я здогадуюся, надійшло кілька сотень листів з побажанням більше не повертатися в зону, а колотити пацанів на волі у

присутності тисяч шанувальників юшки з носа. Вони цьому, пишеться в листах, будуть дуже раді.

Ось прозвучали гімни Венесуели та Бонецька. І спортсмени, обмінявшись усними заповітами, під звуки гонгу почали обмінювати ще й стусанами. Як бачимо, втоми на їхніх обличчях ще не видно – одну злість. Бонецьк – весь на вухах, а що діється у Венесуелі – сам Бог бачить.

Наші земляки-вболівальники так активно підтримують нашого Падла, що в опонентів шапки з голів падають.

Це приємно! Нехай знають, з ким справу мають!

Наразі закінчився перший раунд. Супротивники перепочивають, а за справу взялися їхні тренерські штаби. Погляньте, як дружно вони накинулися один на одного, обліваючи холодною водою та затягуючи полотенця на шиях!

І, як передбачалося, шановні телеглядачі, межі рингу першими полишили наставники гостя. Як мені підказує по телефону моя дружина, у них закінчилися припаси H₂O, а нашим подали на ринг шланги вірні друзі-пожежники.

Утім, свято продовжується. У другому раунді нашому Падлу венесуелець вже протиставити нічого не може, бо наш боєць відібрав у нього рукавиці та дещо змістив з традиційної позначки труси.

Народу, бачите, смішно, а оборонятися чимось бідоласі треба!

Венесуелець, погляньте, проявляє елементи неабиякої винахідливості. Обхопивши власну голову голими руками, аби не згоріти від сорому, він крадькома позирає на прохід до рингу і таким чином примушує нашого бійця зміщуватися туди, кудюю насправді втікати не збирається. Розумна тактика, що не кажіть, друзі!

Ще кілька секунд бою – і пролунає гонг на перерву. Але що це?! У нашого Падла не витримують нерви – і він хапається за канат і починає намотувати його собі на шию! Рефері – у розпачі. Супротивник – тут як тут. Він допомагає Падлові залазити у петлю!

А що ж бокові арбітри? Вони побігли по сокири! Здогадливі лічильники у краватках! Перерубуванням канатів хочуть зберегти життя нашому Падлу для наступного раунду...

І таки встигають! Наш бонецький гладіатор зумів знепритомніти, але не вмерти.

Чи вийде він на третій раунд? Зараз побачимо, шановні телеглядачі, якщо трансляцію не припинять...

Овва, яка прикрість: організатори вирішили перенести бій на інший ринг Бонецька. А що ж робити глядачам? Уже пізній час, і транспорт не ходить...

Послухаємо оголошення. Ви чуєте? «Враховуючи ситуацію, що склалася, поєдинок продовжать уболівальники-опоненти!».

Це наш шанс! На трибунах – не більше двох десятків прибічників боксера з Венесуели. А бонецьких – тьма!

Давайте, хлопці, колотіть! За Падла і за витрачені на квитки гроші!

Та що ж це ви робите?! Чому зчепилися між собою?! Ага, я, шановні телеглядачі, здогадався, як, напевне, і ви: розлютились, що тепер нема кому вболівати за них...

Дурні, та й годі. А телеглядачі для чого? Власне, і я, коментатор, не проти їх підтримати. Та хіба їм до нас?

Товчітеся! А ми перемикнемося на Венесуелу. Глянемо, що там роблять їхні вболівальники. Не переривати ж свято.

ПРОПУСКНИЙ РЕЖИМ

– Так, – заявила мені вранці дружина, – віднині переходимо на пропускний режим!

Я спантеличено закліпав очима:

– Що це означає, моя люба? Наш дім хіба став ракетною базою? Зрештою, шпівнів серед наших рідних і близьких немає. Принаймні – не було досі...

Дружина продовжила:

– Ну, по-перше, на ракетній базі нині шпіонам нічого робити. Бо там – одна таємниця: де поділася остання ракета? По-друге, наші рідні та близькі давно знають, що ти – зять від слова «взять». А ось пропускний режим нам потрібен з однієї причини: до нас має намір приїхати моя мама!

– То й що? – здивувався я. – Має намір – нехай приїжджає. Чи ти, може, її в обличчя не знаєш і в порозі документи в неї перевірятимеш?

– До чого тут «знаєш», «не знаєш»? – сказала дружина. – Коли моя мама приїде, я боюся, що ти в ту ж мить можеш чкурнути з хати не відомо куди і на який час! Тому відтепер на вулицю – тільки з мого дозволу!

– То що – мені на роботу не йти, а чекати приїзду твоєї мами? – запитав я іронічно.

Дружина спересердя вхопила мене за барки. Та так міцно, що в сорочці відірвався верхній гудзик:

– Робота, мій дороженький, не в рахунок! Ходи! Мама приїде у вихідний!

Мені не залишилося нічого іншого, як піти на роботу і попроситися в довгострокове відрадження. З можливим продовженням.

Слава Богу, начальство мене зрозуміло. Вже другий місяць б'ю байдики в сусідньому районі та все допитуюся по телефону в дітей, чи не збирається, бува, їхня бабуся додому.

СИДОРКО З ОБЛАСНОГО ЦЕНТРУ

Уперше за останніх двадцять літ Сидорко заглянув у свій райцентр. Дорогою до батьківського обійстя зупинився на новенькому "Лексусі" біля ресторану, з якого колись його, п'яного, не раз викидали на вулиці охоронці.

Вийшов з авта, хвацько клацнув дверцятами, перевірив сигналізацію – і рушив у бік закладу. Коли ж глянь – а при вході стоять два поліцейські. Придивився Сидорко – аж то колишні однокласники-відмінники Степан і Грицько!

Зрадів Сидорко, груди вперед виставив, краватку на товстій шії затягнув тугіше.

– Привіт, служачки! – кинувся в обійми. – Не ждав вас тут! Як поживаєте?

– Та ось, стежимо за правопорядком, – відповів Степан. – А тебе якими вітрами сюди занесло? Розповідай, як живеш?

– Живу – й у вус не дую! – хвальковито випалив Сидорко, якого в школі ніхто не любив за брехні та бажання викрутитися з будь-якої ситуації за рахунок інших.

– Що, у міністри вибився? -- іронічно запитав Сидорка Грицько. – Так ти ж ні таблички множення не знав, ні абетки!

– Не в міністри. Але в мене всі – під нігтем! Можу чарку-другу хильнути, сісти за кермо тачки – і ніхто мене не зупиняє!

– А це чому? – поцікавилися поліцейські.

– Бо даю постійно на лапу начальнику патрульних – ось і вся таємниця. А ви, хлопці, не хотіли б зі мною таку угоду укласти? Я ж не раз ще сюди приїду. А без випивки в рідному кублі не обійтися. Як і без тачки.

Однокласники презирнулися і хихикнули.

– Ну, тоді по руках! – резюмував Сидорко. Дістав із гаманця кілька купюр і простягнув їх хлопцям у формі.

– Ми й без грошей твою іномарку постережемо, – почув у відповідь.

– Якщо так, то стережіть!

І зник у дверях ресторану, як привид у густому тумані...

За двадцять хвилин Сидорка викинули з ресторану. Прямо під його "Лексус".

Захмелілий неборака підняв навпівлису голову – і побачив поліцейських.

– А нумо, братки, допоможіть за кермо сісти, бо вдома мене зачекалися, – чи то попрохав, чи то наказав.

Поліцейські взяли Сидорка попід руки – й посадили на задне сидіння свого службового автомобіля.

– Нехай твій чотириколісний орел спочиває, а ми тебе додому підкинемо, – сказав один із правоохоронців.

Але Сидорко запручався, почав кулаками розмахувати, матюки гнути й погрожувати:

– Ви що, оглухли? Мене ж батьки засміють! Дайте кермо мені негайно! Інакше з роботи зараз же звільню!

Довелося Сидорка вгамовувати кайданками. Так і доставили батькам...

З того часу Сидорко в рідному райцентрі більше не з'являвся. Лише інколи телефонував батькам і переконував, що в обласному центрі правоохоронці ще не зіпсувалися, що на них ще можна опертися.

Та ось в останній розмові, зізналися батьки, від Сидорка надійшла звістка, що надійний начальник патрульних погорів і що сам Сидорко тепер ходить пішки і тверезий. Ходить до слідчих. І хвалиться, що йому, як і колишньому начальнику, гарантують місце за ґратами. А ще передає привіт однокласникам і просить їх нікому не розповідати про його візит до рідних у кайданках. Й обіцяє, що коли виїде на волю, приїде громадським транспортом у райцентр і запишеться в активісти руху без градусів і подачок.

Однокласники вірять, що Сидорко їх не обманює, як батьків. І дали йому прізвисько "Під нігтем". Хоча про це Сидорко ще не знає...

КАЗКА ПРО КОПИСТКУ

У поліській стороні в наші дні жив-поживав та живота наживав вухатий чоловік на прізвисько Копистка.

– Нехай вас Бог береже! – якось почув Копистка. І зрозумів: "Хочуть відправити на той світ, адже на цьому мене береже кум-прокурор".

З того часу і почав Копистка заносити в чорний список кожного, хто йому чогось бажав. Як-ось сусіда, який у день народження виголосив тост:

– Бажаю щастя та здоров'я!

Тоді Копистка запідозрив, що сусід вважає його невдахою та недоходою. А колишньому однокласникові, який при цьому додав: “Будь мудрим і багатим!”, змушений був подумки відповісти: “Сам ти дурний і бідний!”.

Відповідні висновки робив Копистка і тоді, коли йому мовляли: “Доброго дня”, “Лебединої вірності”, “Чоловічої сили”, “Ні пуху ні пера”...

Та найбільше розпирала злість Копистку, коли пропонували випити за любов. Разом з іншими чоловіками він стоячи перехилив чарку й переконував подумки себе: “Це примушують мене поминати мою молодість”.

Таким чином у чорний список потрапляли доброзичливці. А в друзі – злостивці. Бо ж коли останні бажали: “Щоб ти здох!”, Копистка здогадувався: “Знають, що мене й качалкою не приб’єш”. А якщо переконували: “Бог тобі суддя”, Копистка тішився: “Мова йде про кума-прокурора”. І радів, як мале дитя, коли пропонували: “Пішов би ти...”. Адже це додавало сил Копистці дорачкувати з гаража у хату.

Щоправда, ні нещасні доброзичливці, ні щасливі злостивці того не відали, позаяк про свою розбірливість їм Копистка ніколи не зізнавався.

Отак і жив би Копистка до самої смерті, отакими були б у його розумінні добрі та погані люди.

Але одного разу вухатому Копистці шепнули:

– Горбатого могила виправить...

І Копистка зрозумів, що це натяк на його майбутнє. Тож, аби не лягти в домовину на виправлення, оглух. І тепер він нічого не чує, а відтак не плутає добрих і злих людей.

Мораль: якщо бракує клепки, вуха не допоможуть.

РАДІСТЬ

Полетів. У свої сімдесят. У каналізаційний люк. Тільки заgrimіло...

Очунявся в лікарняній палаті. З переламаними ребрами. Нещодавно виписався. І перейнявся проблемою:

хто відповідатиме за мій незапланований і трагічний політ?

Сусід порадив звернутися до знайомого адвоката. Я звернувся.

– Ви що – мільйонер? – здивувався адвокат.

– Навпаки, – відповів я, тримаючись за бік.

– Тоді не майте із судом справу, – резюмував правозахисник. – Бо викинете купу грошей, а винуватця не знайдете!

– А чому? – поцікавився я.

– Це доведено практикою, – наголосив господар контори. – Кришку люка могли вкрасти металозаробітчани перед вашим підходом до місця детепе. Тож комунальники скажуть, що попередити про небезпеку аж ніяк не могли встигнути. А самих злодіїв знайти ще важче. Чи не так?

Я покривився, покривився... І погодився. Адвокат натомість продовжив:

– Якщо припасли якусь копійку, то ліпше потратьте її на відзначення свого щасливого приземлення. Адже могло бути і гірше. Як це сталося торік з одним молодим земляком. Він так шугунув у каналізаційний люк, що на кладовищі опинився...

Про реберний біль я миттю забув. Од радості. Щиро подякував адвокату, тицьнув йому за мудру пораду п'ятдесятку і бадьорим кроком вийшов із контори. Та й подався у найближчий ресторан замовляти урочисту вечерю...

ІНТУІЦІЯ

Прогулююсь вечірнім містом, роздивляюся довколишню червневу красу...

Аж раптом:

– Хелло! Хотел піс!

Я злякався і знітився водночас. Мало не присів на тротуар. Піднімаю очі: стоїть гарно одягнений молодий чоловік і знову, розмахуючи руками:

– Где хотел піс?

У мене спрацювала інтуїція. Піс так піс. Хто не здогадається, що хоче іноземець. Зараз подумаю і заведу. Нехай не мучиться. У подібну ситуацію і сам не раз потрапляв у чужому місті. А тут людина – у чужій країні. Треба виручати та наш імідж не псувати.

– Ходімо, – кажу. – Ця установа поруч, біля стадіону.

Іноземець – як на світ народився. Повеселішав:

– Сенк'ю, сенк'ю!

Я його – за рукав і поволік, підганяючи:

– Хутчій, небораче, бо ніч набігає!

І жестом показую, що пора спати. Я – галопом, іноземець – за мною. Алюром...

Домчали до стадіону, повернули до громадського туалету. Показую, коментуючи:

– Пан хотел піс, то ген іди і пісяй!

Бачу, іноземець побілів і кинувся навтьоки. Він – алюром, я – за ним. Риссю...

Догнав за містом. Схопив за рукава, а втікач мало не плаче:

– Нов, нов! Ай додом!

Розгубився я капітально. Відпущу – загубиться к бісовій матері. Скандал!

Аж підходить дівчина:

– Що трапилось? Вам допомогти чи поліцейських покликати?

А іноземець до неї благаючи:

– Где хотел піс?

– Он воно що! – усміхнулась красуня. – Він шукає готель «Мир»! Ходімте, покажу!

Взяла іноземця попід руку і повела. А я мимоволі таки присів на асфальт.

ГОЛОВНЕ – СПОКІЙ

У житті головне – спокій. Бо нервування – найкоротший шлях на кладовище.

Тече кран на кухні...

Нехай тече. Він нагадує мені, колишньому матросу,
шум моря.

Риплять вхідні двері...

Нехай риплять. Вони нагадують роботу тещиних
суглобів.

Не горить лампочка у вітальні...

Нехай не горить. Вона не дає дружині снідати серед
ночі.

У всіх кімнатах вікна нормально не зачиняються...

Нехай не зачиняються. Вони замінюють кондиціонер.

Холодильник скляк...

Нехай. Таким чином він не дає привід для дружини в
нього зазирати та допитуватися, чи є в мене совість.

Паркет у коридорі на дибки стає...

Нехай стає. Він нагадує усім мій характер.

Сусід спілкується тільки через стіну. Азбукою
Морзе...

Нехай спілкується. Хіба він винен, що все життя
просидів у в'язниці?

Гостьовий диван не розкладається...

Нехай не розкладається. Він дозволяє тещі ночувати в
нас лише раз у місяць.

Телевізор показує тільки канал «Футбол»...

Нехай. Він підказує, що жіноча справа – на кухні.

Пилосмок не всмоктує бруд, а видихає його...

Нехай видихає. Таким чином зобов'язує сім'ю дбати
про чистоту у квартирі.

Зарплата у мене – куца...

Байдуже. Бо якби вона була високою, все одно її не
виплачували б!

Балкон обвалився...

Нехай. Зате не треба на перекур із квартири вихо-
дити.

Опалювальні батареї взимку ледь теплі...

Нехай. Зате влітку як вони гріють!

Єдине непокоїть: будильник працює без збою. Щоранку, навіть у вихідні, піднімає мене на ноги і посилає вигулювати таксу Козульку, подаровану тещею мені на ювілей.

Треба переподарувати! І тоді спокій буде гарантований на всі сто відсотків!

ЯКЩО НЕ Я

Щороку й щодня зупиняюся біля неї і думаю: «Скільки сил і коштів укладено! Скільки техніки угроблено! Скільки репортажів, рапортів і запевнень почуто! І такі мети досягли! Не об'єкт виріс, а витвір архітектурного мистецтва! Ще й яке місце для нього підшукали! У центрі міста, між двома схилами! Дикі качки приземляються, пожежники запасаються, веслувальники пристосовуються! Схочеш – навіть оком не перескочиш! І хто тут лише не зупиняється, у красу цю рукотворну не вдивляється! І місцеві, і приїжджі, і дошкільнята, і ті, у кого пенсія дивакувата! Зупиняються, диву даються, у владні коридори повертають, про цей витвір доповідають і питають: «І коли вона вже потече?». А влада стенає плечима та кліпає ніяково очима, натякаючи: Бог один відає! І при цьому припускає: «Ймовірно, тоді, коли схили круті подолає...».

Я ось і собі вкотре споглядаю та уявляю... Перескочило схили це диво – та й покотило, та й покотило... Котить і потихеньку туди повертає, де головний рапортувальник проживає. Той од радості у вікно вистрибує, на дах перебирається та на порятунок сподівається. А я стою й регочу, у долоні плещу: «А таки потекла, рідненька! А таки раніше, ніж очікували зодчі, протираючи після здачі об'єкта залиті горілочкою очі! А таки!».

І раптом жахаюся! А що коли це неповторне диво поверне на мікрорайон, в якому я мешкаю? Від цієї думки піт холодний на лобі виступив... І я фуфайку скидаю, беру лопату та рівчачка прокопувати починаю. Щоб потекла вона, неосяжна дощова калюжа на асфальтованій трасі, у безпечному напрямку. Бо ж якщо не я, то хто?

СУПЕРТВІР

П'єса на одну дію

Дійові особи:

Старий графоман, заробітчанин.

Молодий поет.

Дія відбувається в кав'ярні. Старий графоман і молодий поет за одним столиком смакують кавою.

Старий графоман: Мій юний друже, дозвольте прочитати свого вірша!

Молодий поет: Валяйте.

Старий графоман читає:

Кручу болти, потію

Та успіху радію,

Радіє й моє серце –

Кудись воно несеться...

Молодий поет: Браво! Але це – вірш. А ось послушайте поезію. Читає:

Дихнула в квартиру зненацька гроза –

Від сну залишилась лиш тепла сльоза...

Старий графоман: Геніально! Одначе це місцевий твір. А мій – емігрантський!

Завіса.

СВЯТО

У нашому місті відбулося традиційне зимове свято «Мороз нам до лампочки! Відлига – наш патрон!». Його організаторами, як завжди, виступили кандидати в депутати всіх рівнів, корупціонери-професіонали, шахраї всілякого пошибу та злодії в законі.

Згідно з програмою, відбулися такі популярні в народі дійства, як спортивна забава «Народ – на владу, влада – навтьоки», конкурсне видобування з-під льоду місцевого озера прихованих лідерами попередніх влад скарбів, катання в поліцейських машинах і каретах швидкої допомоги за маршрутами «Вулиця – СІЗО» та «Вулиця – травмопункт», розіграш «Депутатську зарплату – кожному

безробітному!», виставка обдурених самотніх пенсіонерів із квартир на вулицю, ярмарок «Кожному покупцю – по дієтичному яйцю!», гонка перваку з усіх можливих складових, «круглий стіл» на тему «Від чого в людини очі стають квадратними», демонстрація мішків під очима та фігур із трьох пальців, урочисте перерізання автівками вітчизняного виробництва дороги іномаркам, обмін досвідом із плювання на будь-яку проблему, вручення повісток у суд та повідомлень про звільнення з роботи, дегустація поліцейських кийків, сльозогінного газу та промислових викидів в атмосферу.

Завершилося свято фейсверком обіцянок і запевнень, стогонами, лайками, криками, обмороками, передчасною весною та достроковими виборами...

І наснитися ж таке дурне!

БАНЬКУВАТА НАХАБА

Виходжу вранці на балкон зарядку робити – а вона вже стоїть. Очиська вилупила на мене – і пропікає до кісток. Не інакше, хоче перевірити, що під моїми сімейними замасковано. Ну, думаю, я зараз тебе, нахабо, провчу! Скільки ж можна таке терпіти? І взагалі, яке кому діло до моїх чоловічих достоїнств? Я це надбання навіть жінці при світлі не показую. А ця банькувата норовить залізи у мої смугасті, себто у моє приватне господарство... Не вийде, голубко безкрила!

Подумав ось так, знайшов на балконі припасеного на всяк випадок ще в день свого весілля замашного каменя – і пожбурих їй межі очі! Розлетілися окуляри – і вона заверещала не своїм голосом! Та так, що я з переляку з балкона полетів сторчма головою їй під ноги. Теж із криком...

Слава Богу, приземлився їй на голову, яка виявилася не металевою. Відтак підкинуло мене мало не до вершечка вишні, що росла поруч, і остаточно приземлило на кущі спілої шипшини. Тільки кавкнув.

Аж тут збігся чи не весь будинок! Такий зчинився лемент, що оту банькувату нахабу геть заглушив. Кинувся всяк шукати її кривдника. Мені слід було мовчки лежати на тому колючому куці. Але хіба від болю змовчиш? Застогнав, а вони – тут як тут. Схопили і принесли мене до тієї покаліченої банькуватої кралі, гепнули до ніг. А тоді її кавалер як почав мене ногами та кулаками гамселити! Як почав товкти! Дух із мене вибив би неодмінно, якби не наряд поліції.

Врятували, доставивши в райвідділ. Там я все й пояснив. Тюрми не дали, але за побиті окуляри довелося штраф заплатити. Причому, зробили у суді мені скидку, позаяк, виявилось, та банькувата вже перебувала на пенсії, а відтак не мала права стояти очима до мого балкона.

Хто ж, питаєте, вона така? Ге, думаю, самі здогадуєтеся: сусідова... "Волга" довоєнного випуску.

ЗУСТРІЧ МОЖНА ПЕРЕНЕСТИ

Підходжу до місця зустрічі. Згадав, що треба пригребти норовистого чуба. А люстерка то катма!

Аж тут у вічі впала триповерхова контора з дзеркальними дверима.. Підійшов до дверей, дістав гребінця, взявся за наведення марафету. Одначе через кілька секунд зупинився від здивування. Бо ж після кількох гребінцевих заходів лобовий сінокіс не тільки не приліг, а навпаки – ще більше настовбучився і набрався об'єму.

Я намочив у дощовій калюжі перукарське знаряддя і почав похід за марафетом вкотре. Натиснув на гребінця так, що голова затріщала! Глянув у шибу – і розізлився на чуба не на жарт. Він разом із головою хитався вліво-вправо, присідав і підстрибував у той час, коли я стояв камінцем.

Припустив, що шиба у конторських дверях має здатність спотворювати картину. Поклав гребінця до кишені, плюнув у долоню і пригладив нею чуба-непослуха. А тоді вирішив перевірити шибу зсередини. Взявся за ручку, потягнув на себе широкі двері – і впритул перед моїми очима постала кучерява жіночка з переляканими очима!

– Не вбивайте, – промимрила вона. – Беріть, що хочете, тільки відпустіть.

Я і собі розхвилювався:

– Пробачте, мені не до вас. У мене проблема із чубом...

Це додало незнайомці сміливості:

– То якого біса у піжмурки грається? Стали стовпом перед дверима – і ні відчинити, ні вийти! Я навіть було подумала, що маю справу з привидам. Тож аби відлякати, почала рухи в різні боки робити та присідати. А виявляється, у вас проблема з чубом. А не скажете яка конкретно? Можливо, чимось допоможу...

Я все зрозумів. І щоб якось розрулювати ситуацію, зізнався:

– Хотів причесатися, а люстерка не мав. Ото й подивився на себе у дверну шибу – а там кучерява голова: сюди-туди, сюди-туди... Думав, що з глузду з'їхав. Бо таке стало ввижатися... Не ображайтеся, а дайте на хвильку, якщо маєте, мені своє люстерко. Адже поспішаю на важливу зустріч, а цей клятий віготь на лобі – дибки...

Жіночка, стримуючи посмішку, відповіла:

– На жаль, і я з такої ж, як ви, причини, зупинилася перед дверною шибою. Одначе я вас виручу.

Вона вмить зняла з голови свою... перуку і натягла її на мою напівлису голову, примовляючи:

– Як вам пасує ця зачіска! Як пасує! Давайте заїдемо в найближче кафе і цю подію відзначимо келихом вина!

– Але ж я поспішаю на зустріч! – перебив я незнайомку.

– Зустріч можна перенести, – почув я натомість. – А ось красою треба тішитися відразу!

І ми, взявшись за руки, подибали в найближче кафе.

ДИКУНСТВО

Не розминуться, обнімуться. І вже:

– Я тебе кохаю...

– Я тебе також...

А право на це мають? Де документ про закінчення школи молодих батьків? Де довідка від сексопатолога? Зрештою, чи пройшли перевірку на детекторі брехні? Ні того, ні сього. А до купи ліпляться. Та в такому випадку слід одне одному казати:

– Дай, падло, дорогу, бо поліцію покличу!

А вони: «Я тебе кохаю...» – «Я тебе також...». Дикунство!

А там, дивись, брати шлюб поспішають, як на той світ. Летять весільним кортежем і сигналять на все місто. Та не сигналити треба, а спецсирену вмикати! Щоб перехожі знали: у людей велика біда: вмирає молодість, горить безтурботність!

А вони сигналять. Дикунство!

Ще й до розписі під марш Мендельсона шурують. А треба це робити під похоронний марш! Бо ж відправляють власний спокій на той світ! А завтра підуть дітки, з'являться побутові проблеми, ревнощі, сварки, бійки, заяви на розлучення... До речі, про діток. Обзаводяться ними, не питаючи ні в кого дозволу. Опісля скаржаться:

– Не дають спати!

– Не дають жити!

Дикунство!

Якби радилися хоча б із начальником ЖЕКу, дітей народжувати не поспішали б. А займалися б власним загартуванням. І батьками ставали б тоді, коли були б переконані: спати можуть під прощальний салют, а жити – під дзенькіт коси кістлявої. Що ж до бійок, то соромно й казати. Хіба думають, що їх чекає попереду? А чекають їх переломи, вивихи, синці... Де медпідготовка? Ви запитайте їх під вінцем, чи вміють надавати одне одному першу

медичну допомогу? Яку відповідь дадуть? Біля скроні лише пальцем покрутять. Дикунство!

А чи бачили, як молодята в день шлюбної церемонії фотографуються? Ото ходять парком і фіксують те, чого насправді ніколи робити не будуть: цілюються, він її на руки бере, на коліна перед нею стає... Навіщо цей театр? Розписалися – і під ту ж спецсирену у різні боки! Щоб людей не смішити. Як це я зі своїм інтернет-щастям зробила. І не раз. Ні зізнань ніяких, ні весільного кортежу, ні розписі, ні діток, ні бійок. Лише перед тим, як гримнути на прощання дверима, кожен наступний мій здібальник стоячи проголошував третій тост:

– Пом'янемо молодість!

І я не перечила. Бо так воно є: чим швидше розійдеся, тим повільніше в ідіота перетворишся! І головне – скромність. Ні запевнень, ні цілування, ні колінкування, ні скарг на діток. Тільки замість спецсирени – глибоке співчуття від старої чорної ворони, яку ні наймати не треба, ні гонорару платити.

А вони: «Кохаю». І сигналять на все місто. Дикунство!

ШАЙКА

– Привіт, чувак! Ну й учора наша шайка наклюкалась... До чортиків!

– Де і з якого приводу?

– У нічному диско-барі відзначали 90-ліття дідулі однієї знайомиї.

– І що, роги повиростали?

– Роги не вирости.. А ось пам'ятаю конкретно, як і з чого почалося...

У диско-бар ми приволоклися вже під «шафе». Бо дорогою хильнули декілька пляшок пива і викурили кілька десятків цигарок. Потім із боем прорвалися в диско-бар, вірніше до буфетної стійки, замовили чотири пляшки шампанського, п'ять – вина і дві – коньяку. Гилили в перемішку з куривом. І коли нам бармен-зануда зробив

зауваження, витягли його із-за стійки і натовкли піку. А чотирьох охоронців, що прибігли на виручку бармену, роздягнули до трусів. На додачу побили весь посуд і одному з музикантів натягли барабана на лису голову замість кашкета.

- Чим же ви орудували?
- Зубами, нігтями і матюками.
- І вас ніхто не зумів втихомирити?
- Втихомирив. Загін поліцейських при підтримці гвардійської бригади. За допомогою газових балончиків і звуко-шумових гранат.
- І що, відпустили?
- Ми їх відпустили, коли виявили, що один із їхніх командирів є борцем за гендерне рівноправ'я.
- Скількох же вас було, Марто?
- Я та одна знайома.

ЗВИЧАЙНА ІСТОРІЯ

Його водили за ніс довкіл пальця. Поки не закрутилася голова, не полізли очі на лоба, не засміявся на кутні, не заклало у вухах, не прикусив язика і не скорчив із себе дурня.

Він почав пасти задніх, дубеніти, заплітати язика.

А далі – продав витрішки, скопив губу, посіяв паніку й заходився верзти нісенітниці, замилувати очі та заливати сліпи, вішати локшину на вуха, товкти воду в ступі, чухати потилицю, дерти рота, словоблудити, давати відкоша, відкладати справу у довгий ящик, маринувати її, заливати сало за шкуру, сипати сіль на рани і вивалювати балухи, як баран на нові ворота.

Опісля розпустив нюні, затупцював на місці, вдарився головою об стінку й, ні пари з уст, розпустив пір'я. А вже тоді взявся за головне: набив волохату руку, наївся блекоти, побайдкував, загнав себе в глухий кут і заходив по лезу ножа.

Це почало розривати йому душу. Він мимоволі ковтнув слину, затряс жижками, наклав у штани, спіткнувся, вдарив поклон, вискалив зуби, випнув груди і вдарив у них, став на прю, заліз у серце та печінку, покривив душею і плюнув у неї, забив баки й уявив себе божком.

Відтак у тих, хто водив його за ніс довкіл пальця, увірвався терпець, почала холонути кров у жилах. Вони облилися сьомим потом, наступили на п'яти й ті самі граблі, пропекли суб'єкта поглядом, через що останньому замуляло під боком – і він заляпав язиком.

Його відразу поставили в рамки, аби взяв себе в руки. У відповідь суб'єкт вдарив об заклад і сховав кінці у воду.

Правда спливла, брехня розвіялася, засвербіли кулаки – і він, зашившись, почав давати здачі. Спершу вхопивсь за останню соломинку, підібгав хвіст і стрибнув вище своєї голови!

Однак водили не накивали п'ятами, і за ними слід не прохолов. Лише розсіявся склероз, загострилися зуби, змоталися нерви у клубок, посипалися іскри з очей, страх поліз у п'яти, з'явився тверезий розум і твердий характер.

У суб'єкта, попри те, що затряслися коліна, зажевірла надія, що йому вдасться набити водилам гулі та оскому. Він вдарив під дих – і з'явилося друге дихання без перегару, пропали мозолі на язичку, важкість – на душі, туга – на серці, полуда – на очах. Біда вилізла боком, задзвеніло у вухах, засвистіло в голові, лопнули нерви і терпіння. І кишки заграли марш, від чого мурахи побігли по тілу, розправилися плечі, скрутило в'язи, загувало у висках, штрикнуло в бок – і він штрикнув пальцем, куцим, як заячий хвіст, у небо:

– Не такі страшні прокурори, якщо їм дати на лапу!

Після цього суб'єкт ударив обличчям у грязюку – і пішов водити козу...

ПЕРЕГРІВ

– Алло, слухаю! А, це ти, моя рідненька? Як чого не беру трубку? Ось узяв... Чого не з першого разу? Не мав змоги. Зосереджувався... На чому? На справі!.. Де я? А ти хіба не можеш здогадатися? У кафе я? Та ти, ріднесенька, виглянь на вулицю! Мінус тридцять у затінку! Я – у пункті обігріву!.. Що це таке? Ну й ти відсталий суб'єкт цивілізації! Це така переносна хата, де можна сховатися! Від чого? Від морозу! Ні, не від соціалістичного! Від природнього!.. Чия це хата? Від влади вона, ріднесенька! Юлька за скажені гроші карети швидкої допомоги закупувала, а Микола Янович безплатно поставив переносні хати по всій Україні! Ясно? Дбає про нас, пересічних. Заходьте, каже, замовляйте, грійтеся... Чим? Чаєм, звісно!.. Що? Закуску чи дають? Дають, ріднесенька! Офіціантка підносить!.. Яка офіціантка? Чергова із МНС! Вона тут цілодобово, як сама переносна хата. Гуляй, чи то пак, грійся, скільки грошей вистачить... Чиїх грошей? Ну й ти сільпо! Міністерських!.. Чого музика грає? Бо так належить згідно з інструкцією МНС! Під час обігріву тіла треба людині і душу зігріти. Щоб швидше розслабилася... Як від чого? Від переохолодження!.. Де стоїть наша хата-рятівниця? На центральному майдані міста! За кінотеатром!.. Хто мені оце підказує? Чергова медсестра! Бо я ще не зосередився після переохолодження. Тільки перехилили по одній... По одній, кажу, перехилили! По чашці чаю!.. Чому чути дзенькіт келихів, питаєш? Це не келихи дзвенять, а дрова у буржуйці! Такі сухі, що дзвенять при підкиданні у топку!.. Хто підкидає? Черговий кочегар із МНС!.. Що, чому у мене язик заплітається? Не видумуй! То така акустика в переносній хаті! Змерзлих – тьма, ото і так важко звукам розповсюджуватися... Коли додому прийду? Я ж казав: поки гроші не закінчаться. Міністерські гроші!.. Як на скільки часу їх вистачить? На кілька зігрівів, ріднесенька! Нагріємося – і додому!... Що-що? Чуєш знайомі голоси у трубці? Та це ж голоси наших сусідів – Первачука і Лаптя Остапа! Вони зі

мною заскочили в переносну хату зігрітися! Вірніше, біду розділити. П'ємо разом гарячий чай під дзенькіт сухих дровець. Разом і додому підемо... Та не до нас! Так-так, я тебе знаю. До Лаптя спочатку підемо!.. Як чого? Проведемо його, щоб на вулиці не залишився чаювати. А тоді мене проведе Первачук... Як куди? До наступної переносної хати від Миколи Яновича, дай йому Боже здоров'я!.. Чого туди, а не додому? Бо там теж дають час цілодобово! Нащо ж пропадати міністерським благодійним коштам! Якщо Микола Янович виділив, значить, треба їх раціонально використати. Тобто і чаю випити, і погрітися біля буржуйки!.. А чому я – негідник? Я просто поважаю добрі наміри нашої влади. Вона до нас гуманно – і ми до неї. Взаєморозуміння, ріднесенька, має бути! Гармонія взаємостосунків!.. Що? Ти вже бачиш цю гармонію? Яким чином?.. Стоїш у дверях кафе «Все до чаю»? Зараз вигляну! Бо ми дорогою до другої переносної хати забігли на хвилику сюди трішки охолонути. Адже у пункті обігріву так буржуйку палять, так палять! Аж ноги почали підкошуватися... Не віриш? Зараз побачиш. Мені вже допомагають встати з крісла. Офіціантка, медсестра і кочегар із МНС!..

КАЧКИ НА ДВІ ХВИЛИНИ

Гуде, вирує продовольчий ринок.

За одним із прилавків жваво торгує городиною молода жіночка. Поруч висить табличка з написом: «У продажі є качки».

Підходить дядечко і запитує:

– А в оренду ваші качки не видаються?

Жіночка кліпає очима:

– Я вас не зрозуміла. Що значить «в оренду»?

Дядечко переминається з ноги на ногу:

– Розумієте, на дві хвилини потрібні два качки, аби начистили піку одному дебілові, який мене обважив. На зовсім вони мені не потрібні!..

ЦІНА СЛАВИ

Одноактівка

Дійові особи:
Розкручений поет.
Читач.
Літературознавець.
Мовознавець.
Забутий поет.

Дія відбувається в міській кав'ярні. За круглим столом, посьорбуючи каву, ведуть бесіду Розкручений поет, Читач, Літературознавець, Мовознавець і Забутий поет.

Розкручений поет (самовпевнено): Не ставлю у віршах розділових знаків, хлопці, бо життя – це суцільне речення...

Читач (зітхаючи): А моє життя може поставити крапку. З розпачу. Бо не вірші ти, друже, пишеш, а телеграми. Як хочеш їх, так і розумій. Поки дійдеш до шва, голова запаморочиться...

Літературознавець (плескаючи долонею Читача по плечу): Зате яка обопільна вигода! Для автора – це економія чорнила та мізкових ресурсів. А для тебе – часу!

Мовознавець (стримано): Можливо, й так. Одначе, шановні мої, безрозділовознакові вірші вимагають безпаузного читання. А наш Розкручений поет, якого я чув неоднораз у цій кав'ярні, цього не дотримується, а значить, викликає підозру, що він – просто безграмотний пописувач...

Забутий поет (печально): А для чого ті розділові знаки, коли нині навіть за слова не платять! Чи не так, поете-колего?

Розкручений поет (поважно): Це найбільша правда!

Літературознавець (з подивом): Тоді навіщо ті вірші писати?

Розкручений поет (запалюючи цигарку): Для слави, мої хороші, для слави! Якщо її маєш, маєш і гроші!

Забутий поет (колупаючись у вусі): Стривай, колего. А вони в тебе є? Чомусь каву замовляти до прилавка ти послав мене...

Розкручений поет (випустивши хмарку їдкого диму): Тому й послав, аби зекономити гроші.

Мовознавець (іронічно): І скільки вартує твоя слава? Та й взагалі, хто за неї тобі платить?

Розкручений поет (самозакохано): Ціна моєї слави залежить від моїх поціновувачів! Якщо вони такі, як ви, доводиться задовольнятися й чашкою кави!

Настає гнітюча тиша. Мовознавець, Літературознавець, Читач і Забутий поет мовчки встають із-за столу і прямують до виходу. А розкручений поет, діставши з кишені ручку, починає писати на серветці новий вірш...

Завіса.

НЕПРИЄМНИЙ ЗАПАХ

– Здрастуйте. Сержант ДПС Полюхович. Ваші документи...

Так, документи в порядку. А ось зі здоров'ям у вас, водію, здається, не все гаразд. Від вас іде неприємний запах...

– Іде, бо я часник їв.

– Часник не часник, а в наркодиспансер доведеться проїхати зі мною...

Ось і приїхали.

Здрастуйте, Валентино Василівно! Сержант ДПС Полюхович. Ось доставив власника легковика із неприємним запахом. Каже, що часник їв. А мені здається...

– Сержанте Полюхович, та ніякий це не власник легковика, а мій чоловік...

То це ти, гаде, часник на городі перелопатив?!

– Перелопатив, бо треба було чимось закусити. Ти ж ніколи нічого не готуєш...

– Стоп, друже. Поїдемо далі. У найближче кафе і пообідаємо. Бо я теж тим самим закушував...

ЩАСЛИВЧИК

Упологовому його поплутали з іншим малюком.

Відтак отримав чуже прізвище.

У дитячому садочку займав чуже місце.

У школі та університеті списував чужі роботи та отримував чужі оцінки.

На роботі займав чужу посаду та отримував чужу зарплату.

Після виходу на пенсію мав чужі пільги та отримував чужу грошову винагороду.

Поховали на чужому місці.

Щасливчик, хоч і підставний!

ПУПОВИНА АВАНСОМ

Рівняночка Русланочка відчула, що народжуватиме. Відтак блискавкою – упологовий!..

Лікар та медсестри – тут як тут. Оперативно та кваліфіковано прийняли пологи в молодій землячки, привітали її з новонародженим дитятком, побажали здоров'ячка та щастячка. Найщедрішим на побажання виявився лікар, якому випало перерізати пуповину:

– Пані Русланочко, пологи пройшли так успішно, так чудово, так грандіозно, що переповісти неможливо!

А опісля пацієнтці на вушко: – Але за це маєте віддячити, ой як маєте. Не прошу, а благаю, мало не умліваю...

Одначе мама Русланочка на той шепіт – нуль уваги. Бо вся увага – на рідне немовляточко-ангеляточко, що білий світ оглядає ніжними оченятками та по-дорослому киває. Мовляв, пішли хутчій додому, мамочко, нас чекає на порозі таточко! А лікар своє:

– Треба віддячити, ой як треба! Я на вас, дорогенька, розраховую і цю надію не закопую!

А жіночка з немовляточком – вже майже в порозі. Тож чоловічок у білосніжному халатику підстрибнув зайчиком-побігайчиком і вчепився за рятівну соломинку:

– То ви хоча б залиште номер свого телефону. На всяк випадок.

Молода мама повеселішала:

– З грошима у нас сутужно. А ось номер телефону – будь ласка! Записуйте...

Диктує породілля, а лікар тремтячими руками квапливо занотовує, приспівуючи. А коли домалював останню цифру, підняв на щедру пацієнтку голодні очі, ковтнув слину і промовив голосом Гіппократа:

– Через кілька місяців ви отримаєте грошову допомогу на дитинку, то я зателефоную – і ви віддячите. Неодмінно віддячите! Інакше – телефон не замовкатиме ні на мить!

Молода мама після почутого захиталася, наче берізонька під дужим поривом вітру, ледь дитятко з рук не випустила. Дякувати Богу, рідний чоловік у двері заглянув і підхопив своїх найдорожчих, не дав на долівку звалитися. Та й пішли поволі до виходу з пологового...

А я, гудзик на лікаревому халаті, те бачив і від сорому мало не відірвався. Від сорому за пуповину авансом.

НЕМА ЩО ЗАПЕРЕЧИТИ

Я, Регіна Іванівна на псевдо Регі, служу комендантом студентського гуртожитку дві чверті століття. А такого інтелекту майбутніх спеціалістів ще не бачила.

– Чому двері в туалет не зачиняєте? – запитала днями претендентів на вищу освіту. – Невже вдома так робите?

І знаєте, що почула у відповідь?

– Вдома зачиняємо, бо одні і ті ж запахи приїдаються. А тут – різноманіття. Нюхаєш – не нанюхаєшся!

І нема що заперечити.

А чи, було, дорікнула:

На кухні нагадування на стіні висить: «Залишаючи кухню, вимкни світло, воду і газ!». А світло постійно горить, вода з крана тече... Ви що, читати не вмієте?

А мені натомість:

– Світло горить для того, щоб сантехнік-халтурник побачив, що кран вийшов з ладу!

І нема що заперечити.

Чи ото приходжу в кімнату гігієни і зауважую студенту:

– Навіщо, шановний, такий потужний струмінь води на голову спрямовуєте? Де економія?

А воно відразу:

– Компенсую відсутність гарячої!

І нема що заперечити.

Або підказую:

– Не готуйте щодня яєшню, варіть частіше щось рідке, бо животи попсуєте!

Та замість того, щоб прислухатися до поради, бурчать:

– Наш електрик рідким закушувати не любить!

І нема що заперечити.

Чи загляну зненацька в кімнату якусь і запитаю:

– Скількох вас тут живе?

А мені в одвіт хором:

– Живе рота павуків, дивізія тарганів і перебивається з хліба на воду п'ятеро гризунів науки!

І нема що заперечити.

А оце натякнула одній парочці:

– Не поспішайте сім'єю обзаводитися. Спершу дипломи отримайте та роботу знайдіть!

А парочка зухвало:

– Після отримання дипломів тільки й роботи буде, що няньчитимемо діточок!

І нема що заперечити.

Утім, вчора на дверях свого кабінету прочитала: «Регі – продукт вчорашнього дня!». Написане закреслила і вивела: «Я – не продукт, а посадова особа!».

Тобто, вперше заперечила.

НАПРОКАТ

Чуб – дибки, очі – еліпсами:

– Здрасте!

Я мало не присів:

– Перепрошую, але я вас вперше бачу...

– Добре, що не осліп! – іронічне.

Роздивляюсь напівчорта:

– Що вам треба?

Безрогий у майці фірми «Сам пан склепав» ухопив мене ніжно за краватку:

– Сто гривень!

Відчуваю, відкараскатися буде важко. А довкіл – жодної живої душі. Крім постаті паркового ведмедя. З гіпсу.

– А звідкіля ви знаєте, що в мене сьогодні аванс? – віддаю краватку.

Напівчорт запихає мій подарунок за пазуху:

– Спасібо! Не аванс, а расчортні! Позичай, бо заберу!

– Скільки? – уточнюю. На всяк випадок.

– Я ж сказав: сотку!

Я поліз до кишені. Навпомацки нарахував сто гривень. Вийняв.

Виявилося, двісті.

Але ховати зайві не було коли. Напівчорт пригладив чуба, зробив очі квадратами:

– Да ти жмот! Давай двесті!

Віддав, аби не попросив триста.

Напівчорт розслабився. Але рушити з місця мені не дав:

– Гоп – стоп! Не дьоргайся! Я сам стільки не проп'ю!

– А скільки ви можете? – намацую шов істини.

– З тобою – скільки влізе! – рапортує напівчорт. –

Пішли у диско-бар!

І ми пішли. Я особисто тільки заради того, аби напівчорт не пропивав моїх кровних з кимось іншим.

Пропили чотириста. Решту проїздили на таксі. Дванадцять кіл зробили навколо диско-бару.

На прощання напівчорт, який став повним чортом, а я натомість отримав його перший статус, дістав із-за пазухи мою краватку і ... пачку грошей:

– Скільки ми проциндрили твоїх?

– Усі, – показую вивернуті кишені. – А нащо ви у мене позичали? Маєте ж гроші...

Повний чорт з очима-дефісами поплескав мене по плечу:

– Свої пропивати, братан, жалько. Бери. Напрокат. Завтра оддаси з процентами!

ЯКБИ НЕ ВОНИ

Компанія чоловіків накриває стіл у кафе. За голим сусіднім зітхає Кузьма Леонідович:

– Ех, колись казав мені Микита Сергійович: «Погодись стати моїм заступником, у сметані купатимешся». Так не послухався...

Компанія настожується, презирається і... запрошує Кузьму Леонідовича до свого столу. Той приєднується, надпиває чарочку і розпочинає:

– А Леонід Макарович попереджав: «Не одружуйся на багатій, бо ночуватимеш на хаті». І мав рацію. Як, власне, і Леонід Данилович, який, було, запросив мене до себе на дачу на смаженого вепра і повчав: «Каблуки збивають не тільки на танцях». Я ж, дурень, не взяв цього до уваги. Так само подивився крізь пальці на застереження Віктора Андрійовича про те, що поклоном скупого не розчулиш...

Ще надпивши, продовжує неквапливо:

– Поталанило мені на зустрічі з Юлею Володимирівною. Мали довгі задушевні бесіди з нею. Запам'ятав її мудрі три вислови: «Аби вступити у змову, знань не потрібно», «Начищеними до блиску чобітьми потьмарений розум не приховаєш» та « І вакса до дружби з болотом ласа»...

Компанія слухає заворожено нового знайомого, почергово промовляючи:

– Велика ви людина, коли зналися з такими особистостями...

А Кузьма Леонідович, вкотре пригубивши коньячку, набирає обертів:

– Ет, хлопці, якось Віктор Федорович та Микола Янович зателефонували мені, привітали з черговим розлученням і запросили на полювання. Я спочатку не погодився, бо мав одружуватися знову. Але вони мене все-таки вмовили. І я не пошкодував потім, бо дві доби на свіжому повітрі душу відводив. Подарували мені свої візитки. Хоча, як казав мені Володимир Володимирович, візитка – ще не перепустка. Перепустку на безплатне відвідування футбольних матчів мені пощастило отримати від Володимира Васильовича, улюбленими гаслами якого були: «Байдужість до великого футболу – перша ознака відсутності чоловічого начала» та «Якби слово було горобцем, чиновницькі кабінети давно б перетворилися на горобині гнізда»!

І вже після цього Кузьма Леонідович допиває дармовий коньячок, занюхає скибочкою лимона й підсумовує:

– Дякую за частування. Буду прощатися, бо маю ще провідати могилки тестя – Микити Сергійовича, кума – Леоніда Макаровича, свата Віктора Андрійовича та свахи Юлії Володимирівни, двоюрідних братів – Віктора Федоровича та Миколи Яновича, хрещеного батька – Володимира Володимировича та колишнього директора стадіону – Володимира Васильовича, земля їм пухом. Якби не вони, дідька лисого ви б мене слухали. А так завдяки їхнім вдалим іменам і по-батькові, вибалакатися встиг і чарочку перехилити...

І швиденько виходить з кафе, беручи курс до сусіднього...

НА ПЕРЕХОДІ

Марко Білявка, доцент місцевого університету, а заодно без року пенсіонер, вільні від роботи години проводить біля центрального пішохідного переходу. Він тут постійно в напруженому очікуванні зеленого світла.

Як тільки воно загориться, Марко урочистою ходою починає перетинати вулицю.

Але перейти на другий бік ще жодного разу йому не вдалося. Бо на середині пішохідного переходу зазвичай зустрічає когось зі знайомих. Радісно вітається й попід руки, розпитуючи про життя-буття, повертається на круги своя. Там прощається і чекає наступного права на рейд.

І так доти, поки не настане час вирушати на заняття.

І так щодня. Навіть у вихідні, коли нікуди не потрібно поспішати. Тоді Марко зранку допізна курсує за маршрутом «зелене світло – середина пішохідного переходу – зелене світло» з повним навантаженням.

Лише хвилини, в які світлофор видає на-гора заборонний продукт, використовує на поповнення фізичної та духовної енергії – жує припасені у круглобокому портфелі канапки, запиває «Червоною калиною» та читає придбану ще в часи горбачовської перебудови заводську багатотиражку «Процес пішов».

Ні спека, ні холод, ні дощ, ні град – йому не перешкода.

«Звідкіля в Білявки така звичка?» – подумки запитає, бува, себе той же знайомий, подолавши спільний відтинок переходу.

І відповіді не знаходить. Хоча вона – на поверхні.

Справа в тому, що Марко Білявка – не просто університетський викладач, а народ! Він переконаний, що рідну державу треба завжди й усьому підтримувати. Тільки тоді вона подолає всі кризи і вийде на нові рубежі.

А який її рух? Бере курс на протилежний берег. Але в дорозі зустріне того, хто там уже побував, і вертає назад. За компанію.

Значить, певен Марко Білявка, народ має йти з нею в ногу.

І йде. Марковими кроками. Якби всі інші приєдналися, не було б потреби у світлофорі на протилежному боці дороги. І «зебру» малювали б лише до середини.

А головне – пішоходи не розминалися б, а ходили попід руки туди-сюди, туди-сюди, від світлофора – до середини переходу, від середини – назад до світлофора. І транспорт мав би місце для проїзду без зупинки.

Та хіба Марка Білявку хтось зрозуміє? Хіба когось хвилюють державні проблеми?

Ось вийде він, Марко, на пенсію – часу для підтримки держави додасться. Може, дотоді ще якась небайдужа душа пристане до процесу вкороченої, але дружної ходи.

ЧИЯ ХАТА?

- Марусько, пусти в хату! Я спати хочу!
- Не пуцу, Омельку!
- А чому?
- Бо я не Маруська, а Лідка!
- Яка Лідка? Лідка в моїй хаті не живе!
- Я у твоїй не живу! Я живу, Омельку, у своїй!
- Що, вже Маруська продала мою хату?
- Мені чужої хати не треба! У мене є своя!
- То чого ти, Лідко, у моїй опинилася? Де Маруська моя?
- Маруська твоя – у твоїй хаті!
- А де моя хата?
- На сусідній вулиці!
- А нащо пересунули туди?
- Ніхто її не пересовував! То ти присунувся, Омельку, сюди!
- Що ти мені, Лідко, розказуєш! Я свою хату наосліпки бачу! Це ж двері у веранду? Це ж вікна дубові? Це ж вікна розміром 5 на 6? Це ж різьблені віконниці із зозульками?

- Все так, але не так!
- А як?
- Ти поплутав, Омельку, мою хату зі своєю!
- Як поплутав? Я що – мара?
- Не мара, а Омелько! Столяр! П'яний столяр Омелько! А поплутав через веранду! Ти ж її мені будував! Як і багатьом іншим односельцям! Ці веранди, включаючи твою, – як близнята!
- Он воно що! Стережися, Лідко! Я цю схожість починаю ліквідувати! З твоєї веранди! Ось каменюку зараз намацаю...
- Зупинися, Омельку! Я відчиняю! Заходь, поспиш у моїй хаті, поки хміль вийде!..

ПОСВІДЧЕННЯ

- Що ти, чоловіче, шукаєш із самого ранку?
- Посвідчення, жінко.
- Яке посвідчення? Водійське?
- Ні, документ державної ваги!
- Невже пенсійне? Але ж тобі до пенсії – як мені до щастя.
- Не глузуй, жінко. Шукаю посвідчення депутата.
- О Боже, дах поїхав, не інакше. Перед сном кепкував, що в депутати йдуть великі зlodії або великі дурні, а сам у їхні лави записався. І коли?
- Вночі, жінко.
- Дивно, цілу ніч твої гострі ребра мені бока пиляли. Я навіть не виспалася через це...
- Облиш мої ребра, а краще скажи: ти мого депутатського посвідчення не бачила?
- Не знущайся! Я навіть твого водійського ніколи в руках не тримала. І досі думаю, що за кермо маминого «Запорозця» ти сідаєш тільки тому, що хочеш мене на той світ відправити!
- Яка ти, жінко, зараза! Якщо знайду посвідчення, на прийом до мене можеш і не проситися.

– Таки щось у тебе, чоловіче, з головою. Треба швидко викликати.

– Я тебе зараз викличу! Хочеш мій авторитет перед виборцями підірвати? Ану мерщій долучайся до пошуків мого посвідчення! Мені на пленарне засідання треба їхати, державні справи вирішувати!

– Гаразд, я тебе знаю. Можеш і прибити. Давай разом шукати...

– Агов, жінко, де ти?! Йди сюди!

– У дивані я! Що, знайшов?! Вилажу!.. Де воно? Покажи.

– Ге, тобі тільки покажи – враз депутатську зарплату присвоїш!

– Не присвою. Лише попрошу грошей на нову сукню. Показуй.

– На можу, жінко, показати. Хоч убий.

– Хіба ж це таємниця державна?

– Не державна, а приватна.

– То чого ж мнешся? Грошей шкода? Та я тобі заодно і нові штани куплю. Ти ж усі вже протер.

– Я не проти штанів.

– А проти чого?

– Проти дурних снів!

– Яких таких снів?

Та наснилося мені, що я отримав депутатське посвідчення, жінко... Пішли досипати.

НА УПЕРЕДЖЕННЯ

Голова профкому контори «Антрацит» Сидір Сидорович скликав збори трудового колективу з порядком денним: «Закладання пенсійного фундаменту».

Він же, Сидір Сидорович, їх і відкрив.

– Шановні колеги, – дещо тривожним голосом сказав голова. – У зв'язку з можливим підвищенням пенсійного віку пропоную обговорити вельми серйозну проблему! Оскільки може так статися, що на заслужений відпочинок

доведеться відправлятися будь-кому з нас незадовго до вічного упокою, пропоную діяти на упередження!

Тобто кожний із нас має назвати бодай приблизну дату свого відходу на той світ, щоб встановити чергу на виділення коштів на придбання вінків і домовин згідно із заслугами та зростом!

І тут хтось вставив своїх п'ять копійок:

– А замість вінків і домовин можна записатися на отримання вставної щелепи?!

Голова був категоричним:

– Вставна щелепа на тому світі не допоможе!

Донеслося з іншого кутка зали:

– А на мавзолей можна подати свою кандидатуру?

Сидір Сидорович відпарировав:

– На мавзолей претендує директор!

Люд зашумів, занепокоївся:

– Як начальник, так і мавзолей! А простолюду – домовина!

– Де справедливість? Перед смертю всі рівні!

– Хоча б урну на прах гарантували!

Профспілковий лідер вловив, що дискусія набирає оберті. Відтак звернувся до зали:

– На урну – ліміт! На неї вже надійшли заявки від трьох директорових заступників і головного інженера! Прохання цей факт врахувати! Які ще є пропозиції, запитання?

– А двох на одну домовину можна записатися? Так економніше! – долинуло з передніх рядів.

– Це не серйозно, колеги! – відповів Сидір Сидорович. – Не принижуйте державу! Вона не дозволить нам в останню путь вирушати в тисняві!

– А яким чином можна визначити час своєї кончини?! – раптом підкинув хтось запитання із задніх рядів.

Сидір Сидорович задумався... Бо й справді, яким чином?

Та несподівано для самого себе пояснив:

– Від прожитих літ відніміть ті, що промучилися.

Якщо виходить нуль, значить, нічого далі дригатися!

Зала затихла. Заскрипіли пера...

Нарешті почулося:

– І як можна від нуля відняти шістдесят?! Не дуріте голови своїм упередженням! Дайте хоч день пожити!

АНТИГАСЛА

Владі – незалежність од народу!

Народу – від прав!

Правам – од Конституції!

Конституції – від гарантії!

Гарантії – від реальності!

Реальності – від декларації!

Декларації – від практики!

Практиці – від теорії!

Теорії – від достовірності!

Достовірності – від можливості!

Можливості – від потреб!

Потребам – од життєвого віку!

Життєвому віку – від смертності!

Смертності – від статистики!

Статистиці – від фактичності!

Фактичності – від судового процесу!

Судовому процесу – від доказовості!

Доказовості – від правдивості!

Правдивості – від вироку!

Вироку – від нар!

Нарам – од їхніх власників!

Їхнім власникам – од місця переховування!

Слава безмежним обов'язкам народу!

Слава безмежним правам влади!

Не плутайте народ із владою!

Порізно – до спільної вершини благополуччя!

Вершина благополуччя – у кожного своя!

У влади вона починається з прожиткового максимуму!

У народу – з прожиткового мінімуму!

Стартові позиції – різні, мета – одна!

Фінішує першим той, хто не обтяжений обов'язками!

Нам суддя – Бог!

Їм – Євросуд!

МИРОТВОРЕЦЬ

Пізня пора. А я – навпростець. Через міський парк. Щоб швидше додому дістатися.

Підтюпцем, підтюпцем. А де й галопом. Кумів первачок душу гріє, сміливості додає...

Аж – тпр! Зупинився. Бо, бачу, у темряві, двос зчепилися. Як заюшливі борці. Обхопили один одного за попереk – і стоять. Як укопані. І ні пари з уст. Навіть не сопуть.

Очевидно, миттю подумав я, мене побачили і завмерли. Не хочуть при людях один одному морду гемблювати.

А я змалку – миротворець. Коти чи півні зчепляться – приб'ю за це. Пес загавкає – разом із будою на грушу закину. А тут – люди зчепилися. Не можу пройти мимо. Мушу розбороняти.

Підійшов до них і почав розтягати. Та де там! Як сіамські близнюки! Стоять і не ворухнуться!

Зі злості пальнув кулаком одному по голові! І від болю впав, помацав кулака та зрозумів, що здер шкуру на пальцях до кісток.

Ах, ви ж гади, подумав ображено. З трудом підвівся і пішов шукати лома. Бо змалку знав, що проти лома нема прийома.

Знайшов. У дворі свого будинку. Вхопив і подався назад. На місце бійки. Розбороняти.

Припетляв. Бачу, стоять супротивники, як і стояли. У тій же позі. І так само не ворухатся і не сопуть.

– То ви розійдетеся з миром чи ні? – зробив попередження.

А ті лобуряки – як глухонімі.

– Востанне питаю, – сказав я. І зняв з плеча лома.

Реакції ніякої.

– Ну, тоді, звиняйте, – наголосив я. – Мушу мирити вас.

Та з усього розмаху як вперішу відразу обом по руках! Затріщало так, що сам перелякався.

Перелом десятого ступеня, припустив я. Можуть за це і посадити. Але що вже є – те є. На суді поясню, чому вдався до таких рішучих дій. За благородство ще нікого не відправили на довічне ув'язнення. Пару років відсиджу, та й годі. Зате які чутки по місту, а можливо, й по країні, ширятимуться! Каністренко, мовляв, пожертвував волею заради громадського порядку! Глянь, і чимось нагородять.

Помацав негідників. А від них залишилися уламки. Гіпсові.

І з мене кумовий первачок вийшов за секунду. Бо зрозумів, що таки впаяють. За руйнування паркової статуї.

УРОЗДРІБ

Не розминутися.

– Візьміть, будь ласка!

– Прошу!

– Може, знадобиться!

І все – тиць і тиць у руку папіряку.

Поки пройдеш вулицю – повні кишені рекламок. Аж бісять.

– Краще по п'ять гривень давали б! – якимось дорогою до кав'ярні погасив роздратування.

– Це ідея! – вигукнув колега.

Я на те лише рукою махнув.

А в наступні дні почалися дива.

Йду на каву, а мене переймає дівча – і тиць п'ять гривень:

– Візьміть, будь ласка!

Через кілька кроків хлопчак – тиць п'ять гривень:

– Тримайте, дядечку!

Ще далі знову дівча – тиць п'ять гривень:

– Не загубіте!

Щоразу, поки доходив до кав'ярні, півсотні назбирував. Не кавував, а розкошував! Пригощав знайомих і незнайомих.

За місяць, підрахував, зарплату просьорбав!

– Таку подію треба відзначити! – сказав колегам. – Сьогодні у нас – зарплата. Після роботи запрошую всіх у ресторан!

І побіг у бухгалтерію.

Заходжу, а касир єхидно посміхається:

– Ну як, не передумали?

– Ви про що? – насторожився я.

– Про зарплату, – мовила касир. – Наступного місяця знову будете отримувати її на вулиці?

– Не зрозумів, – пробубнів я.

– А що тут розуміти, – почув натомість. – Ось розпишіться, що зарплату вам уже видали. Уроздриб, так би мовити. Руками найнятих дітей. Як ви попросили через свого колегу.

Ноги мої підкосилися:

– Я говорив не про свої п'ять гривень...

Відтоді дорогою до кав'ярні беру рекламні папірці і мовчу. Аби зарплату отримувати оптом.

САМ ВИНЕН

Вавилу Вавиловича Смаженю, директора фірми «Вісті з-під прилавка», гнів аж роздував.

І він взявся за наведення порядку.

Негайно запросив у свій кабінет весь колектив. І розпочав зі своєї заступниці Світланової:

– Ви вчора де були, що я вас не бачив?

– Так...

– Не виправдовуйтеся, шановна! – не дав директор їй і фрази вимовити. – Дисципліна повинна бути одна на всіх! Оголошую вам догану!

І перевів суворий погляд на головного бухгалтера Калькуляторкіну:

– А вас чому я цілий день не бачив? Який приклад подаєте для молодших колег?

– Пробачте, Вавиле Вавиловичу, – зніяковіло засовалася в кріслі головний бухгалтер, але директор відразу перебив:

– У вас завжди на все знаходиться вагома причина. Оголошую і вам догану за прогул!

– Розумієте що, Вавиле Вавиловичу, – хотіла було випередити директора працівниця рекламного відділу Натальчук. Проте до кінця висловитися не встигла, позаяк директор схопився з крісла і гнівно вигукнув:

– О Боже! І вас я вчора не бачив! А я ж такі надії на вас, молодого спеціаліста, покладав! Оголошую догану!

І мішком упав у крісло.

Колектив зашумів. Одначе директор той шум погасив риторичним звертанням до завідувача відділу менеджменту Микольченка:

– І вас я бачити не міг?

Микольченко пригладив долонею свої останні кучері:

– Знаєте, Вавиле Вавиловичу, я не такий уже дурний, як ви думаете! Ви мене справді не могли вчора бачити з досить простої причини!

Та директор і його присадив:

– Знайшли що теревенити! Причина не виходу на роботу може бути одна: пронос або параліч! Оголошую і вам догану!

І як тільки директор повернув голову в бік працівника відділу постачання Анатольчука, з місця схопився директорів водій-охоронець Володюк:

– Вавиле Вавиловичу, вчора ви нікого не могли бачити, бо ми з вами зранку до вечора у парній душу відводили...

У кабінеті настала мертва тиша. Лише секретарка Тетянкіна тихесенько хихикнула.

Обличчя директора набралось кольору світла, що забороняє перехід вулиці.

Із хвилину Вавило Вавилович помовчав, посопів, а тоді знайшовся:

– Будемо вважати, що вчора був вихідний. Що ж до доган, то їх я вам оголосив авансом. Думаю, з часом кожен їх заробить. А наразі йдіть і працюйте, надолужуйте прогаєне! Бо в мене теж роботи – по горло!

І схопився за келих із мінералкою.

Працівники розійшлися по своїх кабінетах...

А наступного тижня, також у середу, Вавило Вавилович знову зібрав у себе колектив, аби зізнатися:

– Як ви всі набридли! За вчора так мені очі намуляли, що спати не міг!

На що секретарка Тетянкіна відпариувала:

– Не треба було нас у парну із собою брати!

ТРАДИЦІЙНА ОПЕРАЦІЯ

Він не рачкував, а літав! З-під стола – під диван, з-під дивана – під батарею, з-під батареї – під шафу, з-під шафи – під крісло, з-під крісла – під килим...

І все мимрив перелякано:

– Де ж вони занастилися?

А за дверима вже гомоніли.

І раптом він намацав згубу. Вхопив її і кинувся до дверей, припав оком до замкової шпарки, прошепотівши:

– Слава Богу, встиг...

Це був не перший випадок, коли йому, підсліпкуватуму пліткарю, довелося терміново шукати окуляри, аби підглядіти, з ким сусідка повернулася додому.

ПРИНЦИПОВІСТЬ

Прокурор Охвістенко налаштувався рішуче:

– Високоповажний пане суддя!

Слідством повністю доведено вину тих, хто сидить на лаві підсудних. І вони цю вину самі визнали.

І не могли не визнати, оскільки добре знали, що я, прокурор, до дрібниць обізнаний з «плодами» їхньої злочинної діяльності.

А обізнаний тому, що ватажок банди – мій рідний брат, а його поплічники – кум і сват.

Вони не раз пропонували й мені стати на неправний шлях, обіцяючи рівномірне розподілення награбованого взамін на мовчання.

Та попри злодійську натуру і прохання дружини прилучитися до примноження матеріальних статків за рахунок народу, я не піддався. Бо мало обіцяли.

А за мало – і сало б зашкварчало. Тож вирішив банду здати. І здав.

Тепер вона відповідає за скоєне. І я прошу їй винести найвищу міру покарання! Мотивація одна: якщо її довічно не посадити за ґрати, вона у перший же день після повернення з в'язниці мене заріже, як паршиву свиню, одягнену в прокурорський мундир!

І суддя без вагань і судових дебатів оголосив бажаний для прокурора Охвістенка вирок.

Натомість Охвістенко з пляшкою відкритого шампанського кинувся до судді.

Вони обнялися і з піснею «Жіть стало лучше, жіть стало веселей!» подалися в дорадчу кімнату...

Однак поласувати шампанським не встигли. З однієї причини: прокурор Охвістенко прокинувся! І збагнувши, що то був лише сон, таки вирішив піти на співпрацю з братом, кумом і сватом.

ОЗНАКА

Дружина в мене – не ангел, зате прозора – як скло. І це мене рятує від непорозумінь.

Повертаюся, наприклад, з роботи додому. А тут – друзі:

– Пішли на пиво!

Я – відразу за телефон. Набираю номер дружини і прохаю:

– Будь ласка, продиктуй мені мою електронну адресу, бо конче треба, а я забув...

Дружина й починає: «Іван, песик, укр. нет».

Я їй чемно дякую і кажу до друзів:

– Пішли. Моя сьогодні в гарному настрої.

А коли почую у трубку: «Іван, собака, укр. нет» – відразу відмовляюся від запрошення. Ще б! Дружина на мене гострить зуби.

БЛИЗНЮКИ-БРАТИ

Прокинувся серед ночі – і зауважив: мій хатній холодильник і всенародний парламент – близнюки-брати.

Обоє потребують джерела живлення. Холодильника треба підключати до електромережі. А парламент – до високих зарплат, пільг і привілеїв.

Інакше не працюватимуть.

А працюють вони однаково: періодично. То гудуть, аж хата трясеться. То перепочивають. Залежно від обраного режиму роботи.

І чим більше їхнє наповнення – тим має бути суворішим цей режим. Щоб смороду уникнути і не викидати те наповнення на смітник, попри його дороговизну, високий сорт і популярну марку.

І щоб не отруїтися.

Схоже, коли перенапружаться. Тоді їх треба вимикати і розморозувати. Аби не упокоїлися та хату не затопили.

Утім, обоє вони – не вічні. Рано чи пізно вичерпується їхній ресурс – і просяться на металобрухт.

Тому для продовження віку і в холодильник, і в парламент не варто пхатися з гарячим.

А ще все в них має займати своє місце. Те, що швидше псується та потребує довшого зберігання, слід розміщувати в камері із сибірським кліматом. А те, що йде в хід швидше, – з помірнішим.

Щоправда, між хатнім холодильником і всенародним парламентом є одна суттєва відмінність.

Холодильника-покійника в хаті не тримають. Його хіба що переобладнують на сейф для курячих яєць.

А всенародний парламент з подібним діагнозом може роками займати таку дефіцитну хатню площу. А все тому, що живиться не електрикою, а високими зарплатами, пільгами і привілеями. Джерелом, яке дає сили навіть невиліковним параноїкам.

Слава Богу, що в моїй хаті – холодильник, а не парламент.

ПОГЛЯД ЗБОКУ

Прокинувся досвіта. Похмелився розсолем із-під огірків і почав розмірковувати...

Коли не повернуся з роботи додому, дружина за своє:

– Вже налив люльку? Поглянь на себе збоку, на кого ти схожий!

А як на себе збоку поглянути, не уточнює. Пробивав було кілька разів у дзеркало заглянути, але нічого з тієї затії не вийшло. Першого разу очі не розплющилися, а другого – розніс головою дзеркало на шматки.

А дружина і далі:

– На людину ти аж ніскільки не подібний!

І ось прийшла ідея. Очевидно, завдяки свіжому розсолу. Надумав я на себе глянути збоку завдяки нашому улюбленому... гребенястому. Крадькома дістав з холодильника недопиту пляшку оковитої, намочив у цій нечистій

скибку хліба – і пішов у курник на експеримент. Випустив на подвір'я куряче військо на чолі із гребенястим, курям сипнув проса, а їхньому отаманові кинув скибку. Гребенястий хвацько її здобвав, задоволено кукурікнув і почав хилитимся на одне крило. Опісля поглянув у бік свого війська – і стартанув! Одначе його понесло у протилежний від курей бік. Понесло – як підбитого винищувача. Гребенястий з розгону врізався головою в штахетний паркан і впав на обидва крила, зашипів, занявкав, зацвірінькав, загавкав, поволі розвернувся і попетляв до табуна. Кури підняли голови і, зобачивши свого начальника в незвичному стані, рвонули хто куди! Одні вискочили на паркан, інші – на яблуню, а решта з галасом полетіла у ставок топитися...

Гребенястого це так розчулило, що він по-дитячи заплакав, крутнув головою – і коршуном накинувся на... мене, клюнувши спершу в лоб, а потім – у тім'я!..

Врятувала дружина, вибігши з хати на мій лемент. Відігнала гребенястого з висновком:

– Два чоботи – пара!

Відтоді, як подивився на себе збоку, оковитої не п'ю. А дружина всім розповідає:

– Наш гребенястий екстрасенсом виявився. Від алкогольної залежності позбавив чоловіка, пожертвувавши власним здоров'ям. Бо після лікувального сеансу перестав їсти і відмовився з курника на подвір'я виходити. Тож змусшена була зарубати на юшку, аби не мучився...

А таки не поталанило гребенястому. Якби до нього дружина проявила таку ж, як до мене, терплячість, ще кукурікав би. А так... Слава Богу, що я – не півень.

ПРОВОКАТОР

Довкіл – жодного опонента. Одні соратники.

Та тільки оратор мовив у мікрофон слово – здійснювся неймовірний вереск. Відтак ніхто нічого не почув.

Оратор зробив паузу й обвів очима прилеглу до майдану територію...

І побачив провокатора. Той стояв неподалік, як укопаний, не видаючи й найменших ознак агресивності.

Оратор знову мовив. І миттєво почувся той самий лемент у тій самій тональності!

Соратники і собі почали оглядатися, лаючись пошепки.

І також видивилися провокатора. Один із найнетерплячіших підскочив до нахаби й огрів кулаком.

Провокатор п'ять хвилин показився і замовк.

Мітингувальники подумали, що навічно.

Та з першим же словом виступаючого довелося скрипитися і затулити вуха: провокатор завив з новою силою.

Розгніваний натовп оточив зловмисника. Підспіли й викликані правоохоронці.

Спільно дійшли висновку, що цей гад провести заплановану акцію не дасть, злісно реагуючи на будь-яку репліку.

Але вдіяти з ним нічого не могли. Ключа до порозуміння підібрати не могли: слова не доходили, а на фізичну розправу не мали права.

Залишалось два варіанти виходу із ситуації: перейти мітингувальникам на інший майдан чи дочекатися того, хто поставив тут провокатора.

Розгорілася незапланована дискусія. Під лемент того ж провокатора.

Одна половина не бажала міняти позицію, а інша – ждати.

Дійшли до сварки, яка непомітно переросла у бійку.

Як наслідок – правоохоронці мітинг розігнали.

Дісталось й провокатору: йому розтрошили лобове скло, погнули капота та вибили фари. Тепер йому не до чутливої сигналізації.

ВТЕЧА

Детектив на знайомий мотив

Він тримав її з усіх сил, знаючи: якщо вона вирветься з його рук – станеться найстрашніше: витурять з роботи, кинуть у відоме всім пекельне місце...

Вона пручалася все сильніше, бо знала: здолає опір – опиниться на волі, понесеться, куди заманеться! І це буде жорстока помста власникам цих дорогих катакомбі за скупість і ненажерливість, за постійне і повільне доведення її до кипіння, до смерті...

Вона не раз попереджувала цих варварів-експлуаторів: «Моє терпіння лопне!». Однак вони на це не зважали, один на одного кивали та все приповідали: «Ми ще не таких норовистих бачили! Будеш і надалі хвоста піднімати – зробимо те, що слід!». Та аби вона менше їм нерви лоскотала, підсовували на ніч під ніс посуд із недоїдками. Мовляв, побурчи, поклекочи та зжери оці харчі, бо свиней у нас немає!».

І доводилося їй од тих недоїдків посуд диктаторський звільняти. Поки не зрозуміла: її охоронець уже постарів, вибився із сил. Ще день-два – і не втримає її, випустить із рук. А там – нехай всесвітній потоп! Зрозуміла і в ту мить, коли власники зайнялися коханням, вирвалася з ослаблених пальців чатувальника – і щодуху помчала лабіринтами хоромів у світ широкий...

Чатувальника од цієї несподіванки заціпило. А ось головні поневолювачі з ложа кохання, мов ошпарені, схопилися! Той, що з тим, сопучи, почав штани шукати. А та, що з тею, спідницю одягати та злість виливати:

– Я тобі, телепню, казала, що таке рано чи пізно станеться! А ти не послухав! Ось і маємо! Клич допомогу, поки ця нікчема у наші підвали не забігла й не залишила нас із носом!

А вона вже була за крок від підвалів, де можна було заховатися та дух перевести перед тим, як далі погнатися. Та, перескочивши невідому перешкоду і спустившись у

підвали, не стала перепочивати, а заходилася заюшеним господарям шкодити. Накидалася зі злістю на все, що на очі потрапляло: продукти-делікатеси, заморські коньяки та вина, дорогий одяг, картини художні, історичні реліквії, долари, євро, гривні, рублі і навіть давно забуті людьми і світом «зайчики». Хапала, по кутках розкидала, покалічених на вулицю випихала, аж пінилася!..

Аж тут на спецавтомобілях стільки суб'єктів у шоломах наїхало! Заметушилися, під лайку переляканих господарів ловити її заходилися...

Довгенько мучилися. І таки з нею справилися, загнуждали. А відтак на волю вирватися не дали. А ще довше самі господарі її сліди у своїх хоромах стирали.

Тепер її нещасну, у надійних руках тримають. Охоронця-доробала поміняли, запаси підвальних скарбів поновили і наразі тривогою не проймаються, їдять, п'ють і кохаються. Бо впевнені: він, новий імпортований кран на кухні, їй, воді, шансу на втечу не дасть! Принаймні кілька років. А ви, любі читачі, як гадаєте?

БОЇ З ПЕРЕМІННИМ УСПІХОМ

(Інтернет-зведення)

Бютівці заблокували парламентську трибуну...

Бютівці покинули сесійну залу...

Карпачова вийшла на зв'язок...

Кужель викликали на допит у прокуратуру...

Путін готує спецоперацію. Януковича посадять у літак і примусять підписати харківські угоди-2...

Біля Львова затримали мікроавтобус зі зброєю, боеприпасами та вибухівкою...

Бютівець заявляє про захоплення незалежної профспілки...

Після вибухів у Дніпропетровську в Донецьку замінують урни...

У приймальнях бютівців Волинця та Павловського – обшук...

ПРОПАЛА ТЕКА

Поклав її в шухляду вчором.

А вранці не знайшов.

Пропала. Тека з документами!

На вікнах – грати. Двері – броньовані. Замки – найсекретніші. Приміщення – під охороною.

Вийшов – замкнув. Прийшов – відімкнув.

А теки катма!

Посадять. За ніщо.

Впав у відчай. І перевернув у кабінеті все дригом. Навіть паркет повикулупував.

І дарма.

Невже робота інопланетян? А може, ніякої теки з документами й не було? Можливо, то було марево?

Але ж переглядав документи перед тим, як покласти у шухляду! Там були комерційні угоди, бухгалтерські звіти, банківські рахунки...

Зняв запотілі окуляри і витер хустиною заплакані очі.

Ех, подумалося, нехай би Всевишній забрав усе, та повернув теку! Бо ж сяду. За злочин, який не скоював. Це ж – ганьба!

А що посадять – то це точно. Сам замикав, сам відмикав, слідів проникнення чужаків у кабінет жоден експерт не знайде. Бо їх нема. На інопланетян киватиму – в'язничного терміну додаватиму...

Кинуло в холодний піт, серце защеміло від розпуки, пропав голос, руки та ноги зробилися ватяними. Капець!

Попросив подумки у Бога ще раз забрати все та повернути теку з документами. Потім витягнув зі столу порожню шухляду, обдивився її, обнюхав і розніс у щепки!

Мій останній «салют» почула секретарка, Прочинила боязко двері в кабінет, побачила моє рачкування та завивання в розбомбленому кабінеті, відтак пошепки запитала:

– Вам, Степане Венедиктовичу, зле?

Ледве вимовив:

– Зачиніть двері з того боку...

І знепритомнів...

У кінці робочого дня прийшов до тями. Розплющив очі – і вони побачили у відчиненому столі... теку з документами! Вона сторчма бовваніла між двома нижніми шухлядами...

Чи не сниться? Дістав, роздивився... Так, це – вона! Пригорнув, обцілував, витер сльози і вголос вилаяв себе:

– Ну й дурень! Заради цього папірччя просив у Всевишнього забрати все! Добре, що він мене не почув...

І перехрестився.

У цю мить у кабінет зайшли люди в білих халатах, взяли мене попід руки і повели до виходу...

З психлікарні виписали лише вчора. Тепер, крім статків, маю ще довідку та дострокову пенсію. Чи ж не щастя?

Дякую тобі, теко з документами!

ДОБРІ ЛЮДИ ЩЕ НЕ ПЕРЕВЕЛИСЯ

Дістаю останню двадцятку й замовляю:

– Два кухлі пива!

Буфетниця потанцювала пальцями по калькуляторі, взяла мою купюру, нарахувала здачі, поклала її на тарілочку і чемно проспівала:

– Сідайте, будь ласка, за столик. Пиво вам принесуть.

Знайшов вільне місце, розташувався та, аби не нудьгувати в задушливому приміщенні в очікуванні холодного пінистого напою, почав роздивлятися здачу...

Так, це десятка останніх років випуску. Новенька – наче щойно з друкарського верстата зістрибнула. І як вона зберегла свою охайність? В обігу, мабуть, була. А ось не зіжмакалася, не забруднилася, в жодному місці не надірвалася. Очевидно, до рук культурних людей весь час потрапляла. Подібну повагу до державних грошових знаків тільки вітати треба! Адже з цього починається повага й до інших узаконених атрибутів, що є обличчям і душею тієї ж держави...

Потішився і поклав красунечку до кишені.

А це... гривня. Розпізнати важко, та все ж можна. Затуркана, як і наша економіка. Зіжмакана, неначе в ступі її півдня товкли. Та ще й склеєна в багатьох місцях. Як пика в безробітного Кузьми-розбишаки, що сидить навпроти і шукає серед залишених на столі попередніми відвідувачами порожніх келихів одного – недопитого.

Жаль та образа пройняли мою душу... Яке знущання! Яка гірка доля! Лише пройдисвітів зустрічала. А виручала ж їх! І не раз! І, бачиш, мені потрапила. Як у насмішку. Ще хтось зі знайомих побачить – подумає, що і я до тих пройдисвітів записався.

Треба негайно позбутися, подумав я, стрічаючи офіціанта з двома кухлями пива. І то якнайшвидше!

Хутесенько перелив прохолодний ячмінний делікатес зі скляних бочечок у нутро, витер хустиною запінені губи і пішов до буфетної стійки.

Хвилин двадцять роздивлявся вітрину із закусками. Однак щось путнє підібрати під покалічену гривню так і не вдалося. За таку суму можна було придбати хіба що кілька грамів... лінивої капусти.

Бажання здихатися склеєної гривні підштовхнуло до цієї покупки. Попросив:

– Зважте капусти. На гривню.

Буфетниця скривилася. Чи то від подиву, що вперше бачить такого скнару. Чи то від заздрості, що в неї чоловік не вмів так економити гроші.

Але зважила.

Даю нещасну гривню. І раптом вулкан гніву:

– Що ви мені тичете?! Таких грошей я не візьму!

– Та це ж ваша здача, – дещо боязко кажу. – Щойно пиво у вас брав...

– Нічого не знаю і знати не хочу! – повалила з буфетниці злість. – Не морочте мені голови, бо поліцію покличу!

З поліцією зв'язуватися мені не хотілося. Відтак, проковтнувши клубок гіркої досади, зібрався йти геть.

Аж тут Кузьма-розбишака:

– Старий, не проймайся! Викинь ту гривню отуди в куток – і нехай вони нею подавляться!

Я так і вчинив.

Та не встиг після цього й кроку зробити, як Кузьма-розбишака вхопив мою гривню і побіг до прилавка, вигукуючи:

– Дайте лінивої капусти!

І замовлена мною мініатюрна порція холодної закуски миттю опинилася в його руках.

– Ходи, пригощу! – кинув він у мій бік. – Щоб знав: добрі люди у світі ще не перевелися...

Я розчулився. І до Кузьмової закуски на новеньку десятку, що залишилася, замовив два по сто «Житомирської на бруньках».

Веселі вісті

НАЙБЕЗПЕЧНІШЕ АВТО

– Друже, американський страховий інститут на основі тестових випробувань провів експертизу автомобілів, які продаються на території США, щодо їхньої безпечності. Так-ось, першість віддали японському «Акорду»...

– То брехня. Найбезпечнішим є мій «Запорожець! Ще жодна курка в ньому як постійному житлі не розбилася!

НАТЯК

– Нещодавно вчені довели, сусіде, що людина, котра покинула курити, починає товстіти!

– А я то думаю, чому моя Манька всі вісімдесят років така худа?

ЧЕТВЕРТА УСТАНОВКА

– Російські психологи пропонують ефективні установки для подолання лінощів.

– Які саме?

– Замінити «повинен» на «хочу», «закінчити» поміняти на «почати» і стати реалістом, себто не дорікати собі за погрішності у роботі.

– А я знаю четверту установку.

– І в чому її суть?

– Коли не хочеться братися за роботу, примусь її виконати когось іншого!

НЕБЕЗПЕЧНИЙ ЧАЙ

– Дешевий чай, який активно продається в супермаркетах, є небезпечним для здоров'я людини. До такого висновку дійшли англійські дослідники...

– Мають рацію. Я вчора придбав його, так дружина мене мало не прибила.

СУМНІВ

– Не повіриш, брате, але факт: у США незабаром почне цілодобово працювати загальнонаціональний телеканал для собак, яких господарі залишають одних удома!

– Це щоб не сумували?

– Напевне.

– І що ж то їм показуватимуть? Чи ж не те саме, що людям?

– Сумніваюся. Від перегляду «людських» телепередач собаки тиграми стануть!

НЕ ПІДХОДИТЬ

– А ви чули, сусіде, новину?

– Яку?

– Японці почали випускати вино для кішок і пиво – для собак!

– Отакої... А під якими назвами?

– «М'яу-м'яу нового врожаю» та «Гав-гав пиво»! Можливо, постачатимуть і в Україну...

– Е, немає чим тішитись. Наші кішки та собаки у магазини не ходять. А ми з вами при бажанні можемо й від нашого продукту зам'яукати та загавкати.

ІНФОРМАЦІЙНА НЕСУМІСНІСТЬ

- Ми поберемося, любий?
- Ніколи!
- А чому?
- Бо володіємо різними обсягами інформації: ти знаєш про мене замало, а я про тебе – забагато!

ШВИДКІ ПЕРЕМІНИ

На дверях кабінету – напис «Технічна служба».

А крізь них просочується запах страв і напоїв. Та ще співи прориваються...

Відвідувач вдихнув кухонні аромати, послухав застільну – і сам до себе промовив:

– Так швидко відбувається реорганізація установ, що таблички не встигають міняти!..

І пішов шукати «Технічну службу»...

ПІДКАЗКА

- Добридень. Не підкажете, де будинок «Кавказька, 3»?
- Підкажу. Після будинку «Кавказька, 2» та перед будинком «Кавказька, 4».
- А де ці будинки знаходяться?
- Поруч із будинком «Кавказька, 3»!

ПРИЧИНА

- Знаєш, у супермаркетах розпочався розпродаж весняно-літнього взуття!
- Дивно. Людям про зимову взувачку вже треба думати. Літо ж збігає...
- Літо збіжить і прибіжить, а покупці до весни можуть порозумнішати!

БЕЗ ПРОБЛЕМ

- Повірте, куме, один американець днями виграв у лотерею один мільйон доларів!
- Як це йому вдалося?

– Якось у ресторані йому на десерт подали печиво з передбаченням, що він розбагатіє. Ось і вирішив придбати лотерейний білет. Щасливчик!

– Треба і собі спробувати. Але проблема в одному: де знайти печиво з передбаченням?

– Це дрібниця. Скажіть, в якому ресторані і коли ви будете обідати – і я вам передбачення підсуну!

ЩО ТАМ ГУСИ

– Послухайте, земляче, в Китаї з'явилися нові поліцейські – гуси! Самі поліцейські твердять, що ці птахи служать ефективніше, ніж собаки! Особливо в сільській місцевості. Бо агресивніші, мають прекрасний зір і дуже голосно гелготять!

– Ет, знайшли чим хвалитися. У нашому вимираючому селі поліціантами вже давно – горобці!

– А вони яку перевагу мають?

– Вони не потребують житла і годування. А головне – при потребі їх не треба довго шукати. Сипни під ноги будь-якої поживи – вмить злетяться!

ЧИСТА ПРАВДА

Менеджер ТОВ «Зелена віагра» Пилип Стоячок розповідає:

– Є ресторани, які повністю, від перших страв до компоту, годують своїх відвідувачів гарбузними стравами. Знаючи, скільки в цій цілющій ягоді цінного, я як лікар за освітою дивуюся: чому наші люди не вживають її щодня? Адже гарбузові зернята ще називають зеленою віагрою, оскільки позитивно впливають на чоловіче здоров'я...

Менеджера цілком підтримує голова райдержадміністрації Микита Донжуаненко.

ТАЄМНИЦЯ

– Одна досвідчена коханка видала рецепти, як дізнатися, чи зраджував вам чоловік.

– Неймовірно цікаво! А які саме?

– Вона зводить усе до одного: якщо чоловік добровільно і сам ходить у магазин чи на ринок за продуктами, займається ранковими чи вечірніми пробіжками, ходить без вас у басейн, їздить часто на заправку, значить, уже якусь хвойду має!

– А якщо часто бігає в туалет?

– Тим паче! Мій це робить досить часто.

– І чим він там займається? Невже, перепрошую, в туалеті призначає побачення коханці?

– Звідкіля я це могу знати! Я ж не побіжу разом із ним у чоловічий туалет!

НЕ ВСЕ КАЖУТЬ

– Модельєри кажуть, подруго, що цьогорічна мода полягає в носінні одягу в полоску...

– Поперечну чи повздовжню?

– Про це мовчать. Очевидно, бояться викликати ейфорію у засуджених!

БІДА І ВТІХА

– Ти чула, що на Колю Сергу напав гопник із ножем?

– А хто такий Коля Серга і хто такий гопник?

– Коля Серга – це той, на кого напав гопник. А гопник – це той, кому під ніж потрапив Коля Серга. Второпала?

– І що у підсумку?

– Рука Колі опинилася в гіпсі, а гопник – у камері.

– То півбіди. Ген на віце-президента США в Індії напали макакі! Ото біда!

– А хто в американців віце-президент?

– Цього не відаю, а ось про макакі чула.

– І що то за банда?

- Не банда, голубко, а зграя, яка переховувалася на мангових деревах!
- На яких деревах?
- На тих, що родять плоди, яких ми з тобою ніколи не їли! Второпала?
- А які наслідки нападу у віце-президента?
- Живим zostався. Але охорона дуже перелякалася!
- Все одно біда. Слава Богу, що в Колі Серги охорони не було. А то б зі страху не тільки в штани наробила...

ДЖЕРЕЛО

- І в кого вони, ці дослідники, взяли, що українська сім'я щомісяця в середньому тратить на їжу, косметику та побутову техніку від 2015 гривень?
- У Сім'ї, дорогенька, у Сім'ї! І ця сума, як на мене, вельми применшена!

ДИВА

- Ти чула? Під час гонок на нашому кордоні прикордонники спіймали мотоцикл без гонщика!
- Ну й дива! Не інакше, мотоцикл був із дистанційним управлінням!
- Цього тобі не скажу. Але що гонщик потім знайшовся, то це точно.
- І де ж він перебував?
- У сідлі від мотоцикла!
- Ти ба, вже придумали викидні сідла! Напевне, скоро на мотоциклах літатимуть!

НЕ ДАЙ БОЖЕ

- Алльо! Це ви, куме? Чи не чули, що американці винайшли розумну годівницю для домашніх тварин? Нею можна буде за допомогою мобільного телефона дистанційно здійснювати видачу корму для kota чи собаки! А ще ця штука доповідатиме господарю про час годування та скільки корму тварина з'їла і скільки його залишилося?

– Не чув про це. Але, не дай Боже, почує моя молода дружина – постійна курортниця! Неодмінно придбає цю годівницю і почне мене з неї годувати!

СПРАВА НЕ У ВІЦІ

– Знаєте, сусіде, деякі люди до самої старості залишаються дітьми! Я ось прочитав, що один француз перетворив для себе синову спальню у кабіну літака! Сідає за штурвал і бавиться!

– Напевне, справа не у віці. Просто чоловікові хочеться чкурнути від сімейного щастя на край світу!

ХТО КОМУ МАЄ ЗАЗДРИТИ

- Я, куме, нового холодильника придбав.
- Заздрю.
- У ньому – дві просторі холодильні камери.
- Заздрю.
- Мало електроенергії споживає.
- Заздрю.
- Мінімальний рівень шуму.
- Е, куме, тут ви мені маєте заздрити! Мій холодильник уже третій тиждень зовсім не шумить!

ПРИВІД

- Послухай, друже. В Алтайському краї відкрили перший у світі музей гуски! І з якого то дива?
- Ге, а ти чув приповідку «Йому як з гуски вода»?
- Чув.
- А «Як дві баби та гуска, то вже базар»?
- Також чув.
- А «Гусь свині не товариш»?
- Звичайно.
- А що кожна з них означає, знаєш?
- Ну, перша стосується байдужих, друга – пустомель, третя – задавак...

– Ось все ти знаєш, а допетрати не можеш, чому наші сусіди відкрили музей саме гуски. Привід один: заманити в музей байдужих, пустомель і задавак!

– І для чого?

– Щоб причинити там їх, бо, мабуть, до біса розвелосся!

ПОФІГІСТ

– Алло! Привіт, кент! Це пофігіст. У мене, тобі на кайф, – валом новин. Башай!

Один баклан підїхав і хотів зробити з мене динаміка. Та не знав, дятел, що я – не сурмач. Ти про це січеш, папик? Так ось, цей тесля-тормоз підсунув мені одну герлу, яка вже зустрічається з одним унітазом на підтяжках, що вічно маніячить. Думав глюканути, фанфарон. А я – не сука в ботах. Не зірвався. Круто! Відволікся – і повний угар! Я ж – просунутий і не хотів пропіаритися чи обламатися. Мені – аби їдло було. А кадрити з герлою безбашенною мені – облом. Щоб кадрити, потрібен прикид, а не прибамбас! А в мене бабла – нуль. Юзати чужим – лосем бути. Мені такої дози не треба. Я бейсік від народження. Люблю акати, глюки бамбулити. Тому прикинувся редискою. І пішла жара. Герла подумала, що я – тундра, яка любить динаміти. І відліпилася. І бобик здох. Таке вийшло гоушоу. Тепер проходжу в універі бойове хрещення, щоб до екватора дотягнути, а там і в магістри зашльопати! Попоканих на посади не приземлюють. Треба гризти граніт науки. Тож прочухаюся і зелениці буду збирати. А ти, брателло, не будь бакланом. Не гундось, що я – не бабло люблю, а жаб. Ок'ей!

НІЧОГО ДИВНОГО

– Ти ба, що пишуть: «Водій легковика влетів у дорожній каток...».

– Нічого дивного! Пересів із легковика на літак – і влетів! Навпаки ж не могло бути, позаяк, наскільки я знаю, дорожній каток крил не має!

ЗДОГАДКА

– Сенсація: австрієць збудував найвужчий у світі будинок!

– Очевидно, тому, що в нього теща дуже широка...

ЯК ДЕ

– У Зімбабве, кажуть, за крик під час пологів жінки платять штрафи...

– А в нас дають хабарі...

ЯКБИ

– Ось ти, Льово, сидиш, як і я, за ґратами і не знаєш, що художники та дизайнери придумують усе екзотичніші лавки! То у формі прищепки, то у формі колоди гральних карт...

– Мене це, Рафіку, не цікавить. Ось якби вони придумали нари у вигляді скатертини-самобранки!

НЕВЖЕ

– Чи не хотіли б ви, земляче, мати у квартирі креативний туалет, де замість унітаза – бас-труба? Таке нині в моді...

– Хотів би. Але невже процес справляння нужди може замінити гра на духовому інструменті?

ВИГАДКИ

– Михайле, експерти радять тримати флешку в холодильнику, щоб вона довше працювала.

– То все вигадки. Я пробував тримати в холодильнику пляшку з-під коньяка, але вона так і не наповнилася!

НЕЙМОВІРНО

– Неймовірно, але це правда: у США чоловік пограбував банк через годину після виходу на волю!

– А я – за годину до арешту!

БЕЗВИХІДЬ

– Повіриш чи ні, але в Китаї звичайна такса навчилася подумки рахувати і називати число відповідною кількістю «гав-гав»!

– А що їй було робити, якщо ні ручки, ні паперу ніколи не видавали?

РОЗУМНІ

– З'явилося в Інтернет-мережі повідомлення, жінко, що в американські військово-морські сили прийняли стадо кіз, які очищатимуть припортову зону від бур'янів!

– Бачиш, які розумні! А в нашу армію для боротьби з бур'янами не беруть навіть хлопців із вищою освітою...

ОЧЕВИДНО

– Прочитав якимось, що до відділку поліції у Москві прийшов лось...

– Очевидно, шукав роботу...

– Дурний ти! Провідував арештовану лосиху!

ПОРЯДНІ ЛЮДИ

– Німецька дівчина запросила якимось на свій день народження півтори тисячі гостей!

– І всі прийшли?

– Авжеж.

– Порядні люди. А я на свої іменини запросив учора всю країну, але ніхто досі не відгукнувся!

РОЛЬ КОТА

– Послухай, Остапе, новину. На Кубані кота взяли на роботу в бібліотеку! Під час дитячих свят він зображає вченого кота!

- А під час дорослих?
- Напевне, тупого дегустатора!

НЕАБИЯКИЙ ЧОЛОВІК

– Ти можеш, Антоне, уявити? У Литві пенсіонер побив дружину за зраду 60-річної давності!

- Ах, яку ж гарну пам'ять має чоловік!

НЕЦІКАВА ПРИГОДА

– Цікава пригода, мамо, трапилася на одному з американських пляжів. Єнот пограбував жінку, скориставшись тим, що вона на якусь хвилину полишила без нагляду лежачка. Здобиччю звірка стала сумка-клатч. Щоправда, утікаючи з місця злочину, єнот викрадену річ загубив...

– Тобі ця пригода цікава, а мені ніскілочки, доню. Поки я ось тебе слухала, наш Мурко поцупив зі столу відбивну і вистрибнув у відчинене вікно!

ЖИТТЯ ПО КОЛУ

Понеділок: буфет.

Вівторок: кафе.

Середа: бар.

Четвер: ресторан.

П'ятниця: пікнік..

Субота: «швидка».

Неділя: крапельниці.

Понеділок: буфет...

КАЗКА ПРО ТРОН

*Йти проти волі народу – все одно,
що гатити ріку човном.*

Автор

*Немає сумніву і тіні: король –
не голий, а в бікіні!*

Невідомий персонаж

1

Острівна країна Анаї впевнено йшла на дно океану, нагадуючи Паньтікапейський землетрус. Це бачили всі мешканці планети, включаючи плем'я Мурсі. Окрім президента та уряду, чиї погляди були спрямовані в бік офшорів. Вони власними устами та устами прикуплених ЗМІ запевняли народ і світову громадськість у невпинному зростанні життєвого рівня в країні та в недалекій перспективі острова стати материком.

Кілька днів тому президент Анаї Мурза в черговому телевізійному зверненні до народу з нагоди двадцятої річниці з дня виходу в ефір кумової телепередачі «Честь маю закусити» та сватового сорокаріччя підкреслив: «Щойно завершився мій офіційний візит до племені Мурсі, який переконав мене в тому, що йому ще далеко до наших матеріальних і духовних статків. Тож вважаю за необхідне поділитися зі своїми співвітчизниками враженнями від побаченого словами одного із супроводжуючих мене журналістів. Ну, по-перше, якщо ви зібралися відвідати плем'я Мурсі, то ліпше робіть це вранці, бо пізніше вони накачуються пійлом і стають неконтрольованими. Ми ж із самісінького ранку розхитувались досить довго. Поки прокинулись, поки склали речі, поки похмелилися... Одним словом, коли ми якось прийшли до тями й під'їхали до річки Омо, щоб познайомитися з цим чудовим народом, то самі Мурсі вже були трохи напідпитку. Тубільці миттєво обліпили наші джипи, розмазавши свої губища по склу. Мурсі завжди раді

гостям, адже у них є лише один спосіб заробити гроші – сфотографуватися. Тільки-но я вийшов з авто, як на мене налетіла сила-силенна п'яних жінок, кожна з яких вимагала, щоб я сфотографував саме її за п'ять бир (місцева валюта). Щоправда, після торгу ціна падала до двох. Але тільки я знаходив колоритну особу й погоджувався її зняти, то до неї одразу прилаштовувалось ще декілька чоловік. Звісно ж, по 2 бири хотіли усі. Якщо я відмовлявся, вони одразу починали кричати й хапати мене за усі місця своїми лапами. А руки в них не слабкі, це я як колишній масажист кажу. Неприборканість і дика сила дітей природи відчувалась у них. Я навіть спробував втекти, та де там, оточили щільним кільцем.

«Та йдіть ви в дупу, нема в мене грошей!», – зарепетував я і для переконливості вигорнув кишені шортів, показавши їм «вуха від слоника». Це була помилка. Мурсі одразу ж збагнули, де насправді лежали в мене гроші, й декілька чорних рук одночасно схопилося за барсетку, яка висіла на плечі. А у ній було 4000 доларів! «Курва, – подумав я, – зараз мене залишать без грошей». Я пручався, та сили були явно нерівні, ще кілька секунд – і все плем'я Мурсі розбагатіє. У відчаї, намагаючись хоч якось втримати барсетку, я вкусив одну з нападаючих за пальця. Вкушена зойкнула, а всі інші на превеликий мій подив зареготали. У дівчат було хороше почуття гумору. А й дійсно смішно! Біла людина приїхала до Африки, бозна куди, щоб там вкусити тубілку! Пауза зіграла мені на руку, я знов оволодів барсеткою, а мені на допомогу вже біг наш водій Тесфу з озброєним охоронцем.

Вони якось розігнали насідаючи на мене жінок, і я сховався всередині джипа. За декілька хвилин відхекавшись, я знову вийшов назовні. Тепер я вже був значно обачніший. За допомогою нашої охорони мені вдалося вишикувати частину плем'я, щоб сфотографуватися з ним. Як на мене, вийшло непогано. Та на цьому пригоди не скінчилися. В нашого фотографа Бо пропав дорогий об'єктив. Він лише на

мить поклав його у траву і відвернувся, щоб зробити черговий знімок. Коли повернувся назад, то об'єктиву вже не було. Ми майже не сумнівались, що нам його вдасться повернути. Справді, навіщо тубільцям складний оптичний прилад? Це лише питання грошей, вирішили ми. В першу чергу пішли на прийом до вождя. Той був дуже п'яний, але обіцяв розібратися.

Розбрався він майже дві години. Нарешті, до нас підійшов якийсь хлопець і заявив, що вони з другом переслідували крадія, піймали його і відібрали об'єктив. Він сказав, що вони готові повернути його, але за роботу хотіли б отримати 100 бир (8 доларів). Бо одразу погодився. Повертаючи об'єктив, хлопець подивився на нас чесними очима й сказав: «У нашому селі крадіям не місце. Ми суворо покарали злочинця!». «А як ви його покарали?», – поцікавились ми. «Ми відрізали йому прутня!»

На хвилину запала тиша.

«А можна подивитися на те, що ви відрізали?», – на решті спитали Єлена. «Ми не беремо те, що нам не належить», – відповів хлопака з чесним обличчям. ми повернули член його власникові». «Якому власнику?», – не зрозуміли ми. «Ми запхали член злодію до рота», – гордо заявив хлопець. «Молодці! – похвалили ми їх, – чудова робота!».

Я сфотографував «рятівників» об'єктиву на згадку, за що вони одразу ж взяли з мене 4 бири. На тім візит і завершився.

Отож, шановні ювіляри, а заодно, мій терплячий народ, не варто сумніватися в наших успіхах. Ще одне століття – і ми обов'язково залишимо всіх сусідів із одним прутнем!».

А вчора на екстреному засіданні уряду з нагоди презентації нового президентського палацу прем'єр Анаї Азір відрепортував і передав цей рапорт усім шанувальникам першого державного телеканалу: «2013-й був важким, але завершується оптимістично. Головним досягнен-

ням року є те, що уряду Анаї вдалося утриматися при владі, економіку, національну валюту та тарифи використати сповна для особистого збагачення. Рекордним цей рік став і щодо розгонів невдоволених. Нашими спецсилами їх намолочено близько 100 тисяч. Таких врожаїв Анаї ще не знала. Це свідчення того, що ми на вірному шляху реформування правового сектора. Крім того, запущено другу хвилю фінансових відпливів державних коштів ув офшорні зони. А ще уряду довелося прийняти непросте рішення – призупинити приватизацію держави членами кабінету. Цим самим ми вберегли країну від катастрофи. Також вдалося досягти історичних домовленостей з керівництвом місцини Турмі, де мешкають тубільці, хоча це зробити було складно. Адже дороги у цій місцині існують виключно для кіз, віслюків і корів. В кращому випадку, для бабусь, що носять на собі 25-ти кілограмові в'язки хмизу. Але точно не для автівок! Хлопчики-пастухи повільно й неохоче розганяють своє стадо, щоб пропустити наші джипи. Але квапити їх не варто, адже хоч вони майже не мають на собі одягу, та все ж озброєні автоматами Калашникова. Саме цей товар ми їм і запропонували в обмін на притулок наших посадовців у випадку пошуку їх Інтерполом. А це робить 2014-й рік – роком розвитку, роком зростання соціальних стандартів».

Також прем'єр акцентував увагу співвітчизників на успішному державному візиті президента до племені Мурсі та побажав усім урядовцям добра, здоров'я, успіхів та оптимізму. Насамкінець кращим жонглерам слова прем'єр Азір вручив урядові нагороди.

Ці дві події примусили адмірала у відставці Джо глибоко задуматися над майбутнім рідної Анаї, її народу у власній особі. Адже як-не-як досі йому, ветеранові у погонах і лишаях, не доводилося чути про плем'я Мурсі та рекордний для влади 2013-й. Досі президент Мурза і прем'єр Азір говорили лише про користь носіння рукавичок у зимову пору, споживання «Мівіні» під час браку

коштів та необхідність суворої дієти в момент діареї. Говорили з екранів телевізорів і трибун, в період виборчих кампаній і дегустацій вин на офіційних прийомах. І не просто говорили, а зачаровували слухачів систематичним плямканням губ і неперевершеним сопінням. Здавалося, що президентство і прем'єрство їм до самої лампочки, як і доля держави. Аж тут обох лідерів прорвало, як проривають забиту їжею товсту кишку очисні клізми. Бач, згадали про прутня й автомати Калашникова! Значить, хочуть перемін для суспільства на тому світі, вірніше – під водою.

Адмірал від такого висновку повеселів, розбудив адміральшу девізом:

– Закоханій парі в ліжку плести інтриги ніколи!

І з почуттям відповідальності виконав свій чоловічий обов'язок, стомлено зітхнув – і вискочив із теплої постелі, як заєць із капусти, та й помарширував у робочий кабінет складати план порятунку своєї країни від занурення в океан, оскільки не вмів довго перебувати під водою, а й навіть триматися на ній. Саме з тієї причини переміни у глибині океанській йому не підходили. Перемін він хотів на суші.

Сидячи голяком за столом, Джо заходився складати пункти майбутньої революції, яка б змила, як лайно в унітазі, президента Мурзу і прем'єра Азіра разом із їхнім підступним бажанням змінити Анаї методами гвалтування і посіванням куль. Досить швидко на широкому білому ватмані з'явилися під кодовою назвою «Як приготувати солянку» сходи просування до мети. Виглядали вони таким чином. Спершу йшла інструкція:

«Солянка представляє собою унікальну страву, яка включає в себе і першу, і другу страви. Це ситний духмяний суп, що складається з різноманітних копченостей, причому він рідко удається з однаковим смаком, тому що склад продуктів неможливо повторити. Заодно солянка – це найоптимальніша і економна страва, якщо її приготувати після застілля, де залишилося кілька видів м'ясних копченостей,

запасених до свята. Буквально по шматочку різних м'ясо-продуктів збагатять і облагородять смак вашої страви, і питання, як приготувати солянку, буде для вас легко вирішуваним».

Далі під заголовком «Консервація: всі рецепти» адмірал Джо законспірував наступні революційні дії: «Для бульйону: 700 г м'яса на кістці (яловичина або свинина), 1 цибулина, 2 лаврових листа, 2 горошини духмяного перцю, сіль за смаком, 3 л води.

Для солянки: 600 г різних копченостей (свинячі реберця, шинка, ковбаса тощо), 1 цибулина, 1 морква, 3 картоплини, 1 корінь (селера, петрушка, пастернак), 4 шт. солоних огірків, 100 г оливок, 50 г каперсів, пучок зелені, пів лимона, 100 г сметани, 1 ст. ложка томату, 2 столові ложки олії, 1 столова ложка вершкового масла, чорний мелений перець, сіль за смаком».

Ще далі конкретизувалося приготування солянки: «М'ясо помийте, залийте водою і доведіть до кипіння. Зніміть піну, покладіть очищену цибулину і варіть 2 години на повільному вогні. Наприкінці варіння трохи посоліть, додайте спеції і варіть ще 10 хвилин. Дістаньте м'ясо з бульйону, відокремте від кісток і наріжте соломкою. Бульйон процідіть. Копченості наріжте соломкою і трохи обсмажте на сухій гарячій сковороді. Усі м'ясні інгредієнти помістіть у бульйон і варіть 10 хвилин. Картоплю і моркву поріжте кубиками, відправте в солянку і варіть 15 хвилин. Солоні огірки наріжте соломкою, викладіть на сковороду, припустіть у невеликій кількості гарячого бульйону 5 хвилин і додайте в солянку. Цибулю поріжте чверть кільцями. У сковороді розігрійте вершкове масло і олію, викладіть цибулю, додайте перець, сіль і обсмажте до м'якості. Потім додайте томатну пасту і перемішайте. Покладіть зажарку і готуйте солянку 10-15 хвилин.

Наприкінці варіння додайте каперси, оливки, подрібнену зелень, спеції і варіть 7-10 хвилин. Каперси бажано не переварити, щоб вони не додали гіркоти страві.

Обов'язково пробуйте солянку на сіль і при необхідності посоліть. Майте на увазі, що наступного дня, коли солянка настоїться, за рахунок копченостей вона стане солонішою, ніж відразу після приготування. Вимкніть вогонь і дайте солянці настоятися 10-15 хвилин.

При подачі покладіть у кожную тарілку дольку лимона і заправте солянку сметаною.

Смачного!».

Для звичайного гурмана цей текст адмірала Джо був звичайним рецептом приготування смачної страви. Насправді це був зашифрований план... революції. Кожне слово і кожен термін у ньому приховував зовсім не кулінарне значення. Майбутнім соратникам адмірала розтлумачувалася стратегія і тактика повалення режиму президента Мурзи та прем'єра Азіра, вказувалися засоби цього повалення. Тільки односторонні могли здогадатися, як і з чого готувати «духмяний суп» і здійснювати «консервацію», кому й коли подавати «солянку» на стіл. Єдине, чого не вистачало в рецепті адмірала Джо, це де брати самі градієнти. Тож організатор «кулінарного шоу» глибоко задумався над відповіддю...

Раптом зі спальні почувся жіночих стогін, схожий на крик вмираючої лебідки, присмачений гаслом:

– Для наведення порядку прицілу не потрібно!

Адмірал Джо миттю, як вареник у масло, пірнув своїм голим тілом у військовий мундир, взув до блиску начищені черевики і, карбуючи крок, попрямував на той сердешний поклик...

– Ти де, лисий йолопе, вештаєшся? – як сторож голодного пса, запитала адміральша, підперезуючи поясом свій пухнастий халат.

Джо заляк на місці і відрапортував:

– Перебував у штабі!

– У якому ще «штабі»? – дещо іронічно перепитала адміральша і попросила:

– Ану дихни...

Адміралове порепане обличчя почервоніло, як у школяра, що провинився:

– Я перебував у штабі... з розробки плану нашого сходження на правлячий Олімп! – з деякою заминкою, але чітко відповів Джо, косо поглядаючи на свої квітчасті труси, що висіли на спинці модерного крісла. – Зараз я тобі детально все поясню...

Пояснення тривало понад годину. Завершивши його, адмірал піднесено вигукнув:

– Хай живе велика революція!

На що адміральша відреагувала сердитим плювком і реплікою:

– Ти мене, засушений едельвейс, кудись заведеш!

Куди саме, не уточнила. Лише поспішно поміняла халат на онукові джинси та адміралового светра, натягла на ноги, попри тропічну спеку, свої кросівки фірми «Абібас», в яких любила підтюпцем рухатися довкіл обіднього столу з метою спалення в організмі надмірних жирів.

Джо відразу зрозумів: його вперто невмираюча половина стала першим соратником у боротьбі за повалення ненависного дуету в особах президента Мурзи та прем'єра Азіра, зовсім не відаючи, що в цю мить адміральша подумала: «Запропонувала сова жайвору створити коаліцію».

І вони, всівшись за столом навпроти одне одного, заходилися вишукувати в пам'яті адреси виробництва «градієнтів» для приготування «солянки»...

– М'ясо, себто порох, купимо в колишнього командувача місцевого гарнізону, – розпочав адмірал.

– Овочі, у значенні «гільзи», виміняємо в колекціонера Паки, – продовжила адміральша.

– А приправу, маю на увазі дротяне начиння, позичимо у збирача металобрухту К'яо, – завершив оперативку адмірал Джо. – Тепер Мурзі та Азіру – стовідсоткова хана, а країні – порятунок!

– Витримка – запорука міцності вина і нервів! – додала адміральша і подумки сама собі нагадала дві геніальні

фрази, почуті не знати де: «Тінь завжди тимчасова» та «Великою тінню дрібну постать не возвеличиш».

На тім і завершили оперативку, переключившись на телефонні перемовини з колишнім командувачем місцевого гарнізону, колекціонером Паки та збирачем металобрухту К'яо.

2

Натомість президент Анаї Мурза та прем'єр острівної країни Азір теж не били байдиків, керуючись заповіддю своїх попередників: «Утриматися в керівному кріслі можна будь-яким чином, включаючи мертву хватку». Вони й подумати не могли, що над ними згущуються хмари. А тому займалися важливими державними справами. Вірніше – однією справою: полюванням на диких кабанів.

Відмінність у захопленні президента та прем'єра була одна: президент любив нічне полювання із псами, а прем'єр – денне облавне. Об'єднувало ж найголовніше: смак кабанячого м'яса та адреналін од погоні за вепром. А цих тварин в Анаї нараховувалося всього дві. Один ікласний мешкав на сході острівної країни в чагарниках, інший – на півночі в очереті. Одного приваблювала коротка зима та близькість до президентських сільгоспугідь, іншого – малосніжність та близькість до ланів прем'єра.

Так-ось, знаючи, що дикий кабан веде нічний спосіб життя і з настання сутінків виходить на пошуки їжі, президент Мурза зі своєю адміністрацією, що за кількістю становила половину населення країни, вирушив автокортежем опівночі за здобиччю на схід країни.

Кортеж поділили на групи із п'яти броньованих джипів, враховуючи нове законодавство. Прибувши на місце дислокації іклистого, президент розгорнув неймовірно складне та одночасно цікаве полювання. Спочатку зрешетили чагарники корками шампанського, а потім – бронебійними кулями. А тоді вже президент став на чати з малосольним огірком у руці, а адміністрація, що викону-

вала роль мисливських псів, вишикувалася в багатокілометрову шеренгу й, п'яно гавкаючи, рушила в напрямку кабанячого лігва.

Та звідки їм усім було знати, що хрюкаюча мішень у цей час перебувала на півночі країни в очереті на рандеву з прем'єровою мішенню! У наперед встановленій точці прописки вепра вони побачили лише гігантську купу корків і вирите поблизу порожнього лігва його господарем-донжуаном попередження: «Чухати потилицю – не шкідливо!».

Прем'єр же, покладаючись на давню мудрість: «М'ясні страви обкачують у борошні, а осіб із свинячими звичками – в болоті», організував наступного дня улюблене облавне полювання на півночі країни, маючи інформацію від закинутих у президентські лави резидентів про мисливську невдачу глави держави та можливість застукати на гарячому в очеретяному лігві свою кабаниху в обіймах президентського спокусника. До операції під кодовою назвою «2х» були залучені як весь кабінет міністрів, так і його апарат. Рухалися швидко завдяки авіації. Проте і їх чекала несподіванка. Після обробки з літаків місця проживання кабанихи снодійним розчином виявили, приземлившись, теж порожнє лігво. Як пізніше дослідять історики племені Мурсі, це сталося тому, що прем'єрова кабаниха того дня перебувала з інтимним візитом на сході країни в президентського вепра.

Але про своє фіаско ні президент Мурза, ні прем'єр Азір в черговому зверненні до народу та на черговому засіданні уряду не оголосили, пам'ятаючи, що будь-яка влада є владою лакеїв і що рота закривають, коли позіхають і кажуть правду. З міркувань державної безпеки. Адже це могло б викликати у громадян Анаї і навіть у дружньому племені Мурсі великий сумнів щодо організаторських здібностей найвищих посадових осіб острівної країни, що стрімко йде на дно океану.

3

А тим часом анаїнські дослідники океанського дна знайшли біля берегів острівної країни за допомогою пірнання на п'ятиметровій глибині величезних розмірів опечатаний сейф, покритий шаром мулу та рослин.

– Трясуться від страху, холоду, лихоманки і поганої дороги! – підбадьорив себе президент Мурза і, помітивши на лобі прем'єра зморшки, східно зауважив:

– Задуму в дурня може викликати хіба що закрєп! До праці!

Власними зусиллями вони підняли знахідку на берег, кувалдою розбили його – й очам не повірили... У сейфі лежав зашифрований план економічного й соціального розвитку Анаї на наступне тисячоліття!

Новина блискавкою долетіла до вух президента Мурзи та прем'єра Азіра. Правлячий дует наказав дослідникам негайно доставити вміст сейфа у столицю країни, що й було зроблено.

Розглядаючи документи в таємній кімнаті, президент прошепотів прем'єру:

– Це те, що ми так довго шукали... Якийсь предок-мудрець склав нам правила руху в майбутнє і заховав їх в океанському нутрі. Добре, що натрапили на цей безцінний скарб. Відтепер зможемо не тільки полювати на диких кабанів, їздити з офіційними візитами до племені Мурсі, виступати з промовами перед народом і навпомацки вести країну вперед, а й предметно закладати базу процвітання наших родин.

Прем'єр був у ще більшому захваті. Він обнімав і цілував, як коханку, кожний листок документа і промовляв:

– О Всевишній владарю! О моя непорочна честь! Який я щасливий, який я багатий! Очі даються людині для окулярів, а плани – для їх прочитання. Оскільки читати я не вмю, буду цей документ постійно нюхати і таким чином намацувати правильні урядові рішення.

Таку радість прем'єр виливав ще й тому, що на зовнішній стороні сейфа він виявив і приховав од президента два кілограми... морської капусти. Про її користь Азір знав із чуток.

«У ній, – подумки тишився він, – настільки високий зміст органічного йоду, що людині, яка бажає заповнити його дефіцит в організмі, для цього досить усього 30 грамів на добу. Крім того, в цій водорості знаходяться стерини, які борються з холестерином у судинах. А ще біологічно активні речовини альгинати здатні позбавляти організм від солей важких металів і радіонуклідів, поліпшує роботу шлунково-кишкового тракту. А ще ця водорість багата вітамінами А, В, С, Е, D, а також натрієм, калієм, фосфором, поліненасиченими жирними кислотами і амінокислотами... Мені вона – як еліксир молодості. Бо ж хвороб назбиралося в організмі, як запевняє особистий лікар, більше, ніж самого організму. По 30 грамів щодня вмінатиму – переживу президента!»...

І президент почав уголос читати план-шифровку: «Молоді дерева обрізають для формування крони. Основна мета обрізання – підтримувати сталу оптимальну рівновагу між зростанням і плодоношенням. Не дозволяти виходити гілкам за встановлені габарити крони. Не допускати перевантаження обростають гілками. Попереджати ослаблення зростання. Підтримувати гарне освітлення по всій глибині крони.

За результатами огляду визначте, яка і навіщо потрібне обрізання кожній конкретній рослині. Визначте, що треба робити: формувати крону, обмежувати її габарити, освітлювати або, навпаки, підвищувати насичення її обсягу обростають гілками.

Зробіть собі позначки в блокноті. На дозвіллі обміркують ситуацію. Не можна дуже вкорочувати гілки у тих рослин, які мають високу здатність розростатися.. Це призведе до надмірного загущення крони. Бо тоді буде потрібне сильне обрізання. Після вибору основних гілок вирішуйте долю інших.

Поспостерігайте за реакцією рослин на ваше обрізання. Помітьте у своєму блокноті, що вийшло вдало, а що – ні. Постарайтеся пояснити собі причину невдачі. Зробіть поправки на майбутнє. Професор Слайд».

Дочитавши, президент зажурено проказав:

– Дим без вогню з'являється тільки при брехні. А якщо його не видно, значить, це правда!

І звернувся до прем'єра:

– Ще треба цей план розшифрувати. Доручаю цю справу уряду. З'ясуєте, що й до чого, тоді й розпочнемо покращання.

Прем'єр ствердно кивнув лисою головою і чомусь подумав: «Мільйонер мільярдеру позичив мішок на валюту...».

4

Адміралу Джо колишній командуючий гарнізоном порадив порох виготовляти власноруч, оскільки всі гарнізонні запаси пішли на мисливські набοї. А ось гільзу від протитанкового снаряда адміралові вдалося виміняти в колекціонера Паки за адміральські штани. Дротяне начиння продавати Джо збирач металобрухту К'яо навідріз відмовився, пославшись на власні потреби в цьому матеріалі.

– Що ж, мізки на мізки не накладаються! – сказав тоді собі від досади адмірал і, зваживши всі здобутки і втрати щодо «градієнтів» та порадившись із адміральшою, вирішив приготувати для президента і прем'єра Анаї блюдо власного приготування: начинити гільзу від протитанкового снаряда стравами адміральші і герметично її заварити! Адже запах кунарських шедеврів вперто невмираючої половини навіть у відкритому просторі чути можна було за кілометр. А якщо їх загільзити, вийде бомба неймовірної сили враження. Причому, думав Джо, її легше буде пронести в адміністрацію президента чи урядовий будинок як гуманітарну допомогу. Бо пороховий пристрій таїть небезпеку потрапити в руки правосуддя.

І почали адмірал та адміральша, одягнувши проти-гази часів служби Джо у флоті, готувати «солянку» за власним рецептом. З холодильника стільки навитягали «ароматних» блюд, що вони заледве вмістилися в металевому кендюзі.

Одначе заварити гільзу не встигли: ядерний запах звалив революціонерів із ніг. І лежати б їм у кухні до скону, якби не улюблений кіт Чао. Не дочекавшись зову на обід, він дві доби вминав адміральську «солянку», поки геть не очистив гільзу від непересічного вмісту. Тоді Джо і його вперто невмираюча половина прийшли до тям і зареклися:

– Нехай Мурза та Азір самі шукають біду на свої голови!

І їхній клич правителі Анаї почули не відомо чіїми вухами. Вони дали команду арештувати терористів-смертників і поставити їх у чергу на отримання тюремних камер, оскільки цих приміщень в острівній країні конче бракувало. Віддавати ж на перевиховання племені Мурсі побоялися, знаючи, що там з адмірала й адміралші можуть зробити ще більших терористів, подарувши Джо «калашника» і вставивши в нижню губу його вперто невмираючої половини глиняну тарілку.

А черга є черга. Навіть за тюремною камерою. Це не заготована кімната. Нею і скористалися Джо та його вперто невмираюча половина, аби президенту та прем'єру все-таки «насолити»: вони безкоштовно передали свою чергу на отримання камер... їхнім жадібним синам – Бреду та Бруду. А без черги нікуди не влізеш. Окрім петлі. Тому, опинившись ні з чим, адмірал та адміральша пішли... у платні мітингувальники. Побігли за згодою і порадою президента та прем'єра. Їм вручили по прапору океанського кольору з написами: «За Мурзу, за Азіра – усі анаїнци! Хто проти них, той співатиме в клітці!» та «З Мурзою й Азіром крокуєм до щастя! Нас збити із курсу нікому не вдасться!». Адмірала поставили біля президентського

палацу, а адміральшу – біля будинку уряду, виділивши для їхньої охорони по півармії кожному.

Ось так вчорашні революціонери і запеклі противники режиму в Анаї стали рятувальниками власної шкіри та високооплачуваними прихильниками найвищих представників правлячого Олімпу.

5

А наказ президента урядовці виконали досить швидко, прагнучи державний борг повернути обличчям до народу. Завдяки двірникові Мітлу вони успішно розшифрували план-знахідку і почали згідно з ним активно діяти. Вислів професора Слайда «Молоді дерева обрізають для формування крони» Мурза та Азір зрозуміли так: «Будь-які спроби посягнути на владу треба негайно присікати, аби залишитися на троні довічно». А відтак дали вказівку спецзагону знищити дикого кабана, що переховувався в чагарниках на сході країни та його коханки – мешканки очерету на півночі – як таких, що навмисно уникають зустрічі з керівниками Анаї й таким чином підривають їхній авторитет.

А зашифровку «Основна мета обрізання – підтримувати сталу оптимальну рівновагу між зростанням і плодоношенням» керівний дует трактував досить просто: «Якщо будуть знищені підривники, спадкоємці в них більше не з'являться».

Наступні настанови-загадки «Не дозволяти виходити гілкам за встановлені габарити крони. Не допускати перевантаження крон гілками. Попереджати ослаблення зростання. Підтримувати гарне освітлення по всій глибині крони» та інші президент і прем'єр також почали втілювати в життя, видаючи заборони на пересування анаїнців країною, приставляючи до них очкастих агентів служби безпеки, фіксуючи найменші прояви вільнодумства, арештовуючи головних критиків режиму, аналізуючи систематично результати профілактичних заходів, роблячи поправки...

Відчувши під ногами солону воду, народ пересів у човни і поплив на центральний майдан столиці Анаї з протестами проти переслідувань. Очолили акцію веслувальники-початківці Ньюк, Бок і Ко, човни яких легко було відрізнити від інших як за розташуванням у плавучій колоні, так і за оздобленням. Якщо плавзасоби рядових протестантів пересувалися за допомогою весел, то лідерів – за допомогою потужних навісних двигунів. А ще на головах Ньюка, Бока та Ко красувалися яскраві шапки різного розміру та з однаковим написом «Перший».

Появу у столиці ескадри протестувальників першими помітили, як ви здогадалися, адмірал Джо та його вперто невмираюча половина. Спершу злякалися та хотіли було попроситися й собі у човни, але коли помітили, що деякі з цих човнів протікають, а відтак потрібно постійно вичерпувати з них океанську воду, передумали і сповістили про небезпеку президенту та прем'єру країни. Ті, виходячи з посадових інструкцій, зі своїх прав та обов'язків, в один момент одягнули акваланги і пірнули в океан! Президент пірнув із даху свого палацу, а прем'єр – із балкона урядового будинку. Пірнули на екстрену нараду «Що робити з награбованим?», прихопивши із собою в непромокаючому мішку очільника ради наступу та оборони полковника Клю.

Тримати ж оборону адміністрації та урядового кварталу Мурза та Азір доручили, звісно, адміралові Джо та адміральші разом із армією, пообіцявши за перемогу по швидкісному катерові. Стоячи по пояс у воді в оточенні військових, колишні революціонери думали кожен про своє: Джо – про швидкісний катер, його половина – про гвинтокрил. Але кінцеву мету обоє визначили одну: не потрапити до рук підлеглих Ньюка, Бока та Ко без... компромату на президента та прем'єра.

Їх можна було зрозуміти. Адже від ескадри протестувальників по воді далеко не втечеш. І потрапити під гнів народу зрадниками – значить, щонайменше піти на одно

океану раніше самої країни. Порятувати зможе лише розсекречене місце перебування Мурзи та Азіра.

Адмірал перезирнувся з адміральшою і... наказав армії пограти в гру «Хто довше не дихатиме під водою?». Як тільки військова маса занурилася головами у воду, що все прибувала, Джо та його вперто не вмираюча половина по спинах охоронців рвонули назустріч ескадрі протестувальників! Так рвонули, що човен Ньюка від здійснених ними хвиль ледь не перевернувся. Однак причовнення виявилось вдалим: адмірал доторкнувся дна човна спершу головою, а потім ногами. Адміральша – навпаки. Він опинився під ногами переляканого Бока, а вона – під ногами здивованого Ко...

6

Як відомо, пірнання – одна з форм підводного плавання, в якому пірнальнику використовує певні технічні засоби для дихання під водою.

Родоначалником є усім відомий Жак-Ів Кусто. Саме він створив в 1943 році акваланг, відкривши двері у прекрасний підводний світ мільйонам людей. Є декілька видів пірнань, частину яких прийнято розглядати як розваги або спорт, тоді як інші є професійною діяльністю. До одних належать ті, що для розваги, спорту та технічних справ, до інших – комерційні та військові. Одні передбачають занурення на великі глибини з використанням газових сумішей, інші – виконання замовлених підводних робіт, таких, як монтаж і демонтаж устаткування, підйом суден, пошук, установка й знищення перешкод тощо.

Відчуття невагомості, ілюзія ширяння над безоднею приносить пірнальнику величезне задоволення. Та, незважаючи на простоту підготовки, максимум безпеки й мінімум спорядження, початківці в цьому виді спорту потребують певних навичок.

Цього всього ні президент Мурза, ні прем'єр Азір, тим паче прихоплений у непромокаючому мішку очільник ради

оборони та наступу полковник Ключ, не знали. Однак пірнули в океанські глибини свідомо, навчившись ще в юності одягати акваланги. Це свідоме рішення їм підказав... страх і необхідність проаналізувати ситуацію, що склалася. Глибина, на яку вони опустилися, зрозуміло, була велика.

Чи принесло їм відчуття невагомості, ілюзія ширяння над безоднею величезне задоволення, не беруся стверджувати. Скажу лише таке: за підводний камінь, що стрівся на їхньому шляху, вони вчепилися руками й ногами, приваливши іншим каменем мішок із Ключ. Слава Богу, кисневі балони були наполовину повні. Тож на дихання мали трохи робочого часу, попри колеги в мішку. А ось навичок розмовляти під водою ні Мурза, ні Азік не мали. Жестикулювати не дозволяли зайняті руки, а кліпання очима крізь скло масок ніякого тексту не означало. Тому екстрена нарада двох живих і одного мертвого свідка за сім із половиною хвилин закінчилася спливанням на поверхню океана, що омивав Анаї.

Представникам правлячого Олімпу поталанило: їхні темні силуети помітили протестувальники й втягли у свої човни, переодягли в теплий одяг, напоїли холодним чаєм і вже збиралися записати порятованих у свої активісти. Аж раптом адмірал Джо вигукнув:

– Так це ж наші правителі!

Цього вистачило, аби лідери протестувальної ескадри Нью, Бок і Ко негайно зв'язали руки своїм опонентам і висунули три настійні вимоги. Перша: подати у відставку. Друга: припинити переслідування вепрів і громадян. І третя: полишити острівну країну на віки вічні. На що Мурза та Азір без роздумів погодилися, зазначивши лише:

– А ваші попутники, адмірал та адміральша, – наші соратники...

Тож і їх пов'язали.

7

Згідно зі спішно прийнятими народом законами президент Мурза, прем'єр Азір, адмірал Джо та його половина опинилися під домашнім арештом. Кожному з них нова влада в особах лідерів протестувальників Ньюка, Бока та Ко на руку почепила браслет-сигналізатор і пообіцяла найвищу міру покарання – утоплення у поверхневих водах острівної держави.

– Будете сьорбати солоні океанські хвилі, що набігли на Анаї, поки не захлинетесь! – заявив перед відпущенням четвірки по домівках від імені найсправедливішого на планеті суду Нюк, козирнувши афоризмом усіх часів:

– Проникла картка в банкомат, але назад не повернулася!

Чоловіки-арештанти тоді на цю репліку промовчали, згадавши приказку «Півень наклав головою заради доказу, що сокира в господаря – гостра». А ось в адміральші спазми з горла переселилися в живіт. І вона мужньо кинула:

– Закликав бугай ровесників іти на бойню!

Та замість ляпаса почувла:

– Заповіла вівця посмертну стрижку...

Минали роки, а смертного вироку колишнім узурпаторам влади новий режим не виносив із простої причини: океанські води в Анаї збігли в океан! Та так, що в мешканців острівної країни під ногами земля почала тріскатися! Як у таких кліматичних умовах утопиш лютих ворогів!

Тож сиділа четвірка під домашнім арештом із браслетами-сигналізаторами на руках і далі. А посидючість, як відомо, є гарантією геморою. Про це знали арештанти. Відтак почали навіть спати стоячи, не кажучи вже про постійний рух. Особливо рухалися в них язики. Мололи экс-президент, экс-прем'єр, колишній адмірал та адміральша, гуляючи розкішними хоромами, про що завгодно, вдень і вночі.

Екс-главу острівної країни, зокрема, потягнуло на промову, яку він за весь час свого перебування на найвищій державній посаді, так і не встиг виголосити:

– За сумлінну працю людям треба дякувати. За будь-якої нагоди. І словом і...конвертиком. Не кулуарно, а гласно. Щоб усі бачили і брали за приклад. Саме так чинить керівництво нашої Анаї. Себто моєї, себто я.

Балакати я вмію. Як і конвертики організовувати. Тож як тільки бодай найменшеньке свято, відразу збираємо адміністрацію, запрошуємо газетярів і телевізійників – і починаємо вшанування. Півгодини – теорії, а далі – практика. Себто спочатку – моральне заохочення, а потім – матеріальне.

Особлива увага надається другій частині. Підходжу до кожного підлеглого – і конвертик у руку. Підходжу – і конвертик. Всяк розчулюється, а журналісти те розчулення фіксують у блокноти та на камери. Щоб опісля на весь острів розповісти про повагу до тих, хто творить суспільні блага.

А після урочистостей – третя частина. Без ЗМІ. Вшановані підходять до каси – і... здають конвертики. Наввипередки. Бо знають, що ті конвертики – порожні. І за нездачу за них можуть вирахувати із зарплати. А так – зарплата буде ціла, і по телевізору покажуть, і в газетах напишуть, і перед наступним святом знову запросять до президента, добре слово мовлять і конвертика вручать. У пику уряду, де і цього не роблять. Через некмітливість.

Слава керівництву Анаї! Себто мені. Так тримати!

А колишній прем'єр тарабанив хоча й часто, але одну фразу:

– Гарбуз відмовився від свого насіння!

Натомість адмірал у відставці повторював:

– Штормове попередження оголосили в розшук!

Штормове попередження оголосили в розшук!

Адміральша ж виявилася найрозумнішою із взятих під домашній арешт персон. Вона при браслеті-сигналізаторові вмудрилася поміяти свою... стат'ю: з вперто невмираючої половини Джо стала главою сім'ї! Як це їй вдалося, знає лише Бог та вона сама.

Словом, коли у її хороми навідалися Нюк, Бок і Ко, аби перевірити самопочуття претендентів на в'язничні камери, адміральша постала перед ними в чоловічій іпостасі. На ній був костюм чорного кольору, на ногах блищали коричневі туфлі з гострими носками, а голову прикривав широкий капелюх із гусячою пір'їною. Тож пере-віряючі спочатку розгубилися, а потім взяли себе в руки й відправили адміральшу в супроводі одного з екіпажів човнової ескадри в науково-дослідний інститут для встановлення імені особи.

8

У науково-дослідному інституті зі встановлення імен головний спеціаліст Пек поставив доставленій персоні серію запитань прямо в пику:

– Яким знаряддям найкраще пороти дурниці? Вигідніше вилетіти в трубу власного виробництва чи іноземного? За яких умов і коли зелений туризм стане спілим?

Як швидко безробітні діти при батьках-пенсіонерах зможуть опанувати професію домашніх рекетирів? Кого вважати шкідливішим істориком: того, хто перекручує факти, чи того, який їх вміло приховує? Якого кольору чорнило робить анонімку переконливішою? Якщо полісмени стануть людьми, хто забезпечуватиме правопорядок?

Чи можна вважати інкасаторський автомобіль пересувною приманкою для потенційних інвесторів? Що складніше для жінки: розбудити в чоловікові справжнього мужчину чи приборкати гвалтівника? Чи варто ставити розділові знаки в реченнях без смислу?

Чи варто позичати комусь украдені гроші, аби потім вимагати повернути зароблені?

Чи варто починати робочий день з кавування, якщо він постійно закінчується п'ятикою?

Чи варто залишати особисті проблеми вдома, якщо державним немає місця на роботі?

Чи доцільно наступати на граблі з розбитим лобом? Скільки важить коромисло на чоловічому плечі, якщо відра з водою – в жіночих руках? Де видають дозвіл на стеження за собою? Кого звинувачувати в хабарництві, якщо грошові подачки бере все суспільство?

Чи є імпотенція акцією протесту проти сексуального насильства? Невже медовий місяць можна перетворити на хрінову мить? Чи є відвагою пірнути у бідон із брагою? Чи пускатися в танок, якщо заграла брага? Нам потрібні дороги чи напрямки? Чи написано в нардепа на лобі, що він – лобіст? Чи є особливі прикмети в невідомого депутата? Хто з депутатів відбере мандата сам у себе? Невже риють і хрюкають тільки капловухі?

Прибутком чи втратою для суспільства є смерть дармоїда? Чого побажати людині, яка все має? Скільки доріг одночасно відкривається перед п'яним водієм? Навіщо баранові розумові здібності? Яким треба бути роззявою, щоб згубити клепку? Де межа, за якою старе стає як мале? Чи можна пропити розум із розумом? Куди зникає пиха чиновника після його звільнення з посади? Чи мають косоокі особи власну точку зору? На чому ґрунтуються докази брехунів? Де межа між залякуванням і страхом? Скільки коштує мистецтво чистої брехні? Невже в лісових угіддях, де кишить браконьєрами, вовки ситі і кози цілі? Що було першим – невизнання вини чи мовчання? За яких обставин адвокатські послуги переростають у слідче сприяння? Чому стільки охочих нести посадову відповідальність? Сидіння в печінці – це робота чи відпочинок? Чи можна розкусити цілющий напій? Чому б хабарництво не перекваліфікувати у вимушену благодійність?

Чи можна куций розум відкласти у довгий ящик? Чому людей із багатою уявою не відносять до мільярдерів? З кожної упаковки по лезу – продавцю сорочка? Хто обмінє маленьку зарплату на велике співчуття? Чому не видають патент на винахід за вирощування інею на опалювальній батареї? Навіщо в нардепів відбирати високі

зарплати, якщо за них весь народ не прогудуєш? Чи є ще повільніша шлюбна процедура, ніж вихід заміж?

Їх доставлена персона уважно вислухала, проаналізувала – і дала відповідь лише на останнє:

– Повільнішою, ніж вихід заміж, шлюбною процедурою є розлучення!

Головний спеціаліст науково-дослідного інституту відразу зробив припущення, що його пацієнт належить до чоловіків і жінок одночасно. Для остаточного висновку він попросив показати язика. І коли це замовлення було виконане, прозвучав вердикт, від якого сам експерт за голову вхопився:

– Утопленик виявився заснулим водолазом!

Як цей вердикт слід було розуміти насправді, знала лише адміральша. Повідомлені про нього Нью, Бок і Ко тільки руками розвели й змушені були відпустити підозрюваного суб'єкта на всі чотири сторони.

9

У самій же острівній країні ситуація із несподіваною засухою зайшла в глухий кут. З одного боку – зникла загроза затоплення Анаї океанськими водами, з іншого – протестантська ескадра втратила здатність рухатися.

І тоді нова влада згадала про... адмірала Джо. Хто, як не він, міг розв'язати проблему з ескадрою? Відтак домашній арешт Джо змінили на завдання зрушити човни з місця!

Зрозуміло, що адмірал погодився з цим й очолив процес просування ескадри до океану.

І човни зрушили з місця. Завдяки... колесам. За цей подвиг нова влада вирішила вручити рятувальнику новеньке весло. Однак адмірал Джо попросив іншого: амністувати колишніх володарів правлячого Олімпу з метою вивести їх із домашніх хоромів і на свіжому повітрі поквитатися за задачу при приземленні в човни та знуцання над вперто невмираючою половиною.

Після деяких шушукань його прохання було задоволено повністю: з экс-президента та экс-прем'єра не тільки зняли браслети-сигналізатори, дозволили вільно пересуватися просторами Анаї, а й передали їм письмове запрошення від адмірала Джо на звану вечерю за його рахунок. Очевидно, велику роль зіграла образа Ньюка, Бока та Ко на колишніх узурпаторів влади за намагання підступно проникнути в ряди протестувальників.

Звільнені неймовірно раділи. Не менше раділи і їхні опоненти. Перші перешіптувалися:

– Лупа переїхала в новий рік на новій голові...

– Кіт сметаною торгував...

Другі ділилися мудрістю:

– Мухомор гарантував грибникам свою надійність...

– Шкідники поплавилися життям, прийнявши дятла за радиста...

– Миша мріяла обзавестися слонячим хоботом...

Тим часом адмірал поспішно готувався до зустрічі з «гостями», замовивши адміральші на звану вечерю якнайшкідливіші для людського організму страви. Власне, їх і не треба було замовляти – вони виходили у вперто невмираючої половини, зазвичай, швидко і стовідсотково протягом усього життя.

10

Колишні правителі Анаї розробили свій план подальшої діяльності. Вони вирішили скористатися званою вечерею адмірала Джо як інструментом для консолідації антинародних сил. Тому у гості пішли разом зі своїми жадібними синами – Бредом і Брудом. Ці хлопці були не просто хлопцями, а «тітушками», що в перекладі з мови племені Мурсі означає «силопродавці». Таких молодих і заповзятих до бійок помічників німечним і лякливим Мурзі та Азіру конче не вистачало.

«На дурняк наїмося, а потім ще й пограбуємо господарів», – розмірковував дорогою до обійстя адмірала та

адміральші экс-президент Мурза. А колишній прем'єр тільки спотикався та матюкався мовою племені Мурсі. Їхні ж сини стогнали від злості та бігли попереду своїх предків, розкидаючи наліво і направо стрічних анаївців із надією отримати за це неабияку вигоду. Щоправда, час від часу зустрічні давали їм здачі. Та це їх не зупиняло.

Під ворітьми адміралових хоромів гості довго не стояли. Мурза та Азір зігнулися, а їхні сини вистрибнули їм на спину та перестрибнули через високу стіну, аби з двору відчинити ворота господарів для своїх предків. Перестрибнули, не відаючи, куди приземляться.

А гепнулися прямисінько... в бездаховий нужник! Про це здогадалися Мурза і Азір, коли почули гасло Бруда:

– Лайнотерапії я не замовляв!

Зрозуміли й заволали:

– Це ми!

– Так не стрічають!

І адмірал Джо відчинив ворота та дав змогу колишнім правителям країни витягти з вигрібної ями напівживих смердючих синів...

Вечеряли – порізно. Мурза, Азір, адмірал та адміральша – у широкій залі, а Бред, Бруд і сучка господарів – у дворі біля бочки із дезодорантом. Щоб надати бесідам більшої вагомості, постійно перегукувалися.

До чого дорозмовлялися? Звісно, до бійки. Приводом стала репліка адмірала: «Породиста свиня вирішила відростити собі осялячі вуха». Її Мурза сприйняв на свою адресу, оскільки Джо відкрив рота в момент, коли його уважний погляд був спрямований у бік колишнього президента, котрий смачно наминав засмажену адміральшею в машинному маслі курку. Спершу в голову господаря званої вечері полетіли недоїдки птаха, а потім за свою улюблену справу взялися захмелілі Бред і Бруд, чим додали сміливості та азарту Азіру. Сини колишніх правителів, як завязані верхолази, вскочили у вікно другого поверху адміралового обійстя з криком: «Лупцюймо! Нам за це заплатять!», гепнулися на экс-

прем'єра, що ліг під столом для зав'язування сала. Той з переляку підняв лисою головою стола й поніс його до виходу.

Та попри чисельну перевагу опонентів, адмірал та адміральша здаватися не збиралися. У відповідь на першу атаку запрошених Джо та його вічно невмираюча половина перейшли до контратаки. Вони хутесенько відчинили холодильник із приготовленими коктейлями «аля сеча на дихлофосі» й дружно та влучно почали ці коктейлі жбурляти в нападників, що залишилися після завзятої наминачки ні з чим.

Знявся такий гармидер, що надвірний бездаховий нужник-пастка завалився миттево, а сучка господарів вистрибнула на вершечок височенної туї й завила на весь престижний квартал. Її почули внутрішні війська, негайно прибули на місце надзвичайної події й перейшли на цілодобовий графік поливання матюками учасників протистояння.

Бійка вгамувалася так само раптово, як і почалася. Погасили її порожні шлунки гостей та організаторів званої вечері. Забруднені з ніг до голови Мурза, Азір, їхні сини, Джо та його вічно невмираюча половина уклали перемир'я, внесли в гостинну нового широкого стола, накрили стіл залишками харчових делікатесів із запашком, підкріпилися і розійшлися з миром, тримаючи в кишенях великі дулі. За ними плацдарм бою залишили й внутрішні війська острівної країни. Відтак жодна зі сторін конфлікту не досягла своєї запланованої мети: колишні правителі із синами не встигли консолідувати антинародні сили та обікрати адмірала й адміральшу, а адмірал не зміг відправити на той світ Мурзу та Азіра за здачу новій владі та образу вперто невмираючої половини.

11

Із приводу подій, що сталися в маєтку адмірала Джо вперше за останнє півстоліття після усунення від керівництва острівною державою президента Мурзи та прем'єра Азіра на екстрене засідання зібралася Вершкова рада Анаї на чолі з древнім, як світ, і темним, як океанські води під час

шторму, спікером Баком. Депутати законодавчого органу таємним голосуванням, лежачи під столами, після кількохгодинного кулачного бою між собою дали добрячого про-чухана на всяк випадок спікеру та прийняли рішення про арешт та екстрадицію за межі Анаї колишніх її керівників та їхніх синів разом із адміралом Джо та адміральшею.

Учасники ж подій у маетку адмірала Джо про це дізналися заздалегідь, відтак кожен рятував свою недоторканність та репутацію на власний смак. Так Мурза та Азір із синами рвонули з країни в невідомому напрямку на надутій ротом повітряні кулі, прихопивши власні портрети. А ось адмірал та адміральша вирішили піти в тимчасове підпілля, сподіваючись на склероз нової влади і свою поступову реабілітацію.

Тому прийняте Вершковою радою рішення довелося відразу скасувати як таке, що не піддається виконанню з об'єктивних причин. Замість нього наступного дня на порядок денний було поставлено питання про призначення президента країни, прем'єра та голови ради оборони і наступу.

Як і очікували вузькі політичні кола Анаї, ці пости дісталися Ньюку, Боку та Ко, які негайно склали присягу на вірність народу та вирушили з дружніми візитами в сусідні країни – Рипандію, Грипандію та Риландію. І не просто вирушили, а попливли потужним семимоторним катером, плануючи дорогою до своїх пунктів призначення навчитися плавати без катера та успішно десантуватися. Подалися переймати досвід державного управління...

А сторожувати законність в Анаї залишилися силовики генерала Хара. Щільною шеренгою вони оточили урядовий квартал. Як підгледів зі шпарки свого сховища адмірал Джо, це були елітні правоохоронні сили, позаяк на спині кожного з погонників писалося слово «Альфа», за винятком спини найдебелішого. На ній читалося грізне «Альфос».

А ще підлеглі генерала Хара провели у всіх виправних колоніях «День відкритих дверей», після чого там зали-

шилися одні охоронці. Натомість у Вершковій раді відбулися депутатські переміщення: Келих із Вином перекочували у фракцію Келихів із Горілкою!

Не менш радикальні зміни почали відбуватися і в бізнесових колах. Так Козел очолив фірму «Молоко від виробника», а Жовчний Міхур за короткий термін обзавівся трьома великими каменями. Що ж до судових новин, то найбільший резонанс у суспільстві викликали такі: у смерті розбитої Миски слизька Рука звинуватила Щастя; Міль натрапила на старі папери з автографами Мух, а генеральний слідчий країни повісив справу про втоплення колишнього керівника ради оборони й нападу Ключа на свою новорічну ялинку.

Із людських втрат найбільшою виявилася одна: від сміху померли чотири найвідоміші моделі Анаї, спостерегаючи, як хрестить столичний газетний кіоск із запискою у вікні «ОТОШЛА» столітня бабуся.

У решті життя острівної країни особливих змін за відсутності перших осіб не відбулося. Хіба що в тій частині, яка стосувалася життя спікера Бака: місцеві медичні світила, перевіряючи керівника Вершкової ради на інсульт та інфаркт, виявили в нього звичайну діарею, здатну перерости у закріп. Та ще, заглянувши в задній прохід Бака, порадили йому частіше користуватися газетою, на що той відпарировав:

– Я постійно користуюся радіоприймачем та телевізором!

12

Новопризначені ж перші особи держави займалися за кордоном важливими справами, попри те, що проскочили Грипандію, Рипандію, Риландію й не з власної ініціативи висадилися одночасно в одному місці – на острові Не, де побували на відкритті ресторану для бажаючих пообідати голяка та поспостерегали за собаками-наркоманами, які лижуть тросникових жаб, що мають у своєму тілі нарко-

тичні речовини, оцінили вагу місцевого гасла «Якщо хочеш добре как, не забудь про дуфалак!», вивчили досвід кусання водієм даїшника, злочинцем – поліцейського пса та загризанням відвідувачем зоопарку страуса, а також закупки місцевим банком туалетного паперу багаторазового призначення та незмилюючого мила для депутатів усіх рівнів.

У свою чергу мешканці острова Не змогли дізнатися з перших уст, що президент, прем'єр та керівник ради оборони й напад є відповідно справжнім, підставним і доставленим кумами, що Нюк – просто холостяк, Нок – тимчасовий, а Ко – вічний, що люблять вони у вільний від державних справ час випускати з висоти третього поверху у трояндові клумби своїх коханок без парашутів, що головний банкір Наї вважає їх відповідно однокласником, старшокласником і переростком, що перший любить під час відпустки вмиватися, другий – приймати душ, а третій – стояти під дощовою зливою, що на дачні ділянки виходять із девізом «Посадіть – обробіть – випустіть!», що уміють видати довідку і просто видати, а на запитання: «Ви – останній?» відповідають: «Я – крайній!». Оце самокритичне «Я – крайній!» і викликає у народу Анаї до них неабияку довіру та можливість у будь-яку хвилину поставити їх в чергу на в'язничну камеру. Хоча цього вони ще не заслужили. Навпаки – отримали право поставити у цю чергу усіх, хто йде проти волі народу. Як зробили колись із попередніми узурпаторами влади.

Власне, друзі пізнаються в біді, радості та Вершкової раді. Найменше їх було в раді, до якої належали, в першу чергу, рукомахальник Чече, язиколяпник Коліс, словоблуд Таба і половосип Ол. Саме ці сторожі власних превілеїв, пільг і захмарних зарплат найбільше драгували нових керівників держави, виступаючи сидячи на столах і голосуючи лежачи на них. Позбавити цих та інших акробатів таких звичок або взагалі разом із звичками викинути за стіни Вершкової ради – ось завдання, яке мали виконати за підтримки анаївців Нюк, Бок і Ко. Про це вони також

зізналися мешканцям острова Не і з почуттям виконаного обов'язку повернулися на семимоторному катерові у рідну країну.

І відразу зібрали прес-конференцію.

Найбільше хитрих запитань задавав кореспондент газети «Масі» племені Мурсі Пао Пусі, в якому високопосадовці впізнали...адмірала Джо! Він був одягнений по-дикунськи і при боці тримав автомат Калашникова. Спершу Нюк, Бок і Ко розгубилися: що робити? Однак змикитили, що тепер Джо – не Джо, а акредитований писака. Якщо його арештувати – значить, викликати міжнародний конфлікт з плем'ям Мурсі. А може, вдати, що ніякого Джо нема? Але ж цей пройдисвіт у відставці потім кепкуватиме з нової влади Анаї! Мовляв, обвів довкіл пальця вкотре!

Заки президент відповідав на чергове запитання Пао Пусі, Бок в Ко хутенько поділилися завдяки власним вухам потаємними думками. І дійшли висновку: після прес-конференції Джо-Пао Пусі слід запросити на фуршет, а там отруїти. Щоб знав гад, як уникати покарання. Але не був би Джо сам собою, якби не вмів розкушувати одним махом горіхи ворожих намірів. Він давно здогадався, що задумала керівна трійця. Тому, посилаючись на спішне редакційне завдання, відмовився від фуршету і так само загадково, як з'явився на прес-конференції, зник, залишивши спецзагін з дебелим «Альфонсом» ні з чим. І ніхто не міг здогадатися, що адмірал Джо просто вийшов із адміністрації президента і провалився у... відкритий каналізаційний люк, що вже понад півстоліття через брак державного фінансування залишався без кришки. Провалився цілком благополучно, оскільки заздалегідь укинув у люк велику і пухку подушку руками адміральші. Там же, в люкові, на нього чекала вперто невмираюча половина в образі досвідченої представниці племені Мурсі: майже гола, зі слідами від різок на спині та з глиняною тарілкою в нижній губі. Бо ж підпілля вимагає такої ж суворої конспірації, як підроблена горілка довірливого споживача.

– Все гаразд? – запитала адміральша дещо захеканого Джо, пригортаючи його поголену сиву голову до голих грудей.

– Авжеж, – коротко по-військовому відрапортував Джо. – Тепер – у дорогу!

І вони дружно поповзли каналізаційною трубою у бік свого маєтку...

13

Не сидів склавши руки і народ Анаї. Він вимагав від нової влади нового життя, невідкладних перемін на краще. Аби їх пришвидшити народ вийшов на столичний вигін, встановив сцену, намети, встановив розпорядок дій і визначив сили, що займатимуться конкретними справами. А ще вивісив єдине на весь вигін гасло: «Бий своїх, щоб чужі боялися!». Щоправда, це гасло почали першими втілювати в реальність соратники «Альфонса», які проходили мимо в пошуках парної. Напевне, на цей заклад їм ніяк не вдавалося натрапити, бо з такою люттю накинулися на вигінців, що крики останніх було чути і в урядовому кварталі.

Позаяк Нюк, Бок і Ко не були Мурзою, Азіром і Клю, потирати долоні від радості не стали, а наказали спецзагону з «Альфонсом» у хвості колони продовжувати пошук парної. А ще вийшли до наляканого й покаліченого народу, уважно вислухали його пропозиції та зауваження, які зводилися до одного: із човнів на колесах всі мають пересісти на повітряні лайнери!

Нове керівництво погодилося і попрямувало з вигону у стіни своїх службових кабінетів розробляти програму всенародного пересідання.

Не залишилася осторонь народних вимог і Вершкова рада на чолі з Баком, який все частіше плутався у своїх спогадах і мріях. Законодавчий орган острівної країни вкотре зібрався на екстрене засідання, аби і собі поставити нестираючу крапку над «і». Хоча в народі побоювання

певні залишилися щодо клепкових запасів Вершкової ради. Адже прилизників Мурзи, Азіра та Клю, які зникли в невідомому напрямку, тут було ще чимало. Вони, як і спікер Бак, подумки поверталися в час, коли керівництво країни займалося лише полюванням на диких кабанів, та мріяли про повернення до життя за принципом: «Від зека – до генсека!».

14

Анаї облетіли дві неймовірні звістки: дорогою до маєтку каналізаційні стоки зміли в океан адмірала та адміральшу, а до берега країни прибилася пляшка із запискою Мурзи та Азіра, в якій колишні диктатори повідомляли, що зачепилися повітряною кулею за вершину однієї з невідомих гір і просять зняти їх звідти, оскільки допили останню пляшку коньяку...

Від почутого народ, що вийшов на вигін, дещо підбадьорився і дещо засумував. З одного боку йому було шкода колишнього революціонера Джо та його вперто невмираючої половини. З іншого виникла нагода поквитатися з колишніми узурпаторами влади, що повисли на гірській вершині. Але для суду над ними треба було ще їх доставити в Анаї. Повітряні лайнери перебували на капремонті, як і гвинтокрили. Тому виконати складну і почесну місію зняття бідолах нова влада попросила плем'я Мурсі. Вона уклала з ним відповідну міжнародну угоду. Бо знала, що то люди досить витривалі і кмітливі, а головне – безстрашні, оскільки постійно перебувають під наркотичним кайфом. Відтак міністр закордонних справ Жара організував операцію під кодовою назвою «Горці».

До племені на семимоторному човні водами океану погнався спеціаліст із домовлянь. За кілька тижнів він повернувся на острів і доповів:

– Все о'кей! Досвідчений мурсівець поліз по мотузці на гору!

А ще за кілька тижнів в Анаї на човнах завітала делегація мурсівців із замовленим товаром. Щоправда, впізнати Мурзу та Азіра було важко. Їх супроводжуючі так накачали зеленим дурманом, що вони тільки очима перелякано лупали та все допитувалися:

– Де у вас продається чефір?

Мурсівцям влада Анаї щиро подякувала за співпрацю, подарувавши кожному дикунові по парі кросівок фірми «Абабас» та по костюму фабрики «Таль і я», а в доважок – по автоматі Калашникова й човен на колесах як надійний засіб пересування в африканських пісках. Мурзу й Азіра закували в кайданки й відправили в центральний наркодиспансер для VIP-персон.

Народ торжествував. Та так, що на певний час навіть забув, для чого вийшов на вигін. А де ж поділися сини Мурзи та Азіра? До прибуття на вершину гори спеціаліста з племені Мурсі Бред і Бруд встигли випасти з кошика повітряної кулі в темну прірву, поставивши мету створити там фіктивні фірми із заготовівлі валюти.

15

У Вершківій раді розгоралася своя шарпанина. Навіть дещо дружні між собою фракції, що представляли території, де колись любили полювати на диких кабанів президент Мурза та прем'єр Азір, все частіше почали дорікати одна одній за втрачених лідерів. Ці фракції очолювали різні за зростом і смаками, але досить схожі за вмінням красти та брехати особи – Єфр і Сим. Офіційно фракції називалися «Кабан» і «Кабаниха». Вони дожилися до того, що почали красти одна в одній персональні системи голосування та депутатські крісла. Тому нерідко на засіданнях Вершкової ради через це їм доводилося розглядати сесійні питання стоячи, а то й лежачи. Як це було під час обговорення проблеми заборони перебігати «кабанам» до «кабаних». Тоді, пригадується, лідери фракцій Єфр і Сим змушені були вдатися до крайнього заходу – стоячи на

головах, голосувати ногами! Це настільки додало святковості у Вершківій раді, що після того й інші фракції взяли за традицію голосувати таким же чином.

Власне, таке ноу-хау обмежувало видимість для голосящих, через що траплялися інколи неймовірні казуси. На тому ж «кабаняцькому» засіданні вся Вершкова рада, ніби змовившись, проголосувала за перебігання «кабанів» до «кабанів» і навпаки всіма наявними ногами! Відтак прокурор Пшо змушений був опротестувати це рішення, позаяк кількість депутатських ніг удвічі перевищила кількість їхніх голів.

Депутати помилку визнали, але після того так і не навчилися голосувати стоячи. Окрім спікера Бака. Бак відтоді те й робив, що стояв на ногах (крісло в нього також поцупили) і намагався обома руками підняти над головою бодай одну ногу. Проте це були дрібниці в порівнянні з народними вимогами змінити Конституцію країни, за якою державою правив би сам народ. Анаївці переконалися: хто б не перебував на найвищій державній посаді, усім не вгодить. І задля дискусії щодо шляхів переходу до нової форми правління з ініціативи того ж народу на головному телеканалі Анаї запровадили постійну пряму передачу «Відритий рот». Вже перші її учасники (а це були лідери фракцій «Кабан» і «Кабаниха» Єфр і Сим) продемонстрували неабияку волю до перемін. Вони, використовуючи різні слова і жести, дали суспільству зрозуміти: народо-владдя може настати лише за умови ліквідації всіх державних органів і перетворення народу Анаї в плем'я, про яке на початку своєї президентської кончини так захоплююче розповідав нині здичавілий Мурза.

Народ, звісно, на цю провокацію не піддався, оскільки перебував і так у майже голому вигляді. Тоді до роздумів вдався спікер Бак.

– Шановні анаївці! – звернувся він до мешканців острівної країни. – Нашу територію омивають глибокі і холодні води океану. А це означає, що ворогам нашим є куди сховати кінці. Тому вони так нахабніють. Я маю на

увазі тих, які нічого не кажуть на рахунок перемін у країні. Таких досить багато. До них досі належав і я. Але не змовчав, бо зуби не втримали язика через свою немічність. Тож кажу відверто і чесно: щоб народу жилося краще, найвищих посадових осіб зразу ж після обрання треба садити в клітку, щоб вони не мали доступу до державних засіків. Нехай керують із кліток. А якщо робитимуть щось не так, ловити їх не доведеться, а судити можна буде на місці й відразу!

Пропозиція видалася для народу слухною. І він запропонував для експерименту так вчинити спікерові – сісти в клітку. Спікер дискусію миттю припинив, пославшись на посилення проносу, що норовив перерости у невиліковний закреп, і зник з телеекрана.

16

У наркодиспансері для VIP-персон колишній президент Мурза та екс-прем'єр Азір не нудьгували. Вони поступово виходили зі стану «космічної невагомості» та за допомогою азбуки Морзе налагоджували через стінку камери переписку з колишнім міністром торгівлі кабанячими шкурами Юргет, яка потрапила в цей привілейований заклад відразу після того, як Мурза та Азір стрибнули в аквалангах у глибини океану. Утім, наркотиками Юргет не торгувала, а просто їх переховувала в своїй утробі, вимінявши за кабанячі шкури. Переховувала з метою подальшої передачі їх... племені Мурсі. Полонянці потрібен був зв'язок зі світом дикунів.

Це й об'єднало Мурзу, Азіра з Юргет. І вони заходилися складати план переправлення товару з утроби Юргет у далекий африканський куток, зовсім не відаючи того, що їхнім сином Бреду і Бруду, що випали з кошика повітряної кулі у прірву, таки добряче поталанило! Прірва, в яку полетіли Бред і Бруд, виявилася підземним транспортним коридором, що з'єднував територію племені Мурсі з навколишнім світом. Відтак нащадки колишніх

узурпаторів влади благополучно приземлилися в африканських пісках і за дуже короткий термін перебування на перевихованні в мурсівців позбулися не тільки звички носити одяг, а й перейняли тамтешні звичаї та обряди, зокрема лупцювання різками своїх коханок і кайфування від наркотиків, яких постійно бракувало.

Отож, паралельні проблеми предків і їхніх нащадків, пов'язані з дурманом, рано чи пізно мали вийти на одну дорогу, що веде до успіху. Для цього наркодиспансер в Анаї та територія племені Мурсі мали знайти рятівний місток. Ним, як не дивно, стала... амністія для Мурзи, Азіра та Юргет, а значить, і можливість полишити країну. Ось так несподівано колишні мешканці наркодиспансеру тільки їм відомими стежками дісталися африканських пісків.

За доставлений в утробі Юргет дефіцитний товар мурсівці всім трьом прибулим виділили по глиняній халупі, автомату Калашникова, поголили налісо. До того ж, Юргет прикріпили до нижньої губи аж дві глиняні тарілки як символ жіночої краси та непорочності!

17

А що ж з телепередачею «Відкритий рот»? Чи виконала вона свою роз'яснювальну місію? Чи виокреслилися шляхи приходу Анаї до народовладдя?

Після невдалих дискусій лідерів фракцій «Кабан» і «Кабаниха» Єфра та Сима, а також спікера Бака, свою точку зору на проблему висловили новий президент Нюк, прем'єр Бок та керівник ради оборони й нападу Ко. Суть її полягала в одному: аби народ зажив по-новому, потрібні перевибори усіх гілок влади! Без жодних ультиматумів, окрім заповіді: «Переможеним не вішати носи у шафи, а переможцям не вішати переможених!». Над цією заповіддю першими задумалися її автори. Решта суспільства поставилася до неї байдуже, знаючи з практики, що скільки не пнився, закреп без ліків не подолаєш! Власне, голодний ситому – не брат, а лише співвітчизник.

Але треба було рішуче діяти, пам'ятаючи: можна з'їсти зуби, якщо вони випадають. І народ завмер в очікуванні команди: «Вперед!». Утім, суспільні негаразди ускладнювалися ще й погодними. Адже в Анаї майже не пам'ятали, коли востаннє тут ішов бодай дрібнесенький, як надія на переміни в країні, дощик.

Спікер Бак тієї ночі спав на терасі свого маєтку при посиленій охороні. Вірніше – не спав, а перебував у лежачому положенні. Йому було страшно і важко стулити повіки через неймовірну спеку на вулиці та тривожну ситуацію в країні. Бак усе пив холодний коньяк, що йому підносила прислуга, та пошепки повторював почуте колись від Мурзи:

– На голому дереві не заховаєшся...

Що мав на увазі, кажучи ці слова, тодішній диктатор, Бак і досі не міг зрозуміти, хоча здогадувався, що йдеться аж ніяк не про щастя...

І раптом спікер від несподіванки здригнувся: пішов рясний дощ! Такий рясний, що Бак ледве встиг полишити терасу і вскочити у спочивальню. Збіглася охорона з ліхтариками в руках, занепокоїлася здоров'ям шефа, обличчя якого вперше в житті втратило світлий колір.

– Це на переміни, – перелякано мовив сам до себе Бак. – Це на переміни...Треба готуватися, друзі...

Останню фразу начальник охорони миттєво виділив як основну і запитав спікера:

– Куди будемо тікати?

– І куди ти втікатиш, чоловіче? – махнув рукою той. – Ти знаєш, чим завершилися епопеї Мурзи, Азіра та їхніх синів? А куди поділися адмірал Джо та адміральша?

Бак різав правду-матку по живому майже до ранку, поки не пригадав подарований колись прем'єром Азіром афоризм: «Хто стукає, тому відчиняють. Навіть тюремну камеру». А пригадавши, дещо повеселішав:

– Кожен новий начальник підбирає собі команду, якщо стара команда не встигла прибрати його до своїх

рук... Будемо тримати курс назустріч народів! Негайно вчімося перед ним кланятися, ввічливо з ним розмовляти, уважно вислуховувати, приходити на допомогу та оберігати, як зіницю ока! Бо з його приходом до влади наші старі манери і звички допоможуть нам хіба що швидше стати в чергу на тюремну камеру. А так, можливо, ще йому знадобимося!

Це були наказ і прохання водночас. Натомість начальник охорони подумав: «Якщо леже, значить, беззубий». Однак промовив інше:

– Народу пальця до рота не кладіть: може вирвати золотого зуба!

Промовив так, ймовірно, тому, що знав про золотого зуба у роті спікера, якого той ніколи нікому не показував, оскільки той зуб був кутнім.

На тім і перейшли до навчання.

18

Не спали тієї ночі й Нюк, Бок і Ко. Вони вийшли на вулицю до народу під рясний довгоочікуваний дощ, щоб порадитися, яким чином дати йому всю повноту влади. Вийшли, попри завчене ще в дитячі роки: «Від себе гребуть лише кури, якщо вони ще з головами». Їхні голови були ще на місці, і хотілося ще гребти до себе. Та не дозволяла одна обставина: їхня слава народів не потрібна. А самим впиватися нею не варто, бо може пронести над її вершиною. І ця вершина бачилася Нюку, Боку та Ко бодай в одному розділі майбутнього підручника з історії про їхню участь у порятунку Анаї від океанських вод та узурпаторів.

– Дарованому коневі, лежачи під копитом, у зуби не зазирають, – мовив президент.

– Масте рацію, – додав прем'єр. – Жити можна не тільки за рахунок народу, а й при народіві.

А тоді президент звернувся з промовою до народу, що залюбки мокнув під рясним дощем:

– Все залежить від Вершкової ради та її спікера Бака. Особливо Бака. Він – хитрий політик, хоч і темний. Діяти нам треба, виходячи із зауваження древнього мудреця: «Щоб позбутися голови, рибі потрібне тепле місце». Тому найголовнішим завданням зараз – підшукати спікеру тепле місце! А води, себто кисню, він уже давно позбувся, позбувшись своїх поплічників – Мурзу, Азіра та Ключу. Давайте запропонуємо Баку посаду... генерального синоптика Анаї! Звучить солідно, та й прислухатися до його порад народ буде. Він кльоне, обов'язково кльоне! А з обезглавленою Вершковою радою старого замісу справитися буде легше.

Народ заплодував. І слово взяв прем'єр:

– Семеро одного не ждуть, якщо той «один» не є їхнім начальником! Гадаю, фракції «Кабан» і «Кабаниха» Єфра та Сима підуть під три чорти із законодавчого органу без вагань!

Народ заплескав у долоні ще дружніше. Та звідкіля було Ньюку, Боку та Ко знати, що спікер Бак і сам вирішив здатися в руки опонентів, зглянувшись на несподіваний дощ. Бо ж який солдат не мріє стати при скруті хоча б ефрейтором?

Та іншої думки були лідери фракцій «Кабан» і «Кабаниха» Єфр і Сим. Віддавати владу народові їм було не вигідно з декількох причин. Єфр, зокрема, добре знав, що керівники приходять і відходять, а керівні крісла залишаються для їхніх родичів. А залишати своє крісло своїм родичам Єфру не було сенсу, позаяк всі вони давно сиділи на нарах. Не бажав поступатися депутатським мандатом і Сим, бо любив спостерігати за бідкуванням народу крізь пальці, а не крізь ґрати.

Тож обоє налаштувалися на супротив. У хід пішли погрози народові, залякування, підкупи, провокації. З їхньої ініціативи на вулицях Анаї розпочалися погроми, пограбування, підпали та звинувачення у цих гріхах самого народу. Але народ швидко здогадався, що типи з коротким розумом мають довгі руки. Тому ця прикмета й стала

основною для розплати. А ще народ зауважив: на шиту білими нитками чорну справу її затійники, як правило, дивляться крізь рожеві окуляри. Відтак і ця ознака переросла в ниточку, яка повела народ до затійників. Світ, включаючи плем'я Мурсі, почав розуміти, хто й чому хоче потопити на дні океану острівну країну, попри заяви здичавілих в африканських пісках Мурзи та Азіра про те, що народ Анаї перевищує свої повноваження і намагається позбавити законних прав чесних представників Вершкової ради. Та хіба можна заховати кінці у воду, якщо вони пов'язані нетонучими доказами?

19

Наближення свого печального фінішу Єфр і Сим відчували все більше, бо були у Вершковій раді не останніми товстошкурниками. Належали до пнів осикових, проте уособлювали дубову владу. Коли хтось бив по одній щоці сусіда, вони пропонували сусіду підставити іншу. Хотіли віддати Богу душу, але не знали, за скільки. Знали, що решетом води не наносиш, а лише робочого стажу. Вони здогадувалися, що під лежачий камінь вода не тече, та все допитувалися один і одного, чи тече вода під камінь, що лежить за пазухою. Були обачливими: не рили яму ближньому при свідках. Вміли поміняти шило на мило за доплату. А ще переконалися на власному досвіді: на яку б ногу не спіткнувся, все одно гулю матимеш на лобі! Тому й не здавалися, знаючи, що без депутатського імунітету їм доведеться сидіти в клітці не один рік, дивуючи люд більше, ніж дикі мурсівці.

Нічний рясний дощ їх не налякав, як спікера Бака, не охолодив їхні гарячі голови, порослі пір'ям. Тому тривоги в країні додавалося. Таємно Єфра та Сима підтримував вождь гігантської Сії на прізвисько Пу, що розташувалася по той бік океану. Про свого вождя сіївці казали таке:

– Велике бачиться на відстані, навіть якщо воно зростом всього метр п'ятдесят!

Цей вождь підтримував Єфра та Сима як представників однієї раси, про яку можна згадувати лише під час гострих респіраторних захворюваннях, серцевих нападах та об'їданні. Пу підводними каналами доставляв у домовлені прибережні місця Анаї своїм однодумцям стартовий капітал, завдяки якому ті й розкручували колесо фортуни. І тепер, коли над ними нависла небезпека, ждали моральної підтримки. Вождь Пу добре знав, що на волі хоробрий не може мовчати, а боягуз говорити. У тюремній камері – все навпаки. А якщо так, то зі страху Єфр і Сим ого скільки могли наговорити і на себе, і на Пу!

Саме тому в одній із пляшок, що прибилася до берега Анаї, Єфр і Сим знайшли послання від Пу наступного змісту: «Співвітчизники! Велика Сія хвилюється за вашу долю. Їй не байдуже, чим ваша доля закінчиться: пеклом чи раєм? Тож маєте робити все для того, щоб утриматися у вищих ешелонах анаївської влади якнайдовше, поки ми сформуємо зі свого десанту нову Вершкову раду. Наразі тривають десантні навчання. Пам'ятайте і позицій не здавайте! Якщо ж потрапите у безвихідне становище, не показуйте, де раки зимують, бо їх виловлять. Отрута – у тексті. Треба оцей текст злизати – і безсмертя вам гарантоване. Вождь Пу».

Від такої уваги до себе Єфр і Сим мало не розридалися. Проте відразу злизувати текст не стали, а взяли його із собою на чергове засідання Вершкової ради як останню кулю на випадок провалу.

20

Чергове засідання Вершкової ради, на якому мали проголосувати питання передачі влади народові, розпочалося, як завжди, із заяв лідерів фракцій. Від більшості, тобто фракцій «Кабан» і «Кабаниха», слово попросив Єфр, який так віртуозно прочитав із трибуни свій текст, що й оком не встиг моргнути, як рядові члени дружно захопилися... злизувати тексти розданих їм копій Єфрової

заяви. Тільки тоді і Єфр почав робити те саме. Радівська меншість від охів та ахів перейшла до глибоких зітхань та викриків:

- Ось де свиня була зарита!
- Щоб ви подавилися!

Під ці та інші викрики Єфр мимоволі сповз із трибуни і розпластався перед нею, як галушка перед мискою. Його однофракційники попадали під робочі столи, востаннє натиснувши в передсмертній конвульсії на кнопки для голосування.

За хвилину-другу все затихло. Лише меншість та президія Вершкової ради сиділи на місцях у закам'янілих позах із відкритими широко ротами, не відаючи, що насправді відбулося. Про все здогадався лише Сим, який запізнився на засідання ради, коли побачив у руках соратників злизаний текст послання вождя Пу. Сим печально дивився у бік тіла Єфра, що лежало біля трибуни, і, ніби живому, бажав:

- А щоб ти здох...

Потім дістав з кишені свій текст і почав його злизувати...

Таким чином радівська меншість стала більшістю. Але для прийняття позитивного рішення щодо запровадження в Анаї народовладдя цій більшості бракувало голосів, попри голоси переляканого спікера Бака та його заступників. Вихід із ситуації секретаріат Вершкової ради побачив у проведенні таких операцій, як урочисте поховання колишньої більшості та розпуск нинішньої. Ці пропозиції взяв до уваги спікер і без будь-якого оголошення хутенько залишив своє керівне крісло через раптовий пронос, що міг у будь-яку секунду перерости у закріп.

Більшій меншості довелося полишити сесійну залу також. Вона рушила на вигін до народу за порадою, як діяти далі: просити президента Ньюка видати указ про розпуск Вершкової ради чи заповнити вакантні депутатські місця представниками трудових мас?

Проте народові було не до ради. Він був зайнятий розтягуванням президента, прем'єра та керівника ради оборони й нападу, які зчепилися між собою, аби довести, хто з них є насправді «першим». Тому довго за тим усім спостерігали та дружно реготали, примовляючи:

– Можна і пуд солі з'їсти, але не відчутти смаку життя!

Найголоснішим реготуном став депутат Ляш, тримаючи під полою дорогого піджака вила-трійчата. По його ще зовсім юних устах-берегах розливалася бурхлива усмішка, красномовно натякаючи: від великого – до смішного – один крок індивідуального розміру.

Народ розборонив президента, прем'єра і керівника ради оборони й нападу лише під вечір. А коли засутеніло, знялася гроза і примусила вигін вгамуватися.

– Простуда суне назустріч! Будьмо мудрішими: даймо їй дорогу! – пролунав над вигоном чийсь хрипливий голос, схожий з голосом міністра охорони здоров'я острівної країни Богати.

Зрозуміло, що після такого авторитетного застереження майже вся політична еліта Анаї, що залишилася в живих, подалася на лікарняні. На відміну від неї народ про можливі болячки і не подумав. Йому потрібно було брати владу у свої руки, а тому зібрався на віче, щоб проголосити себе єдиним і вічним господарем престолу. Ось тут і завертілося. На сцену один за одним полізли, як мухи на липучку, розумні та хитрі, котрі, як відомо, різняться одним: розумні заглядають у минуле чи майбутнє, а хитрі – у шпарку, чарку та чужий рот.

Всяк з виступаючих бив себе кулаком у груди і переконував, яким чином краще організувати управління державою. Розумні наполягали на встановленні в країні первісно-общинного або комуністичного ладу, де немає рабів і визискувачів. А хитрі напосідали на тому, що заправляти всім у державі мають допитливі та жадібні. Тоді, мовляв, Анаї буде сучасною і багатогою країною.

Знайшлися теоретики і практики, дослідники й експериментатори, учні та спадкоємці всесвітніх світил прогресу, месінги і ванги, глоби й кашпіровські... Підкидали ідеї і передбачали, радили й застерігали. Не зогляділися, як пробігло за тим півтора року. Просперечалися, проматюкалися, але згоди так і не дійшли.

– Брати і сестри!- крикнув хтось із ще не охриплих. – Перед нами – велика проблема! Але навіть зі слона можна зробити муху, якщо на нього глянути з чималої висоти! Я пропоную скористатися повітряною кулею, піднятися в небо і політати над планетою. В якомусь її місці і натрапимо на щось зразкове чи, принаймні, близьке до зразка!

Стомлений народ не заперечив, бо хотів перепочити від вічної боротьби за своє визволення.

21

Погідного дня у небо Анаї піднялася повітряна куля з пошуківцями справедливого державного устрою. Експедиція і досі в дорозі. Натомість в Анаї тимчасово повернулися до старого апробованого віками способу суспільно-політичного життя, де є верхи і низи, добротворці і христопродавці, де все продається і купується, де немає потреби корчити із себе дурня, позаяк ним ти є насправді, де найчастіше печуть раків ті, котрі ніколи не червоніють од сорому, де лають дірку при спорожнілій кишені, де одні вивчають банківську систему, а інші – систему її охорони, де просять: «Скажи, хто тобі дав міністерський портфель, і я звернуся теж до нього», де одні б'ють поклони, а інші – шибки у вікнах, де й досі не знають, в якому місці зберігаються ліцензії на відстріл конкурентів, де і чужою мовою виражають особисті інтереси, де різні гілки влади тягнуть державний віз у різні боки і при цьому запевняють, що їхні шляхи ніколи не перетиналися, де від сорому можна згоріти, якщо вчасно не залити сліпи, де депутати плюють один на одного, але не створюють фракцію верблюдів, де держава є, а життя немає через те, що життя

наразі в тих, хто представляє державу, де моляться Богу, аби назбирати милостині собі на «Мерседес», де ностальгія – сестра минулого, фантастика – майбутнього, а сто грамів без закуски – рідня сьогодення...

Та пошуківці справедливого державного устрою не втрачають надії на удачу. Лише б їхня повітряна куля дорогою до цієї удачі випадково не зачепилася за вершину якоїсь гори. Бо тоді все доведеться розпочинати спочатку...

Січень-лютий 2014 року

ЧОРТ У СПІДНИЦІ

Повість у замільовках

Весілля

Життя будь-якого приймака починається з весілля... Свій останній день парубкування Рудик запам'ятав до найменших деталей.

Як тільки надворі засіріло, Рудик подався у місто. Першим пунктом його зупинки став місцевий будинок культури, де хлопець домовився з музикантами про їхню участь у весільному дійстві.

Другим пунктом виявився дім майстрині Нюри, де Рудик забрав припасований до своєї тонкої фігури костюм нареченого.

Втретє Рудик пригальмував у тутешньому ресторані, де йому приготували великий весільний коровай.

І, нарешті, заключним місцем ранкового забігу стало автопідприємство, яке забезпечило Рудика двома біло-сніжними, хоча й підтоптаними, легковиками марки «Волга» та дещо молодшим од них «ЛАЗом». У легковиках мали вирушати до нареченої сам наречений і його дружки, натомість автобус призначався для гостей від молодого.

Цього ж дня Рудик ще встиг відвідати лазню «Чашка пари», підстригтися в перукарні «Дві волосини», зібрати всю весільну делегацію на чолі з Рудиковим шефом Андрієм Сопуном. І таким чином весільний кортеж під

вигуки зацікавлених у скасуванні Рудикового холостяцького статусу «Не підведи підведених!» і «На реєстрацію – як на амбразуру!» вирушив до місця свого призначення...

Першим домівки Рудикової нареченої достався автобус із гостями та музикантами. Останні хутенько розташувалися у під'їзді будинку і приготувалися вшкварити марш нареченому. Опісля прибули легковики з головними дійовими особами.

Розпал літа, чудова погода та відсутність любителів достроково набратися – все це дозволило без вагань розпочати вторгнення військ нареченого на територію молодої. Музиканти вдарили марш, дружки схлипнули, гості зітхнули – і наречений переступив поріг майбутнього пекла. Ноги підкошувалися від ранкового забігу та хвилювання, краватка видавалася зашморгом. Але серце Рудикове поспішало до серця коханої Орочки.

Щоправда, взяти одним штурмом приймацькі редути не судилося. Лише після торгів-викупу дружки змогли доставити тіло і душу Рудика в кімнату, де у весільній сукні його чекала вона, дочка майбутньої тещі.

Зустріч губ, обійми – і дорога на реєстрацію шлюбу, короткі запитання і такі ж короткі відповіді молодят, галасливе привітання розчулених і тихе співчуття мудрих. Та й по всьому. Тривожна і відповідальна офіційна частина завершилася і плавно перейшла в неофіційну за столами кафе під досить промовистою назвою «Три по сто».

Вальс молодят присутні зустріли аплодисментами, танець зятя і тещі – оваціями. Музиканти так старалися, що за весільну годину встигли набратися до чортиків, а гості сповна насолодитися їхнім музичним вінегретом. Тверезими залишалися лише молодята та теща – Аврелія Прокопівна, позаяк перші нічого міцного перед собою на столі не знайшли, а Аврелію Прокопівну жодна доза оковитої не брала. Давалося взнаки загартування у фірмі «Дубові дошки», де Аврелія Прокопівна пропрацювала бухгалтером. Хоча цієї таємниці Рудик ще не знав, а вважав, що

організм Орочкиної мами працює за принципом водостічної труби: що прибуде, те й вибуде. І навіть подумки гордився цим принципом.

Опівночі весільні столи спорожніли. Тільки стіл, за яким сиділи молодята, гнувся від подарунків і квітів.

Гості розійшлися, роз'їхалися, розповзлися... І Аврелія Прокопівна мовила напутне слово Орочці та Рудіку. Складалося воно з двох гасел – «Не проспійте першу шлюбну ніч!» і «До полудня прошу мене не будити!».

Переміщенням усіх весільних трофеїв, включаючи зігнутий у три дуги саксофон, із кафе в домівку зайнявся любитель сенсацій і заодно сусід Аврелії Прокопівни Сиса. Тоді Рудик ще не гадав-не відав, що цей чоловік з вічно неголеними роздутими щоками і кількома волосинами на голові ще не раз стане співучасником неповторних сімейних драм і комедій, поставлених Аврелією Прокопівною за її ж сценарієм. Відтак голова була світла, а серце наповнилося незмірною порцією жалю за втраченими друзями-холостяками, малосімейкою і правом призначати щовечора побачення першій стрічній дівчині. Орочкине ж серденько плавало в радості, як карась у сметані. Ще б пак! Вийшла заміж за поета! Вийшла на перше мамине прохання: «Хапай першого стрічного! Аби мав руки, ноги і гроші! Решту можна компенсувати. Яким чином – навчу. У мене цього досвіду – як постійних коханців! Не слухатимешся – хрясну качалкою по кумполу і скажу, що такою тебе на світ народила!».

Але це було до весілля. Після нього про качалку Аврелія Прокопівна забула, як колись про табличку множення, поклавшись на калькулятор, якого постійно плутала з пультом і намагалася нерідко вмикнути ним телевізора для перегляду останніх новин.

– Еге, які різні життя – холостяцьке і приймацьке! – зізнався вголос сам собі Рудик після кількох медових днів, миючи посуд на кухні. – Адже холостяцьке – це добровільний пошук пригод, а приймацьке – примусовий.

Напевне, він мав рацію. Бо в цю ж хвилину на кухню зазирнула заспана Орочка й, позіхаючи, попросила:

– Рудику-пудику, почухай мені спинку!

Рудик відразу й почухав. Брудними мокрими руками. Як наслідок – наступні дні медового місяця готував собі страви під невгаваюче Аврелії Прокопівни:

– Потрапив у прекрасну сім'ю – будь людиною!

Готував і розумів: потрапив у лабети справжнього чорта у спідниці.

На межі провалу

У кімнаті Аврелії Прокопівни, як і в кімнаті молодят, стояв телефон. Як тільки обидва вони подавали голос, першою до джерела інформації прилипала вухом Аврелія Прокопівна. І навіть розуміючи, що телефонують не до неї, не полишала слухавку доти, поки Орочка чи Рудик не завершать розмову.

Утім, Рудик про це знав, але виду не подавав. Просто розмовляв з абонентом ще голосніше, ще виразніше вимовляв кожну фразу, аби Аврелія Прокопівна все чітко почула й запам'ятала.

Якось недільного ранку, коли Орочка ще міцно спала, Рудику знов зателефонували. Голос на протилежному кінці дроту доповідав:

– Сьогодні в торговельному центрі «Злата Плаза» – день відкритих дверей. Під час цієї акції безкоштовно роздаватимуть імпортну парфумерію тим відвідувачам, які першими переступлять поріг закладу!

Зачувши це, Аврелія Прокопівна ракеткою влетіла в кімнату молодят:

– Орочко, прокидайся! Нам з тобою треба негайно бути в одному важливому місці!

І пропали з хати на півдня, що дозволило Рудику в спокійній обстановці зайнятися творінням поезії. Таким ромбом у Рудика народився метод влаштування собі тихого часу. Аврелія Прокопівна та Орочка натомість мчали після

підслуханої телефонної розмови приймака в нагальних справах будь-куди і будь-коли. Вони зовсім не здогадувалися, що кожного разу телефонували Рудика на його ж замовлення співчутливі колеги. Тож додому Орочці та Аврелії Прокопівні доводилося щоразу повертатися ні з чим. Але в цьому вони ніколи не зізнавалися.

Щоправда, після одного з таких екстрених виходів у місто Аврелія Прокопівна у присутності Рудика зізналася:

– Хтось нами крутить, комусь не вгодили.

І розпочала уявний пошук зловмисника. Перебрала кістки всім знайомим і родичам. Але наступного вихідного дзвінок до Рудика вимів Аврелію Прокопівну та Орочку з квартири знову, оскільки їхня звичка отримати на дурничку бодай дріб'язкову річ брала постійно гору. Цим тішився Рудик і користався. Це було для нього, поета, променем світла в темному царстві. З приводу цього він і патріотичні рядки написав:

О телефоне, не мовчи,
На тебе, друже, вся надія,
Що я, у приймах живучи,
Продовжу зерна волі сіять!

Та одного разу Аврелія Прокопівна підслухала таке:

– Сьогодні, Рудика, тебе показуватимуть по телевізору! Не прогав! Час показу, до речі, тобі відомий!

Бігти нікуди не потрібно було. Та час показу зятя Аврелія Прокопівна мала дізнатися. Щоб там не сталося. Але яким чином це зробити? Запитати в самого Рудика не дозволяла гордість. Тому Аврелія Прокопівна вирішила скористатися послугами рідної Орочки.

Прибігла, розбудила, викликала на свою територію, погомоніли...

Орочка повернулася в свою кімнату, пригорнула патлату голову Рудика, що сидів за письмовим столом, до грудей і промовила:

– Золотко, за продуктами на ринок ти підеш зараз чи по обіді?

Такого повороту подій Рудик не очікував. Показувати його мали в ранковій телепередачі. Якщо скаже, що на ринок вирушить по обіді, видасть таємницю і не обмине скандалу. Адже в передачі читатиме гумореску про вредну тещу та її ледачу дочку! Як виборсатися з халепи?

А тут і Аврелія Прокопівна:

– Ну, що, я довго чекатиму градієнтів?

Рудик хвильку подумав і відповів:

– Піду на ринок в обідню пору.

Аврелія Прокопівна Perezирнулаcя з Орочкою і дійшла висновку, що зятя показуватимуть по телевізору і зранку, і по обіді! Тому рушили на кухню набиратися калорій на весь день.

Цим і скористався Рудик. Він шмигнув у вітальню, де стояв телевізор, забрав пульт управління, а на його місце поклав...калькулятор. Нехай теща тисне від світанку до смеркання. Дідька лисого почує сатиру на себе! А значить, відбиватися від неї не доведеться.

І для зміцнення власних позицій набрав номер телефону колеги, що повідомив про передачу, і прошепотів у трубку:

– Благаю, про мистецтво – більше жодних розмов. Тільки про розпродажі. Інакше мене где погибель...

Страшний сон

У лікарняній палаті, куди потрапила Аврелія Прокопівна по великому блату, укусивши себе за язик, їй наснилося, що Рудика обрали...президентом країни і що він усіх родичів працевлаштував у Кабміні, адміністрації, РНБО. А її оминув. Тож так обурилася, що заволала на всю палату:

– Гад несусвітній! Задушу!

Сусідка по ліжку прокинулася, медсестру покликала. Та прибігла:

– Що трапилося? Вам боляче? Я зараз штрик зроблю.

– Зі мною все гаразд, – озвалася Аврелія Прокопівна. – То біда із моїм зятем. Він з глузду з'їхав. Рятуйте його!

– А де він нині перебуває? – поцікавилася медсестра.

– Як «де»? У президентському кріслі! З учорашнього дня! Сидить, а про мене забув! Забув, що я йому дочку Орочку на розтерзання віддала! Забув, що в дім пустила! Забув, що його колезі меблі допомогла придбати! Забув, що на море возила паразита! Забув, що чорною ікрою годувала!

– Чому він вас забув? – перепитала сусідка по ліжку. – Він же чи не щодня провідує вас, харчі приносить...

– Що ви знаєте! – визвірилася Аврелія Прокопівна. – Він державу очолив! Всім по посаді дав, а мене лишив напризволяще! У Гаазький суд поскаржуся!

– А як вашого зятя прізвище? – запитала медсестра.

– Рудик ім'я, а прізвище Медуза.

– Такого президента у нас немає, – резюмувала медсестра. – У нас глава держави – Петро Порошенко. Може, він – ваш зять?

Але Аврелія Прокопівна і слухати нічого не бажала. Злізла з ліжка, наказала принести одяг, у столицю завезти, в адміністрацію президента.

Медсестра таку поведінку пацієнтки пояснила для себе пересипанням. А сусідка по ліжку припустила:

– Напевне, в неї якась контузія...

І медсестра заходилася телефонувати завідувачу травматологічним відділенням. Мовляв, приїжджайте, у хворої дах поїхав.

В очікуванні лікаря, на всяк випадок простирадлами до ліжка Аврелію Прокопівну прив'язали, холодною водою напоїли.

А вона і далі:

– Згною паршивця! Не буде він державою правити без мене!

Прибіг завідувач відділенням. Що та як почав розпитувати. Йому пояснювали, гіпотези висували...

Вислухавши всіх присутніх, завідувач наказав розв'язати Аврелію Прокопівну, присів біля неї і сказав:

– Ваша правда, жіночко: ваш зять став президентом. Але не нашої країни, а якоїсь острівної, де ні умов для проживання, ні чистого повітря. Довкола – пустеля та хижі звірі. А найстрашніше – жодної жінки! Одні чоловіки сновигають!

Сказав і поглянув на Аврелію Прокопівну, натякнувши медсестрі приготувати порцію снодійного. Та, на превеликий подив, Аврелія Прокопівна полагіднішала, звелася, зачіску почала поправляти:

– Ви правду, лікарю, мовили? Якщо це так, то того мій зять і заслужив! Нехай президентствує у пустелі, поки піски не занесуть. А ми з родичами якось і без високих державних посад обійдемося. Лише б язик загоївся...

– Загоїться, – підбадьорив пацієнтку завідувач відділенням. – Ще кілька деньків – і випишемо. Лягайте спати, бо до ранку ще далеченько.

Та й полишив палату разом із медсестрою. І настала мертва тиша.

Аж сусідка по ліжку враз запитала:

Авреліє Прокопівно, а чи не перебратися заради посади зятя вам на той дикий острів? Будете першою та єдиною представницею прекрасної статі. Чоловіки шануватимуть, на руках носитимуть...

– Без Орочки я нікуди не поїду, – відповіла Аврелія Прокопівна. – Якщо мучитися, то вже разом.

І сама себе запитала:

– Цікаво, а на зятевому острові меблями торгують?

Та й поринула у глибокий сон із потужним хропінням і розмахуванням руками, що мало означати одне: спокою зятеві і на тому світі не буде.

А тим часом Рудик на кухні готував Аврелії Прокопівні в лікарню курячий бульйон і пік пиріжки з маком. За це Орочка пообіцяла пустити його в своє ліжко...

Урок

Аврелія Прокопівна обізвала Рудика йолопом за те, що той пропустив її першою у двері квартири, які впали їй на голову.

Рудику нічого не залишалося, як вхопити Аврелію Прокопівну на руки і винести для реабілітації у клумбу з розквітлими трояндами. Та оскільки під час приземлення квіти шипами вп'ялися тещі в пишне тіло, замість подяки пролунав істеричний крик:

– Убивають!!!

На цей крик вибігли старі і малі мешканці будинку. Старші почали витягувати за ноги з клумби постраждалу, викликаючи в неї ще сильніший вереск. А малі – реготали на все подвір'я. Лише любитель сенсацій пенсіонер Сиса здогадався зателефонувати рятувальникам, медикам і в поліцію. Першими на біду відгукнулися останні. Вони за годину вже були на місці надзвичайної події. Старший наряду сержант Порхавка наказав Аврелії Прокопівні спокійно лежати в кущах розквітлих троянд і ще спокійніше давати свідчення.

– Хто і за що вас, громадянко, удостоїв такої честі? – оголосив пункт перший свого опитування правоохоронець.

– Зять, – простогнала Аврелія Прокопівна. – І не честі, а горя...

На що старший наряду відрпортував:

– Уперше бачу, щоб зять виніс тещу у троянди. За це дякувати варто було б.

Ця репліка, наче пружина, миттю відірвала Аврелію Прокопівну від трояндового ложа і поставила на обчухрані до крові ноги.

– Та ви такі самі ідіоти, як і мій зять! – заявила Аврелія Прокопівна. – Забирайтеся геть, щоб мої очі вас не бачили! Разом із зятем!

Наряд підкорився, увічливо запросивши спантеличеного Рудика в поліцейський легковик:

– Поїхали з нами заради спільного спокою.

Пропозиція видалася раціональною. Таким чином Рудик опинився у відділку, яким віднедавна, як з'ясував потім, керує... його шкільний товариш. Саме він міцно обняв затриманого, а коли надворі почало сутеніти, запропонував:

– Друже, переночуй у нас. А вранці відвеземо тебе додому. За ніч теща вгамується – і все стане на свої місця.

І, не чекаючи відповіді, наказав черговому:

– Відведи людину в камеру-одиночку. Це – наш найбажаніший гість!

На заключній фразі начальник відділку зробив особливий акцент, тицьнувши вказівним пальцем у стелю поліцейського обійстя.

Черговий козирнув. Начальник поїхав додому відпочивати, а черговий взявся за церемонію приготування чаю. Аби справу пришвидшити, Рудик дістав із внутрішньої кишені піджака книжечку власних віршів і почав господарю кабінету їх схвильовано читати. Одначе той виявився не любителем римованих сплесків емоцій, а практичною людиною. Він попросив Рудика книжечку в подарунок. А коли це відбулося, охайно накрив нею великий келих із заваркою:

– Нехай настоюється!

Рудик мимоволі скривився, але протестувати не став, побоючись, що переспати ніде буде.

Після чаювання шляхи несподівано чергового відділку та Рудика розійшлися, як ключ і замкова шпарина. Черговий залишився на своєму робочому місці, а Рудик – у камері-одиночці. Тапчан був заздальгідь засланий поліцейським кожушком. Крізь єдине загразоване віконечко з коридору пробивалося тьмяне світло, завдяки якому Рудик вдалося прочитати вишкрябане чимось гострим на стіні камери благання: «Вася, відплати Маші!».

Чомусь Рудик злякався: «Тут побував якийсь убивця! Навіщо ж я сюди попросився?». Та за мить страх переріс у паніку, оскільки поруч з тапчаном Рудик помітив чиїсь

устілки. «Напевне, це єдина річ, що залишилася від розстріляного». Мурашки галопом поскакали по тілу, перехотілося спати й потягло в туалет. Відтак Рудик затарабанив у металеві двері:

– Відчиніть!!!

В «очку» з'явилося пильне око поліціанта:

– Ти чого бешкетуєш? Хочеш додатково п'ятнадцять діб отримати?

– Я в туалет хочу, – пояснив Рудик.

– А на той світ не хочеш? – закліпало поліцейське око.

Це ще більше роздратувало Рудика:

– Ах ти, перевертень! – закричав він. – Прийде вранці начальник – ти на моє місце сядеш! Хіба не знаєш, що він – мій шкільний товариш?

Та звідкіля поліцейському оку було знати про це. Воно ж належало іншому черговому, який змінив колегу. Причому, останній забув попередити про несподіваного клієнта в камері-одиночці. Тому грізно попередив:

– Ще галасуватимеш – отримаєш на горіхи!

Горіхів Рудик не любив змалку ні в прямому, ні в переносному значенні. Тож вирішив змиритися з раптовим страхом і з неможливістю потрапити в туалет. Зціпивши зуби, ліг на засланий поліцейським козушком тапчан і поволі задрімав...

Розбудив його скрип металевих дверей камери. На порозі стояв незнайомий поліціант:

– Піднімайтеся!

Рудик, розтираючи задубілі руки, вийшов із добровільної пастки.

На столі в чергового стояв знайомий келих із заваркою, накритий Рудиковою книжечкою, обкладинка якої від пари геть розповзлася.

Рудик від побаченого захотілося в цей момент ухопити цей келих з «кашкетом» і жбурнути ним в обличчя незнайомця у погонах. Але з порога почулося:

– То як, друже, спалося?

Озирнувся Рудик – а то начальник відділку.

– Та нічого, – сказав спокійно Рудик, вгамовуючи злість.

– Як «нічого»? – вихопилося в незнайомця в погонах. – Та він же, товаришу підполковник, всю ніч спокою не давав! Я ось на нього папери оформив.

Начальник знітився, а потім наказав підлеглому:

– Гарненько порви свої папери, щоб ніхто не бачив, якщо догани не хочеш отримати. Ти знаєш, хто цей гість?

– Ні, не знаю, товаришу підполковник. Попередник не пояснив. Якби не грюкіт у двері камери, про його присутність до ранку не відав би...

– Ех ти, лейтенанте, – зітхнув винувато начальник. – Це ж – мій шкільний рятівник! Списувати давав. А ще він – поет! Затямив?

– Так точно, – виструнчився підлеглий і якомсь збентежено промовив собі під ніс:

– А я то подумав, коли настоював чай: хто ж у нашому колективі книжки почав читати?

– Бери машину і відвези людину додому, – підсумував сцену з ненаписаної п'єси начальник...

У тещині двері Рудик попросив постукати лейтенанта. Вони відчинилися – і перед Рудиком і лейтенантом постала дебела постать із перекошеним від невдоволення обличчям:

– Хто цього розбишаку відпустив?

– Як «хто»? – перепитав лейтенант, зиркаючи на Рудика. – Начальник відділку! Це – його товариш!

– Та пішли ви під три чорти! Всі ви з одного замісу!

І дала дорогу Рудику. Лейтенант лише тоді здогадався, що то була Рудикова теща.

Відтоді, які б ситуації в квартирі Аврелії Прокопівни та її зятя не виникали, ніхто на «102» не телефонував. Тільки на «101», «103» і «104».

Пісня єднає

Аврелія Прокопівна зайняла зручну позицію біля телевізора, аби переглянути останні вечірні новини. І як тільки ведуча вимовила фразу «п'ятистам громадянам України видали ордери на нові квартири», колишня бухгалтер фірми «Дубові дошки» глибоко задумалася над значенням першого слова...

В ці хвилини за спиною почувлися тихі кроки. За звичкою, Аврелія Прокопівна подумала, що то повернулася з прогулянки її Орочка. Відтак, не озираючись, запитала:

– П'ятистам – це п'ятдесят чи п'ятсот?

І миттєво отримала зустрічне запитання:

– А в «Дубових дошках» всі були такі спеціалісти, як ви?

Це змусило Аврелію Прокопівну різко повернути голову, щоб побачити: перед нею стовбичив зять!

– А що, поцікавитися не можна? – стримано мовила. – Невже на твоїй фірмі, голубе безкрилий, всі такі розумні, як ти?

– Розумні – не розумні, але п'ятдесят від п'ятсот уміють відрізнити! – гордо відповів Рудик і приземлився в сусіднє крісло, щоб долучитися до перегляду вечірніх новин.

Але Аврелія Прокопівна була не з тих тещ, які вміли пробачати надмірну критику. Вона відразу вимкнула телевізора і попросила зятя:

– Переодягайся і берися за вибивання килимків! Завтра до моєї Орочки мають прийти гості!

– Які ще гості? – насупився Рудик.

– Нормальні! – ніби з гармати пальнула Аврелія Прокопівна. – А не такі, як ти!

І в цю мить поріг квартири переступила Орочка. Її рум'яне личко сяяло, як нещодавно повішена у спальні Аврелії Прокопівни імпортна люстра:

– Що трапилося?

– Та ген це доробало килимки відмовилося вибивати, – пояснила дочці Аврелія Прокопівна. – Начхати йому на твоїх, люба, завтрашніх гостей!

Личко Орочко враз згасло, натомість на ньому з'явилася дивовижна гримаса:

– Рудику, ти, мабуть, хочеш чорним стати...

Не встиг зять й оком кліпнути, як Аврелія Прокопівна вилила йому на голову з модерної вази застояну воду разом із зів'ялими трояндами! І так вдало вилила, що один із багряних листочків прилип Рудику до губ, наче пластир.

Орочка від такого майстер-класу рідної мамусі була в захопленні. Більше того, вона додала:

– А прати я твій одяг не буду! Сам кашу заварив – сам і розхльобуй! А ми з мамою підемо в ресторан!

– З якої нагоди? – обтрушуючись, взявся за уточнення Рудик.

– З нагоди річниці маминого шостого овдовіння! – відрапортувала Орочка. І невдовзі за нею та Аврелією Прокопівною зачинилися вхідні двері квартири, об які за якусь мить розбилася на дрібні скалки імпортна ваза.

Рудик переодягнувся і влігся на дивані обмірковувати назву нової своєї книжечки віршів, позаяк будь-який стрес посилював поетичне сприйняття ним довколишнього середовища. Щоправда, це обмірковування обірвалося на початковій стадії розвитку, бо з ресторану, що розташовувався через вулицю, долинула гучна музика і почувалася пісня у виконанні Орочко та Аврелії Прокопівни:

Хоч мені і не шістнадцять,
А вже літ – як тих курчат,
Я – ще киця, я – ще цяця,
Я – ще дівчина з дівчат!..

Рудик схопився, підійшов до вікна, відчинив його навстіж і затягнув і собі:

Щиро дякую коханій,
Що сидить у ресторані,
Б'ю поклони тещі теж,
Котра вийшла на манеж.
Поки будете гуляти,
Обіцяю вперше вам,
Що не буду ображати,
А віддамся пирогам!..

І в якусь секунду їхній спів злився в один потік, густий і нахабний, бо спершу у вікно ресторану, а потім у відчинене вікно квартири, куди нещасна доля закинула страждати Рудика, полетів камінець. Як пізніше з'ясувала слідча група на чолі зі знайомим для Рудика лейтенантом відділку, так відреагував на родинний талант любитель сенсацій пенсіонер Сиса, чим посприяв Рудику, Орочці та Аврелії Прокопівні в кількогадинній акредитації на території кімнати для тимчасово затриманих. І якби не Рудиків колишній однокласник в особі начальника відділку, ця акредитація могла стати постійною. А так все закінчилося безплатною доставкою всіх у рідну домівку з бодай тимчасовим визнанням Аврелією Прокопівною зятя таким, що заслуговує на одноразову повноцінну вечерю з правом опісля переглянути по телевізору останні новини.

На море

Аврелії Прокопівні раптово закортіло на море. І не лише тому, що набридло щодня по кілька годин бовтатися у ванній без глядацьких очей, а ще й завдяки телеповідомленню про настання літа, а значить, курортного сезону.

Утім, термін «курортний сезон» Аврелія Прокопівна не розуміла. Однак упевнено заявила Орочці:

– Збирайся, золотко, поїдемо туди, де й кури приймають засмагу!

На що Орочка весело залопотіла:

– Ой мамусю, я так довго чекала цієї нагоди! Уже три з половиною рочки мучуся в сімейному пеклі з цим

придурком Рудиком, а моря не бачила! Зараз дочекаюся, поки Рудик доміє посуд і винесе сміття, і почнемо збиратися в дорогу на теплий південь!..

Не минуло й двох годин, як в коридорі квартири стояли дві величезні валізи і рюкзак, наповнені бозна-чим. Невдовзі зі своїх закутків вийшли Аврелія Прокопівна, Орочка та Рудик. Теща була одягнена у широкі квітчасті шорти, футболку з номером «7», на ногах – капці сорок другого розміру, а голову прикривав солом'яний капелюшок жовтого, як курячий жовток, кольору, подарований одним із шести вже покійних наречених. Все це яскраво підкреслювало нестримне бажання Аврелії Прокопівни якнайшвидше побачити море.

Орочка ж навпаки – одягнулася, як на останній шкільний дзвоник. Оскільки її талія була втричі стрункіша від мамусиної, забронювала тіло темним, як ніч, платтячком з білим комірцем, взулася в кросівки такого ж кольору, а на кучері натягла Рудикову білу бейсболку з довгим, як власний язик, козирком.

Що ж до Рудика, то він зовсім не чепурився. Йому дісталось те, чого не могли на себе нап'ялити опецькувата Аврелія Прокопівна та довгонога Орочка. Якщо конкретніше, то Рудик одягнувся в суворий сірий весільний костюм, голову залишив без прикриття, а на ноги натягнув начищені до блиску коричневі сандалі.

– Присядемо на дорогу, – скомандувала Аврелія Прокопівна. – Бо невідомо, чи поталанить у вагоні посидіти. У нас же – ні квитків, ні гарантії, що таки дістанемося голубого дива.

Орочка та Рудик синхронно присіли на валізи, а Аврелія Прокопівна – зятю на коліна...

На залізничному вокзалі літня спека лютувала ще більше, ніж у квартирі Аврелії Прокопівни та її молодят. Але пасажирів біля кас було не так і густо. Тому Аврелія Прокопівна зуміла їх легко відтіснити від одного з касових віконечок і чи не зубами вирвати три квитки на дорогу до моря. Кажу «чи не зубами», бо до її рота ніхто ніколи не

заглядав, хоча дехто, зокрема Рудик, здогадувався, що в такому віці жінки мають право зубів і не носити.

Та це не головне. Головним було потрапити у потрібний вагон. На вказаний у квитках номер вагона натрапити вдалося досить швидко. Орієнтиром послужила найбільша черга. Вхопивши в руки три гігантські валізи та закинувши на плечі переповнений бозна-чим рюкзак, Рудик постогнав у бік черги на посадку. За ним із модними сумочками на плечах подибали Аврелія Прокопівна з Орочкою...

– Наш потяг прибув у місто – герой Одесу! – почула Аврелія Прокопівна, повертаючись у купе з туалету. Тож почала підганяти Орочку та Рудика:

– Хапайте речі – і на вихід! Приїхали!

Одеса є Одеса. Вона зустріла своїх гостей запахом тарані, дивовижними лексичними шедеврами:

– Дай, сліпий, зрячому дорогу, бо в мене радикуліт шостого розряду!

– Тих, хто до моря, чекає таксист дядя Жора!

– Кому на оперну виставу, підходити до лисого Сави!

– Якщо ви на базар, туди вас доставить кучерявий

Макар!..

Аврелії Прокопівні та молодятam потрібно було насамперед знайти тимчасове помешкання. З проблемою вони звернулися до лисого Сави. Той без роздумів відповів:

– Ви – мої!

І потарабанив трійцю на Дерebasівську, у той куточок знаменитої вулиці, де колись знімали «Місце зустрічі змінити не можна». Там їх уже чекали у дворі П-подібного двоповерхового дерев'яного будинку, що пройшов і Крим, і Рим, і мідні труби.

Суха, як тараня, власниця помешкання на другому поверсі коротко резюмувала:

– Усі три кімнати – ваші. Кухня – зліва, туалет – на вулиці. Плата – наперед, до моря доведе й велосипед!

Аврелія Прокопівна, зрозуміло, захопила найбільшу кімнату з міцними, хоча й давно не фарбованими дверима.

А Ороцці з Рудиком дісталася значно скромніша і без дверей. Тому довелося їх замінити прихопленням з дому передбачливою тещею рядном. Як в одній, так і в другій кімнатах з меблів були тільки бозна-якого віку дубові ліжка.

– Їх змайстрував за два дні до чергового відрядження у в'язницю мій коханець, – пояснила хазяйка. – Хотів забрати із собою, але в автозакові місця забракло...

– Не хвилюйтеся, – пригасила хвилі надмірної уваги до себе Аврелія Прокопівна. – На такому ми ніколи ще не спали. Буде дуже цікаво!

І заходилася розпаковувати валізи. Чого тільки з них не дістала! На світ Божий вибралися кульки з уже розмороженими варениками, пельменями, котлетами, трилітровою банкою сала, дволітровою – огірків, кількома літровими – кабачків, помідорів, капусти, набором горілки, вина, чаю та кави, упаковки пігулок, крапель, бинтів і вечірніх суконь!

Найбільше пораділа хазяйка помешкання, яка назвалася Ладою, з'яві колекції спиртного:

– Пропоную бартер: я вам – чорну ікру щовечора, а ви мені – сто грамів до апетиту!

На тім і зійшлися.

Торгувала Лада бочковим пивом і мала серед друзів одного з «ікродобувачів». В кінці робочого дня вона приносила баночку чорного делікатесу. Квартиранти ласо ним куштували, Натомість хазяйка стала повноправним учасником вечірніх посиденьок із випивкою та споживанням привезених Аврелією Прокопівною та молодятами всіляких страв. Через ті приготування Аврелія Прокопівна та Орочка частіше залишалися на кухні, ніж вибиралися до моря. Рудик же встигав і полоскотати ребра чорноморськими хвилями, і позасмагати, і взяти участь у кулінарських акціях. Йому, зазвичай, припадало вмикати та вимикати газову плитку, носити з ринку та чистити картоплю, а ще – мити підлогу, прати та сміття виносити.

Якось Рудик устиг дізнатися, що в місцевому супермаркеті оголосили місячник пільгового розпродажу товарів

першої необхідності. Про це й доповів Орочці, а та негайно переказала новину Аврелії Прокопівні, яка відразу всім серцем припала до супермаркету. Перебірливість, щоправда, дещо шкодили Аврелії Прокопівні під час походів на той розпродаж. Як правило, вона мало що купувала. Найбільшу втіху їй приносила можливість хоча б п'ять-шість годин щодня простовбичити в черзі, посперечатися, поштовхатися. Словом, любила Аврелія Прокопівна накопичувати всілякі приморські вісті, приносити їх на квартиру і за вечерею з чорною ікрою доводити нетверезій хазяйці Ладі, що Одеса найкраще пізнається на Дербасівській.

Попри втому, що нападала на Аврелію Прокопівну після чергового походу в супермаркет, вона не полишала надію знайти своє місце під одеським сонцем. Про саме море навіть не згадувала. І так увесь місяць. Перед від'їздом додому теща зважилася і зраділа, що стала важчою на десять кілограмів, а Орочка – на сім. Рудик же добряче похудав і спік спину. Очевидно, лише його організм не зміг пристосуватися до запропонованого Аврелією Прокопівною графіка курортного відпочинку. Але й це був результат життєвих перемін.

Харчі та кошти вичерпалися, хазяйку Ладу вигнали з роботи, місячник розпродажу товарів першої необхідності у супермаркеті закінчився. Прийшов час прощатися з матінкою Одесою. Квартиранти зібрали речі, подякували Ладі за чорну ікру та прихисток і вирушили у рідні краї.

Дорогою додому їм таки пощастило: стріли подругу Аврелії Прокопівни. Засмагла і бадьора жіночка майже всю ніч розповідала Аврелії Прокопівні та Орочці про те, яка чудова вода в Чорному морі та яке корисне ранкове перебування на пляжу! Аби зайве не перевантажувати пам'ять, Аврелія Прокопівна дала вказівку Рудику занотувати ті враження знайомої у записник для віршів:

– Може, щось колись толкове напишеш!

Круїз

Аврелія Прокопівна найбільше гнівалася, коли їй перечили або передчасно будили. Заодно обидва фактори сприяли її інтелектуальному розвитку.

Перечення виробляло характер. Характер чорта у спідниці. А передчасне будіння поповнювало її лексичний запас. І тільки одного разу на передчасне будіння Аврелія Прокопівна зреагувала позитивно. То було за часів вождя з позначкою на лобі, коли Аврелія Прокопівна перебувала ще в повному розквіті своїх шахрайських сил як бухгалтер фірми «Дубові дошки». Визволила її з непробудного сну рідна Орочка, котра про заміж ще тоді й слухати не бажала, а сама Аврелія Прокопівна домучувала лише першого нареченого. Визволила, повідомивши:

– Мамусю, я чула по телевізору, що корабель нашої держави ось-ось вирушить у всесвітній круїз із відвідуванням японських островів! Чи не хотіла б ти стати його учасницею?

– А з якого порту він відчалюватиме? – поцікавилася Аврелія Прокопівна.

– З одеського, здається.

– О, так це чудова нагода побачитися з батьківщиною сатирика Жванецького! Збери мені речі. Я попливу, – захоплено промовила Аврелія Прокопівна і залопотіла старими капцями у ванну кімнату.

Наступного дня мамуся Орочки була в Одеському порту на борту пасажирського корабля-красеня. А ще невдовзі – на японських островах, звідки повернулася додому з деякою затримкою, але з повною валізою гостинців для себе та Орочки. Собі Аврелія Прокопівна подарувала пухкий халат із японськими гаслами та двокасетний магнітофон із набором записів японських пісень. А Орочці привезла кілька десятків... чоловічих сорочок. Що вони – чоловічі, Аврелія Прокопівна дізналася від самої Орочки, як і дізналася про те, що для одноразового використання.

Тому спільно з дочкою прийняла таємне рішення подарувати ці вироби любителів сенсацій сусідові Сисі.

– Йому вже недалеко до смертного одра, знадобляться на тому світі, – зі слізьми на очах підкреслила тоді і на всяк випадок порадила Ороцці ці сорочки... попрати. Орочка слухняно взялася за справу: вкинула вироби у пральну машину, засипала порошком – і з годину прокрутила... З машини вона дістала збитий клубок паперу.

Аврелія Прокопівна, коли це побачила, неймовірно запечалилася. Їй так жаль стало сусіда Сису, який міг би не раз по-святковому одягнутися на тому світі!

Той перший та останній у житті всесвітній морський круїз розширив кругозір Аврелії Прокопівни, навчив відрізняти справжні сорочки від одноразових. А ще Аврелія Прокопівна завдяки тій подорожі полюбила японські пісні. Полюбила настільки, що заповіла Ороцці:

– Як Всевишній покличе мене, донечко, до себе, увімкнеш на прощання ці записи. Нехай вороги почують – і лопнуть од заздрості!

Єдине, в чому злукавила Аврелія Прокопівна: Всевишній не збирався її кликати до себе. На рандеву учасницю круїзу чекав і ніяк не міг дочекатися сам Чорт, хоча про це вона не здогадувалася. Бо була ще переповнена життєвою енергією та планами пережити ще не одного чоловіка, довести до інсульту чи інфаркту ще не одного родича, сусіда чи знайомого, віддати заміж Орочку, переконати молодят у шкідливості пологів і тим самим сконцентрувати всі ресурси для довгого й безтурботного життя.

Зрештою, безтурботним воно не виявилось. Вплинули аж ніяк не потойбічні сили. Просто дався взнаки характер Аврелії Прокопівни. Від кого він їй дістався – не знала. Знала єдине: дістався надурняк.

Рекорд

Аврелія Прокопівна з молодих літ була неабиякою стрибункою. Але про це ніхто в місті не знав, оскільки вона стрибала, зазвичай, у гречку і потайки від людського ока.

До першого заміжжя Аврелія Прокопівна досягла в цьому виді спорту непоганих результатів: стонадцять прокльонів від жінок коханців, кілька десятків синців під очима, понад сотню стусанів під ребра та два останніх попередження про можливе відбиття клепки.

А коли взяла перший шлюб, досягнення пішли по висхідній: її лупцювали кожного дня, а то й кожної ночі. За весь же період сімейного життя, завершуючи проводами в останню путь шостого нареченого, Аврелія Прокопівна зуміла накопичити стільки ворогів серед своєї статі, що змушена була постійно змінювати зовнішність, одягаючи одного дня спідницю до колін, іншого – вище колін, а ще іншого – майже до пупа. І лише коли стала вільною матір'ю-одиначкою, дещо вгамувала свої стрибунські пристрасті, зосередивши увагу на передачі набутого досвіду дочці Орочці.

Відразу після весілля Аврелія Прокопівна дала Орочці настанову:

– Плюнь на чоловіка і живи у власне задоволення! Бо коли почнеш перейматися його проблемами, власні залишаться нерозв'язаними. Я так жила, тому й пережила шістьох майстрів напитися, наїстися і похропти під боком.

З тих пір Орочка лиш раз на рік витрушувала одяг свого Рудика – у день його зарплати. Решту обов'язків передала чоловікові, зауваживши:

– Руки не відпадуть, якщо пильнуватимеш і за моїм гардеробом, і за моїм шлунком!

Рудик не перечив, бо любив Орочку тільки за те, що вона погодилася носити його прізвище Нюня, відмовившись од власного – Козюлькіна. Погодилася носити без перепочинку і без грошової компенсації, а тільки за соціально-економічне обслуговування в рамках програми «Так козлам і треба!».

Стрибунських якостей, на відміну від мамусі, Орочка не проявляла. Вона, вочевидь, берегла їх на майбутнє, бо час від часу запасалася засобами для виведення синців під очима, знеболюючими кремами, зміцнюючими та відновлюючими коси шампунями, перуками, окулярами і навіть милицями.

– Знаєш, Рудику, – запитала одного разу чоловіка Орочка, – що мені в тобі імпонує?

І відповіла – як відрубала:

– Те, що не хропеш, коли спиш, і не читаєш віршів, коли виконуєш свій чоловічий обов’язок!

Воно так було й насправді. Адже Рудика Орочка пускала в своє ліжко лише двічі на три місяці. Причому, в респіраторі, який не пропускав звуків. Але це були дрібниці у порівнянні з проблемами Аврелії Прокопівни, які вона намагалася усунути в час вимушеної через чорне піднебіння самотності. Одна з них полягала в тому, щоб відбити у сусіди Соси потяг до сенсацій. Це ж через його повідомлення на «103» чи не кожного кварталу Аврелія Прокопівна змушена носити руку чи ногу в гіпсі, а голову – в бинтах. Це ж він, Сиса, дав знати, що на Аврелію Прокопівну напала «швидка Настя» в той час, коли насправді відібрати в неї життя намагався закреп.

Але помсті перешкоджав високий паркан, що відгороджував під’їзд Соси від решти під’їздів багатопверхівки, в якій мешкала і Аврелія Прокопівна. Цей паркан потрібно було подолати. І підсобити Аврелії Прокопівні вирішив зять. Він згріб тещу і перекинув її через високу перешкоду! За месницею тільки засвистіло.

Зять уже було долоні почав потирати. Аж тут Аврелія Прокопівна завдяки сусідовому злому псу прилетіла назад, гепнувшись мішком на улюблену трояндову клумбу. Відтак Сиса змушений був знову телефонувати на «103», попри побитий Аврелією Прокопівною рекорд міста із подолання висоти.

Зміни

Вперше за час перебування у приймацькому полоні Рудик мовив Аврелії Прокопівні інтелігентне:

– Будьте ласкаві...

Ні, він не змінив свого ставлення до тещі. Щоб цю фразу вимовити, ой скільки нервових клітинок йому коштувало! Але відступати не було куди. Попереду чекала таємна операція. І зовсім не в хірургічному відділенні, а у фірмі «Дубові дошки», де заробила собі пенсію Аврелія Прокопівна, і де залишилися її старі аферні зв'язки.

Справа в тому, що Рудиковому колезі по літературному цеху потрібні були меблі для щойно отриманої квартири. Власне, їх можна було придбати будь-де і за будь-якою ціною. Але колега належав до тих служителів Музи, які ще до написання перших римованих рядків уявляли себе з лавровим вінком на голові. Йому здалося, що і «Дубові дошки» мали віддати честь.

– Рудику, – попросив новоселець із гусячим пером за вухом. – Я знаю, що твоя Аврелія Прокопівна за торгів махінації ледь не потрапила на нари. Здійснити мрію ми їй допоможемо. Вона організує мені завіз меблів із вигодою для себе, а я на неї настрою куди слід. І мою проблему розв'яжемо, і заодно твою, відправивши тещу бодай на короткий термін у в'язницю.

Ця ідея Рудику припала до душі. Тим паче, що колега в додачу пообіцяв написати на Рудикову нову книжечку позитивну рецензію в тиражованій газеті. Отож попросив Аврелію Прокопівну:

– Будьте ласкаві, допоможіть добрій людині!

Аврелія Прокопівна після дводенної паузи увійшла в становище, отримавши від зятя запевнення:

– Ваше добро ніколи не забудуть. Коли полишите цей світ, на пам'ятникові обов'язково будуть викарбувані щемливі віршовані рядки. Ми їх вже приготували, чекаємо лише на момент.

Скупа сльоза покотилася з лівого ока Аврелії Прокопівни, і пролунало довгоочікуване:

– Яка адреса замовника?

Невдовзі Рудиків колега зателефонував і повідомив, що операція пройшла успішно, меблі на місці, Аврелії Прокопівні всунув хабара. І запросив Рудика на консультацію щодо подальших дій.

Рудик у передчутті життєвих змін відгукнувся на запрошення. Які деталі просування Аврелії Прокопівни поближче до прокуратури хлопці обговорювали і скільки часу – і досі невідомо. Відомо лише одне: коли Рудик повернувся з таємної наради, у своїй кімнаті ліжка не побачив. На його місці валялася записка, написана почерком Орочки: «Купи собі інше лігво. Це мама забрала для повного комплекту меблів шанованому замовнику».

– Ось тобі і зміни, – пробубонів Рудик. – Тепер доведеться спати на підлозі...

І рвучко сів за письмовий стіл творити нову книжку, щоб за неї потім вторгувати гроші на нове ліжко. Бо поки колега збирається писати донос на Аврелію Прокопівну, може спливити немало часу. Та й чи не передумає він підставляти їй ніжку?

Рудик напружив мізки, пригадав колись почуті від подруги молодості Аврелії Прокопівни враження про море – і заходився виливати збентежену душу на папір. За стіною, у кухні, Аврелія Прокопівна відчайдушно брязкотіла каструлями та мисками, ще відчайдушніше лаялася та повчала рідну Орочку, як жити на білому світі, як обводити чоловіків довкіл пальця. Але Рудик на те не звертав жодної уваги. Він видавав рядок за рядком:

У хвилю моря кину тіло,
Привіт креветкам передам,
І сонцю, котре догоріло,
Кивну-моргну, як до мадам.
Нехай гукають жінка й теща,
Нехай благають: – Повернись!
Я буду слухати, як плеще
В долоні синя-синя вись...

Писав – як дихав. А перед очима стояло конфісковане Аврелією Прокопівною ліжко. Рудик здавалося, що й воно осиротіло, потрапивши в чужі стіни. І чи не вперше в житті заривав, скроплюючи слізьми, мов дощ городні рядки, своє письмо...

Раптом двері кімнати відчинилися – і на порозі постала неповторна фігура Аврелії Прокопівни та пролунав її занудливий голос:

– Нове ліжко будеш замовляти? За місяць доставлять, якщо відпустиш Орочку у всесвітню подорож.

Рудик вхопив підставку для письмового приладдя – і жбурнув нею у рамку дверей!..

Схильний до сенсацій сусід Сиса змушений був зателефонувати на «103».

Багатство з неба

Пересварившись з усіма родичами, сусідами і знайомими, Аврелія Прокопівна заявила Орочці та Рудикі:

– Переживу!

– Правильно зробите, мамо, – підставила рідній людині своє плече Орочка. Рудик теж вставив своїх п'ять копійок:

– Ще ніхто від спокою не віддав Богу душу.

– Не сподівайся на мій спокій, голубе, – пішла в наступ відразу Аврелія Прокопівна. – Я тебе гризтиму.

Мовленому Рудик повірив, позаяк про гострі зуби тещі знав не з чуток. А тому облишив дискусію.

А пережити Аврелія Прокопівна зібралася не наслідок своїх сварок, а опонентів. Так-так, вона поставила за мету піти з цього світу останньою. Принаймні у рідному місті. Для реалізації задуманого їй потрібні були додаткові фізичні та моральні сили. Особливо моральні, враховуючи те, що язиком молола ще досить продуктивно, руками розмахувати теж не розучилася, як і чвиркати жовчю, попри надмірні запаси жиру на тілі та злоби в очах.

Моральні в тому сенсі, що їй бракувало останнім часом Орочкиної підтримки. Дочка хоч ніколи й не пере-чила мамочці, але й не поспішала подавати копистку, миску та інші предмети першої необхідності під час власноруч організованих скандалів як в межах квартири, так і поза нею.

Чи не через це під час заключної дискусії на найвищому лайливому рівні із сусідкою Марієттою в центрі міста Аврелії Прокопівні довелося пускати в хід компенсуючу зброю – голі сідниці.

Власне, аби прожити довше за всіх, не обов'язково чекати, поки опоненти вимруть. Можна їх достроково відправити на той світ. І цей напрям активної діяльності Аврелія Прокопівна взяла на озброєння. Для підсилення психологічних атак почала залучати чорне піднебіння. Саме це піднебіння Рудик помітив, коли Аврелія Прокопівна обізвала його антихристом. Помітив і розпіарив на все місто.

Відтоді ніхто не дивувався, що від виголошених нею афоризмів вуличні коти втрачали дар нявчання, собаки справляли свою нужду на ходу, автоінспектори ковтали свистки, водії забували правила вуличного руху, а світлофори починали блимати трьома кольорами одночасно.

До речі, чорне піднебіння Аврелії Прокопівни одного разу спрацювало й на позитив. Коли теща Рудика роззявила рота, спостерігаючи за карколомними віражами голу-бів, одна з птиць вцілила їй прямо в маківку! І тоді двонога мішень у спідниці неймовірно стішилася:

– Це на гроші!

Та й чи не щодня почала ходити на те місце, роззявляла рота з чорним піднебінням, аби прикмета збулася якнайшвидше.

І таки свого дочекалася. Під час чергового сеансу збагачення Аврелію Прокопівну збила з ніг неймовірно нова іномарка! Жінка залишилася живою. Тільки язика

прикусила. А ще отримала від переляканого водія компенсацію за наїзд посеред траси.

– Ось що значить вчасно роззявити рота! – хвалилася потім своїй Ороцці Аврелія Прокопівна. – Привчай до цього і Рудика-телепня. Нехай не протирає штани за письмовим столом, а виходить на вулицю, в небо задивляється! Там ген скільки лайна літає! Глянь, піввідра на голову і впаде. А піввідра, донечко, – це перспектива стати мільярдером. Думаєш, Ахметов яким чином розбагатів? А Янукович? Думаєш, він випадково стільки природних заповідників приватизував? Ге, знав, кому і як підставитися. І синів, очевидно, цьому навчав, і наближених... Саме тому вони щогодини костюми міняли, що під лайно потрапляли...

Орочка те слухала, кивала ствердно кучерявою головою та обіцяла:

– Я нашого Рудика на посаду директора громадських вбиралень влаштую! Знаєш, момочко, скільки там того золотистого добра? Якщо не лінуватиметься, постійно в ньому валятиметься! Та ще й зарплату отримуватиме!

Яким чином вона збиралася чоловіка посадити в прибуткове крісло – не відала. Головне – мамусю підтримала морально.

Ту розмову крізь шпарку дверей Рудик чув від «а» до «я». Тож письмове резюме у нього, поета, вийшло таке:

Допоки будуть туалети
І жирні птахи в небесах,
Я, зять, носитиму штиблети
Зі скарбом жовтим на шнурках.

Як бачимо, пропозиція Аврелії Прокопівни та обіцянка Орочки припали до душі зятю та чоловіку. Але полишати літературні муки Рудик не збирався. Він вирішив поєднати їх з роботою директора громадських вбиралень міста. І став чекати, коли Орочка подасть йому ключі начальницького кабінету.

Не такий

– Не такого ти, дурепо, чоловіка знайшла, якого я хотіла! – зізналася Ороцці на черговій сімейній нараді без участі Рудика Аврелія Прокопівна. – Справжні чоловіки вілли зводять, скандали влаштовують. А твій Рудик тільки пилюсочить, пере, посуд мие, куховарить, за продуктами бігає та вірші пише...

– Та ви ж, мамо, радили хапати будь-якого, аби лиш руки та ноги мав, – здивувалася Орочка.

– Так, але мав би ще мати гроші! Нагадала дочці свої вподобання Аврелія Прокопівна. – Гроші! Ти розумієш?!

– Таж Рудик їх приносить, коли гонорар отримує, – закліпала очима-блискавками Орочка. – Віддає все до копійчки. Хіба він винен, що ті гонорари такі мізерні?

– Та нині й на Нобелівську премію не протягнеш! – відчикрижила мамуля. – Ти обіцяла влаштувати Рудика на посаду директора громадських вбиралень. От і влаштуйте, поки я не передумала чекати й поки посаду ту не зайняли.

– А така посада насправді існує? – спохопилася Орочка.

– Що? – закотила очі під лоба Аврелія Прокопівна. – Якщо й не існує, то буде існувати! Я зараз зателефоную одному знайомому і все поставлю на місце.

І зателефонувала:

– Алло, це Радивон Радимирович? Здрасте. Це я, Аврелочка. Як давненько ми з вами не бачилися. Востаннє, здається ми з вами, Радивоне Радимировичу, розмовляли під час вашого свідчення проти мене. Дякую ще раз за те, що їх не вистачило для винесення мені вироку. Ви тоді не допрацювали. І слава Богу. За це я вас ціную і пам'ятаю як людину з великої літери і як начальника комунального господарства міста... Що кажете? Ви вже не начальник? А чому? На пенсію пішли? А я збираюся виходити заміж! Всьоме. Хотіла б, аби ви за дружка у мене були. Ви не проти? Ні-ні, це ніякий не жарт. Я жартувати не вмю, ви ж знаєте з після судового моменту, коли я вам жирного

ляпаса дала. Але ви не образилися. Тільки знепритомніли. Пам'ятаєте? Так чинять справжні чоловіки, а не такі, як мій зять!.. Хто мій зять? Нюня! Справжня нюня! Але я веду ось до чого. Ви не підкажете: громадським убиральням директора не треба? Зять так мріє про цю посаду, що вдома з туалету не вилазить. Ароматами насолоджується...Куди мені піти? Під три чорти? Ну й ви грубіян, Радивоне Радимировичу. Не грубіян, а ціла свинюка з квадратним рилом! Ось що я вам скажу!

І Аврелія Прокопівна кинула слухавку на стіл:

– Ти бачиш, Орочко, як світ перевівся? Була одна на все місто знайома людина, з якою ще не пересварилася, і та скурвилася! Напевне, нам так і не вдасться Рудика до лайна наблизити. А жаль. Якби вдалося, розбагатіли б ми, знову на море поїхали б чи у всесвітню подорож! Уже не в Одесу, а на заокеанські торги!

І так зажурилася, так запечалилася, що не помітила, як день минув, як зять Рудик накрив стіл і лагідно попросив:

– Будьте ласкаві, сідайте, Авреліє Прокопівно і ти, Орочко, за стіл. Я з кухні все чув. Тож відзначимо першу, нехай і невдалу, спробу вибитися в мільярдери.

Враз зажура Аврелії Прокопівни змінилася на криву, а все ж посмішку. Вона підійшла до Рудика, обняла й прорекла:

– А ти – ще не останній ідіот!

Цим вона підбадьорила засмучену Орочку, яка було геть втратила надію на отримання Рудиком від мами бодай такого скромного компліменту.

Пили дешеве вино та заїдали його під звуки японської музики улюбленою стравою Аврелії Прокопівни – тюлькою пряного посолу...

Що було вранці, здогадатися не важко. Аврелія Прокопівна вигнала зятя з квартири, а Орочка подала на розлучення. Теоретично. Бо практично це зробити не дозволила Орочці діарєя, що напала після вживання дешевого вина та тюльки.

Така ситуація Рудика повністю влаштувала, бо вино заїдав сухарем. А до словесних проносів Аврелії Прокопівни давно звук як до складової повноцінного приймацького існування. Хоча, правду кажучи, його не полишала надія на те, що Орочка таки подасть заяву на розірвання шлюбу, а суд її задовольнить. Адже спати на підлозі ставало все холодніше, попри те, що надворі стояв лише вересень.

Інтерв'ю

Аврелії Прокопівні таки поталанило. По-справжньому.

З-поміж недругів їй якось стрівся співбесідник в особі кореспондента місцевого телеканалу. Стрівся серед білого дня просто на вулиці міста. І саме в ту мить, коли вона, Аврелія Прокопівна, перебувала в черговому тривожному очікуванні влучного пташиного пострілу. Адже так хотілося розбагатіти!

Перестрів і попросив відповісти на телекамеру на декілька запитань, на що Аврелія Прокопівна дала категоричну згоду.

Кореспондент запитав:

– За кого ви проголосували на нещодавніх виборах і чому?

– За себе. І тому, що розумніших не бачу.

– Ви виступали за дострокові вибори чи були проти них?

– Я завжди виступаю за вибори справжніх чоловіків. Щоправда, такі мені ще жодного разу в руки не потрапляли. То хилявий потрапить, то ледачий, то бідний, як лопух при дорозі... А від виборів я ніколи нічого не мала: ні привілеїв, ні спеціальної пенсії, ні недоторканності. Як знущався з мене зять, так і знущається.

– А чи не збираєтеся долучитися до якоїсь політичної сили?

– Мені і власної вистачає. Можу так хряснути по голові, що до смерті не оклигаєшся.

– А як ви ставитеся до шлюбу за контрактом?

– Ге, ви хочете, щоб я, перед тим, як оженити на собі якогось лайдака, ще й гарантії йому якісь давала? Хіба я маю обіцяти йому прекрасну долю, якщо люблю командувати? Нехай контракують ті кралі, що згодні жити і в підвалі. А я – не той прошарок. Я – колишній бухгалтер!

– А чи є у вас недосяжна мрія?

– Є, але я її досягну.

– Гаразд. А про що ця мрія?

– Про час, коли моя Орочка стане королевою Великої Британії, я – володарем всього світу, а мій зять Рудик – директором громадських вбиралень.

– О, у вас велика мрія. Особливо щодо зятя. А він хто за професією? Асенізатор?

– Якби ж то. Він – поет задріпаний! Замість того, щоб виробляти з лайна гроші, римує...

– Невже не присвятив вам жодної оди?

– Я його наклепів не читаю.

– Звідки ж тоді знаєте, що він вас ганить?

– Здогадуюся.

– Яким чином?

– Коли відправляємо його на кухню, написане ховає у сейф.

– А дочку не принижує?

– Спробував би. Я йому дочку віддала, я її в нього й заберу!

– Ви, виявляється, філософ.

– Попрошу не ображати. Я – бухгалтер!

– П'ятисот вам пробачень.

– Ти що, заодно із зятем? Ану пішов геть! Знайшовся мені душокопач...

– Я вже пішов. Лише скажіть наостанок: чому ви весь час, коли розмовляєте, в небо поглядаєте? Чи не в космос збираєтеся?

Але Аврелія Прокопівна відповідати не стала, позаяк згадала про більш важливу справу: очікування пташиної атаки.

Утім, осіння прохолода загнала все живе в куці, на дерева, в кафе, бари, ресторани, слідчі ізолятори, лікарняні палати і, звичайно, домівки. Як із зятями, так і без них. Тому особливих сподівань на удачу в Аврелії Прокопівни не було. Тому на всяк випадок, аби не змарнувати сонячну днину на всі сто відсотків, оголила руки до ліктів для оксамитової засмаги за так.

2015 р.

НЕЗВИЧАЙНІ СИТУАЦІЇ

– І коли ви вже навчитеся їздити за правилами?! – крикнув велосипедист у бік легковика, що обганяв його, – і полетів разом із двоколісним у глибокий кювет...

– На й носи! – наказав на полігоні командир підлеглому солдату, вручаючи протигаз.

– А для чого? – поцікавився солдат.

– Щоб дим туманом не здавався!

– На перехресті – знову ДТП...

– На те воно й перехрестя.

Мотоцикліст влетів у тролейбус із криком:

– Водію, газуй! За мною летить мій мотоцикл!

Завдяки стрімкому польоту спідвеїст дістався фінішу раніше свого мотоцикла!

КОРОТКИМИ ПЕРЕБІЖКАМИ

- *Тварина – не людина: доносити не побіжить.
- *Чорта із німбом на голові можна зустріти й серед нас.
- *Кріт свиню не перерисє.
- *Покаявся Мартин: закопав від копів вимитий бурштин.
- *У визволителі подався буревій...
- *Степан бульбу копа, а Мартин – бурштин...
- *Я їй – про інфляцію, а вона мені – про епіляцію...
- *Із династії він, правда: дурний син дурного тата!
- *Така теплінь, що мліє тїнь.
- *Комусь революція – момент істини, а комусь – момент зиску.
- *Гарант, доки не закладе сала за щоки.
- *Подає праву, а в лівій дулю тримає.
- *Не щити дерев'яні додавали віри в перемогу...
- *Ложка води від незнайомця солодша глека меду від вданого друга.
- *Ніч не для перевірки снодійного.
- *Життя – від позіхання до зітхання.
- *Життєві орієнтири: холодильник, диван, телевізор.
- *Відгукувався лише на команду: «Сідай до столу!».
- *Його хвороби обминали як страшну заразу.
- *Щодня – по листку з календаря!
- *Із політики перекинувся з кулаками на опонента.
- *Жили – як голубців пара: хизувалися, поки їх не з'їли.
- *Працював, як годинник. Поки накручували.
- *Пише книги методом сканування чужих текстів.
- *Захисник, в якого у крові язик.
- *Такий ловкий загарбник, що навіть горба на власній спині вважає трофеєм.
- *Чує «ні», а вдає, що то до свині.
- *Де закінчується здоровий глузд, там починаються повадки хижака.

*І ситого звіра остерігайся.

*І на найсильнішого хижака знайдеться мисливець.

*Так на сусіда гострив зуба, що стер його в порошок.

*Якщо вечори здаються вам ранками і навпаки, протріть очі.

*Не переконуй, що життя – рай, якщо не побував у пеклі.

*Правдива пісня може звучати і з брехливих уст.

*Із появою вас на телеекрані народжується не лише ваша популярність, а й чиясь заздрість.

*Прогнутися перед ворогом і не втратити при цьому поваги у друзів можна єдиним способом – прогнутися задом.

*Якщо вам дають менше років, ніж заслуговуєте, цілуйте руки адвокату.

*Зцілення чи склеювання?

*Кухарю, якщо готуєш несмачно, тебе можуть з'їсти!

*Краще мати діряві черевики, ніж діряву пам'ять.

*Якщо вас не бере сон, візьміть його!

*Звичка рано вставати чи необхідність у пізню пору відчиняти комусь двері?

*Якщо думаєте, чим зайнятися, значить, ви вже при роботі.

*Бог зводить, чорт розводить.

*Де гарна пара, там ревнощів хмара.

*Безсилим б'ють із задоволенням, сильних – з острахом.

*Правила поведінки вовчої зграї коректувати можуть не юристи, а мисливці.

*Нестача породжує бідність і заздрість, а надмірність – дурість і зверхність.

*Сміття є сміттям навіть у дорогому контейнерові.

*Зі стихією не судяться, а протидіють їй.

*Як правило, чиновники беруть на себе відповідальність, але несуть її у винятковому випадку.

*Свині їдуть завжди з виском.

*До мудрих порад, зазвичай, прислухаються тільки мудрі люди.

*Письменники поділяються на тих, які пишуть удень, уночі, будь-коли і талановито.

*Дипломований спеціаліст чи дурень із документом?

*Бреше, не вилазячи з будки.

*Для декого краса світанку – у сніданку, а вечора – у вечері.

*Так ощадливо ставиться до використання світла, що розплющує очі тільки вночі.

*Із заплющеними очима та затуленими вухами дійшов до надірвання голосових зв'язок.

*Міська адміністрація звернулася з проханням до громадян скористатися номером телефону «гарячої лінії» і повідомити про наближення талих вод до приміщення органу виконавчої влади з метою своєчасної евакуації чиновників у безпечне місце.

*Змістовно провели шкільні канікули учні міста. Вони взяли активну участь у численних масових заходах: мітингах, пікетуваннях, маршах-протестах тощо.

*Оглух од власного сьорбання, хропіння, сопіння та висвистування носом.

* Заєць хвоста собі не відкусить.

*Радіо професійніше від телебачення, позаяк на ньому працюють розумні люди, а на ТБ – красиві.

*Поки не похована остання брехня, правді не торжествувати.

*Слава – що вулканічна лава: може знести на своєму шляху як ворогів, так і друзів.

*Гріх не виметеш за поріг.

*Власними руками не одягнеш чисту сорочку ні після народження, ні після смерті.

*Легше співати самому собі, ніж порожній залі.

*Не шукай щастя в гороскопах!

*Гра – не жура, але засмутити може.

*Найсумирніший гість, який їсть.

*Такий тупий негідник, що навіть бреше під фонограму!

*Тільки тим і займався, що копилив губу.

*Не спіши стару річ кидати в піч, не перевіривши нову.

*Немає значення, де ти виріс. Головне – ким виріс.

*Не жалійся на труднощі перед тим, хто не відає, що це таке.

*Між усмішкою та реготом – дистанція, яку має подолати сміх.

*Фірма валянків не в'яже, але звітує про виконану роботу.

*Що не сотка – то висотка, а в кожній тій висотці – шахраї на кожному кроці.

*Хто з другом бореться, той ворога ніколи не здолає.

*Не кожен, хто ховається за твоєю спиною, є другом.

*Нейтральну позицію займають потенціальні зрадники.

*Обличчям до ворога нерідко стоять боягузи.

*Скільки порядних людей загубилося у владних коридорах!

*Брак розуму стовідсотково компенсують висловлені дурниці.

*І запізнення, і передчасність в однаковій мірі таять у собі небезпеку.

*Мудра думка в голові дурня не приживається.

*Мізки – товар оптовий, розум – роздрібний.

*У заздрості таке ставлення до таланту, як у повії до негідного чоловіка.

*Щоб почути ближнього, не обов'язково мати музикальний слух.

*В окопі набив гулю на лобі.

*Наклеп – маска, за якою ховається негідник.

*Жадібності шлунку додають заздрісні очі.

*Вік людини визначається не кількістю прожитих літ, а глибиною її пам'яті.

*Мудрість – це успадкований досвід.

*Готового рецепту мудрості не існує. Він виробляється в процесі спіткань і спостережень.

*Свободу всяк розуміє по-своєму. Одному – це можливість робити будь-що, іншому – тільки добро.

*Навіть неплодоносне дерево не поспішай зрубувати. Можливо, тобі знадобиться його затінок.

*Великої сміливості не потрібно, аби сказати правду, перебуваючи в галасливому натовпі.

*Скільки зрізану квітку не підливай, вона все одно зів'яне швидше тієї, що висаджена у ґрунт. Так і з емігрантом.

*Ранні і пізні квіти дарують однакову радість. Тільки пізніх дочекатися важче. Так і з дітьми.

*Мудра думка для дурня – що запасне колесо для автівки без двигуна.

*Електронна книга витіснить паперову за умови, якщо останній на землі читач стане роботом.

*Прогноз погоди – це художньо-документальний твір із відтінком фантастики.

*Вирваного зуба чистити немає сенсу.

*Заздрісник визнає тільки той талант, який працює на нього.

*Виделкою юшки не начерпаєш, але рибину дістати нею можна.

*Знижка на харчі – не що інше, як компенсація покупцеві за здатність чи сміливість їх проковтнути.

*Серце заздрісника, як і боягуза, здатне тільки зупинятися.

*У безхатні двері ніхто не заходить.

*Талант співбесідника не в умінні гарно висловлювати думки, а в умінні їх відстоювати.

*Підмочену репутацію на сонці не висушиш.

*Напряма твого руху визначають не носки черевиків, а поставлена мета.

*Якщо не бачиш мети, не кивай на поганий зір.

*У відчинене вікно журавель не залетить.

*Якщо твоя рука піднялася на лебедя, на людину підніметься поготів.

*Раптова переміна погоди – не привід для непередбачуваних почуттів.

*Вареник купається у сметані доти, поки його не з'їдять.

*Як не насуплюй брови, рогами вони не стануть.

*Краще мерзнути на чистому повітрі, ніж грітися у смороді.

*Будь-яка праця заслуговує на шану, якщо від неї світ стає кращим.

*Страшне вовчечятко, коли поруч – його татко.

*З поганого спеціаліста керівна посада робить прекрасного бюрократа.

*Не шукай правди на телеканалах, а щастя – у горо-скопах.

*Не прибирають після себе лише паралітики та дебіли.

*Одні залишають після себе добрі справи, інші – рештки.

*Аби укласти угоду про перемир'я, не обов'язково розпочинати війну.

*Аби затіяти сварку про старе, досить про нього згадати.

*Покірний раб тішиться мискою юшки, бунтар – хвилиною свободи.

*Інколи з вішалки починається шибениця.

*Ледацюзі ніч коротка, а день довгий увесь рік.

*Блискавка – для очей, грім – для вух.

*У кобзарі не записуються, як і в страдники.

*Неділя не лише для застілля.

*Підприємства з підвищеним ступенем ризику – не що інше, як об'єкти заниженої вартості.

*Як правило, народжуваність партій випереджає смертність їхніх лідерів.

*Як важко бути великою людиною з мізерною зарплатою!

*Якщо не любиш свого, не полюбиш чужого.

*Слідство встановило організатора акції «Вставай, Україно!». Ним виявився будильник іноземного виробництва 1989 року випуску.

*На пам'ять покладайся, але про записник не забувай.

*Місцеву владу в особі сільського голови С.С. Петровчука вчора повалив первак баби Ганки.

*Пани чубляться, а в мужиків чуби не тріщать, оскільки мужики стали панами.

*Хто куди: Україна – в ЄС, а Росія – в Україну.

*Не людина, а скарб, якщо її оголосили в міжнародний розшук.

*Є особи високооплачувані і самооплачувані.

*Ліпше землетрус, ніж міндоходтрус?

*Соліст узяв таку високу ноту, що диригенту довелося терміново замовляти гвинтокрил.

*М'які умови кредиту можуть пахнути твердою лавкою.

*Не поспішай їсти мед ложкою, бо обляпаєшся!

*Звичку вітати будь-кого стоячи виробив завдяки лаві підсудних.

*І найрозпеченішою праскою шви болю не розривняєш.

*Любов до Вітчизни вивітрується разом із придбаними маєтками на чужині.

*Можна інкогніто накопичувати матеріальні цінності чи втрачати їх. А багатство чи бідність розуму не приходить.

*Найважче пробачити власну легковажність.

*Найповніші глядацькі зали збирають клоуни, незалежно від професійної приналежності.

*Чим яскравіші афіші, тим таланти тьмяніші.

*Хто – на прем'єру, а я – до прем'єра!

*Обіцяв кіт сало жабі...

*Якщо шашіль сточив дуба, не вини дятла!

*Між дійовими та дієвими особами – велика різниця!

*На словах – віддав би душу, а на ділі – здер би шкуру.

*Задихнеться, а не озветься.

*Для дурного похвала, що для дерева омела.

*Із перепусткою – проходять, без неї – прориваються.

*Тиша насторожує, крик лякає, а пісня манить до себе.

*Тільки й даху, що кашкет на голові.

*Як би довго не тривало бабине літо, про теплу піч дідам забувати не варто.

*Босий у Бога зими не благає.

*Краще дешева одежина, ніж розкішна домовина.

*Докір – скупому, що компас – сліпому.

*І найтеплішим кожухом не зігрієш холодне серце.

*Потяг до вишуканих страв – ще не ознака ваших конструкторських здібностей!

*Можна обмінятися будь-чим, тільки не розумом.

*Жодною посадою власної дурості не приховаєш.

*Посада – це ширма, за якою часто-густо ховаються великі негідники.

*Купуються і професії, і посади. Людина з купленою професією творить біди власними руками, з купленою посадою – чужими.

*Наполеглива людина йде до мети, нахабна – продирається.

*Маленький презент – од великого здирника.

*Девіз пристосованця: «Поближче – до колективного успіху, подалі – від колективних невдач!».

*Виховану людину просити пробачення примушує совість, негідника – звичка.

*Така галочка, що ніде й підпис поставити!

*В одну зміну працювати із жайворонком сова напросилася...

*Чотири пори року в одну звів, поселившись у холодильнику.

*Усі виправні колонії, в яких побував, вважає академіями!

*Виправна колонія випускає такий широкий асортимент виробів, що її начальнику вже ніде їх дівати!

*Податківцю! Не плутай податок із хабарем!

*Найкращий спосіб кинути курити – не починати курити!

*Аби зменшити апетит під час дієти, слід покласти зуби на полицю!

*Під час польоту з літака може вийти живим хіба що тренажерист.

*М'ясні страви обкачують у борошні, а осіб із свинячими звичками – в болоті.

*Якщо трендом сезону є шкіряні плаття, значить, жіночки, роздягайтеся до голяка!

*У Бухаресті відбулися змагання водіїв трамваїв, а в нас – ремонтників швидкісних «Хюндаїв».

* Американська першокласниця пожалілася сенатору на надмірне навантаження в школі, а наша одинадцятикласниця – рідній мамі на надмірне навантаження поза навчальним закладом.

*Будь-яка влада є владою лакеїв.

*Йти проти волі народу – все одно що гатити ріку човном.

*Той, хто обманює свій народ, обманює себе.

*Великою тінню дрібну постать не возвеличиш.

*Тінь завжди тимчасова.

*Після проведення «Дня відкритих дверей» у виправній колонії залишилися одні охоронці.

*Витримка – запорука міцності вина і нервів.

*Рота закривають, коли позіхають і кажуть правду.

*Трясуться від страху, холоду, лихоманки і поганої дороги.

*Сичать од злості і болю.

*Закоханій парі у ліжку плести інтриги ніколи.

*Жодна страва не принесе користі здоров'ю, якщо її не приготувати.

*Дим без вогню з'являється тільки при брехні.

*Щоб викликати кризу, телефона не треба.

*Для наведення порядку, прицілу не потрібно.

*Утриматися в керівному кріслі можна будь-яким чином, включаючи мертву хватку.

*Посидючість – гарантія геморою.

*Задуму в дурня може викликати хіба що закреп.

*Такий розум – що ні тепла, ні морозу.

*Обняв, як огонь ломаку.

*Чим тупіші опоненти, тим гостріший конфлікт.

*Рівень шани полеглих вимірюється не кількістю пролитих сліз.

*Від краденого відмовляються лише на слідстві.

*Позичив копійку лихвар жебраку...

*Під боком манірка – іще не мандрівка.

*Раж – не свиня, не заженеш у саж.

*Не зводь огороду довкіл чужого городу.

*І на околі мешкають красуні Олі.

*Від байдужості людська душа снядіє.

*Покісниця – літа спілого вісниця.

*Такий сплюх, що на лобі рій мух!

*У визволителі подався буревій...

*Поглянеш – мамула, а зачепиш – акула!

*Навіщо мірнику мочар?

*Невідь-звідки чірок вечері не принесе.

*Хіба думає хряк, як нажити нутряк?

*Норовить недомірок із несесер витягти на світ СРСР...

*Навіщо мертвому огиру обротька?

*Нирець, як побачить, що мосту кінець.

*І однохідь коня втомлює.

*Незамінний одинець: з-поміж пальців вилізе – і мир уже мрець.

*Околясом, околясом – та й лишився свинопасом.

*Від назимка молока не жди.

*Кивав бовдур на власний одур...

*Ступінь вчена в бугая – озія.

*Один поваб: жити, як раб.

*Потрапив рак у дірявий сак.

*Якщо нарощування нігтів коштує 100 гривень, то скільки ж треба заплатити за нарощування мізків?

* На вигляд – тухтій, а за повадками – змії!

*Про пагубу ніхто не мріє.

*Хижака видає оскал.

*Краси не додасть посуду ніякий опак, якщо гончар працює сяк-так.

*Тільки й користі з пожилця, що прикриває штаньми розколини стільця.

*На пагіллі білка не всидить.

*Обабок знає, де йому рости.

*Й оборіг сіна не порятує вовка від голоду.

*Відправили на покуту лисицю в курник...

*Попросилася жаба в полигачі до бусла...

*І порожній тлумак у дорозі знадобиться.

*Не позирай спишна на годувальника свого!

*Спотикач – до біди спонукач.

*Із чурбака дишла не витешеш.

*Доручили швенді перевіряти взуття на міцність...

*Не вчи боягуза тремтіти.

*Якщо – вчвал, то й ближче причал.

*Нечепура випікає очі, а нечема – душу.

*До хабарника – по інструкцію, як викоринити корупцію.

*Із лицемірів – у примірювальники масок!

*Поганому вершнику сідло не допоможе.

*Посієш паніку – збереш лихо.

*Для сім'ї п'яниця, що для рослин п'явиця.

*Легіт кашкета з голови не зірве.

*Звинуватив димохід лежака у задимленості...

*Не вина коцюби, що баняк у печі перекинувся.

*Не для того макогін, аби замінювати диригентську паличку.

*Так відрекомендує, що й за вік не відмиєшся.

*Слухав і зітхав: – Ах, яка дошкульна сатира... І чому її автор і досі на волі?

*Такі ціни на ліки від недуги серця і тиску, що інфаркт і гіпертонічний криз покупцю гарантовано!

*Мистецький захід видався настільки продуктивним, що всі його організатори опинилися в парламенті!

*Якби не сяйво нічних ліхтарів, він місяця на небі не помітив би.

*Чим щедріший спонсор, тим вартісніший проект.

*Чим ближче сидиш до сцени, тим важче перекладати бутерброди зі столу в кишені.

*Про наближення весни найкраще свідчать опалювальні батареї.

*Найнепередбачливіша для злодія справа – відчиняти незамкнені двері.

*Ох, як важко забути недоїдені в гостях страви!

*Не важливо, чим хворієте. Головне, що відвідуєте аптеки!

*Коли хтось радіє, так хочеться його зажурити...

*Коли у вікні сусіди цілу ніч світиться, твоя душа аж співає: «Як добре, що електроенергія така дорога!».

* Чим ближче будеш до потрібних людей, тим далі підеш!

*Чим ближче будеш до правди, тим далі тебе пошлють!

*Стільки грошей трачу на рибу! Зате скільки думок у голову приходять!

*Мжичка – теж водичка.

*Кому микати, кому мекати.

*Узяв рот язика в обмолот.

*Не виною жердка, що не висохла жилетка.

*Печаль – що жижа: не відпустиш – згориш.

*Хата без господаря – що жолоб без води.

*Ну й жох: ти йому: «Добрідень», а він тобі: «Ох».

*Той – хто, може, допоможе.

*Дали волю постогнать од болю.

*Вона – про моду, а він – про погоду.

*Жалівся Лаврін на міцний сусідський хрін.

*Реабілітував удав усіх, у кого життя відібрав.

*При схудненні нічого втрачати, крім кілограмів, розмірів та одягу.

*Межа між пощенням і розговінням в одних пролягає територією душі, а в інших – черева.

*Нічим не зітреш те, що намалює природа.

*Такі гості, що перемиють усі кості.

*Грюкання у двері – аж ніяк не вища стадія вихованості.

*Приємно, як із чужих пальців мед злизувати.

*Бог – на свята, чорт – на будень. Де ж то ми по смерті будем?

*Зайве нахабу впрошувати сісти за стіл.

*Кожному своє: хтось спокутує гріхи в самотній хаті, хтось – у будинку престарілих, хтось – у монастирі, хтось – у колонії. Найважче – у божевільні.

*Олігарх пересічній людині – не рівня: у нього коло знайомих обмежене.

*Зрадів, що обікрвав власний дім!

*Забери пиху – і залишиться лиш пху.

*Сучасного агресора не налякає пищаль.

*Не господар, а підпірка для одвірка.

*Плічка, та не для кожуха.

*Де при владі плутократи, там народу світять грати.

*Нагадав укотре про себе плямканням губами...

*Мова подібна автомобілю: щоб вправно нею володіти, потрібен клас.

*Беззубому переїдання не загрожує.

*Продав дуба – купив скіпку.

*Хоч і плачинда, та до рота цілком не запхаєш.

*Сухе русло, та й те піском занесло.

*На скору руч на бочку не наб'єш обруча.

*Хоч небосяг, але сонця не досяг.

*Кому наяда, а кому русалка.

- *Милиця від довгої дороги не милиться.
- *Чи ж мило, коли очі виїдає мило?
- *Спитав броду, коли забрів по шию у воду.
- *Замашки, як у дірявої чашки.
- *Закудкудач – нехай лис почує!
- *Як побачить плуга – дзижчить, як на липучці муха, а вгледить коровай – реве, як зірваний із прив'язі бугай.
- *У цієї панни на умі лиш марципани.
- *Отутечки – просто дулечки, отамечки – дулечки з мачечком.
- *Доля очерету: ноги – у воді, а голова – у вогні.
- *У потемках вогню не сховатись.
- *Спроста не розмикнуться вуста.
- *Усмак накупався в окропі рак.
- *Така морока, що не роздивишся впівока.
- *Звергнув би себе з п'єдесталу, якби був не з металу.
- *То об поріг спіткнеться, то лобом із одвірком зіткнеться.
- *Видно характер по кулаках.
- *Сумирний, аж кулаки трясуться.
- *Через довгий язик можна залишитися без зубів.
- *Нокдаун нокауту шлях прокладає...
- *Навіть коли їсть, видно на іклах злість.
- *Якби знаття, що дадуть на лапу за каяття.
- *З якого боку до нього не підійди – не обберешся біди.
- * Яка різниця, якщо голова – що сідниця.
- *А свідки звідки?
- *В оборонця за спиною – воля, в нападника – рабство.
- *Маска приховує ніщо або щось велике.
- *Від сорому горять, але не згорають.
- *На чужу волю зазіхають заздрісники.
- *Наймит – із поклоном, найманець – із петлею.
- *Ложкою ставка не висьорбаєш.
- *Вільній людині заздирать раби.

*Хто навіть подумки підтримує тирана, тому вік не знати спокою.

*Тирану начхати на будь-чії рани.

*Вояки і воячки всього світу! Нехай якнайшвидше настане той час, коли ви поміняєте військову форму на святкові сукні та костюми і почнете стріляти один в одного світлими очима в вічлятиме любов'ю у самісінькі серця, обмінюватиметеся взаємними закоханими поглядами, братимете в полон своїх глибоких і чистих почуттів, падатимете в теплі обійми, накриватимете один одного солодкими поцілунками, долатимете перешкоди сумнівів і вагань, окупуватимете довірою та вірністю, слухатимете канонади весільних маршів і всеперемагаючого: «Гірко!», носитимете на плечах і перед собою діточок, онуків і правнуків... Так буде. Ось лише згасне час тиранів і людиноненависників із кучим розумом і великою жадібністю – і настане вічна доба миру і справедливості. Моя Україна того хоче найбільше.

*Миючий засіб «Фініш» так справляється з брудним посудом, що той скрипить, як сімейний бюджет!

*«Ваніш» видаляє сто одну пляму оптом. У роздріб їх можна вивести слабшими засобами.

*Відмовився від вживання алкоголю і повністю перейшов на «Медихронал».

*Понадіявся глухий актор на німого сучлера...

*Гонору – хоч записуй в донори!

*І спека – бека, і холод – не цукерка.

*Виходять у люди прудконогі, а вибиваються – міцнокулачні.

*Справжню свиню чомусь не просять: «Будь людиною!».

*Не проси у Всевишнього того, чого не заслужив!

*Ти до нього – сміхом, а він по голові міхом.

*Всяка свиняка по-своєму балака.

*Якщо мізки – командний пункт людини, то вуха, очі, ніс і рот – її розвідувальні центри.

*Ніхто такий не розумний, як кандидат у депутати!

*Будь-яка влада – ніщо в порівнянні з диктаторством.

*Влада випробовує людину насамперед на здатність залишатися людиною.

*Добровільно владу залишають лише мерці.

*Після найвищого щабля влади – тільки політична або фізична смерть.

*Якщо б'є, значить, любить...бити.

*За одного битого сім і більше років дають.

*І на найшвидшому транспорті від долі не втечеш!

*Широкими кроками – у владу, дрібними – у народ, лежачи – на кладовище.

*Пес на прив'язі задрить бездомному, поки господар не нагодує.

*Як наша Осипа гарно хлипа!

* «Вистоїмо!» – лозунг стійких, «Вилежимо!» – девіз недозрілих, «Виповзаємо!» – правило блазнів, «Виживемо!» – гасло тарганів.

*У кожної людини є неомінальний і різний у часовому вимірі шлях – від материнського лона до могили, який іменується віком.

*Чесних біда об'єднує, лукавих – роз'єднує.

*Є народні депутати, а є порядні.

*Зареєстрована нерухомість – чоловік на дивані.

*Кожному браконьєру – по вольєру!

*Кожному корупціонеру на згадку – на лоба печатку!

*Кожному дурню – хоч би клепку манюню!

*Чим відрізняється ділова жінка від коханки? Ділова жінка признає зустріч, а коханка – рандеву.

*Відхропів депутатську каденцію.

*Якби не депутатський значок на лацкані, його можна було б вважати круглим дурнем.

*Виборчі округи постійно плутає з курортними перлинами.

*Пана видно по Канарах.

*Депутате! Взяв слово – передай його колезі!

*Хто не ризикує, той не має справи з автоінспекторами.

*Чудотворець: сіє зерна знань, а пожинає хабарі.

*Нерідко безробітними почуваються й високооплачувані чиновники.

*Той, хто вміє взяти, вміє й приховати.

*Чаєм кавомана не вгамуєш.

*Якщо з-під вашого носа щось поцупили, не лементуйте: «Поверніть вуса!»

*Не відправляйте телеграму в нокдаун!

*Краще погано піти з рингу, ніж гарно поїхати.

*Обід не той, що на столі, а той, що в шлунку.

*Безсилового жожака згряя не слухається.

*Краще непрошений гість – за столом, ніж прошений – під столом.

*Принцип «і вашим, і нашим» є не чимось іншим, як безпринципністю.

*Відкриття року для декого – це відкорковування пляшки з шампанським.

*Улюблений святковий тост: «Хто наливає, той і платить!»

*Думання починається там, де закінчується дорога.

*Найріднішою твариною інколи стає власне дзеркальне відображення..

*Сало – не кресало, але зігрітися ним можна.

*Не відрізнити баняка від чайника, а береться за роль начальника-повчальника.

*Поки чесні дискутують, як побудувати щасливе життя, злодії мовчки ним користуються.

*Зернятко мудрої думки найкраще проростає на початку дня.

*Якщо банк обіцяє спокій для ваших грошей, остерігайтеся, щоб вони там не заснули навіки.

*Тьма страхових компаній, які клієнтів лише страхують!

*Якщо проснувся й не намацав дверей, значить, спав не на них.

*Працював би, але гордість не дозволяє!

*В ідеї партії вірив доти, поки з неї не виключили.

*Успіх, у розумінні бездарних, – це 0 відсотків таланту, плюс 100 відсотків реклами.

*У сумі рейтинг усіх кандидатів таки склав 100 відсотків!

*Синця, а не щастя жди від підкови, що на нозі в норовистого коня.

*Претендент на пільгову автоматну чергу.

*Декому спокій тільки сниться. Безпробудно.

*Чим менше слів, тим менше помилок.

*Найоптимальніший цензовий вік для президента:

1) нормального – якнайдовший;

2) ненормального – якнайкоротший.

* «Бити чи не бити?» – ось питання правлячої коаліції.

*Натовп народу.

*Нині суд не там, де слухається справа, а там, де винесли вирок.

*Корумпована влада – що ялова корова: скільки її не годуй – не отелиться.

*Злопам'ятний претендент породжує мстивого володаря.

*Прицмокують не лише під час трапези.

*Відхрещується від воза, на якому їде.

*Будь-який режим – той же перукар: смирних стриже, не смирних калічить.

*Диктатори влади не віддають. Вони її гублять разом із власними головами.

*Найбільше затуркують людину новини.

*Просив серце й руку, а забрав трикімнатну квартиру.

*Припудрюючи власну зовнішність, припудрювала чужі мізки.

* Красивість – далеко не краса.

*Якщо раптово день перетворився на ніч, значить, вас чимось огріли по голові.

*Якщо світає, значить, наркоз вас полишає.

*Якщо проснулися в одязі, значить, ви – на роботі.

*Напряма смуг на вашій майці підказує, де перебуваєте: в каюті чи в камері.

*Обіцяв німий глухого перекричати...

*Казанок на вогні – ще не юшка в животі.

*Ловлять на гарячому, аби посадити в холодну.

*Хабарник найкраще клює на підставного хабарника.

*Говорити правду в очі можна за допомогою дзеркала.

*Щоб оголити ноги, не обов'язково натягати ковдру на голову.

*Від коліскової – до снодійного!

*Якщо всю ніч світиться у вашому коридорі, значить, не можете розшнурувати черевики. Якщо – у робочому кабінеті, значить, шукаєте істину. Якщо – в кухні, значить, ви – в пошуку їжі. Якщо – у спочивальні, значить, гонитеся за комарами чи б'єте пику жінчиному коханцю.

*Якщо у квартирі почали ходити ходором стіни, стеля і підлога, значить, розпочався землетрус. Якщо – тільки стеля, значить, сусіди розпочали гуляння.

*І найміцнішим сном настання нового дня не зупинити.

*Є крилаті вислови і є вислови-плазуни.

*Заради порозуміння в одному районі депутати прибрали в сесійній залі партійні прапори, в іншому – перегородки в туалеті.

*У ногах правди немає? Тоді в якій частині тіла вона базується?

*Пропонуємо увазі любителів шахів чергове завдання «Матюк у три ходи».

*Аби волосся на голові не випадало та щоб позбутися лупи, потрібно користуватися лисиною.

*При обрізанні волосся від 42 см – стрижка під наркозом!

*Акція «Квартира без охорони».

* Вперше на сцені театру – вистава «Останній вихід»!

*Відповіді на кросворд – у попередньому числі газети!

*Поїздки на море: Судак – від 100 грамів; Залізний Порт – від гвинтика; Затока – від берега.

*Прізвисько свині – не кожній людині!

*Інколи політична система нагадує нервову.

*Чому б аліментників не називати дитячими спонсорами?

*Не так розкішно жив, як поховали.

*Запиши крота у свідки...

*Якщо живіт росте, а мізки всихають, значить, ви – державний бовдур.

*Талант музиканта не в довгих нігтях.

*Злоби – аж тріщать лоби.

*Обійстя деяких сучасних українців відрізняється від тюрми лише відсутністю вивіски на брамі.

*Не прожив, а просудився.

*Якщо на вашу голову не налазить жоден кашкет, це ще не значить, що в ній побільшало мізків.

*Настільки дорожить добротою, що ніколи і ні з ким нею не ділиться.

*Прізвище має кожна людина, а ім'я – далеко не кожна.

*Його весь розум – у намальованих на лобі зморшках!

*Калькулятор і мобілка – ось і весь інтелект.

*Для декого духовна краса – у кольорах книжкових обкладинок.

*У його письмі – палка ненависть до граматики.

*Обличчя настільки виразне, що на ньому, крім рота, носа та очей, видно навіть синці.

*З кожною новою чаркою образ коханої все гірше проглядався на екрані мобільного телефона.

*Якби не мив рук, встигав би за обідній стіл.

*Запитання до науковців: Якщо песимісти частіше підхоплюють простудні інфекції, то чи не є це свідченням їхньої високої комунікабельності?

*Так піклується про власне здоров'я, що з лікарень не вилазить.

*Запитання до науковців: Якщо аромати цитрусових підвищують працездатність, то чому продавці цих фруктів часто-густо ледь повертають язиком?

*Запитання до науковців: Якщо білий хліб і макарони роблять людину млявою, то чому б ці страви не рекомендувати для неугамовних?

*Якби не реклама, про некупівельноспроможну продукцію мало б хто чув.

*Дивився зверхньо на упущення в роботі.

*Чим нижчий рівень фінансування, тим швидше тонуть справи.

*Дехто з виробників намагається поліпшити екологічну ситуацію в країні методом захоронення нітритів у ковбасі.

*Наявність таксометра в автомобілі — гарантія найдовшого шляху пасажира до місця призначення!

*Якщо вам постійно нагадує хтось про щось, значить, у вас склероз. А якщо – когось, значить, ви – неофіційний багатодітний батько.

*Якщо погас телеекран, не поспішайте дякувати пожежникам.

*Якщо цвях не лізе у стіну, це ще не значить, що ваші пальці залишаться цілими.

*Дехто не вішає сімейні портрети на стіни квартири не тому, що це нині немодно, а тому, що боїться ці стіни розвалити.

*Записка в порожній тюремній камері: "Пішов, щоб повернутися".

*У суддівському свисті розчинялися матюки футболістів...

*Дай, опікуне, волю супернику – і сядеш на лаву запасних!

*По руках б'ють майстрів крадіжок, а по ногах – віртуозів м'яча.

*Тренера шануй за вимогливість, а суддю – за чесність.

*У ворота влучити і мазило може, а в поперечину чи стійку – лише снайпер.

*Не плутай найвишуканіші облаштунки з піком спортивної форми!

*Чим коротша лава запасних, тим довший шлях до перемоги.

*На зеленому полі збирав жовті та червоні картки.

*Аби мати тверді переконання, цемент їсти необов'язково.

*Наївність і довірливість – не одне й те ж.

*Непоодинокі керівники нагадують собою нову мітлу без держака або стару мітлу з новим держакком.

*Не намагайся переплюнути верблюда!

*Картина у жанрі фантастики "Багач із книгою в руках".

*На роботі перебирає клавішами, а поза нею – жінками.

*Бородою трясти – ще не правду нести.

*Дірки в держбюджеті, зазвичай, стають каналами фінансового наповнення окремих сімейних бюджетів.

*Ідучи носом по бруківці, тіштеся, що неушкодженою залишиться потилиця.

*Провітрювання кімнати не передбачає довічного вигнання з неї мешканців.

*Не виконує обіцянок тому, що не хоче втратити клієнтів.

*І в неопалювальний сезон комунальники можуть гріти руки.

*Декому газ забезпечує неабиякий навар.

*Його математичні знання лімітовані кнопками телефону.

*До чужого руки не сверблять, позаяк змалечку чуже приймає за своє.

*Із ним кашу звариш. Але їсти її він тобі не дасть.

*Зустрічі переносить частинами. Щоб не надірватися.

*Бідкається, що в зубах відсутні дірки: кулінарських делікатесів ніде приховати.

*Догнали й перегнали Америку. По колорадських жуках.

*Від суцільної безграмотності – до грамотних шматків!

*З розумними мати справу йому тупість не дозволяє.

*Дурість спритністю компенсує.

*Якби міг, скрутився б у ріг, щоб тебе проштрикнути.

*Перед биком чи індиком червоніти небезпечно.

*На який бік не перевертай – із копійки гривні не зробиш, і край.

*Неповороткий, зате на язик прудкий.

*Чим вищий димар, тим швидше в печі приготуєш узвар.

*Тільки й мандрів, що довкіл колоди.

*Нагаєм біди не проженеш.

*Пазурами лоскіт увічний.

*Чи варто жалкувати за молодістю, якщо справжнє життя почалося на старості літ?

*Терен не дерен.

*За один присіст не відбудеш весь піст.

*Тільки й багатства на двох, що на камінні мох.

*Осока не для язика.

*На той світ потрапити легше, ніж на кладовище.

*Віхтем брови не наведеш.

*Залишайте, крилаті друзі, у вирії пташиний грип!

*Якщо тобі миттю дають місце у транспорті, значить, ти – немічна або вельми потужна людина.

*Смішні видання: обминають гумор.

*У дім до коханок голяка не забігають. А вибігати від них можуть.

*Смійся з дурнів, а не одурілих.

*Якщо знаєте, що ніколи не виграєте, але заради азарту продовжуєте купувати лотерейні картки, шлях до економії грошей та збереження азарту єдиний: перевіряйте картки, викинуті іншими гравцями.

*Кілери – спеціалісти одноразового використання, а зрадники – багаторазового.

*Пересів на рекламний спів. *Поки конає, доти про людей пам'ятає.

*Стільки накрив, що не вистачає родичів, аби те крадене на них переписати.

*Чомусь так рідко бажання вождів співпадають із бажанням їхнього народу.

*З роботи можна звільнитися за власним бажанням і за начальницьким.

*Скажи правду – і чекай роботи до самої смерті.

*Коли падають із яблуні, про яблука за пазухою не згадують.

*Не плутайте грошові заощадження з грошовими надлишками.

*Є керівники обдаровані й обхабарені.

*Якщо вас заїдає совість, це ще не означає, що ви – дуже смачна штучка.

*За "круглий стіл" нерідко сідають круглі дурні.

*Невже революція потрібна для того, аби нову владу укомплектувати старими кадрами?

*Навіщо командир, якщо військо ходить по колу?

*З ненажерливими чиновниками все зрозуміло. А що робити з тими, котрі без апетиту жити не можуть?

*Тому, хто вмирає від голоду, найчастіше радять попостити жадні ненажери.

*Мізерні живуть, щоб померти. Великі вмирають, щоб жити.

*Ох, скільки ж іуд нині святкує Різдво Христове та Воскресіння Господнє!

*Кара за гріх – шлях до справедливості. Кара за справедливість – шлях до гріха.

*Гуртом обсвищать уболівальники, по одинці – автоінспектори.

*Шлях до визнання бульдозером не прокладеш.

*Навіть крихтою хліба не ділися зі своєю трахесею.

*Собакам – житло, людям – притулок!

*Списування слів зі словників – чи не єдина благородна творча крадіжка.

*До уваги любителів нічного матюкання: розпочинається комариний сезон!

*Тобі заздять навіть тому, що співчуваєш іншим.

*Якщо у вашій присутності відчиняють квартиру – це одна справа. Якщо двері – інша.

*Це ж треба стільки змарнувати робочого часу, щоб дочекатися вихідних!

*Якщо вас кидає в холодний піт, значить, ви – у пастці. Якщо – у гарячий, значить, перебуваєте в парній.

*Не розкидайтеся вставними щелепами!

*Після святкування перехожі мали нагоду спостерігати за феєрверком вибитих зубів.

*До придбання горе-легковика боліли ноги, після придбання дерев'яніє спина.

*Знайшовши спільну мову, побилися.

*Перестрашувався: заповів поховати в броньованій труні.

*Одні актори запам'ятовуються сценічними образами, інші – позасценічними образами.

*Якби записати концертні виступи багатьох сучасних виконавців на магнітофонну плівку методом майора Мельниченка, жодна експертиза їх не ідентифікувала б.

*Сказав би, та майора Мельниченка поруч нема.

*Якщо ізолюємо злодіїв-мільярдерів од суспільства, повернемося до первіснообщинного ладу.

*Орфографічний гробник.

*Гарний будівельний матеріал, а дім – потвора.

*Використовуючи наукові терміни, творив наукову роботу, а вийшла глуха наукова стіна.

*Як довго на правах реклами перебуватиме дурість?

*Посіяв воші – зійшла скрута.

*Від гострого язика – порізи в роті.

*Якщо не достукався, значить, відкараскалися.

*Якщо до тебе прислухаються, значить ти – в терапевта.

*Якщо жінка роздягається, це ще не значить, що їй душно.

*Якщо вас на пенсію не проводжали, не відправляли й не виганяли, значить, ви на неї втекли.

*На розписування – із сиренами, на розлучення – із криком.

*Після себе в житті залишив лише недоношені речі.

*Знайшов правду. У власному записнику.

*Порада невдасі: не відходь далеко – може, хоч щось упаде на голову!

*Якби не вихідні, коефіцієнт корисної дії його робочих днів дорівнював би нулю.

*Заробити та увірвати солідну пенсію – далеко не одне й те ж.

*Як часто бездарних солістів виручають талановиті підспівувачі!

*Славою перших завжди марили як їхні дублери, так і їхні двійники.

*Світська вечірка – це демонстрація гардеробних запасів і приховування сімейних утрат.

*На урочистий прийом не обов'язково приходити з торбою для вишуканих страв.

*Бал – один, а скільки жирних плям на смокінгу!

*Із палаючого палацу виніс на своїх плечах королівську шубу.

*Остерігайся не того опонента, котрий має власну точку зору, а того, в якого – власна силова структура.

*Політик-популіст, позбавлений посад і привілеїв, є звичайним брехуном.

*Не полишай найманої квартири доти, поки не виплатиш за неї борг.

*Будь-яка погода ліпша негоди.

*Декілька автомобілів урядового кортежу можуть легко замінити на певний час у місці свого пересування тисячі інших транспортних засобів.

*За час свого депутатства залишив у спогадах земляків не одну гарну обіцянку.

*Відстоював інтереси тварин після кожного чергового рачкування в багнюці.

*Чутки про позбавлення його депутатської недоторканності почали ходити країною ще до того, як він став народним обранцем.

*Державний організм, позбавлений імунітету, піддається хворобам досить рідко.

*Збув партію лівого товару і купив правлячу партію.

*В'язень власних звичок.

*На життя дивився крізь пальці так довго, що вони закам'яніли й перетворилися на ґрати.

*З колег по успіхові – і заздрісникові інфаркт.

*Якщо сонце пропікає до кісток, значить, ви – дистрофік.

*З великого футболу команда подалася у пляжний через брак бутсів.

*Як часто рятівною соломинкою для команди, в якій граєте, стає футболка суперника у ваших руках!

*Один футболіст переходить з однієї команди в іншу заради спортивного росту, інший – заради розширення колекції спортивних форм.

*Від рекетира до зебракера – один тюремний термін.

*Дехто відрізняє наказ од прохання лише після запотилічника.

*Видавав би себе за Ісуса, якби на руках не чужа кров.

*Усі беруть, та не всіх беруть.

*Чим ближче до виборів, тим далі від правди.

*Вітер у мішок не збереш.

*Поки черевань схудне, спека спаде.

*Усе, що в нашій державі робиться, на краще ворогам.

*На злі язика б та добрі чиряки.

*Не там чисто, де не слідять, а там, де про крадіжку домовляються.

*Поліз на дерево блискавку роздивлятися...

*Якщо не переносите низьких температур, не ночуйте в холодильнику.

*Якщо ночуєте на сіні, значить, злодії в селі не перевелися.

*Якщо в продавця липкі руки, значить, торгує медом.

*Кому – корупція, а кому – «зелені» жнива.

*Багатократна вдовиця на виданні.

*Склавши руки, не сидить.

*Шукає своє місце в житті за допомогою лупи.

*Яка, питаєте, різниця між погоджувальною радою та координаційною? Велика! У першій вирішують, що украсти, а в другій – як і скільки.

*Звернися за порадою до дурня – і вік його пам'ятатимеш.

*У завидників тріщать чуби, у дурнів – лоби, у ненажер – животи, у злодіїв – спини, в олігархів – гаманці, у пересічних громадян – жили, кістки та нерви. А в нардепів тріщить усе разом.

*Де ви бачили, щоб антихрист Бога славив?

*Хто заспіває, хто підспіває.

*Десять Божих заповідей поміняв на десять статей Карного кодексу.

*Дурень любить перебувати в тіні мудреця лише в одному випадку: коли ніде сховатися від палючого сонця.

*Скільки чужих думок не підписуй власним ім'ям, вони твоїми не стануть.

*Найогидніша істота – дурень у латах розумника.

*Падаючи з кар'єрної драбини, шаблів не рахують.

*Хижий звір, хижий птах, хижа риба разом узяті не порівнюються з хижою людиною.

*Від стріли – до ракети, від вижити – до зжити.

*Втрачену свідомість можна повернути, а совість – ніколи.

*Обклався мудрими книгами – і спить...

*Поки останній невіглас залишить владу, у ній з'явиться не одна тисяча таких.

*Рай чи пекло не вибирають, а заслуговують.

*Диявола в раю важко уявити, а у владі можна.

*Перегорнути останній листок календаря можна й на початку року.

*Щоб піднявся рівень життя народу, владі не обов'язково пити за це щодня шампанське.

*Пузотивний герой.

*Взаємовідносини між владою і народом дійшли до автоматизму: як тільки вмикається зала Верховної Ради, слухачі миттєво вимикають свої приймачі.

*Відкрив майстерню з пошиття в дурні.

*Так весело провів свята, що з усіх нажитків залишився один регіт.

*Немає різниці, хто пожинає чиї лаври: діти батьків чи батьки дітей. Головне, щоб ці лаври не оподатковувалися.

*Якщо твої речі зникають у тебе ж на очах, це ще не вказує на заслуги Кашпіровського.

*Продовольчий склад виборчої комісії.

*В одному дворі – песці, свині, собаки, вепри, ондатри, перепілки і дикий господар.

*Вага совісті вимірюється кількістю випитого та з'їденого на безплатному фуршеті.

*Безстрашно пішов на цілеспрямований обман...

*Приймає заспокійливі поза чергою.

*Безжалісно викидають парникові гази в атмосферу.

*Собаки популярні в селах, коти – у містах, а дефіцитні чоловіки – на хуторах.

*Соціальні стандарти підвищили настільки, що дотягнутися до них практично неможливо.

*Прозорості в роботі досягли завдяки скляним перегородкам у кабінетах.

*Угода довічного утримання. Під вартою.

*Вожді племен. Рабовласники. Феодали. Поміщики. Капіталісти. Комуністи. Педофіли... Хто далі?

*Усе життя пив червоне вино, а причепилася біла гарячка.

*Перейшов на чотириразове харчування: щороку їсть раз у квартал!

*Передбачливий: свій міністерський кабінет обладнав так, що він може за хвилину перетворитися на камеру-одиночку.

* – І чому вам так не таланить? – у безлюдному місці запитав першого стрічного грабіжник.

*У бідної політсили – свої прибічники, у грошовитої – власні.

*Приєм відвідувачів – за попереднім хабарем!

*Заради влади можна і в брехунах побувати.

*Закон для всіх – один, тому й став дефіцитом.

*Безробітних можна побачити не лише на біржах праці, а й у владних кабінетах.

*Легенди народжуються і на поминках.

*Відсиджуючи робочий день від і до, дехто умудряється при цьому побувати в перукарні, в кав'ярні, на ринку і навіть у знайомого на іменинах.

*Від молока діти ростуть, а дорослі біднішають.

*Алергія на правду – аж ніяк не вроджена вада.

*Офіційний візит передусе робочому, а не навпаки.

*Уклін нижче пояса – ознака не шани, а підлабузництва.

*Скільки того робочого дня: 73 перекури і три вилазки в кафе «Все до чаю»!

*Внаслідок підрахунків голосів перемогу на виборах здобула провладна партія.

*Винесли тему не на обговорення, а на вулицю.

*Пережив наїзди батьків, учителів, дружини, тещі, рекету, податкової. Тепер переживає наїзди телекамер.

*Біда не в тім, що верхи так багато наобіцяли, а в тім, що низи вже не хочуть терпіти.

*Якщо на острові корінних жителів стало менше, ніж прибульців, значить, частина перших пересіла на човни других.

*А все-таки, до якого віку можна гратися в політику?

*Правда просочується крізь диктаторське табу, брехня – крізь безвладне.

*Філософами найчастіше себе вважають любителі плести дурниці.

*Чи не тому так довго борсаємося в дорозі до кращого життя, що наші лідери крокують мостом, а ми – бродом?

*Продав чорту душу і за виручені кошти придбав роги.

*Якщо не маєш можливості вирушити в космічну даль, зануритися в океанські глибини чи просто обійти планету, не впадай у відчай. Тобі обов'язково випаде нагода опуститися на два метри в землю.

*Ділові стосунки, дружба, любов, кохання – акти одного театрального дійства під назвою «А чим все закінчиться?».

*Словник не для того, аби в нього заглядати крізь шпарку.

*Вперше в житті прокинувся раніше, ніж зійшло сонце. Проте з'ясувалося, що з часу засинання минуло вісім днів.

*Якщо з твоїх рук усе падає, значить, ти повернувся з космосу.

*Залишившись неушкодженим під час грози, не запевняй, що блискавка ніколи в тебе не влучить.

*Пересівши з коня на літак, не поспішай кепкувати з гривастого.

*Довкіл пальця водять дурнів, а довкіл круглого стола – запрошених на фуршет.

*Найбільше тягне на сон базікання п'яної людини.

*На те в людини й мізки, щоб ними ворушити.

*За життя батькам кланяйся, по смерті їхній – пам'ятай.

*Нездара киває на ще більшого нездару.

*Якщо не можеш бути прикладом для інших, сховайся за п'єдестал.

*Аби вивершитися над розумною людиною, дурень, як правило, пропонує їй парі «Хто довше битиметься головою об стіну».

*Щоб принизити талановитого, дурень починає хвалити генія.

*Щоб не лопнути від заздрості перед великою людиною, дрібні надувають щоки.

*Біблійні заповіді найчастіше повторюють безбожники.

*Спокутуй гріхи не гучними заявами, а благими ділами.

*Засіб, що збільшує об'єм волосся, неодмінно зменшує грошові заощадження, але ніскільки не додає мізків.

*Відразу можуть викликати навіть бридкі думки.

*Від надії до мети піднімаються по щаблях удач і невдач.

*Кладовища з непоодинокими хрестами – дороги.

*Скажи, хто твої предки, і я скажу, ким виростуть твої нащадки.

*Замовляти вічний костюм немає сенсу.

*Дорожче Прапора Вітчизни є сама Вітчизна.

*За власну довірливість поплатився навіть Ісус Христос.

*Не всяк мудрець, хто бороду носить.

*Дозволу на вільний доступ до бажаного не питають як диктатори, так і комарі.

*Правосторонній рух чи лівосторонній – немає різниці: їхати можна лише на зелене світло.

*Кому яке діло до того, що я – ніхто?

*Коли збираєшся махнути рукою на все, зваж, чи не спровокуєш цим жестом агресивного пса або капризну осу.

*Графомане! Не псуй чорнила: все одно Муза на твоє запрошення не відгукнеться!

*Є творче натхнення – немає таланту. І тоді народжуються доноси.

*Дехто зі словотворців умудряється відшукати Парнас за допомогою чужого компаса.

*Дивно: тільки починаєш думати – а вже нема про що!

*Сміятися з біди – грішно, висміювати зло – благородно.

*Від державної власності до приватної – один дзвінок згори.

*Щоб не посилати подалі, посилають на сайт.

*На барикадах – одні, на урочистостях – інші.

*Від посади – до досади.

*Розумна думка – це чітко вишикуваний стрій слів, а дурниця – лише їх набір..

*Тільки й рідні, що павук на стіні.

*Від семи днів – до семи п'ятниць, а від них – до цілорічної гульні.

*На човні надувному корабля не переженеш.

*Про мінімальний прожитковий мінімум найчастіше говорять ті, в кого він – максимальний.

*Пільги та привілеї верхи віддадуть низам після того, як поміняються місцями.

*Мораторій – на підвищення цін! Табу – на обжерання!

*Замовляйте універсальні ліки «Гаплик»! Перед вживанням обов'язково проконсультуйтеся в психіатра.

*Композитор не від Бога, а від Геракла: стільки сильних віршів поклав на лопатки!

*Кредо: від творчого недоробку – до творчого переробку!

*Шукає своє місце в житті за допомогою лупи.

*Якщо людина приходить останньою і займає найкраще місце, значить, це начальник або нахаба.

*На людях – вовк, наодинці – заєць, а на пару з таким, як сам, – осел у квадраті.

*Кожен ніс чує по-своєму.

*Не плутай міру з міркою!

*Дехто порожнього стручка називає горохом.

*Чемний спершу образить, а потім попросить вибачення, а нахаба – навпаки.

*Стільки народних коштів уклала влада в дорогу до майбутнього, а виявилось, що народу з владою не по цій дорозі!

*Якщо народові з владою не по дорозі, влада відбирає цю дорогу – і народ іде далі вблід.

*Шлю між народом і владою розпадається, як правило, з вини влади.

Служба порятунку розмістила на своєму сайті адреси пунктів обігріву. Забула лише видати безхатченкам ноутбуки.

*–Наша улюблена пора року – зима! – запевняли радіослухачів ті, в кого в квартирах тепла нема.

*Снігозбиральна техніка в нас найкраще справляється зі сніговими заметами в літню пору.

*Наздогнав би щастя, якби не ожеледиця.

*Виїхавши на зустрічну смугу, можна зустрітися тільки з трагедією.

*У людини дах їде від надмірної радості, а в будинку він провалюється від надмірного снігу.

*Із глуздових узвиш можна з'їхати й без лиж.

*Що за зима, якщо на дорогах заторів нема?

*Проспав усі свята під новорічною ялинкою.

*Такі сніги, що люди в хатах – як ведмеді в барлогах!

*Із заметеної снігом хати дверима не виходять. Для цього є вікно!

*Хвалився керівник «Автодору», що не може вибратися зі снігового затору.

*Не корч із себе барона, якщо тобі на засніжену голову випорожнилася ворона!

*Комунальники рекомендують рятуватися від квартирного холоду вдень гарячим чаєм, а вночі – теплим сном.

*У кожусі, а ноги босі – ось і не скучно на морозі.

*Вітчизняній зимі начхати на імпорتنі потяги!

*Найсумнішим є святковий стіл, за який нікого запросити.

*Коли пригощає – сім разів відміряє, коли пригощається – за дві кварта хапається.

*Із весни до осені під грушею дримає, а восени – на груші.

*Данило весною обходить лан стороною, а восени бідкається, що не вродило.

*Воркує, що набором слів торгує.

*Тому, хто рідко напивається, дорікають частіше, ніж зятятому п'яниці.

*Манюсенькі яйця, але круті!

*І стигла диня з чудовим ароматом може виявитися нітратною.

*Нітратний контроль овочі самотужки не проходять.

*Якщо кава – чудовий стимулятор виділення жовчі, значить, усі кавомани – ябеди.

*Розсіл на похмілля – збитки горілчаному закладу.

*Правда життя полягає в тому, що хто не народився, той не помре.

*Нерідко крила любові перетворюються на її бліду тінь.

*Претендентів на шлюб народжує надія, а на його розірвання – розчарування.

*Взявши курс на щасливе життя, не забувайте поглядати на компас!

*Короткий курс щасливого життя можна пройти за одну шлюбну ніч. А ще цей курс може обірватися не розпочавшись.

*Якщо за робочий тиждень у вашій корзині не виявилось жодної зіжмаканої паперяки, значить, ви цей тиждень продрімали. Якщо ж корзина переповнилася сміттям, значить, ви за щось хотіли братися.

*Не віддавайте коханих на розтерзання власним рукам!

*Топ-моделі відрізняються від автомоделей хіба що швидкістю руху.

*Ймовірні радіопозивні: «Говорить Україна чужою мовою!».

*Почуваються вдома, як у гостях зазвичай приймаки.

*Кому обручка на пальці, а кому ярмо на шії.

*У випадковій свідки потрапляють, як правило, звичайні роззяви.

*Морською державою може бути і література.

*Охоронця для тіла можна найняти, а ось для душі – ніколи. Його можна тільки заслужити. Ім'я цього охоронця – Бог.

*Битися лобом об стіну – значить, лобіювати?

*Якщо маєш кам'яну душу, не вважай себе пам'ятником.

*Декому вдається вигравати вибори за карточним столом.

*Вільний пес прив'язаного не зрозуміє.

*Безпричинна туга може нахлинати з однієї причини: випити ні з ким.

*Підйом активності – це коли тобі хочеться сусідові мат поставити, а дружина кличе до хати.

*Працювати над собою – це не означає закручувати електролампочку, лежачи на дивані.

*Аби продемонструвати дурість, розуму не треба.

*Бере відром – дає наперстком.

*Після гостин згадує не те, що їв і пив, а того, хто частував.

*Якби до тверезої голови ще розумну!

*Не в грошах біда, а в тому, що за них придбав.

*Одні долають труднощі, інші їх оминають, ще інші – перескакують.

*Ех, обладнати б веб-камерами голови наших міністрів!

*Якщо чиновник заявляє, що віддав роботі своє серце, значить, відпочинок забрав у нього печінку.

*В одних совість відсутня, в інших перебуває в комі.

*Краще скупа сльоза, ніж куплена.

*У патріоти не записуються.

*Ніщо так не самопринижує людину, як її страх позбутися керівного крісла.

*У пістолетній обоймі – чітко визначена кількість патронів, у номенклатурній – залежно від потреб.

*На службу до особистого ворога, як правило, ніхто не наймається, а ось до ворога батьківщини – не одиниці.

*Голодний не думає про їжу тоді, коли тоне.

*Телефон мовчить не лише тому, що ніхто не телефонує, а й тому, що нема кому зателефонувати.

*І на яхті з червоного дерева та із золотими унітажами можна запливти в лайно.

*Якби до нерухомості олігархів долучити заборону на їхнє пересування, роботи в Інтерполу поменшало б.

*Не плутайте штормове попередження зі спробою штурму владної установи.

*Рівність по-холуйськи: на одного багатого пенсіонера – двоє бідних платників податків.

*Доля державної мови не хвилює її руйнівників.

*Як можна довіряти державі в особі злочинців?

*Першим кроком бізнесмена-початківця до просування часто-густо є дача хабара.

*Натягати чужого кожуха на власні плечі – традиція склерозників.

*Батьківщину нерідко полишають ті, що найбільше її люблять.

*За замах на чуже життя – судять, а за замах на посаду – аплодують.

*Ожиріння призводить до зниження розумової активності? Тоді чому «жирні коти» беруться правити країною?

*Раніше талію визначали модельєри, а тепер – штани.

*Від бурі думками не втечеш.

*Дорослість настає не з часу отримання паспорта, а з моменту переходу на «свій хліб».

*Дорослість визначається не віком, а вчинками.

*Земляче! Якщо тебе почали цитувати – значить, помітили в тобі мудреця чи великого дурня.

*Сатирику! Якщо твої висловлювання почали занотувати – значить, хочуть возвеличити або посадити.

*Одне запевнення пахне ділом, два – сумнівом, три – брехнею.

*На зимовий сад – моляться, на весняний – сподіваються, на літній – покладаються, на осінній – радість чи журу виливають.

*На блискавку в суд не подаси.

*Мете листя у вітряну погоду...

*Сонце не підженеш і не притримаєш.

*За який кінець шнурівки не тягни – неправильно зав'язаного вузлика не розв'яжеш.

*І що тільки не зробиш заради обману виборців!

*Коли припече, то й лобода стане калачем.

*Показуха – не що інше, як атака ворожих позицій олов'яними солдатиками.

*Добробут купки людей, помножений на жебрацтво багатьох, дає в сумі соціальний вулкан.

*Найкраще правилами етикету володіють шахраї.

*Любителів побути наодинці зі слідчим не меншає.

*Гарячі пропозиції нерідко надходять від людей із холодним розумом.

*Голоси виборців все частіше стають голосами волаючих у пустелі.

*Не лише організовує пограбування, а й робить його резонансним.

*Увічнимо розмір мінімальних зарплат і пенсій!

*У своїх діях та чи інша влада часто-густо зупиняється на межі можливого.

*Дівчата за викликом із повинною до клієнтів не приходять.

*Лицемір чи майстер із перевтілення?

*Не кожне перезавантаження дає позитивний результат. Як-ось перезавантаження корумпованої влади.

*Колишній прокурор працює за спеціальністю – торгує отрутою для шкідників.

*Любов із першого погляду до вілли незнайомця.

*Прокурорською перевіркою інколи встановлюють хабароспроможність клієнта.

*Із кожним роком оголошення призову в армію скочується до нашіптування.

*Дурість речових доказів не потребує.

*У ресторан – за смачним ляпасом!

*Портрет із паршивої натури.

*Рекламні кухні стравами не пахнуть.

*Будь-яка влада – від Бога, але не наша.

*Стільки родичів, що посад не вистачає!

*Не сіє і не жне, а на врожай сподівається.

*Бджола мало живе, а стільки приносить користі!

Дурна слава – навпаки.

*Якщо кепсько провів молодість, зустринь по-людськи старість!

*На риболовлю – з вудками, з риболовлі – з порожніми руками.

*Відкриття закладу обійшлося без відчинення дверей.

*Зі стаціонарним телефоном далеко не заїдеш.

*Навіщо в хаті стаціонарний телефон, якщо теща ним користуватися не дозволяє?

*Життя – не мед, але присолодити його можна добрими справами.

*Чоловік, який поспішає додому, є щасливим, а той, що втікає з дому, – нещасним. А котрий не поспішає додому і не втікає з дому, має райське життя.

*Транзитом – із нинішніх чиновників у колишні із зупинкою в буцегарні.

*Тільки справжній корупціонер із підробленим авторитетом і невизначеною позицією здатний творити конкретне зло.

*Не плутай платоспроможність із хабароспроможністю!

*Древні мудреці мислили філософськими категоріями, сподіваючись, що їхні нащадки будуть бодай просто мислити. На жаль, багато хто тепер лише морщить лоба.

*Судді байдуже, що ти думаєш про свій вирок.

*Справедливий вирок відрізняється від несправедливого словами, вимовленими суддею.

*Якщо ображена людина не вдається до жодних дій, які б захистили її честь і гідність, значить, це багатство повністю розгромлене.

*Запитавши, вислухай.

*Людську цікавість можна почути й побачити: в першому випадку суб'єкт пускає в хід язика, у другому – наставляє вуха.

*Повія – це всього-на-всього жінка, яка ніколи не каже «ні».

*Афоризм – це палац мудрості в мініатюрі.

*Крутість гори пізнають не очима, а ногами.

*Від корисливої людини користі не жди.

*Камінь спотикання кладемо частенько собі під ноги самі.

*Струшене яблуко зірваному – не рівня.

*Надрізаний плід псується швидше.

*Грамотність – не в портфелі, а в голові.

*Утаємничена молитва вартісніша показної.

*Побачивши свої думки поруч із думками древніх мудреців, зрозумій: вони також починали з дурниць.

*Відчинені навстіж двері – ще не ознака гостинності.

*Не хвали свого вчителя перед дурнями.

*Не кепкуй із сонця, заховавшись у затінок.

*Найсвітліше думається біля батьківських могил.

*Не нагадуй дітям про свою старість – не відганяй і їх від молодості.

*Аби бути мудрим, не треба хитрувати.

*Пробач філософу, який заперечує Бога.

*І за мить до прощання з білим світом кажи: «Який ти прекрасний!».

*І найкращою колекцією ікон безвіру не приховаєш.

*Не жалкуй, що пробачив негідникові.

*Тверді переконання не вилежиш на м'якій подушці.

*Ніщо стає мистецтвом для глупців. І навпаки: мистецтво стає нічим для них же.

*Політ літака привертає увагу і роззяв, а політ птиці – тільки уважних.

*Подався б за край світу, та Батьківщину ніяк взяти із собою.

*По-справжньому вміють журитися лише великі веселуни.

*Бережи славу предків, але не привласнюй її.

*Якщо сонця замало, нехай грозові спалахи освітять твій дім-темницю, мудрий самітнику!

*Не звинувачуй у пиятиці того, з ким чаркуєш.

*Чи ж міняють здоровий глузд на гарний настрій?

*Той, хто не читає книг, є несповна розуму.

*У показушній бібліотеці мацають лише палітурки книг.

*Закладка у книзі – ознака бодай малесенького інтелекту її власника.

*Скільки б не грівся влітку на сонці, взимку за ним заскучаєш.

*Старшим людям хочеться спокою не тому, що швидко втомлюються. Їх частіше тягне на спогади.

*Не спека – три пекла!

*У колі близьких і знайомих, як правило, геніїв не визнають.

*Я нічого не вкрав, тому сплю спокійно.

*Що може бути глупішим, як піддатися умовлянню хитрої жінки?

*Втрата бібліотеки – біда, з якою може зрівнятися хіба що безумство.

*Якби древні мудреці мали мобільні телефони, вони б не залишили нащадкам жодної думки-перлини.

*Найчесніша радіоновина – сигнали точного часу.

*Дім зводять «обличчям» на схід тому, що хочуть у ньому впору прокидатися.

* Не всякий дрібний чоловічок дріботить у дрібних справах із дробовиком за плечима.

*Мала дитина може чашку води не донести, а велика – не подати.

*Синоптики – про атмосферну температуру, політики – про суспільну, комунальники – про хатню, лікарі – про температуру тіла, а пліткарі – про всі разом.

*Замовні вбивства існували і в древні часи. Тільки тоді кілери не мали рахунків у зарубіжних банках.

*Якби Діоген помер у наш час, від його бочки не залишилося б жодної клепки – їх привласнили б привладні дурні.

*Мудрі думки залишаються, їхні автори забуваються, а спритні ділки-видавці на них наживаються.

*На який бік дурень не лягав би, розумної ідеї не вилежить.

*Той, хто пам'ятає про свої проблеми, у дорозі до їх розв'язання не забуває.

*Геніальний не той афоризм, який мовлений генієм, а той, що містить геніальний зміст.

*Потрапивши в гущу духовних скарбів, одна людина наповнює ними свій внутрішній світ, інша – пазуху.

*Пиши коротко, аби редактори менше тратили чорнила на закреслення твоїх нісенітниць. Висловлюйся лаконічно, аби слухачі менше томили вуха твоїми лжеперлами.

*Від телевізора страждають очі та вуха, від радіоприймача – вуха, а від базіки – час.

*Виконувати роль і виконувати обов'язки – майже те саме. Різниця в одному: після невдалого виконання ролі можна зійти зі сцени, а після невдалого виконання обов'язків – з ума.

*Хто в робочий час втамовує голод і спрагу, а в обідній бігає в туалет, той змушений виконувати безпосередні посадові обов'язки у вихідні і вдома.

*Чим гірше живемо, тим більше святкових феєрверків.

*На паролі: «Ви – від кого?» найчесніша відповідь в Отрути: «Я – від паразитів».

*Ніщо так людину не розслабляє, як ліки від закрепу.

*Батьків і дітей, братів і сестер єднає рідна кров, а батьків – родинний обов'язок. Від рідної крові не відмо- вишся, від обов'язків – можна. Ось чому так часто розпа- даються шлюби.

*Справи будять, безділля заколисує.

*Буденний ранок із ліжка не пускає, святковий виганяє.

*Якщо у голові – пуста, це ще не означає, що прийшла відпустка.

*Ранок плани складає, вечір підсумки підбиває.

*До весілля любляться, по весіллі чубляться.

*Діти в хату – клопіт, діти з хати – жура.

*Дурість може як передувати мудрості, так і з'являтися після неї.

*Речі настільки геніальні, наскільки ти їх здатен оцінити.

*Офіційний одяг ранку – світлий, вечора – темний, а неофіційний в обох – сірий.

*Не бався з водою, вогнем і дурнями.

*У дім без ключа можна зайти, а в серце – нізащо.

*Перед тим, як переступити чужий поріг, попроси дозволу. А в батьківський дім заходь зі стукотом у серці.

*Той, хто не напивається, у п'яниць хитруном називається.

*Заради збереження власної шкіри здирають три чужі.

*Не буде господині з тієї дівчини чи жінки, яка віником у хатньому кутку сміття прикриває.

*Чим ближче до столиці, тим більше популярних графоманів.

*Від спертого повітря можна знепритомніти, від спертої літератури – втратити людську подобу.

*Для красивого життя – магазини одягу, а для нікчемного – секонд-хенди.

*Безплатну ковзанку можна отримати в ожеледицю від нікчемних шляховиків.

*Якщо хтось вас постійно переслідує, придивіться уважно, чи це не ваша тінь.

*Затягну зиму легше пережити, ніж затягну брехню.

*Про прихильність чиновника до регіональної мови свідчить його регіональний масштаб мислення. Але чомусь цей прихильник не вимагає змінити його державний статус на регіональний.

*Квартирні черги скорочуються згідно з даними похоронних агентств.

*Постачальник труб може вилетіти в трубу.

*Татуїровка – його остання броня.

*Товстошкіру людину може пройняти хіба що страх.

*Бог на світі є, якщо пожежу погасила злива.

*Жінку омолоджує запах спадку престарілого чоловіка.

*Гризня не шкідлива для зубів.

*Уразнику! Замість людської крові пий картопляний сік!

*Ви бачили супермодель без макіяжу?

*Вага дулі не залежить від того, пальцями якої руки ви її склали.

*Від радості, що прикушений язик виявився цілим, втратив дар мови.

*Даішникам дозволили виганяти безгрішних водіїв із авто.

*Вивозять гроші вагонами, а завозять вагони за гроші.

*Випустили останнього фаната-дебошира і закрилися через брак сировини.

*Високий і сильний тиск, як, власне, низький і слабкий, до родичів не належать.

*Багачі прибіднюються, а бідняки мріють стати багатими.

*Якщо ловлять шпіонів, значить, вони плодяться.

*Скільки разів треба вийти заміж, аби повернутися у стан спокою?

*Хочеш довести свою любов чоловікові? Не пий на дорогу!

*Купування винограду підвищує та знижує артеріальний тиск, а споживання нормалізує.

*Від обговорення до забалакування – один порух язика.

*Два дублери можуть одночасно вилетіти лише з дубельтівки.

*Штани спадають від схуднення та завеликих розмірів.

*Як ніч переходить у день, а день у ніч, так і земне життя в інші виміри.

*Одна з небагатьох бажаних хвороб – алергія на неправду.

*Того, хто в очах упав, очима не піднімеш.

*Краще слухати дощ за вікном, аніж дурниці по радіо.

*Якщо тебе рекламують, значить, мають од того вигоду.

*Не журися, що твоїм афоризмам віддали більше місця у книзі, ніж самому Шевченку: тінь буває довшою за постать.

*Є люди, котрі з чужої голови лаврового вікна носять.

*Скільки ще є мудрих книг, аби їх видати під власним прізвищем!

*Посмертну маску залишають генії, а прижиттєву – лицеміри.

*Той, хто дорікає тобі за порожні кишені, сердиться, що не може в тебе нічого собі взяти.

*Не говори, що мовчиш.

*Що за нерозумна звичка в похмуру погоду одягати похмурого костюма!

*Дякую тобі, Музо, що не даєш спати!

*Були б кулаки, а бити кого знайдеться.

*Дає дулі в дві руки.

*Вага людини залежить не від їжі, а посади.

*Після виборів, як правило, ціни на дурнів, які стають депутатами, зростають.

*Право та обов'язок – крила людської свідомості. Чим дружніший їхній помах, тим вища свідомість. Якщо ж одне з цих крил втрачає силу, свідомість іде в піке.

*Однолюби підкоряють вершину почуттів лише раз, але потім усе життя продовжують сходити на неї у спогадах.

*Складові інтелекту: читання меню, слухання коркових салютів, переглядання купюр у гаманці та написання заяви на помилування.

*У здібностях дурня, перед його призначенням на посаду, не сумніваються, а розумному дають випробувальний термін.

*Бурчання в животі – єдина форма протесту боягуза.

*Чим голосніше працює ваш холодильник, тим менше чути бурю у вашому животі.

*Чим дружніше пишуть миші, тим тихішим видається муркотіння лінивого кота.

*Зуб за зуб – і поцілунок до безконечності!

*Приховуючи правду, можна дотягнути до пенсії.

*Залишити сцену можна під оплески, свист і хропіння зали.

*Найкумедніша людина без почуття гумору.

*Бредня все частіше стає брендом.

*Розпочалося виселення кандидатів у депутати з прихватизованих квартир.

*Найважчі кросворди складає життя.

*А все-таки: чи змінюється ціна на витрішки?

*Патріот той, хто себе не вважає ним.

*Гілочка дерева розповідь більше, ніж календар.

*Для багатьох естрадних «зірок» пасувало б співати під пилюмок.

*Не байдикує: вдень стогне, а вночі хропе.

*Ваші думки не даватимуть спати іншим людям, якщо їх висловлюватимете вголос.

- *Тяжкі наслідки – від легковажності.
- *Людська сірість – не від кольору речовини в голові.
- *Яскрава особистість сліпить очі сірим людям.
- *Двері у світ знань і науки для талановитих відчиняються автоматично, для грошовитих – вручну.
- *Такої не було, нема і не буде. Якщо про чесну владу.
- *Чим частіше людину тягне в туалет, тим рідше вона затримується на кухні.
- *На міліні знань глибоку думку не виловиш.
- *Голова – не дім порад, а палац запитань?
- *Начхав на «Будьте здорові!».
- *На великому вогні сохне юшка в казані.
- *Зимом не розмахуй косою.
- *Яка різниця, яка болить сідниця.
- *Народний слуга із-під батога.
- *Чесна розмова друзів ворогу на язик наступає.
- *Комфортом не здивуєш багатого, незручностями – мужнього.
- *Шукає підтекст у власних думках хіба що самоїд.
- *Мудрецю думати не в новину, дурневі – базікати.
- *Загартувався, постійно заглядаючи в холодильник.
- *Для працьовитого день швидко збігає, для лінивого – ніч.
- *Вміло проникнути у правові шпарини клієнта – вищий пілотаж шахрайства!
- *Наявність почуття гумору перевіряється вмінням сміятись із себе.
- *Байдужість до великого футболу – перша ознака відсутності чоловічого начала.
- *Забувається образа, але не її творець.
- *Якщо вам сіли на голову, значить, провалилася стеля.
- *Слава Богу, що капає на мізки, а не лле!
- *Будь-яка проблема розв'язується руками підлеглих.
- *Свист у голові чи вухах – ознака прихованого музикального таланту.

- *Не переїдайте всі запаси за один присест!
- *Розумному від дурня рекомендації чекати не варто.
- *Рекомендація – це те ж вихваляння, тільки в письмовій формі.
- *Хабар – це подарунок, але мічений.
- *Еволюція: «Дай лапу!» переросло у «Дай на лапу!».
- *Поки правоохоронні органи сплять, злодіям спокій тільки сниться.
- *Дилема: без жодних думок спати чи з розумними позіхати?
- *Лівих сил не зраджує: спить лише на лівому боці.
- *Якщо сусіда не дає вам спати, дайте йому так, щоб він заснув.
- *Кому – трамплін, а кому – безодня.
- *Хочеш – смійся, хочеш – плач: у газеті одні вітання та некрологи.
- *Розумний серед дурнів – знахідка, дурень серед розумних – згуба.
- *Той не радий морозу, хто взутий на ногу босу.
- *На банкет терміново не викликають.
- *Не підкидай гостру тему тупому журналістові!
- *Рекламні ролики давно стали рекламними серіалами.
- *Кожному підступникові – нарукавники та наколінники!
- *Телефонна радість складається з дев'яти цифр.
- *Зачохленим окулярам жоден текст не під силу.
- *В обжери – три сніданки й три вечері.
- *У жодну перуку не заховаєш суку.
- *Приховувати правду – що снігом джерело засипати.
- *Хапають за комір і голих.
- *Запросив на ковбаску Гриць беззубу Параску...
- *Весь балик, що у роті язик.
- *Так сумував, що сусідові плакати наказав.
- *Чим юніша груша, тим легше її трусити, чим молодше зло, тим легше його усувати.
- *Старезне дерево не пересаджують.

*Полишити робоче місце разом із кріслом може військовий пілот і кум високого покровителя.

*Заздрісник ябеду розвінчує...

*З донощиків – у свідки.

*Липова угода розрахована на дубових партнерів.

*Лайка – лексичної злиденності кужайка.

*На сніданок – брехня, на обід – обіцянка, на вечерю – виправдовування.

*Мрії ледаря – що сліди на снігу.

*Виссати щось із пальця здатен хіба що ведмідь.

*Позіхання – на сон зазіхання.

*Брехня не тоне – лише спливає.

*Липкурукий про мило не думає.

*Грішна душа на торгах має попит.

*Заздрість прокидається в будь-яку пору.

*Людина з коротким розумом – ще не афорист.

*Не хотів у в'язницю, та хабар допоміг.

*Розмір пенсії нерідко залежить від розміру хабара.

*Чим ближче до дня виходу на пенсію, тим далі від відповідальності.

*Земля провалюється під ногами, як правило, разом із надією.

*Косоокість – ознака одновекторної політики, погляд очей у різні боки – багатовекторної.

*Не стільки шкодить безсоння, як намагання використати нічний час на додаткову вечерю.

*Кімнатна температура повітря не завжди збігається з кабінетною.

*Останній бартер: поміняв тряцю на гарячку.

*Таємний перехід із зимового часу на літній вважати недійсним.

* Жайвір зорі проводить, а сова стрічає.

*Купуючи будь-де і за будь-яку ціну, наливаючи на око та п'ючи без міри, втопив життя в оковитій достроково.

*Самоочищення дешевше за очищення чужими руками.

*Чи можна компенсувати потрійну жіночу зраду потрійним стрибком у гречку?

*Метання ядра, диска, молота і списа бере початок із древніх віків, а метання мисок – зі ще древніших.

*Брехуни старіють швидше за правдолюбців, оскільки в них швидше зношуються язики. Правдолюбці ж вмирають раніше за брехунів, оскільки в них швидше зношуються серця.

*Не хвалися, що навчився володіти батоном – пасамуги від нього можуть залишитися і на твоїй спині.

*Кому примхлива людина, а кому людина з тонким смаком.

*Від примх до тиранії – півкроку.

*Примхливій дитині догоджують батьки, а примхливій дорослій людині – лакеї.

*Соловейка можна лише перекричати.

*Чим вищі ціни на продукти харчування, тим ближче до дієти.

*Вона переді мною – навшпиньки, а я перед нею – навкарачки.

*Пересуватися на ходулях – підвищення, на колінах – пониження, а на чужій спині – саме раз.

* «Дякуємо! Ми ще прийдемо!» – «Нічого страшного!».

*Щоб відкрити людину, відкрити одну пляшку шампанського – замало.

*Не розпочинай розмову з дурниць, бо мудрих думок не буде кому казати.

*Чим більше піску, камінців і шлаків, тим важче рухатися до довголіття.

* У господаря, котрий тільки про роботу питає, ладу немає.

*Між життям і смертю – доля людини.

*Бійся не словесної тріскотні, а її наслідків.

*Національну ідею найкраще нищать патріоти наживоріт.

*Крах нації починається з духовної окупації.

*Стільки маю тобі подарунків, що не можу їх донести!

*В якому стані не перебував би – будь людиною!

*У пожежі – страх, у згарищі – розпач.

*Не той справжній гість, який апетитно їсть.

*Не дивися на круглу дату квадратними очима.

*Чутки про моє голодування розпустили дієтологи.

*Не той мудрець, хто себе ним вважає.

*Думки не дають спати через високі ціни в готелі.

*Радій, що журиться!

*У кожної пори року – свій шанувальник.

*Бородою дитячий розум не замаскуєш.

*Пам'ятає випускний у дитсадочку та в'язниці.

*Дружина для нього – двадцять перша Муза!

*Через садіння городини немає часу на її збирання.

*Гарантії, що не попадешся на гарячому, прокурор не дає.

*За іншомовними словами рідної мови не видно.

*Круглого дурня можна відшукати в будь-якому квадраті.

*Квартирант плати не встановлює.

*Зайці зайчатини не рекламують.

*Не вина ручки, що пише з помилками.

*Ганчіркою моря не вимокаєш.

*Влада переходить із рук у ноги – це коли доводиться тікати.

*Більшості населення доступне житло для споглядання.

*Життя починається відкриттям рота і цим же закінчується.

*Цікавляться твоїм життєвим шляхом із двох причин: хочуть його повторити чи на ньому тебе перестріти.

*Жебраком добровільно не стають.

*Той, хто підштовхує когось до жебрацтва, однією ногою вже там.

*Чим вища у невігласа посада, тим більше довкіл нього невігласів.

*Не стій під тополею, обліпленою воронячими гніздами.

*Чорт у спідниці викликає сміх, чортиха – насторогу.

*Дочка, яка підбирає собі чоловіка за маминими смаками, довго у шлюбі не пробуде.

*Якщо дружина і теща почали тебе в чомусь переко-
нувати, остерігайся: приставши до їхнього берега, можеш
залишитися без човна.

*Дурень і на посаді дурень.

*Б'є підлеглих по руках, аби не стягли з керівного
крісла.

*Сім разів ловили на гарячому, а в холодну не потра-
пив.

*Один поспішає на поклик чужої біди, інший – на
запах їжі.

*На мову очолюваного племені може посягнути лише
вождь-чужинець.

*За корупціонерами не видно влади.

*Звичайна брехня на час виборів стає витонченою.

*Пес бреше від скуки, а претендент на владне
сідало – від бажання порозкошувати.

*Домашній зоокуточок: папуга, змія, морська корова
і теща.

*З усіх колекціонувань найзатратнішим є колекціону-
вання дружин.

*Виходять заміж по любові, а вискакують по роз-
рахунку.

*Одружився на співачці – і завив.

*Служба новин чи дезінформації?

*Спільну мову з народом знаходить та влада, яка з
ним розмовляє без перекладачів.

*При зорепаді не загадуй бажання вголос, бо якщо
ворог його почує – воно може не збутися.

*Якби всі земляни були мудрецями, дурнями дове-
лося б вважати інопланетян.

*Відчуваючи, що втратить розум без жодного зиску, пропив його.

*Вшановуй святих і не кляни грішних, бо й сам належиш до них.

*Талант не згасне, якщо йому поталанить обминати дмухачів.

*Краще розумна мовчанка, ніж дурний поголос.

*Невже для того, щоб узятися за перо, потрібно сісти у в'язницю?

*У кожного своє бачення проблеми: в одного – крізь призму часу, в іншого – крізь темні окуляри, ще в іншого – крізь пальці.

*Жартівлива пісня – це далеко не та, що виконується не по-справжньому.

*Якщо вам кажуть, що виглядаєте краще, ніж на світліні, подякуйте фотографу.

*Неповноцінна людина – це не та, що носить секондхендівський одяг.

*Вийти заміж за музиканта – ще не означає продемонструвати свою любов до музики.

*Не називай невігластво відвертістю.

*Справ – на мізинець завбільшки, а стогону – як на великий палець.

*Інколи прямий ефір є об'їзним.

*З метою власної безпеки непоодинокі солісти пропонують слухачам свої пісні в записах.

*Зірви з нього маску – і побачиш... знову маску.

*Туман вдаваності розвіється – і люди дійсності вирву побачать.

*Стільки казок уже почув простолоюд од своїх правителів!

*Холериків – у нишпорки, меланхоліків – у кати!

*Офіційних катів у світі поменшало, а неофіційних – навпаки.

*Довічне ув'язнення – це уповільнена страта.

*Не божевільня, а стільки вдаваних особистостей!

*Концентрацію всіх дурниць у голові найбільшого дурня чомусь вважають централізацією влади.

*Чітка вертикаль виконавської влади проглядається в безперервній подачі хабарів із низів у верхи.

*Банда, яку посилено охороняють, рано чи пізно поміняє свої імпорتنі костюми на тюремні роби.

*Виконує твори тільки мертвих композиторів, бо живі за таке виконання можуть убити.

*Відступники підставляють голови під німб святих мучеників...

*Від висоти в голові паморочиться, але не в кар'єриста.

*Тиран – це великий боягуз, який свій страх намагається передати чужими руками своєму народу.

*Землетруси, повені, пожежі, смерчі... Вони – ніщо в порівнянні з людською підступністю.

*Підвищуємо власний імідж престижними іномарками, коштовностями, віллами, посадами, підприємствами... А все одно не можемо сягнути образу старця, з долоні якого голубка їсть крихти хліба.

*Намудрувати і висловитися мудро – не одне і те ж.

*Перечитуючи вислови мудреців різних епох, зауважив: сказане одне і те ж, тільки іншими словами. Значить, суть життя не змінюється.

*Добровільно божевільними не стають.

*Сьогоднішня людина, як і колишня, складається з одних і тих самих «запчастин», її складний механізм працює за тим же принципом. Змінюються лише команди, які людині подає час. А відтак «запчастини» отримують нові навантаження, які і спричиняють раніше не бачені «поломки», що в підсумку може призвести до зупинки механізму. Аби цього не трапилося, людині слід відмовлятися виконувати нові команди часу або міняти «запчастини». Перше – в її силі, а друге залежить від її Творця. Але сумніваюся, що Творець наважиться надати людині іншої форми. Хіба що покличе на Землю інопланетян.

*Дурні порізно – нещасні люди, а гуртом – страшна сила.

*Спасибі миші, що спотрошила мої водійські права!
Хай живуть пішоходи!

*А може, в тім твоя вина, що річка висохла до дна, що рідне слово й заповіт, немов вигнанці, край воріт?

*Жаль, що методика лікування бджолами не дозволяє відправити тещу на постійне проживання у вулику.

*У Кваківському кар'єрі відбувся День відкритих дверей, присвячений завершенню Місячника здоров'я та безпеки. Внаслідок навчання та розважання травмованих побільшало.

*Ця реклама для тих жінок і матерів, які на собі відчули, що таке алкоголь.

*Відродимо товариство по боротьбі з тверезістю!

*Ліків в аптеках стає більше, позаяк вони нікому нічим не допомагають.

*Магазин «Велетень» пропонує широкий асортимент шкільної форми.

*Увага: акція! Придбай один горящий квиток у «Цирк на дроті» – і вийдеш з цирку з кількома погашеними!

*Щосуботи купуємо волосся, щонеділі беремо задаремне!

*Приватне турагентство пропонує відпочинок у потязі, що мчить до моря.

*Синоптичний центр за досить низьку ціну пропонує погоду на тиждень за вибором клієнтів!

*Так на так: ми вам зичимо, ви нам позичете!

*Безпеку життя гарантують власники надувних кульок!

*Пам'ятаймо: життя – небезпечне!

*Завод «Будматеріали» виробляє та реалізує будівельну й небудівельну цеглу. Можлива доставка з маніпуляціями.

*Все для якісного переремонту!

*Інженерний коледж оголошує розпродаж набору слухачів.

*Університет оголошує прийом під назвою «Підсічка».

*Втрачене посвідчення вважати знайденим.

*Пропонуємо бетон марки 100-500. Доставка кухонним міксером.

*Аби дах не тік, його треба вчасно кришувати!

*Пропонуємо безкоштовне споглядання за переміщенням ондуліну та комплектуючих зі складу в магазин.

*Виробляємо та реалізуємо цеглу пустотілу та пишнотілу.

*Приймаємо замовлення на водозаливи!

*Поміняю алкоголізм на тютюнову залежність або ожиріння!

*Пропонуємо такі послуги: відпочинок на морі – від 1600 гривень; відпочинок у порту – від 1200; відпочинок у вашій оселі – від 1000.

*Університет «Сучасний посуд» пропонує навчання на ступінь бокала.

*У складі-магазині є меблі для дому і чужини!

*Пропонуємо юридичний, бухгалтерський і поліцейський супровід!

*Шановні випускники! На вас чекає світ неозорий і звужений до рідного обійстя!

*Водію! Перед тим, як взятися за ручку коробки передач, пересвідчися, чи наявна в автівці сама коробка!

*Нешасливі жінки, беручи участь у флешмобі, охоче запускали в небо власні привиди в комплекті з чоловіками.

*У супермаркеті розпочався розпродаж гарантованих знижок.

*Кадрове агентство «Захист» пропонує консультації щодо оперативного потрапляння до реанімації.

*Астрологічний прогноз на тиждень, на день, на годину, на останню мить життя.

*Від Овена до Риб – десять зупинок.

*До відома депутатів: пленарне засідання шостої сесії шостого скликання вже відбулося!

*Стільки в цій особі бруду, що аж на одяг проби-вається!

*Шановні працівники податкової служби! З нагоди вашого професійного свята прийміть від підприємців-тіньовиків прихований податок!

*Думати про рай і пекло водночас людину спонукає її перебування на останньому щаблі височезної драбини, що падає.

*При пожежі не телефонуйте 101 раз!

*Концерт для скрипки із Сельвестром.

*Кримінальну справу закрили, а позивача причинили.

*Попу-лярвне видання.

*Поділився враженнями з іншими і залишився з носом.

*Свято народне, а відзначає його влада.

*Якщо ви зібралися поставити пам'ятник близькій людині, яка пішла передчасно з життя, поспішайте у нашу фірму! Якщо ж – далеко, яка померла природною смертю, рухайтесь неквапливо!

* «Колгейт-360» вам допоможе! Вона чистить не тільки зуби, а й кишені!

*Щоб ваші вуха не зів'яли від почутого, покладіть їх у морозильну камеру!

*Інколи фарш зі свинини виявляється свинячим.

*Познайомилися по Інтернету, побралися, обмінявшись есемесками, і живуть, обзавівшись блогами.

*Наперемикавшись телевізора, пішов на вічний спочинок.

*У профільному міністерстві знають, як перетворити Україну в євросвинарник.

*Відтепер для керування чужим авто потрібні лише викрадені разом із ним водійські права і техпаспорт.

*У приймай – на джипі, із приймів – на бронетранспортері.

*А все-таки, чи відкрив би Ньютон закон земного тяжіння, якби йому на голову впала цеглина?

*Сальдо спонукало до сальто.

*Піна з рота – поміч вогнегасникові?

*Чим ширше відкривається ваш рот, тим більша вірогідність потрапляння в нього великої ворони.

*У залежності від того, зітхаєте ви чи позіхаєте, залежить розмір ротового отвору.

*І наймелодійнішою піснею не приховаєш безголосся.

*Арбітр чи свистун?

*ДАІшник так закохався в молоду маму, котра везла дитину у візку, що зупинив її й поцікавився наявністю в неї шоферських прав і технічного паспорта.

*Йому знання правопису дозволяють лише стенати плечима.

*Врожай: поросли цвіллю всі види словників.

*Якщо на магазині – вивіска «Взуття та одяг з Європи», значить, його власник – азієць, американець, австралієць чи африканець.

*Країна-йог: усе стоїть на голові!

*Безплатно і без черги можна отримати медичну пораду хіба що біля приймача.

*Не ефір, а цілитель!

*Новини. Прогноз погоди. Лікарські поради. На завершення – пісня «Дай, мамаша, револьвер, жінь моя кончаєца».

*Літературний альманах «Конвульсії».

*Найбільше шкодить гарному життю погане життя.

*Багато не з'їси того, чого мало.

*Препарат для омолодження прищів на тілі.

*Ліфтом їхати чи йти пішки на той світ?

*Слід літака в небі – ще не гарантія його успішного польоту.

*Частіше співчують не тому, хто потом обливається, а тому, хто стогне.

*Гіпс на язиці – ознака неймовірного апетиту.

*Декоративні тварини і птахи – менші брати моделей?

*Екзотичні тварини найчастіше мешкають у квартирах примітивних суб'єктів.

*Переплюнути – ще не перемогти.

*Якщо припекло, це ще не значить, що пора в затінок.

* Замість «Добридень!» – «Не бійтеся, він вас не вкусить!».

*Як добре, що моя теща – не бійцівської породи!

*І мухи не образить, зате й собаку перебреше!

*Переплутав глюкозу з адреналіном.

*«Швидше, далі, вище» – спортивний девіз, запозичений у шнурівок.

*Хто – довкіл Землі, хто – довкіл стовпа з оголошеннями, а хто – довкіл пальця.

*Щоб захистити виноград од птахів, не обов'язково його обривати та з'їдати.

*Склорізом склероз не виріжеш.

* Середина обкладинки не варта.

*Грати думці – не перешкода.

*З письменників-любителів перейшов у професійні графомани.

*Де два редактори, там автор замовляє фуршет на трьох.

*З-за столу під стіл не може потрапити хіба що віл.

*Аплодисменти у гіркі моменти.

*Небажаний приз може вручити тільки доля.

*Під ризу не заховаєш характеру рису.

*Там рутина, де ляклива людина.

*Тільки й славіста, що хвалить міністра.

*Декого на слалом не заманиш і салом.

* Не кожному, хто в ковбасі тямить, по зубах салямі.

* Для приблуди нема буди.

*Завиток – це не вовка голосок.

*Якщо посеред автотраси почали виростати сухі дерева, значить, розпочалося полювання на каналізаційні люки.

*Якщо п'є коктейль, значить, повибивали зуби.

*Першими засвічуються звечора вікна у ледарів, зранку – у працюючих.

- *Цвинтар. Поруч – будинок із вивіскою «Заготпункт».
- *Тільки й гумориста, що матня матниста.
- *Магазин «Дарунок», а в ньому – вінки на похорон.
- *Магазин «Глобус» з додатковою вивіскою «Партійний офіс».
- *Від життя відмовляються хіба що приречені.
- *Каркають не тільки ворони.
- *Не має ціни лиш осіннє золото.
- *Не бійся висоти почуттів!
- *Мізки можна прополоскати. Але де їх висушиш?
- *Народитися і вмерти можна в будь-яку пору дня і року.
- *Якщо під час кризи рівень вашого життя сягнув позначки «більш-менш», значить, вам пора за грати.
- *Висуванець – це кандидат у члени.
- *Де лінь віднімається, там здобутки додаються. А де радощі і біди діляться, там щастя множитья.
- *Злість теж їсть.
- *Якщо кіт третєся біля ваших ніг, вважайте, що економите на чистильнику взуття.
- *Людина-морж відрізняється від пограбованого догола перехожого частотою цокання зубів.
- *Комусь зле від хвороби, комусь – від заздрості.
- *У негоду – в ліжку духмяному, а в погоду – на лікарняному.
- *Дві ложки до рота одночасно не пхають.
- *Будь-що має свою межу.
- *Зустріч Нового року – це водночас і шанс попрощатися із припасами питва та їжі.
- *Дай волю кулакам під час місіння тіста!
- *Зайцю, на відміну від людини, від вовка капустою не відкупитися.
- *Доручи котові сметану вартувати.
- *Не годуй голодного водою, а бідового бідую.
- *Найсумніша дорога до батьківських могил.
- *Добрі вчинки копіювати не грішно.

*Не заздри ранній пташці, а вчися в неї.

*Щоб ти плакав тільки від цибулі!

*Часник бігати на танці не звик.

*Скільки не падай, ковзанка не поспівчуває.

*Не тільки світу, що в телевізорі.

*Найчастіше про їжу думають голодний і кухар.

*Злодієві охоче відчиняють двері лише в тюремну камеру.

*Є любителі червоного борщу та зеленого. А синього – чортма.

*Поки перебалакають, синці на сідницях натруть лавкою.

*Меланхоліки – на оперу, холерики – на оперету, а флегматики та сангвініки – до буфету.

*Все частіше торговельні заклади відвідують не покупці, а туристи.

*Все частіше підозрювані не покази дають слідчим, а проводять з ними роз'яснювальну роботу.

*І в найсвітлішій кімнаті можуть займатися темними справами.

*У декого єдиною слабінкою є міцний сон.

*Слів із пісні без склерозу не викинеш.

*Якщо риба не клює, клює рибалка. Носом.

*Дрібна риба приманки не варта.

*І що ти, потопаючий, візьмеш із утопленика!

*З глухого кута людину часто-густо виносять.

*І шульга, і правша несуть ложку до рота.

*Очі потрібні і серед ночі.

*Стогне багач: не влазить до рота калач.

*Дорогою до хліба зносилися чоботи у Гліба.

*Півдня шукають, де змія зняряддя злочину заховала...

*Хвиля економічної кризи викинула утоплеників на берег щастя.

*Поклади пальця до рота – відкусить, поклади два – свисне.

*Сироті – боляче, самітнику – удвічі.

*Працездатність працевлаштуванню – не рівня.

*Від зміни пори року суспільний клімат не міняється.

*Частуй ворога сатирою, а друга – жартом.

*За обіднім столом не махають помелом.

*За сирітство гнівайся на батьків, а за самотність – на дітей.

*Для народження розумної думки не обов'язково класти голову на м'яку подушку.

*Мудрий дурневі не заздрить, а багатий – бідному.

*Від вдаваного друга до справжнього ворога – пів-слова правди.

*Набожна людина кається, безбожна виправдовується.

*Не всяк злодій, хто вночі не спить.

*На зустріч ніч довшає, на розлуку – коротшає.

*Частий гість може стати рідкісним ординцем.

*Чим частіше показуєш рану, тим довше вона гоїться.

*Чим менше слів у пісні, тим більше дригань у її виконавця.

*Як часто на коротких радіохвилях чуємо довгі нісенітниці!

*Сів на перелаз – і закопив губу враз.

*Сироті і вігер за брата.

*Щоб поглянути на себе збоку, дзеркала замало.

*Шкварчало сало, що воно сковорідку налякало...

*Найчастіше про правду говорять брехуни.

*Пень – ще не труп.

*Якщо влада не йде в народ, народ іде на владу.

*Від життя відмовляються тільки приречені.

*Каркають не лише ворони.

*Не має ціни лише на осіннє золото.

*Не бійся висоти почуттів!

*Народитися й померти можна в будь-яку пору дня і року.

*Віддати честь і втратити – не одне й те ж.

*Мій брат – сміхопад!

*Де блат, там і формат.

*Переступаючи зі злом чужий поріг, не сподівайся на пиріг.

*Такі люб'язні парубки, як за коміром остюки!

*Спершу – молотьба, опісля – похвальба.

*Скільки не заливайся, соловейком не станеш.

*Радій гостю, а не гостинцю.

*На обличчя історії не раз натягали маску.

*Від підозри до брехні скаче заздрість на коні...

*Сирітство затьмарює дитинство, а самотність – старість.

*Не бажай дитині сирітства, а літній людині самотності.

*У пенсійний вік не потрапиш за один скік.

*Дурень заслуговує на одну пільгу: право називатися екс- чи віце-розумником.

*Не жалкуй, що власну проспав операцію!

*Піднятися від двірника до генерального директора найлегше у ліфті.

*Пихата сідниця чи скромні трусики?

*І найневдаліший тост не освистують.

*На яку б ногу не встав, без другої не обійтись.

*За надбане дякуй Богу, за втрачене вини себе.

*Просвистав усі ігри – і маєш зарплату арбітра.

*Живих у біді залишають тільки мертві та негідники.

*Із безробітних – у трудові резерви!

*Так втомився, поки із живота на спину переко-
тився...

*Якщо постійно про щось забуваєш, пам'ятай про
можливі наслідки.

*Вибори – це шанс узяти участь у перегонах чи
бійках, а обрання – це нагода побувати на фуршеті чи в
телешоу.

*Якщо вибори – це процес, обрання – факт, а праця
на новій посаді – випробування ділом, то все інше – підкуп,
вигадка та окомилування.

*Жебрак хабарів не вимагає.

*Не плутай чорні рамки з «Чорним квадратом».

- *Скільки не купайся, ганьби не змиєш.
- *І беззубий від хліба не відмовиться.
- *Не проси в ката повільної смерті.
- *Правда і брехня виходять у світ із одних воріт – людських уст.
- *У вегетаріанці записуються і через відразу до м'яса, і через ціни на нього.
- *Протести і схвалення беруть початок із крику.
- *Тупіт – ще не біг.
- *Інколи шоу нагадує шабаш обкурених ублюдків.
- *Так гнався до слави, що проминув її.
- *Краще повторити відому істину, ніж відкрити нову брехню.
- *Не вина вовків, що їхню натуру переймають люди.
- *Пройти життєвий шлях здатна нормальна людина, проповзти – боязлива, прорачкувати – п'яна, проїхати – лінива, прострибати – хвастлива, пробігти – гонорова, пролетіти – перелякана, пробуксувати – саморекламна.
- *За життя поспішав лише в туалет.
- *Дурень узявся за розум.
- *Цінність порад дурня – у можливості мудреця перевірити свій слух.
- *Публічні люди, як правило, стежать за собою, а втаємничені – за кимось.
- *Перед тим, як дати місце, не забудь забрати з нього себе!
- *Постійна «стрілянина» цигарок є, очевидно, альтернативним видом курива.
- *Від перебування на свіжому повітрі темніє лише в очах риб.
- *Аферист сподівається на людську довірливість, афорист – на людський розум.
- *Кому – білі ночі, кому – чорні дні.
- *Гуморист – це той же мінер, адже завдяки йому слухацька зала вибухає сміхом. Заодно він і сапер, позаяк не дає людям вмерти від нудьги.

*Людина за бортом – не хто інший, як хокейний уболівальник.

*Якщо керівник не на місці – значить, у дорозі. Якщо не на своєму місці – значить, у тривозі.

*Жадобу до знань компенсує жадобою до наживи.

*Якщо людина б'ється головою об стіну, то хто кому мститься?

*На стільці з однією ніжкою найвпевненіше почувається муха.

*Недосипання видно і по очах, і по вазі.

*Якщо під ногами провалюється не земля, а підлога, тіштеся: це лише натяк, що ви – поганий господар.

*Простора квартира – ознака тісниви меблевих проблем.

* Конфіскація майна чи повернення його на законне місце?

*Навіщо запалювати світло в кінці тунелю, якщо тунель закінчується?

*Зійшов на п'єдестал, прикрившись чужими заслугами.

*Потрібен, як глухонімому диктофон.

*Коханець намилив спину, а чоловік – шию.

*Безплатною в наш час буває тільки робота.

*Вихід на пенсію – перший крок до пошуку роботи.

*Економне споживання води – запорука твого порятунку, пірнальнику!

*На телеекрані найважче помітити пилюку і найлегше її позбутися.

*Перед тим, як грюкнути на прощання дверима, зваж, чи не рухне тобі на голову будинок.

*Найпростіше потрапити з одного свята на інше, перегорнувши листок календаря.

*Раптова поява живої душі в безлюдному місці – ще не привід для вашої радості.

*Пропонуються броньовані контрацептиви із золотими наконечниками та дистанційним пультом управління!

*Увага! Продається прірва між багатими і бідними!

*Диво-ліки від безсоння: якщо ковтнете сьогодні на ніч одну пігулку, завтра захочеться ковтнути дві.

*Захистив кандидатську на тему «Гіпербола».

*Повне затьмарення Місяця.

*Постійна депутатська комісія тому й постійна, що склад не міняється.

*Каблуки збивають не тільки на танцях.

*Поклоном скупого не розчулиш.

*Віддавай честь і картоплині у мундирі!

*Лежебока теж упріває.

*Аби вступити у змову, знань не треба.

*Начищеними до блиску чобітьми затьмарений розум не приховаєш.

*І вакса до дружби з болотом ласа.

*У черевиках без шнурівок швидко не побіжиш.

*Гаряча страва – дурневі не забава.

*Візитка – ще не перепустка.

*На ліжко дивитися – не означає виспатися.

*Холод відбирає сон, а спека – думку.

*Як правило, дурніших шукають серед розумніших.

*У будь-якій сфері життя є фаворити та аутсайтери.

*Досить часто однаково коштують рідкі страви і страви з рідини.

*Тільки й кухаря, що передник на пузі.

*Живе за снами.

*У злодійкуватого ночуватимеш під хатою.

*Як би дурень щоки не надував, розуму не набереться.

*Чим більша голова, тим вона дорожча. У свині.

*Не затуляй вуха, коли бреше пес.

*Діти починають розуміти батьків лише тоді, коли самі стають батьками.

*Зважай не на похвалу, а на того, хто хвалить.

Заховавшись під ковдру з головою, ще розлучився з бідною.

*Пішов у важковаговики за покликом холодильника.

* У роті тріска – ще не кістка.

*Шкода втраченого за свята здоров'я. А ще більше шкода, що свята закінчилися.

*Не вмючи співати ні першим голосом, ні другим, завив.

*Протер шибку – і зрозумів: за вікном – цілий світ!

*Не маринуй час, а квась овочі!

*Якщо тягне на кисле, солодке, солоне чи ще якесь, переріж мотузку.

*Якщо понеділок – святковий день, значить, неділя була вельми святковим.

*Ліпше зводити кінці з кінцями, ніж на краденому жирувати.

*Легше нікого не чути, ніж слухати лукавця.

*На чортів закивав, коли власні роги обламав.

*Якщо у вашому холодильнику не зачиняються двері, значить, у вас – чудовий апетит.

*Не зиркайте в темряві на годинник. О котрій ночі ви припленталися додому, вам вранці скаже дружина.

*Якщо ноги холодні, а голова гаряча, розверніться ногами до обігрівача, а головою до відчиненої квартирки.

*Молитву в уста має вкладати серце. Доки серце вкладає молитву в уста, доти ми не лукавимо. Доки ми не лукавимо, доти щиро віримо в Бога. Доки щиро віримо в Бога, доти Він нас береже. Доки Він нас береже, доти ми з Ним. Доки ми з Ним, доти Він з нами. Доки Він з нами, доти душа наша безсмертна. Доки душа наша безсмертна, доти Світ живе і ми в ньому.

*Безбожник хреститься з переляку.

*Після служби Божої змінився в одному: запах ладаном.

*У Святвечір забудь про погані речі.

*Кутю їси – лихом не труси.

*У Різдвяні свята і душа багата.

*Колядки та щедрівки – не для заробітку тільки.

*Колядуй, щедруй, Сина Божого віншуй! Сій, посівай, добра людям бажай! За благу вістку не проси насипати у миску! Тішся з того, що ти з Богом!

*Возвелич нічку: запали свічку, з її торжеством прийде в хату Різдво.

*Пісні страви та узвар – не для показу товар.

*Хто у Святвечір до чарочки тягнеться, той у Різдвяний день напивається.

*Найнебажаніші страви на життєвому столі – пісні душі та скромні замашки.

*Від Різдва – до святого Василя, а там – Водохреще. Коли в році стільки свят знайдеш і де ще?

*На Святвечір було аж 13 пісних страв: картопля варена і 12 приправ!

*Тасмний перехід із зимового часу на літній вважати недійсним.

* Жайвір зорі проводжає, а сова стрічає.

*Купуючи будь-де і за будь-яку ціну, наливаючи на око та п'ючи без міри, втопив життя в оковитій достроково.

*Чоловіки п'ють за жінок стоячи, поминаючи свою молодість.

*Весільний кортеж, прямуючи з молодятами до місця укладання шлюбу, своєї поспішністю та голосистими сигналами нагадує команду пожежників, яка запізнюється на гасіння страшної пожежі.

*Дурень переживе мудреця, якщо по-дурному не загине.

*Вибори – сезон вилуплення політичних папуг і зозуль, народження вовків ув овечій шкурі та фарбованих лисів.

*У совісті дублера немає. Якщо вона починає давати збій, катастрофу не зупинити.

*Близнюків і двійників мистецтво не терпить.

*Вогонь свого місця та часу народження не анонсує.

*І що ти закукурікаєш, потрапивши під ніж?

*Не кудкудач голосно, бо накличеш куницю!

*Дурень, прагнучи влади, може й порожню голову віддати.

*Господар швайку гострить, а хрюкало його хвалить.

*Жінка за кермом – чоловік під градусом.

*Якщо невістка чи зять починають командувати у вашій хаті, значить, син чи дочка – нижчі за рангом.

*Заздрість для людини – що великий вітер для дерева: і вороння прожене, і гілки поламає.

*Бездарні люди компенсують свою меншовартність великою кількістю покровителів.

*Якщо дівчина одружується, значить, вона нетрадиційної орієнтації.

*Торги з їли борги.

*У лісі з-під снігу пробилися перші порожні пляшки.

*Тарифи на комунальні послуги настільки зросли, що їх злякалися навіть автори змін.

*На телеекранах брехні більше, ніж у радіоефірі. Чи не ознака це людської сміливості?

*Йому й хатня призьба була б зависокою, а він лізе на постамент...

*Хвалять погонича, що кінь воза з болота витягнув.

*Тільки й запасів, що вітер у коморі.

*Гасло дня: "Жити в борг, щоб вижити!"

*Рано ляжеш – пізно вечірні новини почуєш.

*Правду чує – брехню каже.

*Якби мав розум, був би людиною.

*Подав води у друшляку...

*Тільки й кругозору, що довкола двору.

*Якщо у сусідовому вікні цілу ніч світиться, це ще не значить, що вас там чекають.

*Безбожники храм відвідують, як правило, вночі.

*Якщо стрімголов несетеся на роботу і з роботи, значить, у вас проблеми зі шлунком.

*Не кричи у слухавку! А раптом у ній новина дримає!

*Закохалася в його багатство.

*Лікувався нетрадиційно, а помер традиційно

*Не народні обранці, а народні обдеранці.

*Чоловіча сила – в жіночій слабості.

*Замість дзвінка у дверях – найманий стукач.

*Усе життя пропотів. На тренажері.

*Відтоді, як вивчився на барабанщика, не перестас тарабанити ночами сусідам у двері.

*На тренажері світ не оббіжиш.

*Щастя копіркою не подвоїш, а молотком час не вб'єш.

*Одному державна посада – мандат на відповідальність, іншому – мандат на самозбагачення.

*Заради посади ладен і лайно жувати.

*Одні й ті ж обличчя на телеекрані – ознака кланової стабільності в державі.

*Якщо на вашому календарі – березень, а надворі – лютий, значить, ви перестаралися.

*Духовного каліку в бінокль не розпізнаєш.

*Знання всіх мов – мілина, якщо в ньому місця для рідної нема.

*Скажи, хто ти за покликанням – і я скажу, хто твої батьки. Скажи, хто ти за спеціальністю – і я скажу, чи є в твоїй родині "волохата рука". Скажи, чим ти насправді займаєшся – і я скажу, в якій ти державі живеш.

*За рубрикою – інтерв'ю, а за змістом – допит.

*Регіон посиленого податкового тиску.

*Не краде, а непомітно знаходить.

*Реванш за поразку – ще не виграш.

*Його державне мислення полягає в постійному пошуку шляхів самозбагачення на території всієї країни.

*Так уболіває за народ, що не перестас проголошувати за нього тости.

*За туманом нічого не видно, тільки видно дуба на трибуні...

*Від влади – до влади. Ось і весь період народного зубожіння.

*Портфель – під пахвою, а мізки – у помічника.

*Накази виборців поміняли на накази партій, тому безпартійний люд і залишився за бортом їхньої уваги.

*А й справді, що принизливіше: бути копією дурня чи його дублером?

*Чи не тому так довго йдемо в Європу, що шлях до неї пролягає через Азію?

*Для одних світ розвивається по спіралі, для інших – по кільцях ковбаси.

*Не запитуйте у владних коридорах: "Де правда?", якщо не бачили, що її хтось туди заносив!

*Цікаво: яким чином невинесене з хати сміття потрапляє на сцену?

*Якщо недруги хвалять, значить, ви – у Москві.

*Тільки в нас дострокові парламентські вибори можуть відбутися пізніше планових!

*Якщо з нетерпінням очікуєте ранку, значить, вам із дружиною – далеко не шістнадцять.

*А все-таки: чи не стає простатит сексуальним символом сучасності?

*Якщо за вашим вікном ні на мить не замовкає транспорт, це ще не значить, що ви – директор автобази.

*Прохолодні стосунки між гілками влади закінчуються, зазвичай, пропасницею для народу.

*Де б ми брали такі дорогі фрукти, якби наші сади цвіли цілорічно?

*В одних – нормальна робота, в інших – нормальна зарплата.

*Помер своєю смертю, а поховали за державний кошт.

*Від гусячих пер до комп'ютерів – ціла епоха графоманів.

*Стільки розплодилося видань, що читати нічого!

*Талант не псувати авторський текст дається не кожному редакторові.

*Швидке повернення тарганів у квартиру після труєння – ознака вашого бережливого ставлення до живої природи.

*Не поспішайте розплющувати очі на сльозогінний газ.

*Недоспані ночі – запорука цілісності вашого майна.

*Щоб увічнити процес кохання, облаштуйте над ліжком відеокамеру.

*Мовних правил не знає, проте безграмотно пише з почуттям відповідальності.

*Якщо погано працює шлунок, не піддавайте відразу критиці зуби.

*Не робіть крайнім зуба, що посередині рота.

*Хочете прокидатися в будь-яку мить доби – народіться письменником.

*Щоб дихнути свіжим повітрям на повні груди, не обов'язково викидатися з вікна.

*Під час статевого акту в деякого найбільше задоволення викликає скрипіння ліжка.

*Аби спека не заважала вашим любовним утіхам, перенесіть медовий місяць на прохолоднішу пору року.

*Такий скромний поет, що на його творчість не звертає увагу жоден читач.

*Не дивися зверхньо на нижню губу.

*Щоб швидше втекти від чоловіка коханки, залазьте в ложе зради взутим.

*Гавкіт псів за вікном може свідчити про повернення додому чоловіка вашої коханки чи передчасний прихід її чергового любовника.

*Якщо за стіною верещить сусідський радіоприймач, чи варто й собі піднімати галас?

*Куди приємніше підніматися крутими сходами до нелюбої дружини, ніж спускатися носом похилими від чарівної коханки!

*Поки сонце зійде, мусиш вислуховувати невдоволення дружини.

*Чудовий сексуальний партнер не завжди стає зразковим чоловіком. І навпаки.

*Холодний душ може чекати вас і під час теплого прийому.

*Якщо дружина раптом вимкнула радіоприймача, телевізора чи холодильника, чекай, що зараз вмикнеться вона.

*Спричинити ДТП може й напутнє слово.

*Після смерті генія починають визнавати, а тирана перестають боятися.

*Душевний біль нестерпніший фізичного.

*Осиротів – залишився без пільг і привілеїв.

*Ката призначають, а вбивцю наймають.

*Брехливого язика не перелицюєш.

*Рабську натуру не заховати в панську шкуру.

*Змія в клітці не тримають.

*Природжений раб нав'язує іншим свій спосіб життя.

*І з найбільшою пелькою можна вдаватися.

*Лише в земному раю буває пекло.

*У рукавицях вареників не ліплять.

*За правду воюють патріоти, а за гроші – ідіоти.

*Продається людина тільки дешева.

*Півня співати не примусиш.

*Невже служіння народу полягає в сидінні на його шиї?

*Від зміни назв партій обличчя їхніх лідерів не змінюється.

*Із банди – у владу! Із влади – у банду!

*Їх обирають – вони оббирають.

*Великої рогатої худоби все меншає. Її витісняє безрога. З чиновницькими повноваженнями.

ОХОХОШЕННЯ

*Супермаркет «Криз» пропонує покупцям за низькими цінами різні види високого тиску: політичний, дипломатичний, економічний, військовий, податковий, моральний, психологічний, фізичний, атмосферний, артеріальний тощо. Кожному володарю покупки безкоштовно вручається сертифікат на позачергове придбання домовини улюбленого фасону.

*Щоб зменшити нашестя слимаків, потрібно зменшити площу насаджень.

*З гарантійним листом продаємо дрова, що не горять!

*Для овочівників, які тричі на сезон збирають врожаї, допоможемо тричі залишитися з носом!

*Студентський магазин запрошує покупців із професорською зарплатою!

*За домовленістю видовжу будь-який виборчий партсписок!

*Цілителька Ася зніме під час виборів із тієї чи іншої політсили необхідну кількість прохідних балів!

*Заморожу рахунки в будь-якому банку! Суворий клімат.

*Очищу партсписок від непрохідних кандидатур! Пральний суперпорошок.

*Через аномальну спеку влада, не маючи змоги діяти холоднокровно, вимушена гарячкувати!

*Сьогодні святкує свій день народження М.М.Михайлюк. Прохання його дружині про це не казати! Друзі.

*Якщо ви з чимось не згодні – висловлюйте свої заперечення відразу. Пізніше такого випадку може й не бути через звільнення з роботи!

*Допоможемо стримати ваш політ фантазії!

*Допомагаємо жінкам дотримуватися дрес-коду: для прикриття тілесних принад на роботі виділяємо широкоплечих чоловіків!

*Утворену на поверхні води піну допоможемо видалити шумівкою, а ту, що на губах – ліками від сказу.

*Шановні мешканці краю! Завтра з 10-ї до 12-ї години ви зможете за вказаним номером телефону «гарячої лінії» поставити запитання з ніг на голову або навпаки!

*Оголошується конкурс на заміщення вакантної посади спеціаліста з поставлення незручних для керівника запитань!

*З метою глибшого освоєння медичних проблем перевести лікаря Садка С.П. з терапевтів у гінекологи.

*Запрошуємо на лекцію за вибором «Чому вистрілюють банки?» і «Чому стріляють у банках?».

*Зорі радять без них на нічну прогулянку не виходити!

*Пийте сік плодів кактуса так само, як фруктові соки: раз у рік і маленькими ковтками!

*Запрошуємо взяти участь у фотоконкурсі «Моя коханка». При надсиланні робіт не забудьте вказати своє прізвище та місце проживання, аби чоловік вашої коханки знав кого і де шукати для вручення призу!

*Комплексно очищаємо від накипів каструлі, пральні машини і душі!

*Забезпечуємо визрівання винограду методом відлякування збитошників!

*Відбудеться конференція правлячої партії. Місце проведення – у руках опозиційної політсили.

*Проводжу майстер-класи для бажаючих переконливо обіцяти кандидатів у депутати!

*Шановні господарі керма! Аби не потрапити в ДТП, не затримуйте уваги на дорожніх знаках!

*До відома туристів! Забороняється перевозити за кордон більше однієї візи!

*Молодята! Перед тим, як розірвати шлюб, треба його взяти!

*Наявність кафе на території зоопарку не гарантує сите життя його мешканцям!

*Збирачам грибів-дощовиків видаємо на прокат плащі-дощовики!

*Греблю на байдарках і каное поміняю на греблю будь-якої гідроелектростанції.

*Прохання під дощ із моїх хмар не ставати!

*Знеструмлені негодою електролінії вважати працюючими.

*Пропущу дощову воду через босоніжки.

*До уваги пішоходів! Хто щойно не потрапив під колеса мого авта, прошу перехід дороги повторити!

*Пам'ятай: вудячи шуку, можеш піймати облизня.

*Ресторан дає скидку за відмову від мобільників і передачу їх у користування дирекції закладу!

*Потрібен помічник у замиський будинок – жінка віком до 45 років, працелюбна, охайна, ввічлива, яка вміє смачно приготувати і гарно подати свиням, гусям, качкам, індикам, норкам, нутріям, кролям, курам, коням, коровам, крокодилам, удавам, скорпіонам та іншій живності!

*Якщо користуватися домашнім телефоном накладно, не забувай про робочий!

*Будівельній компанії потрібні муляри, фасадники, штукатуру. Житло надається після його зведення.

*До відома адвокатів! У залі органної та камерної музики відбудеться семінар. Хто його відвідає, побуває на безплатному концерті відомих органістів.

*Фірма повідомляє про намір отримати дозвіл на викиди в атмосферне повітря забруднених речовин разом із нездарними спеціалістами.

*Працюємо з випередженням графіка: за півріччя отримали на свою адресу від споживачів на 20 відсотків скарг більше, ніж у минулому році.

*Встановимо автономне опалення на зимовий період посвареному подружжю.

*До уваги абітурієнтів та їхніх батьків! Вступники подають заяву про вступ. До заяви додаються документ про

освіту і додаток до нього – поштовий конверт із заготовленою домашньою валютою!

*Шановна молодь! Не вагаючись, обирай одну з будівельних професій: штукатур, маляр, муляр, столяр, кухар.

*Гостям на замітку: в домі, куди ви прийшли, може пахнути смаленим!

*Шановні покупці! Прискіпливо читайте записи на етикетках! Можливо, то – шпигунські повідомлення!

*Запрошуємо людей з надмірною вагою на нетонучий корабель корумпованої влади!

*Дівчино-красуне! Хочеш дізнатися ім'я нареченого? Поворожи по-сучасному у Василь-вечір: заведи нареченого не в РАГС, а в РВ УМВС!

*Інтереси пацієнта – понад його самого!

*Шановні любителі алкоголю! Дихайте до себе!

*Допоможемо створити в сім'ях гармонійні стосунки, баянні, акордеонні, гітарні, барабанні, кларнетні, скрипкові, органні і т.д.!

*Кіна не буде! Буде цирк на дроті, позаяк кіномеханік не тримається на ногах!

*До уваги готельних клієнтів! Хто боїться замкнутого простору, може як у номері, так і в собі не замикатися!

*Допоможемо невізним боржникам перебратися з рідних місць у не досить віддалені!

*Банк нагадує: Заощадження краще тримати у гривнях, ніж розтринькувати в доларах!

*Продаються відмінні цуценята від робочих батьків, сільських та інтелігентних!

*Шановні кандидати! Під час виборчих перегонів застосовувати допінг дозволяється лише дистрофікам!

*Шановні чиновники! Брати хабар у певному розмірі спокійніше, ніж у невизначеній сумі!

*Видаємо бланки суворої звітності в обмін на лагідні купюри!

*Реалізуємо антикризові лозунги!

*Пропав Інтернет! Хто знайде його, отримає у винагороду низку свіжих новин!

*Усі літери слова щиро радіють із приводу смерті помилки.

*Кандидат у депутати запрошує виборців на зустріч Нового року.

*Допоможемо вчасно зупинити рулетку вашої удачі!

*Забезпечу зворотню реакцію! Бумеранг.

*Допоможу розпізнати в чоловікові бабу, а в бабі – чоловіка. Оковита.

*Хімік вищої категорії приготує на замовлення страву для тещі.

*Передбачу майбутнє кожного помираючого.

*Навчу справляти гарне враження замість весілля.

*Позбавлю від безсоння. Кістлява.

*Навчу сміятися на кутні!

*Масажист-професіонал пропонує послуги з перебирання кісток.

*У центр «Здоров'я» – з периферійними болячками!

*Репетитор зі стажем навчить репетувати.

*Не доводьте квартплату до відроплати!

*Виконуємо замовлення з перепилювання щаблів у посадовій драбині.

*Поділюся дурістю.

*Куплю м'яке крісло під постраждалу від копняків сідницю.

*До відома відпочивальників! Після купання у нашій водоймі категорично забороняється лягати роздягнутим на чистий пісок пляжу!

*Шановні пасажири! Полишаючи вагон, не забувайте і чужих речей!

*До уваги екскурсантів! На підпільне відвідування нашого музею екскурсіводи не розраховані!

*До уваги батьків! Дирекція табору відпочинку за повнолітніх дітей відповідальності не несе!

*Перед особами нетрадиційної орієнтації нетрадиційна медицина безсила!

*Долучся до хліборобської праці. Оранку, сівбу, догляд за культурами та збір врожаю не пропонувати!

*Обміню міську трикімнатну квартиру на добротний дім у селі. За довідками до власників квартири не звертатися.

*Увага! Ловити рибу та купатися у ставку категорично заборонено! Дозволяється лише дивитися на воду здалеку!

*Декларую доходи за тих, хто їх приховує!

*Магазин «Тисяча дрібниць» пропонує за зниженими цінами легкові автомобілі, яхти, гвинтокрили і бойові машини без піхоти!

*Майстерня з ремонту годинників працює від третіх півнів до заходу сонця!

*У магазині «Поезія» триває розпродаж чоловічих шортів і жіночих бюстгальтерів!

*Бажаючих поїхати на відпочинок за кордон просимо повернутися в Україну!

*Для тих, хто хоче слухати правду, продаємо «брехунці»!

*Проконсультую, як в екстремальних умовах вижити сусіду з квартири!

*Хто загубив гроші, може не хвилюватися: їх я використав раціонально!

*До відома власників дачних ділянок! Краду тільки екологічно чисту городину!

*Шановні слухачі! Слухайте проводове радіомовлення і мотайте на вус!

*До відома пересічних громадян! Приватна фірма обмінює прізвища, імена та по батькові на просто імена!

*Тракторист-бульдозерист першого класу за відповідну плату загорне провали пам'яті!

*Видаємо дозволи на пляжний вихід для тих, хто в морі!

*Запрошуємо відвідати місця, де ще не стріляла рушниця приватника!

*Реалізуємо продукти харчування без інформації про хімічні добавки!

*Приймаємо на переробку нісенітниці!

*Шиємо стійку до прасування білизну!

*Приймаємо замовлення на індивідуальне затуляння рота!

*Здам на літній період в оренду барліг. Ведмідь.

*Візьму на квартиру Зайця. Вовк.

*Одягну в овечу шкуру будь-кого із сіроманців узамін на недоторканність. Баран.

* Шукаю загублені роги. Олень.

*Куплю навушники. Тетерук.

*Навчу двовекторної політики. Косоокій.

*За помірну плату висушу будь-яку калюжу. Свиня.

*Вкушу ні за що. Бездомний пес.

*Геть визискувачів! Тарган.

*Приліплю на лоба підкову щастя. Норовиста кобила.

*Сконаю на сковорідці, аби лиш не плавати в загадженій річці! Карась.

*Навчу задкувати. Рак.

*Запрошую в гості любителів темних справ. Кріт.

*Даю безплатні уроки з чухання. Комар.

*Викликаю на поєдинок зі стрибків у висоту Слона. Муха.

*Даю уроки зі стрибків у воду. Жаба.

*До уваги курей! Допоможу позбутися пір'я! Окріп.

*Шукаю супутницю життя, яка ще не була на орбіті.

Один із супутників.

*Познайомлюся із жінкою для створення сім'ї. Вік, характер, звичаї, статки, освіти і т. д. не мають значення. Головне, щоб могла мене терпіти.

*Продам для глухих господарів голосистого холодильника.

*За відповідну плату замовника захопимо підприємство чи установу. Захоплення влади не пропонувати.

*Втрачений авторитет вважати недійсним.

*Просимо повернути за винагороду втрачену владу.

*Запрошуємо на роботу кваліфікованих спеціалістів із написання заяв на звільнення.

*Триває перепис бажаючих потрапити з партійних списків у чорні.

*До відома любителів комбінаційної політики! Чергову партію здав її лідер!

*Звільню керівне державне крісло в обмін на міждержавний фінансовий плацдарм.

*Зіграю під час виборчої кампанії роль видатного політичного діяча.

*Бронюю місця в готелях і в'язницях!

*Тамада з досвідом пропонує послуги вишибайла.

*Хто ще не загубив гаманця з грошима на вулиці Темній, прохання на неї завернути. Згубу гарантуємо.

*До відома водіїв! Завтра вулиця Загазована буде віддана пішоходам після запеклої сутички з вами!

*Пишу портрети на замовлення. Кулак.

*Школа бального танцю цього тижня працюватиме в гопаковому режимі.

*Того, хто зірвав лотерейний джек-пот, прошу повернути мені витрачені на квитки гроші!

*Турфірма пропонує «горячі» путівки. До кожної безкоштовно додається пожежник.

*Виведемо токсини з організму потаємними стежками.

*Шукаю жінку, яка втекла з дому разом із дітьми.

*Позбавлю алкогольної залежності одним ударом пляшки по голові.

*Даю уроки майстерності. Булька.

*Діти корупціонерів мають право вибирати іншу професію!

*Виграй автомобіль! Власник для нього знайдеться!

*Фільми категорії 3 рекомендуються тільки для дорослих і дітей, батьки яких телевізора не дивляться!

*Запрошуємо в школу силачів для її знесення.

*Здійснимо ротацію: на місце людини без почуття гумору візьмемо людину із загубленим сміхом!

*У магазині «Все для чоловіків» є все для жіночих лікарів!

*Шлях вашого матеріального збагачення пролягає від лотереї «Трійка» до лотереї «Максимум»!

*Тих, хто потребує соціальної допомоги і підтримки, можемо лише підтримати під руки!

*Державтоінспекція попереджує: знімати на відео інспекторів можна лише у парадній формі!

*Просимо повернути за винагороду викрадені у самого себе речі!

*У прокаті є герметичні намети для відпочинку на сміттєзвалищах!

*Продається житловий будинок із високою борговою стелею!

*У медичних закладах області проводиться тиждень годування лікарів за рахунок пацієнтів!

*Шукаю любов із першого погляду!

*Заклади громадського харчування тимчасово пере-профілюються в установи політичного жування!

*Катина любов виявилися каторжною!

*У зв'язку з відміною прописки прошу вважати мене законослухняним громадянином!

*Уряд на зв'язок із громадянами не може вийти через заїдання замка у вхідних дверях держустанови!

*Скупуємо в забобонних людей чорних котів, порожні відра та звички ставати вранці не на ту ногу!

*Куплю залишки чи ознаки цивілізації!

*За комісійними цінами купимо слідчу комісію!

*Вихвалятися перед прокурором розміром отриманого хабара – означає проявляти зайву нескромність!

*Обміню свою руку на волохату.

*Власні назви пишуться з великої літери, а куплені – з великої радості.

*Відмова від алкоголю допоможе зекономити кошти на закуску!

*Бережіть свій авторитет у наших сейфах!

*Допоможемо зізнатися, що ви заздрите.

*Оголошення про намір здати в оренду об'єкт треба негайно зірвати зі стовпа!

*Врізав дуба – будь здоровий!

*Презентуємо презенти!

*У разі неявки відповідача судова справа розглядатиметься за відсутності судді!

*Університет оголошує набір кулькових ручок!

*Чисельність населення області тимчасово збільшилася на одного приїжджого чиновника!

*Комфорт доступний кожному олігарху!

*Запрошуємо на традиційний мотокрос! Розклад змагань: 12.00-16.00 – легка пробіжка; 16.00-17.30 – відхекування.

*Чи варто звинувачувати того, хто завтра прийде на ваше місце?

*Наш девіз: «Не цурайся чужого добра!».

*Шановні любителі тварин! Не підсовуйте свиню-ненажеру ближче до корита, а свиню-забрюху – ближче до калюжі!

*Приєднуйтеся до руху повітря!

*Акція «Парламентський драйв»! Готуйтеся до вильоту!

*Сплатіть за воду з нашого рахунку!

*Всі особи, затримані в забороненій зоні, перетягатимуться в незаборонену!

*Реалізуємо для судів із відстрочкою платежу чиновників-корупціонерів!

*Спостережна рада кредитної спілки повідомляє про заслухання правління спілки на лаві підсудних!

*Ви маєте знати більше! Пліткар.

*Допоможу синоптикам позбутися залежності розміру їхньої зарплати від погоди!

*Пропонуємо окуляри, що допомагають придивлятися до себе!

*Продам чорну заздрість, яка ще не була в користуванні!

*Шукаю спеціаліста, який міг би переробити піраміду Хеопса на фінансову піраміду.

*Пропонуємо кілька варіантів розвантажувальних днів:
а) розвантажуйте вагони; б) розвантажуйте судна; в) розвантажуйте вантажівки; г) розвантажуйте лінію зв'язку.

*На період спеки за відповідну плату причину в тещиному льоху.

*Банк «Для наївних»: «Ми створені для вас!».

*До уваги жмикрутів! Не притягайте до себе магнітних бур!

*Запрошуємо на гала-концерт та пінну вечірку за участю Аріеля, Тайда і Персіла!

*Забезпечимо гідну старість батьків! Уряд.

*СТО здійснює комплексний ремонт ходових частин автомоболів усіх марок і їхніх власників!

*Відповіді на нинішній сканворд читайте в попередньому номері газети!

*Фірма пропонує від виробника шпагат у виконанні директора!

*Сердечно вітаємо всіх сердечників!

*Фірма «Хрясь» пропонує послуги в широкому асортименті. У нас можна отримати: по обличчю, по пиці, по харі, по кумполу, по рилі, по морді, по фейсу і по всьому, що попаде під руку.

*У продажу є допінгові препарати, що допоможуть вам переступити через образу чи піднятися на п'єдестал.

*Університет оголошує набір абітурієнтів за неіснуючими спеціальностями.

*З нами ваші бажання стають реальністю, без нас – реальностями на вибір.

*Обміню моторного човна на моторну жінку.

*До відома адвокатів! Буде проведено семінар в останню путь!

*Пропонуємо в оренду офісне приміщення сусідів-конкурентів.

*Тур-оператор пропонує відпочинок на морі і роботу на суші.

*Ясновидиця зніме порчу, родові прокляття, вроки, безшлюбність і здере сім шкур.

*Управління оголошує конкурс на заміщення вакантної посади сторожа рештків його адмінкорпусу.

*Продам дерев'яний будинок, якщо на його місці з'явиться цегляний.

*У нас незручностей – тьма, зате платити за них – комфортно!

*Купуємо волосся на шиньйони – натомість безплатно посипаємо голови попелом.

*До уваги власників автотранспорту! Оголошується конкурс на право здійснення пересадки пасажирів з однієї маршрутки на іншу!

*Реалізуємо засоби захисту від рослин.

*Пропонуємо весняні кредитні знижки в обмін на осінню зажуру клієнтів!

*Увага! Споживачам приватного сектора, в яких відсутній лічильник обліку води, нарахування плати за послуги здійснюватиметься за усними підрахунками інспекторів!

*Просимо повернути за винагороду втрачений у день відкритих дверей імідж вищого навчального закладу.

* На повний місяць – худнемо, на затемнений – жеремо!

*Споживати без оплати – значить, в гостях побувати!

*Купуй сьогодні! Гроші є?

*Відаємося за копійки на переробку! Яблука.

*Юридичні послуги надають: державний нотаріус, приватний нотаріус, баба Степка.

*Виготовляємо дерев'яні, пластикові, металеві і комбіновані ворота в Європу!

*Виготовляємо на замовлення попереджувальні таблички «Мафія», «Весілля», «Сауна», «Ресторан», «Каруселі», «Ломбард» і т.д.

*Купуємо оптом дуба – продаємо вроздріб стружку!

*Продам земельну ділянку під будівництво Луцького кільця!

*Вам потрібен святковий макіяж? Телефонуйте і замовляйте!

*Дорогі жінки! Досягти досконалості можна, акцентувавши увагу на такій деталі гардероба, як ремінь. Він може як підкреслити, так і викреслити ваш стиль!

*Виготовляємо дерев'яні класичні сходи і початкуючі!

*Завод-виробник пропонує котли-плити на тверде паливо і зварене!

*Салон квітів пропонує живі та штучні квіти, композиції та екібани, оформлення весільних обрядів, подарунки у вигляді автозапчастин та мастила!

*Дитячий лікар-невролог веде і везе прийом куди завгодно!

*Магазин «Комісійний» реалізує костюми для підводного плавання! Стовіссоткового виринання не гарантуємо!

*Купуйте в нашому магазині фірмовий одяг і взуття з Європи та з-під прилавка!

*Академічний театр запрошує на перегляд афіши «Сумна весела казка».

*Дивіться в кінотеатрі гостросюжетний фільм «Залізна людина»! Вхід глядачів без сталевих нервів забороняється.

*Центр «Здоров'я» надає всі види масажу: антицелюлітний, віце-целюлітний, екс-целюлітний і просто целюлітний.

*Якщо ви не працюєте або працюєте абияк, наша фірма дасть вам можливість отримати копняка безплатно!

*Вітаємо з черговою річницею дорогого Боржника Долара Гривневича! Віримо, що знайдемо його і під землею!

*Куди піти вчитися? А ти читати вмієш?

*Передплачуйте головну газету області! Вартість передплати – справа другорядна!

*Продамся!

*Утеплення стін і підлоги завдяки врзці в сусідову тепломережу – ознака дбайливого та розумного господарювання!

*Хочете знати хто є хто? Запросіть об'єкти досліджень на безплатний фуршет!

*Реалізуємо в необмеженій кількості мутну воду для любителів підступної риболовлі!

*Поріжу дерево будь-якої породи на меморіальні дошки!

*Шукаємо на посаду начальника відділу внутрішньої політики людину приємної зовнішності!

*Виставку-продаж дверей і вікон перетворюємо на висадження-вибивання!

*Автомобіль без пального – це повний бак впевненості, що ДТП вас обмине!

*Запрошуємо кваліфікованих майстрів на роботу з облаштування місць відпочинку для безробітних!

*Будь-яке займання сприяє зайнятості населення!

*Вступні випробування проходять на базі гривень, доларів та євро!

*Надаємо юридичні послуги у цивільних і військових справах!

*Дам здачі будь-кому!

*Рідна людина може стати другом, колегою чи ворогом у залежності від розміру гонорару!

*Дирекція залізниці здає в оренду станції.

*Приватне сільгоспідприємство племінного птахівництва розпочинає продаж дорослої і дитячої качки.

*Професійна стоматологія здійснює художній опис зубів.

*Магазин «Дюймовочка» пропонує блузи, сорочки, спортивні костюми для богатирів.

*Віддам в оренду жінку легкої поведінки.

*Продам відмінних цуценят західно-сибірської лайки (з дозволом на лайку в людних місцях).

*Надрукую програму телебачення згідно з вашими глядацькими смаками!

*За винагороду розіб'ю лоба під час молитви замість вас.

*Навчу мислити по-злочинськи і діяти по-бізнесменськи.

*Запрошую на звану вечерю непрошених гостей.

*Обміню критичну точку на торгівлю.

*За винагороду поверну ностальгію.

*Переведу за домовленістю земельне питання у цвинтарну площину.

*Навчу розв'язувати формулу кохання.

*Запрошуємо на прес-конференцію «Спорт у деталях розбитого корита».

*Шукаю жіночу роботу. Дистрофік.

*У продажі є козирні тузи і пробивні шістки.

*Шукаю каску на дурну голову.

*До відома абітурієнтів! Документи на навчання приймаються до кінця грошей у гаманцях ваших батьків!

*Уб'ю за гривню.

*Запрошуємо взяти участь у дискусії «Що корисніше: спання під ковдрою чи спання під кайфом?».

*Запрошуємо на перегляд свого ставлення до існуючої влади.

*До відома громадян! У громадській приймальні ДПС здійснюватиметься прийом пожертв на утримання служби.

*Рекомендуємо у спеку ходити босоніж по людських головах. Це поліпшує циркуляцію крові і навіть оновлює клітини в людських головах.

*Торговий центр «Світ порожніх полиць» відкрив салон елітних продавців.

*Завтра відбудеться поховання покійника з батюшкою і духовим оркестром.

*Шукаємо начальника для фіктивної фірми!

*Пропонується для реалізації на аукціоні: трактор гусеничний марки Т-170, 1989 року випуску; тракторист, 1980 року народження.

*До уваги громадян! 22-02 у ТОВ «Мовчок» – день відкритих ротів!

*Пропонуємо двері міжкімнатні, міжхатні, міждержавні і міжгалактичні, а також вікна з видом на Європу. Ціна – космічна.

*До відома колективу! Директор пішов у відпустку не за власний рахунок!

*Даю на лапу!

*Шановні власники зубних протезів! Крем «Корега» допоможе вам їсти все, що хочете! Для цього потрібно позбутися рідних зубів і придбати «Корегу»!

*Шановні користувачі незаслуженими пільгами та привілеями! Якщо ваш товар зносився, обмінємо його на тюремні нари з доплатою!

*Громадяни, пам'ятайте! Аби у спеку не отримати сонячний удар, пересувайтесь у затінку і носіть із собою воду! Якщо ж такої можливості немає, вимагайте у синоптиків похолодання!

*Краяни! У зв'язку з настанням сезону полювання просимо домашню птицю і худобу з приміщень не випускати!

*Щоб позбутися поганої звички, не обов'язково наймати кілера!

*До уваги бажаючих швидко розбагатіти! У нашій області на одного мільонера стало більше! Нижче – його домашня адреса. Міндоходів.

*Якщо у вас – безсоння, у нас – проблема з пограбуванням!

*Аби перевірити, чи придбаний вами шампунь є справжнім, позичте його сусідці!

*За які гріхи посадили картоплю? А за які заслуги підживлюють озимину?

*Чверть пенсіонерів отримала чверть своїх грошей.

*Антикорупційне бюро корупціонерів в одну базу даних внесло на руках!

*Надзвичайну ситуацію відмінили і призначили на її місце маленьке непорозуміння.

*Позиція перемовників була конструктивною: вони пообідали за одним столом без бійки.

*Земельні ділянки продавали на відкритих для махінацій торгах.

*Протестанти перекрили автотрасу, замінивши асфальт металопластиковою черепицею..

*Ціни підстрибнули, даючи дорогу низькій купівельній спроможності!

*Яка різниця, нутрія це чи бобер? Головне, щоб шкура була цілою!

*Депутати взяли перерву, а голова – державну дачу.

*З розважального закладу приніс додому великі синці під очима.

*Водій вривався в електроопору, а його авто помчало далі...

*Начхав на інших крізь марлеву пов'язку.

*У крісло керівника хоче сісти сімейна пара.

*Відкрився сезон полювання на сепаратистів. Бажаючих добровільно сісти на лаву підсудних пункт здачі приймає поза чергою!

*Кожній нечистій силі – по могилі!

*Не хапай чужу ношу, бо своєї не донесеш!

*Народжуймося з алергією на зло!

*Видається прогноз погоди на замовлення!

*Запрошуємо на свято «Прощавай, настрої!».

*Прохання до тих, хто сподівається повернути борг: не беріть дурного в голову!

*Навчимо хреститися, не полишаючи керма. Шляховики.

*Надаємо жіночі консультації з пошуку чоловічих заначок!

*Безробітному невропатологу потрібні коліна!

*Обмінюю новий безшумний холодильник на старий галасливий із продуктами!

*За помірну плату вкажу координати вразливих місць великодніх крашанок супротивника!

*До уваги продавних чиновників: розпочалася здача державних інтересів!

*До відома футболістів! Бити повз ворота заборонено!

*Прокиньтесь, комарі! Тіла оголилися!

*Обмінюємо автомобільні фари на фари під очима!

*Відновлюємо кольки в боку!

*У продажу з'явилися зниклі ліки!

*Транспортуємо інкогніто будь-які страви зі столу у ваш шунок!

*Створюємо умови для відкритості рота!

*Допоможемо за домовленістю німечим скотитися з дивана чи впасти з ліжка!

*Позбавимо від хропіння одним ударом у голову!

*Легалізуємо підпільників!

*Перетворюємо процес сватання на обряд!

*Виділяємо весільних спеціалістів із цілування молодої!

*Навчимо водити козу!

*Створюємо передумови для інсульту та інфаркту!

*Дістаємо кістки з горла вдень і вночі!

*Запроваджується цілодобове чергування обжер біля туалету!

*Не видавайте закреп за пронос!

*Запресуємо або закатаємо у керівне крісло!

*Здійснюємо обмін старими думками!

*Допоможемо агресивним вкусити себе за одне місце!

*Напишемо на лобі, хто ти є!

*Не свистіть у приміщенні для зберігання протягів!

*Забезпечимо кожного суддю, схильного до хабарництва, кайданками!

*Навчимо переходити межу дозволеного чи переступати закон!

*Допомагаємо хрону крутити в носі!

*Хрін, гірчицю, аджику, кетчуп, сіль, перець та інші приправи вважати такими, що втратили чинність!

*Усуваємо запах часнику запахом спертого повітря!

*Надаємо бозна-які консультації!

*Тільки в нас можна придбати за доступну ціну гіркі солодоші!

*У магазин потрібен продавець на час перебування основного продавця в туалеті!

*Навчу писати анонімки!

*Загортаємо печатки в довідки!

*Помиримо яешню з салом!

*Хто стукає, того називають дятлом!

*Не вважай фарбовану жінку підробкою!

*Відкрився пункт обміну гарячої води на ледь теплу!

*Подаємо гарячу воду без цукру!

*Забезпечу перехід весни в літо!

*Допоможу почухати спину в недосяжному для вас місці!

*З кільця домашньої ковбаси зроблю голе місце!

*Надаємо п'яним особам платні послуги з переставляння ніг!

*Замінімо дубовий паркет у маєтку на цементну підлогу у в'язниці!

*Охочим надаємо віників!

*Біг із перешкодами міняємо на перестрибування з посади на посаду!

*Витру ноги об будь-кого!

*Не пийте сиру воду зі звареної труби!

*Пересолою борщ!

*Закидаю будь-кого його ж яйцями!

*Уникайте жирної їжі, якщо є нормальна!

*Шлунки, які не перетравлятимуть їжу, будуть притягатися до відповідальності!

*Продається пиво для розливу по столах!

*Не зловживайте спиртним під час труєння ним мух!

*Куріння в ліжку може призвести до недосипання!

*Грабуємо без посередників!

*Пустіть на кухню – і я перетворю її на свинарник!

*Приготувати не приготую, але продукти переведу!

*Відчиняйте не квартиру, а вікно для товстого злодія!

*За доступну плату розбуджу перших півнів!

*Економте світло під час пошуку дверей!

*Сприймайте неймовірні ціни як реальність!

*Надаємо комплекс послуг із голови до ніг: смичемо за чуба, чухаємо лисину, даємо по кумполу та б'ємо обухом по голові, сушимо, затуманюємо та промиваємо мізки, забиваємо баки, насуплюємо брови, морщимо та розбиваємо лоби, набиваємо на них гупі, сверлимо очима, відкриваємо їх та пускаємо в них пил, вішаємо під ними фари та ставимо синці, вилуплюємо баньки, продаємо витрішки, затуляємо вуха та вішаємо на них локшину, закриваємо та кривимо роти, шморгаємо носами з мухами в носі і зариваємося ними в землю, тримаємо їх за вітром і вішаємо, показуємо чорне піднебіння, гостримо, вибиваємо, ціпимо та з'їдаємо зуби, прикушуємо язики, надуваємо губи, лупимо в пику, кривимо морду, надуваємо щоки, робимо міну, даємо по шиї та запотилічника, скручуємо в'язи, викручуємо руки, б'ємо в груди, сідаємо в серце, залазимо в печінку, штовхаємо в спину та вирощуємо на них горби, вставляємо кольки в боки, чвиркаємо жовчю, б'ємо по руках і вкорочуємо їх, робимо волохатими, залазимо в одне місце, гамселимо під дих, по ребрах, у пах, ставимо підніжку, колінкуємо, ставимо навкарачки, наступаємо на п'яти та лижемо їх! За додаткову плату здираємо сім шкур, заливаємо сало за шкіру, сиплемо сіль на рани, допікаємо, вставляємо своїх п'ять копійок, даруємо запах смаленого, вчимо дихати на ладан, рибку ловити і штани при цьому не замочити, на гачок потрапляти та в безвихідь, викручуватися, гадюкою витися та вужем стелитися, товчемо воду в ступі, б'ємо байдики, поклони та горшки, копаємо яму, топимо, здаємо, обкладаємо чутками, гриземо, коробимо душу, гостримо сокиру, оббріхуємо, обпльовуємо, поливає-

мо брудом, зневажаємо, кладемо камінь за пазуху, губимо совість і торгуємо нею, вбиваємо думки, вкорочуємо віку, даємо лупня і здачі, стираємо в порошок, корчимо дурня та вдаємо розумника, робимо дурниці, позичаємо Сіркові очі, приховуємо страх, сіємо паніку, вирощуємо пиху та погорду, пригашуємо норів, затуплюємо та вкорочуємо пам'ять тощо! За окрему винагороду – гвалтуємо!

*Аромат «Ейрі флешматік» змусить завернути у ваш дім навіть позбавлених нюху квартирних злодіїв!

*Замовлення та доставка суші. Водний простір – за додаткову плату.

ІРОНІЧНІ АКВАРЕЛІ

*Яка це насолода прийняти гарячо-холодний душ, одягнути чисту білизну, вимкнути телевізор, радіо, мобільний телефон, відчинити вікно, лягти на диван, скласти навхрест руки і слухати, як за упокій душі твоєї молиться обманутий сусід...

*Прислухався до пташиного співу, щоб визначити місце розташування своїх живих мішеней.

*Не обминав жодного безпритульного пса: кидав каменюкою в усіх підряд.

*Тішився хатній прохолоді, яка не дозволяла скиснути оковитій.

*Любить полежати у соковитій сусідовій траві.

*Прокидається разом із сонцем, аби першим у родині поснідати.

*По зорях у нічному небі вчиться рахувати накрадені гроші.

*Хмарку, що на мить затулила сонце, тричі прокляв. А коли вона попливла далі небесним океаном, помер од сонячного удару.

*Навіть найменший бур'ян привертає його увагу настільки, що в ньому засинає до повного витверезіння.

*У дзеркалі мальовничого ставка щоразу намагається побачити дзеркальних коропів на сковорідці.

*І досі не може забути перше побачення з чоловіком своєї коханки.

*Чим кремезнішого бачить дуба, тим довговічнішою постає в уяві домовина для сусіда.

*Ах, з якою насолодою він любить спати на лузі під шурхіт коси!

*Не наступить навіть на комашку, поки її не умертвить.

*У собачому завиванні постійно чує власний голос у день похмілля.

*Подружню вірність проніс до першої нагоди скочити у гречку.

*Поклявся любити Батьківщину до останньої найбільшої суми покупця.

*Побороти хабарництво вирішив методом повного переміщення грошей хабародавців у власні кишені.

*Букет бузку на столі розчулив його до сліз, адже виявився єдиною закускою.

*Впасти чужій жінці в ноги його змусила раптова зупинка автобуса.

*Хатні вазони – його порятунком від жінчиних атак.

*Пересів добровільно з джипа в інвалідний візок.

*Рекетирську практику розпочинав зі стрижки газонів.

*Взяв ув оренду ставок для вирощування водяних лілій.

*Встає за світ сонця, аби побільше нашкодити...

*Така дрібниця, як розум у Гриця.

*Набив руку та око ще в першому раунді.

КОМЕНТАТОРСЬКІ ШЕДЕВРИ

- *Тренер повністю стоїть у технічній зоні.
- *Нападник здорово прокинув собі м'яч, але занадто сильно.
- *Через ріст цьому футболісту нічого робити у своєму штрафному майданчику!
- *На половині поля суперника все передушено.
- *Футболісти «Оболоні» виносяться.
- *Гравець провів очима 180 градусів бокової лінії.
- *Засунув м'яча в сітку воріт суперника.
- *Кулака Юрія Максимова в центрі поля не видно.
- *Працює біля півзахисників, а потім вилітає вперед.
- *Думається, гості зможуть додушити цю гру.
- *Гравець почувався чужим елементом.
- *Тренер даремне втрачає зайві емоції.
- *У команді з'явився породистий форвард.
- *Думається, у другому таймі на поле вийде інша команда в тій же рожево-чорній формі.
- *Сильно приготовлений спортсмен.
- *Прослідуюмо ситуацію до кінця.
- *Як у других вагових категоріях.
- *Неуважним оком можна замітити.
- *Зараз спортсмени будуть переборюватися.
- *Чи витримають нерви спортсмену?
- *У супертяжкій категорії.
- *Два «гірчичники» – у футболістів «Динамо», але м'яч – у «Шахтаря».
- *Працює біля півзахисників, а потім вилітає вперед.
- *Остання п'ятихвилінка в першому таймі.

ІЗ ВЕСЕЛОЇ СІТІ

*У сіль потрапляє маса, на гачок – особистості.

*Риболов сподівається на власну удачу, покупець риби – на чесність продавця.

*Не всяка рибина клює на одну і ту ж наживку, не всякий рибалка спіймає гарну рибину на одну і туж вудку.

*Рибалці бажають ні луски, ні хвоста, а покупцеві риби – обмаль кісток і нетьмяних зябрів.

*Рецепт приготування риби – це твір на задану тему, а спосіб її псування – на довільну.

*Різні види риб живуть разом, а продаються окремо.

*Жоден вид риби не встановлює собі ціну.

*Риба клює з власної ініціативи, але за сприяння рибалки.

*Щоб посмакувати наживкою, рибина жертвує собою.

*Будь-який вид приготування риби вимагає її чищення.

*Рибина без голови – юшка з меншим наваром.

*У тарані талія завжди стрункіша, ніж у печеної, вареної, смаженої, тушкованої, фаршированої, копченої та в'яленої риби.

*Без спецій рибна юшка – ніяка, без чарки – звичайна.

*Якщо риба спливла в казані – юшка готова, а якщо у водоймі – отрута.

*Скільки не молися, зіпсована риба делікатесом не стане.

*Родини риб-хижаків і нормальних риб однаково називають зграями.

*Риба плаває у водоймі косяком, а відпочиває в сіті масою.

*Не кожен той овочівник, хто їсть кабачкову ікру, не всяк той рибалка, хто ласує червоною та чорною ікрою.

*Кістка у горлі – ще не свідчення рибальської заповзятості.

*Зимова риболовля відрізняється від весняно-літньо-осінньої кількістю натягнутого рибалкою на себе одягу.

*Немає різниці, звідки закидати вудку: з човна чи берега. Головне – не шубовсьнути у воду.

* Мокрий одяг рибалки – наслідок кепської погоди, а мокре горло – результат гарної компанії.

*Риба дивиться на рибалку крізь воду, а рибалка на рибу – крізь цигарковий дим.

*Важливо, не який улов, а як клювало!

*Короп інколи виглядає молодшим од безвусого карася.

*Інколи рибалці доводиться перед дружиною викручуватися в'юном.

*Рибалка без побрехеньок – що лин без мулу.

*За поплавком спостерігай, але закусити не забувай!

*Поплавок не може лягти на воду чи піти на дно від сорому за невмілого рибалку.

*На голий гачок риба найкраще чіпляється у відрі.

*Коли потрошиш рибину, не вдавай із себе шукача скарбів!

*Кому яку рибину виловить у казані черпак, знає лише кухар.

*Скільки б юшки не насборбався, зарибленою водою все одно не станеш!

*Якщо в сусіда клює, а в тебе – ні, запроси його на сніданок.

*Не скупись на приманку – віддай її друзям на закуску!

*Не шуки вина, що зубаста вона.

*Рибина скаче на сковорідці не від щастя.

*Якщо коропа віддав котові, а собі залишив коблика, значить пройнявся жалем до дружини, яка має чистити рибу.

*Рибою може пахнути не лише рибалка.

*Від любові до риби ваші кістки не міцнішатимуть – її треба споживати!

*Хоч спікером в парламенті Рибак, йому бракує фосфору однак.

*Якщо зі щуки видалити фарш, залишиться від неї тільки фальш.

*У будь-яку пору доби можна натрапити на рибінспектора.

*Браконьєр – це всього-на-всього людина, яка не дає рибальським снастям байдикувати.

*Побляклими зябрами покупця не розчулиш!

*Риба з кістками найкорисніша пустомелям.

*Морська та прісноводна риба найкраще приживаються на прилавку.

*І найкращою рибною приправою курку під щуку не замаскуєш.

*Якщо любиш карасі у сметані, не копай ставка у корівнику!

*Про рибу згадують навіть під час гри в доміно.

*Якби риба вміла говорити, вона повідала б покупцям, скільки насправді коштує.

*У тарілку з рибою вудку не закидають.

*Під час нересту риболовля передислоковується в консервні банки.

*Рибу з тарілки беруть руками, позаяк на вудочку її ловити незручно.

*Маринованою називають рибу, приготовлену Мариною.

*Рибу можна сушити, в'ялити, коптити, смажити, запікати, тушкувати, варити, фарширувати, маринувати і просто робити з неї бознащо.

*Голова у риби для того, щоб хвіст не почувався самотньо, а плавники – аби було чим роздавати рибалкам автографи.

*У кожної рибини – своя мода: одна чіпляє гачок на губу, інша його ковтає.

*Рибалко, будь чемним! Якщо бачиш бульбашки на воді, шли рибі есемески!

*Якщо риба не клює, клює носом рибалка.

*Рибалко, відповідай взаємністю! Якщо рибина зірвалася з гачка, не пропонуй більше їй смачну наживку!

*Ранкова і вечірня риболовлі схожі одним: і в ту, і в ту пору рибалці хочеться спати.

* Якщо закінчилася приманка – це півбіди, наживка – біда, а зігріваюча рідина – неймовірна трагедія!

* Перед закиданням вудки плюють на наживку для того, щоб риба переконалася: цей делікатес їй віддають навічно.

*Чим сильніший опір чинить рибина під час її витягування на берег, тим частіше рибалка згадує ім'я Ома.

*Начепити на гачок наживку та впіймати рибину – далеко не одне й те саме.

*Якщо шуку, котра перебувала в одній торбі з коропом, пустили на фарширування, це ще не означає, що коропові вічно розкошувати.

СЛОВНИЧОК-ЖАРТІВНИЧОК

*Байкер – чоловік байки.

*Вітрина – дружина вітру.

*Гамак – рот.

*Губернатор – губатий чоловік.

*Гуманіст – постачальник гуми.

*Ідея – перехожа.

*Канапа – мешканка Кан.

*Кок – продавець курячих яєць.

*Ложа – горілка.

*Морена – акула.

*Парафін – власник фінської лазні.

*Фатум – магазин із продажу фат.

ПРАВКИ-ЗАБАВКИ

ДоістЕричний період.
Бідлога ламінована.
ВоТоемульсійні фарби.
Блінтус пластиковий.
Вабно.
НаПір слухачів.
ВерДикаль влади.
Закон траТицій.
СаПоробний пристрій.
Європейський виПір.
УрКаган.
БезБека життя.
КомБлектація.
Бонеділок.
Керівник Зекретаріату.
БюТжетне фінансування.
Насінницькі поЗіви.
Цирк на льоТу.
ПередБлатга кампанія.
ВідТілення зв'язку.
ВідБочивальники.
Трикімнатна кваКтира.

РИТОРИКІЗМИ

*Діарея – найприродніший засіб проти хропіння?

*Сім влучних пострілів у голову – переконливий доказ самогубства?

*Мільярди на рахунках купки громадян – ознака багатства їхньої країни?

*Приватизація полів, лісів і рік – запорука розвитку літальних здібностей простолюду?

*Порожня голова і переповнений шлунок – це наслідок порушення обміну речовин в організмі?

*Тільки пройдисвітська влада здатна забезпечити своєму народові умови для того, щоб він розбрівся по світу?

*Щоб почути голос країни, треба організувати телешоу?

*Гризня своїх у владі – передумова для мирного захоплення її чужими?

*Спілкування каліченою мовою – спосіб шліфування язика?

*Спання на лівому боці – ознака наявності важкого серця?

*Особиста охорона – гарантія того, що VIP-персона нікуди не чкурне?

*Носіння депутатського посвідчення – привід для доплати?

*Передача КВК обов'язків ЦВК дасть можливість на законній основі допускати до виборів найдостойніших жартівників?

*Участь у рекламному ролику – остання акторська удача?

ОБЕРЕМОК-ДИЛЕМОК

*Випускати з кімнати забруднене повітря чи впускати чисте?

*Як зібрати пилюмоком розсіяний склероз?

*Якщо до біди – один крок, то скільки – до щастя?

*Яку вправу корисніше виконувати, сидячи на ліжку: лягати чи вставати?

*Хто винен, що суб'єктивні оцінки не є об'єктивними?

*Якщо качалка використовується як засіб виховного процесу, то чи не порушує це права різки?

*Хто знає, куди насправді рухається наша країна?

*Якщо кажуть: «Не в ті ворота», чи варто відповідати: «Не роззявляйте рота!»?

*Якщо сільгосптехніка стовідсотково готова до посівних робіт, то чи не означає це, що на жнивні їй начхати?

*Що гірше: потрапитися на хабареві чи віддати його комусь іншому?

*Що економніше: підставити палець під чужий молоток чи позичити цвяха?

*Переходити на літній час чи мати його на увазі?

*Байдикувати на постійній роботі чи бити байдики на сезонній?

*Оздоровчий центр чи провінція каліцтв?

*Отримувати пільги чи брати їх?

*Потреба чи нагода?

*Стати благодійником з примусу чи скнарою – з власної волі?

*Який карась щасливіший: той, що у сметані, чи викачений у тісті?

*Чи міняти недійсний документ на підроблений?

*Дожити до ювілею чи нехай уже славословлять?

*Чи актуально сьогодні говорити правду?

*Сторінки біографії чи лише її абзац?

*Чи рубати сука, на якому сидить твій боржник?

*Вам прозу, поезію, п'єси, спогади... Чи тільки довідку про те, що вмієте читати?

*Чи не тому проблеми бігають по колу, що їх розглядають за круглими столами?

*Дебют чи останній вихід на люди?

*Плече друга чи місце розташування погона?

*Що краще: два слова про себе вголос чи ціла доповідь подумки?

*Хроніка подій чи жахів?

*Свідок-підозрюваний-підсудний-в'язень. Це по висхідній чи несхідній?

*Остання стадія бідності чи перша спроба вижити?

*Парадокс чи рідкісна закономірність?

*Заплющити очі на неподобства чи просто заснути?

*Портрет з натури чи з дошки «Їх розшукує міліція»?

*Приземлитися подумки чи розкрити парашута?

*Переїняти досвід чи перехопити ініціативу?

*Грає на скрипці чи скрипить?

*Гармидер чи не наведений порядок?

*Затихлі кроки чи закриті вуха?

*Як врятувати першу зарплату?

*Що важче: знати собі ціну чи набивати?

*Сповідь чи виливання бруду?

*Мати хату скраю, сидіти на печі, вмивати руки, ховати голову в пісок, робити вигляд, що нічого не сталося, відвертатися, дивитися крізь пальці, заплющувати очі, пропускати повз вуха чи просто обіймати керівну посаду?

*Ловити гав чи випускати на волю увагу?

*Божевільний чи вдає із себе розумника?

*Гірко плакати, від душі сміятися чи просто витискати сльози?

*Доповідь чи колискова?

*Переодягатися у весняний одяг чи дочекатися наступної зими?

*Оголосити дурницю чи тримати її при собі?

- *Купити клепку чи продати бочку?
- *Брати шлюб чи багатство? З печаткою в паспорті чи без?
- *Отримати право чи позбутися обов'язку?
- *Безбожна крадіжка чи диявольський вчинок?
- *Молоко в корови на язиці чи в руках фуражира?
- *Нове ім'я в літературі чи нова література?
- *Гість програми чи ворог її ведучого?
- *Собачий палац чи людська халабуда?
- *Подати сигнал тривоги чи дочекатися сигнальника?
- *Два чоботи – пара чи браковані близнюки?
- *Переглядати сон рябої кобили чи демонструвати власне безсоння?
- *Знайти ключ від розгадки чи загубити саму загадку?
- *Умови співпраці чи правила взаємообдурювання?
- *Поспівчувати чи нехай самі здогадаються про мою зловтіху?
- *Впасти смальцем донизу чи дьогтем догори?
- *Припинити поросячий виск чи організувати свиняче рохкання?
- *Річний прибуток керівника чи мрія всього життя його підлеглих?
- *Чи поміняти сором на гордість?
- *Ротація кадрів чи замітання слідів?
- *Нейтралітет чи байдужість?
- *Талант злочинців чи бездарність правоохоронців?
- *Зробити великі очі чи померти зі страху з маленькими?
- *Китаєць чи іроніст?
- *Боягуз чи любитель кущів?
- *Купитися чи продатися?
- *Лизати п'яти чи ними наживати?
- *Пошитися в дурні чи знайти їх?
- *ВВП – річ промислова чи московська?
- *Старіти чи піти передчасно з життя?
- *Із влади – в опозицію чи відразу – в СІЗО?

- *Поступити в університет чи надійти?
- *Рятівна соломинка чи засіб споювання?
- *Здобути вищу освіту чи вже зареєструватися на біржі праці?
- *Прикушувати і далі язика чи шукати іншу роботу?
- *Дати Європі ще трохи фори чи вже наздоганяти?
- *Сісти на шию чи вилізти на голову?
- *Кому дякувати за статки: своїй злодійській натурі чи сліпій Феміді?
- *Встати з керівного крісла чи вилетіти?
- *Жінчині вказівки чи тещині передачі?

БАНАЛЬНІ СЕНСАЦІЇ

*Такий чудовий кулінар, що посуд із-під його страв дружина з тещею вилізують.

*Такий скупердяга, що повітря видихає тільки в поліцейську трубку.

*Такий допитливий, що поцікавився, за які гріхи його турнули з посади.

*Такий завзятий мандрівник, що за обідню перерву встиг дійти до ручки.

*Такий говіркий, що за думками рот не встигає відкриватися.

*Такий мовчазний, що німі заздрять.

*Такий сплюха, що навіть шлюб у ліжку брав.

*Такий голосистий, що отримав право заміняти півня у курнику.

*Такий високий, що коли дивиться собі під ноги, в голові паморочиться.

*Такий товстий, що три дні заволокає ремінця в штани.

*Такий неповороткий, що для донесення ложки до рота спецкрана наймає.

*Такий симпатичний, що навіть мухи не дають проходу.

*Такий худий, що вуха затуляє, щоб не оглухнути від торохтіння власними кістками.

*Такий багатий, що для того, щоб не забути власні банкові рахунки, надиктував їх у блокноти кожному односельцю.

*Такий окатий, що окуляри замовляє на заводі великогабаритних конструкцій.

*Такий смішний, що після зустрічі з ним люди регочуть до самої смерті.

*Такий утаємничений, що черевики зашнуровує вночі, накрившись у ліжку ковдрою.

*Такий хитрий, що не може й досі пригадати, для чого позичив у кума обуха.

*Такий грамотний, що знає, якою мовою протягом останнього півстоліття посилали його подалі.

*Такий патріотичний, що двадцять чотири години на добу їсть сало та співає державний гімн.

*Такий чесний, що не приховує жодним одягом своє тіло.

*Такий працьовитий, що мозолі на руках заробив, гладячи свого живота.

*Такий добрий, що не образив жодної людини, відколи пішов із життя.

*Такий природолюб, що навіть за холодну воду не береться.

*Такий миролюбний, що жодний сусід по кладовищу з ним не сперечається.

*Такий талановитий, що може повітря зіпсувати, не поворухнувши й пальцем.

*Такий охайний, що кожну мушку виміє перед тим, як дати їй по голові хлопавкою.

*Такий скромний, що з начальницького кабінету на люди не показується.

*Такий плодучий, що де з'явиться, там і насвинячить.

*Такий дурний, що не приймають навіть у божевільню.

*Такий популярний, що хто не стріне – відлупцює.

РЕЦЕПТИ ДОТЕПНИХ СТРАВ

Начинені помідори

Кількість помідорів — довільна, начинки також. Якщо ні овоча, ні начинки, готуйте іншу страву.

Кисло-солодкі огірки

Наливаєте в одну чашку солодкого чаю, в іншу — оцту. Берете свіжого огірка й починаєте їсти його, запиваючи його почергово то чаєм, то оцтом.

Печінкові биточки

Склад: ваша печінка, бандитська бита. Підставляєте печінку під биту — й печінкові биточки готові.

Морозиво «класік»

Дістаємо з морозильної камери шмат льоду — і ласуємо!

Солодкий холодець

Склад: Сто грамів холодцю, 1 кілограм цукру. Перемішуємо й споживаємо.

Цибуля зі смородиновим присмаком

Почищену цибулину та помиту ягоду смородини взяти в різні руки та їсти одночасно.

Квасоля як салат

Молоді стручки квасолі дрібно посікти зубами і ковтнути.

Суп-холодник

Залізти у наповненку гарячою водою ванну з мискою холодного супу і сьорбати доти, поки вода у ванні не вихолоне.

Перець із медом

Склад: розгнівана дружина, лагідна теща і ви поміж ними.

Варення з волоського горіха

Волоського горіха акуратно розколоти на дві половинки, вичистити середину та заповнити їх будь-яким варенням. Подавати на стіл лише з паличками, виготовленими з гілки горіха.

Пиріжки із бринзою

Купленого на базарі пиріжка без начинки розламуєте, напихаєте в нього придбаних на іншому базарі сто грамів бринзи, складаєте — і страва готова!

Запіканка з кабачків

Не зриваєте на присадибній ділянці кабачків доти, поки спекотне сонце їх не запече.

Салат «Загадка»

Склад цього салату має бути таким, якого розгадати не міг би й найдосвідченіший слідчий.

Морквяні котлети

Поцуплену з тещиноного холодильника котлету їсте, заховавшись у морквяній грядці.

Печиво на пиві

Покласти шматочок печива на повний кухоль пива — і зажуритися...

Салат «Розговіння»

Скидати залишки святкових салатів із усіх салатниць в одну таким чином, щоб салати розклалися рівномірними шарами. Перед тим, як подати на стіл його вдруге, надійно

замаскуйте кріпом, петрушкою та зеленою цибулею. Гості розговорять ще не одну годину.

Фаршировані грудки

Аби приготувати цю делікатесну страву, слід спочатку взяти м'ясокомбінатівського злодія за грудки, потім мовити кілька гострих слів і дістати з його пазухи кульок із поцупленим фаршем.

Закритий пиріг із рисом і грибами

Ліпити треба пирога такої величини, щоб його можна було легко закрити від ненаситного гостя своєю долонею.

Горіхові кульки

Даєте будь-кому цілу пригорщу міцних і великих горіхів і наказуєте цілити ними у вас.

Сімейний шашлик із рисом

Склад: приготовлений шашлик, миска відвареного рису. Шашлик віддаєте дружині, а рис самі споживаєте.

Ледачі пельмені

Куплені у супермаркеті пельмені слід принести додому, покласти в холодильну камеру й чекати, поки хтось їх зварить і подасть вам.

Буряковий салат із оселедцем

Налити в келих різних сортів самогону з буряків, випити й закусити оселедцем.

Хрусткі цукерки

Купуєте сто грамів карамельок і хрумаєте їх перед мікрофоном.

Сирні крекери із травами

Приготовлені сирні крекери слід покласти в густу траву. Потім ту траву викосити.

Подавати на стіл разом можна їх і без петрушки та кропу.

Десерт

Що потрібно, аби ви його дочекалися: залишатися тверезим до кінця застілля.

Ікра з буряка по-монастирські

Натерти буряка і їсти його в келії.

Салат із гороху та соленими огірками

Склад: горох, солені огірки, відчинені навстіж двері та вікна квартири та бочка холодної води.

Вітамінна закуска

Аби спробувати цієї страви, слід придбати в аптеці лише упаковку вітамінів.

Картопляні зрази з грибами

Для приготування цього делікатесу потрібні картопля, гриби і тлумачний словник української мови.

Пікантний торт для чоловіків

Його готують дуже просто. Запрошують у гості чоловіків, змішують їхніх дружин із землею, поливають брудом і ліплять дулі.

Царський сніданок

Як тільки скупа теща – з хати, ви – на кухню. І – по каструлях! їсте все підряд і уявляєте себе царем...

Салат із щавлем

Готуєте салат і їсте його у прикуску зі щавлем.

Хлібний супчик

Розмочуєте у місці води припасений на чорний день сухарик. А тоді смакуєте ним, запиваючи водою з тієї ж миски.

Огірки по-корейськи

Вирощуєте огірка, зриваєте його, приносите в дім, розрізаєте навпіл – і страва готова!

Хрусткий салат

Його приготування потребує врівноваженості і терплячості. Після перепою за цю справу краще не братися.

Спочатку виринаєте у власному чи сусідському городі молоду цибулину. Потім берете її перо і акуратно запираєте в нього кукурудзяну паличку довільної довжини. А тоді вже починаєте хруммати...

Риба під снігом

Перед настанням зими кладете живу, солену чи морожену рибину на землю у непомітному для стороннього ока місці, даючи їй можливість там полежати доти, поки її не привалить снігом. Опісля берете лопату, відкопуєте рибину і подаєте до столу.

Простий тортик

Заходите в магазин, купуєте найдешевший тортик без упаковки, розкладаєте його по кишнях – і несете додому...

Бабусин салат

Для його приготування вам потрібна лише бабуся.

Ліниві вареники з часником

До вареників, які вже два місяці не можуть зваритися в холодильній камері, кладете кілограм часнику, зачиняєте холодильну камеру і продовжуєте чекати на диво.

Макарони з тунцем

Після невдалого спінінгового полювання на тунця збираєте довкіл себе друзів і вішаєте їм на вуха макарони.

Курятина в рукаві

Склад: обскубана та випотрошена курка, не шкіряний рукав від пальта чи піджака. Запихаєте курку в рукав і кладете на вогнище.

Горішки для мами

Це цілком дитяча кухарська справа. Аби приготувати горішки для мами, треба мати лише горішки і маму.

Новий салат

Готується він так. Спочатку з'їдаєте одну порцію салату. А потім замовляєте другу.

Оладки із секретом

Печете звичайні оладки і ховаєте їх у сейф.

Ковбасні квіти

Вони призначаються для коханих, які люблять земну красу і добре поїсти. Для їх приготування потрібні: кілограм дорогої ковбаси, букет гарних квітів. Ковбасу ховаєте в букет – і вручаєте коханій.

Пряники з маком і журавлиною

Для того, щоб мати цю страву на столі, необхідні: тісто, мак, журавлина і відсутність апетиту.

Суп з яйцем

Цей кухарський скарб поєднує в собі і першу, і другу страви, а відтак потребує від кухаря подвійного таланту і подвійних сил.

Позаяк не всяк цим володіє, зазвичай, окремо варять суп і окремо яйце. Далі знаєте, що робити.

Кефірні млинці

Складові: кефір, борошно, яйця, сіль, сода, олія, сковорідка, газова плита, сірники, виделка і вмілі руки.

Салат-рулет

В улюблений салат падаєте обличчям доти, поки він рівним шаром не розкладеться на лобі, носі і щоках.

Через годину-другу згрібаєте його і рулюєте спати.

Свинина книжка

Ця вишукана страва готується наступним чином.

Берете у ліву руку шмат жирної свинини, а в праву – книжку і лягаєте на диван.

Цибульні кільця

Їх найбільше люблять чоловіки. Але можете посмакувати і ви, жінки.

Для цього потрібно натщесерце вмолоти дві-три цибулини, потім закурити і пустити кільцями дим.

Салат «Здоров'я»

Якщо з'їли салат і не потрапили в реанімаційне відділення, значить, приготували салат «Здоров'я».

Весняний салат з грибами

Приготування цієї страви ділиться на два цикли.

Перший: за весняний період треба спожити максимум зелені.

Другий: восени заїсти зелень грибами.

Смачного!

Лаваш

Хоча це й не українська страва, готувати її не так і складно. До столу з харчами підсовуєте лаву, сідаєте на неї і їсте.

Салат закарпатський

Він готується так само, як і прикарпатський. Різниця лише в тому, що овочі, з яких готується закарпатський салат, ростуть по інший бік Карпат.

Салат «Принцеса»

Назвіть дружину принцесою і замовте салат.

Бутерброди святкові

Це звичайні бутерброди, подані на голодний шлунок.

Гарячий вінегрет

Цей делікатес є поєднанням традиційного вінегрету і такої ціни на нього, яка миттю кидає замовника в гарячку.

Сом у вині

Сом, який спокусив чужу сомиху, і є сомом у вині.

Сом запечений

Для приготування цієї страви людину на прізвище Сом потрібно відправити на Канари.

Пікантні огірки

Зібрані з грядок огірки пересортувати, відібрати найбільшого, розрізати його, вичистити серединку і в порожнину вкласти дитячу іграшку-пікалку. Потім огірку надати попередньої форми.

Перед тим, як споживати, слід стиснути огірка так, аби вкладена в нього дитяча іграшка пікнула.

Салат «Каліфорнія»

Довільну кількість подрібненої свіжої зелені, овочів чи фруктів викласти у велику миску, гарно перемішати, додаючи сметану, кефір, ряжанку, молоко, олію або просто холодну воду. Після того оголошуйте свій кулінарський витвір «Каліфорнією» і споживаєте.

Салат з язиком

Будь-який салат, що потрапив вам під руку, наминаєте таким чином, аби при цьому бодай разочок вкусити себе за язика.

Котлети з гречки

Спочатку треба скочити в гречку, а тоді приходите додому і чекаєте, поки дружина зробить з вас котлету. І так щодня.

Запіканка з індички і кабачків

Індичку загоните на кабачкову плантацію і примушуєте її з'їсти штук шість чи сім овочів. А тоді хутенько ріжете індичку, скубите і цілісінькою, з кабачками у стравоході, запахаєте в піч.

Турецький десерт

Приходите на будь-яке застілля, п'єте та закушуєте. А коли відчуєте, що пора додому, гукаєте до господаря: - Турку, подавай десерт!

Судак у яблучному соусі

Наповнюєте ванну по вінця яблучним соусом і запускаєте живого судака. Як тільки судак перестане викаблучуватися, дістаєте його та споживаєте. Бажано – не при людях зі слабкими нервами.

Східний експрес

Снідаєте, обідаєте чи вечеряєте на ходу, повернувшись обличчям на Схід.

Салат із селери, яєць і горіхів

Нарізану кубиками селеру покласти на передній зуб, посічену дрібно цибулю – на кутній, а крупними шматками капусту – на язик і запити все це соусом з подрібнених горіхів.

Салат із капусти

Змішати чайною ложкою у шлунку нашатковану капусту й натерту зубами моркву, додати заправку, закрити щільно рота і сісти в холодильник на одну годину.

Шніцелі з хліба

Кожен буханець хліба натерти подрібненим часником, легко покрити міцним самогоном з розчиненим у ньому кубиком-рубиком, обкачати в збитих до купи цвяхами яйцях і приготовлених на всяк тюремний випадок сухарях. Смажити на козячому жирі з усіх боків.

Смакують без будь-яких інших страв під час похмілля та з пивом.

Сирний суп з грибами і фрикадельками

Зробити з нічого курячий або індичий фарш, помріяти над ним 10-15 хвилин. В окропі викупатися, вилізти з нього живим та із запахом картоплі, грибів і фрикадельок. На машинному маслі спасерувати нарізану в уяві цибулю й натерту рубцями черевика моркву та селеру, додати в нормальний суп. Варити до знепритомніння картоплі, додавши кілька гострих висловів за смаком. Цією сумішшю облитися. При здачі на пробу собаці одягнути темні окуляри і написати заповіт.

Тушкованка по-домашньому

Один грам м'яса нарізати великими шматками, дати собі кулаком по печінці. У піввідрову банку або дерев'яні ночви покласти чотири лопухових листки. Грам м'яса посолити кілограмом солі та двома кілограмами чорного або червоного перцю і щільно вкласти в піввідрову банку чи дерев'яні ночви. Сало можна не додавати і не викладати на яловичину. Зверху покласти великого камінця чи цеглину, обклеєних лавровим листям. Горлечко банки чи верх дерев'яних ночв щільно закрити фіговим листком, складеним дулею, банку чи ночви поставити на холодильник

(на випадок аварії). А сам холодильник із банкою чи ночвами винести надвір подалі від хати. На відкритому вогні тушкувати при температурі мінус 45.

Шоколадні тістечка

Молоко випити, змішати в шлунку із шоколадом, какао і маслом до здуття живота. Додати коньяк, печиво, подрібнені горіхи і зачинитися на півгодини в туалеті.

Пісочний рулет

Сісти голяка у пісочницю з рулевим колесом у руках і годину вдавати із себе володаря найпрестижнішої іномарки. При цьому головне – не перестаратися. З почервонілим, але не посинілим обличчям пісочний рулет виходить більш ніжнішим на смак.

Буряковий салат

Залити великого цукрового буряка окропом і тримати його в такому становищі, поки не почервоніє. Зробити з нього борщову заправу і вигнати з неї дві пляшки перваку. Охолодити до форми холодцю і з'їсти натщесерце.

Голубці з картоплею та гречкою

Стрибнути в гречку, що росте поруч із картоплею, викачатися в ній. Потім перескочити на грядки з капустою, де також добряче погарцювати. На завершення – дістатися до хати і посидіти за голим столом хоча б до смеркання. А тоді вже можна лягати спати.

НОВОРІЧНІ СЕНТЕНЦІЇ

*Слідчий повісив справу про підпал квартири на новорічну ялинку.

*Улюблене місце відпочинку нашого тата – килим під ялинкою, а улюблена ялинкова прикраса – Дід Мороз, наповнений коньяком.

*Улюблена новорічна страва нашої мами – п'яний тато.

*Улюблений новорічний тост нашого п'ятирічного Петрика – «Нехай гості вже йдуть додому!».

*Жива ялинка має перевагу над штучною бодай тому, що за дефіциту закуски новорічне питво нею можна занюхати.

*У нашого дідуся – одне новорічне бажання: не впасти обличчям в олів'є!

*Традиційний новорічний одяг у нашого п'ятирічного Петрика, як і тата, – заляпаний.

ПРО КОГО ЦЕ?

Пушинка до пушинки – вийде перинка.

(Про Степана Пушика)

Прощай, молодість, прощай, комсомол, раніше носив інструмент, а тепер – валідол.

(Про Петра Симоненка)

Пружину тисне, тисне, а вона вирветься, та й його по писку свисне.

(Про Віктора Януковича)

Псові ліпше раз з'їсти і виспатися на смітнику, ніж весь час припненому бути.

(Про Петра Мельника)

Прямий, як двері від старого виходка.

(Про Олега Ляшка)

Рибак рибака здалеку бачить.

(Про колишню більшість у Верховній Раді)

Робив би, та нема що.

(Про Віктора Ющенка)

Свою славу кинув під лаву.

(Про нього ж)

Проти сонця в холодку, в затінку на вітрі.

(Про Віктора Медведчука)

Прошу до печеної воші.

(Про Володимира Путіна)

Прощавай, мила, в бік тобі вила.

(Росія про Україну)

Пустий колос завжди носа вгору дре.

(Про покійного Михайла Чечетова)

Підскочистий, як продавець.

(Про нього ж)

Рада б курка не йти на весілля, та її за крила волочуть.

(Про Білорусь)

Раз плює, а другий раз лиже.

(Про Дмитра Табачника)

Рак своєї потворності не бачить.

(Про Вадима Колісніченка)

Рилом стирчить, бо нема роботи.

(Про покійного Олеся Бузину)

Робить, як німий.

(Про Михайла Поплавського)

Святий і божий – на дідька схожий.

(Про Віталія Захарченка)

Сам не знає, що собі шукає.

(Про Миколу Азарова)

Своє просо й горобці свої.

(Про партії)

Свої теж до кишені лізуть.

(Про опозицію)

БАЙКІЗМИ

*Найнявся Заєць до Вовка в адвокати...

*Заєць побажав Вовку-ювіляру гострих іклів...

*Худючій Курці Лисиця зерна підкинула...

*Баран проголосував за нові ворота...

*Свиня заходилась метро прокладати...

*Пес од горя завив, позбувшись ланцюга...

*Кіт сметаною торгував...

*Закликав Бугай ровесників іти на бойню...

*Миша погодилась Коту позувати...

*Жеребець попросив сіроманця у чергу стати...

*Горобець замовив дулю з маку...

*Кроту подарували сонцезахисні окуляри...

*Вівця заповіла посмертну стрижку...

- *Верблюд плював на всіх безгорбих...
- *Миша мріяла обзавестися слонячим хоботом...
- *Півень наклав головою заради доказу, що сокира в господаря – гостра...
- *Лупа переїхала в новий рік на новій голові...
- *Шкідники поплатилися життям, прийнявши Дятла за радиста...
- *Мухомор гарантував грибникам свою надійність...
- *Без жодного підкупу пройшов Тарган у Верховну Раду...
- *На згадку про зустріч Ведмідь залишив на тілі мисливця сліди своїх кігтів...
- *Вовчиця-зрадниця залишила свого Вовка з рогами Оленя.
- *Коза позаздрила Корові: – До тебе сідло хоч дурень приміряє!..
- *Міль натрапила на старі папери з автографами Мух...
- *Наступивши на Їжака, Лисиця обурилася: – Голко-терапії я не замовляла!..
- *Сова запропонувала Жайвору створити коаліцію...
- *Козел очолив фірму «Молоко від виробника»...
- *Жовчний Міхур за короткий термін надбав три великі камені...
- *Біля розбитого Корита найпершими опинилися шукачі дров...
- *Ворона скаржилася, що вночі її ніхто не помічає...
- *Пень звинуватив пагінці у псуванні його зовнішності...
- *Дірява Кулька планувала до Місяця долетіти...
- *У смерті розбитої Миски слизька Рука звинуватила Щастя...
- *Верхи перейшли на прожитковий мінімум і проголосували за прожитковий максимум для низів...
- *Штормове Попередження оголосили в розшук...
- *Державний Борг повернули обличчям до народу...

*Внутрішні війська перейшли на цілодобовий графік охорони «Беркуту» від побитих громадян...

*Утопленик виявився заснулим Водолазом...

*Леніна поставили на місце...

*Породиста Свиня вирішила відростити собі осячі Вуха...

*Життя пішло шкереберть унаслідок зіткнення з Безробіттям...

*Мобільний Зв'язок назвався Морським Вузлом...

*Окуляри звинуватили Телескоп у лобіюванні інтересів Всесвіту...

*Пилорама згоріла від сорому після невдалої спроби розпиляти Колоду на Поліна...

*Низький Рейтинг обійшов Високого завдяки Підкупу...

*Мізки на Мізки не накладаються...

*Гарбуз відмовився від свого насіння...

*Келих із Вином перекочував у фракцію Келихів із Горілкою...

*Зарплата отримала статус Пенсії...

*Спазми з Горла переселилися в Живіт...

*Мільйонер Мільярдеру позичив мішок на валюту...

*Велика Стрілка Годинника обізвала Малу меланхолічкою...

*Скільки не падав Ціп на порожні Колоски, вибити бодай щось із них так і не зумів...

*Сніп із пшеничного колосся неждано-негадано завалився на голову голодній Курці...

*Ледар із Ледарів нарешті почав бити Байдики...

*Картка проникла в Банкомат, але назад не повернулася...

ФРАНЦУЗЬКИЙ МАРАФОН

Поема

Вступ

Знову старт. Михась Фоменко,
Головний конструктор дій,
Та Онищенко з Шевченком
Збірну виведуть на бій.
На полях французьких нині
Будем битись за трофей.
Українській всій родині
Це є шанс на апогей.
Здобули велике право
Кращі сили представлять.
То ж з трибун безмежне «Браво!»
Мусить радісно звучать.
У команді – свіжі лица,
Де Ярмоленко – вожак.
Нам лише б приноровиться
До стрімких, як блиск, атак.
Вже дванадцятого червня
Грати на «П'єр Моруа».
Битва має бути священна
За святого пирога.
На шляху в нас перші – німці,
І вони – не з слабаків.
Та труситися колінця
Не повинні в козаків.
Ми трощитимем ірландців
На плацу «Стад де Люм'єр»,
Ну а польських новобранців
У Марселі ми поб'єм.
Є натхнення в нас і плани
На футбольний цей розгін.
І готові наші фани

В переможний вдарить дзвін.
У жорсткий для України
Час надій і боротьби
Кожен гол – як дар безцінний,
Як знамено для судьби.
На озброєння уроки
Узяли минулих літ,
Щоб долати крок за кроком
Шлях в футбольний євросвіт.
В кожній групі (шість їх маєм)
Є команди – будь здоров!
Та ковчег наш ще заграє
З тими, хто усе пройшов.
Хай майстерність не іспанська,
І «зірок» бракує нам,
Та є воленька гігантська
Дати перцю всім «богам».
Наших хлопців неодмінно
Поцінує всяк глядач,
Тільки грати слід сумлінно
Кожен тайм і кожен матч.
А відтак у жовто-синіх
Буде рясно перемог,
І Фоменковій дружині
Допоможе в цьому Бог.
А здолаєм – нас чекає
Кубок Анрі Делоне¹.
Втім, ніхто іще не знає,
Як турнір цей промайне.
Загартовує долоні,
Все ж, для оплесків той Гліб,
Котрий оре лан сьогодні,
Варить сталь і сіє хліб.
Та й моменту шаленіння

¹ Найвища нагорода Євро-2016.

Як футбольний фан в літах
Зачекалась баба Ніна
У маленьких Петруках.
Що казати вже про Гриця,
Члена низки спортгуртків.
Школяру ночами сниться:
Єврокубок – в козаків!
Супер-Віктор¹ їм на згадку
«Гарну гру»² хай піднесе.
«Рандеву»³ ж, як спортпечатку,
На фінал люд принесе.
Кличуть всю футбольну Музу
На французький марафон
Сен-Дені, Бордо, Тулуза,
Ніцца, Сен-Етьєн, Ліон...
Залунає гімн Д. Гетта⁴,
Ждем баталій не земних.
Хай зросте уся планета
Від моментів голевих!
На трибунах будуть хвилі,
Шторм емоцій і жаги.
То ж гуртуймось, друзі милі,
Все здолать нам до снаги.
«Ще не вмерла...» заспіваєм,
Додамо команді сил.
А вона нам так заграє,
Що хитнеться небосхил!
Схід і Захід, Південь, Північ
Здружать посвисти м'яча.
Гавкіт псів горласті півні
Все одно перекричать.

¹ Талісман Євро-2016.

² Офіційний м'яч Євро-2016.

³ Лозунг чемпіонату.

⁴ Девід Гетта – француз, автор гімну Євро-2016.

Частина перша

На "Стад де Франс" під блиск канкана
І "Марсельєзи" перелив
Прийшла п'ятнадцята жадана
Пора футбольних спек і злив.
Зійшлись господарі й румуни
В бою заспівнім. 2:1 –
Діждались підсумку трибуни,
І "півні" напились води.
Опісля стрілася в двобої
І решта євромастаків,
Прибилась берега якої
Й ватага славних козаків.
"П'єр Моруа". Сюди нащадки
Великих київських князів
Трощить дісталися порядки
Німецьких визнаних тузів.
В строю козацькому – за двадцять
Атакувальників воріт
І тих, хто вміє захищатись
Та проливать за Кубок піт.
Тут П'ятов, Бойко та Шевченко,
Шевчук, Федецький і Бутко,
Ракицький, Кучер, Степаненко,
Гармаш і Зінченко Сашко,
Ротань, Рибалка, Хачеріді,
Роман Зозуля, Селезньов
І Тимошук, що зна, як сіті
На щедрий ставити улов.
Є Коноплянка, той, що краєм
В чужий заскочить вміє стрій,
Є Сидорчук і Караваєв,
А ще Ярмоленко Андрій.
У цю червневу мить-неділю
Вони крізь гущу перепон
Старались вмощувать надію

На перемог майбутніх трон.
Щоб гра ладналась ювелірна,
Плече підставив дід Семен,
В партнери взявши, як і збірна,
Відомий крем "Нівеа мен".
З цим кремом файно поголився
Він перед грою й склав завіт:
"Щоб жоден німець не пробився
З м'ячем до П'ятова воріт!
Згадайте, хлопці, в миті бою
Козацьку звичку і наказ
Дірки закрити всі собою
І взятъ найвищий перелаз!".
Ну а моя сварлива теща,
Що закохалася в м'яча,
Сказала з приязню вже дещо:
– Спечу Фоменку калача!
До речі, теща та й не вперше
Стріча такий чемпіонат,
Тому, як твердить, то не бреше:
– Футбол – це мій медпрепарат!
Вона облишила ще зрана
Варіння, всякі болячки
І приліпилась до екрана,
Щоб вчить суддю давать свистки.
Я навіть бачив, коли грали
Англійці й Путіна синки,
У неї щоки геть запали -
Так насвисталась залюбки.
Фіксує матчів результати
На щойно біленій стіні
Та поспішає запевняти:
– А наші будуть на коні!
Про матч суперників по групі¹,

¹ Польща – Північна Ірландія – 1:0.

Що в Ніцці грали, в неї є
Своя оцінка: – Перець в супі,
Що апетиту додає!..
Гра почалась. Українці хутко
Всі маски боязні зняли
Й пустили в хід свої набутки,
Що напрацьовані були.
Завурились жваво фланги,
І оборона, як стіна,
Шлях перекрила тим, що ранги
Давно вже носять чаклуна.
Та враз Мустафі головою
Після навісу точно б'є!..
Гол запили умить водою
І гнути стали знов своє.
Стріля потужно Коноплянка,
Та Нойер-ас – на висоті!
Ось Хачеріді б'є під планку -
І стража дії ті ж круті!
Товчуть Ярмоленко, Ракицький,
Та м'яч летить на кутовий.
Момент створили і чудницький,
Коли з воріт втік шкіряний.
Атакували, звісно, й німці.
Смачним Крооса був удар,
Але не тішивсь м'яч у сітці,
Бо й наш був асом воротар.
Одначе досвід і майстерність
Дружини Льова довели
Що за хвилини і мізерні
Спекти можливість є голи.
Зависли наші ув атаці –
І німців давній капітан,
Як кажуть, виявивсь на крапці.
Отож – 0:2. Та не біда.
Ще є два матчі, є надія,

Що з групи вийти – не міраж.
Ми грати хочемо та вмієм –
На це, стара Європо, зваж!
Красу трибун у вишиванках
Запам'ята не тільки Лілль.
Ще полька-гралка та ірландка
Скуштують наш смачний кисіль...

Частина друга

Для нас футбол – це чесна гра,
Що здатна видать на-гора
Дива всесвітнього масштабу.
Але зустрів турнір і жабу
Із-під кремлівських диких стін,
Якій болото – міра цін.
Вона приплуталась сюди,
Аби наквакати біди¹.
Утім, це квакання нудне
Її ж задушить. Біль мине,
Впаде дикунства хмара долу –
І буде жить мистецтво голу...
«Стад де Ліон» зустрів дощем.
Хто знав, що то України щем,
Який у грі із козаками
Ірландці зтчуть двома голами.
Це був сюрприз, як і той град,
Що вніс у ритм гри перепад.
Такого підсумку двобою,
Не ждали, друже, ми з тобою.
Взяття воріт чекали знов.
З'явивсь в атаці Селезньов,
Який таранити старався,

¹ Після гри збірних Англії та Росії натреновані російські «фани» затіяли бійки, внаслідок яких загинув один британський уболівальник.

Та до м'яча не дотягався,
Немов дорогу до воріт
Нам перебіг ірландський кіт.
Вся гра валилася із ніг,
Хоч хтось кудись і бив, і біг,
Як от Шевчук і Коноплянка.
Та гасла наша забаганка,
Все м'яч літав, як той дивак,
І блякло видиво атак.
А ось команда-щит О'Ніла
Аж два голи забить зуміла!
Спочатку носа втер Маковлі,
А потім Макгін всипав солі.
Ну от і все. Свою надію
Вручили німцям як наказ.
Невже поляків не зуміють
Здолать, щоб виручити нас?
З останніх сил тримали віру,
Що шанс для збірної не вмер –
Вона полишить зону сіру
У цей задощений четвер.
То ж не лукавили, їй-богу:
Німецьку ждали перемогу.
Боролись німці, як могли,
Та не посипались голи.
Поляки бились теж завзято.
0:0. І це не наше свято.
В Марселі в нас одна ще гра,
І видавати в ній пора,
Аби хоч щось, не тільки втому,
Везти із Франції додому.
В зажурі теща кривить губи:
– Ну що ж, калаче мій, пробач,
Що не спечу тебе, мій любий,
Як не спекла і збірна матч.
Та все нервується сварлива:

– Де, хлопці, з'їли зуби ви?
Яка холера вас звалила?
Потрібен ум до голови!
Не вийшли з групи – куш гіркого,
Та найгіркіший в тому пас,
Що покладались ви на когось,
Ми ж покладалися на вас.
Та тещу тішить: у Тулузі
Валійці з Бейлом на чолі
Дали слущкістам по заслuzі,
Забивши пригорщу голів¹.
І, як зазначив коментатор,
В Москві киватимуть на фактор:
«Не ми із Вельсом спритним грали –
То вороги в нас форму вкрали!».
...А ось Марсель, прощальний матч
Команди двох сумних невдач.
Чи подолаємо поляків?
А чи розвіємо всілякі
Розчарування хоч сьогодні
Та доведем: на щось ми годні?
У першій таймі цього матчу
Були моменти гострі наче б,
Були надії. Та, овва,
Мовчала муза голева.
А в другій був не наш прорив –
І Блащековські гол забив.
Отож, не витворили дива...
Гірка печаль, та справедлива.

Частина третя

О цей плей-офф, о цей плей-офф,
Він не діждався багатьох.
Австрійці, турки та албанці,

¹ Росія – Вельс – 0:3.

Московці, шведи та румуни,
Та чехи й наші – ось ті бранці,
Що стали жертвами фортуни.
Є серед них і старожили,
І новачки євробаталій.
Одні боролись, рвали жили,
А інші... Лишимо печалі,
Бо що пропало – не вернути,
Чекать на матчі будем кращі,
Де зможем більшого черпнути,
Адже й найслабші – не пропащі.
– Програли все, плюс ані голу, –
Фактаж наводить дід Семен. –
Та дізнаюсь з новин футболу:
Вписались в ряд гучних імен.
Де Ібрагімович і Хеа,
Де Левандовські та Погба ще,
Там і Ярмоленко-сердега
Як екземпляр невдах найкращих!
Тепер плей-оффові дуелі
Звели поляків і швейцарців,
А ось із півночі ірландці
Здолать валійських хочуть бейлів.
Хорвати ждуть на португальців,
Французи вийшли на ірландців.
Ісландців рватимуть англійці,
Словаків тиснутимуть німці.
Бельгійські віртуозні хлопці
Атакуватимуть угорців.
Ну а компанії Буффона
Іспанська мариться корона...
Який проноз цих колотнеч?
Усяк із них – і щит і меч.
Тож може впасти ачи встати.
У тещі є свої розклади:
– Проскочить той у чвертьфінал,

Хто не боїтиметься жал
І не роззявить раптом рота,
Коли слід м'яч послать в ворота!
Гайда, братове, на трибуни
Та у фанзони й до екранів!
Нехай краса емоцій будить
Любов до ближнього у фанів.
Нехай збирають стадіони
Європу всю – не полігони.
Нехай м'яча стрімкий політ
Добрішим робить білий світ!
Я знов дивлюся, вболіваю
За тих, що так чудесно грають,
Бо й сам писав футбольний зміст,
Бо й син у мене – футболіст.
Всього два дні перепочину,
Що видавсь схожим на хвилину,
І знов трибуни ожили,
І знов посипались голи...
Поляки турсали швейцарців.
І ось в одній із контратак
Пан Блащеківські м'яч по-царськи
Поклав супернику в гамак.
Швейцарці – теж не миші сірі,
Не пхали нюні у рукав,
Тому і вийшло в них: Шакірі
М'яч через себе в кут послав.
І що ж? До таймів додаткових
Прийшли, як вперті ті воли.
Та не було атак зразкових,
Тож до пенальті дотягли.
Стріляли влучно. Але драму
Швейцарцям Джака все ж підніс,
Пославши круглого повз браму...¹

¹ Швейцарія – Польща -1:1 (по пен.), по пенальті – 4:5.

І далі рушив польський віз.
Єдиний гол валійські сили
Ірландцям з півночі забили.
А як же прагнули хорвати
Та португальців обіграти!
М'ячем частіше володіли,
Проте гірку пігулку з'їли,
А не цукерку життєдайну,
Коли збігав час овертайму.
В Роналду, котрий грав беззубо
Та чув пенальті уже пупом,
Нагода виникла єдина –
І Срна заплакав, як дитина...¹
Французи вже на самім старті
Гол пропустили із пенальті,
Та двічі Грізмана удари
Ірландцям стали піком кари.
Німецьких рицарів атаки
Старались стримувати словаки.
Одначе світу чемпіони
Долали їхні перепони
Й ворота вразили аж тричі.
Ну що ж, великим це так личить!
Вдалось бельгійським бравим хлопцям
Печаль підсунути угорцям.
За тайми два голи чотири
Ті по-диявольськи вчудили.
Улаштували дикі танці
Римляни раптом для іспанців.
Провівши вмить атаку вдалу,
Пробили шлях до чветьфіналу.
А що ж англійці? Чи вдалося
Ісландцям вискубти волосся?
Ні, не на тих вони напали.

¹ Хорватія – Португалія – 0:1.

Натхненні вікінги так грали,
Що гол з пенальті пропустивши,
Забили два. Вправніш куди вже!
Богатирі з країни Міні
Підсолодили сум Україні.
Сенсацій потяг з футбол-фесту
Повіз і Руні, і Іньесту...
А хто і з ким зійдеться далі -
Це додаткові вже деталі.
Наразі в тещі куца думка:
– Хто має зуби, той і хрумка!..

Частина четверта

Напередодні чвертьфіналів
Наснилось тещі дивне вкрай:
"Вруча прибульцям всім медалі
Святий Петро при вході в рай.
Ось хлопець голову схиляє,
Бо двометровий має зріст.
– А хто ти є? – Петро питає.
– Я – український футболіст!
Святий од подиву аж рота
Роззявив і хреститись став:
– Це неймовірно! У ворота
Яким же чином ти попав?".
Про що цей сон – не уявляю,
Але припущення подам:
Небесні сили натякають,
Що як ми грали, знають там.
Тому колись, мені здається,
Вертати все-таки борги
На тому світі доведеться
Усім, хто грав упівноги.
А поки-що – чотири матчі,
Що в півфінал відкриють шлях
Для тих, хто звик давати здачі

В один лише короткий мах.
На ці місця без ляків всяких
Полює вісім аж команд.
Тут португальці і поляки,
Англійці й з Бельгії десант.
А ще тут німці й італійці,
Французи й вікінги-бійці.
Кому ж з них – бублик на тарілці,
Кому ж – жар-птиця у руці?
Про це не зна і Лагербек –
Ісладський тренер-старожил.
Та все ж є в цьому певний "брек":
Прогнозний в очі лізе пил.
Екс-збірник, форвард Балотеллі
Своїх проштовхує вперед.
А дехто скаче аж до стелі:
– У півфінал пройде квартет,
В яким – бельгійці та поляки,
Французи й римляни. Отак!
Але не ті у торбі раки,
Що не потрапили у сак.
Аж ген марсельські вже трибуни
Стрічають перших двадцять двох,
Що ладні всі порвати струни,
Аби заграють марш перемог.
І португальські, й польські лави
Взялись приборкувать м'яча.
І Левандовські задля справи
Голів рахунок розпочав!
Одначе Сантуша команда
Не спасувала – і в одвіт
Ще юний Санчес, як гармата,
Пальнув у шпарину воріт!
Розпочалася гра у червні –

Добігла в липні до кінця,¹
Але на втомленій арені
В надії билися серця.
Пенальті вирішили долю
Двох непоступливих ватаг.
Вона полякам стала злою,
Забравши в них французький дах.²
А що ж валійці та бельгійці,
Що в Ліллі битву поведуть?
Їх дощ зустрів, що у примітці:
Комусь щаслива буде путь.
Вже перші миті поєдинку
Бельгійцям радість принесли,
Коли Ейнголан гол-дивинку
Подарував із-під поли.
Валійці знітилися дещо,
Та вмить отямилась – і ось
Уже трибуни їхні плещуть:
Забить гол Вільямсу вдалось!
А потім двічі ще валійці
Знайшли м'ячу прописку в сітці!
Чи це сенсація? Ніскільки.
На виграш йшли валійці тільки.
Бурхливі в тещі хвилювання
Збудив матч нойерсько-буффонський:
– Чи німців з'ява це остання,
Чи це маршрут вже чемпіонський?
Пішов же час на бій нервовий
І основний, і додатковий.
Команди в заспіві до драми
Лиш обмінялися голами.
А в лотерейній перестрілці

¹ Гра розпочалася вечором 30 червня, а завершилася в ніч на 1 липня.

² Польща – Португалія – 1:1 (по пенальті – 3:5).

Вправніше виступили німці¹.
Отож прогнози Балотеллі
Лишились криком у пустелі.
На стадіоні ж "Стад де Франс"
Ісландці свій згубили шанс,
Де з ними билися французи.
Немов більярдні кулі в лузу,
М'ячі влітали в їхню браму...
Хвала, хвала за хист Дешаму!

Частина п'ята

У півфінальній у четвірці –
І португальці, і валійці,
А також німці і французи.
Якась з них пара вийти мусить,
Щоби прикрасити фінал,
Щоб в чемпіонський впасти шал
І континенту заявити:
"Ми є футбольні фаворити!".
Наш Сабо у фінальній спайці
Французів бачить й португальців.
Леоненку вінець у грі -
Німецько-вельсівське парі.
Такої ж думки і Саленко,
Та стать провидцем не так легко.
Хавбек- француз Сіссоко каже,
Що їхня збірна клас покаже!
Відомий Роббен тішить маси:
– У другій парі – рівні шанси.
Відкрив зізнань і Біркофф шлюз:
– Французи мають певний плюс.
Натомість Ледлі із Уельсу
Підняв на вуха усю пресу,
Зізнавшись, що відклав весілля,

¹ Німеччина – Італія – 1:1 (по пенальті – 6:5).

Бо жде фіналу – не застілля.
Утім, букмекери речуть:
Підлеглі Сантуша й Дешама
Бій у фіналі поведуть.
Але прогноз – ще не програма.
Командам теща неспроста
Чиркнула усного листа,
В якому є такі слова:
"Роналди, Бейли, Боатенги,
Пайети! Ви – супербратва!
Про ваші мрію я шеренги,
Вам – мій уклін, любов моя.
Створити збірну хочу я.
Тож чоловіка я не проти
Навік поставить у ворота.
З синів же стоперів зроблю,
Невісток в вінгери пошлю,
Ну а у форварди з собою
Візьму онуків для розвою!".
Але облишим цю персону
Та зазирнемо до Ліону,
Де вже валійці й португальці
Розпочали футбольні танці.
І поки ще трива розкачка,
Скажу: прокрякала ось качка,
Що наша збірна та на Євро
Вживала допінг! От холера!
Проте кінці цього гріха
Вже обрубав сам УЄФА.
Та ще скажу: якщо вживала,
То тільки те, від чого спала!
Наразі бачать всі присутні:
Гра неспішна і в'язка.
Сумує Ремзі на трибуні,
Бо картка в битву не пуска.
Помітний мало чим Роналду,

І Бейл ховається у тінь...
І перший тайм уже позаду.
Що ж із гравцями? Втома? Лінь?
Та ось удача із нічого
Для португальців настає:
М'яч подали із кутового -
Й Роналду влучно лобом б'є!
А за хвилин десь три удруге
Влітає в браму шкіряний!
Це Нані враз підтримав друга,
Забивши гол такий швидкий.
Валійці кидались в атаки,
Щоб ситуацію змінить,
Але не встигли небораки -
Час матчу збіг, неначе мить.
Та сумувать не слід, бейлівці,
Здолали ви прекрасну путь!
Вам заздрить можуть українці,
Іспанці й римляни, мабуть.
У післяматчевій розмові
Роналду (ще б!) зізнався всім:
- Голи були не випадкові.
Ми - у фіналі! Щастя в цім!
А хто в них з'явиться при боці
В останній день футбольних свят?
Французькі чи німецькі хлопці.
Гра кращих визначить - не блат.
Дуель марсельський Льова та Дешама -
Це майже сто хвилин переживань,
Людських емоцій золота реклама,
Розчарувань і впертих сподівань.
Атаки німців хвилями котились,
Контрнаступи французів теж були.
Команди не боролися, а бились
За кожен м'яч, а значить, за голи.
І Нойеру печаль у роздягальню

Нести, як і колегам, довелось –
З пенальті Грізман врізав так безжально,
Що аж начиння брами затряслось!
А в другім таймі німці вже підсіли,
Частіше притискались до воріт.
І знов французи гол забить зуміли –
Все той же Грізман свій позначив слід.
Хоч як старались підопічні Льова,
Не спромоглися й на престижу гол...
Тож, Франціє скупа, бувай здорова,
Та не прощай, великий наш футбол!
Жде "Стад де Франс" учасників фіналу –
Французько-португальський карнавал.
Хто осідла вершину п'єдесталу,
Подивимось. На те ж бо і фінал.
Хоч і не буде тещі на трибуні,
Вона з футбольним світом заодно -
Фансектор в неї місяць вже на кухні
З екраном, валідолом і вином.
І переможця привітать готова
На лісабонській і паризькій мовах.
Підготувала і про те заяву,
Що Україні завоює славу.
А щоб розвіять всяке кепкування,
Сусідам у прихатньому дворі
Родинне показала тренування,
Яке тривало з ранку до зорі...
Десяте липня – вечір цей недільний
Європа впише в календар настільний.
Взялися під глядацьку канонаду
Варити кашу Грізман і Рональду.
У піч двообою підкидати дрова
Виходило дешамівцям вправніш.
Була нагода в Грізмана чудова,
Як і в Жиру, підсолодить куліш.
Тим паче, що Рональду вийшов з ладу,

Дарма котивсь у Нані піт з чола.
В останню мить сказати мала правду
Атака, що у стійку увійшла.
Всміхнулась португальцям раптом доля:
Потужно вдарив здалеку Едер –
І в сітку м'яч вкотивсь, як бараболя,
І від печалі "Стад де Франс" завмер...
Ридав Рональду з радості, як хлопчик,
Жура накрила Грізмана, мов ніч,
Бо не чекав, що Кубок залоскоче
Чужі долоні як небесна річ...
Ну ось і все. Але здається,
Вертати все-таки борги
На тому світі доведеться
Усім, хто грав упівноги.

Червень–липень 2016 р.

ОБЛИЧЧЯ У ПРИТЧАХ

СИЛА СМІХУ

Сила сміху того варта,
Щоб любити її і завтра.
Не одну вона бацилу
Запроторила в могилу.
Тішусь тим, що як молитву
Взяв її, щоб йти на битву.

ПРО ДВІ СПРОБИ

Вже першою стрілою в ціль влучай,
Не відкладай на потім добру справу,
Бо друга спроба принести відчай
Спроможна, а не переможця славу...

На стіл би ці премудрі норми
Для тих, хто взявся за реформи.

ДУРЕНЬ І НАСІННЯ

Дурень їв насіння,
Жер, сирим ковтав
І плювавсь: – Каміння,
А не смакота...
То ж підсмажив їдло –
І на зуб узяв.
– О, як посмачніло
Весело сказав.
Щоб підмедить скруту,
Всіяв землю ним:
– Хай врожай кунжуту
Виросте смачним!
Вийшов із затії
Марноти вінець...

Не один так діє
Псевдофахівець.

ЩАСТЯ

Співчували чоловіку:
– Дуже схожий на каліку:
Все в житті не так йому,
Злий, сумніший за п'ятому.
Аж якогось бачать дня:
Того радість наповня!
– Що стряслось? В чім корінь змін?
І почули навздогін:
– Поки вік мій, друзі, біг,
Стать багатим я не зміг.
Ось і плюнув я тоді
На примари золоті
І тепер сміюсь ото,
Бо щасливий, як ніхто!..

Не одному з нас я зичу
Пам'ятать цю мудру притчу.

ХРЕСТ ХИТРУНА

В юрбі, яка несла хрести,
Узявсь свій хрест хитрун нести.
Одначе десь на півдорозі,
Аби не впасти у знемозі,
До неба очі закотив -
І хрест таємно вкоротив.
Та й, закопилівши губу,
Він наздогнав свою юрбу.
Хрест менше тис на ноги босі...
Аж раптом – прірва на дорозі!
Юрба свої хрести поклала –
І прірву легко подолала.
А що робити хитруну?
Короткий хрест став за труну...

А чи не так ті хитрували,
Що з награбованим тікали?

ХИТРА МИША

Сіра вгледіла з нори,
Що її чекає пастка.
Мишоловка і сири
Аж волали: "Їж, будь ласка!".
– Не така я вже й дурна, –
Пропищала нишком сіра,
Щоб якогось хитруна
Я дурну приманку з'їла.
Але запах сиру враз
В роті збурило миші слину:
– Підкрадусь, нюхну лиш раз –
І від того не загину...
Миттю вилізла з нори,
На об'єкт зиркнула скося –
Й притулила (ось і вмри!)
До пружини спритно носа...

Самовпевненість, бува,
Й генералів убива.

СЛІПЕЦЬ І НАЩАДКИ

Старого сліпого
Невістка і син
Привчали до того,
Щоб жив із крихтин.
Мовляв, в місці нащо
Супи подавать,
Якщо це пропащо
Все звик розливать.
В нащадків скупого
Синочок зростав,
Який дня одного
Люб'язно сказав:
– О предки химерні,
Ваш приклад – це клас!

Готую у жмені
Я страву для вас...

Дививсь, як у воду,
Мудрець, далєбі:
Насолиш народу -
Насолять тобі.

ДУРЕНЬ І СІЛЬ

Дурня запросили
Скуштувать кисіль.
"Ач, не присолили", -
Взявся він за сіль.
Страва самобутня
Стала, як ропа...
Відспівали дурня
Першого хіба?

Руйнівні афери
Від недавніх пір
В галузевих сферах
Творить перебір.

ПЕРСИКИ

В скупї вельми господині
Лежали персики у скрині.
Підгнилі жіночка з'їдала,
А цілі далі зберігала.
Так потрапляла їй до рота
Лише зіпсована гидота...

Літа – не персики, однак
Зна їхній справжній смак не всяк.

СКУПИЙ, ЗАЗДРИСНИЙ І ЦАР

Скупому й заздрісному цар
Пообіцяв зробити дар:
– Просіть, що хочете, я дам,
Лише умову ставлю вам:
Хто попрохає щось дурніше,
Той буде мати вдвічі більше!
Скупий одразу із підскоком:
– О царю, вийми мені око!
А заздрісний позеленів:
– Тоді ти вийми два мені!..

Що заздрість скупості страшніша,
Нам демонструє владна ніша

ГОНЧАР ТА УЧЕНЬ

Відчувши спрагу якось дуже,
Дав учню глек гончар старий:
– На, принеси водиці, друже,
Та тільки посуд не розбий!
Враз замашну схопив лозину
І на очах у підмайстрів
Хлопчиську нею голу спину
Почухав декілька разів.
– За що людину так нівечить? –
Чиясь проснулась доброта.
Одвіт: – Коли розіб'є глечик,
Тоді покара – марнота!..

У попередженні такому,
Як у старого гончара,
Потреба є у домі тому,
Який очистити пора.

ПІВЕНЬ І ГОРОБЕЦЬ

Півень здибав горобця:
– Хочеш бути в молодцях?
Я пораду дам таку:
Треба спати в курнику.
Будеш зернонька клювати
І вагу все набирати.
А коли настане час,
Зарубають тільки раз.
Горобець од півня слів
Аж на дерево злетів:
– В молодцях ходи вже ти,
Я ж – прихильник висоти!..

Я подібних горобців
Серед люду ще не стрів.
Тут виконують поради
Без вагань і каяття
Живота свого заради,
А не вільного життя.

ЧЕРНЕЦЬ І ДИВАК

Попрохав ченця дивак:
– Підкажіть, а бути як?
В голові моїй сидять
Лиш дурні думки...
– Слід гнать!
– А якщо і в днину гожу
Їх намацати не можу?
І махнув чернець рукою:
– То носи їх із собою...

Мчить наук стрімкий кортеж,
Виграємо гранди,
А безмізкі люди є ж,
Як і дилетанти.

ФІЛОЛОГ І РЯТІВНИК

Упав філолог у криницю,
Ось-ось на дно піде... Аж тут
Почувся голос:
– Це ти, Грицю?!
Тримайсь, бо жде тебе капут!
Я попрошу якусь бандуру
У когось з мешканців села,
Аби твою дістать натуру
Хутчіш з холодного кубла!
Дола філолога знемога,
Та він сказати поспіша:
– Твоя, шановний друже, мова –
Мого терпіння вже межа!
І рятівник почав здаваться:
– Тоді чекай на мовознавця!..

Ця притча, схожа що на казку,
Дарує кожному підказку:
Якщо потрібна поміч вкрай,
В цю мить нікого не повчай.

ЦАР І РАДНИК

– Який тобі вручити дар? –
Звернувся до радника раз цар.
"Як попрошу я срібла-злата,
Він дасть, але це є дрібнота", –
Подумав радник сумовитий
І став... царівноньку просити,
Збагнувши, що із нею в дім
Прийде все інше в світі цім...

Є мудрі в уряді міністри,
Що вміють в шкуру інших влізти.
Так ось, якби це браве братство
Та дбало про людське багатство!

БАГАТИЙ І КУПЕЦЬ

Багатій послав купця
Із грошима в ті місця,
Де є мангові сади:
– Спілі лиш бери плоди!
Ось купець знайшов той сад,
Де йому господар рад:
– Вибирай, хоча усі
Фрукти в силі і красі!
– Я повинен кожен плід
Перевірити як слід,
Повелитель аби мав
Лиш смачні, – купець сказав.
Купу мангочок відтак
Перепробував на смак.
І приніс в багатий дім
Міх надкушених плодів...

А цікаво: в Мінторгівлі
Покупці такі є смілі?

ЮНАК І МУДРЕЦЬ

У мудреця спитав юнак:
– Скажи, а стати мудрим як?
Та бородатий чоловік
В одвіт ні слова не прорік,
Натомість пальцем юнаку
Дав знак зайти із ним в ріку.
Коли води було по шию,
Мудрець занурив хлопця живо
В глибоке царство, аж покіль
Юнак не вирвався звідтіль.
– Чогось бажав в ту мить, мабуть,
Коли хотілося дихнуть?–
Розсіяв усмішку мудрець.
– Повітря!!! – мовив напівмрець.

– Так само слід вночі і вдень
Хотіти мудрості – й прийде! –
Підсумував володар істин
І сів на березі хліб їсти...

О, так би, як юнак повітря,
Хотів усяк в державі нашій
Лише на чесній жити каші
Та проти зла гострити вістря!

ІМПЕРАТОР І ЖЕБРАК

На імператорське подвір'я
Забрів жебрак: на чубі – пір'я,
Не одяг – жаль, сум під очима,
Благенька торба за плечима.
Підбіг до нього воротар:
– Чого бажаєш ти, злидар?
Напийся з глека ось води -
Та й к бісу звідси геть іди!
Жебрак із подивом сказав:
– Та щоб у тебе я щось взяв?
Вчув імператор цю розмову.
– Чом ставиш ти таку умову? –
Спитав, закликавши в палац.
Жебрак зубами тільки – клац:
– Бо воротар не є вельможа,
А оббирати слуг не гоже.
– Тоді тобі я сам подам
Свій найдорожчий в світі крам!
Неси хутчій! – гукнув міністру. –
Та прихопи вина каністру!
Той миттю виконав наказ .
У торбу вкинули все враз.
Та імператор і прислуга
Вловили диво: не набухла
Жебрацька торба вантажем.

– Ми ще тобі щось принесем, –
На імператора лиці
Загнали смутку промінці.
У торбу вкинули каміння
Коштовне, та його падіння
Ніхто при цьому не почув –
В порожній торбі вітер дув.
Тож імператор ледь не зліг:
– Невже нічого дати не зміг?
І він у торбу досить дивну
Усе своє багатство вкинув!
– Тепер жебрак я, як і ти, –
Сказав з відтінком доброти. –
Тому відкрити вже годиться,
У чому торби таємниця.
– Не торба це, – зітхнув жебрак,
А згорток розуму. Ось так...

Якби знайшлась в якогось хлопа
На держзлодюг подібна торба!

СУПЕРНИКИ

У змії, що гріла зло
І була швидка на ріст,
Два суперники було:
Голова і спритний хвіст.
Сперечалися вони,
Хто насправді головний.
Голова шипіла люто:
– В мене – очі, рот, отрута.
Тож особа перша – я!
Правда у хвоста своя:
– Обів'юсь довкола дуба –
І не зрушиш з місця, люба.
Якось так хвіст і зробив...
Голова аж три доби

Ворухнутись не могла,
І не їла, не пила.
Зголоднівши геть, поспішно
Прошипіла уже ніжно:
– Відпусти, я визнаю
Першорядну роль твою.
Розмотався відчайдух,
І змія в огонь – бабух!..

Так гризуться гілки влади,
Щоби владу поховати.

СЛПІЙ І ЛІХТАР

Сліпому гостю ліхтаря
Господар дав: – Візьми в дорогу,
Тобі він буде за підмогу
У темноті, як та зоря!
Сумна прийшла невдовзі вість:
На когось, все ж, наткнувся гість,
Адже господар завинив –
Він ліхтаря не запалив...

У путь незвідану народ
Свій відправляють безголові,
Як цей господар-ідіот.
Вожді, на щастя, тимчасові.

ЧЕРГА НА ВЕЧЕРЮ

Вишикував чергу
Батько на вечерю.
Першим – син дворічний,
Другим – семирічний.
Трете місце – Любі,
Що танцює в клубі.
Далі стала Ліля,
Котра жде весілля.
Потім – дід і баба,

Пес Білява Лапа,
Кішка Охіндря
І папуга Фея,
Хом'ячок Данилко,
Їжачок Барилко,
Соловей Овідій,
Черепаха Діді,
Морська свинка Дашка
І шиншила Яшка,
Кролик Батарейка,
Настя-канарейка,
Гриць-хамелеончик
І пітончик Ромчик,
Щурик Вередунчик,
Рибки Булька, Мулька,
Вертик і Пірнулька.
В чергу лиш не стала
З батьком мама Алла,
Бо укотре бачить:
Їй харчів не стачить.
Через це нещастя
Схуднути удасться.
Ну а читачеві
Реготнуть з вечері.

ФІРМА «ПРОКАТАЙЛО»

І МАЙСТЕР ВИКИДАЙЛО

В одному місті, як бувало,
Одне Ледащо проживало.
Жувало, спало і пило,
Ще й виглядало НЛО.
Аж якось в хату до Ледащо
Зайшли Пропащо і Чортзнащо.
Перехилили, покурили,
Ледащо трішечки набили,
А потім висохли від поту

І запросили на роботу,
Турбот додавши для Ледащо,
Хоч не хотів він їх нізащо.
Отак у фірмі «Прокатайло»
З'явився майстер Викидайло,
Який в квартири заглядав
І всі проблеми усував.
Якщо із ладу вийшов кран,
З труби смачний забив фонтан,
В дверях впокоївся замок,
Урізав дуба пиლოსмок,
У холодильнику тепло
Собі навік гніздо звело,
Скляк телевізор, ноутбук
З полиці гепнувсь на сундук,
Згоріла праска чи крута
Електро-газова плита,
Упала стеля чи стіна,
Підлога вигнила до дна,
Розетка раптом підвела
Чи люстра душу віддала –
Це все негайно Викидайло,
Узявши грошики на чайло,
Як дивовижний чарівник,
Виносив з хати на смітник...
Міцніла фірма «Прокатайло»,
Не бідував і Викидайло.
Та якось маг не оперети
Поплутав мухи і котлети:
Начаювавшись в тітки Ірми,
Він виніс геть усе із фірми.
Спочило в бозі «Прокатайло»,
Пропавав і майстер Викидайло...

Смішна історія й сумна,
Та справедлива, все ж, вона.

БАБА КЛАРА І ДИКА ОТАРА

Здивувала баба Клара
Дім весь новиною:
– Баранів живе отара
Дика наді мною!
Досі я про це не знала,
Люди мої щирі,
А цієї ночі впала
Стеля у квартирі.
Йй було від чого впасти,
Бо так тупотіли
І так бекали лобасті,
Мов чорти-дебіли!
Вмить посипались питання:
– Звідки ці сусіди?
– Хто дозволив проживання?
– Скільки це терпіти?
А тоді уже поради
Хлинули рікою:
– Президенту слід писати!
– Вимести мітлюю!
Полетіли і критичні
В бабу Клару стріли:
– Чом ті крики істеричні
Цілу ніч терпіли?
Піднялися б до отари
Йй заявили чітко:
«Не минути вам покари!
Буду першим свідком».
На завершення жарину
Підкотили діти:
– Барани хіба людину
Можуть зрозуміти?
Баба Клара після цього
Тільки пояснила:
– До створіння того злого

Я вночі ходила.
Чемно стукнула у двері –
Вийшов баранисько
З оселедцем у фужері
І вклонився низько:
«Ти откуль, – спитав, – старушка?
Може хочеш чаю?
Прокурора я Андрушка!
З братвой оддыхаю!..

Баранів подібних знаю
Й бабі Кларі співчую.

РИММА ПІД ДВЕРИМА

Напівгола всілась Римма
У сусіда під дверима.
По мобілці серед ночі
Про кохання щось торочить.
Вийшов заспаний господар:
– Що за гамір? Що за мода?
Не даєш нікому спати –
Може, доню, ти – лунатик?
Римма встала під дверима,
Звабно блимнула очима
І промовила сусіду:
– Зачекай хвилинку, діду.
Як на вистражданий клич
Не появиться мій хрич,
То на зло йому, клянуся,
Я до тебе пригорнуся!..

Де сьогодні дівка Римма?
За сусідськими дверима.

ПАТЯКА ТА ЙОГО ПОДЯКА

Редактор Патяка, відомий ділок,
Вхопити надумав із неба зірок.
Відтак надіслав і особам відомим,
І просто близьким і далеким знайомим
Листи Інтернетом прості й зрозумілі:
"Себе перевірити можеш на ділі.
Якщо є щось гостре в шухляді таємній,
Яке б в першу чергу належало темі
Корупції, здирства, підступництва, зради,
До друку подай задля честі і правди
На нижче зазначену мною адресу.
Ми пустимо в друк найсоліднішу книгу,
Що викличе потім читацьку інтригу,
А кожному автору – гроші і славу,
Ще й відгуків схвальних нестриману лаву".
А далі в листах мерехтіла примітка:
"Робота усяка – не марності тітка,
На неї потрібні чималі затрати,
Тому слід 100 баксів до творів додати".
На лист від ділка відгукнувся майже кожен,
Хто ручку тримати хоч трішки ще може
Й купляти хвалу звик бодай у розстрочку,
Аби одягнути гордині сорочку...
І вийшла... брошурка "Брехати облиш!",
В якій – нісенітниця й видумки лиш.
Патяка, що зник, написав у пролозі:
"Збулося. Я радий цій фіндопомозі"...

А в тебе, читачу, нема на прикметі
Отих, що зривають зірки в Інтернеті?

СЛУХНЯНИЙ СИНОК

Синку розкривали до вічності коди:
– Не перевантажуй себе, бо це шкодить!
Узяв на озброєння хлопець підказку,
Коли на посаду потрапив, як в казку.
Ні в руки нічого не брав, ні до серця,
Тим паче – в баняк, головою що зветься.
Завзято лише натрамбовував пузо,
Богнулись усі перед вдаваним тузом.
Батьки на цю шкоду махали рукою:
– Нехай козиряє хоч тіла вагою.
Товстіти почав той синочок так різко,
Що крісло під ним провалилося з тріском...

Найбільш завдає для ледачого шкоди
Порада від тих, хто такої ж породи.

З ГУМОРИСТИЧНОГО КЛУНКА

РІДКІСНИЙ АГРЕГАТ

Таємна сповідь краянину

Обзавівся агрегатом
Рідкісним я, друзі,
Котрих, кажуть, небагато
Ув усій окрузі.

Він і меле, і холодить,
І фарбує коси,
Стереже новинки моди,
Стогне і голосить.

Може скласти без вказівки
Величезну дулю,
Не пустити до домівки
І набити гулю.

Любить ніжитись у ванній,
Їздить на курорти,
Танцювати в ресторані
І робить аборти.

Без найменшого прохання
Здатний закурити,
Щось подібне на кохання
Може сотворити.

Розрізняє бакси й гривні,
Знає різні точки
Навіть в Римі старовиннім,
Де дають відстрочки.

Цілить власні апетити
У делікатеси,
Навіть вміє обганьбити
Міху із Одеси.

За парламентські лезгінки
Й корупційні вальси
Видає такі оцінки,
Що мене ковбасить.

Словом, дурневі крилата
Випала нагода
Бути другом агрегата
На ім'я Азольда.

Ще одного хочу рвійно
У життя шалене:
Щоб ця штука самостійно
Утекла від мене!

НАПАД НА КАФЕ

(Може бути пісенькою)

На кафе «Три борщі»,
Як на вишню грущі,
Налетіли амбали
Й кухарів пов'язали.
Та й взялися за бульбу,
Бурячки та цибулю,
За морквиноньки душку,
За квасолю й петрушку.
Плем'я дике дістало
З холодильника сало
Та грудинку свинячу,
Та стегенце в додачу.
Потім бісові сили
Справжній борщик зварили.

І оту смакотину
З'їли всю за хвилину.
А як злочину слід
Свій наказ-заповіт
Залишила братва,
Де такі є слова:
«Якщо ви, гендлярі
На ім'я кухарі,
Людам будете й далі
Завдавати печалі,
Ми прийдемо ще раз,
Щоби злопати вас!».

КАЗОЧКА ПОВЧАЛЬНА

Мчали два "Фіати"
Шлюб реєструвати.
Вижимали в місті
Кілометрів двісті.
За хвилину лету
Досягли кювету.
Замість акту шлюбу
Склали трупів купу...
Ось така печальна
Казочка повчальна.

ВДОВИЦЯ ДЛЯ ГРИЦЯ

– Чом не женишся ти, Грицю?
– А знайдіть мені вдовицю –
І красуню, й господиню,
Щоби мала баксів скриню,
Дім-фортецю, дачу-шик
І машину-броньовик,
Щоб не їла, не пила,
Ще й веселою була!
Пошукали, підшукали,
Привели і побажали:
– Ось тобі дружина, Грицю,
Та, яку шукав літ тридцять.

Познайомся, полюби –
І живіть, як голуби!
Гриць підскаочив аж до хмар
І подякував за дар...
Через декілька деньків
До сватів Гриць прилетів:
– Ліпше вже було вдавиться,
Ніж така мені вдовиця!
Буду в неї (жах сказати)
Я покійником десятим!

ВИБАГЛИВИЙ ПОКУПЕЦЬ

Просить бабця продавця:
– Зваж, синочку, коропця.
– Вам великого, малого?
– Не голодного й німого,
Щоб олії і приправ
На пательні не ковтав
І не гаркав: «Геть нікчем!»,
Як у боки припече.

ЕКСКЛЮЗИВ

Новий рік ось буде в хаті,
Теща зараз притовче,
Стіл зігнувся від салатів,
А ялинка гола ще.

Жінка стогне, діти плачуть.
Щоби настрій не погас,
Підійшов я, люди, значить,
Ексклюзивно до прикрас.

Попри нерви, попри втому,
В шафі все перевернув –
Й на ялинку із альбому
Фотографії сипнув.

На вершечку у красуні
Причепився мій анфас,
По боках – кумасі Дуні
Й на якому – весь наш клас.

В центрі рясно, наче ціни,
Груди виперли свої
Пес Бровко, начальник зміни
Й представник від СОТ Луї.

А під ними, нижче дещо,
Де Снігуроньки плацдарм,
Приземлилось фото тещі...
Не ялинка вийшла – шарм!

Жінка й діти, бачу, раді...
Ось і теща тут як тут,
Походжає все по хаті,
Діти вказують маршрут.

Похвалила стіл багатий,
Зазирає в туалет –
Й заходилась розглядати
Ялинковий силует...

Десь хвилини із п'ять мовчала,
Потім мовила тихцем:
– Не впізнала, не впізнала...
Що за чудо знизу це?

На Снігуроньку не схоже,
І ногами – догори.
Напилось, звестись не може...
Ну, хоч плюнь і розітри...

Жінка глянула так само
На портрет... Й вуста німі
Розверзлись: – Так це ж ви, мамо...
Новий рік стрічав в корчмі.

ВІЧНІ АЛІМЕНТИ

Є в житті, як день і ніч,
Вічні елементи.
Особливо, якщо річ
Йде про аліменти.

Одружись на жінці тій,
Що фігуру має,
До розлучення, як стій,
Доля приштвовхає.

Статус матимеш бомжа,
А ще аліменти
Віддаватимеш з гроша
В будь-які моменти...

Схоже випало мені,
Вам зізнатись мушу.
Хитра жінка ночі й дні
Витрясала душу:

– Вілла де?! Де ресторан?!
Де мої Гаваї?!
Де синочкові «Ніссан»?!
Де моря безкраї?!

Де підвіска золота
Й шуба із шиншили?!
Не прогулюєш kota -
Він же втратить сили!..

Слухав десять літ і днів...
Та й, ковтнувши слину,
Розлучатися побрів,
Давши гривню сину.

Аліменти я платив,
Поки син не виріс
Й в «універ» не поступив
В теплому Алжирі.

А тоді із суду лист
Прикотив бажання,
Щоб платив я, як колись,
Сину... за навчання.

І платив. До того дня,
Поки жінка знову
Не прислала наганяй
Іменем позову:

«Вимагаю, щоб синку
Оплатив весілля,
Бо любов зустрів палку
На імення Міля».

Оплатив, залівши в борг,
Потім ще за віллу
Мексиканську на шістьох
І міцну текілу.

Ну, подумав, уже все –
Аліментам крапка.
Аж дивлюсь, поштар несе
Лист... В нім – рознарядка:

«Вимагаю я, твоє
Сонечко колишне,
Щоб «бабло», що в тебе є,
Дав на свято пишне:

Сорок літ мина, як ми
Розійшлись, Онисю,
І два дні, як із тюрми
Наш синок звільнився»...

Чи я жінці допоміг?
Допоміг, звичайно.
В домовину хутко ліг
І сказав прощально:

– О Всевишній! Забери
Ти останнє – душу,
Бо пришлють листа «згори»,
Що її здать мушу!

НОВОСПЕЧЕНИЙ АКТИВІСТ

Пережив усіх тиранів,
Прикусивши язика.
А сьогодні, при демвладі,
Ні на хвильку не вмовка.

Обливає владу брудом,
Бреше, карою ляка,
Біля скроні пальцем крутить:
– Ох, дурна ж вона яка!

Все не так, не ті ідеї,
Результати геть смішні!..
Сам же справи й однієї
Не зробив – слова одні.

Записавсь у контролери,
Строчить скарги у суди.
Активіст, що мітить в мери,
Мріє: «Всядуса туди.

Буду мати охорону,
Закручу міцніш гайки,
Щоб сахались мого трону,
Вкоротили язика.

Пережив усіх тиранів –
І цей лад переживу
З коньячком і на дивані,
Ще й під музику живу!»...

Для базікала-гульвіси,
Щоб для інших був урок,
Треба все-таки повісить
На губу міцний замок.

Пережив усіх тиранів,
Прикусивши язика,
Хай мовчить і при демвладі,
Як душа така бридка.

НЕ ТЕ РОБИЛА

Тільки Настя в клас зайшла –
Запитала в Олі:
– А чому це не була
Ти учора в школі?

Та зітхнула й журно так
Насті пояснила:
– Простудилася, відтак
Насморк я лічила...

І в одвіт почула вмить:
– Чиниш, як належить.
Лиш не насморк слід лічить –
Лікувати нежить!

РАДІСТЬ ОД СВЯТА

Із ранку до ночі
В розкішній оселі
Промови урочі
І жарти веселі.

Заморські напої
І страви смачнючі,
І, ніби з «Плейбою»,
Красуні всесуші.

Ти – в кріслі м'якому,
Запалені свічі,
І музика втому
Стирає з обличчя.

І радість од свята,
І думи хороші,
Адже це – у свата
За сватові гроші...

ПОДЯКА ДЛЯ СОБАКИ

Едуард в листі-подяці
Написав сусіду:
«Передай привіт собаці
І додай обіду.

Молодцюга твій Амеба
І розумна цяця.
Впору вміє він у тебе
З ланцюга зірваться.

Повертався з корчми додому
Я у темну пору
І приліг, відчувши втому,
Біля твого двору.

Та й не зчувсь, як сон проклятий
Реп'яхом вчепився...
На святковий стіл до хати
Був би запізнився,

Та, як куля, твій Амеба
Прилетів, їй-богу,
І бадьоро, так, як треба,
Укусив за ногу!».

ПОРІЗДВЯНЕ

Позаду – свят густа ватага,
Тепер – до праці, як завжди.
Нехай додасть нам сил наснага
Для переможної ходи.

Хода ця, звісно, полягає
У битві за нове життя
Із москалем, що носа пхає
У наш город без каяття.

Ми маєм битись, битись вперто
Із корупційним тарганом
І дати шанс для нього вмерти
Навіки разом з іншим злом.

Брехню, зухвальство, тупість, зраду,
Злодійство й інше лжедобро
Гачком, який боронить правду,
Вхопити треба за ребро.

Нехай сконають всі болячки,
А щастя йде у рідний дім.
Нехай повзе в могилу рачки
Старе й віджиле. Ну ж ходім!

Ходімо зводить, прокладати,
Ростити, сіяти і жать!
Ходімо перцю гадам дати,
А друзям – рученьку подать!

Із нами рік Новий крокує,
Різдво Христове світить нам,
А значить, доля подарує
Нам щастя, горе – ворогам!

ПЕРЕМІНА

Подаючи до столу те і те,
Гостям казали господині:
– Чому, мої хороші, не їсте?
Я так старалась...
А що кажуть нині?
За скромне ставлення до страв
Шепочуть: – Бог людей послав...

ЗА ВИКЛИКОМ

– Ви куди?
– Я – до Одеси.
– Таж ви моря боїтеся!
– Мій студент, внук Ярослав,
Есемесочку прислав:
«Я – у скруті, ледь пливу.
Діду, втримай на плаву».
Тож везу притьмом для нього
Я човна ось надувного.

ДІД І ПІШОХІДНИЙ ПЕРЕХІД

Заридав школяр Петрусь.
– Ти чого? – спитав татусь.
– Вкрав якийсь у мене дід
Пішохідний перехід...
– А це як? Ну, розкажи,

Тільки, сину, не спіши.
– Йшої зі школи, як ведеться,
Й повернув на перехрестя.
Бачу власними очима:
Світлофор «зеленим» блима.
Аж навстріч старезний дід
Переходить перехід.
І коли її здолав,
Світлофор «червоним» став.
Через дідову провину
Я стовбичив аж хвилину!

СПАСИБІ ПРИЙМАЧЕВІ

Приймач дарує знову
Чужу для мене мову –
Японську, то китайську,
Англійську, то іспанську,
Німецьку, то угорську,
Грузинську, а то польську,
Французьку, то татарську,
Зате не яничарську.
Дарує і російську,
Одначе не кремлівську...
Спасибі приймачеві
І Вовику-нікчемі,
Що вмю розпізнати,
Де мови, де диктати.

БУРЕВІЙ

У полудень додому
Приплентався Антін
У чоботі одному
І в порванім пальті.

На лобі – супергуля,
На лисій голові –

Полив'яна каструля,
А губи – у крові...

Дружина з переляку
Молитись почала,
А потім ув атаку
На любого пішла:

– Ти де, нечиста сило,
Отак набравсь у дим?!
Пішов в «Наш край» по мило,
А повернувся з чим?!

Антін зіперсь на лікті
Й пустив скупу сльозу:
– П-п-пот-т-трапив я у с-с-сіті...
Ото й не йду – п-п-повзу...

– Які ще сіті, гаде?-
Дружина не вгава. -
Вже брешеш удесьте!
Де мило?! Де грошва?!

Антін розплющив око:
– От с-с-скупість ж-жінку ссе...
П-п-під б-б-б-бурю я, м-м-мороко,
П-п-потрапив...От і все...

– Яка ще буря?! Нині
Такий погожий день! –
Не віряться дружині. –
У барі був ти, пень!

Антін скривився бідний
І вирок виніс свій:
– С-с-сама ти п-п-пень... М-м-магнітний
С-с-сьогодні б-б-буревій...

ГЛУХОМАНЬ

На асфальті прочитав
Дід Остап петицію
«З ДНЮХОЙ, МАМА!» і спитав
Стрічну молодицю:

– Чи не скажете мені,
Як це розуміти?
Це є щось з галіматні
Чи мудріють діти?

Перехожа і собі
Напис прочитала,
Вбила муху на губі
Й зверхньо проказала:

– Ах, какая глухомань...
Здесь простая плюха.
Поздравляет син мамань
Со возвратом нюха!

ПІСНЯ БРЕХУНА

Мав я гарні губи,
Язика і зуби.
Зацідили в губи –
Вилетіли зуби.
Вилетіли зуби –
Залишились губи,
Губоньки, губиська
Й рештки язичиська.
Нині буду знати:
Менше слід брехати.

ПРОФЕСІЙНА ПЕРЕДБАЧЛИВІСТЬ

Ожеледиця така –
Можна дати сторчка.
Шлях в погодоеньку таку
Просить солі та піску.
Та у нашім «Автодорі»
Свище вітер у коморі.
Щоб з цієї вийти скрути
І травмованим не бути,
«Автодору» колектив
У відпустку повалив...

РОБОЧА ЗВИЧКА

На роботі з усіма
Цілуватись звик Хома.
Чи стрічання, чи прощання –
Відчайдушне цілування,
Не зважаючи на вік,
Жінка це чи чоловік,
На посади, звички, вади,
Запах спирту чи помади...
Спершу, звісно, цьома боса,
На десерт – його Барбоса.
Цілуватись звик щодня,
Бо контора – вся рідня!

БІДОВА БУДОВА

Ой у нашому селі
Завдяки проектам
Вклали кошти немалі
В зведення об'єкта.

І омріяну тепер
Маєм соцбудову,
В котру ходимо в четвер:
Лазню пречудову.

Ой у лазні, ой у тій –
Душова кабіна.
Змити може піт у ній
Навіть баба Тіна.

Та печалинка гірка
Кожного четверга:
Виростає весільська
У кабіну черга.

Всяк із нас – старий, малий –
Прагне неодмінно
Втрапить першим на підмий
В душову кабіну,

Позаяк стача води
На одну лиш спину,
Бо ж носить її суди
Прсять діда Мину,

Бо ж ресурсів, як бува,
Ніц на водокачку
Через те, що голова
Звів собі ще дачку.

ГРИЦЕВА ЖІНКА

Ходить навшпиньках
Грицева жінка –
Радість яка!
Гриць – не страшилка,
Й не боязлинка
Жінка Грицька.
Ходить навшпиньках,
Наче пушинка,
Легко літа.
Ще б! Гриця жінка
Є балеринка
Досить крута!

КЛИМОВА ЖІНКА

Климова жінка
Зветься Мобілка
(Кожен це зна).
Не торохтіяка
І не дебілка
Зовсім вона.
Прудко, як білка,
Від понеділка
До вихідних
Крутиться жінка
В хатніх застінках,
Климу святих.
Наче весільна
Кухарка, сільна
Й хлібна вона.
Хоч підневільна,
Але мобільна
В Клима жона!

МАРКОВА ЖІНКА

Половинка рідна в Марка –
Неабияка жнивварка.
Тільки осінь – зігне спину
Й стогне, крекче безупину
Або стане навкарачки –
І визбирує... болячки.
А як осінь промине –
Враз полегшено зітхне,
Спину випростить і скаже:
– На курорт мені пора вже!

КАТЕРИНА-ПІАНІСТКА

Катерина-вертихівістка –
Першокласна піаністка.
Інструмента хоч нема
Й неосвічена сама,
Віртуозно (справжня гра!)
Хлопцями перебира...

СУМНІ ПЕРЕДАЧІ

– Як дивлюся, – каже Алла, –
Сміхопередачу,
Не сміюсь, як телезала,
А лиш гірко плачу...

– Це чому? – пита сусідка. –
Мо', проблема в тебе
З почуттям, яке, хоч зрідка,
Але мати треба?

А чи, може, передача
Досить примітивна?
Алла раптом як заплаче:
– Ну яка ти дивна...

Передачі – люкс, сусідко,
І я – не каліка...
Що кепкують, стає гірко,
З мого чоловіка,

А він, ледар, кусень глини,
Жмикруг і п'яниця,
Так хропе у ті хвилини,
Що не добудиться...

СИНИЙ ХОЛОДЕЦЬ

В куховарстві хоч не спец
Холостяк Ананій,
Та варити холодець
Взявся на світанні.

У каструлю помістив
Голову свинячу,
Котру вчора ще купив,
Як рушав на дачу.

Потім голову оту
Геть залив водою
І поставив на плиту,
Тупнувши ногою:

– Ну, вухата, умлівай,
Смаку набирайся,
Щоб до вечора (це край!)
Я вже пригощався!

Почало кипіти так
У каструлі сходу,
Що встигав ледь холостяк
Доливати воду.

День провів у боротьбі
За навар Ананій.
А як сутінок прибіг –
Влігся на дивані.

Переждав, заки втече
Гарячінь хоч трошки
Із каструлі – й до очей
Підніс повну ложку.

Лип, а в ложці не навар –
Гуща синя-синя...
Вмить злякався куховар,
Пожовтів, як диня,

З хати вискочив у двір,
Губи всі у слині:
– Із яких це, люди, пір
Синька у свинині?!

Збіглась, наче на потоп,
Дачна рать вселика.
Лисий тип крізь мікроскоп
У каструлю зирка.

Роздививсь пізнань мастак
Весь об'єкт свинячий
І сказав: – Давай коньяк,
Голубе незрячий.

Став стола у холодку,
Змиєм страху дамби.
То розкисли в кип'ятку
Два великі штампи!

НІЧНА ПОТРЕБА

Прокидається Марина,
Лип очима: сама!
«Де ж поділась половина?» –
Цікавиночка пройма.

Підвелась – й на кухню живо
Скік на пальчиках і скік...
Увійшла, зорить... О диво!
Посуд миє чоловік!

– Вперше бачу я, – тре очі, –
За рік шлюбного життя,
Що ти, милий, серед ночі
Вдавсь до цього заняття...

Чоловік в рум'янець вбрався,
Як на жарові калач:
– Я миски не мити взявся,
А згрібать у шлунок харч...

ХТО ЦЕ?

Не зачинить двері за собою,
«Дякую» не вимовить за ліки,
Мул залишить після водопою
І не дасть дорогу для каліки.

«Добрий день» не витягнеш із нього,
Співчуття чекати теж намарне.
До городу тягнеться чужого,
Ще й таке нахабне і бездарне...

Хто це: слон, гадюка чи ворона,
Кріт, осел, кобила чи кнуряка?
Пробачайте, то ота персона,
Що з трибуни про добро патяка.

КИПИТЬ РОБОТА....

Кричить Мирон у телефон:
– Смачна була ковбаска!
Те саме робить Филимон:
– Зайдіть на торт, будь ласка!

Крутити свій велосипед
І Маргарита прагне:
– Спасибі щире за фуршет,
Мій любий ресторане!

До вуха тисне апарат,
Аж мліє, Катерина:
– Вітаю! Ви мені – як брат!
Зайду на мандарина!..

Ну не службовий кабінет –
Торгова прямо лавка,
Де продають знавці котлет
Державу з-під прилавка!

НЕ ПРИШЕЛЕЦЬ

Звалився на жінку модний парубчак,
Коли трамвай хитнувся на повороті.
Пробачення почав просить відтак,
Жувачку розминаючи у роті.

Спочатку «ізвиніте» проказав
З акцентом індіансько-італійським,
А потім слів ще низку нанизав
Напівнімецьких і напіванглійських.

Звелася з місця жінка – він присів,
Пробурмотів: «Пардон». І вгамувався.
У тиші хтось лише прошепотів:
– Пришелець нам в попутники попався...

Умить ожив модняга-парубчак,
Надувсь, мов вилізти хотів зі шкіри:
– Какой меня так обозвал мудак?
Я представляю інститут культури!

ОДНА ПРОБЛЕМА

Похвалився Охрім Петрові:
– Довго чаклував,
Та процеси побутові
Механізував:

Від опалювання хати –
До прання й миття.
Все зробив, аби у Марти
Легшало життя.

Лиш проблему, так сказати,
Залишив одну,
Котру ніяк розв'язати:
Б'ємося вручну!

ЗАРАДИ ЗДОРОВ'Я

Вчені, бачте, довели,
Що стерильність в хаті
Для дорослих і малих –
То біда в квадраті.

Чистота, мовляв, вбива
Геть усі мікроби,
А відтак кубло звива
Швидше для хвороби...

На озброєння цей факт
Взяв я, друзі файні,
І сказав дружині так,
Влігшись на дивані:

– Вибивачки не вручай,
Не тич пилосмока
І на швабру не кивай,
Моя кароока.

Бо люблю я прибирать
Тільки ідеально,
А це може, так сказать,
Скінчитись печально.

Будеш кашляти щодня,
Як і твоя мама,
А там схоче обійнять
Вас кістлява дама.

Щоб не гнівались, бува,
За таке старання,
Віддаю усі права
Вам на прибирання!

ЗИМОВИЙ ЕТЮД

Сурмить хурделиця у ріг,
Збира вітрів овації.
Нема стежок, катма доріг,
Гаплик цивілізації.

Стовпів обірвані дроти –
Мов рученьки опущені.
І повні вікна темноти
У приміському Бучині.

Лише в сільрадівським вікні
Палає аж дві свіченьки:
То голова три ночі й дні
Вже не стуляє віченьки.

Із сейфа боязко вийма
Останні продзапасоньки,
А на душі – печалі тьма:
«Хто принесе ковбасоньки?»

Якщо не зміниться цей світ,
Я заповіт Тамілочці
І про порядок в область звіт
Відправлю по мобілочці...».

СКАРГА ВАХТЕРА

Від вахтера Помела
Прокурору міста
Скарга вкотре надійшла
Отакого змісту:

«Пост займаю вже три дні
На заводі «Шати»,
А ніразу ще мені
Не дали поспати.

Прошу заходіть ужить –
Дати всім вказівку:
«Як вахтер, шановні, спить,
Йдіть через лазівку!».

ВЛАСОВА ПОВАГА

Поважає тещу Влас,
Склав про неї пісню
І дарує кожен раз
Йй у пору пізню.

Вчора вкотре Влас прийшов
Опівночі в гості,
Двері висадив і знов
Розбудив зі злості,

Наказав накрити стіл,
Сісти і чекати,
Поки черево, як віл,
Встигне він напхати.

А тоді гармошку дав
Тещі в руки кволі
Йй зашипів, як той удав:
– Ну, мовчать доволі...

Хоч не знає теща нот,
Міха розтягнула,
А зятьок роззявив рот –
І вона почула:

– Дорога моя мамань,
Золотая птиця,
Чом тобі в такую рань,
Як мені, не спиться?!

Не полишу тебе я
Аж до понеділка,
Бо у тебе є коньяк,
Бо ще є горілка!...

Від повагоньки зятька
Теща тиждень плаче:
– Ой щаслива ж я яка,
Пугачова наче...

ЦИРК НА ДРОТІ

(Майже з натури)

В центрі міста – цирк на дроті:
Легковик проспектом мчить,
А у нього на капоті
Чоловік грудьми лежить.

Легковик петляє – спритно
Стрічні авта обмина.
«Фільм знімають, очевидно». –
Тішить люд ця дивина.

Перехожі божевільні
І регочуть, і свистять,
Поспішають на мобільні
Трюкачів зафіксувать...

З пасажиром аж за містом
Зупинився легковик,
Бо знайшлась причина, звісно:
Весь бензин із бака зник.

Чоловік звалився з капоту,
Виліз шофер з-за керма –
Та й до крові і до поту
Бились люто дотемна.

А коли зачახли сили,
Згасли сонячні вогні,
До знайомства приступили,
Посідавши в бур'яні.

– Я – ігуменя Таміла, –
Шофер голову підпер. –
Я зганьбитись не хотіла,
Бо створила ДТП...

Чоловік за бік хапався:
– Я – тролейбуса водій.
Вас затримать так старався,
Що удавсь до екстра дій...

ДІД-ПАРАШУТИСТ

На центральному майдані
У містечку Кутній Зуб
Сили й засоби навчальні
Розгорнув аероклуб.

Як ті півні, хлопці ходять,
Рюкзаки – на животах,
Рекламують клубний одяг:
– В нім людина – наче птах!

Вчать збирати й розкривати
Норовистий парашут,
Роздають агітплакати
«Мужнім станеш тільки тут!»...

Дід ішов своїм маршрутом,
Та почув закличний глас:
– На стрибки із парашутом
Записатись можна в нас!

Підійшов до гурту тихо
І спитав: – А старший хто?
Тут з'явилося лисе лихо:
– Не берем, котрим за сто!

Дід зітхнув: – Із цим печаллям
Ти б, мій соколе, присів.
Я й без твого причандалля
В гречку стрибну сто разів!

МАРИНИНЕ ГАСЛО

Для Марини-молодички,
Що міня чоловіків,
Як потерті рукавички,
Стрівся текст з кількох рядків.

Він світивсь, як в півня гребінь,
На щиті при вході в парк:
«Форми інші – ті ж потреби.
Ваш, клієнти, Укргазбанк».

Жриця вічного кохання
Зупинилась і сія:
– Під цим гаслом без вагання
Підписалася б і я!

ПРИТЧА ПРО ЛИНА

Бабусі Дарині,
Що з ринку лина
Несла у корзині,
Зле стало. Вона

Спинилась, для серця
Пігулку шука...
Аж тут вже несеться
Назустріч «швидка».

Примчала хуленько.
Два дужих орли
На ноші стареньку
Взяли й повезли...

Бабуся Дарина
З лікарні ішла,
Порожня корзина
У неї була.

Хтось вдячну людину
Впізнати зумів,
А хтось в цю хвилину
Згадав крадіїв.

ПОВЕРНЕННЯ

«Ой мороз, мороз,
Не морозь мене...»
На «Цвітіння лоз»
Раптом поміняв.

Справа не у тім,
Що покався,
Що згадав свій дім,
Мову дідуся.

І співець змінивсь,
І репертуар,
Позаяк наснивсь
Сон як Божий дар.

В нім стріла думок
Впала із небес:
«Із чужих мисок
Їсть лиш блудний пес!».

ВІЧНИЙ СОЛОВЕЙ

У маєтку Мусія
Голос чути солов'я
День-у-день і рік-у-рік,
Хоч Мусій – злий чоловік.
Все живе цей норовиш
Полюбля у місці лиш.
Чом же досі диво-птах
Не в магнатових зубах?
Солов'я паршивець з'їв,
Записавши його спів.

ЗІ СКОРОСПЛИХ

Хихикнув у кулак –
І гумору мастак!

КОРИСНИЙ УЗВАР

П'є Тиміш горілку –
Вихваля узвар,
Бо з узваром жінку
Гонить на базар.

Там вона хутенько
Виручає гріш,
За який міцненьку
І купля Тиміш.

ВІД ІСТОТИ – ДО ЛЮДИНИ

Первісна істота
Їла все підряд,
Що дала природа –
Найщедріша з влад.

Їла-споживала,
Власне й не своє
І страху не мала,
Що фігуру вб'є.

Вибилась у люди
І до нас дійшла.
Знає, що ковтнути
З безлічі їдла.

Визначені має
Графіки й меню.
То ікру вминає,
То жує свиню.

То діста в неї,
То ваги набір,
То жах діареї,
То закрепу біль.

Те на серце діє,
Інше – на живіт,
А від того зріє
Клятий целюліт...

З того часу бісить,
Кидає у піт,
Як істота з лісу
Вискочила в світ.

Брала всяку пробу,
Зважувала все,
А тепер подобу
Та й свою гризе.

ЇЖТЕ ОСЕТРОВІ

Терапевт бабусі,
Котру оглядав,
В діловому дусі
Та й пораду дав:

– Їжте осетрові
Хоч у тиждень раз –
Ї будете здорові,
Буде з тиском клас!

Як ішла додому
Бабця, аж цвіла
І до гастроному
Рибного зайшла.

Огляда вітрини
Ї продавця пита:
– А по чім, дитино,
Осетрина та?

Як ціну почула,
Сіла у кутку
І лише шепнула:
– Викличте «швидку»...

ПРИЧИНА АВАРІЇ

Авто врізалось у стовп!
Водія дістали,
А він – зовсім юний хлоп.
– Як ім'я?
– Віталік...
– Чом машину понесло?
Підвела мобілка?
– Її в мене не було...
– Ну, тоді горілка!

– Зі спиртним не маю справ,
Бо неповнолітній...
– Зілля з'їв – і задрімав,
Як осел всесвітній?
– Ні, мене за наркоту
Батько вбив би зразу...
– Може, маєш сліпоту
Чи яку заразу?
Зізнавайся, ідіот,
Що стряслось в дорозі?!
– Як з'явився поворот,
Колупавсь я в носі...

ВИМУШЕНИЙ КРОК

Олекса послухав погоди прогноз
І мовив дружині, що ніжилась в ліжку:
– Сьогодні на вулиці – сильний мороз,
Тому у пивницю подамсь на пробіжку!..

ПРИЧИНА НОВАТОРСТВА

У бочку з водою зануривсь Кузьма –
І там своє тіло півднини трима.
Цікавиться баба Марина в онука:
– Навіщо така серед літечка мука?
Чому не підеш ти на річку, синочку,
А в тісну купатися пхаєшся бочку?
Хлопчина із бочки лише визирає:
– На річці в цей час ополонки немає!..

ПРИТЧА ПРО КАНДИДАТА

Ішов я містом дня одного...
Аж бачу там, де був стократ,
Агітнамет, а біля нього
Стоїть фанерний кандидат.

На нім костюм у смужку модну,
Святкові зачіска й взуття,
А погляд каже: «Що завгодно
Зроблю для кращого життя!».

Не оминають кандидата
Ані старі, ані малі,
Підходять як до свого брата,
Здають і радощі, й жалі.

І закликають інших, звісно,
За нього всім голосувать,
Бо він, мовляв, – то сила грізна,
Що може кривду подолать...

А я зиркнув на «лихобора»
Зі спини, де немає фарб,
Де красувалась лиш підпора
Як найцінніший правди скарб,

І мудра думка осінила:
«Наївність до біди веде.
Підпору вибий – і ця «сила»
Під ноги з гуркотом впаде».

ПРИТЧА ПРО СУКНІ

Ой у Дуні у красуні,
Берегині моди,
В гардеробі були сукні –
Сукні-антиподи.

Малинову, ще й квітчасту,
Дуня шанувала:
Прасувала, прала часто,
Щодня одягала.

А жовтаву, наче осінь,
З променями зірки,
Діставала рідко досить,
Так лиш, для примірки...

З часом все на місце стало:
Зблякла сукня мила,
А нелюбу, як кіт сало,
В шафі міль струбила.

ФАЙНА ПОРА

(Жарт)

Зранку радість розпира
Діда Митрофана:
– Ах, яка прийшла пора
Файна, довгожданна!

Внук плечиськами стена:
– Таж надворі хуга
Завива, як сатана,
Аж холонуть вуха!

То чи кланятися їй?
Ось не стане й сліду –
Отоді уже радій
Потеплінню, діду...

– Привід тішитися є, –
Тупнув дід ногою. –
Бабі кашель не дає
Гризтися зі мною!

РАННЕ СОНЕЧКО

Тільки досвіток прибіг –
Гриць ступив на свій поріг.
А дружина Сонечка:
– Глянь, з'явилося сонечко!
Гриць розчулився до сліз,
Цілуватися поліз.
А дружина: – Що за жах?!
Й макогоном – по плечах:
– Волоцюго, згинь і щезни!
Я – про сонечко небесне!

СІМЕЙКА ОМЕЛЬКА

Ну й сімейка ув Омелька!
Не сімейка – щастя жменька!
Жінка Ірка у дві дірки
Так сопе – двигтять одвірки.
Не одна в Омелька доня:
Оля, Женя, Аня, Тоня.
Оля лиш скрипить зубами,
Женя штурха кулаками,
Аня не зліза з дивана,
Тоня спить біля екрана.
А Омелько, а Омелько
Залива сивуху в пельку.
Тільки кішечка Булавка
У кутку голодна нявка.
Тільки песик Бонапарт
Допива сивуху з кварт.
Тільки півень олігарх
Кукуріка в огірках.
Тільки крук, кривий на ногу,
Карка про соцдопомогу...

ЧУДНІ ЖІНКИ

Мав Андрій жінок всіляких,
Від яких постійно чах...
Перша й друга – як собаки
Гризли навіть по ночах.

Третя «бакси» вимагала
На поліпшення грудей,
А четверта виганяла
Ночувати до курей.

П'ята ніжилася в спальні
І хвалилась кожна мить:
– В мене ніжки – ідеальні!
Та веліла їх голить.

А наступна, вже остання...
Та була курець – що ну:
Від світання до смеркання
З диму зводила стіну!

Так старалась, так смалила,
Що за тиждень і два дні
Чоловіка закурила...
Ах, які жінки чудні.

РЕДАКТОРСЬКА БІДА

– Власних віршів книгу... вишив
Автор молодий,
А вони – один тупіший
Іншого! Біди
Я набрався з тим творінням...
– Що, виволікав
Із рядків нитки – коріння
Нікудишніх справ?
– Ех, якби ж то... Попотіти
Довелося – страх,
Поки я поправки всі ті
Вишив на полях!

СПОВІДЬ КОРУПЦІОНЕРА

Як на пенсію пішов,
Думав, з глузду з'їду
Без подачок, настанов
І курортів світу,

Без коханок, літаків,
Кораблів, лакеїв,
Крабів, устриць, шашликів,
Саун, привілеїв...

Не життя пішло – нудьга:
Їжа, сон, сидячки,
Та іще стара карга
Підкида задачки:

– Йди у ЦУМ!
– На ринок при!
– Лясни муху вперту!
– Килим витряси!
– Натри
Редьки для десерту!..

За два тижні від цих мук
Втратив сон і мову.
І настав би вже каюк,
Та почув розмову.

Внуки слухали мої
Радіодебати,
Як корупції-змії
Голову відтяти.

Видавали на-гора
Всякі там поради.
Але то була мура,
А не шлях до правди.

Тож не став ловити гав –
Виручати взявся.
Номер студії набрав
І як є зізнався:

– Щоб корупцію здолать,
Не баріться, ну ж бо,
А віддайте чинорать
На домашню службу!

Із тих пір як результат
Маю я довіру
Та посаду «Консультант
Радіоефіру».

АХИ ТА ОХИ

Крізь шпарку в паркані
У двір олігарха
Зорять дядьки п'яні.
Один із них аха:

– І хто таке бачив?
Із казки це сцена:
На будці собачій –
Тарілка-антена!

А другий ридати
Почав, як дитина:
– Це драма: багатий
Господар, а псина...

КРАЩЕ

Перукарня заклика:
«В нас – гаряча стрижка!
А за те, що припіка
Ножицями, знижка!».

І промовив дід Хома
До дочки Улити:
– Як машиночки катма,
Краще вже смалити!

ВТІХА ЛЕЖИБОКИ

Вийшов з хати лежибока
Під салют зозулі,
А в дворі – бур'ян по око!
Ну не двір, а джунглі!

Позіхнув, почухав п'яти
Й оприлюднив втіху:
– Буде де тепер ховатись
Од людського сміху...

СВЯТКОВИЙ ЖАХ

Подарунки новорічні
Привезли у зоопарк:
М'ясо, ласощі тропічні,
Рибу, меду повен бак...
Щоб вони сюрпризом стали
Для звірят і для тварин,
В різні іграшки розклали
Весь святковий смакотин.
Для гривастої принцеси
(Жінки лева-силача)
Подали делікатеси
У посудині з м'яча.
А поживи для ведмедів,

Леопардів і вовків
У нутрі прозорих пледів
Заховали сім мішків.
Мавпи, поні і лисиці,
І верблюди, і слони
Теж отримали гостинці
В упаковках з дивини.
Власне, всім у зоопарку
Чарівним прописникам
Волонтери для сніданку
Занесли їстівний крам.
А не стало волонтерів –
Охопив звіринець жах:
Подарунки із вольєрів
Опинились на столах!

У ЛІСОВІЙ ЛІКАРНІ

Хоч нема рентгеноскопа
В лісовій лікарні,
Звіра кожного утроба –
Наче на екрані.
У начмеда Сіромахи
Ікла – аж сміються,
Тож кістки від бідолахи
Тільки застаються.

ГУЛЯЛИ В ПАРКУ...

Не день був, а казка
Журливо-осіння,
Де сонячка ласка
І тиші тремтіння.

Дві мамоньки модні
У парку гуляли,
За ними дві доні
Слідом крокували.

За ручки тримались
Дівчатка щасливі
Й очима купались
В багряному диві.

А мами, як хами
Найбільші в містечку,
Вели з матюками
Про щось суперечку.

Як чортові сили,
Курили, плювали,
То губи кривили,
То їх шпаклювали...

Ворона на гілці
Сосновій сиділа
І тихо сусідці
Своїй шепотіла:

– Дурні кралі, видно,
І капосні, мабуть.
Таким і не соромно
На голови ляпнуть...

МРІЯ ОБІДРАНЦЯ

На матні – дві латки,
І в дірках колоші –
Свідчення про статки
Фраера Тимоші.

Любить одягати
Ці штани син боса
Й мріє обміняти
Їх на тепловоза.

НЕВТІШНА ДОЛЯ

Край траси біля хутора Халепа –
Крутий білборд із прізвисьмом нардепа.
А нижче того дорогого бренда –
Табличка з жирним написом «ОRENDA».
Повз проїжджають авта різноплемні,
Вночі і вдень, свої і чужоземні,
Та жодне (від халепників ці вісті)
Не зупинилось у позначеному місці.
А ось місцеву старожилку Дашу,
Котра корівку вивела на пашу,
Білборд, Всевишнім і людьми забутий,
Примусив тут корівчину припнути,
Присісти, роздивитись, прочитати –
І видать геніальні дві цитати:
– Яка невтішна доля у нардепа,
Якщо про нього знає лиш Халепа!
Яка в нардепа незавидна путь,
Якщо його й в оренду не беруть!

САМІ ДЛЯ СЕБЕ

На своєму полі
Футболісти «Паю»
Вперше зі Стодолі
Копників приймають.

Та чомусь трибуни –
Мовчазні і голі,
Мов каюти шхуни,
Що втопа поволі.

Грають хлопці «Паю»
І самі за себе
Дружно вболівають,
Скачуть аж до неба.

Ну невже до спорту
У селі байдужі?
Ну невже в народу
Зачерствіли душі?

Де зарите шило,
Знає баба Настя:
У селі лишилось
Душ лише дванадцять!

КОВТАСТИЙ

Не колицкова

Їв кашку за тата,
За маму і брата,
А ще за сестичку,
За мишку, лисичку,
Слонятко і білку,
Сороку і бджілку,
Зайча і синичку...
Та й виробив звичку
В дорослому віці
Сидіти при свічці
В кафе-ресторані
В Торонто, Мілані,
Нью-Йорку, Парижі...
У затишку-тиші
Заради забави
Жувать диво-страви,
Пить вина і віскі
Під хихоньки світські
За Настю, Степана,
Петра, Митрофана,
Марію, Дарину,
Олену, Ірину,
За всіх українців
Із міст і провінцій,
Яких він, ковтастий,
Зумів обікрасти...

БІЛА РЕВОЛЮЦІЯ

(Концерт не для скрипки з оркестром)

Кепсько жило
Наше село:
Шляху катма,
Вулична тьма,
Клуб – на замку,
Дірка – в містку,
Дикий бур'ян
Виморив лан.
Де магазин
Був, там лиш тин
Долу схиливсь.
Люди звелись:
Кілька тіток,
Пес та дідок –
Ось і вони,
Пані й пани.
Кепсько жило
Наше село...
Раптом сніги,
Наче боги,
Впали з небес –
Чорний світ щез.
Зникли з очей
Темінь ночей,
Клуб і місток,
Кілька тіток,
Пес та ще дід,
Тин-інвалід,
Зморений лан,
Дикий бур'ян,
Вулиць багно
І заодно
З гаслом бігборд:
«Ми – за народ!»...
Із прибуттям,
Райське життя!

У ВСТАНОВЛЕНІМ ПОРЯДКУ

В кабінет до Головного
В строго визначений час
Робітник зайшов для того,
Щоб спитати в котрий раз:

– А коли і як зарплатку
Зможу я отримать, га?
– У встановленім порядку! –
Той знайоме виверга.

– Дах тече, хоч бляхи б латку, –
Знов рида пенсіонер.
– У встановленім порядку
Зробим все! – мовляє мер.

– Копійки пропали в банку, –
Бабця горе вилива.
– У встановленім порядку
Повернемо! – чуть слова.

– Забруднили до останку
Річку стоками лайна...
– У встановленім порядку
Розберемося! – луна.

– В сироти забрали грядку...
Як спинити цей терор?
– У встановленім порядку! –
Вторить звично прокурор...

З року в рік одне й те саме
Наловчились тут і десь
Промовляти шефи й зами,
Бо порядок – їхній весь.

Щоб про них прогнати й згадку
І за роги взять бика,
У встановленім порядку
Треба дати їм копняка!

НУЛЬ ДИСЦИПЛІНИ

Першоввересень. Спішать
Школярі до школи.
Тільки спокою печать
На лиці в Миколи.

П'ятикласник неспіша
Докурив цигарку,
Витяг з ранця лаваша
І пивка бляшанку,

Сів під липою, наївсь
І напивсь од пуза,
А тоді на ноги звівсь,
Витер з пива вуса.

А почувши, що заграв
Гімн, сказав: -О нене,
Ну й начальство Бог послав –
Почали без мене!...

ПОТРЕБА

– Нащо Никону Мороці,
Як дуби, два охоронці?
Не банкір, не син прем'єра,
Просто крупний ненажера...
– В тім то й справа, земляки.
Ці дебели баняки
Носять з їжею мішка
Та вечірнього горшка!

СПВУЧЕ РАДІО

Розбудила на печі
Чоловіка Варка:
– Наше радіо вночі
Зовсім не балака.

Умикала разів шість
Для експерименту,
А воно не каже вість –
Крутить оперету...

Чоловіка злість пройма:
– Клепку хоч би мала!
Ти б напомацки сама
Тексти прочитала?!

МАБУТЬ

Жарт

– Наш отець у свята й будні
Спорту не цурається,
Він з небес на парашуті
Залюбки спускається.

Це йому допомагає
Не здаватись втомі...
– Заодно, мабуть, буває
В Бога на прийомі!

СХОЖІ МРІЇ

Ніллочка і Наточка
Мріють віднедавначка.
Ув обох, до речі,
Мрії схожі в дечім.
Хоче мати Наточка
Більші груденяточка,
А подружка Ніллочка –
Пенсію і віллочку...

ГОМІН

Гомоніли за Союзу
День і ніч про кукурудзу.
В незалежному гніздечку
Забакали про гречку...
Кукурудза ачи гречка –
Тліла б тільки суперечка.

ПОВЗУТЬ ХРОБАКИ

На полотнища екранів
І лоби бігбордів
Хробаки повзуть нахабні
Як пирій в городі.
Дядько Федір добре знає
Вивчив це ще хлопцем:
То земля гадь випихає
На палюче сонце!

ТЕРМІНОВЕ ПОБАЖАННЯ

З днем народження Хамла
Радіо вітало.
Від усенького села
Многа літ бажало.
Непокоїли село
Мислі нехороші:
«Вріже дуба цей Хамло –
Не поверне гроші!»

ОСТАННЯ СТАДІЯ

Здоровило-черевань
Блідне від переживань:
– Скажіть, лікарю, мені:
Це склероз уже чи ні,
Якщо перше я з'їдаю,
А про друге забуваю?
Лікар лоба почесав

І задумливо сказав:
– У вас стадія остання,
Пробачайте, об'їдання...

ВІД ДОМУ – ДО ДОМУ

Дім на авто поміняв,
Ліжко – на сидіння.
За кермом жував, куняв
Під вітрів свистіння.

На педаль тис газу Тит–
Й витис дві зарази:
Геморой і гайморит,
Ще й скрутило в'язи...

Замість авта – нині дім,
Де лежать каліки.
Вже три місяці у нім
Тисне Тит на ліки!

СМІЛИВЕЦЬ

Дорікає видавцю:
– Вам бракує сміливцю!
Ви мою сатиру й далі
Не друкуєте в журналі!..
Дорікає, та мовчить
Про одне Стецько Дайпить:
Свій словесний макогін
Підписав сусідом він.

ДЕТАЛЬ

Помітив ось деталь таку:
Чим довше овоч в кип'ятку.
Тим більше в ньому перемін –
Добріє, м'якшає все він...
А от у владі це не так.

Укинь в чиновницький баняк
І найдрібнішу горошину,
Вари годину ачи днину
– Усе тверда, як лоб в бика,
Брикає, лізе з баняка...
Тож є припущення у мене:
Державні овочі, напевне,
Варитись мають в баняку,
В якого кришка – на замку!

ЗАСІБ ПРОТИ БРЕХНІ

Жалівсь Петро для брата:
– Як на екрані бачу
Якогось кандидата -
Гашу екран і плачу.
Бо знаю, що заради
Безплатного корита
Він знов почне брехати,
Людей почне дурити...
Натомість поділився
З Петром брат новиною:
– Справлятися навчився
З цією я бідною.
Коли борець за владу
Прокаже: «Обіцяю...»,
Я вимкну звук і правду
Йому в уста вкладаю!..

ПІСЛЯНОВОРІЧНА ЗАЖУРА

В новім році опинився –
І, сердешний, зажурився:
– Ет, припхалось повноліття,
Повноліття як страхіття.
Це ж за справи незугарні
Сяду вже до буцегарні...

РАДОЩІ ТА ОХИ ВИПИВОХИ

– Як прекрасно! Як прекрасно!
Новий рік не одночасно
Зустрічають на Землі
Президенти й королі!

Як печально... Як печально...
Побувати нереально
За столом і там, і там,
Щоби випити сто грам...

НЕПОСИДЛИВИЙ ОНУК

– Телевізор, ноутбук,
Плеер і мобілка –
Поміж ними мій онук
Крутиться, як білка.

НАЙБІЛЬША БІДА

Грип чужинський напада,
Вносить в лад корекції.
Та найбільша в нас біда
Від Дебіл-інфекції.
Цей феї носії –
Грошопузі владники,
І спроможні вбить її
Виборців підзадники.

ЛКИ ВІД ДУРОСТІ

Тайсса й Таксона ніяк
Розрізнить не може.
Та горілку і коньяк
Хлеще – не дай Боже!

Хлеще в будні й вихідні,
Щоб не просихати.
Бо тверезим баранів
Лізе цілувати.

ЩО ЦЕ ОЗНАЧА

Допит діда розпочав
Внук на восьмій році:
– Хочу знать, що означа
Поведінка хлопців.

Ось, наприклад, хтось блатний
З дівкою гуляє
І за палець вказівний
Увесь час тримає...

Дід у хлопця – геть не пень,
Бо трудивсь в райкомі:
– Це є знак, що тільки день,
Як вони знайомі.

– А якщо той парубій
Та й за руку тягне?
– Про річне знайомство їй
Нагадати прагне.

– А якщо він «під шафе»
Обійма знайому?
– Факт: вона його з кафе
Волоче додому.

РОЗУМНА РІЗНИЦЯ

– Розумна у віці різниця
Між нею і ним... Це яка?
– Коли йому – тричі по тридцять,
А їй – ну, десь до сорока...
– І в чому ж тут розум? Це смішки...
– У тому, що юна вона
У шлюбі помучиться трішки –
Їй отримає купу майна.

ЩО ЦЕ ОЗНАЧАЄ

У торговому ряду
Приміського ринку
Стрів я пару молоду –
Гриця і Даринку.

В овочевому раю,
Що в них на прилавку,
Кожен виставив свою
Вівіску-приманку.

У Даринчинім кутку
Пише: «Базеліка»,
А реклама при Грицьку
Стисліша – «Базіка».

Я цікавлюся в обох:
– Що це означає?
А Даринка – ох та ох
Й на Грицька киває:

– Не подумайте, що він –
Дурень бездипломний.
Він у мене – чоловік
Дуже економний!

ПОСІВАЮ

– Сію, вію, посіваю,
З Новим роком вас вітаю –
По паркету дорогому
Олігархового дому
Розлітаються, мов птиці,
Зерна жита і пшениці...
А господар ойка, охка,
Умикає пилосмока
І збирає, як сміття,

Силу щастя і життя...
Знову сію, посіваю,
Але дім цей обминаю.

**ЧУХРАЙНЦЯМ В ЄВРОКОСТЮМАХ,
або Тим, хто принижує
ім'я Остапа Вишні**

Ім'я дотепника Остапа
Я не на лацкані ношу
Єврокостюма з супердрапу
І не на «Лексусі» вожу.

Воно – у пам'яті і серці,
У щирій усмішці воно,
Якій позаздрять європейці,
Що власне мають знамено.

Не випинаю кволі груди,
Чужим прикриті піджачком,
Аби значимості набути
Разом із владності значком.

Мені історія колишня,
Як і сучасна, – долі храм.
Я – українець, як і Вишня,
Молюся Богу – не божкам.

Сміюсь на кожній я сторінці,
Як вчив Остап. Одного жаль,
Що не побачу, чухраїнці,
Як чорт почепить вам медаль.

НАЧАЛЬНИК-ЗУСТРІЧАЛЬНИК

Укотре він прорік,
Сідаючи в кортеж:
– Як стрінеш Новий рік,
То так і проведеш!

Розкішно чоловік,
Із розмахом нівроку
Стрічає цілий рік
Прихід Нового року.

А як проводить він
Той рік, скажу між нами:
П'є днями анальгін,
А коньяки – ночами.

ПРИТЧА ПРО СКРОМНІСТЬ

В книзі відгуків і скарг
Прочитав директор бару:
«Був неякісним товар.
Заслужили ви покару.
Ждїть її. Данило Прут,
Правознавства інститут».
Лоба вкрив холодний піт:
«Дочекалися ми бід.
Це ж клієнт, а не теля –
Цілий заклад представля!
Значить, може в порошок
Стерти навіть за грішок.
Доля бару на кону.
Як заглядити вину?».
Вмить зібрав свій колектив:
– Хто у пиво воду лив?!
Виправдовувавсь бармен:
– Це все наклепу пурген!
А за ним офіціантка:

– Не клієнт – бліда поганка!
Після диспуту наказ
Видав усний шеф ураз:
– Треба мчати в інститут,
Де сидить Данило Прут.
Стрітись, цьомкнутись і живо
Запросить на свіже пиво!
І помчали в інститут,
Де сидить Данило Прут...
Розшукали науковця
Швидко... в будці охоронця.
Смачно пику натовкли
Й справу пивом запили...
Із тих пір Данило Прут
Каже: – Я – не інститут.
Кисле пиво в барі п'є,
Ще й похвали роздає.

РІЗДВЯНА ПРИГОДА

(Напевне, жарт)

У січневу пізню пору
Рушив на «Тойоті»
Сам директор «Автодору»
На кутю до тьоті.

Так мело і так крутило,
Що іще у місті
Легковик спинивсь безсило
У небеснім тісті...

Деь начальник з півгодини
Скиглив, матюкався –
Та й у пекло хуртовини,
Все ж, десантувався.

У глибоке гулькнув лихо
Морозцю на втіху,
Пововтузився і випхав
Голову зі снігу.

Роздивляється і, бідний,
Молиться вже Богу...
Аж тут, бачить, грейдер рідний
Прогорта дорогу!

Помахать руками ніяк,
Бо взяв сніг в кайданки.
І штовхнула безнадія
На гучні співанки.

Залунали на все місто
Класика й естрада
В перемішку з криком, звісно:
– Порятуйте брата!!!

Попри рев, свист білопінний,
Зупинивсь спецтрактор,
Й обіззався із кабіни
Раптом...губернатор:

– Гей! Ви – хто?!
– Шеф «Автодору»!!! –
Донеслось, як з гаю.
– А що робите в цю пору?!
– Стан доріг вивчаю!!!

– Це похвально! Це відзначим! –
Крикнув губернатор. –
Підсідай хутчій, земляче,
Бо зве кум на свято!

ОЙ СПАСИБИ СЕЛУ*(Трагікомічна казка)*

Ой село замело
Аж по саме чоло.
Ой не можуть із хат
Вийти Гриць ані Гнат,
Ні Петро, ні Мирон,
Ні Стецько, ні Сафон...
Що ж робити селу
В цю хвилиноньку злу?
Як же вибратись з хат
До курей, поросят?
Хто їм їстоньки дасть
Через зимну напасть?
Гнат, Петро і Мирон,
Гриць, Степан і Сафон
За мобілки взялись:
– Мо', доб'ємось кудись?
Страх тамуючи й лють,
Есемесочки шлють
У район із барлог:
«Відкопайте село!».
Із району одвіт
Прилетів як і слід:
«Пробачайте, бо нас
Замело, як і вас!».
– Ой біда ж то яка! –
Серце мліє в Стецька,
У Мирона й Грицька,
У Сафона й Петра. –
Діять якось пора!
А худоба в хлівах
Хрюка, мука, що страх!
Та й село раптом ось
За молитву взялось.
Бог почув і Стецька,
І Мирона, й Грицька,
І Сафона, й Петра:

Снігу зникла гора,
 Потекли враз струмки,
 Заясніли хатки,
 Затепліло умить...
 Ой як хороше жить!
 А невдовзі село
 У район прибуло,
 Відкопало усіх,
 Хто потрапив під сніг.
 І найпершим був він –
 Рятувальний загін.
 Ой спасибі за ту
 За молитву святу,
 Бо якби не вона,
 Що було би – хто зна.

КАЗКА І НАГОДА

(Відгук киянки баби Ганки)

*Одна з японських компаній випустила
 подушку, що охолоджує сидниці
 офісних працівників.*

З газетних новин

Люблять ці японці й досі
 У науці риться.
 Ще б подбали, щоб в дорозі
 Не пеклись сидниці.

Мчиш в метро ачи трамваї,
 І для тіла – казка:
 Вище пояса – Гаваї,
 А нижче – Аляска.

Поки буде прохолода
 Добігать до лоба,
 В тебе гарна є нагода
 Відчуть, де Європа!

КАЗКА ПРО ГЕРОЯ

Членом зграї
Вовчик був
(Про це в краї
Кожен чув).

Як соратник
Хижаків,
Їв рогатих
І зайців.

Так трудився
Біля страв,
Що, дивися,
Й Вовком став.

Зграю раптом
Гурт стрільців
Раннім ранком
Перестрів.

Смерті жало
Із рушниць
Вмить поклато
Зграю ниць.

Не попався
Лиш наш Вовк,
Бо попхався
До дівок...

Впало листя,
Час промчав.
Про щасливця
Ліс мовчав.

Та ось днями
Край вовків
Весь вістями
Зашумів:

– Світе, слався:
Вовк вцілів!
Він не здався
Для стрільців!

Він був братом
Із братів
Для рогатих
І зайців!..

По діброві
Вовчик той
Нині бродить
Як герой.

Поруч, звісно, –
Помічник,
Котрий їсти
Рештки звик.

КУМОВА ПОРАДА

Жарт

Якось кумові Лесь Пудра
Повідомив тет-а-тет:
– Тільки прийде думка мудра –
Зразу тягне в туалет.

А коли вернусь до хати,
В голові – лиш міх пільми...
Кум подумав і порадив:
– Треба жертвувать штаньми!

БАЗАРНА КАЗКА

У торговому ряду
Дядько походжає,
На усякий на продукт
Щиро поглядає

Й вигортає щастя жар:
– Не базар – а казка!
Не спішіть збувать товар,
Продавці, будь ласка!

Дайте розуму й очам,
Пам'яті і серцю
Уклонитись огіркам,
Яйцям, бульбі, перцю!

Дайте шанс і дайте мить
Хрону і цибулі
Слізьми радості облить
Мої нерви чулі!

Хай потішиться душа
Часником духмяним!
Хай петрушки й кропу шарм
Зробить мене п'яним!..

Цю промову запальну
Чув директор ринку.
Підійшов і позіхнув:
– Ну, заждем хвилинку...

А що будете ви брать
В нас собі, до речі?
Накажу приготувать
Вам міцний мішечок...

Дядько руку враз йому
Тиче для порядку:
– Приготуйте. Я візьму
Цінники на згадку!

ДИВАКИ

В ліс ходили ми гуртом
В новорічну нічку:
Мама, тато, брат Антон,
Ну і я – Марічка.

Хоровод водили там,
Віршики читали,
Всім звірятам і пташкам
Зорі дарували.

А ялиноньки й дубки,
Сосни та берізки
Під морозонька скрипки
Пурхали, мов кізки.

Ми – для них, вони – для нас
Побажали щастя
В Новім році й про запас –
Віри, що все вдасться.

А опісля залюбки,
Дружно, аж впрівали,
Ми грибочки й ягідки
В лісі цім збирали.

Заперечите мені:
– З-під зими сорочки
Не висовуються, ні,
Ягідки й грибочки!

Ах, які ви диваки!
Під небес хорали
Ми грибочки й ягідки
З мисочок збирали!

**ЛИСТ СВИНІ
ІЗ БАЗАРУ ДО РІДНІ**

«Хрю-хрю-хрю, моя рідня!
Пише лист тобі Свиня.
Я дісталась до базару
З кабаном якимсь на пару.
Ось піарим бік-у-бік:
Я – кувік, і він – кувік.
Люд підходить, щось пита...
Не базар, а красота!
По секрету ще скажу,
Поки в затінку лежу:
Наш господар в цю хвилину
Ніжно чуха мені спину
І гукає до народу:
– Подивіться на цю вроду!
Не Свиня – м'ясний огром!
Та все б'є мені чолом.
На відміну від домівки,
Не дають тут їсти тільки.
Але втіште поросятко:
То такий у них порядок.
Як сюди я вирушала,
Файно черево напхала.
Завершу, скажіть, вояж –
І вернусь одразу в саж.
Хрю-хрю-хрю, моя рідня.
Я – вгодована Свиня».
Де поділася зазнайка,
Знає тільки гостра Швайка.

ПРИКМЕТА КУМИРА

Познайомитись з артистом,
Що тонким прославивсь хистом
Віртуоза-свистуна,
Спланував Мирон Мана.
В довідковому Мирону
Дали номер телефону.
Додзвонивсь у пізній час:
– Хочу я побачить вас!
Ви мені кумиром стали,
Як по радіо свистали!
В місто вискочіть тому –
Я автографа візьму!..
Реверанс такий артисту,
Що сповна віддався свисту,
Медом виявивсь до ран:
– З-з-зараз в-в-вийду н-н-на м-м-м-майдан!
Б-буду т-т-там з-з—за й-я з-з-а х-х-х-вину!..
А Мирон ковтає слину
І запитує нараз:
– А по чім впізнаю вас?!
Кашлянув, зітхнув артист,
Що до свисту має хист:
– Н-н-не н-н-назвав п-п-прикмети, к-к-каюсь!
Й-я, ш-ш-ш-шановний, з-з-заїкаюсь!

АРІЯ З ОПЕРИ «У ЛЬОХУ»

Ой, жорстка, як щіточка,
Цапова борідочка!
Втім, вона не цапова
Власність, а Остапова
І жорстка лиш трішечки,
Як ті боки в діжечки,
Що стоїть між нами,
Догори ногами,
За яку п'янесенькі
Й трішечки радесенькі,
Що ще не побилися,
Я й Остап вчепилися...

ТЕЖ НЕ БАЙДИКУВАВ

Вернулися батьки-заробітчани
Додому після двох десятків літ.
– Ну, баксів наклепали? – син печальний
Зустрів їх як господар край воріт.

– Тебе і не впізнати, – мовив тато. –
Коли ми від'їздили, був малям,
А нині, глянь-но: дядько бородатий!
Як радісно від того, любий, нам!

Син закурив й сердитим мовив тоном:
– То бакси є? Чи показати свій гнів?
Бо поки ви блукали за кордоном,
Я теж у хатніх стінах не сидів...

– А де ж ти був? – сльозу пустила мати. –
Десь також тяжко заробляв на хліб?
– Та тричі відправлявся я за ґрати
І штрафів тисяч сорок вже нагрів!

ДЛЯ РІВНОВАГИ

Запитали в парубка Євстрата,
Лайдака й творця сміховини:
– Прізвище навіщо свого тата
В паспорті на мамине змінив?

Ложкою Євстрат почухав лоба:
– Батенько, якого так люблю,
Дорікав щодня, що я, нероба,
Славне його прізвище ганьблю.

Тож я, люди, бачте, схаменувся:
Хай за мене раків не пече,
А для рівноваги хай мамуся
В шкурі батечка побуде ще!

ПРОСТА ПРИЧИНА

Питає в сусідки
Соліст гурту «Квас»:
– Чом гавкає, тітко,
Постійно ваш Барс?

Невже він голодний?
Чи з нервами штиль?
А може, це модний
Собачий є стиль?

Сусідка хмурніє:
– У нього – не звих.
Він просто не вміє
Так вити, як ви!

ОБРАЖЕНА ЗИМА

Здається, казка
Зажурилася Зима
В днинюньку погожу:
– Я уже себе сама
Упізнати не можу!

Як була я молода,
Вихором літала,
Снігом села і міста
По лоб замітала.

В битих валянках було
Йшов колядувати
До Івана кум Павло
Позаду лопати.

А назад, як заєць, біг
В битих попереду,
Бо їх витягти не міг
З велетня-намету.

Я колись не знала сліз,
Дув мороз у спину,
Везли сани, а не віз
До рідні родину.

А як сани занесе,
Й треба випадати,
То не голе жде шосе –
Білий килим з вати.

Та й наливка в животі
Швидко так не кисла,
Як тепер, у теплоті,
Що над світом звисла.

Хто ж мені наврочив так?
Хто ж заляв так Зиму?
Кажуть, Клімат, цей лайдак,
Вибився з режиму.

Підкажіть, щоб зникло зло,
Ви його адресу.
На собі женю мурло,
Доведу до стресу!

Буде знати пройдисвіт,
Волоцюга клятий,
Як тримісячний ліміт
В мене відбирати!...».

Слухав Зиму керівник
ЖЕКу зі Зміївки,
Заливаючи балик
Струменем перцівки,

І молився крадькома,
Бо ще був тверезий:
«Слава Богу, що нема
В Клімату адреси.

Я за нього ще наллю
І ще подрімаю,
Бо нічого не роблю,
А зарплату маю.

Не дай Боже, набере
Зимонька ця форму –
Рай мій жеківський помре,
Ясно і дурному...».

Губи витер рукавом,
Вихилив чарчину
Й опинився під столом,
Де й проспав годину.

Розбудив керівника
Холод в кабінеті.
Звівся, схрумав огірка
При вождя портреті,

Закурив і у вікно
Втупив круглі жала –
І під стіл звалився знов:
Там Зима гуляла...

Кличе Зимоньку візник,
Вже Весна на носі,
А оцей... екс-керівник
Чуха лоба й досі,

Дим пускає у рукав
Під єдину тезу:
– Хто ж Зимищі підказав
Клімату адресу?..

СПРАВЖНІЙ МАЙСТЕР

– Ах, яке, Маріє,
Маєш ти уміння!
Серце й душу гріє
Кошиків плетіння!

– Ет, ген Василица
Хвалить мого Гриця.
Він плете, як диха,
Язиком дурниці!

НЕ ВИНА М'ЯСА

До шашличника Уласа
Верещать: – Гей ти, шампур!
За шматочків кілька м'яса
Із людей дереш сім шкур!

А завідувач мангалу
Від пояснень аж упрів:
– Бо приправа з Сенегалу
Й сіль з Мальдівських островів!

ДИВО

Лірично-гумористичне
Холостяк старий Олекса
П'є сільську красу природи:
– Ген які чудові плеса...
А отам – людські городи...

Глянь, уся в роботі осінь –
Проводжає в ірій гуси,
Пшениці кладе в покоси,
Зносить у двори гарбузи...

Всяк гарбуз – як велет-коло
Незбагненне та вогненне!
Жодна дівчина такого
Не підносила для мене!..

ЖАЛЬ ТАКОЇ ДОЛІ

Повела Федота доля
У тюрму з чужого поля...
А Мефодія – із тресту...
А Ернеста – з міністерства...
А Петра – з прокуратури...
А Гаврила – з СБУри...
А Микиту – МВСу...
А Трохима – МЗСу...
А Мартина – з «Нафтогазу»...
А Михайла – із Мінтрасу...
А Панаса – зі «Шляхбуду»...
А Нечипора – із суду...
А Мелентія – зі спорту...
А Поладія – із порту...
А Стецька – з «Аерофлоту»...
А з ВР – усю сволоту...
Та цю долю жаль мені:
Повела лише у сні.

ЗАРАДИ ШАНСУ

– Бачу, ти, Максиме, – жайвір:
Любиш встати на зорі...
– Ці похвали, друже, зайві.
Я ще б спав о цій порі.

– А чому ж не спиш, сусіде?
Що із ліжка то зрива?
– Шанс у мене є поснідать,
Поки спить моя сова!

ПРИЧИНА ПРОВАЛУ

– Годував, фінансував –
Син же іспитів не склав.
І чого забракло, Боже?
– Сину – знань, доцентам – грошей!

ЗАГАДКА ДЛЯ ГРИЦЯ

Вранці на будові
Керівник бригади
Роздає підлеглим
Чергові наряди.

Зовсім недалечко
Зграя псів кудлатих
Теж взялася плани
На весь день складати.

Гавкає, гризеться
Та веля хвостами,
Падає на спини,
Трусить животами.

Між людським зібранням
І собачим мовчки
Гриць-школяр стовбичить,
Протирає очі.

Протирає очі
І собі гадає:
“Хто із них обідать
Першим почухрає?”

ДИВНИЙ СОН

Дивні часом сняться сни...
Дід посіяв ріпку,
А в тім місці восени
Витяг на світ... дівку!

«Здобич ніби й немала», –
Припустив дід зразу.
Але дівка подала
По-московськи фразу:

«Репкі нет, есть, деда, сорт
Только того сѐм'я,
Із которого растьот
Нашей масті плем'я».

Діду мову відняло
Це почуте диво.
Потім дід у помело
Перевтіливсь живо.

Ухопила обома
Дівка та екс-діда
І ним хвацько – мах та мах,
Ще й на ньому їде.

Стогне дід, і чують те
Баба, внучка, мишка,
А не визволять проте,
Бо не бачать – й кришка...

Тут проснувся я. Живий!
Не німий, тим паче!
Але натяк, як і ви,
Зрозумів одначе.

КОСИВ ЯСЬ...

(За білоруськими мотивами)

Косив Ясь конюшину,
Поглядав на дівчину,
З переляком поглядав,
Бо дівчині спать не дав,
Спать в селі не дав нікому,
Навіть Осипу глухому.
А виною геть не сварка –
Голосна мотокозарка!

РОДИННА ТРАДИЦІЯ

Був талант-гігант в татуня
Різатись вручну у «дурня».
Класно грав синок Славко
На комп'ютері в «очко».
В «покер» бивсь, як лев, онук,
Залучивши ноутбук.
Дала славу картяра
Правнуку планшетна гра.

РІДКІСНИЙ ДІД

Чимчикує на базар
У навушниках Макар.
Макару – під сто, проте,
Наче парубок, цвіте!
Похвала летить услід:
– Меломан, хоча і дід!
Макару ж не до забав,
Не до музики припав –
У навушниках звучить
Бабин список, що купить...

МУДРИЙ ДІД*Жарт*

Чимчикує містом дід,
Ну не дід, а збірник літ:
Пишні вуса, борода,
Із зупинками хода,
У руці одній – ціпок,
В іншій – з чимось козубок...
А навстріч йому – юнак
В кепці фірми «Єврознак».
Тиче діду папірця
Й примовляє без кінця:
– Ви плануєте, пардон,
Вікна, двері чи балкон?

Якщо так, тоді для вас
Наші речі в самий раз!
Зупинився дід, зіхнув –
І таке юнак почув:
– Щоб узяти твій калач,
Зайвих рук нема. Пробач.
А по-друге, у труні
Нащо вікна ті мені?

СПІЛЬНА ПОЗИЦІЯ

Дядько Петрика пита,
Хлопчика сільського:
– Чи не тягне у міста?
Там всього такого!

Петрик плечі розправля:
– Згоден я із татом:
У містах уся земля
Вкутана асфальтом.

Там нічого не росте,
Треба все купляти.
А у нас є те і те
Поруч, біля хати.

Хоче їсти хтось – скубне
І кладе до рота...
То чи ж маєте мене
Ви за ідіота?

НЕ ЕКСПОНАТ

Із музею серед ночі
Вийти хтось на волю хоче,
Бо за двері так трясє,
Що двигтить довкола все.

Тут ішов якийсь дивак...
Шум почув і вмить заляк:
– Дивина, глянь: оживати
Почали вже експонати...

А йому із-за дверей:
– Відчиніть хутчій музей!
Це ожив не експонат,
А відвідувач Кіндрат!

– А чого, – дивак спитав, –
Ти кінці було віддав?
І невільник застогнав:
– Череп тещу нагадав...

МУДРА ГОЛОВА

Бабі Улі – сімдесят,
А вона і нині
Біля печі й поросят
З рюкзаком на спині.

Прудко біга, хоч рюкзак
В неї із вагою.
У селі кепкує всяк:
– Щось із головою...

Та ніколи не бубнить
Баба на ті кпини
Й ношу навіть, коли спить,
Не зніма зі спини.

Досить мудра голова
В трудівниці Улі:
В рюкзаку вона збива
Свіже масло в бутлі!

СЕКРЕТИ СЕКЛЕТИ

Опера та оперета,
Музкомедія й балет –
Все це бачила Секлета,
А от де – то є секрет.

На прийомах і на балах,
На вечірках званих теж –
Скрізь Секлета побувала,
А коли – секрет усе ж.

Видатні сини планети,
Королі, царі, князьки –
Всі вони були в Секлети,
А чому – секрет таки.

Мудрість, совість, честь, кебета,
Визнання, авторитет –
Має весь цей дар Секлета.
Чи насправді – теж секрет.

ГОРІХОВА КОРИСТЬ

Лущить хвацько молотком
Омелян горіхи
І вминає з молоком,
Сяючи од втіхи:

– Цей потрібно їсти плід
І малим, і сивим,
Бо він має все, що слід
Для мізкових звивин.

Особлива користь з них
Тим, хто на посаді.
Їли б часто – і дурних
Не було б при владі!..

Жінка слухає оте
Й каже: – Омеляне.
Україна розцвіте,
Жити краще стане.

Хай залишать лиш чини
Міністерські шати
Й на горіхи восени
Злізуть керувати!

ЯГІДНИЙ ПАРАД

...Сезон чорниць. Торговий ряд
Приймає ягідний парад.
У синьосоких рукавичках
Товар пильнує молодичка.
Підходжу, слиноньку ковтнувши
Та дух вареничків відчувши,
Питаю:
– Звідкіля врожай?
– Та ви не знаєте той край.
– А може, знаю, лиш назвіть.
– З Полісся, дядечку. Беріть!
– А з радіацією як?
Перевіряли?
– Ви дивак.
Вже стільки літ ці ягідки
Їмо – й живі іще таки.
Як в Бога виникне потреба,
Й без радіації на небо
Покличе, кожного із нас.
Усьому свій, як кажуть, час...
Ви ж – депутат, у нас були
Не пам'ятаємо й коли,
Та обіцяли так завзято,
Що буде в нас життя – як свято,
Продукти чисті і криниці...

Та вся надія на чорниці...
Я вмить упрів, стиснув уста,
Що стали чорні, як в крота,
Дістав товстенький гаманець:
– Насипте, жінко, ягідець,
Бо все одно вмирать од чого –
Стиду ачи продукту цього...
Узяв покупку й почвалав...
Хвала лилась з торгових лав...
Прокинувся... Оце парад!
Зрадів, що я – не депутат.

ЗАГАДКА

з двома відгадками

Одягли цю квочку
У дзвінку сорочку,
Потім, як принцесу,
Швидко і без болю
Взули у колеса,
Напоїли вволю,
Причепили роги
Й потягли на торги...
Йдуть до неї в спеку
Люди, як в аптеку...
Кажуть Гриць з Тарасом:
– Та це ж бочка з квасом!
А дідусь їм живо:
– Ні, це бочка з пивом!

МАРНА МАНДРІВКА

Лінь направила Оксану
В місто вчитися на панну.
Хоч на потяг сіла дівка,
Вийшла марною мандрівка
Через те (народ гуде!),
Що не знала, злізти де.

БАГАЧКА

Аромати паризьких парфум,
Сукня – з Осло, а муж – із Ухані,
Із Венеції – туфлі і кум,
А із вуст – матюки з-під Рязані.

ГОСПОДИНЯ

Миску вимие до блиску,
Насвинячивши до виску.

НЕ МАМИНА ПРОГРАМА

Мама доню стереже:
– Вимкни світло – день уже!
Зачиняти двері треба!
Посуд вимий після себе!
Взута в ліжку не лягай!
Не лишай у чашці чай!
Вмийсь! Чисть зуби! Витри носа!
Не вискакуй з хати боса!
Розчеши косу, будь добра!
Не сичи до всіх, як кобра!
Не тягнись до цигарок!
Пий вина лише ковток!
Шури-мури не крути,
Поки в школу ходиш ти!
Зупиняє доня маму:
– Та облиште цю програму!
Помовчіть бодай із рік!
Як знайдеться чоловік,
Буде він мене учить,
Як на цьому світі жить!

ГАЙОК БАЙОК

НАУКА БЕЗ БУКА

На хатинці на курячих ніжках
Її власниця баба Яга,
Котру в найми покликала Кішка,
Залишила наказ ворогам:

«Не займайте моєї господи –
Спостереження камери є.
Хто посміє, великої шкоди
Заподіє собі: зогние!».

Вороги ж цю записку-жаринку
Не приклали до свого ума –
І залізли до баби в хатинку,
Адже знали, що камер нема.

А дарма. Із високого дуба
Пильнувала за ними Сова,
Для якої Яга кривозуба,
Залишила на спадок права.

Тож Сова за злодіями двері
Зачинила на штири замки.
І сиділи вони, як тетері,
Поки з них не zostались кістки,

Позаяк у хатинці на ніжках,
Як і в досить звичайних хатках,
Де бабусі живуть, а не Кішки,
Голо-порожньо, як і в кишках.

ЛЮБ'ЯЗНІ БАРАНИ

На гопак запросили слонів барани,
Хоч не вміють підстрибувать зроду слони.
Узялись хоботасті за справу таки –
І, поглянь, розтовкли баранів залюбки...

Отакі барани є і в нашій юрбі,
Що партнерів шукають на горе собі.

ЗАЄЦЬ І СОБАЧИЙ ХОР

Заєць влаштувався
У собачий хор –
Й зоряний почався
У співців фурор.

Тільки починає
Вити колектив –
Моментально Заєць
Творить низку див:

То підстрибне вгору,
То убік рвоне,
То під захват хору
Косяком зиркне,

То наставить вуха,
То складе їх вмить,
А то хвіст почуха,
А то затремтить.

Слухачі недремні –
Глухарівська рать –
Викрики шалені
Хору токотять!

Розпина псів гордість,
Радість клекотить,
Адже хор – у моді,
Бо ж ніхто не спить...

Хор зібрала славна
Дата на фуршет,
Де і з'їли сп'яна
Зайця як десерт.

І настали в хору
Сірі знов часи,
І тепер комору
Сторожують пси.

БАЙКА З НАТЯКОМ

*На останній сесії облради шість
фірм просили дозволи на
видобуток бурштину на
Рівненщині і отримали відмову.
Серед власників однієї з фірм –
колись підозрюваний у шахрайстві
рівненський бізнесмен
Валерій Коротков*

Скільки Вовка не годуй,
Очі в ліс він косить.
А в тім лісі – сабантуй,
Заець слова просить:
– Все, що є на цій землі,
Що приносить гроші,
Мусить бути на столі
В кожного вельможі!
Натяк Зайця означа:
«Все хапай, мо', здається!».
Тож, ковтаючи Курча,
Мріє Вовк про Зайця.

ГАЛАСЛИВА ЖАБА

Прокинулася Жаба: – Ква-ква-ква!
Порушує Сова мої права –
Пір'їни кида на болото здуру,
Чим ква-квартири цупить квадратуру!
Лементувала, надувала пузо,
Аж поки не почув сердешну Бусол.
І Жабине пропало «ква-ква-ква!»...
Буває й Жабу жадібність вбива.

ЛАЙКА І ПСІВ ШАЙКА

Зустріла Лайка безпритульних псів:
– Ветеринарний інститут – мій дім!
Як справжня пані я живу при нім:
Найкращий корм, увага лікарів...

Хвальба ця псам хоч віддала гірким,
Примусила за козир взятись їх:
– Нам правил не нав'язують своїх –
Ймо будь-що, спимо будь-де з будь-ким!

ІЗ ХАРАКТЕРИСТИКИ

Ну не Шлюз, в лихороб!
Після нього – лиш потоп!

БАРАН-ЕКСПЕРТ

Баран дивився на нові ворота
І бекав, аж котилась піна з рота:
– Не розумію я господаря затію!
Йх лобом розтрощити не зумію!..

Лобатий нагадав мені чинушу,
Якого в байці проперчити мушу.
Той цінності мистецтва визнача по тому,
Як піддається річ обуху ачи лому.

ЗАЯЧА ДОЛЯ

В дачне селище «Окраєць»,
Де жили вовки-діди,
Завітав підлиза Заєць
Кладку дружби навести.

Він привіз на самоскиді
Сухоребрих пару кіз
І кобили три маститі,
Що чекали на заріз.

Вдарив лапою по вусі –
І подав товар старцям:
– Ось беріть і їжте, друзі,
Щоб щасливилось зайцям!

Зголоднілі сіроманці
Узялись за гризопад...
Через день і ніч, уранці,
Гостю мовили: – Ти – гад!

Не м'ясце підсунув – жили!
І на Зайця, як могли,
Налягли – та й задушили,
Бо беззубими були...

Байка байкою, одначе
Варто знати, люди, й нам,
Що по тому доля плаче,
Хто догоджує вовкам.

ВІЧНА ОБРАЗА

– Аморально! Чом стежки
Віддали не нам, а людям?! –
Білий світ і досі гудять
Черв'яки-дощовики...

РУЧКА

Звернулась Ручка до Дверей:
– Це я пустила в дім гостей!
Якби не я, то, поклянусь,
Ніхто б до Вас не доторкнувся!
– Ну й глупота, – шепнув Замок
Ключу-колезі. І замовк.

Привласнювать заслуги всі собі
Не лиш Ручки навчились, далебі.

ДИВИНА

Як тільки стемніє – з підземних квартир
На світ суне військо комаше...
А Сонце вдягне свій робочий мундир –
Ніде і нікого нема вже...

Здивоване Сонце журливо зітха:
– Чому я не любе й сьогодні?
Комашка гукає із-під лопуха:
– Дружити зі Спекою годі!

КОМАР-ВЕЛЕТЕНЬ

Записали до велетнів клубу,
Подивившись на нього кризь лупу.

ГЕДЗЬ-МАСТАК

Яка роботонька тонка!
Одним укусом
Зірватись змусив
Із ланцюга бика!

БАРАН-ЗАХИСНИК

Захищав Баран розтрощені Ворота:
– Відновить, бо знов лобацьнути охота!

ВИМОГЛИВА МУХА

Випробувальний термін у Слона:
Його перевіря шефіня Муха,
Чи не поцупить він, бува, лайна,
Якого назбиралося по вуха...

НЕПІДВЛАДНА ДОВБЕШКА

Осу Довбешка розгнівила:
– Чом не опухла? Я ж вкусила!

ТУРБОТЛИВА ЛИСИЦЯ

Лисиця видала Указ:
«Безплатно роздавати сказ».

ІНЦЯТИВНИЙ КАЧУР

– Давай організуємо виставу, –
Закрякав Качур, стрівшись із Котом.
– Яку? – пухнастий завияляв хвостом.
– А будемо... пірнати серед ставу!

На Качура киваю, ідіота,
А згадую одного патріота...

КЛЮЧ

Круть уліво, верть управо –
Ось і все у нього право.

ПЕРЕПАСПОРТИЗУВАВСЯ

Роги обламав заюшений Козел.
І тепер за паспортом – Осел.

ЗАЗДРІСТЬ

Позаздрила мілька старому Щупаку:
– Поглянь, пішов угору завдяки Гачку!

НЕ ПЕРША

Яка Верша!
Та чи ж перша?

НАЛИГАЧ

Хвалився Налигач:
– Через мою особу
Бог сотворив рогатою худобу!

БАРАН

Йому шаноба
За твердість... лоба.

НЕЩАСНА КАРТОПЕЛЬКА

В горняточку Картопелька зітхала:
– О леле, як мені бракує м'яла...

ВОВЧИЙ ХІД

Вовк з'їв Зайця-епідемію,
Потім облизався –
І отримувати премію
Його імені подався...

ВИДАТНА СІРІСТЬ

Себе особистістю Сірість вважала –
Вона у люстерко ж бо не зазірала...

ЗАЯЧЕ ПОСЛАННЯ

Не розкажуй, Вовче, баю
Про свою сумирну зграю.

РАЙ ДЛЯ ПЕНЬКА

– Ну, прощавайте, мряко й вітре,
Повіяло теплом – це ж рай, повірте! –
Осиковий Пеньок зрадів умить,
Коли побачив, що в огонь летить...

ОСЕЛ-БЛАГОДІЙНИК

Закликав Осел Верблюда:
– Дай горба вовкам для блюда!..

ГОРОБЕЦЬ-КРИТИК

Горобець скавав на дроті:
– Ви погляньте на Крота:
Потопає у болоті,
А до мене не зліта!..

РОГАТА КОРОВА

– Чому концерти обминаєш Бугая?! –
Чихвостила Корова вкотре Солов'я...

ХВАЛИВСЯ ДУШ...

Хвалився старий холодний Душ:
– О скільки я очистив душ!..
Зітхало Мило:
– Ну й дебіл...
Ти маєш доступ лиш до тіл...

РАВЛИКОВА ДОЛЯ

З трав травневих на хвилинку
Равлик вибравсь на стежинку,
По якій ішов дідище
У такених чоботищах!
І від Равлика, що з хатки
Виніс тіло для зарядки,
Залишився мокрий слід...
І кого винити слід?

СТРАШНА ЖАБА

Жаба з Рака кепкувала:
– З боягузів – боягуз!
Якби я так задкувала,
Страх би втратив Черногуз!

ЗАЯЧЕ ФІАСКО

Заєць книгу написав
Про безправ'я у лісах.
Видать Вовк її узявсь...
Книги Заєць не діждавсь,
Адже той завзятий Вовк
У лісах звірят і товк...
Є наївні й не зайці
Та безхвості видавці,
Що беруться за роботу,
Щоб сховать кінці у воду.

ТУР І ЙОГО ТУР

В концертний тур
Відправивсь Тур.
А після туру
Тур втратив шкуру.
Такі порядки –
Сплатив податки.
Ось правда чиста
Про зиск артиста.

МУДРА ЗГРАЯ

Прийняла закон на славу
Вовча згряя: «Геть облаву!».

ДАХ І КРОКВИ

Крокви шашелі сточили –
І порвали їхні жили,
А відтак оселі Дах
Проваливсь. Такий ось жах.

Тут мораль для всіх тузів:
Хоч ти зверху, бійсь низів.

РЕЗУЛЬТАТ ОБІЙМІВ

Задушило
Кульки Мило...

ВОВК-МАГ

Так лютувало, так мело,
Що Вовк сховався у... дупло
(Його у дубі при землі
Звели літа чи сили злі).
Під хуги спів, що наростав,
Сидів і тихо підвивав...
Та й задрімав... Проснувсь, коли ж
Довкіл стояла неймовірна тиш,
Не лютувало, не мело,
Лиш... входу не було в дупло.
І Вовк уперше у житті
Від розпачу і страху затремтів,
Полізли в голову думки:
«Тут лапи простягну-таки...
Чого забрався, телепень, сюди?
Якби був змерз – то півбиди,
А то ж у пастку сам себе
Загнав... І хто ж то відгребе?».
Печаль глибока пройняла:
«І як же вилізти з дупла?»...
Аж враз пригріло Сонечко як слід –
І у дупло відкрився вхід!
Вовк, наче з лука пущена стріла,
На волю вилетів із теплого дупла
І заволав:
– Егей громадськість лісова!!!
Я – маг!!! Я – той, хто шлях до світла пробива!!!

Овва, подібні маги у наш час
Не тільки із дупла вискакують до мас.

СПІЙМАВ СЕБЕ НА ДУМЦІ...

Відсебенька лже-Опенька

Спіймав себе на думці,
Що цінне Я мурло,
Яке лежить у сумці
І кличку ма' «Бабло».

Спіймав себе на думці,
Що пам'ять маю Я,
Яка лежить у сумці
І Флешки ма' ім'я.

Спіймав себе на думці,
Що Я – це знань букет,
Який лежить у сумці
І ма' ім'я Планшет.

Спіймав себе на думці,
Що Я – авторитет,
Який лежить у сумці
І зветься Пістолет.

Спіймав себе на думці,
Що личко маю Я,
Яке лежить у сумці
І Маски ма' ім'я.

Спіймав себе на думці,
Що зором файний Я.
Цей зір лежить у сумці
Й Бінокля ма' ім'я.

Спіймав себе на думці,
Що чубом красен Я.
Цей чуб лежить у сумці
Й Перуки ма' ім'я.

Спіймав себе на думці,
Що успіх – це мій дар,
Який лежать у сумці
І ма' ім'я Хабар.

Спіймав себе на думці,
Що Я – це тишина,
Яку не вмістиш в сумці
І ма' ім'я Труна.

ДЕЛІКАТНИЙ БРОВКО

Не гавкнув за життя Бровко на злодіїв ні разу,
Міркуючи: «А що, коли сприймуть це за образу?».

ЩОДО ЩАСТЯ

В елітній буді
Пощастило
Псу-приблуді
Йти на мило...

БУЧА

Обвалилась Круча
У ріку –
Піднялася буча
На містку:
– Глянь на хитропузу!
Ну й ріка!
Дає поверх шлюзу
Драпака!..
Викривали разом
Люди зло,
А місток тим часом
Понесло...

У СТИЛІ РЕТРО

Запросив на діалог
Жирну Курочку Бульдог...

В ЕКСТАЗІ

– Бери мене, горнись до мого тіла, –
Отрута Тарганові шепотіла...

ЗАСЛУГА

Годинник, що стояв, піднесено промовив:
– Із показу мого почався час зимовий!

ГОРДА ТРІСКА

– Не хочу бути я сміттям, –
Сказала Тріска гордовито, –
Тому зведу кінці з життям...
І плюснулась-таки в корито.

ДЕМОКРАТІЯ

Ямб на творчій сесії
Перескочив знову
З фракції поезії
В фракцію прозову...

ВИСОТА КРОТА

В сторожі найнявся Кріт
До пса-бультер'ера...
За службових кілька літ
Виріс в мільйонера!

Як вдалося досягти
Цього фінзростання?
Злодій всяк йому платив
За недобачання.

ДВА ГОНОРИ

Не спиться Спицям – брязкотять до Колеса постійно:
– Ми хочемо, шановне, працювати самостійно!..
Натомість Колесо здіймає гам і шум:
– Та швидше вилітайте вже! Я в путь спішу!...

ЧУЖІ ШТАНИ

В крамниці якось вкрав штани Антін.
Одяг, а ті – як міх на деркачеві,
Та ще й спадають, кляті, до колін...
А їх носить так хочеться нікчемі!
Антон злість їсть, як ганчірку тля,
Адже в майстерню здать штани боїться,
Бо може слід намацати поліція,
А скупість ремінця купить не дозволя...
Сховав Антін штани, змінився із лица –
Й міркує досі: «Де поцупить ремінця?»...

Читачу мій, одного лиш Антона не вини,
Хоча і він поганої достоїн слави.
На ремінці чужому не свої штани
Носити є й любителі-держави.

ЕПІДЕМІЧНЕ

Нічого не бачить, не чує,
Під вухом та оком хоч зло,
Бо вже півстоліття слабує
На те, що його продало!

АКСІОМА

Без таблички
Нема звички,
Нема, ні,
У свині!

БАБУСИНА ПОРАДА

Біля входу головного
До педвишу – лавка,
А на ній – у підкидного
Грають Олька й Клавка.
Смалять кралечки цигарки,
Мимрять пісню модну,
Матюкаються й за барки
Смичуть одна одну...
Підійшла до них бабуся
Й тихо промовляє:
– Поступаєте, дивлюся,
А ума немає...
Клавка блимнула на Ольку,
З лавки підвелася:
– Ти сюди якої кольки,
Шкапо, приплелася?!
Нам дипломи вже вручили,
Ми – не цяці голі.
І роботу ми забили
У сучасній школі!
– Ех, – бабуся на пропаще
Глянула створіння, –
Підійшла б вам, бачу, краще,
Дітки, божевільня!..

СУЦІЛЬНЕ ЗАДИМЛЕННЯ

Переполох в небесній млі:
Зірки двоногі на Землі
Так роздимілись, що світилам
У світ пробитися не сила!

ДУРНА КОЗА

Так Вовчиська полюбила,
Що ураз, як він, завила!

ВПЛИВОВІ ЦІНИ

В супермагазині –
Гасло у вітрині:
"У нас ціни – вільні!
Ціни – божевільні!".
Підтяла спокуса
Стаха Прудивуса
Із села Маслини –
Він за півгодини
В супермагазині
Вибрав аж дві дині!
Та й повіз в маршрутці
Бабі та онучці...
Стаха любо стріли –
Й дині смачно з'їли.
Із тих пір донині
Їздить Стах по дині
Бабі та онучці
В дорогій маршрутці,
Бо вже не спинити
Рідних апетити,
Що, як ціни вільні,
Стали божевільні!

ЩОДО НАУКИ

З кошари у сусідню стайню
Забрів Баран під осінь,
Аби навчитися іржанню...
Та бекає і досі.

КЛОП

У Росію чи Європу –
Все одно оцьому клопу.
Головна мета його –
Щоб кусать було кого.

ВИЗНАНИЙ БАРАН

За те, що із кошари за півдня
Все стадо вивести зумів,
Вовки присвоїли звання
«Баран із баранів».

ТУРИСТИЧНЕ

– Бувайте, хрюшо і калюжо!
Зоря остання догора,
Спішить до праці ранок дужо,
Й мені додому вже пора...

МОВЧАЗНЕ ЯГНЯТКО

Ні бе, ні ме,
Хоч не німе,
Бо батько вчить
За гріш хамить.

ВІД СЕРЦЯ

Вовк слівце напутне
Мовив Зайцю любо:
– Знайте: ви – майбутнє
Наше фayne блюдо!

ГОРДА НАРЕЧЕНА

Укотре квакала дурна
Стара зухвала Жаба:
– Не вийду заміж за Слона,
Бо він – така незграба!..

ДЕТАЛІ

Характеристику дала
Бджолі жирнюча Муха:
– Нектарка, мало спить, мала,
Свині спини не чула.

БІДА

Сміття термосило Коробку:

– Рятуй! Везуть на переробку!..

ПОХВАЛА ДОПЕКЛА

Похвалив Бровка сусід:

– Гавкаеш, старий, як слід!

А Бровка подумав: «Ач...

Краще б ти спитав про харч...».

КОЛЕКТИВНА РАДІСТЬ

Заяву від Ягняти

Отримав звіроком:

«Прошу мене вважати

Віднині хижаком».

Вивчали, дули щоки...

І вилили серця:

– Хай буде з нами, доки

Не нагуля жирця!

ПІД ПАТРОНАТОМ

Вовченятку стрівся Лось.

Хоч загризти не вдалось,

Їло м'ясо вовченятко –

Здужав Лося його татко.

МРІЯ

В саду почув Кіт Солов'я –

Йй подумалось неробі:

«Яким щасливим був би я

Із ним... в моїй утробі!».

ПОВАЖНА ПРИЧИНА

Не гавка Пес,

Бо енурез.

ВІРНІСТЬ

– Нікому не віддам тебе, любука! –
Гачка ковтнувши, заявила Щука.

ЗАЙШОВ ДАЛЕКО

– Зайшов далеко дуже Кріт...
– Куди ж то саме?
– На той світ.

СВИНЯЧЕ

На думку свині,
Що спить у багні,
Від оди
Немає шкоди.
А від сатири –
Їх аж чотири!

ЗАЯЧА ВИНА

– Ви дорого мені обходиться, любий, –
Сказав худому Зайцю Вовк беззубий.

ЩЕДРА ЛИСИЦЯ

Щодня Лисиця Їжака
Запрошувала в гості.
Там не одного черв'ячка
Він з'їв під зливу тостів.

І свого досягла у строк:
Так розтовстів ледащо,
Що вже згорнутися в клубок
Не міг ніяк-нізащо.

Ну а розв'язочка така,
Попри словесні перла:
Руда лизнула Їжака –
І апетитно зжерла.

НЕ ВПІЙМАЄШ

Обіцяв служити людям Дзвін...
Ну і де, скажіть, сьогодні він?

ЕЛІТА

Осел, Баран та ще приблудний Пес –
Ось вся еліта хутора Прогрес.

БАЗАРНИЙ МУРКО

Від курячих яєць занудило Мурка,
Відтак сказав хитрун:
– Прийшла година
Підсунутись поближче до лотка,
В якому – смакота перепелина!

СУДЬБА

«Яка судьба нещадна:
Ні предка, ні нащадка...» –
Все бідкався і чах
Секретний Ключ в думках.

СПІВЧУТЛИВИЙ ГЛІБ

Готуючи на юшечку окріп,
Скупу сльозу зронив рибалка Гліб:
– О мужній, о безстрашний щупачок,
За те, що учепився на гачок
І берега дістався, попри муки,
Відправлю в казанок тебе... до щуки.
Та ще, оскільки чуле серце маю,
Я губоньку для тебе залатаю...

ЧЕСНА ГЛИБИНА

Зізналась яюсь Глибина:
– У мене – труд пекельний:
Зробити мушу все, щоб дна
Дістався потопельник.

ОВЕРКО ДРЕЛЬ

За світлий день Оверко Дрель
Встигає побувати
В тих точках, де Москва, Брюссель,
Де Київ і де Штати.

Хоча не має літака,
Літає, наче сяйво,
Бо він – володар «п'ятачка»
Із прізвиськом Міняйло.

Валюта в нього – будь-яка,
І в будь-яку хвилину
Зробити може з бідняка
Багатою людину.

Дільничний Дреля береже,
Аби він не попався,
Адже із ним давно уже
Сам шеф інтегрувався!

НАДУТА КУЛЬКА

– Ти дивися, як літа!
– Бо надула живота.
А як спустить дух, ураз
Упаде... Так й серед нас.

ПЕРЕСТАРАВСЯ

Осел Свиню назвав Свинею...
Тепер в союзі він із нею.
А ось Хробак перестарався:
Назвав Орлом... І в рай подався...

НАТУРКАРТИНА

До ягнят у батьки
Набиваються вовки...

РОКІРОВКА

Звична рокіровка
При життєвій скруті:
Поселили Вовка
У собачій буді.

ЩАСЛИВА КУРКА

Поки Півня шматувала
Згряя псів край гаю,
Курка з радості вмлївала:
– Тепер погуляю!..

ВПЕРТА БЕЗДАРНІСТЬ

Не визнає, не визнає
Талант стара Бездарність.
Якщо ж бо визнає, уб'є
Свій хист єдиний – заздрість.

ОБРАЖЕНИЙ БРОВКО

Почувши в лісі вовче завивання,
Обурився Бровко: – Це плагіат!
Я все життя отак від нудьгування
Співаю! І потужніше стократ!..

ЩАСЛИВИЙ СІРНИК

Догниваючи в коробці,
Що кружляла в ополонці,
Мовчки тішився Сірник:
«Смерті я один уник!».

БРУДНА НАТУРА

Тобі стрічалась, мабуть, люде мій,
Натура, як у баєчці оцій:
На гнійну рану перетворить вавку –
І подає негайно у відставку.

МУДРЕЦІ

Сперечалися осли,
Хто в них пращури були...
І зійшлись на згоді всі:
– Перші вироби таксі!
І вовки, й шакали, й рисі
Вили, гавкали, товклися:
– Треба визнать задля дружби:
Ми є рід творців санслужби!
Зізнавались і слони,
Звідкіля пішли вони:
– Наші предки геніальні –
То машини поливальні!
Перелякані зайці
Дивували горобців:
– Правухасті, не секрет,
Мали здібності ракет!
Напівсонні черепахи
Видавали охи й ахи:
– В наших витоках – здобуток
Переповнених маршруток!
Не вмовкали і лисиці,
Пір'я гладячи на пиці:
– Ми – це копія чітка
Леоніда Кравчука!
Барани, худі й старі,
У занедбанім дворі
Гомоніли: – А де ми
Здобули собі уми?
Мабуть, в нас коріння роду –
У нутрі електродроту!
Тільки свинство позіхало:
– Ми б – не ми, якби не сало...

ЛЮБИТЕЛЬ ЗИСКУ

Зайцю Вовк: – Так бігти важко...
Як втечеш – поставиш пляшку!

ЦАР-ВИНАХІДНИК

Ледащо Вовк, що мав прислуги жменьку
Й любив (ще й як!) зайчатину свіженьку,
Аби не тратить зайвого старання,
Новий придумав спосіб полювання:
Він куцохвостих, щоб постійно їсти,
Запрошував до себе... у міністри.

ВАЖКЕ ЗАПИТАННЯ

Лис, Куниця й два Воли
Грالی в гру «Що, де, коли?».
Мудрий з Африки Удав
Їм запитання задав:
«Хто з істот без каяття
Відбира в курей життя?».
Й що ж на те відповіли
Лис, Куниця та Воли?
А нічого! Промовчали!
Двоє в тім себе впізнали,
А Воли, хоч здогадались,
Помсти за одвіт злякались.

ІЗ ЦИКЛУ «НАЖИТІ ІСТИНИ»

Не той сусід, що через пліт,
Не завжди гола правда.
Боятись не чужинця слід,
А вдаваного брата.

Не став на карб нікому, лежню, те,
Що в тебе під вікном бур'ян росте.
Не став на карб нікому, княже зла,
Що стежка в дім твій морок привела.
Не став на карб, безбатченку, комусь,
Що рідний син од тебе відвернувсь.
Не став на карб, загарбнику, мені,
Що стріли в тебе цілю вогняні.
Не став на карб, чортяча братія,
А закарбуй: провина в тім – твоя!

Князь імперських мороків
Бачить знов у сні
В українцях ороків...
Та скона в огні!

Чоловіки, не будьте дундуками!
Щоб не стогнать в жінок під каблуками,
Не часто їх водіте до крамниць
Або навчіть ходити босоніж. Хитрий Гриць.

Поклони шефу переніс у храм –
І вже вважаєш, що кінець гріхам?

Театр не змінять ні шикарні штори,
Ні надсучасний аж репертуар.
Потрібен режисерський свіжий дар
І сценою покликані актори.

Для гостя я – людина, а відтак
Назустріч вийду, простягнувши руку.
Для окупанта ж перекинусь у гадюку
І поповзу з гранатою під танк...

Приніс біду, щоб нею поділитись
Чи тут її залишити і змитись?

І перед смертю вістю не ділись,
Що друга ти перехитрив колись.

Пощо тобі та казка неба,
Де зорі падають в траву,
Коли одна гнітить потреба:
Де золоту взять булаву?

Великоднє торжество –
Не наїдки і питво.

Аби за правдою далеко не ходити,
Подумаймо-таки:
Із дурня легше нам начальника зробити
Чи, може, навпаки?

Чи ж свиня від того сита,
Що вже згризла півкорита?

Навіть суперграфоман
Обробляти може лан,
Та не кожен агроном
Здатний чаклувать пером.

Все діли на половинку,
Де взаємність, там краса.
Галі Гриць підсунув свинку,
Галя Грицю – гарбуза.

Спочатку па, а потім па-де-де –
Та й народився крутіїв тандем.

Почувавсь комфортно так,
Як на остені щупак.

Остолоп – не остолоп,
А широкий має лоб.

Скажу навгад,
Що гад є гад.

Задиравсь нокаутер,
Поки ноги не задер.

Не новина, а локшина на вуха,
Та ще й не ціла – справжня потеруха!

Якби не клята печія,
Не знав би, в чреві гідь чия.

Дешевий кіч,
Та з власних пліч.

Поглянь, яка ж бо ця люстрація –
Посадоборства ілюстрація!

Найбільша знада
Для дурня – влада.

Для паці рило –
Всього мірило.

Жура не від того, що в чубі – туман,
Що хочеться більше мовчати...
Мізки у напрузі: за що караван
Вітальників рік пригощати?

Цей факт перевірки –
Міцний, як редут:
А сало без шкірки –
Сальний лиш продукт.

Комп'ютер вийшов з ладу –
Тепер почую правду.

Якщо свистить у голові твоїй,
Це означає: пост ДАІ у ній.

Остання заповідь була у махляра:
«Зробіть труну у формі футляра».

Каркас здоров'я в пана Митрофана –
Із ліні та дубового дивана.

Сень записав у матрикул життєвих перемог:
«Отримав на горіхи (чи не вперше) за вісьмох».

Не тіло із душею у Свирида,
А насипка, соломою набита.

Як ость в хутрі,
Злоба в нутрі.

Послухаєш: отаман і борець!
Придивишся: отарник без овець.

З циклу «Ефірні мотиви»

Сніги білють ув ефірах,
Хоч чорні вулиці й двори.
Знай, не готова наша Ліра
До аномальної пори.

Вдень частіш звучить естрада,
А ось класика – вночі.
Підготовленого брата,
Певне, бачать при свічі.

Українську турок зна
Краще за ведучого.
Не у тім його вина,
Що не раб «могучого».

З приймачів лунає стільки
Про всілякі диво-ліки!
Каже тігонька Атена:
– В нас аптеки – на антенах!

ЗАПОТИЛИЧНИКИ

БЕЗДАРНИЙ БАГАЧ

Хоч примітивні постулати,
Та вміє ними торгувати.

ТРУДАРИ

Заповзято так димлячать,
Що вже сонечка не бачать.

НОВОЯВЛЕНИЙ ЯНИЧАР

І Крим, і Рим, і мідні труби, звісно,
Пройти наміривсь, закопилівши губу...
Було вже...Пхались кровожерно-бісно,
Та вилітали ув історії трубу...

ПРОХАННЯ

Не лізь, москалю, на рожен,
А український їж «Рошен»,
При, наминай, опудало,
Щоби тебе занудило!

ПРОСТА АРИФМЕТИКА

Бар. Ліг.
Барліг!

САМОРЕКЛАМА

Хизувалась Бита:
– Сто разів я бита!

СТИЛЬ БАЗИКИ

Викида ідеї з уст
Попри всяк здоровий глузд.

БОДАЙ

Бодай із тим не знатись добряком,
Що твого лоба чуха кулаком.

ПИТАННЯ РУБА

А Вій
Без вій?

СПВПРАЦЯ

Вручив вірчу (й не одну)
Видумило брехуну...

НАВЩО?

І навіщо та врода
Для брехливого рота?

А ЧИ...

А чи забублина на горщику
Завадить закипіти борщику?

ЗАКАПЕЛОЧОК

Закапелочок у Гната:
Три маетки, дача й хата.

ЗА ЗВИЧКОЮ

З острашкою подумав, керівну
Отримавши за долари посаду:
«Чи встигну обікрасти держказну
До того, як на нари пересяду?».

ЩОДО ЛІКІВ

Політичний дебілізм
Потребує власних клізм.
Та де ті узяти клізми,
Як в суспільстві катаклізми?

ПОЕТОВІ

Завіршив справу –
І лягай у славу!

ЩОДО ІДИОТА

І в космічну еру
Важко ідіоту:
Будував кар'єру –
Завалив роботу.

ЧЕМНИЙ ГАД

Давав дорогу людям молодим
У тюрми ті, що плакали за ним...

ЩОДО ПЕНСІЇ

Не в того, хто не міг стулити ока,
На схилі віку пенсія висока.

РІЗНИЦЯ

На пенсії – невтомні та стожильні горопахи,
А на заслуженому відпочинку – олігархи.

ЧЕРГОВА ХОДА

Захищати йде Іван
Інтереси громадян,
Бо свої (о дивина!)
Захистив уже сповна.

НЕЩАСНА ДОЛЯ

Всі страждання людські – з помилок.
Схоже сталось з Онопрієм дещо:
Відібрали тюремний куток –
І відправили жити до тещі...

ВИПРАВИВСЯ

Кинув пий горілку –
Взявсь за фіззарядку:
Довкіл хати жінку
Він ганя щоранку...

МАНДАТОБОРЦІ

Обіцянки – різні,
Та мета в них схожа:
Стати в лави грізні
Тих, хто красти може.

НЕ ЗНАЄШ

Передвиборні програми –
Наче ті віконні рами:
Світять очками скляними,
Та не знаєш, що за ними.

ПРОДУКТ

Охрест склавши руки,
Мріє про поруки...

ДЕ ПРИДБАТЬ?

Де придбать закови,
Друзі, язикові?

НАСТИРЛИВИЙ

Діставсь на верхотуру,
Щоб збути там халтуру.

МИКИТА

Ну й Микита! Репетує вередун:
– Не язик у мене в роті, а вертун!

ВСУЄ

Із тим на дружбу сподіватись всеує,
Хто руку подає, коли вже гибель чує.

СТАХ І ЙОГО ШЛЯХ

Завдяки любові до просолу Стах
Знає від дивана та до крана шлях.

СЕ ЛЯ ВІ

Потужні силюньки природні
Сидять у ньому (се ля ві!):
Вода – у жилах, огонь – в роті,
А вітер, звісно, в голові.

СЬОГОДЕННЕ

Пруться в хату сватачі
З автоматом на плечі...

СКЛАДОВІ УСПІХУ

Підбира собі команду,
Щоб створити з неї банду,
Котра підшука презенти
Для проходу в президенти...

ЩОДО НОВИНКИ

*Підприємливі виробники у
Хмельницькому виготовили
килимки для ніг із портретом
Віктора Януковича...*

З Інтернет-повідомлень

Витирать об хама ноги
Не було раніше змоги,
Бо висіли пики хама
Дуже високо і в рамах.

ЩОДО АВТОХАМІВ

*На тротуарах і в інших
недозволених місцях
припарковують свої іномарки
автохами...*

З Інтернет-повідомлень

Живе своїм хамобратва:
Купує авта і права,
Створити вміє ДТП,
Людей калічить і себе...
А що спиняється будь-де,
Громадо, дякуй їй за те.
Бо як спинятися не буде,
Біди дорожньої прибуде.

ПУСТОБРЕХ

Не відберете хисту в цього небораки:
За зерна істини уміє видать жмаки!

ЩОДО СКРОМНОСТІ

О спрагою прибитий чоловіче,
Якби на коромислі не журав,
Що непримітний у роботі нічим,
То як би воду ти з криниці брав?

АЛЬТРУЇСТ

– Який хабар? Облиште гнів і лайку!
У спину шефу свище кондиціонер,
Тому йому, щоб од простуди не помер,
Віддав останню в позолоті майку!

ЩОДО ЯЗИКА

Чи не допоможуть язикаті ці експерти
(Тьху-тьху!) загарбнику до Києва доперти?

ЩОДО НАМІРІВ

Норовить сучасний Муравйов
Україну розтерзати знов.
Гей, слова облишмо! Хай хижак
Лоба розіб'є об наш кулак!

ЩОДО ХОДОВОЇ ГНИЛІ

Докласти треба мінімум зусиль,
Аби одвіт знайти на запитання
«Яка найкраще продається гниль?».
Це шкурники без віри й покаяння.

ГУБЕРНАТОР

Він і справді, люди, губернатор:
Дує губи й любить чути: «Нате!».

ДИПЛОМАТ

Не відрізнить цей пан меню від авеню,
Та вміє наклеп обміняти на брехню.

СПЕЦІАЛІСТ

Попри душечку іржаву,
Все ж – спеціаліст:
Забалакать може справу
За один присіст.

АНОНС

«Клуб сімейного дозвілля»
Пропонує цього разу
Трилер «Свято і похмілля»
З матюками суперкласу!

ВСЮДИСУЩИЙ ПАТРІОТ

Він – там і тут, він – тут і там,
Де є робота язикам.

ПРАЦЕЛЮБ

Хоч на пенсію пора:
Не здається Сава Тьох:
Видає, глянь, на-гора
«Ах» та «ох» за десятьох!

ЩОДО НАДБАННЯ

Має мужа живописця Оля,
Ніка – видатного медика,
А Наталці підкотила доля
Мільйонера-аліментника.

ЩОДО КОХАНЦІВ

Сто коханців мала Алла,
Не розпусти сплутав біс –
В конкуренції шукала
Вік весь лицаря собі...

ЩОДО ПРАЦЕЗДАТНОСТІ

Не працює голова –
Це не прорахунок.
Імідж Ярцю здобува
Усесильний шлунок.

ЩОДО ГУРТУВАННЯ

У конторі «Щастя міх»
Туалет гуртує всіх.
Унітази два у ньому
Та ще й спарені притому.

ОБАЧНИЙ ВЛАСНИК

Має власну думку,
Та її не каже
Задля порятунку
Словоблуд зі стажем.

КУХАР

В його життєвому меню
Одне – підсунути свиню!

ПОЗИЦІЯ ОПОЗИЦІЇ

Битись будемо за правду,
Поки не здобудем владу.
А як прийдемо до влади,
Розпочнемо знов брехати...

ЩОДО ФОТІ

А Фотя Шмон –
Антимормон,
Бо вірить Фотя
В багаточортя.

ЩОДО ФЕДОРА

Прізвище Лейба для Федора нащо?
Видно й по справах: велике ледащо!

ЩОДО МОЛОДЦЯ

Щоб розкусити молодця,
Слід знать одне, чомучки:
Доводить справу до кінця,
Що означа: до ручки.

СЛОВНИКОЛЮБ

Кожен день Олекса звик
Заглядати у словник:
Де слова на букву «ха»,
Він заначку зберіга.

КОМА В КОМІ

– Де подів ти, друже, кому?
– А вона упала в кому!

ТАКТИК

Підбира коханок Йвашко,
Імена в яких – складні:
Дуже вимовить їх важко
Перед жінкою у сні.

КЕРІВНИЧОК-МЕРЗЛЯЧОК

Швидко рішення прийма
Навіть без півлітра,
В кабінеті ж бо нема
Ні тепла, ні світла.

ВИМУШЕНИЙ КРОК

Мусить свиту голова
У дорогу брати:
Як заглохне джип бува,
Є кому вже пхати.

ТРУДІВНИК

День проспав, ніч провалявся –
Та й за їжу щільно взявся...

ПРОВІДНИЙ ФУТБОЛІСТ

Він до гравців належить провідних,
Хоча і не дістався, як Рональду, трону:
Майстерно так нападників чужих
Проводить до своїх воріт крізь оборону...

ЩОДО ВИСОТИ

Високі в цього «патріота»
Не почуття – сталені ворота.

ЩОДО ЗАМОВЛЕНЬ

Замовля не ром Алфей,
А заливку для очей...

ЩОДО ЗАБОРОНИ

*Кабмін заборонив держслужбовцям
публічно критикувати владу.*

(З інформповідомлень)

Не рубай сучка, на якому сидиш.

(Українська приказка)

Нумо, чесне чинохлопство,
Зуби зціп в мовчанні,
Як побачиш неподобство
У державній стайні!

Не спіши сміття виносить
Будь-яке на люди,
Хай воно і цього просить,
Хай лупцює в груди.

Будеш рідше висувати
З рота язичище,
Влада буде менш страждати,
Особлива вища.

Рідше йтиме у відставку
За брехню й крадіжки,
За придумані надбавки
І лукаві смішки.

Не лякатимуть пікети,
Ані депутати,
Буде легше їй конверти
Із грошима брати.

А як виникне потреба
Правду розказати,
Держслужбовцям чесним треба
Владу запитати.

Влада вивчить всі нюанси,
Кожну ще й дрібницю,
Щоби використати шанси
Чесних на в'язницю.

Словом, чесне чинохлопство,
Зуби зціп в мовчанні,
Як побачиш неподобство
У державній стайні.

ЩОДО ЗГАДКИ

На згадку про покірний свій народ
Здер шкуру з нього владний ідіот.

ЩОДО КОРИСТІ

Заходів поважних не минає –
Там уже піввіку наминає...

КУЛЬТУРНИЙ ЗДОБУТОК

Будинок культури в селі обікрали
(Давно не було тут події цієї).
Злодюги обнюхали зали й підвали –
І розжилися на півбатарейі.

НА НАРАДІ

Зала всіх ледь вмістила.
Глянеш – часу гримаса:
Не чиновницька сила,
А вгодована маса.

ПРИРОДА ПІДВЕЛА

Розвивався бізнес, ріс,
Доки був довкола ліс,
А коли не стало лісу,
Бізнес той загнувся к бісу.

ВАДИ

Плямає губами,
Шморгає все носом
І хропе ночами,
А ще зирить косо...
Зовнішні ці вади
Внутрішнім не шкодять:
Як був біснуватим,
Так і є ним Фотя.

ПЕРЕДОВИК

Перший – до столу
І до розсолу.

ЩИРА ПРАВДА

Чим нижчий чин (це правда щира),
Тим вище поверхом квартира.
Якщо ж на троні всівсь Омеля,
Глибоке в нього підземелля.

САТИР І ЙОГО МИР

Гуморески про куму
Римував ще день тому,
А сьогодні взявся сходу
Він строчить про неї оду.
Дивини у тім нема:
В мери вибилась кума.
І не ляпаса сатир
Жде від неї, а квартир...

ПАХОМ І ЙОГО ПРИЙОМ

Хтось спить з відчиненим вікном
Озону й пахоців заради...
А ось в Пахома цей прийом,
Аби нічні плітки збирати.

СКОНЦЕНТРОВАНИЙ

Для нього у житті лиш те святе,
Що у відсотках стрімголов росте.

ДИВЛЯЧИСЬ НА ОДНІ РУКИ

Думав, нігті, думав, нігті...
Придивився – а то кігті!

КОЛІНОМОЗОЛИСТИЙ

Коліна спухли у трудах:
Малим стояв щодня в кутках,
А в повнолітті досить часто
Колінкував перед начальством...
Тепер би вже й на ноги стати,
Та кришку гроба не підняти.

ЗНАК

Спека, а на мій карниз
Полилася цівочка...
То сусідів знак: «Лизни,
Чи вдалась цукрівочка?..».

ОЩАДЛИВИЙ

Природньої доби він кожну мить
На справи дві важливі витрачає:
Від полудня до півночі все спить,
Від півночі до полудня гуляє...

ТАК ЛЕГШЕ

Нині в моді рюкзаки –
Не господарські сумки.
Легше перти в рюкзаку
Нам покупку будь-яку,
Бо не бачим хоч в дорозі,
На що витратили гроші...

ПРИКМЕТА

На все місто в домі 7
Вдарили ударні!..
Повернувся Гоша Грім,
Значить, з психлікарні.

РІДКІСТЬ

Дуже рідко, дуже рідко
З Титом свариться сусідка.
В основному – це тоді,
Як зійдуться у суді.

ЗАСЛУЖИВ

Прозивають Осипа Насосом –
І ніякі це не ігри у слова.
Заслужив, хоча і крутить носом,
За талант качать свої права.

СТАТУС-КВО

Хто – низи, а хто – верхи,
Попри всі печалі.
На горищі спить Архип,
А жона – в підвалі.

ПУП ЗЕМЛІ

Ні проблем, ані бід,
Лиш єдина обуза,
Що вичавлює піт, –
Два центнерики пуза.

ЩОДО ОДНІЄЇ ПЕРСОНИ

Дуже скромненька персона
Через боса-ненажеру
Потребує піврулона
Туалетного паперу!

ДБАЙЛИВИЙ ГОСПОДАР

Зима – на носі, тож спішить із хати
Путівку в теплий край хутчій придбати...

СПОСТЕРЕЖЛИВИЙ

Всього побачив на віку
Крізь шпарку в хатньому замку.

ПЕЧАЛЬНІ РЕЙСИ

З райцентру у село Великі Коні
Маршрутки рейси здійснюють щодня,
Що схожі на процеси похоронні,
Бо шлях тут – для лінивого коня.

ВЕЧІРНІЙ ТЕАТР

Голоси із бур'яну:
– Що, хильнемо ще одну?
Зараз скочу до Марухи...
– Я не хочу бормотухи.
Ти хапай хутчій торбину
І повзи до магазину...

ВИНЯТКОВІ ДІТОЧКИ

Тільки діточки Каністри
Хочуть жити, як міністри:
Забезпечують вони
Примхи грішми з держказни.

СИЛА СВІЖОГО СІНА

Свіже сіно п'ярко пахне,
Як понюхаєш – аж ахнеш!
А коли складеш в копиці,
Аж застогнеш од втомиці...

РЕЦЕНЗІЯ

Книжка – як задишка,
В ній – лиш передишка.

ОМЕЛЬКОВЕ ОБУРЕННЯ

Дививсь Омелько на Якіма,
Що впав обличчям в холодець,
І кліпав злякано очима:
– Жде чоловіка злий кінець.
І де та норма? Де той сором?
Хто поважатиме тепер?
Тобі ж, сусіде, вже не сорок,
А сімдесятий рік попер...
В цій сцені все було б терпимо,
Ніхто б на критика не зливсь,
Якби на випивку з Якимом
Омелько просто не спізнивсь.

ПОСТАРАЛИСЯ

Влада кинула всі сили –
І вони в селі скошили
Свіжі садженці і дуба,
І берізок, і ялин,
Квіти в горщиках, на клумбах
І підпилих двох мужчин.

ФУТБОЛОМАНІЯ

На футболі – все село:
Баба Ганка й дід Павло.

НАДБАННЯ

Два об'єкти для села
Влада тільки що звела:
На однім кутку – буфет,
А на іншому – туалет.

ЗАВАНТАЖЕНИЙ

Щодня в Петра роботоньки – по вуха:
То лоба, то потилицю все чуха...

ВИПРОБУВАНЕ

З парашутом стрибнуть з літака
Чи злетить на планері під хмари –
Справа не страшна уже й така,
Як задіять памперсів дві пари.

МАГАЗИНИЙ НАБІР

У селі в нас – магазин,
А у ньому – п'ять "Сардин",
Двісті скарг, одна "Гірчиця"
І під хмелем продавщиця.

ТРАДИЦІЯ ХВАЛЬКІВ

Вельми скромненький гостинець,
Все ж, дає солодку муку:
Результатів – на мізинець,
Святкування – на всю руку.

ЗБУЛОСЯ

Сподівався кандидат
На якийсь хоч результат.
І збулось...
Дві молодичі
Добирались до дільниці,
Аж тут пре, як гончий пес,
Кандидата «Мерседес».
І жінки не спасували –
Дружно проголосували!

ПОСАДОЛЮБ

Записку Богу написав,
Яку тримає у конверті:
«Не можу жити без посад.
Візьми в заступники по смерті».

ЗАЙНЯТИЙ

Нема часу, щоб справу до кінця
Міг довести – постійно обіця...

ЩОДО ПРОХОЛОДИ

Якщо надворі духота,
А прохолода поруч мила,
Підказка Федору проста:
В льоху він – жінка причинила...

ЩОДО ГНІВУ

– Ну й суддя у нас – скупець на цілий світ, –
Гнівались злочинці справжні нишком. –
Прокурор просив підсудному п'ять літ,
Він же дав лише чотири з лишком...

ЩОДО НАЙКРАЩОЇ ПОРИ

В технологів одне, либонь, питання
Перебуває в стані зависання:
«Яка ж то року нашого пора
Найкраща є для дачі хабара?».

ІНДИВІДУМ

Своєрідна краля Яна
Тим, що завжди вона п'яна
І що в неї в голові
Зріють думки тільки дві:
«Де горілочки напиться?»
І «Як вчасно похмелиться?».

СЕЛЯВІ

В чужій землиці, окупанте,
Тобі свій пуп не закопати.
А щодо тіла твого, враже,
Воно з ганьбою в неї ляже.

НАГАДКА

Про те, що не предмет він, а людина,
Нагадує йому у роті слина.

ЩОДО ТАЛАНТУ

*Шоумен Потап порадив не говорити
один одному «прощай», оскільки
є українське слово «папа».*

До соліста не доріс –
В мовознавці вже поліз.
Після першого «папа»
Прирівнявся до стовпа.

КОНКРЕТНИЙ ТИП

У списку справжніх друзів Гіі –
Коньяк, наркотики й повії.

ОЩАДЛИВИЙ ТИП

Не розмовляє, а співає –
Час вільний ділом забива...

ЗОСЕРЕДЖЕНИЙ ТИП

Не до чудової природи...
На думці – на гараж колоди.

ОГРОМИ

Біля вишу – оголошенські огроми:
«Реферати». «Курсові». «Дипломи»...

БІДНИЙ ПИСЬМЕННИК

Через президії й посади
Не зміг нічого написати.

ЗГІДНО З ЧАСОМ

Скоротили штатну одиницю –
Сам директор бігає в крамницю...

МИКИНИН ТРУД

Проклав життєву борозну
Глибоку наш Микита,
В яку насіння бур'яну
Посіяв замість жита.

НАСТАВ КРАЙ

У цій установі хабарництву – зась!
Увесь персонал у тюрму перебравсь.

ІЗ ЧИСТОГО ЛИСТКА

Із чистого листка почав життя Заноза:
Грунтового на ньому настрочив доноса!

ЗАДАЧА

От задача: вкоротить наскільки
Язика прудкого для базіки?

НЕ ХОДАК

У бар ходив разів зо два, від сили.
Його туди, як правило, возили.

ЗА ПРАВДУ

За правду, особливо в наші дні,
Потрапить легко під приціл брехні.

ДАНЬ ДАТІ

– Чом, Ананію, тебе
Жінка віршами довбе?
Стиль новий з'явився сварки
Чи хист Пушкіна в Одарки?
– Дань це даті міжнародній.
День поезії сьогодні!

ХИТРОЖУК – НЕ ДУНДУК

Ходить Орест Хитрожук
З хати в хатоньку – стук-стук:
– Дайте для каліки
Грошенят на ліки...

Побиральнику в одвіт
Тичуть пальцем у живіт:
– Глянь, яка рахуба!
Ти ж міцніший дуба!

Та є в тебе «каделак»,
Дім, дві дачі, а відтак
Щось продай – і мати
Будеш на витрати!

Скигнуть Орест Хитрожук:
– Не такий я вже дундук,
Щоб на кольку в спині
Тратить статки нині...

ЗАРАДИ ОКОВИТИЗАЦІЇ

Жодна нажита хилянням болячка,
В тому числі навіть біла гарячка,
Не зупинила дістатись мети:
Зовсім ще юним в могилу лягти.

КРИК ЖИВОТА

За живіт-мішок хапається Павло,
У віконце зазира аптечне:
– Дайте щось дієве і безпечне,
Щоб мене хоч раз повз кухню пронесло!

ЗАКОНОМІРНІСТЬ

Країна – гола, а відтак
Її гвалтує чи не всяк.

ЗГІДНО З НОРМОЮ

Навстіж браму дід Євген
Відчиняє знову ген.
– Бо у хвіртку, – каже дід, –
Не просуне зять живіт!..

ЯК МІЖ ТИМ

Ще персони, як між тим,
В нас таки zostалися
Із характером сталїним,
А ще більш – зі сталінським.

ЩАСЛИВИЙ ПРОЙДИСВІТ

У контейнер як сміття
Викинули Гришку,
А він радий, як дитя:
«Не замкнули кришку!».

НА СЕСІЇ

Кралі дві весь час кричали:
– Винесіть його із зали!!!
– А кого конкретно? – зала
Вертихвісток запитала.
І запнулись діви справ:
– Нам... інструктор не сказав...

ОБЛИЧЧЯ БОЙОВИКА

Балаклаву зняв вожак –
А під нею... переляк.

РЕГІОНАЛКА

Збігло літо. Тож лети
В ірій, птахо, без ваганя!
А вона – в край мерзлоти
На Ведмедеве проханя...

СНОВИДА

Не спав, а думав про посади...
Заснув лиш раз. Але назавжди.

НЕ ОБДЛЕНИЙ УВАГОЮ

Він писав про усіх і багато –
І його дрюкували завзято.

НІЧНИЙ ПОРЯТУНОК

Із роботи й на роботу
Вирушає затемна,
Бо поглянути народу
В очі страшно віддавна.

НОВА МОРОКА

Пив Онисько «на коня»,
А із цього року
Ма' нову мороку:
За Коня ковта щодня...

ЩОДО ГРИЦЬКА

Облиште сексотом
Грицька обзивати.
Фіксує він просто
Приховані факти.

ПАТРІОТ НА ПОВЕН РОТ

За народ вже років шість
Він натхненно п'є і їсть...

ТЕ, ЩО І ВСІ

– Від чого у вас виразка, земляче?
– Од страв одноманітних шлунок плаче...
– І що ж ви перли і сьогодні прете?
– Те, що і всі: горілку й сигарети.

КІНОМАН

Якби не рекламне сміття на екрані,
Втопив би здоров'я в недосипанні.

ЩОДО ЛЕВКА

Казали донедавна про Левка:
«В трьох соснах бідолаха заблука...».
А від учора тільки і розмов:
«Левко за рік всі партії пройшов...».

ЩОДО СМІТНИКОВОЇ ЛЮСТРАЦІЇ

Ну й даєм! Революцію Гідності,
Утрачаючи гідність, несем.
Прокладаємо шлях вірогідності,
Що до диких племен доростем.

НЕ ЯК УСІ

Якби не дві ноги, а двадцять дві,
Ходив би все одно на голові.

ЩОДО ГАРТУ

Всю зиму в ополонці
Гартуються? Фігня!
Моржем я став, молодці,
В квартирі за півдня!

НЕБАЙДИКУВАТА ОСОБА

До першої ночі
Волає й регоче.
Опісля до ранку
Полоще горлянку.
А день запалає –
Все те ж починає:
Волає й регоче
До першої ночі....

ЩОДО ПАТРІОТИЗМУ

Подалися в патріоти,
Щоб розширити городи?

ЗАПОВІДЬ БОЖА

Не сподівайсь на милість, якщо зло
В тобі, людино, кожен день жило.

РІДНИЙ ОБРАЗ

На новорічному сьогодні маскарадї
Постали податківці в образі... піратів.

ВПРАВИ ДЛЯ ВИПРАВИ

Сів на лаву. Встав під переляк,
Як слова вердикту пролунали.
Потім знову сів. Ув автозак,
Звідки пересів уже на нари.

ПЛАНКА ПІЗНАННЯ

В тім життя насолода,
Що потрапить до рота.

ЗАГАДКА

Хто при владівській можуть
І в якій з країн живе
На імення Ліліпутін,
Що, як звір, на світ реве?

НЕСПОКІЙНИЙ ФОКА

Поки був маленьким Фока,
Не стуляли рідні ока.
А як виріс, батько й мати
Почали в сараї спати.

НЕ ПОКЛАДАЮЧИ РУК

Працює сантехнік Оверко Дундук,
Не покладаючи вимитих рук:
Під кожним зіпсованим краном умить
З'являється вивіска «Стоп! Не крутить!».

СУПЕРБРЕХ

Брехня для когось – норма,
Йому – життя платформа.

ЩОДО РАЮ

Цей тип, друже, знай,
Для себе звів рай
Не чужими руками,
А своїми...рогами.

РЕЗУЛЬТАТ

Довічний термін – результат
Любові світ вивчать з-за ґрат.

СВИРИД І ЙОГО КРЕДИТ

Телевізора в кредит
Рік тому купив Свирид,
Та нема ні дня, ні ночі,
Щоб в екран втелющить очі:
Гроші все шука Свирид,
Щоб гасити той кредит.

ЗНАВЕЦЬ

Знає кожен лісовий квадрат,
Бо на те ж і справжній лісокрад!

ЩОДО ДУМОК

Не зверта уваги на чужі думки.
А на власні? Змалечку їх мав Яким.

ОВОЧ

Овоч ранній,
Хоч нітратний:
Ас в бреханні
Семикратний!

ДОБРОВОЛЕЦЬ

До контролерських записався лав,
Щоб пильнувати, хто де що поклав.

ЩОДО НЕ ОДНОГО ЧИНОВНИКА

Продавсь – купивсь, продавсь – купивсь...
І на товар перетворивсь:
Ні совісті, ані душі..
Усе життя – на стелажі.

МАЙСТЕР

На скрипці грає він,
Як тре на тертці хрін:
І власний душить плач,
Й останній щез глядач...

ДОВГОЖИТЕЛЬ

Темна слава, мрії ниці,
Вбив майбутнє геть своє...
Та зате він справжнім є
Довгожителем... в'язниці.

НЕ ЗБАВЛЯЮЧИ АКТИВНОСТІ

Хлопці в Раді задніх не пасуть,
Попри усіляку делікатність,
Знаючи: якщо ти там, де б'ють,
Значить, чхаєш на недоторканність.

ІНША СПРОБА

*У Рівному відбулося урочисте
відкриття найбільшого в Західній
Україні гіпермаркету дверей.*

(З інформповідомлень)

Ми пробили у Європу
Лиш вікно очима,
Тож взялись тепер за спробу
У Європу твердолобу
Увійти дверима.

ФАКТ РЕАЛЬНИЙ

Свіжий факт і факт реальний,
Хоч і пахне кепським ділом:
Тиск упав артеріальний
В пацієнта разом з тілом.

ОРЛИ ПРИРОСЛИ

Ще не висох партстатут –
А вони вже тут як тут.
Загули, заголосили:
– До нової політсили
Ми, досвідчені орли,
Животами приросли!..

ТЕАТРАЛОМАН

Якби не антракт,
Розбив би інфаркт.
А так є момент
Заскочить в буфет.
Повернеться в залу –
Та й спить до фіналу...

ВОЖДЬ

З допомогою народу
Ген яку начавкав морду!

ДЕРЖАВНИК

Покіль не вмер,
У слави блиску
Три шкури ДЕР
І ЖАВ сніп зиску...

ШИРОКИЙ ПРОФІЛЬ

Аж три види стрижки ходові в Мирона:
Під Котовського, Хрущова та Гордона!

НЕ ТРАГІЧНО

– Твоя дружина робить лиш одне:
Співає та співає денно й нічно...
– Це, голубе, ще зовсім не трагічно.
Якби не спів, загризла б вже мене!

ОДИСТ

– Я – не підлиза, не лакей
І не з догодників породи.
Належу просто до людей,
Які співати люблять оди.

– Співать злодюгам? Брехунам?
Безчестя й зради поторочі?
– У мить натхнення я, мадам,
Не відкриваю зовсім очі.

– А в мить антракту?
– О мадам,
Тоді часу я теж не маю.
У той момент, зізнаюсь вам,
Свої підношення збираю...

ТРАГІЧНЕ

Була Москва –
Лишилось «ква».

КУМЕДНА СИТУАЦІЯ

П'янички кепкували з Гліба:
– Купив, дивися, чвертку... хліба!

ПОЦІНОВУВАЧ

Придбав картину виставкову,
На раму глянувши дубову.

УВАЖНИЙ АРТУР

За творчістю майстрів карикатур
Уважно стежить багатій Артур.
Малюнок без вагання загребе,
Якщо на нім впізнає він себе.

БЕЗ ПЕРЕПОЧИНКУ

Продав картину автор В. –
Й малює із кафе в кафе...

РЯТІВНИЙ РЕВЕРС

У буфеті відпускні
Стах залишив за два дні –
Й перейшов на реверс зразу:
Обікрав буфетну касу.

ПОЧЕРК

Ця карти масть –
Відома наперед:
Він слово дасть,
А душу забере.

ЯК ЗАВЖДИ

Благає слізно, як завжди:
– Ну, виручи мене з біди...
Плече підставиш – чуєш крик:
– Це ж мізер! Гад – не помічник!

НЕВТОМНИЙ НАКЛЕПНИК

Оскільки дьогтю вкоротили віку,
Квача переробив на міні-піку.

ПАМ'ЯТКА ЗАБУДЬКУВАТОМУ

Знай: скаженого пса
Тільки куля спаса.

НЕСПОКІЙНА ДУША

Розбудить серед ночі й новину
Повідає таку, що не до сну...
А вранці стріне й набирає бали:
– Ви краплі чи пігулочки ковтали?

ЯКЕ ЖИТТЯ!

Яке життя було в людини!
Ходив алеєю щоднини,
Обсадженою не кущами –
Лакейчиками і рвачами!

З ПОГЛЯДУ БЮРОКРАТА

Зацвіла акація –
Почалася акція...

ВАГОМА ПРИЧИНА

Не вибивсь у люди наклепник Хома,
Бо вік заспокійливі ліки прийма...

ПРАГМАТИК

На тому робить він акцент,
Що мзди підвищує процент.

ЩОДО ХОДІННЯ

Йде народ до влади, а таки
Мало бути б зовсім навпаки.

НЕМА КІНЦЯ

Дивині нема кінця.
Ось і щодо Сави Пуда:
Амуніція – бійця,
А натура – страхопуда.

ДОЛЯ

Сховався од гранати,
Підлеглих продав...
Втекти від розплати
Інфаркт, все ж, не дав.

УЛЮБЛЕНИЙ МАРШРУТ

Хтось – у Лондон чи Турин,
Хтось – до рідної столиці...
А в Яська – маршрут один:
Із в'язниці – до в'язниці...

ЗАПИТАННЯ БЕЗ ВІДПОВІДІ

Чи корупційний клан свое табу
Не накладе на запити НАБУ?

ЗМАРНОВАНИЙ ШАНС

Так рідко піднімався з крісла керівного,
Що виникло припущення як звіт:
Якби підклали яйця курячі під нього,
Курчата достроково вилізли б на світ.

ПЕРЕВІРЕНЕ ЧАСОМ

Не довговічна й та личина,
В якої із броні машина.

ПАРАДОКС

Прізвище Лошатко у Химусі,
А зовуть Кобилою чомусь всі.

НАКЛЕПНИК СТЕПАН

Незаперечні у Степана факти:
Прикінчили оббріханих інфаркти!

ПРИМІТНИЙ ТИП

І який би не робив він обертас,
Впізнають його у профіль і анфас.

СТАТИСТИКА

Ще жоден не сконав Мавроді
На пішохіднім переході.

РИТОРИЧНЕ ІСТОРИЧНЕ

Берегли від кулі тіло,
Щоб воно на нари сіло?

НУЖДАР

Із нуждарів усіх нуждар,
Якщо на творчий зважить дар.

ПРОБЛЕМА

О де офень нам розшукать таких,
Які би світом завжди мандрували,
Скуповували дурість у дурних
І клепку їм натомість роздавали?!

ВАЖКОВАГОВИКИ

Їх важко з крісел випхать керівних,
Адже барильця ой які у них!

ОЩАДЛИВИЙ КЛІЄНТ

Економити копійчку старався:
У СІЗО постійно підстригався.

РОЗГАДКА

Хмари сонце затулили?
Ні, то вікна ми не мили.

ДТП

Послизнувся на сухому
На вині хвилину тому.

СУЧАСНЕ ПРАВИЛО

З нагоди кругленької дати
Потрібно круглу суму дати.

НЮАНС

Була б звичайна це барлога,
Якби не двері та підлога.

ЕВОЛЮЦІЙНИЙ ПРОЦЕС

– Що, заводиш бороду вже, сину?
– Хочу бути схожим на людину.

ЩОДО ЛЮДСЬКИХ БІД

Чимало є таких,
Як Осип Колотуха:
Глухий до бід людських,
Хоч ма' великі вуха.

ПОЗИЦІЯ

Вона у двох
Лише словах:
До праці – «ох»,
До столу – «ах».

ГЕРОЙ

Не нардеп – справжнісінький герой:
Пережив сто перший геморой!

ВИНА ГРАФІКА

Графік прийомів святкових
Був щільним настільки,
Що за тиждень впокоївсь
Од цирозу печінки.

ДАЛИ ПРИВІД

У власне задоволення
Два злодії жили,
Тож їхнє захоронення
Як свято сприйняли.

НЕГІДНИКУ

Не ридай дарма, не ний,
А готуйсь, як смеркло,
Поміняти рай земний
На небесне пекло.

ЛИЦАРЮ ПРАВДИ

Як страждав за правду, знай:
Жде тебе небесний рай.

ЛИПКОРУКОМУ

Не жди добра
Від хабара.

З ПОГЛЯДУ ХАБАРНИКА

Принесли нервовий стрес
Посланці із МВС.

ТРАДИЦІЇ

Традиції родинні в дівки Тані
Додому повертатись на світанні.

ТЕРПЛЯЧИЙ

Діждався Клим:
Прийшли за ним.

ВАЖКА ПОРА

Арештовано давно
Багатьох ділків майно.
Жде воно і не діждеться,
Коли злодіям вернеться...

КЕРІВНИК-НОВАТОР

Б'є по кишенях підлеглих Фома
За те, що не хочуть трудитись дарма.

ВИПРОБУВАННЯ

Посадили на коня
Лежня оптимісти.
Той п'ять літ в сідлі куняв,
Бо не знав, як злізти...

ДВА НУЛЬ

Офіційно – Сава Груль,
А за прізвиськом – Два Нуль
Через те, що, бачте, ма'
Два дипломи й нуль ума.

НАТУРАЛІСТИЧНЕ

Декого посаду
Видно і по заду.

ВІД ЗЕМЛІ – ДО НЕБА

Завдяки кампанії
Звичної брехні
Статки у компанії –
Просто неземні!

ІСТИНА

Де клан,
Там план.

ВТЕЧА

Утік народ (іронія віків)
Від нагаїв до гумових кийків...

БЕЗСТРАШНИЙ БОРЕЦЬ

На прою із будь-ким ладен стати,
Аби лиш кендюха напхати.

ГЕТЬМАНЯТЬСЯ

Гетьманяться змосковщені синки,
Міняючи бунчук на гумові кийки...

НЕВТОМНИЙ

З вершками висушив гладишку –
Й зробив маленьку передишку.

ВЧЕНА Б'ЯКА

Ця двонога лиса б'яка
Знає мов чужих аж п'ять:
Вміє гавкати, кумкати, каркати,
Завивати і сичати!

ОРИГІНАЛ

Хоча людську подобу мав,
Життєвий шлях... проплазував.

БІДНА ЛЕДІ

Усе скуповує ця леді,
Та ось біда таки:
Ніяк не може в «Секонд-хенді»
Знайти собі мізки.

ВИНАХІДЛИВИЙ ДУРЕНЬ

Дурний, як пень, зате вжива
Які розумні він слова!

ШТИЛЬ І ШТОРМ

Буденний штиль
Радіохвиль,
Лиш дехто владу лає.
А там, на березі надій,
Штормить, і з рокотом прибій
Хрещатиком гойдає...

РІЗНІ ДАНІ

У народу – одні дані,
А у влади – інші.
Очевидно, на майдані
Вони найточніші.

ПОРОДА З ПРИПЛОДОМ

Страх перед ворогом свого народу
І перед власним народом
Народжує тронців продажну породу
Із рабокровним приплодом.

НЕ ДО ДОРОГИ

– А скажіть мені, Мусію,
Ви – в Європу чи Росію?
– І чого б кудись я біг?
Обіцяють завтра сніг!

ВИБАГЛИВИЙ ПРОТЕСТАНТ

Почулось Івану:
– Не йдіть із майдану!
Й від нього вже чуть:
– А що, повезуть?

ЗАСЛУГА

Лизнув, де треба, посадовця –
Й отримав статус правдборця.

ЩОДО РОСТУ

Сягнула партія масштабів:
На дім весь – вівіска на штабі!

МІСІЯ

Регулярно денний дуб
У нічний приходиться клуб...

ПОВОДИР

Зривав аплодисментів шквал, допоки
Не вилізли з-під маски жирні щоки.

ЩОДО ПОСАДИ

Довга – за вимовою,
Куца – за підмогою.

ДОДУМАВСЯ

Поїхав дурень у столицю
Купити розуму дещицю...

ЩОДО ПУТІНА

За формою – кремлівський ліліпут,
За змістом – ас інтриг, брехні і пут.

ЗНАВЦІ СПРАВ

Точать сльози
Й кривцю хлопів...
Більші дози –
Менший опір.

ЩОДО ГРАФОМАНІВ

В них різні лиця, примхи, звички,
Смаки, освіта, одяг, плани...
Та є в них спільність невеличка:
Вони – безсмертні графомани!

Не висихають з віком пера –
Чим ближч до скону – більш розгону,
Хоч модельєра від Мольєра
Не розрізняють, в римах тонуть.

Для них піарство і піратство –
Безкрилим думам перші крила,
А півдебільне нице братство –
Натхненню бісовому сила.

ПЕРСОНА

З громадою йому не по дорозі:
Вона йде пішки – він сидить на возі.

СТАРТОВА ПОЗИЦІЯ

Із дурнів звичайних
У круглі пошився –
Та й покотився
До пункту «Начальник»...

ПРОФЕСІОНАЛИ

Професіонали
Владу осіддали
І до свого раю
Миттю доскакали.

ФАКТ У СПАДОК

Опісля природних, а може,
Сатанинських перетрубацій
У спадок залишився факт
Для наступних віків:
В начальницьких колах багато
Чудових злодюг і коханців –
І справжніх так мало чоловіків і ватажків!

УТОЧНЕННЯ

– Навіщо куриш, Віко?
– А, житні тої кіко...
– Є кілька кращих слів:
Та скільки тих мізків!

ТІНЬ

У високім кабінеті –
Дядько-красень на портреті.
Під портретом за столом –
Тінь його при сигареті.

КАЖУТЬ

Землю-матінку краде,
Відбирає і т.д.
Кажуть, він на тих гектарах
Власну совість розведе.

МІНПРОГАЛИНА

Знав усе, окрім одного,
Що немає клепки в нього.

ЩОДО СУСІДІВ

Поганих сусідів усюди, мабуть,
Не вибирають – їх лають чи б'ють.

ТРУДОГОЛИК

– Не люблю бить байдики! – божився.
І весь час об стінку лобом бився...

СТУДЕНТОВА БІДА

Біда студентові, біда:
Не допива, не доїда –
Він суму навіть невеличку
Кладе у ректорську скарбничку!

ГОРДИЙ КЕРІВНИК

Дрімав у кріслі він заради
Лише солідної зарплати.
Коли ж її позбувсь, хутчій
Подався спати в замок свій ...

ВІД «НЕ» ДО «НЕ»

Термінологія – складна,
Її він не цурається.
А що за нею – таїна,
У котру не втручається.

ДВОРУШНИКУ

Воскрес, небораче, Христос не для того,
Аби на цім світі вдавав ти святого!

ЖЕРТОВНИЙ ЧОЛОВІК

Усім на зло цей чоловік
Віддав себе на муку:
Носив за пазухою вік
Велику каменюку.

ЩОДО КНИГ

Регочи ачи голосно плач,
Та реальність ця сум навіває:
Обминає книгарню багач,
А бідняк у ній тяжко зітхає...

ЩОДО ПОСТУ

Про піст нагадують щомиті,
Зазвичай, грішники і ситі.

ВИВЧЕНЕ

Найдужче тиснуть на бюджет
Роздуті штати і буфет.

ГРОМАДЯНИН Х

Його позиція активна –
У тому місці за столом,
Де гуска ачи качка жирна,
Коньяк, горілка або ром.

ВУНДЕРКІНД НАВИВОРИТ

Як правильно сидіть на унітазі,
Петро навчився у десятім класі,
А матюкатися та бити писки –
Коли уперше випав із коліски.

ЄДИНА ПРАВДА

Сказати важко, що насправді
Нас жде: чи пекло, чи едем...
Єдиній вірить треба правді:
Зима по осені прийде.

СІМ'ЯНИН

Сім разів промовить «Я» –
Ось і вся його сім'я.

ДОСВІД

Починав кар'єру в ранзі
Аса-зłodія пан Є.
А сьогодні у Мінтрансі
Досвід свій передає.

ПОСАДОВІ ТРУДНОЩІ

Керувати областю чи містом –
Це вставать до праці на зорі.
Ще складніше быть хоч рік міністром
І не погорить на хабарі.

ЗНАВЕЦЬ СПРАВИ

Запитав Олекса в Олі:
– Хто, скажи заради дружби,
Взимку їсть найбільше солі?
І додав: – Дорожні служби!

ТАЛАНТ БАТЬКІВ

Не дав йому таланту Бог,
Зате в батьків узяв на двох:
Уміє віршики дешеві
Як скарб продати читачеві.

ЖНИВАР

У гречку скакав. І не раз, і не два.
– Були то, – пригадує, – перші жнива...

ЗАЙНЯТА КРАСУНЯ

Гарні очі, довгі вії,
Пишні губи, личко сяє...
Та обов'язки повії –
Те, що заміж не пускає.

НАДМУДРЕЦЬ

Такі глибокі заклада в рядки думки,
Що як їх розуміть – самому невтямки.

ВИПАДКОВА ЖЕРТВА

Він, правду почувши на власну адресу,
Потрапив у гріб од нервового стресу.

ЩОДО ОДНІЄЇ СПІВАЧКИ

Піар, піар, піар, піар...
Але не Квітка, не Піаф.

ВІРНІСТЬ МИСТЕЦТВУ

Вік не зраджує Хома
Власному сценарію:
Під симфонію дріма,
Лається під арію...

ОЗНАКА ПОВАЖНОСТІ

Взяв участь у нараді виїзній
Поважний представник од влади,
Адже обідав не в кафе «Матвій»,
А в барі «Всі боги Еллади».

ПЕРСПЕКТИВНИЙ ХОМА

Погляньте, у «верхи» Хома
Пробивсь сьогодні:
Не в залі, як завжди, дріма,
А на балконі!

НОВА МЕТОДИКА

Гриць без душу гарт приймає
(Це методика нова):
В холодильник заглядає –
І від розпачу вмлїва...

ПОВНА ЗАЙНЯТІСТЬ

На байдики в Петра часу нема –
Вночі він спить, а вдень завжди дрїма.

ЧЛЕН ПРЕЗИДІЇ

Не слухає і язиком не плеще,
А має справу: мінералку хлеще!

ВАГОМА ПРИЧИНА

Від телевізора відмовився тому,
Що лїньки очі відкривать йому.

ЧАКЛУН

Хомі не треба зброї і задаром –
Він ворогів з ніг валить...перегаром.

ТУРБОТЛИВИЙ ІНВЕСТОР

Так крєвно дбає про здоров'я люду корінного,
Що не дає й найменшої роботоньки для нього.

ЗАЛИШОК

Партквитка й знамено поміняв Амбросій,
Та червона пика у лукавця й досі.

СТАЛОСЯ

Прилучивсь Остап до класики таки,
Взявши класну керівничку у жінки.

А ТАКИ

Від батька перейняв-таки одне:
Покіль не зв'яжуть руки – не засне.

ЗЛА ЗИМОНЬКА

Кляв безсніжну зимоньку фермер:
– Ну і зла ти!
Урожай незібраний ніяк приховати!..

ЩОДО КУЛЬТУРИ

Шлях од Безклубенка до Новохатька
Наша культура пройшла. Це абзац.
Далі, напевне, побачимо дядька
В кріслі міністра з ім'ям Стопалац!

ЩОДО ЦЕРКОВНОГО КОНФЛІКТУ

Кому віра дорога,
А кому – посада.
Сварка там перемага,
Де слабка громада.

ТЕЛЕМАНУ

Обережно: ТБ
Здекласує тебе!

МАЙСТЕР

Як тлумачити почне
(Любить це, між іншим),
То поняття й надскладне
Зробить ще складнішим.

ЩОДО ЛИЗАННЯ

*В Австралії є собаки-наркомани.
Вони лижуть тростникових жаб,
які мають у своєму тілі наркотичні
речовини.*

З Інтернет-повідомлень

Не був в Австралії, одначе
Подібне щось недавно бачив:
Лежить п'яндига, ледве дише,
А пес його у пику лиже...

ЩОДО КОТЯЧОГО ВИНА

*Японські вчені створили
вино для котів.*

З Інтернет-новин

Віднині кайф ловитимуть котиська,
Вином пахучим «Віскас» запиваючи.
Й на засоби на смородовбиваючі,
Господарі не тратимуть грошиська.

ЗІЗНАННЯ ПАНІ, ЯКА РЕКЛАМУЄ ЛІКИ НА ЕКРАНІ

*У нашому домі частенько
збираються гості, які люблять
поласувати приготовленими
стравами. Проте інколи скаржаться
на печінку, гіркоту у роті, важкість у
шлунку... Я їм раджу: «Вам потрібен
"Антраль"!».*

З телереклами

Гості приходять, для них я готую,
Страви завзято вминають вони,
Та у процесі, на жаль, сабантую
Скаржиться кожен постійно із них
То на печінку, а то на котлети,
То на пельмені, а то на гуляш...
Словом, від розпачу можна умерти
Чи увійти в психопадний віраж.
Тож віднедавна зі стравами разом
Я подаю їм аптечку на стіл.
Може, подіють на їхні образи
"Но-шпа", "Антраль", "Амізон" чи "Персіл".

СУЧАСНА КАРТИНА

Нехай буде гречка, аби не суперечка.

Українська приказка

Все менш доступна для народу гречка,
В життя все більше влазить суперечка...

ПРОХАННЯ ВІД ГЛЯДАЧІВ

*Якщо хочеш добре как,
Не забудь про "Дуфалак"!*

З телереклами

Просимо рекламодавця
Так натхненно не старатсья.
Ми, постійні глядачі, –
Не суцільні какачі.

З ПРИВОДУ ФОТО ТА ЗАЯВИ

*Геннадія Москаля про створення
партії «Українська кочерга».*

Про кочергу завів діяч,
Забувши, що в руках – рогач.

ЩОДО ВСТУПНОЇ КАМΠΑНІЇ

*До деяких вишів України 2013 року
вступив лише один абітурієнт.*

З Інтернет-повідомлень

Посилив так вимоги виш,
Що у студентах – ректор лиш!

ВИХІД ІЗ СИТУАЦІЇ

*В одному із сіл Одещини – три
кандидати
на депутатську посаду,
тоді як виборців тут немає...*

З радіоновин

Ситуація – складна,
А факт – унікальний.
Але вихід є однак,
Навіть ідеальний.

Кандидатам слід змінить
Місце проживання –
В урну себе посадить
Для голосування.

ЩОДО РЕКЛАМИ

*Один із провідних банків України
розмістив білборди, на яких
купюрний Вашингтон «говорить» про
купюрну Лесю Українку: «А ваша Леся
балувана».*

В чужі уста вкладаємо ганьбу,
Якої б справжня Лесі не стерпіла.
Вона на муки віддала судьбу,
Щоб тільки Україна не марніла!

ЩОДО ВИБОРЦІВ

*На місцевих виборах 2015 року
в Україні виявився низьким
відсоток тих, хто голосував...*

Факт

Все менше люду йде голосувати,
Все більше претендентів на мандати.
Напевне, те завдання вже на часі,
Що виборців шукати слід на Марсі!

ЩОДО ЗУБІВ

*У Львові водій покусав даїшника...
В Ізраїлі чоловік покусав
поліцейського пса....
У китайському зоопарку відвідувач
загриз страуса...*

З Інтернет-повідомлень

Ці печальні досить факти
Натякають, братці:
За зубами доглядати
Вчимось у китайців.

ВИКОПНИЙ ГУЛЬВІСА

*Із приміщень міського, обласного
міліцейських управлінь та МВС
викрали заарештований бурштин...*

З Інтернет-повідомлень

Не лежить, поглянь, ніде
Викопний гувльвіса...
Слідчих, мабуть, приведе
До самого Біса!

ЩОДО ТУАЛЕТНОГО ПАПЕРУ

*У кінці 2012 року депутатам
Верховної Ради закупили 13 тисяч
рулонів туалетного паперу.*

З Інтернет-повідомлень

*У 2013-му році Нацбанк подвоїв
закупку туалетного паперу.*

З того ж джерела

Вітчизняні сери й леді
Примандачені, видать,
У верховнім туалеті
Хочуть кризу переждать.

ЩОДО ЛЕГІТИМНОСТІ

*Переховуючись у Росії, двічі судимий
Віктор Янукович назвав себе
легітимним Президентом України...*

До нитки обікрав і свій електорат –
Це знає межигірська навіть ферма.
Став легітимним зеком! Втретє! Це є факт,
Який не заперечить й Анна Герман.

ПАМ'ЯТЛИВИЙ

На спогади про друга потягло,
Бо ж чимось козирнути дурню треба!
На те аж дві хвилиноньки пішло,
А три години витратив на себе.

МУДРА ПАННА

Із Америки Сова
Привезла презенти два:
Зайцю-другу й майстру кросу –
Зошит у лінійку косу,
А для Вовка-хулігана –
У клітинку. Мудра панна!

ЮВІЛЕЙ

Ювілей посадовий Омелько зустрів:
Тридцять років на шиї сидить у батьків!

ПАМ'ЯТЬ

Кому і що з дитинства сниться...
Йому ж – лиш смуги на сідницях.

НЕВТОМНА ФЕСЬКА

Ще жодної брехні не обминула.
Найменшеньку і ту як ген роздула!

ДОБИВСЯ СВОГО

Одягнений – як з голочки,
Два волоски причесані,
В кишенях – тостпромовочки
Про чемності і чесності.

Не їсть, не висипається –
Біля трибун звик витися,
До слова доривається,
Щоб якомось засвітитися...

Добився свого все-таки
Повчальним горлоклекотом:
Повірили і скептики,
Що справжній це Безклепенко!

СКРОМНИЙ НЕВДАХА

Не заздри, ні, таланту, а моливсь:
«О Боже, хай би раз хоч помиливсь!».

ПРАВДОМОВЕЦЬ

Ріже правду-матку прямо в очі жлоб,
Закотивши власні блимала під лоб...

ТИТУЛОКУПЦЯМ

Той – граф, той – дворянин,
А той – у княжій рамці...
Найвища ж із вершин –
Собою будь, вдаванці!

У ДОРОЗІ

Ще Страсна П'ятниця. Христос
Ще йде до Воскресіння...
Ще Юди срібницький донос
Не висіяв насіння....

ЩОДО ПЕНСІЙ

Сатирик робить те, що і двірник:
Сміття із двору вправно вимітає.
Тож віднедавна слова чарівник
Однакову пенсійну плату має!

ФАНТАСТИКА

Подяки і грамоти
Злочинця «Рубіна»,
Одягнені в рамочки, –
На камерних стінах!

ЗМІНА ВБИВЦЬ

Вбивали пушкіних дантеси,
А нині в твори цілять тексти...

ЮНИЙ СЛОВОБЛУД

На тлі тисячоліть
Йому ще тліть і тліть,
Пускати в очі дим
І тішитися тим....

ЗА ТРАДИЦІЄЮ

Написав сатиру гостру
Про місцеву коза-ностру –
І наявний результат:
Пише просьби із-за ґрат....

НЕПІДВЛАДНЕ ЧАСОВІ

Традиції і звичаї донині
Живуть у цій неговіркій родині.
Стонадцять поколінь поспіль у ній
Не переводиться сексотів рій.

ЩОДО ВИБОРУ

Хоч пісенькі макарони,
Але вибрати є що:
Відпочинок – за мільйони
Чи робота – за ніщо.

ЛЮБОВНА СКЛАДНІСТЬ

Дівку дебелу тендітний хлопчинонька
Вкотре питав крізь сльозу:
– Як тебе, милая, я до хатиноньки
Сам на руках віднесу?..

НЕ БІЛА ВОРОНА

Написав уперше віршів цикл,
Тих, які без розділових знаків,
Молодим творцям довівши цим:
Грамотність його пече теж раків.

ЩОДО ОДНОГО СПІВАКА

Пісні й вокальні дані скромні,
Та щоки вдивовиж, які скоромні!

«МЕДИК»

Швидко втілив клятву Гіппократа
У звичайну звичку гіперкрада...

ГРОШОМЕТАЛЬНИК

Не змарнував ще жодної нагоди
Доторгуватися до нагороди.

ВИБАГЛИВИЙ СИНОК

У родині Патика
Всі моржують, крім сінка,
Бо синок як керівник
До прийомів теплих звик.

ВНУТРІШНЯ ПРОБЛЕМА

Ех, думала б Оверка голова,
Якби їй живота усі права!

РОБОТА ПО БЛАТУ

Шеф дав Оресту роботу
Інкасатора по блату:
Від весілля й до розводу
Він жоні носив зарплату...

ЩОДО ЇЖИ ГОЛЯКА

*У центрі Нью-Йорка відкрили
ресторан для бажаючих поїсти
голяка.*

З Інтернет-повідомлень

Знімають останню майчину ньюйорці
Заради нової, погляньте, забави.
Ми також це робим, дівчата і хлопці,
Щоб плату внести за замовлені страви...

СУЧАСНА ДОПОМОГА

Допоможи талановитому.

Бездарний проб'ється сам.

Відома заповідь

Талановиті – то, зазвичай, бідняки,
Натомість як бездарні – грошові мішки.
Тож руку подають частіше тим фігурам,
В яких з кишені вибивається купюра.

ОСТАННЯ ФАЗА

На Рівненщині браконьєри

за тисячу доларів продавали вовка...

З інформповідомлень

Коли немає чим вже торгувати
(Бо й глузд збули за кілька мідяків!),
Беруться вовчу душу продавати
Двоногі спадкоємці хижаків...

ЩОДО КОНФЛІКТУ

Арсена Авакова та

Михайла Саакашвілі

Одна команда – члени різні:
Скупі, підкупні, хитрі, грізні...
Пани скубуться одержимі
І у закритому режимі.

ЩОДО ЧАСНИКУ

Держдума РФ хоче заборонити

Вживання часнику, оскільки через

його запах щорічно в країні не

народжується до кількох сотень

тисяч росіян.

З Інтернет-повідомлень

Імпортні продукти – на смітник.
Залишився для закуски лиш часник.
А він пахне – ну хоч не живи!
Досить. Будем нюхати рукави.

РЕЗУЛЬТАТ

Б'єм своїх, б'єм від душі,
Щоб боялися чужі.
Вчора так відлупцювали,
Що свої чужими стали.

ЩОДО СЛУХУ

Чимало є таких,
Як Осип Колотуха:
Глухий до бід людських,
Хоч ма' великі вуха.

СПОГЛЯДАЮЧИ ЗА ДИКТАТОРАМИ

Блукає світом, духовні маскує дірки
Візуальна акселерація:
Розвивається тіло людське, а мізки
Поглина з ранніх пір консервація...

ОБДЛЕНИЙ ПШОХІД

Завдавав би менше шкоди,
Мав би цілі ребра,
Якби там, де переходить,
Виникала «зебра».

ЩОДО ПОСАДИ

Обмовив – і посаду керівну
У друга відібрав у мить одну.
Допоки друг спростовував брехню,
У штат улаштував свою рідню.
Тепер, коли друг повернув посаду,
Рідня паршивця має повну владу...

ЩОДО ШАХРАЯ

Нема мозолів на руках,
Вони у нього – на мізках.

У СЕСІЙНІЙ ЗАЛІ

Йде стіною, аж гуркоче,
Фракція на фракцію –
Поміняти кожна хоче
Сил конФІГУрацію!

ЩОДО ДЗВІНКІВ

Телефонує без кінця
Усім підрід, в усі місця,
Аби укотре нагадати,
Що він є в світі, дурнуватий.

ЩОДО КОЛА

У дружньому колі
Любителі влади
Мізкують, як долі
Фальстарт скасувати...

ВИПАЛА НАГОДА

День студента святкували
Дід Оверко й дід Пилип,
Бо онуки працювали –
Одне одного товкли...

ДУНДУК БЕЗ РУК

Двері лобом цей дундук
Відчиня під охи,
Бо немає в нього рук –
Є передні ноги.

ЩОДО РИБИ ТА РАКІВ

Тонни риби з'їв за вік,
А безмізкий чоловік.
Зжер і раків три кагати –
Ті навчили задкувати.

ЩОДО ДЕРЖСВИСТУНІВ

Свистуни державні – типи,
Котрі зроблені не з липи.

МАЛЕНЬКЕ ДОПОВНЕННЯ

Напевне, чули ви одного дня,
Що Дурень вимагає визнання.
Так ось, до цього слід додати те,
Що світ про Дурня вже давно гуде.

БАЗА ПЛАНІВ

Початок і кінець великих планів
Микитиних – на стоптанім дивані.

ОБАЧНИЙ САТИРИК

Тих персон ловив у сіті,
Що давно на тому світі.

ОБЦЯЛЬНИК

В руки людям не попався –
У в'язниці заховався.

КОНЦЕРТ НА ЗАМОВЛЕННЯ

За стіною у сусіда
Опера лунає...
То йому дружина бідна
Зуба вириває.

НЕ ЗГАДА

Така склерозна в Нестора біда!
Та він її і словом не згада...

ДАЛЕБІ

Державний службовець, але, далебі,
Частенько він служить рідні і собі.

ЛЮБИТЕЛЬ ЖИВОПISY

Поспішає на роботу,
Звідтіля додому
Ще хутчіш заради поту,
Що малює втому...

НАЦІЛЕНІСТЬ

Не збився ще на манівці,
Живе одним моментом:
Біжить з кувалдою в руці
За кожним опонентом...

АНГЕЛ ВЛАСНОГО КРОЮ

Хоч грішник, та живе в раю
(Ще не таке він може!),
Нору прикрасивши свою
Найменням «Царство Боже».

МИРОН-БАРОН

Другий день уже Мирон
Не звичайний муж – барон!
Жінці на покару
Не вилазить з бару.

ЩОДО ВІЧНОСТІ

За думкою про власну владну вічність
Ховається звичайна тиранічність.

ВІДГУК ПАЦІЄНТА

Спасибі, лікарю, за цей коштовний штрик –
Він викликав у мого гаманця лиш крик.

ЗАГАДКА

– Вгадай мелодію, коханий, – мовила Іннеса –
І показала пальцем на уламки «Мерседеса».

НЕ СЕКРЕТ

Нікому, очевидно, не секрет:
Є липовий соліст і вдаваний дуєт.

I

Лунає голос хору з-за куліс,
А він на сцені лиш сопе під ніс...

II

Одне співа, аж душу виверта,
А інше хтиво стегнами хита...

III

Але, на жаль, і той, що лиш сопе,
І те стегнисте та німе цабе
В кишені носить справжній документ,
Що має привілей на постамент...

ВІДГУК РОЗБИШАКИ

Синоптики казали про грозу.
Все справдилось: синці у дім несу...

ВІДГУК ЗАЗДРІСНИКА

Б'ю щосили в барабан
З вечора до рання,
Щоб сусідовий баян
Пригасив звучання...

ДИВО З ДИВ

– Диво з див, бабуля:
Без землі й води
Бульба та цибуля
Почали рости!

– Що ти мелеш, Гнате?
Де у сніговій
Отаке видати?
– В мене в кладовій!

ТРИ В ОДНОМУ

Від реклами бабі Насті
Стало млосно, як від трясці:
– Про напої й порошки
Вихваляються ділки:
"Три в одному", "Три в одному"...
Чи ж радіти треба цьому?
У моєму Гнату ось
Десять йолопів вжилось!
То хіба його щоранку
Маю я вправлять у рамку?!

ТРАДИЦІЯ

На роботі увесь штат
У дні виплати зарплат!

СКРУТА

Води холодної боїться,
Гарячої не стало,
А ось від котрої двоїться
В очах, йому замало.

ХТОСЬ

На Микиту кажуть Хтось.
Це відтоді почалось,
Як цей тип свою вину
На знайомого спихнув.

ВЛАСНИЙ МЕТОД

Аби дістатись глибини,
Що істину приховує,
Удень переглядає сни –
Вночі їх розшифровує...

ОЗНАКА

Його присутність – то ознака,
Що форум цей – звичайна кака.

РІСТ

На автомийці починалася кар'єра Гоші...
А нині він у міністерстві відмиває гроші.

ЩОДО ОДНОГО ЗНАЙОМОГО

Вважали б за родича пня,
Якби не широка матня.

ЗАУВАГА

Суперавто. І причому
Круглий дурень їздить в ньому.

РАННІЙ ВЕРШНИК

Коли ще паспорта не мав,
Підсудних лаву осідлав.

ПОТРЕБА

Диба до бібліотеки,
Хоч книжки для нього – вмора,
Щоб сховатися від спеки,
Зливи ачи кредитора...

ОФІЦІЙНІ ЧУДЕСА

На столі – табличка
«В.С. Молодичка»,
Поряд із якою –
Дядько з бородою.

ПРИСЛУХАЙТЕСЯ

Ні голосу, ані репертуару.
За що ж на сцену випхали бездару?
А ви прислухайтесь, вловить непересічне:
Як рідкісно звучить його ім'я сценічне!

СУМІЖНИК

Божу кару й чортів дар
Поеднав в собі Макар.

ЗАЛЕЖНО ВІД НАПРЯМКУ

Стає сліпцем глухонімим,
Коли хтось ділиться із ним.
Зорить і чує, ще й волає Хрусь,
Коли дає копіечку комусь.

БРЕХОПРЯД

Що почує – на свій лад
Перекрутить, брехопряд.
Як впізнати? Повза він
Нишком і на голові.

ПРОБІ

Міхур жовчі в людській подобі.
Торкнись – і лусне? Пробі! Пробі!!!

ПАМ'ЯТКА ПОКУПЦЮ

“Купуй і труйсь, одначе виживай –
І знов до мене з грішми поспішай!”.

УРОК

В усі часи перо поетів
Воліло втнуть вінок сонетів,
Але виходив і вінок,
І віник. Ось який урок!

ДВА КРИЛА

Що не витвір у Пилипа –
То друкарства й думки глиба!
Два крила удач його:
Ксерокс і книжки Гюго.

РІСТ

Посів посаду керівну
Й рости почав. У ширину.

ПРО ГРЯДКУ

*З історичної точки зору, етноцид
у сучасній історії, зокрема в Україні,
є найбільшою загрозою.*

Це планове духовне нищення народу.

Осип Зінкевич

Як стеріг господар грядку –
Все було на ній в порядку.
На опудало поклався –
Без городини зостався...

Мій народе, це нагадка:
Українонька – та ж грядка.
Не зопудалься: її
Душу хочуть крадії.

ВИПРАВИВСЯ

Взявся за воду холодну нарешті –
Подумки носить її. Ще й у решеті.

ТРИМАЄ ПОСАДА

Якби посада вимагала поту,
Багато хто покинув би роботу.

ЩАСЛИВЧИК

Має дах (позаздрить хлопу!) –
Парасольку з еврошопу.

РЯТІВНА СОЛОМИНКА

Екс-міністр під крапельницю ліг,
Бо до трапа літака, бач, не добіг.

КОНТРАСТИ

Які різкі в роботі уряду контрасти:
Одні фінанси вклав, а інші встиг украсти!

ВИМУШЕНА НОША

За пазухою камінь носить,
Бо без нього – легкий досить,
Тож боїться, щоб од вітру
Не потрапить на край світу.

ТРУДОГОЛІК

Має клопоти щоденні:
Носить дулю у кишені...

ТРАГІЧНЕ

Різні гілки влади,
Та одні в них гади.

ЩОДО НЕЗДАР

*Втікає слово від нездар,
Його й арканами не зловиш.*

Микола Палієнко

Якби насправді, одесите,
Втікало слово від нездар,
Було б у нас духовно сите
Суспільство, а не самовите!
В нездар – арканить слово дар.

ЩОДО СПІВУ

Ще треті півні не співали...

Тарас Шевченко

Співають треті півні в селах ще,
А вже в місцях, де вир цивілізації,
До ранку викликають біль і щем
В людських серцях автосигналізації.

ЩОДО ПЕНСІЙНОГО ВІКУ

Вік пенсійний доженем
Європейців. Юридично.
Чи ж до нього доживем –
Це уже проблематично.

ТЕОРЕТИК

У кожному рядочкові повча:
Поезія – запалена свіча,
Що світлом наповняє серця дім...».
І вся його поезія у тім.

АНШЛАГ

Місця в театрі зайняли
Пронумеровані осли...

ЗАПОВІДЬ

Заповідь для гумориста:
«Не сміши людей. Нечиста».

Співанки від баби Ганки

Колись дебелий олігарх
Спечалився, зробивсь, як цвях.
Його здоров'я підвело –
В офшорну зону утекло...

Сидить Боря коло моря,
Біля нього – Клава.
Утекла б до турків з горя,
Та не вмiє плавать.

На городі діду ноги
Гудиння запутало.
Дід не просить допомоги,
Бо той дід – опудало.

Не раз в'їжджали у міста
Й на супертехніці месії,
Але ніхто з них Тим не став,
Хто на ослі привіз надії.

У Микитоньки жона –
Мовчазна, немов німа,
Але має хист од мами:
Гучно човгає ногами.

А кохану для Степана
Скинув Бог з аероплана.
І тепер, аж стогін чути,
Він пере їй парашути.

Пощастило стріти Катрі
Власну долю у театрі.
З того часу з жаром в серці
З милим мешкає в гримерці.

В школу проводжа Мартин
Жінку найріднішу.
Як не стане педгодин –
Проведе на біржу.

Муж у Насті – футболіст,
Віртуоз атаки,
Попри свій низенький зріст,
Забиває баки.

Узяла Таміла шлюб
З чоловіком, що не люб,
Узяла тому лише,
Що коханих «з'їла» вже.

Почуття лила свої
Скульптору в крамничці,
А в майстерні він її
Вже ліпив по пичці.

В президенти, щоб ви знали,
Йде Гриць на півроку,
Щоб йому нарахували
Пенсію нівроку.

Стать прем'єром намір є
В бідної Тамари:
Чоловік так дістає,
Що кортить на нари.

Переміни у районі
Відбулися в нас сьогодні:
Замість вивісочки «Суд»
Почепили «Платять тут».

Хто – у мантії, хто – в рясі,
Хто – у владі, хто – в запасі.
А у нашому селі –
В жебраках старі й малі.

Полюбила, обняла
Маня красеня Павла.
Після того обнімання
Аліменти має Аня.

Розв'язав Левко задачу
Незнайомому за дачу,
А знайомому – аж сім
За триповерховий дім.

У начальника Данила
Голівонька не варила.
І варити не могла,
Бо порожньою була.

День і ніч за трон тримався,
Та подавсь в мандрівники
Після того, як дізнався,
Що досидівся-таки.

У День сміху розіграла
Ната Васю хоч куди:
На коліна раптом стала
Й наказала: – Підведи!

Має Тит героя вдачу
І надію у додачу:
Ладен лопнути ураз,
Тільки б чийсь талант погас.

З підтанцівок наша Тома
Починала творчий шлях,
А тепер в гурті відомім
Томочка – скандалів цвях!

На білборді кандидата
Чесна світиться цитата:
«Як повірите мені –
Рай збудую на брехні!».

Та будь-яку ноту
Бере оцей сер,
Адже він із роду
Скупих ненажер.

Зніме останнє
Із себе Арно,
Як океання
Потягне на дно.

– Солодка ти, праце! –
Вигукує Неллі,
Коли із коханцем
Лежить у постелі.

Від щастя іскриться
Рідня Ніколя,
Коли до в'язниці
Його відправля.

Джо в думці похвали
В поліцію слав
За те, що проспали,
Як банк обкрадав.

Однією рисою
Всіх дивує Макс:
Мріє разом з кризою
Полетить на Марс!

БАЙКА

Попросилась владна зграйка
У в'язницю...
Ось і байка.

КОМЕДІЯ

Перевіз на Захід рід
І волає:
– Нам – на Схід!!!

ДРАМА

Опинився у верхах –
І потягся долі шлях
Од вояжницької змоги
До народної облоги...

ЕПОС

Були всілякі сподівання...
Та щоб довічне покарання?

ФІРМОВА ПОРАДА

Щоб волосся не сіклося
Зроби зачіску, як в лося!

Є ПІДСТАВИ

Про шалений ріст зарплат
Вихваляється Кіндрат,
Бо собі сам з держказни
Набавляє грошизни.

ОПТИМІСТИЧНА ТРАГЕДІЯ

Попався. Із посадоньки – тютю...
Хвалити Бога, підкупив суддю.

ТРАГІКОМЕДІЯ

Читає по складах і так майстерно,
Що доктора отримав. Ще й екстерном.

ЗМІНА ВЛАДИ

Платили данину
Всіляким панам,
А нині в торбину
Кладем паханам.

КАНДИДАТИ НА ПОСАДИ

У дні неробочі
І навіть святкові
Замилювать очі
Народу готові.

ЕКОНОМНИЙ ЛІТЕРАТОР

Вклав у два романи
Із семи томів
Двадцять слів нормальних
Й тридцять матюків.

БАРАНОЗДІБНЕ

Крутить вченості педалі,
Хоч бараноздібне:
«Я та інші, і так далі,
І тому подібне...»

ПОСТУРОЧИСТЕ

(В оригіналі)

Задля іміджу і планів
Перевершить всіх вождів:
Президент помчав у Канів,
Патронат його – у Львів.

(В перекладі)

Задля черева і планів
Царювать ще триста днів.
Лев послав себе до Лані,
Патронат свій – до слонів.

ПІДСТАВИ ДЛЯ РАДОСТІ

Вовки в кошарі побували
І про достаток заспівали...

СТИЛЬ ЖИТТЯ

Справляє враження солідної людини
Лиш півхвилини...

ЩОДО ЧИНОВНИКІВ

Ну як вони побачать вихід з кризи,
Якщо прикуті до корит мармизи?

ЩОДО ЗАКУСКИ

Дудлив без закуски всякий сурогат,
А тепер пігулки їсть усі підряд...

ОГОЛОШЕННЯ

Шукаю, люди, гроші, як і розуміння,
Щоб видалити тещі чорне піднебіння!

СПОКУСНИК

Були його усі жінки,
Бо мав же півнячі мізки!

НАБУТОК

Діждалися: знову
Щодня підміня
Відверту розмову
Відверта брехня.

ПЕРЕДБАЧЕНА ВИНАГОРОДА

Від затору та запору
Сподівайся лиш на змору.

МАНДРІВНА ХВОРОБА

Стрічали з мандрівок його як німого.
Хоча на язиці не мав тіпунця,
Бо жодного слова не вивчив чужого,
А батьківську мову забув до кінця.

ВІДКРИТИЙ ЛИСТ

**українських міністрів і депутатів
до збирачів історичних фактів**

*Щоб привернути увагу світової
громадськості до проблем екології,
уряд Непалу провів 20-хвилинне
засідання на горі Еверест.*

З радіоновин

Ну й непальці, ну й зухвальці!
Наші їм овації!
Але й ми – не голодранці,
Здатні на новації.
Щоби світу нагадати
Наше владне горе,
Ми, міністри й депутати.
Подамось за море.
Подамося спеціально
В дорогі пенати,
Щоби індивідуально
За народ страждати!

ВІДОМА ЛЮДИНА

У Кузьми нема диплома.
Як і розуму, до речі.
Та людина він відома
Тим, що часто падав з печі.

ВЧЕНИЙ-ДОВГОЖИТЕЛЬ

Турнули з НАН давно хоча,
Його науці ще не вечір:
Озброївсь лупою – й вивча
Лупу, що сиплеться на плечі...

ПЕРЕСТАРАВСЯ

Не збірник гумору в М. Качки,
А справжній збудник ремигачки.

ПІДКАЗКИ ДЛЯ ДОРΟΣЛИХ

Бери субсидію –
І на супсидію!
Заплатив податки –
І печи оладки.

Хочеш, жить, не виживати –
Проривайсь у депутати.

Допоможуть вам кредити
У трусах лише ходити.

Тільки землю продали –
Узувайте постולי.

Як захопив диплом у руки –
На нові надійся муки.

Правда не в суді сидить, як і колись,
А у суддях, котрі ще не продались.

На тлі суцільного дорожчання одна
Упала владних обіцяночок ціна.

НАРУГА

Має статус держслужбовця.
Але це ж – наруга!
Право є у цього хлопця
Зватись – держзлodayа.

ЩОДО ПРОДУКТОВОЇ КРИЗИ

Теревенять знову й знову
Всі про кризу продуктову.
Плюнь на тему полемічну –
Й обери діету вічну.

МІЖ ІНШИМ

Повідомлення на сайті:
«Правда поки що – в офсайді».

ПІДКОВАНИЙ СУБ'ЄКТ

Комплімент чи комплемент –
Те не має значення.
Головне, що він момент
Вловлює збагачення.

ТРАУР

Зажурилося журі:
Обминули хабарі...

ШИРОКИЙ ВИБІР

Де Ганси, де Франци, де Білли,
Де наші, де просто debilи...

КАСТІ

О касто пихата,
Яка ти оката!
Ти свій інтерес
Розгледити з небес!

РУШИВ ЛІД

Виходячи із владних тез
І прийнятих законів,
Оптимізації процес
Почався у районі.
Якщо на клубних на дверях
Щодня в селі Підлісці
Висів замок, то нині цвях
Стирчить на тому місці.

МАГ

Дай посаду керівну –
Вмить спорожнить держказну.

РАДІСТЬ

– Ха-ха-ха, ой ха-ха-ха! –
Животом трясє Блоха. –
Із Кота, Кроля і Зайця
Буду цілий рік сміятися!
– Це ж чому? – Оса питає.
– Таж ніхто з них не літає!

ЩАСЛИВЧИК

Який би вирок не виносили суди,
Останнє слово має Гриць завжди.

ПРИПУЩЕННЯ №4

Не доба сучасна, а розлучень ера...
Подала, напевне, у відставку Гера¹.

¹ Богиня, покровителька шлюбу.

БАГАЧ

Все є в нього,
Крім нічого.

НЕ ТРЕБА

– Ви, часом, чоловіче, не Тадей?
– Ні, я – Остап, синок Олекси Сливи.
– Пробачте, я все путаю людей.
– Мене не треба, я не із брикливих!

ШТУРМАН ДОЛІ

До мети його маршрут
Визначає курс валют.

ПРО ХУДОБУ

Він – Бугай, вона – Корова,
А воно –Теля-подоба.
Разом же вони є мова
Грека мудрого – Езопа.

ПРО СТОЛИ

Накриті столи колись все могли.

Василь Простопчук

Накриті столи колись все могли.
Тепер заміня столи ці брехня.

ПРО БУВАЛЬЩИНУ

З бувальщини зробилась небилиця.

Ігор Качуровський

З бувальщини зробилась небилиця...
Якщо бувальщина – історія сумна,
То варто кожну мить за те молитися.
Аби повік не відродилася вона.

ПРО ДУШУ

Захотілось душі в еміграцію.

Що ж, можливо, вона має рацію.

Юлія Бондючна

Захотілось душі в еміграцію.

Що ж, можливо, вона має рацію.

Та немає у неї, гульвіси.

Для полишення тілечка візи.

ПРО ЧЕРВОНІННЯ

В Червону Книгу я вдивляюся

І – червонію, як вона.

Микола Пшеничний

Ще червоніть не розучилися

Поети. То у них – з віків.

Тому були і залишилися

У скромній іпостасі диваків.

ЩО ЗА БІСОВА СИЛА?

Голова Рівненської обласної

державної адміністрації

звернувся до Міністра внутрішніх

справ України з проханням ввести в

північні райони області Нацгвардію

для вирішення проблеми нелегального

видобутку бурштину.

З інформповідомлень

Що за бісова та сила,

Котра край наш захопила?

Може, на бурштинофронт

Кинути десант і флот?

Ба, в десантників свої

Важливіші є бої.

А флотилії, прикинь,

Замілка уже Горинь.

БРАКУЄ БАТОГА

*На майдані Незалежності в Рівному,
де стоїть пам'ятник Тарасові
Шевченкові, власники бричок і коней
з метою підробітку організують
людям катання...*

Ех, Тарасе, ех, Тарасе,
Сумом повіває:
Довкіл тебе кінську трасу
Бізнес прокладає...
Був би ти живий, узяв би
Батога із хури –
І навчилися б нахаби
Совісті й культури!

НАЙБІЛЬШЕ ЛИХО

*Доля наша до лиха ласа,
над нами звитяги стяг –
Україна, що не відбулася,
відбулася в наших серцях.*

Володимир Черняк

Найбільше лихо сховане в одному:
І предки наші, і вже ми потому
Звитяжили Україну так серцями,
Що мліли й не приходили до тями!

ЩОДО СЮРПРИЗУ

*У Дніпропетровську начальнику
райвідділу міліції друзі піднесли
іменний торт із сюрпризом –
феєрверком, який зненацька вибухнув
і вибив правоохоронцю око та
поламав щелепу...*

З Інтернет-повідомлень

О Боже, не прийми за гріх цей сміх,
Бо так шкода в погонах чоловіка!
У генерали вибитися міг,
А має статус «Тортовий каліка».

ЩАСЛИВИЙ ВЛАСНИК

*Для обрахунку суми плати площі
сараїв, хлівів і льохів не
враховуються.*

(З Податкового кодексу)

Податківцям мовив Груль:

– Житлової площі – нуль,

Лиш хліви, сараї

Та льохи безкраї...

– А живете де, дідуля?

Поцікавились у Груля.

З ока вибігла сльоза:

– У просторій буді пса...

ЩОДО ІСТИНИ

Сміятися з біди чужої гріх.

Але що вдієш – істина під боком:

Дай дурневі з вином у руки ріг –

Як питиме, штрикне тобі ним в око.

ЩОДО НАВПАКИ

Гордих меншає у світі,

А гордливих – навпаки...

Очевидно, не ті сіті

Час розставив на мізки.

ЩОДО СТАВКИ

У часи радянські ставка

На товар робилась вперто

З-під поли і з-під прилавка,

А тепер – з-під Ганса й Герти.

ЩОДО КАЗКОВИХ ПЕРЕМІН

Подався тенор за кордон,

А повернувся додому

Як неповторний баритон...

Так видалось глухому.

ЩОДО БІЛИЗНИ

*Одружені чоловіки міняють спідню
білизну частіше, ніж, холостяки.*

(З досліджень 21-го віку)

Щоб втримать шлюбне довголіття,
В чоловіків – єдиний крок:
Коханих тішить розмаїттям
Своїх трусів, кальсон, майок.
Холостяки ж – холостяками,
У них коханих – екіпаж.
Тож не приїсться їм роками
Білизна спідня одна й та ж.

ЩОДО ПОШУКІВЦІВ

*А я не думаю про тебе,
Коли я думаю про те...*

(З пісні, що прозвучала в передачі

Українського радіо «Шукаю продюсера»).

Такі відверті пошуківці
(Пробачте за палючий гнів) –
Як у кошарі ситі вівці,
Що зачекались баранів.
Хоч виглядають зовні файно
І відрізняють «ре» від «ри»,
їм не продюсерів шукаймо,
А психіатрів по «103»!

ПРИВНЕСЕННЯ

Результат і лінь дає:
Від його хропіння
Вмерло покоління
Покоївок і портє.

НЕДОПРАЦЮВАННЯ

На свій манір переробить
Не встиг лиш гріб, в якому лежить.

ПОРАДА ТЕЛЕМАНУ

Як за день надивишся реклами,
Фільми жахів стануть казочками.

ЩОДО ОДНІЄЇ «ЗІРКИ»

Хоч безголоса і брутальна,
Зате яка ж бо генітальна!

ЩОДО «А» ТА «Б»

Рекламний мед, рекламний мед...
За ним – концертний вінегрет.

ЩОДО ОПЕРАТИВНОСТІ

Виправляють помилки як слід.
Вносячи доповнення у звіт.

Із циклу «ДІЯЧІ»

ПОЛІТИЧНИЙ ДІЯЧ

До політики йому –
Як до неба рачки.
Та літає на хурму
І на сексрозкачки.

КУЛЬТУРНИЙ ДІЯЧ

Зануда і духовності могильник,
Ще й культу особистості прихильник.

СПОРТИВНИЙ ДІЯЧ

Займається, аж сто зійшло потів,
Привласненням привабливих портів.

ДЕРЖАВНИЙ ДІЯЧ

Потрапив у цю рангову заплаву
Як той, хто хвацько чхає на державу.

ДИПЛОМАТИЧНИЙ КУР'ЄР

Цей дебіл, якщо між нами,
З дипломатом у руці
І курець з усіх курців.
Будь-кого зведе лобами!

ПОСОЛ

Він за кордон не виїжджав ніколи.
Та ран людських виконує посולי.

ПІДПРИЄМЕЦЬ

Поглянь, яке воно ледаче і дурне,
А захопило підприємство не одне!

БАНКІР

З тюрми лиш вийшов тип забавний,
А вже почистив банк державний!

ЛІДЕР

Посади високої рік було досить.
Аби добрі справи усі заморозить!

ЩОПРАВДА

Чудовий стиль, прекрасна мова,
Не книга – справжня грація!
Щоправда, змістова основа –
Суцільбреханізація.

ВЛАДНИЙ ЕНТУЗІАСТ

Возить гасло з краю в край
«подавайте коровай!».

ТАЛАНТ

Хоч пізно пить почав, тепер
Він з тими, хто давно помер.

ВИМУШЕНІ МАНДРИ

Мандрує світом, полишивши дім,
Бо плаче буцегаронька по нім.

УСЕ-ТАКИ

Відкуплювався од будь-яких покар.
Але отримав... сонячний удар.

ПРОВІДНИК

Заведе на міст і внічку,
Щоб спихнути потім в річку.

НАБРАВСЯ СМІЛИВОСТІ

В боягузі страх вмира:
Замахнувся на комара!

ВІДЛЮДЬКОВІ ПЕРЕМІНИ

Неймовірно: в замку Зота –
Навстіж ковані ворота!
Мо', настала та година,
Що відлюдько – вже людина?
– То із дому, вітер свище, –
Зот руша на кладовище!..

ДАВНЯ ІСТИНА

І багаті, й бідні,
І вельможі, й блазні
За званнями рівні
В лазні і трупарні.

ПОРЯТУНОК

– Така задуха.
Що в'януть вуха, –
Промовив Кріп –
І скік в окріп!

ЗУБАТИЙ СТРАХОПУД

У розвідку – з ним? Боже, борони,
Залишить сам-на-сам із ворогами.
Й на пироги його ніколи не мани –
Він з'їсть тебе разом із пирогами.

ПЛОДИ ПРОФЕСІЇ

В касці Сень ходити звик
Ще із літ юнацьких.
Виробничих травм уник,
Заодно й приймацьких.

ТРАГЕДІЯ

Протягло стару пліткарку,
Так перекосило.
Що зиркнуть в сусідську шпарку
Йй тепер немило.

ПРО БЕЗСОННЯ

Ти не спиш ніколи, Боже,
І Ти бачиш, наш Творець:
Уночі не спати можуть
Злодій, сторож і митець.

ПРИПУЩЕННЯ №5

Катаклізми –
Ката клізми.

ПРО СНИ

Чорно-білі, а не кольорові
Сняться сни позбавленим любові.

САМОМУ СОБІ

Дивний час, повір-таки
І приглянься ти таки:
Ув окопах – лірики,
У кущах – сатирики...

ПРО ЗВИЧКИ

Ех, стільки століть вже позаду,
Та звичок старих не здолати
Відверто приховувать правду
І потай – на світ витягати.

ПРО ПОЛТИКУ

Ті: «Гаття!», а ті: «Цоб!» –
І в народі битий лоб.

ТАЛАНТ ОД БОГА

З усіх-усіх арифметичних вправ
В процесі дошкільного ще навчання
Синочок рекетира Мирослав
Засвоював найкраще віднімання.

ЩОДО СПРАВЕДЛИВОСТІ

В Трускавець летять магнати,
Бідні люди – в Емірати...
Це не пліток вінегрет,
А обіцянок сюжет.

ЛЮДИНА СПРАВИ

Вхопив папаху –
І всіх на плаху!

ЩО КОМУ

Кому – Різдво,
Кому – їство...

АРИФМЕТИКА БУФЕТНИКА

Якщо відняти в році дні,
Які поглинули застілля,
Залишаться лише одні –
Ті, що потратив на похмілля.

ПІДКОВАНА ДРУЖИНА

Вклала оковита
На порозі Тита,
А над ним дружина
Скаче, як пружина,
Трясе макогоном,
Просить ніжним тоном:
– Змилуйся хоч трохи –
Піднімись на ноги,
Поросячий писку,
Й напиши розписку,
Що отримать нині
Хочеш ти по спині...
Тит зітхає важко:
– А для чого, пташко,
Ця письмова згода?
Бий, якщо не шкода...
Та йому в обличчя
Макогона тиче:
– Хочеш мене, гаде,
Упекти за грати?
Із нового року
Є закон нівроку:
Щоб критикувати,
Треба дозвіл мати!

ЩОДО ПРОБЛЕМ

*На фоні ранньої смерті друга
Проблеми усі – фігня.*

Ігор Павлюк

Так, смерть несподівана вірного друга
Проблеми усі віддала...
Зросте в Україні Московія друга –
Не буде проблем у Кремля.

СУЧАСНА ПРАВДА

Обніміться ж, брати мої,
Молю вас, благаю!

Тарас Шевченко

Обнялись би в мить єдину,
Та дві заковики:
Руки тягнуться за спину,
Й животи – великі.

ЯКБИ

Під рабством підвели б ще позавчора риску ми,
Якби вкраїнцями були не за пропискою.

МРІЯ ЛИПКОРУКОГО

Загадав бажання:
Щоб на кожному кроці
У новому році
Кралось без вагання!

НЕ СПИ

Якщо у друзі записались вороги,
Це ще не значить, що взялись вертять борги.
Не спи, не розслабляйся, не розпорошуй сил,
Якщо не хочеш, щоб тобі ударили у тил.

ІРОНІЧНЕ

Тиша – гробова. Ой гробова, хоч вий...
А можливо, це в гробу я ще живий?

ПРОФЕСІОНАЛ

Все мильні бульки...
Та які завбільшки!

ОРИГІНАЛ

Не жне, не сіє, не мурує...
Зате як файно рапортує!

МРІЙНИК

Мріє нині, як і вчора,
Мріє під конвоєм:
«Щоб прохання прокурора
Зменшилось удвоє...».

ЧЕРГОВІСТЬ

Відгули святкові дні –
Почалися похмільні.

ЦІННА КАПУСТИНА

Важить бабця капустину,
Капустину із кулак:
– Буде коштувать це, сину,
Штири гривні і п'ятак!

Покупець очима кліпа,
Зазирає в гаманець:
– Що? Це ж дві буханки хліба...
Здирниця – не продавець!

Здивувалася старенька:
– Гляньте, хоче надурняк.
Капустина, мо', й маленька,
Та качан в ній – як держак!

МАЛЕНЬКЕ ЩАСТЯ

– В кредитній спілці працювала.
Коли ж вона збанкрутувала,
Почула щемне:
– На, дівча,
Від сейфа нашого ключа!
І я розтала.

ПРО ГОРБАТИХ

Живеш горбатим, як закон.

Леонід Талалай

Горбатового могила виправить.

Народна мудрість

О скільки їх, горбатих, на Землі!
Горбатіють, б'ючи поклони трону,
Хапаючись за вигоди шаблі,
Тримаючи від правди оборону...

Це так було, це є і не мине,
Горбатих виправля могила, брате.
А хто закону стрункість поверне?
Невже його теж треба закопати?

ПРО РИБОНЬКУ І РИМОНЬКУ

Щоб гарна рибонька вчепилась на гачок,
Потрібен для рибалки свіжий черв'ячок.
А щоб спіймалась римонька дзвінка,
Поету треба заморити черв'ячка.

ЩОДО ПОРАД

«Наука вчить, – приказує Омелько, –
Прокинувся – вставати не спіши,
Полеж, ногами ще повороши,
Руками помахай легенько
Та потягнись, зберись із думками,
А вже тоді прощайся з подушками».
Пригадує й науку переймає...
І так, допоки знов не задрімає.

ЩОДО ІНТЕЛЕКТУ

Два метри зріст –
Ото весь ріст.

ПРОСТО ТИП

Зламав Антип
Стереотип:
До славних справ
Він не пристав,
А лиш прилип.

Зламав Антип
Стереотип:
У материк
Проблем не вник,
А просто влип.

Зламав Антип
Стереотип:
Не звершив те
Ні се, проте
Убив. Ось тип!

ЩОДО ЗАПАСУ

Хваливсь Панас:
– Харчів запас
Такий я маю,
Що не з’їдаю!

Йому на те
Казав Тадей:
– Не прися в гості –
З’їси і кості!

НЕ СТИКОВКА

– Чом ти трубку не береш,
Як дзвоню, Кіндрате?
– Жду, покіль ти покладеш,
Щоб тебе набрати.

ЩОДО ВІДПОВІДАЛЬНОСТІ

На нараду всі, як штик,
лайдаки зібралися,
бо питання «На шашлик
виїзд» розглядалося.

ЩОДО ДЕМОГРАФІЇ

Зчоловічилось село –
Ні дівчат, ні молодиць.
Стать слабку всю понесло
На захоплення... чорниць.

ЩОДО МОЖЛИВОСТІ

Персоною нон-грата
Давно в нас є зарплата.

ЩОДО НАТУРИ

За натурою – не жайвір,
А встає раненько:
Полюбля без свідків зайвих
Снідати смачненько.

ЩОДО ЗНАНЬ

– Вода – основа всього, –
Повторює Тимко,
А звідси звичка в нього
Розводить молоко.

ЩОДО КУМА

А мій кум – тугодум,
Ще й скупий, дівчата.
Рву грушки в його саду,
А кума – на чатах.

НЕ ДРІМА

Його совість не дріма –
Міцно спить. Її нема.

ЩОДО ВПОДОБАНЬ

Люблю, шаную солов'я –
Він вміє дух підняти.
Та все ж, симпатія моя –
Невтомний дятел.

ЩОДО СКАРГ

На своє життя здавна
Скаржилась голота,
А тепер мовчить вона,
Бо заткнули рота.

Не вмовкають лиш вожді
З ранку і до ранку:
– Наші люди золоті
Через ту мовчанку!

ПИЛЬНИЙ НОВОБРАНЕЦЬ

З перших днів узяв на мушку,
Ложку, квартиру і подушку.

ДЕРЖАВНІ МУДРЕЦІ

Продовольчу безпеку
Забезпечили просто
Завдяки лиш аптекам
І Великому Посту.

СИЛЬНИЙ ДУХОМ

Звалить з ніг і бугая задаром,
Як дихне уранці перегаром.

ПАМ'ЯТКА ЕКС-ХОЛОСТЯКУ

Якщо жінка просить,
Просить, аж вмира,
Значить, спати досить –
Снідати пора.

ЄВРОПЕЙСЬКИЙ РІВЕНЬ

Ця керівна і набундючена вівця
Ні совісті, ні розуму не має,
Зате, глянь, європейського взірця
Табличка на його дверях сіяє.

СВОЄ НА УМІ

– Я колюсь, – зізнався Їжак.
«Наркоман!» – подумав Мак.

НА ПЕРСПЕКТИВУ

Прізвище змінив із Мухи на Слона,
Щоб побільшого давали казана.

ЗЯТЕВА РАДІСТЬ

– Є на світі Бог таки!
Пішла теща в невістки...

КЕРІВНИЙ ПУП

Зі свого кабінету в пік прийому
Виходить на хвилину, а потому
Із думкою «Я пуп землі, нікчеми»
Себе до себе упуска без черги.

БЕЗ ЗВОЛКАНЬ

Умить мізерні знищили зарплати,
На сто відсотків скоротивши штати.

ДІЙШЛО

«Які ж то муки витерпів Адам!» –
Ребро зламавши, зрозумів А.Дам.

РІЗКА ПЕРЕМІНА

При посаді у буфеті
Справами займався,
А турнули – в кабінеті
Здохнути поклявся.

ЕНТУЗІАСТИ

Прибирати сніг у місті
Зголосилось фірм аж двісті,
Як почули, що навряд
Буде в місті снігопад.

СПРАВЖНЄ ГОРЕ

– Як поживаєте, земляче?
– Цироз, подагра і тиск скаче,
Ще ревматизм, гастрит, жовтуха,
Склероз, закрепи, хворі вуха...
– Не варто так вже побиватись –
У вас за що є лікуватись.
Ось в мене горе – в серце штик!
Я сам здоровий, наче бик,
Горілку пив би із відра,
Та жінка гроші відбира!

ЩОДО МАГНАТІВ

По долару – з миру,
Та й злодій – магнат,
Та й біситься з жиру
Під власне: «Віват!».

ЩОДО ПРАВДИ

Горлав-запевняв із трибуни Тадей:
– Я правду доносив завжди до людей!!!
Відлуння котилось, як тисяча гроз:
– Доносив!.. Доноси.. Донос...

НЕВЖЕ?

– Агей, рачкуєте куди?!
– Йду на роботу, як завжди...
– Та ви ж під мухою, Кіндрате!
– Невже горілку чути, брате?

ВІДОМИЙ МИКОЛАЙ

Гриць Денисикові шепче:
– Миколай святий мені
Під подушечку приніс
Подарунків два мішечки...

– А його на власні очі
Ти побачив? – друг пита.
– Гриць зітхає: – Темнота...
Він приходив серед ночі...

Та від тебе не ховаю
Таємниць, тому затям:
Добрим, щедрим Миколаєм
В мене тато все життя!

ПРИКМЕТА

– Добряче, мабуть, погуляли...
– А що, спиртним відгонить, Катре?
– Та що ви... Пахне на півзали
Горіхом, Львовичу, мускатним!

ПЛІД ПЕРЕМОГИ

З оковитою Михась
Стрівся, із лихачкою...
Поборов її – й зоставсь
З білою гарячкою.

П'ЄДЕСТАЛЬНИК

І пальцем не торкнувся ще до справ,
А вже про себе спогад написав!

ОЩАДЛИВИЙ МЕЦЕНАТ

За державні гроші ліки
Замовляв і барчики,
А свої вклав до копійки
В підкупи й хабарчики.

КУРЧА З ПРЕТЕНЗІЄЮ

З яйця на світ пробилось Курча.
Обсохло і на прю із Півнем стало:
– Це ти мене, дзьобата саранча,
Повинна забезпечить п'єдсталом?!

Курча курчам: ні сорому, ні клепки.
А є ж такі й серед людей причепки.

ПРИВЛАДНА МУХА

Виступала хвалькувата
Муха з лоба депутата:
– Ще так близько (ну й діла!)
Я до влади не була!

ВСЕСИЛЬНИЙ ТАРГАН

На екран заліз Тарган
І сказав зухвало:
– А чи зможе так Баран?
В нього сил замало!

РАДІСНА РУЧКА

Відірвавшись од Портфеля,
Ручка радістю зайшлась:
– Ну, тепер я – вільна фея!..
І в сміття обличчям – лясь!

СІЛЬСЬКА ІДИЛІЯ

Ще треті півні не співали,
Бо їх в селі повирізали...

ЗАЯЧА БІДА

Провалився у барліг –
І на зимоньку заліг...
А весняні дні настали –
Потонув у водах талих...

ЗАРАЗЛИВИЙ ПРИКЛАД

Вже собаки, що дрімали,
Почали брехати –
Їх до цього спонукали
Наші кандидати.

ПОСАДА ДЛЯ СОВИ

Не стало Жайвора – старого двірника...
І кадрову журу змели одним ударом:
Довірили мітлу і двір Сові, яка
Ночами ще трудилась, звісно, санітаром.
З тих пір Сова зарплату додаткову мала,
Хоч на мітлі у світлу пору міцно спала...

ДОДАТКОВІ ШПОРИ

Надмірна зброя – не гарант того,
Що влада буде в тебе – огого!..
Господар Півню приладнав до ніг
З металу додаткові гострі шпори,
Аби привчить той досить швидко міг
Сусідських конкурентів до покори.
І результат не забаривсь відтак:
Коли в дворі один з нахаб з'явився,
З кубла злетів озброєний мастак,
На землю гепнувся – і на смерть розбився...

ЛІТНОВИНА

Постчубатому Гордону при народі
Вірш читав сам посттюремний С. Мавроді!

БІДОВИЙ ЧЕРЕВИК

Черевик стогнав:
– О нене,
Як од Вакси натерпівся...
Так чіплялася до мене,
Що, нещасний я, розлізся...

ЗВІТ ВОВЧКА

Тупа Вівця із Бараном на пару
На звіт Вовчка покликала в кошару.
Запитання Вовчку гостренькі задали,
Та ікла в нього ще гострішими були...

ВІД ОКА – ДО ОЧКА

Міряла та важила на око
Зиску й ненаситності дочка...
Днями ж разом із тюремним строком
Почала звикати до очка.

АВТОРАМ «ЗОЛОТОГО ГУСАКА»

Від Гуски з Хутірка
Затямив назавше
Гусак мій давно,
Що золото ваше –
То чисте лайно!

ЩОДО «ВЕЧІРНЬОГО КВАРТАЛУ»

Вульгарщини вужиться
Знов запашок –
Це значить, натужиться
Інтер-горшок...

ЗМІСТ

Після передслова –
Авторська полова.

ПРОГНОСТИК

Погоду визначає він по тому,
З яким комплектом причвалав додому:
Якщо у шапці – геть морози злі!
Якщо без шапки – значить, по теплі...

ЩОДО НОРМАЛЬНИХ

*На запитання: «Хто ваші діти?»
мама відповідала:
«Два письменники та одне
нормальне».*

Автор

Мамин жарт згадав я враз,
Як в селі Ранети
Новину почув: «У нас –
Майже всі поети!».

– А нормальні люди хто? –
Взявсь тоді питати,
А ранетівці гуртом:
– Голова сільради!

ЩОДО СОЛІДНОСТІ

Солідна доволі
Людина М.Ах:
Відкладені солі
Тріщать у кістках!

НАБУТОК ПІДЛИЗИ

Красномовні доволі
Мук щоденних рубці:
На колінах – мозолі,
Вакса – на язиці.

ЗОРЕПАД

Впали і Сашко, й Руслана, й Тіна
Перед грошопадом на коліна.

БОРЦІ ЗА ВОЛЮ

Лозунг поруч з курником:
«Не тримайте під замком!
Дайте волю птиці!».
І підпис: «Лисиці».

ПІСНЯ ШАХТАРОЧКИ

У Донецькій області продали село.

З теленовин

*Я шахтарочка сама,
Звуть мене Маруся,
В мене чорних брів нема,
Та я не журюся.*

Популярна радянська пісня

В час комунозлідарів
Чорних брів не мала,
А тепер вже не до брів –
Хатонька пропала.

ЗАЯЧИЙ НАСТУП

Біля лігва вовчого –
Заяча реклама:
«Вожаком не хочемо
Бачити ми хама!».

Лис у щит вдивляється,
Співчуває другу:
– Чом не огризається?
Чом терпить наругу?

Білка вносить пошепки
Ясність в ситуацію:
– Куці й Клишоноженки
Утворили фракцію...

АНТИКВАРТНЕ

О наповнена лишеньком кварто!
Чи ж тебе притуляти до вуст
Із такою пошаною варто,
Щоб здоров'я губити і глузд?

ПЕРЕДБАЧЛИВИЙ

Якби не словники під боком,
Скотився б з ліжка ненароком.

ЛЮДИНА СПРАВИ

Як тільки керівну посів посаду,
Проблему кадрів залишив позаду,
Оскільки прокурор отримав дачу,
Суддя – квартиру та авто в додачу,
Банкір – земельки не один гектар,
А податківець – право на хабар.
Та головне, чому почав радіти:
При батьковій живуть, нарешті, діти!

МАЛЮНОК З НАТУРИ

У дверях стоять дві кралі
З цигарками у зубах,
Очі п'яні, груди впалі,
Свіжі шрами на лобах.

Дим із ніздрів вилітає,
А із рота – матюки...
Над дверима напис сяє:
“Ваш салон краси, жінки!”

ВЕСНЯНА ПРИКМЕТА

Про те, що вже весна ступила на поріг,
Начальник ЖЕКу жестом сам засвідчив,
Закресливши в настільному календарі
Прохання земляків: «Посипати узбіччя!».

ДЕМОГРАФІЧНЕ

Дід Мороз упав у транс
У селі Колосся:
За Снігурку шостий раз
Буде баба Фрося...

ХИТРОСТІ СВІТАНОК

Віджили давно своє
Спекулянти вредні.
Бізнесмени зараз є:
Дрібні і середні,

Ну і крупні, ясна річ...
Словом, досить ждано
Замінив обману ніч
Хитрості світанок.

Торговельники нові
Кожен день ринкують,
На копійці гривню-дві
Заробить планують.

А де план, там результат
Згідно з чинним блатом.
Конкурує з братом брат,
Син із рідним татом.

Із великих міст в село
Їхне ринкування
Прикотило-принесло
Той азарт змагання...

У Дубках, де кілька хат
Скніє на горбочку,
Баба Гапка й дід Кіндрат
Мають бізнесточку.

У старому курнику,
Що служив собаці,
Магазин з'явивсь «Ку-ку»
Позавчора вранці.

Закупляє в місті дід
По п'ять гривень яйця,
А в «Ку-ку» бере сусід
Їх уже по двадцять.

А ціна яєць така,
Бо ділки поважні
Почепили ярлика:
«Свіжі і домашні».

У сусідових мізках
І своя афіша:
«Серед зимоньки в Дубках –
Це єдина їжа».

ЧЕРГОВІ ПОГОНИЧІ

Сумний жарт

– Зупинися, є ідея!
– Пробачай, не маю часу –
Підганяють цього разу
Простатит і діарея!..

НЕ СВЯТКУЮТЬ

Жарт

Два Миколи у пивниці
Дегустують пиво,
А знайомі молодиці
Коментують живо:

– Вже з годину оці Колі
Щось собі святкують...
– Не святкують, а поволі,
Мабуть, КОЛІДУЮТЬ...

ПРИКОРИТНИКИ

Погоджуюсь: вони – вершки суспільства,
Що зібрані з продажності й дебільства.

ПЕРЕПЛЮНУВ

У Володі-каратиста –
Восьмий дан? Це не вершина.
Ось у Віті-кар'ериста –
Вже стотисячна данина!

БЛУДНИЧЕ

Знов забракло голосів
Горе-кандидату,
Знов потрапить не зумів
Через них у хату...

НІЧОГО ЛЯКАТИСЬ

– Зліва щось болить і справа,
І посередині!
У плечах – якась заграва!
Колупає в спині!

– Змовкни! Нічого лякатись!
Ця мине ломота,
Як закінчимо спускатись
Ребрами по сходах!

СІМЕЙНА ВТІХА

Салют новорічний
Гримить за вікном,
У серці Марічки –
Утіхи огром.
Ті звуки святкові,
Хоч пізня пора,
Вбивають зразково
Хропіння Петра...

ЗАРАДИ ПОПУЛЯРИЗАЦІЇ

В пику іншим авторам,
Все своє читає сам.

СВЯТКОВІ ДЗВІНКИ

В новорічну ніч голосить,
Не змовкає телефон:
Показати хату просить
Жінку п'яний Саливон.

ЗА НОВОЮ ТРАДИЦІЄЮ

Без спиртного вперше Вася
Бій курантів зустрічав:
Достроково так набрався,
Що в лікарні ночував.

КУЛЬТУРОЛЮБ

Любить Сава Клавітура
Слухати радіо «Культура»
Після того, як облає
Всіх, кого у домі знає.

ЗА ТРАДИЦІЄЮ

Чаркувалися сусіди,
Щоби зникли сварки, біди...
Після третьої вже чарки
Ухопилися за барки.

ТВЕРЕЗНИК

У ніч святкову лиш Охрім
Тверезим виявивсь на дім.
Охріма пити не тягло –
Йому півмісяця було.

ЛЮБИТЕЛЬ РУХУ

Вигуляв собаку,
Поганяв дружину
І побіг у «Шкварку»
Піднімати чарчину...

ДЕРЖАВНИЙ ХРЮК

Із державного корита
Прохлебтав півроку,
А рідня й голодна свита
Мають замороку.

Справа в тому, що не зчулись,
Як ненарочито
Ноги в хрюка послизнулись –
І він впав в корито.

СЛАВА БОГУ

*У маленьких людей
великі потреби:
мало землі їм –
подай небо!*

*Володимир Базилевський
Слава Богу, що корови не літають.
З фольклору*

Слава Богу, що на небо
Не пронюхали ще лаз
Товстопузі ці амеби,
Бо лайном залили б нас.

МУРОЛЮБ

Тільки в пір'я вбився –
Вже відгородився
Кабінетів мурами,
Охоронців стінами,
Блазнями й хапугами,
Дурнями і пільгами...
У цієї птиці
Із гніздом в столиці
Шпарочка, до речі,
Є лише для втечі.

ЩОДО СЛІДУ

Багато хто із авторів
Залишив слід в літературі,
А хтось його лишить зумів,
Ба, тільки на клавіатурі.

ЯЗИКАТИЙ СИН

Як солдат, доповіла
Матері Ганнуся:
– Гриць хвалився наш, що з хліва
Вчора звідануся!

Мати вибігла у двір,
Упіймала сина
І лупцює:
– З яких пір
Ти така дитина?!

Не язик, а помело!
Твій татусь годину
Запевняв усе село,
Що купив драбину!

НЕПОВТОРНА МИТЬ

– Я люблю тебе до сліз! –
Свято роблячи дружині,
Сповідавсь один соліст
Напівголій цибуліні...

ОСТАННІЙ ЗАПОВІТ

Зайвий раз не ворушити:
Я – помитий, вдягся в чисте.
Лиш прошу широколисте
Деревце слізьми підлити.

ПАТРІОТ

З патріотів патріот:
Обкрада лиш свій народ.

НАГОРОДА

На урочистій нараді
Правоохоронців
Генерал при всім параді
Вихваляє хлопців:

– В цьому році ваш райвідділ
Працював завзято –
Наловили ви у сіті
Гадини багато!

Тож вам дякую не тільки
На словах, щоб знали:
Ми новий спецрозподільник
Для вас збудували!

СЕКРЕТ ТАКТИКИ

Це виборчої тактики секрет:
Слід спершу люд уміло обманути,
А потім на усе життя здобути
На пільги право та імунітет!

ТХІР ПЕРЕКОНАНІЙ

Як довірена особа, Тхір щодня
Курочок жирненьких запевня:
– Тільки непосидлива Куниця
Зможе вам як лідер прислужиться!

КІВАЛОВЕЦЬ

Їсть подачку і радіє,
Мукає коровою,
Що своєю вже не вміє
Розмовляти мовою...

ПРОБЛЕМ НЕМАЄ

– Чи дотримуєшся ти,
Мій земляче, посту? –
Колупнув Петра Мартин
Після свого тосту.

А Петро жує тарань –
Чарку заїдає
Й розлива ріку зізнань:
– Тут проблем немає.

Не вживаю ні жирів,
Ні ковбас, ні курки,
Ні сирів, ні баликів,
Ні яєць, ні тюльки,

Ні сметани, ні грушок,
Ні млинців, ні каші,
Ні борщу, ні галушок,
Ані навіть кваші...

На Петра зиркнув Мартин
Із-під брів, як брили:
– За рахунок чого ж ти
Зберігаєш сили?

І пустив Петро сльозу
Зовсім безневинну:
– Для бадьорості гризу
Перед сном дружину...

НОВІ ГОСПОДАРИ

Прийшли лишень –
І навели порядок:
З людських кишень
Все вимели. До латок.

ПРИГЛЯНЬМОСЯ

Якщо уважно глянуть на невдах,
То криза – не в суспільстві, а в низах.

ПЕРЕМІНИ

Так, рейдерів немає в нас давно –
Є тільки ті, в яких чуже майно.

ВІЗИТЕР

Заклика до об'єднання
І лякає Богом,
Що настане покарання:
Військо – вже за рогом.

ХТО Є ХТО

Під митрою – роги,
Під рясою – хвіст.
А вглянутись трохи –
Кремлівський есбіст.

ВИХІД ІЗ СИТУАЦІЇ

Традиція стара й сумна стократно:
Обкакалася влада в котрий раз...
Причина? Об'їдається. Тож варто
Вручать їй не мандат, а унітаз.

ПОНАД МІРУ

Чесне понад міру –
Зайд створіння враже.
– Втратили ми віру
І покару, – каже.

ПРОВЧАЛЬНЕ

Від тих,
Хто поруч,
Під дих –
На, покруч!

ПРЕДСТАВНИК

Квадратні плечі, пика, звісно, кругла,
Очиська – еліпсом, трикутником – жуйник,
Ніс – пірамідою, трапецією – вуха...
Це точних неуків яскравий представник!

ПРИНАЛЕЖНИКИ

Лиш тим вони належать до еліти,
Що вміють у президіях сидіти.

ЩОДО СИЛ

Затрусила Землю сила
Божа ачи сила зла?
Знайте: Божа – розбудила,
А нечиста – в гріб звела.

ЩОДО ВІРИ

Обхитровані хитровірством.

*Євген Пашковський
про українських виборців*

Вірять в Бога – мудреці,
В хитрість – вічні дурники,
А тим часом гаманці
Набивають шкурники...

ЩОДО НОКАУТУ

*У двобої з кубинським претендентом
на чемпіонський титул Солісом
український боксер Віталій Кличко
тріумфував уже на перших хвиликах.*

Факт

З квитками дорогими у руках
Тонула зала у гірких сльозах –
Її послав Кличко мізинцем
В нокаут разом із кубинцем.

ЦІННІ ШТАНИ

Не модні, а ціна – емалі! Звідки різки?
Таж захищають же сідниченьку від різки!

ПРО ПРОРОКА

Звали б коком – не пророком
Пустомелю з пустомель,
Якби з суші скоком-боком
Перебравсь на корабель.

ПОКІЛЬ

*А в нас все закликають народ
встати з колін. З такої позиції
на старт не вийдеш.*

Ліна Костенко

Покіль Україна
Стоїть на колінах,
Вони до корита
Повзуть, моя Ліно!..

ПРО ВОКАЛИ

Ех, які були вокали!
Та забрали їх бокали...

ПРО ПЛАСТИЛІН

Булатом звався він,
Звичайний пластилін...

ПРО ФЕЙ

Рідко яка фея
Скаже: «Яке «фе» я!».

НЕПОВТОРНЕ

Соло неповторне:
Діє, як снотворне!

МАГ

Універмаг,
У нім же маг
Господарює:
Рукою – мах
По кісточках! –
Та й обрахує.

В ПОШУКАХ ІСТИНИ

Сперечались Етикетка й Сигаретка,
Хто з них більша й віртуозніша кокетка...

ДИВИНА

Не міністр – зоологічна дивина:
Меланхолік, а так швидко засина!

НАРОДНІ ОБДЕРАНЦІ

Із позицій актуальності,
Вже поміняти резонно
Їм зону відповідальності
На просто «зону».

ДАРЕМНИЙ СТРАХ

*Поети живуть на околицях,
У центрах – князьки та міністри,
Що вчасно їдять і голяться,
І можуть поета з'їсти.*

Михайло Левицький

У центрах живуть і голяться,
Проте ці князьки та міністри
Не люблять бувати на околицях –
Їх може народ тут з'їсти!

НАБУТОК «ЗІРКИ»

Записала перший диск,
На яким – останній писк.

ЩОДО ЧУДЕС

*Раніше у священиків,
які у вільний від служби час любили
грати у футбол, відбирали парафії.
Нині отці та батюшки почали
вихвалитися своїми спортивними
захопленнями і закликають
мирян під супровід пісні
«Чтоби тело і душа білі молоді...»
брати з них приклад.*

Не видумка

Ех, краса та чудеса:
Батюшка з м'ячем гаса!
А з трибун – молитва Богу:
– Дай нам вирвать перемогу!..

Там собі щось почерпне,
Ну а там – для діда...
Спонукав знанням мене
Жити по сусідах.

ПОЕТИЧНИЙ РІЗНОБІЙ

Оригінальні, свіжі рими –
В застільних тостах, балачках...
А щодо збіркових, він з ними –
В літературних жебраках!

ДИФЕРЕНЦІЙОВАНИЙ ПІДХІД

Поки від колег чув дифірамби,
Кликав їх чи не щодня на краби.
А пустили славу під укіс –
Крабові їм палички підніс.

ЩЕДРИЙ КОРОЛЬ

В день іменин когорту блазнів
Король сам пригощав у лазні.
Дав пити, їсти вперше на віку,
А потім покупав у кип'ятку.

ЩОДО ПЕРЕСЕЛЕННЯ

*Зі вступом України в Митний союз
Росія хотіла б переселити
в Сибір 7 мільйонів українців
як протизвагу китайцям,
що наступають на цей край.*

З Інтернет-повідомлень

Манили у Сибір не раз нас батогом,
Аби на перегній переробити.
А нині пряника пече кремлівський гном,
Щоб з нас стіну москальську спорудити.

ЩОДО РІЗКОГО ПОТЕПЛІННЯ

Замети зникли – народилось море...
Яке ж це горе! О яке ж це горе!
В снігах стояла техніка. І все.
Тепер вода кудись її несе...

ЩОДО ВОЛІ

Зайнятим на волі був щодня,
Непідступним був, як вир у річці.
Вільним став, сумирним, як ягня,
Опинившись у тюремній клітці.

ЩОДО ПРОДУКТИВНОСТІ

На відміну від курки та гуски
(Знають люди чужі і рідня),
На роботі і в пору відпустки
Опанаса скубуть, глянь, щодня!

ЩОДО ШВИДКОСТІ

На престижній іномарці
Поспішав «мажор» на танці.
Взяв такий розгін джигіт,
Що потрапив на той світ.

ЩОДО СИЛИ

Величавсь Підйомним Краном
Депутат, а не Іваном,
Бо ізрання до смеркання
Піднімав дурні питання.

ЩОДО СКОРОЧЕННЯ

Урядовий автопарк
Скоротився. Та ще б пак!
На підсудних лаву сміло
П'ять міністрів пересіло!

ЩОДО ЯЗИКА

Зовнішність не скаже
Про Карпа нічого,
А язик – то майже
Паспорт пня гнучкого.

ЩОДО ОДНІЄЇ КРАЛІ

Ця краля – непорочна і свята,
Коли у неї зімкнені уста.
Коли ж відкриє на секунду рота –
Дружина чи сестра самого чорта!

ЩОДО БІЙЦІВ

*На виборах-2012 в Україні
ЦВК зареєструвала майже
6 тисяч претендентів
на парламентські мандати*

Факт

Поправивши шапки і портупеї,
Шикуються, штовхаючись плечима
Й Україну поїдаючи очима,
Бійці за... власні пільги й привілеї.

ЩОДО РАДІАЦІЇ

Страх згаса в чорнобильській траві,
Дощ надій вмива руду плантацію...
Та услід мутанти грошові
Сіють яничарства радіацію.

ЩОДО МУЖІВ

Мужі великі, що були колись
В Русі-Україні, геть перевелись.
Натомість них без волі і кебети
На троні владному – живі предмети.

ЩОДО МІСЦЯ КЛАСИКИ

Люблять класику тут звично,
Лиш приходьте вчасно:
Скрутять голову класично,
Ще й обчистять класно!

ЩОДО ЖУРИ

Повіває вітерець,
Трусить груші в діжу...
А це знак: журі кінець –
Має ледар їжу.

ЩОДО МОЖЛИВОСТІ

Був би він Сковорода:
І не має хати,
І в дорозі пропада...
Та, бач, дурнуватий.

ЩОДО СПРАВЕДЛИВОСТІ

Прадавня справедливості печать:
Про мертвих кажуть добре чи мовчать.
А як же із живими бути, сину,
Що тягнуть рідне слово в домовину?

ЩОДО НОВОЇ ДОБИ

Царів доба – на дні віків.
Сплива нова – доба царків.

ЩОДО ВОЛІ

Сказали «ні!» неволі і ганьбі –
Та й мовчки споглядаємо собі,
Як хитра нечисть з виглядом жалю
На шию нам знов накида петлю...

ЩОДО СОЛІСТА

Безголосий, та співа
Те, що вказує Москва.
А в її репертуарі –
Задушивних ящик арій!

ЩОДО СИМВОЛІКИ

Із білборда зникла морда
Горе-кандидата –
Переміг у перегонах
І тепер він – влада.

А натомість символічна
На щиті картина:
Душить лапа чоловіча
Сік із апельсина...

ЩОДО ПОПУЛЯРНОСТІ

У Всесвітній павутині
Знайдеш його вірші.
А у пам'яті? Й донині
Від них вільні ніші.

ЩОДО СИЛИ СЛОВА

Цього автора казки
Розраховані таки
На дитячу вмору
В будь-якенну пору!

ПРИХОВАНА СИЛА

*Підвищення ціни на газ для населення
спровокує масове збідніння не тільки
людей малозабезпечених, але
звичайних українських трудівників.*

З профспілкових заяв

Якщо є люди малозабезпечені
Й звичайні серед них трудівники,
Ці твердження абияк свіжоспечені
Піднімуть наш народ... на сміх таки!

МАКСИМАЛІСТ

Максималіст Онисько Лох:
Вважає, що він – цар і Бог.

ОЛЕКСА ТА ЙОГО КОЛЕСА

Після сутички з жоною
Молодою і скупою
Поміняв бідак Олекса
Власні ноги на колеса.
Полюбив їзду швидку
В інвалідному візку.

ЩОДО СИЛИ

Ці ліки, рекламований товар,
Є силюньки подвійної удар:
Вони, як липку, обдирають
І відправляють всіх до раю!

СПІВУЧИЙ ТИП

Улюблену пісню виводить цей жлоб:
«Пролізти у владу, а там – хоч потоп...».

НЕВТОМНИЙ ТИП

До виборів деньочків усе менше,
А він все більше бреше й бреше...

ЩОДО СУЧАСНОГО ПРОРОКА

Примірявши німб – не терновий вінок,
Жирує сучасний і платний пророк...

УВІЧНЕНИЙ ТИП

Його діяння вічністю підперті:
Паршивця проклинають і по смерті...

ЩОДО СТІН

Кабінетні чують стіни:
– Нам потрібні переміни!
Дачні чують дещо інше:
– Красти треба нам сміліше!

ЩОДО КРАВАТКИ

Мусить ходити на роботу щодня
В дуже широкій краватці Матня.
Ні, це не мода, не фірми вимога –
В ній заховати подачку є змога.

ТРАДИЦІЇ

Від світання до смеркання –
Обіцяння, обіцяння...
Від смеркання до світання –
Все гуляння та гуляння...

ЩОДО ПЛАЧІВ

*... в нас дуже тихі революції
і дуже голосні плачі.*

Наталка Поклад

Приймемо чіткі резолюції –
Та й плачемо по революції...

ЩОДО ОСОБИСТОСТІ

Тільки і Тимошки,
Що на спині зморшки..

ЩОДО ГОСТРОГО РОЗУМУ

*Бути гострим розумом тупої держави –
Комуś цей врок видається щастям.*

Володимир Цибулько

Біда, як гострий розум – тільки врок...

Якби він був од Бога, був би толк.

ЩОДО МОВЧАННЯ

...глухонімий народ

Мовчить, немов набрав монет у рот.

Дмитро Кремінь

Мовчав народ, набравши в рот води,

Землі напхавши катівця рукою,

Ковтнувши рятівної лободи...

І знов мовчить мовчанкою гіркою.

Чого ж набрав у рот – ніхто не зна,

Та тільки не монет! Клянусь судьбою!

Бо той, хто не вмовкає іздавна,

Забрав би їх разом із головою.

ЩОДО КЕРІВНИКА

Із крісла вимели за те керівника,

Що без мітли тримав у штаті двірника.

ЩОДО ГОНОРУ

Поглянь, гонориться,

Бо – владна сідниця!

ЩОДО ДУРНИХ І БІДНИХ

Бідне, бо дурне, а дурне, бо бідне.

Народна приказка

Не гнівайсь, мудрий мій народе,

За це повчання епатажне,

Та на сьогодні більш природне:

Багате бидло, бо продажне!

ЩОДО ФУТСЕЗОНУ

Ахметов Суркісу втер носа
Руками Мірча. От заноза!

ЩОДО ЛИЗУНІВ

*Стережись того, хто лиже,
Бо він тебе схрумка.*

Павло Глазовий

Сміхотворця видатного
Досить слухна думка,
Та лизун хоча б одного
Лизолюба схрумкав.

КРИЛАТИЙ НАВЧИТЕЛЬ

Хильнувши (це закон в Мирона)
Й сім'ю довівши до плачу,
Озвучив свій політ з балкона:
– Я вас порядності навчу!

ЩОДО ПОРІВНЯННЯ

Сатирика порівнюють із вовком,
Мовляв, він санітаром служить теж.
А я додав би ще таку примовку:
«Поміж вовків лакеїв не знайдеш».

ЩОДО ЛІСКА

*Лісок – це дрова і гриби,
А ще – горілка і баби.*

Василь Кравчук

У кожнім жарті – доля правди,
І це підтвердить навіть лось.
Хтось йде в лісок чогось набрати,
А хтось набратися чогось.

ЩОДО РУХУ

Щоб не замерзнути на вулиці, шановні,
Побільше рухайтесь, худі ви ачи повні.
Якщо ж в квартирі задубіть нема бажання,
Теж рухайтесь. В бік ЖЕКу. Без вагання.

ЩОДО СМІХУ

*У Росії вважають українську мову
смішною для російського вуха.*

З Інтернет-повідомлень

Ти поглянь, яка макуха:
Замість клепки – одні вуха!

Із циклу
«ЯКБИ Я БУВ (БУЛА) НАРОДНИМ ДЕПУТАТОМ»

ВОВК

Шануючи Бетховена і Ліста,
Загриз би хоч одного «піаніста».

СЛОН

Наступив би без вагань на вухо
Тому, в кого із сумлінням глухо.

ЇЖАК

Підставляв би спину тим сідницям,
Що належать безпробудним Грицям.

БАРАН

Бився б лобом із лобами тими,
Котрі є порожніми й твердими.

ПІВЕНЬ

Поклював би тим особам руки,
Що беруть підлоту на поруки.

ВОРОНА

Капала б на тім'я знову й знову
Тим, хто рідну забуває мову.

КІНЬ

Прикладав би до лобів копито,
Що обскакують закони норовито.

ОСА

Запускала б в язики ті жало,
Котрі люблять з рідного лиш сало.

КОРОВА

Лизала б місце, на якому кепка,
Аби у дурня виростала клепка!

ЗАЄЦЬ

Гасав би так поміж робочими місцями,
Щоб кнопкодави не доходили до тям!

ЗМІЯ

Укусила б не одного гада,
За яким стоїть злодюг бригада!

ПАПУГА

Повторила б сто разів – не менше:
– Знов хриstopродавець файно бреше!

ВЕРБЛЮД

Заплював би очі тим паршивим,
Котрі бачать шлях лиш до наживи!

КОМАР

Ох, попив би з тих персон кровиці,
Що чужій підтакують столиці!

СВИНЯ

До трибуни шлях би перерила
Дядечкам, в яких пушисті рила!

КРІТ

Затягнув би у нору навіки
Зайд, що віри висушили ріки!

СОЛОВЕЙКО

Заспівав би так, як мати вчила,
Щоби заздрість лохів задушила!

КУРКА

Несла б яйця ядролиці
Задля зброї для сміливців!

ЧЕРЕПАХА

Записалася б до тих простих персон,
Що підносять пустомелям мікрофон.

РАК

Защипав би, добре знаю,
Тих, чия хатина скраю.

ВІСЛЮК

Фальсифікаторів закону
Я вивіз би з парламенту на зону.

ВЕДМІДЬ

Крахобори-грошолопи
Мали б шанс потрапити в лапи.

КЕНГУРУ

Тих, дурна у кого сила,
Я б у сумочці носила.

КРОКОДИЛ

Не проковтнув би жодної брехні –
Творці її смакують більш мені.

КОМАР-ВЕЛЕТЕНЬ

Записали до велетнів клубу,
Подивившись на нього крізь лупу.

ГЕДЗЬ-МАСТАК

Яка роботонька тонка!
Одним укусом
Зірватись змусив
Із ланцюга бика!

ЩОДО ІДИЛІЇ

Яка ідилія! Бо спільне в них коріння:
Він – жовчний, а у неї – чорне піднебіння.

ЩОДО ВЛАДНИХ ГІЛОК

Взаємне розуміння рушить гори
І спільну проклада до статків путь.
Одні крадуть з державної комори,
А інші із приватної гребуть.

КАЗКА З КАЗОК

Плітки брехні дають дорогу
І навпаки.
Ось так і йдуть собі у ногу
У прірваки...

ФІРМОВИЙ ЗНАК

Заявив Кобилі Рак:
– Задній хід – фірмовий знак!..
І тепер Кобила теж
Ходить задом на манеж.

ОБРАЗА

Образилась Папуга:
– Плагіат!
Мое «гав-гав!» повторює Пірат!

ВІЧНЕ ПИТАННЯ

Чи поборе
Біду горе?

НЕ КАЗКА

Це не казка й не омана,
А судьба Івасика:
Виріс він із графомана
В графомана-класика!

АНТИГАСЛА В РИМУ

Якщо навчились мовоньку кривляти –
В реклемне йдїть агентство працювати!

Читаймо і слухаймо завжди реклами –
І словоблудами будемо з вами!

В журі відправте бугаїв –
Вони оцінять слов'їв!

Вклад внесімо у прогрес:
Напишім інструкцію,
Як підняти до небес
Ціни на продукцію!

Якщо ти любиш сухарі,
Бери відкрито хабарі!

Хто на овочі і фрукти
Грошей не жалкує,
Той спокійним може бути:
Спекулянт жирує!

БАГАТИЙ ЗЛИДЕНЬ

Лікті з розпачу гризе,
Жах напав на нього:
Від держави взяв усе,
Від життя – нічого.

ЩОДО МУК

Попри значний контраст,
 Всяк має муку:
 Людина топче ряст,
 А півень – курку...

ЩОДО ПІСЕНЬ

Ну й композиторський же дар!
 Пісні наповнення такого,
 Що збагатить репертуар
 Соліста можуть і німого.

ЩОДО КОНСТИТУЦІЇ

*Конституція мила
 Всіх панів розгромила.*

Радянська приповідка

Живем в державі незалежній,
 Де Конституція нова,
 У нас – обов'язки безмежні,
 У них – права.

НЕ ДО ДІТЕЙ

*За оцінкою Головного управління
 статистики Рівненщини,
 народжуваність в області падає.*

(З інформповідомлень)

Ще донедавна тішились найбільш поліщуки:
 – У наших сім'ях – все нові і донечки, й синки!..
 Сьогодні ж не до цього. Й головна з причин –
 Жінки й чоловіки заюшились в бурштин!

БЕЗПОМІЧНИЙ ДОЯР

Жарт

Весняниться. Березові гайки.
 Красуні переповнилися соком.
 Напій цілющий в тебе ось під боком.
 Напився б. Але де ж в красунь дійки?

БЕЗРОБІТНИЙ КРИТИК

Як отримає наряд,
Вихваляє все підряд.

ДВА ЖИТТЯ

Існує, мій брате
(Чи ж винен тут Бог?)
Життя для багатих
І для багатьох.

САТИРИЧНА ВІДСЕБЕНЬКА

Я дякую великій фразі:
«Кого ви мали на увазі?».

ОСЬ ЧОМУ

Жарт

Здогадується і вівця,
Чому чоловіки
Доводять справу до кінця,
Та тільки не жінки...
Для некмітливих од вівці:
Бо сильна стать багата на кінці.

ПІСЛЯТРАНЛЯЦІЙНЕ

Може, справа це зовсім приватна,
Та дозвольте спитать:
Ну коли ж то довічнопривладна
Упокоїться рать?

ВІЧНА ЗАГАДКА

Кохання – в Олі та Валери,
Любов – у Насті та Миколи.
Яка з цих пар – пенсіонери,
А котра швендяє до школи?
Не відгадаєте ніколи.

ЗГІДНО ЗІ СТАТУСОМ*(Переснів)*

...Бо я з панського роду,
 П'ю горілочку, як воду.

Народна пісня

П'є горілочку, як воду,
 Бо директор спиртзаводу...

ЗАЛИШЕНЦІ

*Автор роману «Чорний Ворон»
 («Залишенець») Василь Шкляр
 відмовився отримувати
 Шевченківську премію на знак
 протесту проти перебування
 Д.Табачника на посаді міністра.*

З повідомлень ЗМІ

Приблуди чужинські все множаться ниці,
 Залишенців справжніх – уже одиниці,
 Одне й вони на здають анітрохи
 Позицій чеснот непростой епохи.

ПРОБЛЕМА З ТИСКОМ

– У Петра – проблема з тиском.
 Сам зізнався, між іншим:
 «Руку я тобі, Ониську,
 Не потисну більше».

СЕКРЕТ УСПІХУ

– Вам – за сто, а ви, дивися,
 Так прекрасно збереглися!
 – Бо моя квартира власна –
 Морозилка першокласна!

ЩОДО ЕЛЬДОРАДО¹

Вигнали із храму крамарів²
 Й сотворили Ельдорадо прямо:
 Гурт у храм антихристів забрів,
 Християни ж моляться під храмом...

¹ З іспанської – країна казкових чудес.

² Цей вислів означає – навели лад.

З'ЯСУВАЛОСЯ

*Удав укусив порнозірку за груди
і помер, отруївшись селіконом.*

З Інтернет-повідомлень

Геть усі відкинув спірки
Скромний селіконець,
Хто насправді в порнозірки
Янгол-охоронець.

ГОВОРИ, ПОЕТ!

*Якщо народу не потрібна мова,
замовкни й ти, або умри, поет!..*

*Місце поета – в пеклі,
ну – і в раю небесному.*

Володимир Базилевський

Навіть з мовою тет-а-тет
Говори та живи, поет,
А в небесний ніколи рай
Чи у пекло не поспішай!
Я тебе іще чую от.
Ну а двоє – це вже народ.

ЩОДО КОНЕЙ ТА ОСЛІВ

*...А в Україні більшає ослів
І скоро й зовсім виведуться коні.*

Борис Олійник

Де поділись наші коні?
Орють-сіють в закордонні.
Де взялися в нас осли?
З далечіні завезли.
А навіщо? Задля паші?
Щоб возити ними транші.

ЩАСТЯ САТИРИКА

Жорстока пава, мстива сатана.
Сатирику давно б не здобрувати,
Адже із неї любить кепкувати.
Рятує те, що букв не зна вона.

СКРИНЬКА ПАНДОРИ

Розпуста, жахи і брехня...
І так щодня, і так щодня
Вилазить нечисть все нова
І юну душу обвива.
А на сторожі цього дива –
Реклама, звабниця спесива.

НАЙЖИВУЧІША ТРАДИЦІЯ

Народні традиції, ні, не вмирають,
Та найживучіша, мабуть, одна:
Все Бога вкраїнці на трон обирають,
А возсідає на нім Сатана.

ЗАПОВІДЬ ПРЕДКІВ

Обдаруй колядників
Статками зі столу –
І Господь нашле дарів
В хату і стодолу.

Обдаруй колядників
Тим, що творять руки,
І відчують дух віків
Діти та онуки.

Обдаруй колядників
Всім, що тільки можеш,
І у серці буде спів,
Буде слово Боже.

Обдаруй колядників,
Але не грошима,
Бо голодних лайдаків
Вгледити під дверима.

Із циклу «НАШЕ КІНО»

ПРИВІД ДЛЯ РАДОСТІ

Хоч лямку ледь тягне
Кіно вітчизняне,
Проте не вмира.
Ура! Ура! Ура!

НА ЗНІМАЛЬНОМУ МАЙДАНЧИКУ

Режисер сказав: – Мотор!
Й під капот поліз актор...

ПРОЦЕС ПІШОВ

Зникли в селах кінозали,
Їх не вкрави НЛЮ –
На хати кіно пішло,
Зали – на будматер'яли.

КОМЕДІЯ

Комедія – та й годі,
Актори наші славні:
У вас не ролі в моді,
А ролики рекламні!

ОСТАННЯ ОПОРА

Ще студії, попри фінжах,
Тримаються на сторожах.

ПРИ СПРАВІ

Голівудських стрічок марш,
Та зате переклад наш!

ЖЛОБИ

Їм все одно, чие кіно,
Лиш не про них було б воно.

ПО МІНІМУМУ

За роль боролись головну
Колись актори, звично,
А в наші дні ведуть війну
За роль епізодичну...

Є

Знають леді, знають сери
І поважні пані:
Є в країні режисери –
Чаклуни екранів.

А натомість режисери
Довести спроможні:
Є в нас леді, пані й сери –
Гробарі кіношні.

ПРАВИЛО

На роботи і художні,
І документальні
Виділяються в нас гроші
Куцогеніальні!

МАЄ РАЦІЮ

Має рацію
Критик М.:
– Анімацію
Пом'янем!

ВИХІД ІЗ ГЛУХОГО КУТА

Короткометражні
Склеїмо стрічки –
І повнометражні
Матимем-таки!

ЄДИНА ВТІХА

Секс і стрілянина –
Ось і вся картина.
Серце те втіша,
Що вона – чужа.

ЯКИЙСЬ ТА РУХ

Кінофестивалі
Від нас далі й далі...

КІНОПРАКТИКА

Шоу кулінарне
Не мине намарне.
Там актори наші
Вчилися різні каші
Звечора до рання
Їсти без кривляння.

МНОГІЇ ЛІТА

Рідна благає кіноеліта:
– Премії «Оскар» – многії літа!
Адже українські кінофінанси,
Мабуть, не скоро допіють романси.

КОЛООБІГ

Віддав засіданням всі сили,
За що сердегу й посадили.

ЗАМОВЛЕНИЙ ПЕРЕРОБНИК

Глянь, як майстерно Ілля-тамада
Хрін і гірчицю у рот закида!
І викидає назад в ту ж хвилину
Ще віртуозніше лайку і слину!

КРИЗОВЕ

Пішли на ринок лавреати
Лавровим листям торгувати...

СХІДНОВЕКТОРНИКИ

Пощо Тарас для цього війська!
У них отамани – два друга:
Владімір той, що із Сибірська,
І той, що із Санкт-Петербурга.

АНОТАЦІЯ

У поета Гребя –
Вірші сльозогінні,
Тож читать їх треба
В душовій кабіні.

ВІДОМА ТОМА

Скоромовка

Отримала Тома
Диплом агронома.
З тих пір Тома вдома
Пильнує диплома.

ТВОРЧА ПОТРЕБА

Перескочив із акторів
Яків у писаки,
Бо не міг читати твори
Вже без паперяки.

МУДРИЙ ГРАФОМАН

Штурмувать намірився Парнас,
Та порив той досить швидко згас.
«Завдяки труду моїм, – жахнувся Гліб, –
Пародисти будуть мати хліб?!».

МАЛЕНЬКІ МІНУСИ

Блищать обличчя і костюм,
Взуття і боки ноутбука...
Лиш совість тьмяна, темний ум
Та ще душа – як пір'я крука.

ЖИТТЄВИЙ НАБУТОК

Відсебенько-Досебенько
Має прізвисько Омелько.
На підкорення вершини
Всі його пішли потуги:
Відгрібав свої провини,
Пригрібав чужі заслуги.

VIP-ТАКСІ

Під засніжений горбок
Тягне санки бабця,
На яких – живий мішок
У пальті і шапці.

Тут дашник, як відьмак,
Виліз із барлоги:
– Що, старий набрався так,
Що не носять ноги?

Бабця крекче: – Ну й дундук...
Бачиш, яка хуга?
Це таксі найняв онук
Для міністра-друга!

СПОГЛЯДАЛЬНЕ

Бряжчать шибки од вітровію,
Ні світла в хаті, ні тепла...
Та я від щастя шаленію:
Мені ще не дали житла!

НОСТАЛЬГІЧНЕ

– Ранковий сон – яка краса! –
Від рідних чую правду шири,
Коли вертаюсь у квартиру
Після вигулювання пса.

ЗАПИТАННЯ ПО СУТІ

Пішохідний перехід.
Світло вмить зелене
Засвітилося, а вслід
Чується натхненне:

– Переходити проспект
Можна, громадяни!
Рушив натовп уперед,
А тут голос п'яний:

– Я-й-як н-нещ-щасний ч-ч-чолвік,
Х-хочу з-за-п-питати:
А ч-чи м-можна н-на той б-бік
Щ-ще й п-п-переп-пповзати?!

ЖІНОЧА РАДІСТЬ

Дракон Змії дає дорогу.
Грицько зітхає: – Слава Богу...
А жінка? Жінка – на коні:
– Давно не бачила рідні!

НАБРАВСЯ ДОСВІДУ

Чечетов іде в Європарламент.

З Інтернет-повідомлень

Відмахав своєю руками
На помості Ради,
А тепер в Європарламент
Мчить диригувати.

Хай рушає – буде менше
Блазнів поміж нами.
І, можливо, там уперше
Замаха ногами.

ДЕБАТУВАЛЬНИКИ

Ще талант в них не зачах
Перти плуга... на плечах.

КАЖУТЬ

Стільки замахів було
На Каністру Федю!
Слава Богу, пронесло –
Вмер своєю смертю.

Щоби шанси відібрати
В кілерів і нині,
Буде, кажуть, Федя спати
В бронедомовині.

ЧИ ПРОСНЕТЬСЯ?

Українці всього світу
Захищають мову –
Чортом приспану еліту
Будять знов і знову.

Чи ж проснеться? Мо', проснеться
Задля волі й долі,
Як горнутиме до серця
Не медалі – болі.

ВІДСЕБЕНЬКИ

Я, Микита, всупереч сусіду
Цілу нічку слухаю сюїту.
Хай сусід до класики звика,
Як я звик уже до хропака.

Ні вхідні, ані балконні
Двері я не зачиняю –
Жодні запахи кухонні
Від сусідів не ховаю!

На ідею я набрів:
Щоб позбутись комарів,
Треба їх не гнати з хати,
А на тещу нацькувати!

Для підлеглих вихідні –
То щасливі дуже дні:
Вказівки дурні свої
Адресую я сім'ї...

Маю ленінську основу,
Бо колі совсем бил мал,
Слушал я не коліскову,
А «Інтернаціонал»!

Руїну подолали
Ми швидко й залюбки,
Бо якісні придбали
Собі VIP-літаки!

Такі шалені потяги
До свіжих в нас ідей,
Що створюємо протяги
Для рядових людей.

Я – бувала людина
(І, мабуть, не єдина):
Десять партій пройшов
І пройду десять знов.

Облишив спорт – в політику подався.
І лиш тому, що із газет дізнався:
Там можна спати на очах в народу
Та мати ще за це винагороду.

У народ іти зібрався,
Щоб дізнатись, хто є хто,
Та, подумавши, подався
На броньованім авто...

Я – за статус найвищий російській,
Бо волю (це рух до узвиш),
Щоб у Києві кадри кремлівські
Розмовляли державною лиш!

Чорним ходом заходив у владу
І тікав од людей ним не раз,
Ну а тим, котрий є для параду,
Мене вивів під руки спецназ!

Описував натхненно красєвиди,
Але було це, друзі, так давно...
Сьогодні інші на мистецтво види:
Описую я боржників майно...

Ох як нелегко бути бардом!
Тут тільки ти, гітара й текст –
І сам-на-сам стоїш з театром
Переобладнаним під трест...

У мене, людоньки, у Гриня
Не жінка – справжня берегиня!
Як провинюсь, вона мене
На берег спатоньки жене...

Другий тиждень слухать мушу
Я попсу, скрививши душу,
Бо, рушаючи на море,
Не сусід, а ціле горе,
Бач, забув, як те хлопча,
Вимкнути програвача...

ПРОЙДИСВІТ №1

Цей кандидат – мені як брат:
У нього виборча програма –
Така, як в мене, де ні грама
Реальних планів, ані дат.

ПРОЙДИСВІТ №2

Чудовий був би депутат
Із мене, бо моя програма –
Це справ широка панорама,
Що відкривається з-за ґрат.

ПРОЙДИСВІТ №3

Пройти у владу дайте шанс –
І я плече своє підставлю,
Я тих проблеми миттю сплавлю,
Хто полюбляє дерібанс.

ПРОЙДИСВІТ №4

Нема пророка в ріднім царстві?
Облиште цю свою біду!
Я запевняв, що будем в рабстві,
І в рабство вас уже веду!

ПРОЙДИСВІТ №5

Сумніватися не варто,
Я – командний представник.
Я команду й дурнувату
(Зазвичай, за певну плату)
Вмить виконувати звик.

ПРОЙДИСВІТ №6

Якби довірили мені
Держбанків добру жменю,
Із них за два, повірте, дні
Зробив би дійну меню!

ПРОЙДИСВІТ №7

Волає, скиглить опозиція щодня,
Що влада рідне слово у кошару заганя.
Я мушу спростувати думку опозиції:
Ми лиш вкладаємо в кошару інвестиції.

ПРОЙДИСВІТ №8

Я пам'ятаю про народ.
Якщо цих слів замало,
Загляньте просто у мій рот:
В нім – українське сало.

ПРОЙДИСВІТ №9

Володію язиком,
Можу розмовляти
Рідною зі словником.
Та де його взяти?

ПРОЙДИСВІТ №10

Звичаї й традиції
Рідного народу
Піддам екстрадиції
Через їхню шкоду.

Чи ж лягать у гроб мені?
І хіба резонно
Жити на зароблені
Голим Робінзоном?

ПРОЙДИСВІТ №11

Пенсії й зарплати
Будем піднімати,
Як позичать гроші
Нам на кран хороший.

ПРОЙДИСВІТ №12

Громадянські я права
Кожного відстою,
Хто в могилі спочива
Після стріч зі мною.

ПРОЙДИСВІТ №13

Слово, людоньки, даю:
Сяду на посаду –
Не згублю я честь свою,
А віддам за плату!

ПРОЙДИСВІТ №14

Поміняв партсписок свій
На мажоритарку,
Бо нанюхав я у ній
До корита шпарку!

ПРОЙДИСВІТ №15

Можливостям людським немає меж.
Беріть із мене приклад без вагання!
Якщо раніш брехав одне і те ж,
То нині у брехні – багатограння!

ПРОЙДИСВІТ №16

І місцеві, й світові
Я новини знаю.
А новин цих тільки дві:
«Крав» і «Докрадаю».

ХТО І ЯК ПРОКИДАЄТЬСЯ

ЛІРИК

– О, сонечко сплигло! Спасибі, любе!
Пробач, подушко, ліжечко, пробач,
Що полишаю вас, бо радість хлюпа
Нових побачень і нових удач!

ДРАМАТУРГ

– О, ранок! Слава Богу, що проснувся...
Спав на пружинах...Хочеться борщу...
А де моє ярмо – моя Ганнуса?
Ось кави вип'ю, а тоді провчу...

САТИРИК

Яке нахабне! Спать саме не хоче,
А будить інших в будні й вихідні...
І чом йому, подушко, пір'ям очі
Не заліпила, як-ось рот мені?

АКТОР

– Не підганяй по-режисерськи, друже!
Я, сонце, вивчив роль твою давно.
І ти, подушко, не хизуйся дуже –
Залазь в портфель і підемо в кіно!

ТАНЦІВНИК

– Ач, заграло як промінням!
Ну, не сонце, а кларнет!
Лопло в мене вже терпіння –
Потанцюю в туалет...

ЛЮЗІОНІСТ

– Здрастуй, диво у перуці!
Зараз щоки я надму,
Щоб здалось моїй подушці,
Ніби я розвіяв тьму.

ДИРИГЕНТ

– О, ви, сонечко, на місці?
Ай момент! З прийдешнім днем!
Хропану разів ще двісті –
А тоді концерт почнем!

ПАРОДИСТ

– Чи ж ти – сонце? Ти – роззява!
Глянь на мене зліва, справа,
На мою всебічну втому:
Я лише приплівсь додому.

РЕЖИСЕР

– Привіт, рідненьке! Ти лишень
Так маєш вії піднімати,
Аби не міг сьогодні день
В мої потрапити палати!

ФАНТАСТ

– О сонце! Чи зійшло ти? Ні!
Тебе приніс я в стіни хати!
За цю підмогу ти мені
Дозволь ще трохи подрімати.

ДОВЕЛИ

Банки, фірми, фонди, трасти
Довели в часи гламурні:
В Україні є що вкрасти
І кого пошити в дурні.

ПОМІЧНИКИ

Дарують відчуття, що він – вже пан,
Велика ложка і м'який диван.

ЄДИНИЙ ВИНЯТОК

На підкупах ловили і брехні,
Крадіжках, хабарах не раз Михася.
А щодо праці чесною – на ній
Ніколи ще в житті не попадався.

СВОЄ І ЧУЖЕ

Усе своє у нього: інтереси,
Купе, мастки, чартернії рейси,
Розцінки і коханки на курортах...
А ось душа позичена у чорта.

ЧІПКА КАДРА

Від нього толку ні на йоту,
Та як рачкує на роботу!..

**ІЗ ХАРАКТЕРИСТИКИ
НА ПШОХОДА**

У нім, либонь, сидить коридський бик,
Бо на червоне світло пхатись звик!

ЩОДО ЛІТ

За плечима – літ отара,
Та не дую я у вус,
Бо не старості це хмара.
Вік мій – двадцять та ще плюс.

ВАЖКИЙ ШЛЯХ

Аж два ставки
Ковтнув вина –
Й діставсь-таки
До життедна.

ДЕВІЗ КЕРІВНИКА

В кабінеті скніти годі!
Краще п'ється на природі!

ПАМ'ЯТНЕ

В ресторані «Під горою»
Стрілись, друже, ми з тобою.
І під дзвін бокалів там
Одягли кайданки нам...

ТАКТИКА

Не давала жінка спати –
Миттю вигнав її з хати.
А за мухою не гнався –
В шафі нишком заховався...

СКУЛЬПТОР

– Постало огненне, немов монумент,
Повисло над світом медаллю
У досить приемний для мене момент,
Коли я вже виспався. Славлю!

МУЗИКАНТ

– О, чую: бубон непогасний
Із подушок стяга народ...
Пора на голову покласти,
Щоб довше спалось, купу нот!

ЛАВРІН-УБОЛІВАЛЬНИК

Зі стадіоном зовсім поруч
Живе Горлатенко Лаврін,
Але ні разу в жодну пору
Тут не бував до вчора він.

І ось на подив рідній Дуні
Учора весь футбольний матч
Пробув на гостевій трибуні
Як найактивніший глядач.

Кричав у рупор, у долоні
Плескав, свистів, як той хлопчак,
У бубон бив і чухав скроні,
І червонів, неначе рак...

Зі стадіону повертався
Захриплим стомлений Лаврін,
Адже підтримати старався
Суддю-сусіда щиро він.

Пообіцявши дати на масло
З метою в спорті ще пожити,
Сусід просив Лавріна гасло
«Суддю – на мило!» заглушить.

ЗАСТІЛЬНІ СПІВАНКИ

Холод біга по щоці,
І вогонь сидить в долоні,
Бо щока – у холодці,
А долоня – у бульйоні.

На спині – рубці страшні,
І проблема є зі слухом,
Бо торт ділять на спині
І горілку ллють у вухо.

Гуля – наче огірок,
І синців – як в полі зілля:
Наречений спершу товк,
А опісля – все весілля.

Тост за щастя молодих
Не вдалось проголосити –
Після перших слів під дих
Тамада почав лупити.

Подарунки дорогі
З ювілею ніс Півзуба,
А Півзубу навздогін
Вирушала опергрупа.

Під гучне і дружне «гірко»
Цілував Олекса Вірку,
Цілував і виручав
Молодого, що пропав.

БАГАТИЙ ТИП

Не дасть за так і сірника,
Натомість слізно заклика:
– Не будьте скнарами, чудні!
Даруйте цінності! Мені!

РІДКІСНИЙ ТИП

На похвалу – скупий. Тим паче,
Коли похвалить, з жалю плаче.

ТИПОВИЙ ТИП

Подасть копійочку, від сили,
Аби за неї пригостили.

НАЧИТАНИЙ ТИП

Перечитав усю свою бібліотеку,
Що нараховує... брошуру про смереку.

СУМНИЙ ТИП

Суміє: зник вождь пролетаріату,
Який од вітру затуляв сільраду...

ЗАМАСКОВАНИЙ ТИП

Із нього кандидат у депутати –
Як ложка із іржавої лопати.
Але такого напустив туману,
Що виборцю брехню лиш чути гарну.

СКУПИЙ ТИП

На підтримку цього типа
Виступа естрадна глиба.
Чути в залі щирий хлип:
Поминає фонд свій тип...

ПЕРЕМОЖЕНИЙ ТИП

Веселили соцпрогнози:
Буде гарний результат!
Та набігли раптом сльози:
Перекуплено соцштат...

РЕКЛАМНЕ УТОЧНЕННЯ

На білбордові – портрет
З гаслом «Наш Охрім Халтура!».
Нижче підпис якийсь шкет
Приліпив: «Прокуратура».

БЕЗСТРАШНИЙ ТИП

Хтось за народ свій ладен миттю вмерти,
А цей готовий за народ все зжертви.

ЩЕДРИЙ ТИП

Всевишній дав талант Ашоту,
А він його перепровадив чорту.

НЕВТОМНИЙ ТИП

Вихваляє сам себе
І гребе, гребе, гребе...

ТИП, ЩО ПРИЛИП

Найбільша цінність, що Хому
Навік до хати прив'язала
І спати не дає йому, –
Сходинки, що ведуть до... сала.

ДВОЛИКИЙ ТИП

– Дай, Боже, ще багатства! Ще підкинь! –
Сичать уста, мов жирні дві гадюки,
А волохаті загребуші руки
Голодній птасі кидають... грудки.

ПОВНА ЗАЙНЯТІСТЬ

В мера міста – винзавод,
Зам тютюн штовхає.
А в народу що? Народ
Цвинтар обживає.

НЕ РЕПІНСЬКА КАРТИНА

Все в нас імпортне: міністри,
Футболісти та узвар...
Лиш народ, що хоче їсти,
То є експортний товар.

ЩО ТА ДЕ

Кримінал – у владі,
Шоу – на екрані,
А у мене в хаті
Злидні виють п'яні.

ПОСТ-ШЕВЧЕНКІВСЬКЕ

Гострить сокироньку пора,
Бо в наступ рушила мара.

ЩОДО ПІСНІ

Не пісня то ген полетіла в світ,
А липовий про мед-житуху звіт...

ПРО ГУБУ І ТРУБУ

Аби дурнички не виносив на губі,
Навчили Мину грати на трубі.

ЩОДО КОМІСІЇ

– Комісія! – помчала лісом звістка. –
Порядок наведіть!..
І навели:
Від Зайця залишилась тільки кістка,
Яку як зубочистку піднесли.

ЩОДО СТАРОГО ЛИНКА

На час перевірки сільського ставка
На вміст хімікатів, старого лінка,
Що бився об берег в істериці лобом,
Переселили в казан із окропом.

ЩОДО РЕЗУЛЬТАТІВ

За рекламою лікуйся –
Будуть результати:
Тебе, голого, на цвинтар
Винесуть із хати.

ЩОДО ТЕМНОТИ

Зарубіжжя нічне – у вогнях,
А Вкраїноньку темінь торпедить,
Та проймає нас гордість – не страх:
Наших задумів світ не розгледить.

ЩОДО БЕЗСОРОМНИХ

*З сорому печуть червоних раків
Ті, що не соромляться уже.*

Василь Рябий

Най би раків пекли безсоромні людяці...
Та вони ж Україну ще палять при цім.

ОТАКОЇ!

А влада в ейфорії, щоб ви знали:
Сатирики ж бо запротестували!
Вони, сякі-такі негідники і гади,
Про неї перестали всі писати!

ЗАМІСТЬ РЕЦЕНЗІЇ

Під кожним віршем – місце написання:
Донецьк, Кавказ, Москва, Стамбул...
Оце його все творче різнограння,
Все решта – графоманівський намул.

СЕРЦЕЛЮБ

«Зарубки на серці» зробив наш поет.
Пером чи сокирою? То вже секрет.

ВІДЧАЙДУХИ

Тримаються циніки,
Міняючи цінники...

ЩОДО ШЕДЕВРУ

Хвалитись перед тими любить він,
Хто за шедевр приймає пустодзвін.

ЩОДО БОЛЮ

Так само болить, хоч і різна причина,
Живіт в ненажери, а в злодія спина.

ЩОДО ПОКЛИКУ

У буфети тягнуло, як і ірій лелеку,
А тепер доля кличе Микиту в аптеку.

ЩОДО ГУЛЯННЯ

Нічка – для гуляння, день – для відсипання,
А доба пенсійна буде для зітхання.

ЩОДО ПСЕВДО

Гаду, Тхору чи сатирику Зайцю
Псевдо потрібне лиш для конспірації.
Ну а безликому Півню-горланцю -
Для реєстрації.

ЩОДО ВОЛІ

Зайнятим на волі був щодня,
Непідступним був, як вир у річці.
Вільним став, сумирним, як ягня,
Опинившись у тюремній клітці.

ЩОДО ПРОДУКТИВНОСТІ

На відміну від курки та гуски
(Знають люди чужі і рідня),
На роботі і в пору відпустки
Опанаса скубуть, глянь, щодня!

ЩОДО СКОРОЧЕННЯ

Урядовий автопарк
Скоротився. Та ще б пак!
На підсудних лаву сміло
П'ять міністрів пересіло!

ЩОДО ЯЗИКА

Зовнішність не скаже
Про Карпа нічого,
А язик – то майже
Паспорт пня гнучкого.

ЩОДО РАДІАЦІЇ

Страх згаса в чорнобильській траві,
Дощ надій вмива руду плантацію...
Та услід мутанти грошові
Сіють яничарства радіацію.

ЩОДО МІСЦЯ КЛАСИКИ

Люблять класику тут звично,
Лиш приходьте вчасно:
Скрутять голову класично,
Ще й обчистять класно!

ЩОДО МУДРОСТІ

Гляньте на кокетку!
Мудра це особа,
Адже морщить лоба,
Як чита абетку...

БІЛЬШ ПОСТРАЖДАЛИЙ

Зовсім лисий чоловік
Напівлисому прорік:
– З мотоцикла ваше тіло
Значно вдаліше летіло –
Зберегти йому вдалося
На потилиці волосся,
А мені, старому круку,
Здерло геть усю...перуку.

НЕ ЛОПУХ

– Що то, люди, за лопух
Скражливо і спішно
Ув оточенні бандюг
Оглядає місто?

– Не лопух це, а наш мер,
Цячечка набожна,
Прикидає, який сквер
Ще продати можна!

З ПОГЛЯДУ ЛЕЖЕБОКИ

Більш світанки ідеальні,
Аніж літні вечори,
Бо тієї вже пори
Комарів нема у спальні...

ЩОДО ЖЕРТОВНИКІВ**I**

Все готовий він віддати,
Тільки б шкуру врятувати.

II

Він заради перемоги
Без страху і без вагань
За столом в час святкувань
Простягнути ладен ноги.

ЩОДО СОЛІСТА

Безголосий, та співа
Те, що вказує Москва.
А в її репертуарі –
Задушивних ящик арій!

ТРУДІВНИК

Ще в юності просо
Посіяв під носом.
В дорослому ж віці
Віддався борідці.
А вже на літ схилі
Спочив у бадиллі.

КАЗКА ПРО ВЕРХОЛАЗА

На руках мостивсь у мами
І на плечах татуса,
Та й на головах з роками
Виліз їм. Ось казка вся.

ПОВЧИТИСЯ Б

*Соловейко не підпустить
жодного птаха до себе
ближче двадцяти метрів.*

З почутого від старожилів

Трима дистанцію співака,
Аби у час жури й натхнення
Глухий завидник не патякав:
«Моє тобі благословення!».

ПРИБІЧНИК СОЮЗУ

Поблід, з'явилися під очима горя тіні:
Почув, що є частини мови...самостійні.

ПРО МІСТ

Від грубощів до тонкощів проклала влада міст:
Була вона знущальниця, а нині – іроніст.

ЩОДО СОРТІВ

Якщо вершителів державної обнови,
Як борошно, ділити на сорти,
То можна без вагання віднести
Їх тільки до... звичайної половини.

ПРО ІСТОРИКА

Запливши в акваторію
Злоби, як чорт в Америку,
Перепише історію
Узявся на істеріку.

ЩОДО СВОБОД

Не підкорить свобод ельбруси,
Якщо народ – людські ресурси.

ЗДІВНИЙ УЧЕнь

В рекламнім агентстві трудився два дні,
Та стачило досвіду й цього Мирону,
Аби професійно й до самого скону
Давати дорогу між люди брехні.

НА ВИДУ

Микитине хобі –
В сусіда на лобі.

РІДКІСТЬ

Пам'ятає – не дай Боже,
Хоч не має і мізків:
Тільки раз вам допоможе –
Нагадає сто разів.

СПАДКОЄМЦІ

Накреслили програму демократи
«Усіх бандюг і злодіїв – за ґрати!»,
А сили, що змінили їх у владі,
Програму цю виконувати раді.

ПРО КЛІЩІВ

*Почувши дзвони перемін
В державу Українську він
Уп'явся, наче кліщ в корову!*

Дмитро Павличко

Якби творили переміни,
А не пускали тільки дзвін,
Кліщі двоногі неодмінно
Від тих здихали б перемін.

ЩОДО РЯДКІВ

*Серед головних подій святкування
450-ліття Пересопницького
Євангелія – урочисте завершення
піврічного марафону з написання
літературного перекладу пам'ятки.
Відомі українці, які мешкають в
Україні та за кордоном, власноруч
напишуть по кілька рядків з
Євангелія, а довершить цю справу
Президент України.*

«Літературна Україна»

від 6.01.2011р.

Ой не знати, ой не знать-таки,
Хто які писатиме рядки.
А ось влади, очевидно, шеф –
Ті, в яких відсутня буква «ф».

МАЙСТЕР САЛОСПІВ'Я

Вилетів – не випав,
Не з гнізда – з ясел,
Не горобчик – глиба,
У штанах орел!
І під салоспів'я
Косить уживу
Не концертне зілля –
Слави тринь-траву...

ЦАРЬКИ

*Регіонали й комуністи намагаються
пропагувати серед російськомовних
українців ідею назвати себе на
переписі-2012 росіянами...*

*«Це розумна ідея», – каже нардеп-
комуніст Євген Царьков. А регіонал
Олег Царьов вважає: «Треба просто
домогтися того, щоб російська стала
другою державною».*

З Інтернет-повідомлень

Царьков, Царьов... Усе тут зрозуміло:
Їм царювати вкотре закортіло.
А щоб над ким було – оці царьки
І кличуть записатись в кріпаки...

НЕЗАБУТНІЙ ВЕЧІР

Ювілейний творчий вечір
Співака В.Гуся
Для дорослих і малечі
В Києві відбувся.
Слухачі аплодували,
Тішились до млості –
Неповторно так співали
Ювіляра гості.

РОБОТОВИЖИМАЙЦЮ

Щоб закони обійти,
Дієш, як сапер ти:
Стелиш у місцях біди
Пухленькі конверти...

СУСПІЛЬНИЙ ДЕФІЦИТ

На ринку можна часто прочитати:
«Від хатніх паразитів препарати».
А де товар такий знайти
Від владолубної орди?

ПРИВІД

За ЯЗИК взялася влада,
Бо звучить не те, что-нада.

КАЗКА

Не життя, а справжня казка:
Хочеш на той світ – будь ласка!

ТАЛАНТ

Освоїв роботу він грубу:
Копилить так фاینенько губу!

ПРОФЕСІОНАЛИ

Шкірить зуби депутат,
Збирач дивідендів:
– Розвели, як кошенят,
Ми знов опонентів!

Враз припущення летить
З гурту замість дяки:
– В лавах ваших, очевидь,
З досвідом щуряки!

НА СТОРОЖІ

Зазирає в календар
– Вибирає дату,
Коли їхать із Канар
Обиратись в Раду...

ВОЖДИК

Вперше вийшов до народу
Слухать скарги на...погоду.

ЩОДО СВОГО

Нутро у нього – чужака,
Та у верхах – своя рука.

СПОГЛЯДАЛЬНИКУ

Заплющ очі,
Настав вуха –
І вчуєш, хлопче,
Свист обуха.

ЗАКОНОМІРНІСТЬ

Чим цинічніші у нас поводитирі.
Тим цінніші у них авта у дворі.

НАПЕВНЕ

Терпиш образи стільки літ, народе сильний мій!
Напевне, народився ти в сорочці. Гамівній.

ПЕРЕМІНА

Не сидить, склавши руки, Микита тепер,
А лежить у труні: від нудьги він помер.

НЕ З ТИХ

Ні від тюрми, ні від суми не зарікається –
Грабує мовчки і за грати повертається.

ПРОВИДЕЦЬ

У корінь зорить, як і радив Козьма,
А бачить листочки, яких вже нема.

РАДІСТЬ

Висока нота зрушень взята:
Ростуть в міністрів черевцята...

УРОК

В усі часи перо поетів
Воліло втнуть вінок сонетів,
Але виходив і вінок,
І віник. Ось який урок!

КОМАНДА «АХ»

Дисципліна у верхах:
Замість «ой» лунає «ах!».

ПАВЛУ ВОЛЬВАЧУ

*після прочитання його
«Тривання подорожі»*

Розшифрував поезії сяк-так,
Хоменка ж післяслово – аніяк!

ЕПІГРАМНЕ

Колян, Толян та інше читайло,
В стіні мовчання – углиб'я свердло.
Пурхають, як метелики, стружки –
То П. Вольвач пробурює думки...

ПРО НАЙБІЛЬШУ БІДУ

*Переводяться прямоспинні,
Півнароду пішло в жебраки.*

Валерій Гужва

Переводяться прямоспинні.
Півнароду пішло в жебраки...
Та найбільша біда в нас нині –
Пузогорбі прийшли гетьмаки.

ПРО ДОРОГУ

*Лоба б'ємо і питаємо Бога,
в храмі смиренно схиливши чоло:
чи вже скінчилася наша дорога,
чи ж і в згадці її не було?*

Анатолій Жикол

Б'ємо і питаємо...
Ліпше було б регулювальникам –
обухом у лоб!

ПРО ДЕГЕНЕРАТОРІВ І ЛЮДЕЙ

*Дегенератори ідей,
Коли ви злізете з людей?*

Ліна Костенко

Дегенератори ідей
Тоді лиш злізуть із людей,
Коли збагнуть ті люди всюди.
Що не стовпи вони, а люди!

УДОСТОЇВСЯ

Кулаком, як молотком,
Трощить все підряд Пархом.
У спецназ його взяли?
В психлікарню повезли...

ЄДИНА ВТІХА

Автора цієї передачі,
Котрий ледь навчивсь стулять слова,
Тішить те що, попри всі невдачі,
Він у ній хвалу собі співа.

ЗАСЛУЖИВ

Навчався по блату,
Відтак шоумена
Взяли на посаду
В.о. манекена.

ВІДОМИЙ ЗАСНОВНИК

Заснувавши премій так багато,
Став єдиним їх лауреатом.

ЗЕМНИЙ ДИВАК

Вже стільки літ цей білий світ
Не забудовує лиш Кріт!

КОМАНДНИЙ ДУХ

Який же, ух,
Командний дух!
Ніхто за рік
З посад не втік.
Разом дебіли
Й на нари сіли.

ЗАМКНУТИЙ ЦИКЛ

До обіду на роботі
Спить Ледашенко. А потім,
Як од сну відчує втому,
Поспіша хропти додому...

ПОСТКЕРІВНЕ

Якщо казати по правді,
Без бази – лиш біда.
Мав друзів при посаді,
А нині – сирота.

АВТОМАТИКА

Задощило –
Пику вмило.

СУПЕРМУДРЕЦЬ

А хай йому грець,
Який він мудрець!
Додумавсь –таки
Заштопать дірки.

СИЛА ВИСОТИ

На найвищих поверхах
Пропадає в Сеня страх.
А на перших – одні муки:
«Можуть швидко взяти під руки...».

ЮВІЛЕЙНЕ НЕСЛЕЙНЕ

Ось маєш: вийшов на нову орбіту,
З якої ближче вже до того світу!

У РОЗДУМАХ

Заікається і досі,
Та не визначився ще,
Хто злякав у роки босі
Й під яким ото кущем...

ЗАСЛУЖЕНИЙ РЕГІТ

Твори взявсь писать смішні,
Навіть в друк пустив одного.
Що ж, регоче вже три дні
Люд із автора отого...

ПОВІРТЕ

Може, академіка Гаврилка
Світ забуде миттю і навік,
Та, повірте, не один ще рік
Буде пам'ятать його курилка.

ВУЛИЧНИЙ ПАТРІОТ

Ви бачили такого молодця?
Грудьми накрив...чужого гаманця!

НЕ ГОРДИЙ

Хоч начальник, а дивись, не гордий:
Сам собі вручає нагороди...

ЛЮДИНА СПРАВИ

Не кидає на вітер слів – роками
Пояснює задачі кулаками.

ПРАЦІВНИЧОК

Бездара, лежень, рівня ідіоту...
Але приходиться першим на роботу.

ПРАЦЕЛЮБ

За вітром ніс трима
Руками обома.

МАРКОВЕ СВЯТО

Професійне свято в Марка –
День, коли під боком чарка.

ЗАГАДКА ДОЛІ

Нутрощі здорові і лице,
А нутро – гниле. І звідки це?

РАХУБА

Побожний вік у цього лизогуба,
А вчинки – почортячі. От рахуба!

ГОПНИКИ

Кремезні хлопці, як дуби.
Якби ще клепки їм, якби...

РІЗНИЦЯ

Різне хобі в тому ж віці
(Мабуть, всі помітили):
Мчать на сцену гопаківці,
Гопники – на мітинги...

ЩОДО КИЇВСЬКИХ ПОДІЙ

18 травня 2013 року

Броньовичок і мужичок...
Було давненько це, одначе
Ще не заглох навік, козаче,
Підступний той броньовичок.

ЩОДО ГАСЛА

Гасло кухнепатріота –
«Все своє – до свого рота!».

НА РОЗПУТТІ

*У березні 2014 року російські
війська окупували Крим...*

Зірка та, що на Кремлі,
Тінь пустила по Землі.
Світ в жаху і на розпутті:
Розбудив Адольфа Путін?

ЩОДО ПОВАГИ

Колись при стрічі з педагогом
Знімали шапку, як пред Богом.
А нині можуть біля хати
Із педагога шапку зняти.

ТА ОБЛИШТЕ ЛЕКЦІЮ!

Запитала Гриця мама:
– Що ти будеш, сину, гамать:
З житнім хлібом свіже сало,
Що у холоді лежало,
З маслом ікроньку червону
А чи тюльку несолону?
Гриць подумав з півхвилини
Й мовив голосом мужчини:
– Та облиште лекцію!
Зернову колекцію!

ЗЕМЛЕТРУС БЕЗ ЗАМОВЛЕННЯ

Дім затремтів, посипалося скло,
Почулись крики, зойки, матюкання...
То знову одне пришиблене мурло
Розпочало всенічне святкування.

ПІДСТУПНІ УСПІХИ

Чужі біди дарували
Оптимізм і силу...
Чужі успіхи загнали
За два дні в могилу.

ІНОМАРКА ДЯДЬКА МАРКА

Пощастило дядьку Марку
На цікаву іномарку:
Можна їхать хоч куди,
Та не можна завести.
Довелось її старому
Вчити жити по-новому:
Садовить сім'ю в салон
Й авто пхає, наче слон...

НАЩАДКИ

Вмер. Пляшки із-під спиртного
Прожили життя за нього.

ОЗНАКИ

Як Васко да Гама –
Морський титанище,
То «Васько все гама» –
Цей тип, що лиш свище.

ДУЛЯ

Абищиця, однак
Не схожа на кулак!

АВТОКРАТ

Попри владу величезну,
Власній совісті дав щезнуть.

ЖЕРТВА

Доконала візія,
Що гряде ревізія.

ПРОГРЕС

Який прогрес! Який прогрес!
Господаря вигулює пес!..

ОСІННЄ

Облетіли з яблуні листочки,
Зостались: один-єдиний плід,
Дві драбини, комір од сорочки
І глибокий од «швидкої» слід...

ЩОДО МАСОВОСТІ

Ніде яблуку упасти
Там, де можна щось украсти.
Ну а де не пахне зиском,
Не похвалишся й огризком.

ЗАКОРДОННА БІДА

Через кляті авуари
Все частіше сняться нари...

РІЗНИЦЯ

Ягнець, коли засне цей пан.
А як прокинеться – баран!

ВЛАДІМІР ВЛАДІМІРОВІЧ

Ну як не роздивляйтесь це створіння –
У профіль, із потилиці, в анфас,
Дійдете висновку: воно з того насіння,
З якого проростають фальш і фарс.

МЕЖИГІРСЬКИЙ ВТІКАЧ

Берло – в руках,
А сам – в куцах.

ТРУДІВНИК

З ранку до вечора трудиться так,
Аж умлівають макітра й черпак.
А від смеркання та до світання
Бігає в нужник без спочивання...

КРУТІ ЧАСИ

Зітхав Іван:
– Часи круті,
Життя – як цирк на дроті:
Як не бурчання в животі,
То гіркота у роті...

ПЕРЕДБАЧЛИВИЙ

Штани не протирає Сава Балабон –
У дні засідань одяга комбінезон.

ПОЗИТИВ

Так гуде, як і гуло:
– Порятуємо село!
І на тлі цього «ла-ла»
Стогін губиться села.

ПРИКМЕТА

Не по халявах – по ході
Оцього видно пана:
Якщо ведуть його, тоді
Він – в ролі отамана.

НАЩАДОК КОЛОБКА

Скільки разів чоловік цей за вік
Перекотився із боку на бік.
Із Колобком в нього тільки й різниця,
Що його з'їла нудьга, не Лисиця.

ПРОФЕСІЙНА ЗВИЧКА

Давно уже пенсіонер,
Та прокурор у нім не вмер:
Перебере – і просить зрання
Бармену в Бога покарання...

СОРОМЛИВИЙ БРАТОК

Від перехожих голову постійно відверта:
Нема з ким побрататися – суцільна біднота...

ВАГОМИЙ ПРИВІД

Обіймались депутати,
Цілувались, аж тряслись...
А сьогодні обминати
Один одного взялись.

Корупційне, може, коло
Розірвалось в день один?
Що ви, грип гуля навколо,
Тож любовний карантин!

ТАКСИСТ

Трудивсь таксистом до тюрми Арам –
Встановлював він «таксу» крадіям.

СВЯТО

Як затуманиться село,
Радіть в сільраді звикли:
– Ям вуличних – як не було...
І рештки клубу зникли...

СЛІДИ ПРАЦІ

Через звичку підглядати
Рідкісні доволі
На очах у баби Марти
Виросли... мозолі.

ХВАЛА

Графоман із графоманів,
Та хвала за те хоча,
Що на видруки романів
Власні кошти витрача.

ЗА ЩАСТЯ

В Інтернеті прочитав
Опанас Заноза,
Що святковий день настав –
День самого боса!

А оскільки голова
Терпла без похмілля,
Випив келихів аж два
Помічного зілля.

Довкіл столу походив,
З'їв, як булку, жвачку –
І зібрав весь колектив
На нову накачку.

Шпетить кожного в хмелю,
Крекче епатажно:
– Я – ваш бог! Що не мелю –
Слухайте уважно!

У підлеглих, як завжди,
Відібрало мову.
Тільки сторож Півбіді
Вніс поправку знову:

– Із намеленого все
Увібрать не вдасться.
Тее ж, чим од вас несе,
Нюхати – за щастя!

НА ВИДНОТІ

На «Дошці пошани» заводу «Маяк»,
Що канув у Лету, портрети однак.
На них – керівна заводська коаліція,
Яку двадцять років шукає поліція...

ПЕРСОНА З МІСТА Р.

Хоч цього не написано на лобі,
Але, окрім регалій і посад,
У кожного із нас є власне хобі –
Одне з достоїнств чи великих вад...

У місті Р. живе одна персона,
Щоката, як нітратовий кавун.
Її захоплень повсякденна зона –
Дорога до президій і трибун.

Одягнена охайно, наче з голки,
У роті – мов старий лопух, язик,
А ніздрі – наче цівочки двостволки,
Націлені винюхувати зиск.

Наради, збори, пленуми чи з'їзди –
Персона ця притьмом уже туди,
Щоб у начальстві неодмінно сісти,
Зазначивши: «Народе, я – не ти!».

Верзе дурниці вміло, як належить,
Дає поради від усякого гріха...
Та прізвисько чомусь в персоні «Нежить».
Мабуть, тому, що на порядність чха.

СПЕЦИФІЧНІ ІГРИ

– Нашу збірну ждуть нові,
Синку, ігри – стикові.
– А чим, татку, поясни,
Вирізняються вони?
– В іграх тих стикаються
Ті, що спотикаються.

НЕБАЙДУЖА ОСОБА

Усе життя провів у боротьбі
За те, щоб світ цей відсудить собі.

ПЕРЕКЛАДАЦЬКИЙ ХИСТ

В цієї темної фігури –
Перекладацький хист. Відтак
Вона з долонь чужих купюри
Переклада у свій кулак...

ЗАРЯД ЕНЕРГІЇ

«Нема». «Не можу». «Не скажу».
«Не знаю». «Не допоможу» –
Ці з уст його лунають доти
Слова відмови, поки злі
Не вглядять очі на столі
Заряд енергії – банкноти.

ВДАВАНИЙ ПАТРІОТ

Повісив сам собі на рот
Міцний замок цей патріот –
І хоче жестом дати знати,
Що повен рот у нього правди!..

ВИСТРАЖДАНА ФІЛОСОФІЯ

Жере й хропе, хропе й жере...
Лиш інколи проскочить думка
У цього чорта-подарунка:
«Від нуді наш народ помре...».

НЕЗМИРИМИЙ ПРАВДОЛЮБ

Позавчора зранку
Врізав правду-матку
Босові Бацилі
На його могилі...

ЧУДО З ЧУДЕС

Серед чуд, мій любий друже,
Є найбільше із чудес:
Гроші – в купочки злодюжок,
А народ іще не щез!

ПЕРЕКОНЛИВИЙ ЧИНОВНИК

Не пройшов люстрації
І без агітації.

АКТИВІСТ

У пику чесним мовчунам
Підспівує брехунам...

ТАНТАЛОВІ МУКИ

Морщить лоба й не дотумка:
«Що таке розумна думка?».

СТАЛІСТЬ

У Карпа Нахаби
В списку послужнім –
Лиш єдиний запис:
«Мав казенний дім».

ЗАЛИШКИ ЛЮДСЬКОГО

У суб'єкта цього
Тільки і людського,
Що костюмчик, плащик
Та ще перегарчик.

РУКОЛЮБ

Простягнутій руці радіє кожній,
А особливо – непорожній.

З ПОГЛЯДУ ДЕПУТАТА-ЛОБІСТА

Комісій – тьма. Та істина конкретна:
Найбільш медова з-поміж них – бюджетна!

З ПОГЛЯДУ МОДНИЦІ

Чоловік пропив зарплат
Ну, нехай сто п'ятдесят.
А от скільки я купюр
Віддала на манікюр!

ГАСТРОЛІ БАРАБОЛІ

Зірка Гандзя Бараболя
(Псевдо Циця Міті)
Побувала на гастролях
У великім світі.

Мала виступи пісенні
У кафе «Два крісла»,
У конторі «Дуля в жмені»
Й секті «Міна кисла».

Віддала хист до останку
Для глухих придурків,
Залишивши їм на згадку
Два мішки окурків!

ВІД ДОЛІ – ДО ВОЛІ

Від заздрощів сичав і на собі рвав чуба,
У бійку ліз і лаяв геть усіх,
Строчив доноси, вішатися біг,
Допоки не прийшла пора урізати дуба.

ХТО НА ПОРТРЕТІ

– Що це в тебе на портреті,
Друже, за страшина?
– Не тримаю у секреті:
Теща і дружина.

– Постривай, одна ж неначе,
А не дві тут кралі...
– А вони з лица, земляче,
Схожі, як дві краплі.

Економить треба фарби
І час шанувати.
Та й хіба разом дві баби
Будуть позувати?

НЕБЕЗПЕЧНА СЛУЖБА

Записався у мінери –
Підриває людям нерви.

ЩОДО ОДНОГО КОЛЕГИ

Не стає ніколи на коліна,
Бо ж майстерність плазуна відмінна.

ЩОДО ЩЕДРОСТІ

Щедрим був усі свої роки:
Роздавав охоче... вказівки.

КОБИЛЯЧЕ

Улюблена поза –
Хвостищем до воза.

ЗАСТЕРЕЖЕННЯ

*– Не ходіл би ти, синок,
Во солдати...
– Єслі б билі все, как ви,
Ротозєї,
Что б осталось от Москви,
От Росєї?..*

(З більшовицької агітки)

Час біжить, та той же крок,
Ті ж ідеї:
Хоче з'їсти нас Вовок
Із Росєї.

То ж пора застерегти:
Прагнеш згуби?
В Україні, враже, ти
Згубиш зуби!

ТЕЛЕНАУКА

«Світ навиворіт» дивився –
Спать на дереві навчився.

ЩОДО АМЕРИКИ

Переспів

Ой казала баба діду:

– Я в Америку поїду!

А дід бабі: – Не гвазди,

Бо в Америку не їздять поїзди!

(Із жартівливої пісеньки)

Баба – ув істерику:

– Полечу в Америку!

– Ні, не зможеш, – дід сказав. –

Я твою мітлу продав!

З ПОГЛЯДУ РОЗПУСНИЦІ

У літа свої дівочі

Прогуляла усі ночі,

А як вийшла заміж – спати

Довелося біля хати...

ПІДКИЛИМНЕ

Строк отримав максимальний

На сезон відпочивальний.

ВНУТРІШНЄ

Печінка Шлунку: – Ти не сердься,

Що ліки я прийняв для Серця!

СТАНОВИЩЕ

На діеті

При котлеті.

ВТРАТА

У четвер

Раптом вмер

Майстер штор

Для офшор...

ЩОДО БОЇВ

Бій експертів – п'ять годин,
А боксерів – п'ять хвилин.

ДІАГНОЗ ОД ЗЛОДЮГ

Головний водійський біль:
Де подівсь автомобіль?

ПОРАДА ДЛЯ БІДНОГО БРАТА

Якщо грошей – ні фіга,
А здоров'ячко кульга,
Прислухайтесь, кажуть в МОЗі,
До синоптиків прогнозів!

ЩОДО ГРОШЕЙ МВФ

Якби не вчасні гроші МВФ,
Без віли не один лишився б шеф.

СПЕЦІАЛІСТ БЕЗ ДИПЛОМА

Хоч не стоматолог ця істота,
Зазирає до чужого рота...

РІЗКИЙ ПОВОРОТ

Обіцяв народу рай,
Як ішов у депутати...
Не пройшов. Відтак шахрай
Пеклом заходивсь лякати.

ЗЯТІВ РЕГІТ

– Серед ночі хто регоче?
– Смішно зятю Прохору.
– Хто ж отак його лоскоче?
– Згад про тещин похорон...

ВІДКРИТТЯ

У дебілів
Розум – в тілі.

НЕ НАЧАЛЬНИК

Не начальник –
Справжній чайник:
Як наллють в нутро
Аж по самий рот
І без зайвих слів
Зроблять підігрів –
Закипить умить,
А тоді свистить,
Пару викида,
Поки є вода...

ІНШІ ПОРЯДКИ

У парку міському – картина з картин:
На лавці вцілілій, що біля ларьочка,
Ромео дрима сухоробрий, як дрин,
А на колінах – Джульетта, як бочка!

Проходячи мимо, старенький дідусь
Спинивсь, роздивився і тихо мовляє:
– Не віриться навіть, як дивно чомусь
Сімейнії пари судьба підбирає...

Розплющились очі в кохання раба:
– Дурниць не верзіте, тут інші порядки!
Звела нас конкретно ніяк не судьба,
А тещі і тестя незміряні статки!

ФОСФОРНЕ. І НЕ ТІЛЬКИ

Той, хто їсть постійно тюльку,
Має думку він манюньку.
Ну а хто вминає щуку,
Той велику має думку.
А якщо морського сома,
Значить, банк у нього вдома.

ПОДАЛІ ВІД БІДИ*Печальне і повчальне*

Щоби клопотів не мати
І подалі від біди,
Випихали Гошу з хати
Тато й мама будь-куди:

В зоопарк, в кінотеатри,
В різні секції й гуртки,
Дорогі й далекі мандри,
На тусовки і дівки...

Гоша зріс, здобув посаду
І, в подяку для батьків,
Повернувшись в рідну хату,
Їх відправив жити в хлів.

А як здибав серця даму,
І з'явивсь собака Бім,
Переправив тата й маму
В пристарілих, звісно, дім.

І тепер батьки, хоч пізно,
Гоші шлють усе листи,
У яких питають слізно:
«І у кого вдався ти?

Де твоя любов до рідних?
Посоромся сивини,
Пожалій старих і бідних –
В рідну хату поверни...».

Ті листи хвилюють Гошу,
Та відказує батькам:
«Повернути в дім не можу –
У хліві живу вже сам».

МАРШРУТ

За статусом – народний депутат,
За сутністю – народу ворог лютий.
А в підсумку – і кум, і сват, і брат
Усім, хто мав би у в'язниці бути.

БАЖАНИЙ КУРС

Бандитська влада свій зробила крок:
Перемістилася в «Опозиційний блок».
І має далі дружно крокувати
В тюремний блок, а не у стіни Ради...

ЩОДО ЗУБІВ

Із зубами кепські справи
В тих, хто їсть заморські страви.
А хто сало їсти звик,
Плюс цибулю і часник,
Хрін, капусту, бараболю,
Кріп, петрушку і квасолю,
Яйця, перець, мед, черешні,
Те, що ма' плавці і клешні,
Груші, сливи, бурячки,
Кмин, горох і кабачки,
Плюс малину, полуницю,
Моркву, агрус і суницю,
Виноград і журавлину,
Абрикоси і малину,
Та грибочки молоденькі,
Та чорниченьки смачненькі,
І курятину, й качатину,
І кролятину, й гусятину,
І ковбаску-запіканку,
Гречку, просо і вівсянку,
Помідори, огірочки
Не якісь – з квасної бочки,
Молочко, сирок, сметанку

Та ще ряжанку і манку,
Та варенички, млинці,
Пироги та холодці,
Гарбузову кашу й сік,
Що з берізоньки натік,
Вишні, яблука, кисляк –
В тих ще жоден зуб не скляк,
В тих передні і, звісно, кутні –
Наче ті дуби могутні.
Втім, гнилі у того зуби,
Хто їх чистити не любить,
Хто цукерки наминає
І цигарку в зуби пхає,
Не узвар, не чай, не квас –
Дудлить «хімію» весь час.
Їж своє, як хліб і сіль,
І зубний забудеш біль,
Зір здивує білина,
Й буде усмішка ясна.

Із циклу «Всебічні сили»

ПРИТЯГУВАЛЬНА СИЛА

Не знав би ніколи ніхто цього гада,
Якби не публічна у нього посада.

РЯТІВНА СИЛА

Давно кар'єри був би крах,
Якби не родич у верхах.

РУШІЙНА СИЛА

Збирав би крихти під столом,
Якби не гроші на диплом.

ПОВІТРЯНА СИЛА

Приліг би на нари,
Якби не Канари.

ВІДШТОВХУЮЧА СИЛА

У сейфі зачинився б на віки,
Якби не знав, що й там знайдуть братки.

ДЕРЖАВНА СИЛА

Загнала б у могилу боргова халепа,
Якби не пожиттєва пенсія нардепа.

НЕДОСЯЖНА СИЛА

Продав би Землю і земельн заради звіту,
Якби призначили царем усього світу.

УБИВЧА СИЛА

Цілодобово й досі б жер,
Якби від надміру не вмер.

НЕРЕАЛЬНА СИЛА

Заїхав би на заздрості давно в багатії,
Якби купляли в нього хоч по трішечки її.

РЕЗЕРВНА СИЛА

З підйому дав би фори будь-кому,
Якби фунікулер чи ліфт йому.

НЕПІДКОРЕНА СИЛА

Завив би вовком, заревів слоном,
Якби не був звичайним бараном.

НЕПРИБУЛА СИЛА

Думками геніальними ділився б з усіма,
Якби хто їх у голову напхав хоч крадькома.

НЕГРАМОТНА СИЛА

Відкрив би не один закон цей птах,
Якби умів читать хоч по складах.

СТРАШНА СИЛА

Себе увічнив би на п'єдесталі,
Якби в уяві не сидів великий Сталін.

ЩОДО ОДНОГО МИТЦЯ

Його мистецтво – пересічне,
Зате яке ім'я сценічне!

ПЕРШИЙ СНІГ

В дім Назар малий забіг:
– Мамо! Тату! Перший сніг!
– Де він? Де він? Покажи!
– В животі моїм лежить!

ПЕРЕГРУПУВАННЯ

Подавсь в політику пілот –
Осиротів крилатий флот,
Зате зросла чисельність флоту,
Який на шию сів народу.

ЯКА Ж БІДА...

Ет, купили чобітки
Для Тарасика батьки:
Теплі, чепурненькі,
Ще й такі швиденькі!

Їх Тарасик розгляда:
– Ох, яка мені біда...
Чобітки хлопчина ма',
Та десь бариться зима...

БАБИНЕ ЛІТО

Цікавить допитливу Нюсю,
Яка розмовляє зі світом:
– Скажи мені, люба матусю,
А що таке бабине літо?

Всміхається ненька до доні,
Що рветься усе в мовознавці:
– Пора це, коли на осонні
Сидить баба Настя на лавці!

НАБЛИЖЕНИЙ

Душа – в обіймах того, що з рогами,
Зате обійстя підпирає храми!

НАВПАКИ

У всьому треба знати міру,
Проте виходить навпаки.
У влади втративши довіру,
Пішов народ у жебраки...

НЕ ДАЙ БОЖЕ

Якби верхам таку зарплату,
Яку отримують низи,
Не спромоглися б і по блату
Вони купить собі труси.

ПОМ'ЯНУЛИ

Пом'янули земляка,
Пом'янули майстра:
Вся могила – у пляшках,
Біля урни – айстра...

СПРАГЛИЙ МРІЙНИК

Якби привласнить Бога міг,
Враз лопнув би достатку ріг,
А заодно була б це змога
Зробити вмить банкрутом Бога!

РЕЗУЛЬТАТИВНИЙ БОЄЦЬ

Прибув хабарництву дати бій...
Відбув, бюджет зміцнивши...свій.

ЗБИРАЧ ІСТОРІЇ

Чужу історію приписує собі,
Оскільки власна – то лиш піна на губі.

ЧАКЛУН

Ліг п'яничка у квітник –
І квітник уже смітник.

ХОБИСТ

Два хобі в Митрофана ще з юначих літ,
Які підкріплює як ділом, так і словом:
Він обливається водою, що як лід,
І люто лається в ту мить обов'язково!

ПРО ДЕЯКИХ ФУТБОЛІСТІВ

В роздягальні –
Ідеальні,
А на полі –
Жертви долі.

ВЕЛИКИЙ ДВОЛИКИЙ

В ліве вухо намовляє,
В праве – гнівом вибухає.

ДИВО

Крутить-вертить у руках
Син-біолог сито
Й міркування при батьках
Видає сердито:

– Ти поглянь, яке кіно:
Щойно річ купили,
А вже шашелі в нім дно
Поточити встигли!..

ОГОЛОШЕННЯ

Щоб потрапити на пляж,
Підприємцю в ноги ляж!

ПРИЧИНА ЖАЛЮ

– Як жаль Бурмила Василя...
– Чому? Цей тип ізроду
Усім робив лиш шкоду...
– Бо він – таке дурне теля!

ЗА ЩО

– За що дали медаль Тимоші?
– За гроші.
– А посаду?
– За зраду.
– А дачу?
– За здачу.
– А привілеї?
– За елеї.
– А хто за ним так гірко плаче?
– Та той, що смерть йому призначив...

НЕ КОТІТЕ БОЧКУ

В центрі міста, в гарнім місці,
В затінку горіха,
Для якого – років двісті,
Бар стояв «Утіха».

Йшла до нього на тараню
Й свіжий кухоль пива
Клієнтура пізня й рання,
Кучерява й сива...

А це сталось: де «Утіха» –
Вранці панорама:
Замість стін біля горіха –
Лиш глибока яма

І табличка невеличка,
Схожа на покару:
«Реконструкція йде. Птичка –
Новий власник бару».

Позбігались ті, що мали
Тамувати спрагу –
Й на горісі упіймали
Птичку-бідолаху.

Тиче всяк на яму пальцем:
– Це хіба обнова?!
– Реконструкція хіба це?!
– Це ж – нова будова!!!

Ухопили попід ручки,
Сіють матюками:
– За такі підступні штучки
Вкинемо до ями!

В Птички серце защеміло:
– Не котіте бочку.
То вночі небесне тіло
Впало у цю точку...

ЕФЕКТИВНА ПРАЦЯ

Як сякає Сава носа,
Вилітає дишель з воза!

КАЗКА НАВИВОРИТ

Спотикнувся на місці рівнім
Олігарх: його стріла
Точно влучила в царівну,
Котра жабою була...

УПОДІБНИВСЯ

Рік Синього та Дерев'яного Коня
Стрічав Оверко Чарка три доби й півдня,
Завзято так стрічав, що спершу посинів,
А потім, бідолаха, задерев'янів.

ГРАНІ ЖИТТЯ

Яка різноманітність!
Яке життя кипить!
У будні – спить і їсть він,
У свята – їсть і спить!

У РАМКАХ СПЕЦІАЛЬНОСТІ

В математика О. Манки –
Рівнобедрені коханки.

ФАНТАЗІЯ

Якби ж то так у світі цім було:
Зі сходом Сонечка зникає зло.

ЗАХОПИВСЯ

Про розкішне мріючи життя,
Не вилазив з бруду і сміття.

ВИНОЮ НАДІЯ

Самостійно мислити і діять
Не давала змоги на рабів надія...

ЛІТНІЙ ЧОЛОВІК

Що літній чоловік, то видно по одному:
Мороз тріщить, а він – у піджачку худому.

МІНЕР

Воює змалечку Хома
За місце лиш на ринку,
Однак мінера кличку ма'
За хист підсунуть свинку.

НАЩО?

Дивується ледащо:
– А вихідні то нащо?

Є ВІДЧУТТЯ

Довго зважає Кіндрат:
«Ким піти на маскарад?».
Відчува одне лиш серцем:
Звідти вепром приплететься...

ЩОДО КАДРІВ

Не начальники,
А печальники.

ПО-МІНІМАЛЬНОМУ

Передвиборна програма,
У якій брехні – півграма,
А все інше – підпис, дата
І надія кандидата.

НАТОМІСТЬ

Не їв, а тільки пив Мартин...
До цвинтаря допився.
Натомість зуб ані один
За вік не затупився.

ТАКА ТРАДИЦІЯ

Овва, традиція така:
Бездарне та багате,
Але з державного мішка
Отримує доплати.

Талановитий же бідняк,
Що істини карбує,
За свій зароблений п'ятак
Доплатника частує...

ВИТІСНЕНИЙ

У дворі живе Микита,
Хата ж бо сміттям забита.

НАРДЕПІВСЬКА ПРИГОДА, яка могла статися і з будь-ким

*Народний депутат Олег Ляшко,
застравши з однопартійцями в
парламентському ліфті, почав
гарячково тиснути на всі кнопки,
однак двері не відчинялися...*

(Факт, зафіксований відеокамерою)

Біда застукала зненацька
На півдорозі до мети.
Пропала усмішка вмить хвацька,
В судинах тиск почав рости.

– Не розмовляйте більше, хлопці, –
Промовив вождь свої братам. –
Ми у кисневій мишоловці,
Слід берегти повітря нам...

Натомість пальці рук на кнопки
Тиснуть взялися (тільки глянь!)
Таким, зазвичай, рухом ловким,
Як то під час голосувань.

Та, на відміну від картини,
Коли здобуток – на табло,
Лиш піт холодний ливсь зі спини,
Мовчали двері, як назло.

Прийшло до лідера неждано
І до братів передчуття,
Що дуже рано, дуже рано
Скона нардепівське життя.

Але ні сліз, ані волювання –
Відеокамера могла
Подать це в світ як відмовляння
Від радикального крила.

В кулак зібрали хлопці сили,
Печаль струсили із облич
І свого боса попросили:
– Олеже любий, Бога клич!

Нехай на душі наші з ходу
Поставить вічності печать
Та скаже всім: задля народу
Лягли ми в ліфті спочивать...

Аж раптом двері відчинились –
І ось знайомий коридор,
Колеги, люстра, що світились,
І журналістів – цілий хор!

На волю випурхнули бранці
Й, вождя пустивши наперед,
Пішли-понеслися до праці
У переповнений буфет...

ЖУРНАЛІСТСЬКИЙ СПЕЦЗАСІБ

Бувальщина

З журналістом-початківцем
Шеф проводить інструктаж:
– Про конфлікт в селі Петрівці
Треба втнути репортаж.

Тож збирайтеся в дорогу,
Вам на збір – хвилин із п'ять.
Й пам'ятайте засторогу:
Можуть там атакувать.

Нахиливсь спецкор до шефа:
– А скажіте тет-а-тет:
Чи не можна, хоч дешевий,
Дать мені... бронезилет?

Шеф напружив лоба свого:
– Де в нас той бронезилет...
Можу видать замість нього
Вам... підшивочку газет.

В ній – такі статті дубові
І стіна таких порад,
Що пробить, ловить на слові,
Їх не здатен і снаряд!

СТЕФА ЗНАЄ ШЕФА

Аби дізнатися про настрої шефа,
Конем хід робить секретарка Стефа –
Листи його береться відправляти
Й адреси просить вголос всі назвати.
Якщо почує слово "равлик", знає,
Що шеф хороший досить настрої має.
Коли ж впаде із уст уже "собачка" –
Це означає: виникла задачка.
А ось коли згада "собаку" – все,
Не потрапляй на очі – загризе!

НАДМІРНА ВАГА

Літав би, як пташки,
Якби не кулаки.

СЛІПЕ ТЯЖІННЯ

Земне тяжіння не дає
У безвість полетіти
Усьому, що довкола є.
Це знають навіть діти.

Якби ж тяжіння все-таки
Великі очі мало,
Воно б у безвість залюбки
Всю нечисть відпустило.

МАЄ ХАРАКТЕР

На базарі покупців
Риби дивувало:
– Ціни, глянь, на карасів –
Майже що на сало!

Прагнув ясність унести
Родич гумориста:
– Бо їх треба привезти
Зі ставка до міста!

– А чи ж свині на базар
Їдуть в нас безплатно? –
Запитав старий Назар
Того делікатно.

І почув од жартуна:
– Ні, за гроші, брате.
Що ж до риби, то вона
Має теж характер!

МОТОРОШНО

Мовля ведучий співаку:
– Прошу вас, власноручно
Представте пісню про муку,
Аби було не скучно.

А в залі – шум, а в залі – сміх.
Якесь кричить дитятко:
– Та власноручно тільки міх
Представить можна, дядьку!

А ще хтось крізь густе «гу-гу»:
– Міняй муку на борошно,
А скуку, хлопче, на нудьгу,
Бо на душі моторошно!..

ГОНОРИСТА СТАТЬ

Бувальщина

На коліна журналіст
Впав перед редактором:
– Вам відомо: приколіст
Я є за характером.

А в партвідділ працювать
Ви мене направили...
Це ж є нонсенс, так сказать,
Попри всяке правило.

Про ідеї, про вождя
Слід писать недремного,
Я ж не маю поняття
Про це все й зеленого...

А редактор: – А ви – стаття,
Бачу, гонориста.
Всі ці теми піднімають –
Тільки гумористам!

ЯК ПИШЕ КНИЖКА*Дозастільна*

Все в житті – як пише книжка,
Всяк по-своєму – герой.
В непосидливих – задишка,
В посидючих – геморой.

Дикі пролежні – в лежачих,
У гнучких – радикуліт,
Дистрофія – у ледачих,
В сексопільних – ВІЧ і СНІД.

У розумних і ревнивців –
Шок, інсульт, інфаркт і стрес,
В розбишак – синці на пиці,
В ненаситних – енурез.

У надмірних цукросолів –
Діабет, плюс тиск, склероз,
В трудоволіків – мозолі,
Психозриви – у заноз.

В брехунів – язик прищатий,
У злодюг, бандюг – тюрма,
Вічний карієс – в зубатих,
В хитрих совісті катма...

Словом, все – як пише книжка,
Всяк – у власних медалях.
Лиш для круглих дурнів – знижка:
Їх бере одна земля.

ТРЕБА ЗНАТЬ

Вибори пройшли позачергові –
І тепер потрібно, друже, знать:
Будуть кадри у верхах толкові,
Поки не навчаться махлювать.

КОРИСНЕ ПОХМІЛЛЯ

Для Мусія на похмілля
Тиче в руки сито Ліля –
В цей момент найкраще ситом
Може муж її трусити.

– Дві задачі, – зізнається, –
Розв'язать мені вдається:
Дам на працю шанс Мусію
Й гарно борошно просію!

РІЗНИЦЯ

Голос виборця Микита не продав,
А в оренду фальшувальникам оддав.

НЕМА ПРИЧИН

Дід Олекса запитав
Внука-футболіста:
– Татуся ти привітав
З Днем автомобіліста?

– Не було на те причин, –
Знітивсь хлопець трішки. –
Він машину розтросив
І вже ходить пішки.

НЕЗРУЧНЕ ЗАПИТАННЯ

Якщо жінки – чудова стать,
Чоловіки – звичайна гадь?

НЕВИБАГЛИВИЙ КАНДИДАТ

При гаслах і портреті
Висить на туалеті...

ВІРТУОЗ

На диван так вміло впав,
Що лиш носа поламав.

ПОКЛЯЛАСЯ

Поклялася чоловіку,
Що кохатиме довіку,
Адже знала, що той вік
В чоловіка – всього рік.

СЛУШНИЙ НАКАЗ

Кандидату дав наказ
Виборець: – Волюю,
Щоби ти не гаяв час
На пусту затію!

НЕ СВИНЯ

Дружину Яків запевня:
– Я – не свиня! Я – не свиня!
Адже хіба у льохи Милі
Є окуляроньки на рилі?

БОМЖОВА РАДІСТЬ

Виборчі стартують знову тури –
Для бомжа Петра – це благодать:
Вистачить агітмакулатури,
Щоб за неї місяць кайфувать!

БАГАЧКА

У Федора Ната –
Дочка пребагата:
Три наречених,
Хай і нікчемних,
Плюс три розписки
«Наб'ю усім писки».

РОЗУМНИК

Не стулив за нічку й ока, бо ж не пень,
Щоб не спати після нічки цілий день!

ЗІЙШЛА З ОРБИТИ

Літнім парком спозаранку
Мчить захеканий Лука.
– Чи не бачили ви Ганку?! –
До зустрічних все гука.

Люди знизують плечима:
– Ну а хто вона така?
– Рідна жінка несправима! –
Їм пояснює Лука.

– Щось накоїла потвора?
Наробила купу зла? –
Навздогін питають хором.
– Із орбітоньки зійшла!

– А яку орбіту мала? –
Знов цікавість доганя.
– Та від мене утікала
Довкіл хатоньки щодня!

А сьогодні вредну жінку
Все ніяк не дожену,
Бо вона чкурнула в хвіртку,
І де зникла, не збагну!..

НЕНАЖЕРА

Вареничків наївся на ніч – і не спав:
Біля макітри з пампушками чатував...

ЧИНОВНИЦЬКА ТРАДИЦІЯ

Із колиски – у партсписки,
Щоб якшвидше до держмиски!

НАГАДКА

І фаворити
Вміють рити.

ВІД КИШЕНІ ДО КИШЕНІ

На обіцянки витратив мільйони,
Поцуплені в народу – простака.
Тепер, здобувши владні рубікони,
В казну державну руку запуска...

ЖЕСТ ДОЛІ

Ах, який підступний долі жест,
Ах, яке трагічне в нього свято:
Перед смертю став лауреатом
Премії своїх законних жертв!

ПЕРЕДВИБОРНЕ

Кандидатів довгі списки,
Що не список – то кросворд,
Де приховані ті писки,
Що планують жирні зиски,
Поки думає народ.

Що ж, вгадаєм – не вгадаєм?
Радість виберем чи сум?
З пеклом стрінемося чи раєм?
В списках писок всяк вважає:
Він народу – сват і кум!

Тож, земляцтво бідне й рідне,
Розум пруж, якщо він є,
Щоб не вбити заповітне:
Той лише довіри гідний,
В груди хто себе не б'є!

ПЕНСІОНЕРСЬКЕ

В секунд-хенді «Речі модні» –
Найдешевший день сьогодні:
Шорти з лордівської скрині
Можна взяти за дві гривні.
Та за горло те трима,
Що й двох гривеньок катма.

ЧЕСНИЙ ПОСАДОВЕЦЬ

Я звик на країну трудитись добу,
Опісля до скону на себе гребу...

ДЕФОРМАТОРИ

Упали до такої глупоти,
Що вже не знаємо, куди втекти.

ПЕРЕДСМЕРТНА ЗАПИСКА ДАРМОЇДА

«Це дійсний факт – не цирк на дроті,
Який тримався у секреті:
Від дня народження до смерті
Тривала пауза в роботі».

КАНДИДАТИ У КАСТРАТИ

Дякуємо Богу за різдвяні дні –
Поки люд святкує, ми ще на коні.

КАЗНОКРАДИ-ПАУЗНИКИ

Ну як, скажіть, нам із таким народом бути?!
Жене у шию й не дає передихнути!

МАЛЕНЬКА ПОРАДА

Щоб довершити портрет
Шефа «Агробуду»,
Слід змінити кабінет
На собачу буду.

ТУРБОТЛИВИЙ КЕРІВНИК

За підлеглих вболіва,
Аж напухла голова:
«Чи зуміють без вказівки
Мене витягти з автівки?».

КОРУПЦІОНЕР

Потрапив у руки НАБУ і співаю:
«Чому я не сокіл, чому не літаю?»...

НАПОЛЕГЛИВИЙ ВИБОРЕЦЬ

На зорі подавсь голосувати...
Повернувся опівночі до хати,
Бо була, зізнаюсь по секрету,
Після урни черга до... буфету.

ЛІТНЕ

Огнем припікає небесне світило,
Так хочеться в бар, на ріку чи в корчі...
Начальство ж на форум тебе відрядило
В Будинок учених. Сидиш, як в печі.

Щось мимрить з трибуни науки стовпище
Про вічні проблеми безпліддя і прав...
Терпіння в одному: в запрошенні пише,
Що буде фуршет по завершенні справ!

ТРИМАЄ ПОСАДА

Якби посада вимагала поту,
Багато хто покинув би роботу.

ЩАСЛИВЧИК

Має дах (позаздрить хлопуп!) –
Парасольку з єврошопу.

РЯТІВНА СОЛОМИНКА

Екс-міністр під крапельницю ліг,
Бо до трапа літака, бач, не добіг.

КОНТРАСТИ

Які різкі в роботі уряду контрасти:
Одні фінанси вклав, а інші встиг украсти!

СПЕКОТНО

Навстіж двері і вікно,
Воду п'ю із крана,
А спекотно все одно
Після прочухана...

ТРУДОГОЛІК

Має клопоти щоденні:
Носить дулю у кишені...

ВИМУШЕНА НОША

За пазухою камінь носить,
Бо без нього – легкий досить,
То ж боїться, щоб од вітру
Не потрапить на край світу.

ТРАГІЧНЕ

Різні гілки влади,
Та одні в них гади.

Із циклу «Діячі»

В порожнім вулику Оса
Медові ліпить словеса...

Вже не вперше висува
У вожді Крота Сова...

Заздро у Змії Комар питав:
– Чом отрути Бог мені не дав?..

Вирок виніс для Рудої
Непідкупний пес Полкан:
– Відпустити на... розбої,
Щоб потрапила в капкан!

З Колобка сміється М'яч:
– Ти – котило, я – літач!
Колобок же гонориться:
– А тебе не зна Лисиця!

З ланцюга зірвався Пес –
І Когут зі світу щез...
Лине курячий мотив:
– Слава й честь творцеві див!..

Бив себе у груди Грім:
– Я спалив, повірте, дім!..

Орден для голодної Кози
Видали на хату із... лози.

Віслук потяг до суду Їжака
За те, що він, ледащо, не іка...

Протяг зошита гортає:
– Хто таку ще силу має?!
А Кватирка і собі:
– Зачинюсь – і по тобі!

– Що за народ? – обурився Комар. –
Маха руками, ніби я – відьмар!

Кучма вдячна Картузу за труд:
– Ти надійно прикривав мій бруд!

Забожились П'яти
Пальці перегнати...

Жаба Буслу каже:
– Стережися, враже!
Як затупиш дзьоба,
Дам тобі у лоба!

Прогнив Чайник. Тепер він цвяка,
Що рідина шкідлива всяка...

Стара Хустинка чванилась: – Була в пошані в Боса –
За вік весь не торкнулася ні рук, ні губ, ні носа!..

Прокислій Ющці заздри́в свіжий Борщ у ресторані:
– Ти маєш, сестро, навіть у свиней недоторканність!..

Хвалився перед Блискавкою Грім:
– Якби не я, не запалав би дім!

Весна таки прийшла. Її ознака:
У парку розпустила листя лавка!

З'явилися підсніжники в місті – це знак:
Хтось знову природу збува за п'ятак.

Із вірію мусять додому вертати –
Парламентські ждуть олігархів зарплати.

Прокинувсь ведмідь од зимової сплячки –
Забрався в барліг Опанас навкарачки...

Сад обрізати Микита спішить –
Хоче сусіда без фруктів лишить.

Взялась сім'я бджолина за роботу –
Кусає пику п'яному Федоту...

Поміняли чоботиська
Вже на туфлі, слава Богу.
Буде легше і не слизько
Йти зі злиднями у ногу.

Дожили до теплих днів,
Попри зиму хиру.
Час настав для багачів
Мучитись від жиру.

Ночі коротшають, довшають дні,
Часу для праці ще з'явиться стільки!
Будуть засіки злодійські вповні?
Глибшими стануть безкарності ріки?

Потепліло – і лід зник:
Холодильнику – гаплик.

Поміняв зайчисько шубу
З білої на сіру –
Вовк-начальник дав у губу
За в безсмертя віру!

– Про кожуха свого слід
Забувати, – каже дід. –
Бо злодюг, що влізли в дім,
Вже шукають років сім...

Орати й сіяти вже час:
З села у місто втік Улас.

Зізнається баба Неля:
– В хаті, правилам назло,
Цілу зиму все цвіло:
Меблі, одяг, стіни, стеля...

Пора у поле випускати льоху:
Вона в хліві догризла вже підлогу.

В нашу хату, очевидно,
Літній час гряде!
Значно вже раніше видно,
Красти що і де.

Хуги та морози
Перейшли у грози.
Град отой, як сливи,
Замінили зливи.
Де був сніг, травиця
Ніжна чепуриться.
Верби і дубочки
Одягли листочки...
Тож прощай, зима!
До села ж Стороги
Досі ще дороги
Не було й нема.

Із циклу «Забави заради слави»

І у селах, і в столиці
Б'ють його усі по пиці,
Б'ють прилюдно й крадькома –
І образ на те нема,
Бо не вредний він Степан,
А звичайний барабан.

– Товчуть кулаками
І боки мнуть так...
А ти все думками
Вже там, де гопак...

– І що тут такого?
Товчуть – ну й нехай.
Я ж – тісто, з якого
Спечуть коровай!

– Де ви бачили таку?
На вогні співає
І рида на смітнику,
Де не припікає...

– Ет, хіба це дивина?
То є мудра тітка.
На вогні лише вона –
Справжня сковорідка!

Повідомили спецсили
Ув особі Будяка,
Що вони у клумбі вбили
Чорнобривця-бандюка...

Ну і жадібний типаж!
Так ковта, що стогне аж!
Але цьому типажу
Тільки «дякую» кажу,
А не ставлю у куток,
Бо він – вправний пиლოსмок!

Серденьком крутить байдужий дивак,
Клаца зубами, неначе хижак
А язичка як зненацька прикусить –
Вмить хвилюватись господаря змусить.
Хто ж цей непослух, сердитий звірок?
Ні, не котисько – амбарний замок.

Не страшний аркан йому,
Ні стріла небесна,
Не заториш у тюрму,
І в огні не щезне.

Вмить проникнуть може в дім,
В авто ачи потяг,
Щоб скрутити в'язи всім,
Цей підступний... протяг.

Не рівчак, не пень, не міна,
Не кулак, не куля,
А повалить неодмінно –
Й лоб прикрасить гуля.

Вельми любить черевика
Ця тендітна дівка,
Що розв'язуватись звикла.
Хто вона? Шнурівка.

СКОРОМОВКИ-СМІХОЛОВКИ

Ні бос, ні я не знаємо донині,
Чи Боснія – сестра Герцоговині.

У плечах і талії
Наші грошомайці
Ширші ніж в Італії
Й навіть на Ямайці.

Це до речі чи ні,
Та сказати варто:
У Туреччині
Ти повніша, кварто.

Пройнялися до гостей,
Глянь, якою шаною:
Частували цілий день
Тільки величальною!

Як топчуся по росі я
В себе коло хати,
Непокоюсь, що Росія
Буде плату брати.

На офшорні зони
Впала грошотрясця,
Та офшорперсони
Знають, де сховаться.

Має бос мій рацію:
Покохав він грацію.
Ах, як піє жінка боса:
– Я у тебе – гола й боса!..

У фінансовий окріп
Був потрапив острів Кіпр.
Той окріп – труд черпаків
З багатьох материків.

Чи на захід, чи на схід
Нам іти, українці, слід?
Поки сходить план мети,
Може сонце дій зайти.

Інвестиції наш бос
Вкласти вирішив у бокс,
Щоб товкти було кому
Котролюючу чуму.

Обікрав держказну
За годиноньку сну.

У заказнику ділок
Вполював довічний строк.

На Майорку погріб
Заробляти на хліб...

Заспівав – та й онімів
Хор державних брехунів.

РИТОРИЧНІ ЗАПОТИЛИЧНИКИ

Чи брудні відмити душі
В найсучаснішому душі?

Ну хіба чаклунство в тому,
Що хтось видав лінь за втому?

Хіба винити треба сито,
Як почувашся несито?

Невже вина у тім коси,
Що косовиця без роси?

Чи варто жебрати народу,
Якщо вожді скупого роду?

Чи всяк слуха,
В кого вуха?

Кому потрібні сліпота
І труд городнього крота?

Хіба винні губи,
Що всі зверху зуби?

Чи цвяхом кожного зовуть,
Кого по кумполу довбуть?

Побачить можна тільки псів
На повідку у хазяїв?

А чи ганити свій ніс,
Якщо сморід він підніс?

Чи кивати слід на грози,
Якщо сиплються погрози?

Чи мудріють депутати,
Як беруться в ложі спати?

Чи має право на відставку
Міністр, який живе на ставку?

Чи ж людям щастя додаси,
Купивши їхні голоси?

Чи від «корита» відійде нардеп,
Відчувши, що вхопив його закреп?

Чи гроші поміняє той на славу,
Хто надурняк щодня звик пити каву?

Невже сатирик сподіватись має,
Що погань його з честю поховає?

Чи ж гаду треба
І крил, і неба?

А навіщо та відпустка,
Якщо в касі фірми – пустка?

Чи має вартість і яку
Зізнання у коханні,
Якщо воно холостяку
Наснилось на світанні?

Навіщо владу купувати,
Якщо вона веде за грати?

Чи жирнішим зробить борщ
Цінових запевнень дощ?

Чи варто кошик нам споживчий
В Європи хоч не день позичить?

Чи можна газувати,
Якщо педаль із вати?

Чи голова здорова,
Якщо у ній – полова?

Хіба є в тім потреба,
Щоб гавкати до неба?

Чи не пора, чи не пора
На трон вознести хабара?

Вручили чин,
А мислить чим?

Чи рідну мову не вкладе в труну
Той, хто тримає курс на чужину?

Навіщо скаламучена вода,
Якщо у ній – ні здохлого хвоста?

Чи для яструба щось значить
Те, яку дорогу бачить?

Невже синицю вам оддасть скупець,
Якщо в руці у нього – горобець?

Найбільш шанований хіба
Той, хто надбав собі горба?

Чи можна за хмари
Втекти від покари?

Навіщо свині
Багно на спині?

Чи це вада –
Бити гада?

Чи вина в тім язика,
Що брехню в світ випуска?

У рабство –
З багатством?

Хто запитує в свині:
«Різати тебе чи ні?».

Чи хвалитися Ельвірі
Бюстом в радіоєфірі?

Ну невже про ліхтарі
Думають кроти в норі?

А чи сонячне проміння
Робить чорним піднебіння?

Що із мозку взять спинного,
Як немає головного?

Чи важить щось верхів програма,
В якій реальності – ні грама?

Чи ж якась кобила
Батога просила?

Чи чкурне у буду сходу
Пес, що вирвавсь на свободу?

Хіба з високої посади
Відразу кидають за ґрати?

Чи хтось, узявши хабара,
Сказав собі: «В тюрму пора»?

Чи ж одне хоч брехло
Без'язиким було?

Невже вівця, чи хитра, чи дурна,
До вовка побіжить від барана?

Хіба повірите журі,
Що захвалось у норі?

Чи заздрісник сказав колись комусь:
«Тобою я, земляче мій, горджусь!»?

Чи гріх у тому булави,
Що вождь не має голови?

Чи ж до істини дотумка
Той, у кого вмерла думка?

Чи ж одна лише хвороба
Забирає нас до гроба?

Хіба перо, різець чи пензель у руці
Тримають тільки вроджені митці?

Хіба сприймати за образу
Почуту від папуги фразу?

Чи ж тільки діти в дитсадку
Будують замок із піску?

Чи кладе хабаростриж
Під сукно заяви лиш?

Навіщо казнокраду
Просить якусь зарплату?

В чужий город крадеться злодій,
Аби посіять щось в городі?

А чи у кожного ледащо
Нема купити «джипа» за що?

Невже віддасть хапуга
Накрадене для друга?

Чи у продажного судді
Судити чесно – на меті?

Із циклу «Мічені»

Видно, що бухгалтер:
Із купюр – бюстгальтер.

Прокурора вирізня
Незабекана матня.

Не хто інший – депутат:
На значку – з ікри салат.

Зауваж: це помічник
Того, хто дрімати звик.

Номенклатурна одиниця –
По колу ходить, як проспиться.

Не злодій – казнокрад це нині:
На грудях – орден, сейф – на спині.

Іде олух –
Ідеолог...

Хоч не в Тріполі жило,
Але звалося Тріпло.

Не поводитир, а справжній ас:
Себе завів у блуд не раз.

Дуже скромний прикоритний ідіот:
Поливає брудом тільки свій народ...

Так розривав неправди пута,
Що надірвав од крику пупа.

Майстер з укладань чітких угод
Щодо того, як обкрати свій народ.

Не вимагає привілеїв –
Вони з дитячих літ у неї.

Одна його поправочка, але яка! Тепер
У кріслі він сидить для тих, що важать за центнер!

Не ледацюга, очевидно:
Переступа закони спритно...

Почувши «довічно» на власну адресу,
Заплакав у мантії дядько від стресу,
Забувши, що місце, де річ прозвучала, –
Не клітка в суді, а парламентська зала.

Як не крути, як не верти,
Не обскубти традицій гуску.
Йому пора в тюрму іти,
А він подався у відпустку...

Із циклу "Розумний і хитрий"

ЩОДО СХОДЖЕННЯ

Розумний шлях шукає на вершину,
А хитрий – довгу і міцну драбину.

ЩОДО ЦІНИ

(За Новим Завітом)

Розумний хвалить золоту людину,
А хитрий – дорогу на ній свитину.

ЩОДО ПЛАЧУ

Оплакує розумний друга втрату,
А хитрий – не відтятю в нього хату.

ЩОДО КРИТИКИ

Сприйме розумний критику як дяку,
Щоб висновок із помилок зробить.
А хитрий перекине її вмить
На того, хто брехню терпить усяку.

ЩОДО ВТОМИ

Розумний не кляне ні дощ, ні спеку –
Дола круту дорогу і далеку.
А хитрий позира весь час на небо,
Щоб звинуватить в ліні кого-небудь.

ЩОДО КОСОВИЦІ

Розумний щиро дякує росі
За те, що сили додає косі.
А хитрий смачно хвалить косаря,
Що той косу йому не довіря.

ЩОДО ЧАРКИ

Розумному чарка – зізнання у дружбі,
А хитрому – ґрунт просування по службі.

ЩОДО БОЖИХ ЗАПОВІДЕЙ

Божі заповіді – в серці
У розумного, на денці.
А у хитрого вони –
На устах, для показни.

ЩОДО ПОСАД

Розумний вважає (та й дурень не проти):
Чим вища посада – тим більше роботи.
І хитрий, як твердить, ніскільки не бреше:
Чим вища посада – тим цупити легше.

ЩОДО РОЗУМІННЯ

Розумний співчуває казнокрадам,
А хитрий заздирить їхнім адвокатам.

ЩОДО РАДОСТІ

Розумний з людом радістю ділився,
А хитрий за печаль його молився...

ЩОДО ЗРОСТАННЯ

Розумний здобував собі знання,
А хитрий гріш збирав на визнання.

ЩОДО СЛУЖБИ

Розумний служить людям без мандату,
А хитрий – банді, що дала посаду.

ЩОДО ДОЛІ

Вже доленька така
В Михайла Потерухи:
Здоров'я – як в бика,
А розум – як у мухи.

Співанки від баби Ганки

Ген на цвинтарі – могила,
На могилі плаче мила,
Бо лежить у тій могилі
Той, хто гроші винен милій.

У VIP-секторі – могила,
На могилі – з бронзи бюст
Того рейдера Вавила,
Що очолює Мінюст.

Наш міністр Омелько Груша
(По-народному Компот)
Згідно статусу – чинуша,
Згідно клепки – ідіот.

Згідно чеків і квитків –
Олігарх з Єсентуків.
А по декларації –
Бомж з каналізації.

Попри смерчі, шторми океанів
І фінкризу навіть світову,
Не тупіють пера в графоманів,
І брехня, як завжди, на плаву.

Чоловіка-хропуна
Валентина мала.
А учора в кабана
Перейменувала.

Ой чого то знову Міла
Язиката оніміла?
Бо у Міли в котрий раз
Пліток вичерпавсь запас.

З опозиції у владу
Потягнуло раптом Ладу,
Позаяк набридло Ладі
Вічно кланятися владі.

Ой які ми, люди, раді
Переминам в нашій Раді!
Більшість й меншість – то вже дві
В ній бригади штурмові.

Міліцейський, не секрет,
Розтрясли авторитет,
Бо везли його на возі
По вибоїстій дорозі.

Скерцо з перцем на туже серце

Майонезу складові –
Хімсполуки сорок дві,
Та смакуйте залюбки –
В нім природні барвники!

У кафе «На Авеню»
Вибір страв був досить бідний.
А сьогодні у меню –
І червоний хрін, і білий!

У відомій установі
Не димлять уже курці.
Всі вони тепер – зразкові
У могилоньках мерці.

Чи ж на вулицях хіба –
ДТП лиш і стрільба?
Ще по них гуля голота
І скандує: «Де робота?!!».

Зникли мамонти, натомість
Появились на Землі
(А точніше – в нашій домі)
Кнопкодави злі-презлі.

То не гримнула гроза
На Кабмін з-за рогу,
То прем'єрова сльоза
Впала на дорогу...

Опустилася рука,
Не маха нікому,
Бо побачила Кличка
Й кулака при ньому.

І шумить, і гуде,
В полі кличе людей:
– Підштовхніть! Я, Хюндай,
Пру Колесникова в рай!!!

Катма грошей на харчі,
Та усе ж ми – багачі:
У низах і нагорі –
Хабарі та хабарі...

Буде мати наш Ставок
Старосту і голову,
Тож додасться вказівок
Мені, діду голому!..

На хвилинку серед дня
Зліз банкір із гриваня –
І злодюг ватага сіра
Миттю викрала... банкіра.

Нас, упертих, об'єднає
Тоді сила булави,
Коли нею замахає
Посередник із Москви.

Вже якщо відвертим бути,
То скажім також ми:
На дорогах гинуть люди
І державні кошти.

Із циклу «Прозорі загадки»

Його життєва вічна путь –
Туди, де ділять і крадуть.
Про кого думка ця прозора:
Про злодія чи ревізора?

Про якого молодця
Кажуть: «Завжди обіця»?
Депутата? Ну, атож.
І синоптика також.

До нього може на гачок
Потрапить риба всяка,
Бо він – мастак-рибалка
Чи... прокурорський мужичок.

Професійного шиття
(Сумніватись нічого)
Можна вчитись все життя
У шевця і... слідчого.

Люблять битись об заклад
Впевнений і впертий,
А ще той, що за мандат
Ладен навіть... вмерти.

Повен жалю, повен сліз
Той, хто вміє співчувати,
Та найбільше цим багатий
Казнокрад, що з трону зліз.

Не опуска ніколи рук
Людина з вірою у серці
Та... зрадник, що під кулі звук
За власну шкуроньку трясеться.

Останнє співчутливий оддає
І той, кого поставлено до стінки,
Та...злодій, відчуття в якого є:
Він завтра нагробаста ще не стільки!

– Мій народе дорогий,
Не помреш ти від нудьги!..
Це гуторить клоун, діти,
Чи...Табачник з Міносвіти?

Як затуляють йому рота,
Виє: «Нищать патріота!!!».
Перестануть затуляти –
З'їсть свиняку й півтеляти.

Якби дивився він під ноги,
Були б чудові в нас дороги.
А так літа, а так літа,
Тому й дороги – срамота...
Об кого гострі тупим пера:
Об президента чи прем'єра?

По-чужинському бубнять...
Іноземні фільми...
Яничарська кличе рать
У свої обійми...
Чий же це канал такий
Душоаномальний:
Зайдохапської руки
Чи Національний?

Круглі дурні до посад
Обласних і вище
Добігають у стократ
За розумних швидше.

В чім секрет? Чому в дурних
Швидкості безбожні?
Бігти легше їм, бо в них...
Голови порожні.

Із магазину «1000 дрібниць»

Потрібно мати на увазі:
Вага посади не у назві.

Якщо взяв хабара –
Ще радіть не пора.

Не лиш в цеху забійному
Є тушки, а й в сесійному.

Можна жити й без зарплати,
Якщо вмієш грабувати.

Якщо волієш обминуть в'язницю,
Купуй не компас, а суддю, щасливцю!

Нехай тебе, як сніг весну,
Облишить, друже, втіха,
Якщо у дім твій кризь стіну
Міністра син заїхав!

Чиновник іде у «робочу відпустку»,
Аби доконати питво і закуску.

Нема в багатих вихідних –
Фуршети день і ніч у них.

Віддав двомісячну зарплату
На будівництво дитсадка,
Щоб руку всунуть волохату
До держбюджетного мішка.

Не дуй, правителю, у вус,
Коли під кріслом – землетрус!

Доять роботи корів...
Де ж поділи доярів?
А ці мухи сонні
Доять кіз «на зоні».

Якщо у вас з'явилась дача –
До продавця прийшла удача.

Із циклу «Натякачки»

Якщо задерла жінка ноги,
Це значить, почались пологи...

Якщо тоненьку сукню жіночка зніма,
Це натяк чоловікові: прийшла зима.

Якщо, козарлюго, тобі у штани
Засовує руку козачка,
Негайно прокинься і миттю збагни:
Твоя їй потрібна заначка!

Якщо у ліжку вас пиля дружина,
Це значить, в бік їй уп'ялась пружина.

Якщо вас кличе в душ кохана,
Ідіть хутчій міняти крана!

Якщо дружина козиряє голими грудьми,
Їй на новий бюстгальтер гроші ти займи!

Якщо за вечерею жінка цілує,
Весь посуд тобою помити планує.

ЖАБА

Якби, як Бусол, мала крила,
Болото б в космосі відкрила!

РАК

Такий на пальці залишив я знак!
Мене ж за щедрість цю – та у баняк...

КОРОВА

Набридло мукать і ревти.
Пора у школу мекання піти.

ВОВК

Старість ікла затупила,
Тож і б'є мене Кобила...

ЛИСИЦЯ

Послухалася Півня я, придурка...
Тепер у животі пиляє Курка...

СЛОН

Виляти хоботом – це зовсім не хвостом,
Робота ця добряче вже втомила...
Ех, був би не Слоном я, а Котом –
Спіймав би Мишу, хай би хвіст носила...

ГОРОБЕЦЬ

Кілька крихт ковтну лише –
І по горло ситий вже.
От би здібності мені
Жеребця ачи Свині!

АКУЛА

Тоді збагнула, що Акула,
Коли велике проковтнула.

СОРОКА

Відчуваю наперед:
Через клятий Інтернет,
Попри попит на новини,
Всохне хвіст мій безневинний...

СВИНЯ

Вже соломою, не газом,
Смалять нас останнім часом.
А як випалять солому,
Нас, що – виженуть із дому?
Ні, тоді моя рідня
Страйкуватиме щодня!

КІНЬ

Не підходь до мене із хвоста –
Доживеш, мій вершнику, до ста!

МИША

Якби я не прийшла в цей білий світ,
Пропав би від сметани, мабуть, Кіт.

ЩУКА

Якби мені воляча, братці, сила,
Скількох би я рибалок утопила!

ВОША

Нехай би щез
Оцей прогрес.
Він так дійма –
Життя нема.

ПАВУК

Снуеш, плетеш...
А дяка де ж?

КОЗЕЛ

Козлом назвав Олекса вкотре Гната...
Але такого я не знаю брата!

ЖИРАФА

Якби хоч на півметра довша шиєнька моя,
В своє майбутнє неодмінно зазирнула б я!

ВЕРБЛЮД

У витівках моїх політики нема –
Плююся я, зазвичай, задарма.

П'ЯВКА

Якщо Комар таки одружиться зі мною,
Навчу, як присмоктатися до тіла під водою.

ВЕДМІДЬ

Повірте, добрі люди: хоч і хижий звір я,
Барлогу б радо поміняв на Межигір'я.

СОЛОВЕЙКО

Не конкурент естрадним я «зіркам»:
В них фонограми, я ж співаю сам.

ВОРОНА

Хоч, зауважте, каркаю весь час,
Кохає мене Ворон за окрас!

ЛЕЛЕКА

Якби не довгі ніженьки-чалапи,
Давно би очі видряпали жаби.

КОНИК-СТРИБУНЕЦЬ

Хоча й не маю жодних справжніх кінських сил,
Моїй майстерності позаздрить Гвинтокрил!

СОВА

Пішла б у сторожі нічні на комбінат,
Де соковитеньких розводять мишенят.

ГАРМАТА

Стріляла лиш по горобцях,
Тому ні пір'я, ні м'яся.

СОВІСТЬ

Не бачила, щоб хтось купляв мене –
Все продають. Яке життя сумне...

БРЕХНЯ

Належу, звісно, не до шкап,
Тому воліла б знати,
З якою швидкістю могла б
Я в космосі літати?

ВОРОЖНЕЧА

Де я, криволиця,
Там лиш спокій сниться.

ПАМ'ЯТЬ

Покохалася із Босом,
Котрий виявивсь Склерозом...

БЛИСКАВКА

Хотіла освітити Людині шлях,
Але її перетворила в прах...

ПОРІГ

Дарма, що я безруким народився.
За мене злодій зачепивсь – і вбився.

ЛЕДАР

З подушки не вставав би до цих пір я,
Якби було істивним у ній пір'я.

БОРОДА

То біда є, то біда є,
Краще смерть, як жити так:
Причепивсь до мене дяк,
Носить, а не доглядає...

ЇЖАК

Ех-ех, якби мені голки ще на живіт,
Безсмертним був би я один на цілий світ.

ГАДЮКА

Якби могла свою отруту забирать назад,
Подвоїла б смертельних я укусів результат!

ЗАЄЦЬ

Коту під хвіст, усе під хвіст Коту...
А чом же не мені? Хіба я – безхвостун?

ОСА

Останнє віддала людині – жало,
Та ще й за це по голові дісталось...

КРИТ

Стараюся, як можу, у саду,
На себе накликаючи біду...

МУХА

Бджолі на мед сідають, виходить, можна,
А ось для мене – зась! Яка Рука безбожна!

ТАРГАН

Лише наміривсь визирнуть зі шпарки,
Як хтось ядушний ухопив за барки...

ХРІН

Не чухрайте мене –
І вас плач омине.

ЦИБУЛИНА

Поки в одязі – чомусь
Всі від щастя скачуть.
А як тільки оголюсь –
Плачуть і все плачуть...

Цю причину сліз сама
Я вже зрозуміла:
Заздрять люди, що нема
В них такого тіла!

КУРЯЧЕ ЯЙЦЕ

Таке мале, таке дрібне
Яйце перепелине,
А по ціні, поглянь, мене
За задвірки задвине!
Аби нечесність знищить цю,
Що зрозуміла й турку,
До мене, раджу продавцю,
Слід додавати Курку.

КОМАР

А чи дзижчи, а чи смокчи –
Одна, шановні, дяка,
Якщо під боком уночі –
Не живність, а Ломака.

БАРАН

Такенна інколи охота
Лобищем розтрощить ворота...
Але терпиш, як всі місцеві,
Адже ворота – металеві.

ПЕС

Брехати нині – зайві сил витрати.
Це ліпше роблять наші депутати.

ЛЕВ

Я, звірів цар, нашкодить можу сам,
Одначе не настільки, як донецький Хам.

ЧЕРВ'ЯК

Потрошу яблуко, потрошу...
А з нього вилізти не можу,
Бо є маленька перешкода:
Доспілість виказати шкода.

ЧЕРЕПАХА

Повільно рухатись навчитися не важко –
Скажи лиш в перший день життя:
«Вйо, Черепашко!».

МУРАШКА

То не люди, а брехливі звірі!
Чи ж насправді лажу в них по шкірі?

ЛЕТЮЧА МИША

Справжнє щастя пізнається з висоти:
Слава Богу, що не мають крил Коти!

ЗОЗУЛЯ

Своїх діток чужим батькам я підкидаю –
Не секрет.
Натомість людям вік безплатно визначаю –
Паритет.

КІТ

На відміну від Петра-небоги,
Приземляюсь кожен раз на ноги.

ЗНАЧКА

Лежу у схованці востаннє –
Під вечір буду в ресторані.

СЛОВНИК

Пилом припадав ув Огія...
Привернув увагу Никодима.
В результаті: я – уже не я,
І синці у хлопців під очима.

СЕЛЕЗЕНЬ

Моя краса –
У небесах,
А на землі
Вона – в стволі.

ЧАЙКА

Вийшла б заміж я за того,
Хто – суцільна злість,
Все одно мене ніхто ж бо,
Братоньки, не їсть...

ГАРБУЗ

Дивина – так дивина:
Глянь, футболять Кавуна,
Він літа, не лається
І не розпадається...

КАВУН

Ген Гарбуз, як туз, товстим
Пузом вихваляється,
Та ніхто його сирим
Їсти не збирається...

ПОМІДОР

Живу, росту, допоки
Зелені в мене щоки.

КАПУСТИНА

Нещасна доленька від аз до ять:
У будь-якому вигляді їдять.

КВАСОЛИНА Й ГОРОШИНА

Доля в нас уже така:
Зі стручка – та до горшка,
А з горшка у шлунок – мах!
Ось і весь життєвий шлях.

КРАВАТКА

Мужу я – предмет краси,
А його жоні – буксир.

ЗУБОЧИСТКА

Нарешті я, сердешна, відпочину:
Останній зуб господаря покинув.

ПРОТЯГ

Скрутив я в'язи багатьом.
Про це завершив перший том.

ЖМЕНЯ

Що у Жмені –
Те й в Кишені.

КРОПИВА

Страхали мною так Антося
В дитинстві мешканці села,
Що він мене боїться й досі –
Я все обійстя зайняла!

БУДЯК

Малого дивонька чекаю:
Сідає в крісло керівне
Якесь нечесне чи дурне –
І вмить під ним я виростаю!

БОРГ

Істину повідаю живу:
Поки не повернуть, я живу!

КАШЕЛЬ

Брехати, людоньки, не буду –
Працюю плідно я доволі:
То супроводжую простуду,
То тішусь крихтою у горлі.

КОЛЕСО

Котитись легко по дорозі,
Коли ти ціле і при возі.

НІС

Розумна зна людина:
Хоч як би я не ріс,
Без нюху я – не Ніс,
А тіла лиш частина.

ПЕНЬ

Егей, які були прекрасні долі дні,
Коли ніхто не міг сидіти на мені...

ЗУБ

Випав через ворогів –
І, бач, штучного пригрів.

СТРІЛА

Гостротою аж дзвеніла,
Поки Дуба не зустріла...

АБЗАЦ

Як на сторінці місця – тьма,
Ціни мені тоді нема.

ВИСОТА

Хоч невеличечка, однак
Підняти ногу мусить всяк.

ТАЛІЯ

Ніяких здібностей не маю,
Та апетити визначаю.

СТОВП

Оцінить будь-хто ще мене –
Нехай лиш псюка дожене.

СВИСТ

Яким би не вважавсь – простим чи геніальним,
Я залишаюся постійно привертальним.

КЛЕПКА

Однойменні дочки –
В Голови та Бочки.

АВТОРУЧКА

Щоб не спливли з води брехні кінці,
Мовчу про те, в чийй була руці.

ПЕЧАТКА

Зі мною, хай і на півдня,
Сил набира Галіматня.

ПАРАСОЛЬКА

Ах, над якою, над якою
Була не раз я Головою!

ГРІМ

Не сплю – гримлю, гримлю,
Бо Блискавку люблю...

ОКОВИТА

Згорають завдяки мені
Талановиті і дурні...

МАКОГІН

То ти, п'яниченьку, то ти?
Ну, починаю вже товкти...

ШНУРІВКА

Якби не розв'язалася,
То з кого б я сміялася?

КАБЛУК

Чи ж я винен, що відпав, як ріг,
І подарку звалив із ніг?

МУХОМОР

Між двома вогнями я кручусь,
Як і всі з отруйної еліти:
Хочеться нашкодити комусь
І при цьому повністю вціліти.

СПРОСТУВАННЯ

Мені довічний термін не дали –
Його я удостоїсь! Тит Калим.

КОМУНАЛЬНИКИ

Для щастя як потрібно мало:
Аби тепло сніги прибрало!

Відсебеньки під ялинку

ЛЕЖИБОКА

Маю план! В новому році
Буду спать на іншим боці!

КАЗНОКРАД

Рік новий – це вам не смішки,
А нові складні крадіжки!

ВЛАДОЛЮБ

Дай, Боже, спокою з єдиною метою:
Щоб крісло не хиталось піді мною!

ОБЩЯЛЬНИК

Що не збулось в старому році,
Нехай більмом не вилізе на оці!

ХАБАРНИК

Допоможе хай нам щастя
Хабарнуть – і не попасться!

БРЕХУН

Діждався року я нового,
Але почну все зі старого!

АГРЕСОР

Зібравши всю гібридну силу,
У рік новий зайшов із тилу.

ЛУКАВЕЦЬ

Новому року подаю правицю,
А ліву пхаю у його скарбницю!

НАХАБА

Хоч ніхто і не прохав,
Носа в рік новий запхав!

СКНАРА

У рік новий зачовгав без вагання
Й без жодного вітання й привітання.

П'ЯНИЦЯ

Задовго до Нового року бачив сон:
Із хрюкала перетворивсь у самогон...

ГЕТЬ СУМ!

Виборці, облиште сум!
Обіцянок наростає бум!

ПРО ДЕРЖИМОРД

Що їхня професія – свято,
Дізнатись не важко й слону:
На хвильку заглянути варто
В порожню державну казну.

ПІДКОРЮВАЧІ

Змінювали вчора русла рік...
Нині ж узялись за фінпотік.

ФОРМА ЧЕРЕЗ РЕФОРМУ

– Вам – вже під сто! А ви, як хорт,
Прудкі, дідусю... Моржування
Гартує вас чи, може, спорт?
– На вік пенсійний сподівання.

ЗРУЧНА ПОРА

Піст – пора для Никона зручна:
Їсть усе, що жінка обмина!

ОЩАДЛИВІ ОПІКУНИ

Щоб економити державні п'єдестали,
Лише один зі ста талантів помічали.
А в час бурхливої фінансової кризи
І від одного відвернулися мармизи.

ЦВИНТАРНІ ВІДСПІВАНКИ

Замість дат народження і смерті –
Напис на могильнім постаменті
Штовхачу державних справ:
«Обіцяв – рапортував».
...Жнивареві хабарів:
«Простягати руку вмів».
...Пільг і привілеїв покупцеві:
«Цей добродій спить на черевцеві».
...Депутату скликань всіх:
«Як вмирав, на кнопку ліг».
...Держлужбовцю-казнокраду:
«Сподівається на владу».
...Вічному прибічнику Союзу:
«В голові посійте кукурудзу».
...Покручів духовних ватажку:
«Не в труні лежить, а у мішку».
...Рейдерських захоплень молодцю:
«Іншому копали яму цю».
...Хитрому й продажному судді:
«В домовині він, та не в біді».
...Асові брехунських сфер:
«Животів – живе тепер».
...Підлабузнику зі стажем:
«Змоги гнутися нема вже».
...Козиряльнику нівроку:
«Жде наказу на розкопку».
...Патріоту на словах:
«Вперся боком в гострий цвях».
...Лицемірові від роду:
«Дасть Бог, вийде на свободу».
...Непосиді-шахраєві:
«Не наживсь на копачеві».
...Майстру наклепів: « У нього
В жилах тік сто років дьоготь»...

ГРОШОМАН

Як бик на червону ганчірку,
На знаки біжить грошові...
Пробив би спецсейфову стінку,
Та мало броні в голові.

ЗАЛЕЖНО ВІД НАПРЯМКУ

Стає сліпцем глухонімим,
Коли хтось ділиться із ним.
Зорить і чує, ще й волає Хрусь,
Коли дає копіечку комусь.

КМІТЛИВИЙ ДІЛОК

Сканував чужі книжки
Й видавав як власні праці.
Та збагнув, усе ж таки:
«Можна і без декорацій».

І тепер оцей ділок
Сканування відкидає –
На обкладинках книжок
Тільки прізвища міняє.

ДО РЕЧІ

Всяк прекрасно знає:
Навіть з суперкавою
Бесіда буває
Зовсім нецікавою...

ПАТРІОТ

У скверові зрання –
Шевченківські читання.
Ониська здивувало:
– Чому людей так мало?
Де наші патріоти?..
І зник в кафе навпроти.

ДАНИЛО-АКТИВІСТ

На майдані, де Тарас
Розмовля з журою,
Був Данило і не раз,
Зокрема весною.

Цього березня сюди
Він заглянув знову
Перевірить, хто й куди
Хилить свою мову...

А як заклик чийсь почув:
«Годі уже спати!» –
Кави з термоса сьорбнув
І пішов до хати.

ДІЄВІ ЛІКИ

Стрілись на базарі жіночки-землячки
І загомоніли про свої болячки.
Настя ухопилась за широкі боки:
– В попереку ние вже чотири роки.
Що вже не робили ті спеціалісти,
А зігнутись трудно, ще трудніш присісти...
Немидора миттю сповідь перебила:
– Отака хвороба і в мого Данила.
Та почула якось у маршрутці, Насте,
Що Данилу треба на ту спину класти.
З того часу нігди не лежить в постелі,
А на стіни скаче й бігає по стелі!

ПРИСТОСОВАНЕЦЬ

Якщо він «так»
Змів на «ні»,
Це віщий знак:
Знов на коні!

ГЕРОЙ, АЛЕ НЕ ТОЙ

– Отечество губят! – вола яничар,
Якому сказали: «Державну вивчай!».

ГІРКА ІСТИНА

Мила славному банячину
Подала мені борщу,
Я ж сиджу, ковтаю слину,
Та себе не пригощу.

Мила журиться, ридає,
Зводить жаль мене з ума:
Борщ, коханий, вичахає...
Чи ж старалась я дарма?

Пригортаю банячину,
Ледь її не задушу,
Та назвати, все ж, причину
Мук голодних не спішу.

Припускає вголос мила:
– Недосіл чи пересіл...
А я знаю, що вгатила
Мила спеції усі.

Борщик ніздрі так лоскоче,
Крадькома відкрився рот,
Та терплю, хоч їсти хочу,
Як у полі голім хорт.

Через кілька, може, тижнів
Зрине істина гірка:
Борщ не їв, бо в банячині
Утопив я черпака.

ЩОДО ГРИЗНІ

*Попи гризуться з батюшками,
той за народ, той за приход.*

Леонід Горлач

Гризні поменшало б, либонь,
Вона минала б наші храми,
Якби позначував Господь
Лукавих слуг своїх рогами.

БЛИСКУЧИЙ ПЕНЬ

В колі дурнів цього пня
Блиск костюма вирізня.

ВИРВАВ ЗУБА

– Вирвав зуба! Вирвав зуба! –
Прочинивши двері в дім,
Надриває криком пупа
Перед жінкою Охрім.

– І чого ж то так радіти? –
Жінка смиче за рукав. –
Засміють онуки й діти:
Мав одного – й той пропав!

– Не пропав судьби дарунок!
Він знайшовсь! – як грім луна, –
А потрапив був у шлунок
Разом з келихом вина!

КАЗКА ПРО ГРАФОМАНА

Жив на світі графоман,
Величався – граф Оман.
І, як кожен графоман,
Граф Оман мав хитрий план:
Снив і марив, вичах геть,
Що таланти скосить смерть,
І тоді візьме розгін
На вершину слави він.
Дні минали і роки,
Та робилось навпаки:
Тільки вмере один талант –
Два народиться. Геть план!
Граф Оман крививсь, сопів,
З рота – піна замість слів.
Бо ж провалювався план
Власний вивершить талант...
Чим закінчилось? В четвер
Графоман старий помер.
А таланти все ростуть...
Ось у чому казки суть.

ПЕЧІЇНКИ

Пощо роса, пощо роса,
Коли не клепана коса,
Коли лиш будить косаря
Та, що на пляшечці, зоря...

Навіщо рідну мову знати,
Якщо й без неї можна спати...

Знов каденція,
Знов на денці я...

Не зарплата,
А заплата.

Котилася торба з горба,
А в тій торбі – друга торба,
А у другій була третя
З колобком на ім'я Редька...

Під розлогим під горіхом
Заливались кури сміхом:
– Впав з горіха суперплід –
Дев'яностолітній дід!..

Із циклу «оригінали»

Не вловлюють справи суть,
А ссуть...

Аби не заплющувать очі
На власні дурниці й грішки
(Хто ж раків пекти із нас хоче?),
Вони заливають баньки...

Щоб на нари не лягати,
Поспішають в депутати...

Приступив ледацюга нарешті до справ:
На бажання трудитися вето наклав.

Так було уже не раз:
Владарюють окупанти,
А господарі в цей час
Вирушають в емігранти...

Коли «на килим» вирушає Клим,
За звичкою прихоплює «калим».

Знову дурості перли
З депутата поперли...

Випустив парламент пару –
Лементу повісив хмару!

НЕ ДО ГРАНАТ*Жарт*

Лікар мамі молодій
Видає поради:
– Не давайте ви своїй
Донечці гранати...

А матуся аж сія,
Ділиться секретом:
– Любить донечка моя
Спати з кулеметом!

МАРНІ НАСКОКИ

Сунуться з гостей свати,
Без шапок, в кожухах.
Вищий кривиться: – Ух ти,
Приморозив вуха...

Нижчий шепче: – Вух не взять
Вам, зими бунчужники,
Бо позичив мені зять
Стереонавушники...

ТРАДИЦІЯ

Прокидатися звик на зорі
Під кафе чи в чужому дворі.

ВИГОДА

Перевівши годинник вперед на годину,
Лежебока раніш приступа до спочину.

НЕ ЯК УСІ

У родині Свистунів –
Повна хата брехунів.
Лиш один-єдиний зять –
Злодіяка на всі п'ять!

ІНШЕ ПРАВИЛО

Призначення – далеко ще не план.
У заклад громадського харчування
Під назвою «Кафе» чи «Ресторан»
Приходимо, зазвичай, для хилання...

КОЗИР

Зникла пам'ять і зір сів,
Сила в тілі згасла,
Вицвів чуб, нема зубів,
Та є думка власна!

ОБАЧНИЙ МАНДРІВНИК

Багажоемкого купив легковика,
Аби возить велосипеда й віслюка.

ЩАСТЯ ЛЕЖНЯ

Неждана негода –
Поспати нагода.

СЛОВОБЛУД

Дурниці ляпа,
Ковтнувши кляпа.

ТАЄМНИЙ ДОНОР

Крові він оддав не грам
Ненаситним комарам.

ОБЕРЕЖНИЙ КАВОМАН

На холодну каву дмуха,
Бо пливе до рота муха...

НАСТИРЛИВИЙ СПІЗНЮВАЧ

Пив – і пристарався
Болячок чимало.
За здоров'я взявся,
Як його не стало.

ТРУТЕНЬ

Були б мухи його з'їли,
Якби оси не наспіли.

ЩО КОМУ

Він готує шашлики,
А вона – вареники.
Ну а дітки залюбки
Спалюють щоденники...

ІЗ ПЕРСПЕКТИВОЮ

На вікнах хати повісив грати,
Щоби до камери швидше звикати.

НАГАДКА СЛАБКОДУХОМУ

Опускаєшся чим нижче,
То тим ближче кладовище.

КОРОЛЬ

Не дасть спокою нікому:
Ні старому, ні малому,
Бо на те він і король
На ім'я Твердий Мозоль!

ПРОГНОЗ ДЛЯ ЗАНОЗ

Кружля двоголовий понад Україною
І каркає так, аж трясеться нутро,
Та й губить пір'їну відтак за пір'їною...
Нехай. Як оголиться, гепне в Дніпро.

СОБІ НА ЧЕРГОВЕ РІЧЧЯ

Наловив у річці доли
Стільки літ-рибин! Це ж – труд!
Щоб зварить з них юшку, солі
Маю з'їсти ще хоч пуд.

РОМАНІСТ-ЕКОНОМІСТ

Лаконічності вершина:
Крапка – то уся книжина.

ЯКЩО ПРИДИВИТИСЯ

В програмі розвитку держави
Є цвях, але, на жаль, іржавий.

ДЕРЖКРУЖЛЯЧ

На оглядовім колесі сидить
І запевняє, що в Європу мчить...

БОРЕЦЬ

Чинить опір хапунам:
Із-під рук хапає сам!

ПРИТИСЛО

Склав начальник ласти,
Бо нема що красти.

ЩОДО КРИТИКИ

Критика здорова –
Сила то життєва,
А ось прибуткова –
Критика миттєва.

РІЗНИЦЯ

Між ліриком й сатириком – різниця:
Їм перед смертю зовсім інше сниться.
Одному – що за ним ридає теща,
А іншому – що у долоні плеще.

НАХАБНЕ СОНЦЕ

Підняв на сонце якоесь очі Влас –
І аж до скону корчивсь від образ:
– Яке, поглянь, нахабне те світило!
Воно мене безвинно засліпило!..

ПРИСТОСУВАВАВСЯ

Життєвих вибоїв він як пасажир
Не відчува – на сидницях є жир.

ПЕРЕСТАРАВСЯ

Додому весь вік
Чуже все волік.
І стільки нагріб –
Не влізло у гріб!

ПЛЮСОЛЮБИ

За швидкісну руйнацію
Беруть боніфікацію.

МУДРИЙ СИН

Син промовив Олексію,
Сплеснувши в долоні:
– А я знаю, чом не сіють
Гречку на балконі.
Правду цю людина кожна
Хай затямить файно:
Бо заїхати не можна
На балкон комбайном!

ЗАВДЯКИ ПОДЯЦІ

(За мотивами вірша

Бориса Олійника «Гонорар»)

Чудовий лірик так любив природу,
Що присвятив гадюці навіть оду.
Плазунці в душу глибоко проник,
За що його та вжалила в язик...
З тієї миті лірик геть змінився –
Він в'їдливим сатириком зробився.

СИЛА БЕЗКРИЛА

Повій, вітре, на Вкраїну...

Степан Руданський

Повій, вітре, на Вкраїну,
Повій, дужий брате,
Силу вражу і зміїну
Вимети із хати.

Бо ніхто цього, крім тебе,
Вже не зробить, бачу,
Тягне всяк рядно на себе,
Ще й рида в додачу.

І ридає не від того,
Що слабак на дію,
А уперся клято рогом
В отаманську мрію.

Вперся й предківські могили
Засипа прокляттям,
Рве прадавні духу жили
Віру рве на шмаття.

Сита пика, хитрі очі,
А душі немає.
Повій, вітре, серед ночі,
Поки змії дримає.

Бо у сонячну годину
Сила ця безкрила,
Що майструє домовину,
Вся – на гвинтокрилах.

ЗА ДОБУ МАТРІАРХАТУ

*Нехай живе доба матріархату,
Але жінок я вибираю сам.*

Валерій Гужва

Нехай живе доба матріархату,
Хоча жінок я вибираю сам.
Але прийти матріархату в хату
На дві доби я дозволу не дам!

ЗАКЛОПОТАНА ДОНЯ

Запитала мама Тоню:
– Будеш їсти кашу, доню?
Тоня ляльку одягає
І поважно промовляє:
– В мене, глянь, часу нема.
Їсться каша хай сама!

КЛИН – НЕ ПОЛЕ

На зупинці вранці-рано
Діалог відбувся.
– Здрастуй! Як живеш, Оксано?
Ти сумна, дивлюся...

– Ой лебідко, ой Галино,
Нічим похвалиться.
Світ мені зійшовся клином,
Як зустріла Гриця...

– Клином – світ? Це щастя, доле!
Ось у мене горе:
Світ мені зійшовся полем,
Котре – неозоре.

І це поле з чоловіком,
Фермером залятим,
Мушу я тепер довіку,
Галю, обробляти!

БОЖЕ ПРАВО

Поезія – вихід душі з підпілля.

Леонід Талалай

Виходять душі із підпілля
Вже стільки літ, віків, епох
Тих обранців небагатьох,
Яким дав право Бог на біль.

НАШ МАРШ

Завдяки кмітливій братії,
Котрій компас віддали,
Непомітно з демократії
В плутократію зайшли.

А ЛЮД СУНЕ

Чим ближче до влади,

То далі від правди,

Як ближчає трон – даленішає Бог.

Вадим Крищенко

Затьмарує розум спокусниця влада,
Відтак під ногами – Всевишній і правда.
Та знаючи це, суне люд, як мара,
За правдою знов до божка-тронара...

СЕСТРИЧКИ

Дві сестрички невеличкі
Їли спілі полунички,
Їли дружно, смакували
І матусеньку прохали:
– Накажи для полуничок
Задля нас, малих сестричок,
Щоб із грядочки вони
Не втікали до весни!

ВЕДМЕЖА НАТУРА

Відчувши, що весна – не за горами,
Чкурнув за гори разом з подушками...

СОРОМЛИВИЙ МИРОСЛАВ

Як прокинулося сонце,
Відчинив татусь віконце.
Вмить проснувся і Мирослав –
Та й бадьоро проказав:
– Любе сонечко у хату
Не спіши пускати, тату:
Я не вмивсь – воно, напевне,
Кепкуватиме із мене!

ЩОДО ІСТИНИ

Двічі в річку увійти
Одну й ту ж не можна.
А в калюжу? Так, сюди
Влізе свинка кожна!

ЩОДО ІМЕНІ

Дуля Нені Комбі стала,
Лик її аж заяснів,
Бо в кишені побувала
Секондхендівських штанів!

ЩОДО МИНУЧОСТІ

*Ми минаємо.
Час оновлюється.*

Андреас Оконенко

Так, минемо ми, поете,
І оновиться знов час,
А котрі плетуть тенета,
Куплять вічність про запас.

ЩОДО ДИСКУСІЙ

Дискутує, глянь, народ...
Ті ж, у кого віжки,
Не води набрали в рот –
Коньяку і віскі.

ЩАСТЯ

В когось – теща чи дружини мати,
А Кузьму проймає щастя шал:
Бог йому зумів подарувати
Рідної жони оригінал.

АС ЗАСТІЛЛЯ

Від кожного зі свят
Він має результат:
Вагу надлишкову
Й хворобу кишкову.

СВЯТКУВАЛЬНИК

Як раніш, так і тепер,
За дні великодні
Пасок злопає центнер,
Вип'є вин три бодні.

Крашанок ковтне сім кіп
І ковбас із тонну,
Ківш котлет, петрушки сніп,
Ще й цеберку хрону.

Заливного ночви з'їсть,
Голубців дві тачки,
Риби неводів зо шість,
Солі десь до пачки.

Струбить десять гусаків,
Кадуб огірочків,
Помідорів п'ять мішків
І причеп грибочків...

А як їдло-випивон
Організм всотає,
Забереться на свій трон
Й Леніна згадає.

СВЯТКОВА ПОРА

Зібрав директор колектив –
Та й урочисто сповістив:
Прийшла пора байдикувати,
Бо вже нема де брать зарплати!

АТЕЇСТ-СТРАХОПУД

«Христос воскрес!» –
Почув і щез.

ЧЕМНИЙ ОНУК

Ледар-внук проха Мирона:
– Ну купи мені смартфона!
– Та за що? – озвався дідусь.
– А за те, що ще не б'юсь!

ЗАВДЯКИ ПОСАДІ

Всім відомо це достоту:
Мав посаду, не роботу.
Накомандував цироз,
Тиск, подагру і невроз.

ЗДОБУТКИ ДИВАКІВ

Душа у душу жить
Подружжя не зуміло,
Тож перейшло умить
На принцип «тіло в тіло».

А звідси в диваків
Здобутків аж огроми:
У неї – струс мізків,
У нього – переломи.

НОСТАЛЬГІЧНЕ ІРОНІЧНЕ

Якби не лампочка Володьки Ілліча,
На ринку попит мала б дотепер свіча.

СПЕЦМОРЖ

Спить з відчиненим вікном
(взимку теж, до речі) –
Зберігає шанс цілком
Для своєї втечі.

ВЧЕННЯ СЬОГОДЕННЯ

Два привладні постулати:
Швидко вкрасти! І злиняти!

ПОДАРУНКИ КРАЮ

*Завдяки судовим рішенням на
Рівненщині з'явилися два голови
облади та два обласні прокурори.*

Факт

Ах Полісся, ах ти славне,
Віднедавна ще й забавне!
Скоро тут відкриють штат
Для начальників-близнят.
Нині жде громада краю,
Як у спеку дурень чаю,
Ще яких нових близнят
Подарує їй суд-брат...

ЛЮБИТЕЛЬ ДЗВОНУ

Мине знов свято – і печаль
Огорне душечку від того,
Що не звучатиме кришталь,
В яким – по вінця аж спиртного!

ДОЛЯ

У колектив прийшов інтелігентом,
Де досить швидко став інгредієнтом.
Приглянулись, прийохались дебїли –
Та й з потрохами бідолаху з'їли.

РАДА ЗНАТИ

Вихователька садка
Мамі скаржилась Тимка:
– Цього дня дитятко ваше
Не марудилось, як завше.
В Галі, Віри та Наталки
Відібрав Тимко лопатки.
Гриші, ніби ненароком,
Посадив синця під оком.
Валі, Вадику і Томі
Наносив піску за комір.
На Васильковій спині
Їхать всівсь, як на коні.
В кашу Насті та Маринки
Всипав голок із ялинки.
А довірливу Даришку
Він підмовив з їсти шишку...
Мама слухала уважно,
Потім повила поважно:
– Рада знати не з чуток,
Що активним став синок!

ПРАЦЬОВИТА РІДНЯ

Напали справи на усю рідню:
Розносить баба по селу брехню,
Дід меле несусвітні все дурниці,
Батюня пхає палиці у спиці.
Є місія складна й почесна в мами –
Взялась знайомих зводити лобами.
Невістка демонструє наготу,
А син волочить на спині тату.
Не байдикують і маленькі дітки –
Жбурляють груддя у город сусідки.
Утім, і їхні пращурі не спали –
Вони роботу також шанували.
Традиція була у них віками
Носить важкий за пазухою камінь.

ЩОДО ДУРНЯ

Мудра істина є давня:
Щоб отримать дурня личку,
Залиши для зберігання
Крадію бодай дрібничку.

НЕБАЧЕНИЙ СИЛАЧ

Як же виріс, як змужнів
Салолуб Матвійко!
За один присіст штанів
Розриває двійко!

КРАЩА КНИГА

Книга «Тонна скуки»
Краща є сьогодні,
Бо до неї руки
Не торкнулись жодні.

КОМП'ЮТЕРНИЙ ГРАФОМАН

Знайшов у світ реалій двері,
Відчувши мить холоднувату:
«Якби писав я на папері,
Було б опалювать чим хату».

ПРОСТА ТРАДИЦІЯ

Не звик у слухавку вітати
Своїх старесеньких батьків,
Як і привіт передавати
За допомогою рядків.

Нудну замінює цю працю
Весь час традиція проста:
Як тільки ті заріжуть пацю,
Спецрейсом зразу виліта!

НАЙАКТИВНІШІ

Під час відвертих презентацій
Найбільш оголюються таці.

ЗАКОНОМІРНЕ

В час розрухи
І «мокрухи»
Голі й босі
Навіть боси:
Той – у ванні,
Той – в трупарні...

ДРІБНА БОЛЯЧКА

– Як поживаєте, дідусю?
– Та, слава Богу, ворушуся,
Болячку маючи одну –
І то таку собі – дрібну...

– Як зветься, можете сказати?
Мо', підкажу, як подолати.
– Болячка ця моя на «оз»:
Склероз, цироз і верикоз.

ПАРТНЕРИ

Ті самі гості –
В ту саму хату:
Знов хочуть злості
Продати квартиру...

«АГРОНОМ»

Почувши гасло: «Якісне насіння –
Це завжди гарантований врожай!»,
Припас його і рік тримав у сінях...
Однак нічого не зійшло. І край.

МІНОРНЕ

Не спішать «мажори»
У тюремні хори.

ЩОДО СКОРБОТИ

*Остап Вишня вів щоденники.
Але в них – жодного рядка чи слова
скорботи в березні 1953-го року,
коли помер Йосип Сталін.*

Факт

Скорбїть на волі був не проти,
Та в таборах посїяв ноти.

ЩОДО ПОСАДИ

*Я оточив себе націоналістами,
передавши їм – насамперед
Остапові Вишні – фактично
керівництво організації...*

*Зі свідчень на допиті
письменника Івана Кулика,
розстріляного 1937 року*

Маєм визнать, друзі, правду
І сказати на весь світ:
Гуморист займав посаду
Незаконно десять літ!

ОДНА КОМАНДА

В Пензля-доповідача
Квач – у ролі тлумача.

ТАЄМНИЦЯ УСПІХУ

Завдяки лиш секунд-хенду
Носієм зробився бренду.

ДИСКУСІЙНЕ

Цикл білих віршів у В. Сплячки
Чи витвір білої гарячки?

ЩОДО СТИХІЙ

У кожного із них – своя стихія:
 В Крота – земля, отрутонька – у Змія.
 Свиня, звичайно, полюбляє бруд,
 А Плід гнилий в падінні бачить труд.
 Водиця Графомана вируча,
 А дьоготь – то улюбленець Квача...
 Якщо ж облишити езопівський прийом
 І глянути зблизька на цей синдром –
 Дві противаги на життєвій вісі:
 Добро людське і зло безрогих бісів.

ЩОДО СВИНЕЙ

Пустя свиню в город...

Народна мудрість

Понапускали. Наситились куці –
 І підривають підмурівок хати...
 Прогнати б нечисть чи задротувати,
 Але – ні кия, ані плоскогубців.

ЩОДО ШАПОК

На злодієві шапка горить.

Народна мудрість

Горать шапки, горать по всіх кутках...
 Ех, дати б дружно по отих шапках!
 Натомість із амвону чуть напутне:
 – Горіте! Шлях освічайте в майбутне!

АСОЦІАТИВНЕ

Якщо твоя мітла шкребе, ти – не двірник,
 А ледар, що імітувати працю звик.
 Якщо не серцем пишеш, а пером шкребеш,
 Ти, заповзятцю, творчість імітуєш теж.

ВІДЗНАКА ДЛЯ ПИСАКИ

На схилі літ таємно та вночі
У спілку прийняли нікчемного писака
І грамоту вручили як відзнаку
За нетривалі муки читачів.

ЩОДО СУПЕРДУРНЯ

В непослуха – як в зайця вуха,
В п'ятакала – язик на метрів два,
А в супердурня, певне, голова
Та, що підходить тільки для обуха.

АНТИПКО

Дощик стукає у шибку:
– В дитсадок пора, Антипку!
А Антипко хлипко: – Ох,
Зачекай, підем удвох,
Тільки ліжко застелю
Й парасольку прихоплю!..
Поки хлопчик вибирався,
Дощик сам кудись подався...

Із циклу "Незручні листи"

ДО ЧИТАЧІВ

А чи усі накинуться готові
На твори сльозогінно-вибухові?

ДО РЕДАКТОРІВ

Чи маєте талант майстерно так читати,
Аби на текст крилаті не зжувать цитати?

ДО ВИДАВЦІВ

Чи не забракне часом хисту
Додати сміху гумористу?

ДО ПРОДАВЦІВ

Не рапортуйте, що зробили справу,
Чийось продавши з-під прилавка славу!

ДО СКУЛЬПТОРІВ

Погодьтеся, за великих ниці вищі
Як статуї. І то на кладовищі.

ДО КРИТИКІВ

Такі в митця знаходите думки,
Що їх він і не чув, помічники!

ДО МЕМУАРИСТІВ

Якщо до купи ваші факти скласти,
То тільки ви є істинні фантасти!

ДО МУЗЕЙНИКІВ

Відомо, хто писав ці віршики нудні.
А хто вам дав під скло такі штани міцні?

ДО ЛЖЕ-ПИСЬМЕННИКІВ

Комп'ютеризовані літтурки,
Випирає пшик з-під палітурки!

ДО ЛИПОВИХ ЛАУРЕАТІВ

Немає сил підняти на Парнас?
За що ж на грудях стільки літпрекрас?

ДО РОЗРЕКЛАМОВАНИХ ГРАФОМАНІВ

Егей, як прудко скачуть ваші імена!
І як рачкують блякло ваші письмена...

ДО САЙТОВИХ КЛАСИКІВ

Чи хисту неабиякого треба,
Щоб сайт створити – і клепать про себе?

ЧЕСНЕ ПЕНСІОНЕРСЬКЕ

Має пільгові потреби,
Переживши три закрепи.

Життя на пошук довідок пішло,
Що він, мурло, є ще хамло й тріпло!

На місці не сидів – жив енергійно:
Міняв колонії постійно.

На пенсію пішов – і заривав од щастя:
Позбувсь-таки дурного й вічного начальства!

Якщо звести усе до купи,
Є статки в Никона таки:
Сто гривень, тиск, чотири зуби
Та грамот повні три мішки!

Залишив слід на цій землі,
В який ступають сили злі...

Рідні в Європі не пропасти,
І сам ще вчора був би там...
Та як залишить ворогам
Те, що залишилось дократи?

Як мав погони –
Били поклони.
Погонів не стало –
Б'ють чим попало.

Мав стосунки до держсправ –
На держпільгах проживав.

При посадах (часи класні!)
Все «рішав» питання власні.
А коли під зад дістав,
Про державні вमितь згадав.

Народилась з роду гадів
Династія казнокрадів.

Оформлять субсидію несуть
Діда двоє бовдурів,
Бо у нього вже давно живуть
На правах господарів...

Приймав на службі скаржників,
А після неї – боржників.

Екс-міністра зажурили:
– Що за вік ви заробили?
Той відсапавсь од задишки:
– Трудові чотири книжки.
Решту, крім судових справ,
Я чеснесенько... накрвав.

Доктор "Докторську" не їсть –
Це цілком правдива вість,
Дослідив давно оскільки,
Більше користі від "Кільки".

Щоби жити, мав мотив:
Внески всі не заплатив.

Всі прогулянки – страшенні
Без пігулки у кишені.

Доводиться іти на повен ріст
В атаку, бач, за пільговий проїзд!

Якщо водій маршрутки – хам,
Проїзд безплатний – вже не вам.

Якщо із шефом вип'єш кілька тонн не соку,
Заробиш неодмінно пенсію високу.

Збудував публічне диво з див,
Виростив іще бандюгу-сина
Й дерево розбрату посадив...
Ну хіба не справжня він... скотина?

Накопичив грошей повен міх –
І за дротом відробляє їх...

Хоч вмирав од голоду,
Замерзав од холоду,
Грішми, все ж, набив хлівець
Передбачливий скупець,
Бо якби займався лінню,
Не взяли б у божевільню!

Втратив зір, бо й серед ночі
Не дививсь нікому в очі.

У фінансовий потік
Впав – і втонув чоловік...

Пес прибудний, та віднині –
У безплатній домовині.

Трудивсь, як віл. Була на те причина:
Безбідну старість заробляв для... сина.

Цікаве питання, цікаве доволі:
Від чого в Карпа на спиняці мозолі –
Від ноші злодійської, масажування
А чи від тривалого в ліжку лежання?

Має грошей повну хату,
Та плює на комунплату?
На цю справу в багача
Часу обмаль – борг вивча!..

Хоч пенсійний вік – в труді
Й на тюремній баланді.

Через любі хабарі
Пересів на сухарі.

Через ставку-максималку
Він відправивсь у відставку
Не на джипі, не на танку,
А на справжнім катафалку...

ФУТБОЛІЗМИ

РЕЗЮМЕ

на гру збірної України на Євро-2016

Прибуло за планом полку
Тих, що бігають без толку.

Поміняли тренера, емблему –
Й розв'язали квалості проблему.
Відтепер команда, глянь, брика:
Б'є суддю і до, й після свистка!

Гуде стотисячна арена!
Ще б пак! Закликав під знамена
Клуб обнадійливих майстрів,
Яких пенсійний вік зустрів!

Неймовірно різноликий
Футтовар,
А в цілому – це великий
Гурт нездар.

Із ним нелегко будь-кому тягатися –
Йому підвладні будь-які фінти:
Уміє впасти, битись, матюкатися
Та видудлить за матч відро води!

Ах, ознака (ще й яка!)
Селекційних звершень:
Підійшли для новачка
Бутси й форма вперше!

Намацав Сміт
Удачі ґрунт:
За кожен фінт
Він має фунт.

Та й наш Макар –
Геть не пустун:
Що не удар –
То свист трибун.

Телетрансляція – шанс для Лопати
Усім показати наколки та патли.

Тренер на гравців кива,
Ті ж – на тренування...
Вийшла тактика нова
Гри... у виправдання.

Із теплих країв різношкірі пташки
Летять в Україну не тільки весною...
І хто ці, спитаєте ви, диваки?
А ви зацікавтесь футбольною грою.

Наставник визначивсь зі складом –
Обрав отой, що з шоколадом.

Влучний постріл – м'яч у сітці!
Та команда – як Муму,
Бо радить голу-сирітці
Вже давно нема кому.

У команди – бронеплани:
Доганяють буйні фани.

Наш голкіпер Костя Дріт
Наловив чимало гав:
Перед виходом з воріт
Довго в компас загдядав.

Амплуа – нападник в Жана,
А завдання – хулігана.

Не по зганыблення кислиці
І не по печалі
Клуб пішов на дно таблиці –
Хоче знать: що далі?

Суддя тому пихато щоки дме,
Що зна: його ніхто на мило не візьме.

На гру команди “Налигач”
Пливе, як море, наш глядач,
Бо гра “Налигача” для мас –
Це привід плюнути хоч раз.

Дилетанти у футболі –
Ті, що бігають на полі.
Ну а ті, що цьому раді, –
Дилетанти у квадраті.

Страшний пенальті.
А ще на асфальті!

Чи арбітр, ачи суддя –
В тім нема, либонь, різниці.
Відрізнять умій (затям!)
Сітку, хлопче, від в'язниці.

Все одно, де гра-сірома:
Чи на виїзді, чи вдома.
Пам'ятає він одне:
Програш знов не обмине.

Від м'яча рятують пальці рукавиці.
Але скільки вже синців отих на пиці!

Там, де бігав цей балбес,
Можна сіяти овес.

За кар'єру довгу у Степана
Пік досягнень – титул ветерана.

Є умови – гри нема,
Бо нема, мабуть, ума.

Клубні наші
президенти,
ви – за гру
чи дивіденди?

Якщо дивитись в очі правді,
То визнать маємо: в команді
Гравці є основні та запасні,
Перехідні та вічно при сидні.

Цей хавбек (сам зізнався мені)
Любить рейди у клуби нічні.

Кубків і медалей – дві копиці
В цього футболіста. На язиці.

Постійно й миттєво команда “Мета”
З футбольних турнірів усіх виліта.

Була б наша Туреччина,
Якби не поперечина.

Перші вильоту загрози –
Вболівальницькі прогнози.

Для декого традиція –
Змарнована позиція.

Аби затрясло,
Поглянь на табло.

Припинив спортивний ріст
В першій таймі футболіст.

Попри програші і злість,
Оптимісти футболісти:
– Із наявних десять місць
Зможемо якесь посісти!

Не марно аж два тайми парубки
Тримали за команду кулаки.
Коли закінчивсь поєдинок-крах,
Дали невдахах ними по зубах!

Песимісти футболісти:
– Із вершини нам не злізти...

На спочинок ні миті нема –
Тренування, одні тренування...
Тож облишмо свої здивування:
“Чом команда на полі дріма?”.

А спортивного режиму
Вистача на тайм Якиму.

Останнє місце? Не годиться!
Переверніть!.. Оце таблиця!

Вдома брала втома,
А на виїзді – страх.
Тож звела судома
Результат. І крах.

Найбільш м'ячів (це Божий дар!)
Дістав із сітки воротар.

Не форвард – справжня каланча!
І посила до хмар м'яча!

Чудова техніка в Пилипа –
Він має “БМВ” і джипа.

Коли починає хитатися світ,
Хапається Сава за стійку воріт.

У майданчику штрафному
Небезпечний Гриць Позер,
Особливо, коли в ньому
Прокидається боксер.

Аби не заграться
На Євро-12.

В іграх товариських б'ються від душі,
Знявши вмить футболки і свої, й чужі.
В офіційних – дещо інший стиль грози:
Всяк стягнути прагне з кривдника й труси.

Девіз команди виїзний:
“За бокову! На кутовий!”.

Змирився з того роллю,
Хто завжди поза грою.

Цей воротар з голкіперів отих,
Що стережуть надійно лаву запасних.

Як забивайло – ані се ні те.
Як забіяка – на очах росте!

Дисципліновані гравці:
Весь матч, як на війні бійці,
Не полишають свого
Майданчика штрафного.

Гру усю вдалось герою
Перебути поза грою.

Суперники в неповних складах грали –
Гравців у глядачі делегували.

В газеті зізнався читачам репортер:
«Хоч картку червону надбав воротар,
Та вийшов чудовий у нього удар,
Суддя від якого лиш ноги задер!».

2:2 – рахунок на табло,
Хоча голів і не було.
За гру торкнувся м'яч двічі стійки
І поперечин разів стільки ж.

Воротар – то півкоманди,
Як слабак – чекай гольця.
Тож експертні є поради
Підкуплять цього гравця.

Не пішла гра у гравця,
Бо в запої без кінця...

ПЕРЕЛАЗ НА ПАРНАС

ПАМ'ЯТКА ПАРОДИСТОВІ

Пародія – складний доволі жанр,
В якому складові свої і норма.
У блюді цім – сатира, гумор, жарт,
Свої приправи, витримка і форма.

Аби пройшла пародія на тест
І визнання отримала довічне,
Багато значить голос, поза, жест,
Уміння в звичнім розпізнати комічне.

Для пародійства необхідний фах
І Божа іскра, і невтомна праця.
Чиесь виразно повторити «ах» –
Це лиш з самого себе посміяться.

Щоб мати право, а не документ,
На щире кепкування із таланту,
Ти маєш бути, хоч на той момент,
Сам геніальним, підкажу по блату.

Якщо в одвіт на пародійний залп
Об'єкт затупав од злоби ногами,
Запам'ятай: натрапив ти на «скарб»,
Який не варт найкращої реклами!

ЩОДО ПАРОДИЮВАННЯ

О пересмішницька рать,
Творча можуть невмираюча!
Маску чужу приміряючи,
Власне обличчя не втрать!

ВІДКЛАДЕНИЙ ВІДХІД

*Пора кінчати цю крутійську гру,
Нехай звучать жалобні дифірамби.
З собою я нічого не беру.
А світ оцей? Щоб можна, то забрав би.
І нас? І вас! Ви чуєте – усіх:
Так хочеться довічно бути з вами...*

*Микола Петренко,
зб. "Без жодної цятки"*

Закінчують узявсь крутійську гру:
Сів за мобільний і почав прохати
Усіх, кого я знав, із ким журу
І радість вік ділив:
– О Бога ради,
Збирайтеся зі мною на той світ!
Так хочеться довічно бути з вами...
Й почув од багатьох один одвіт:
– Ми – різні люди, брате, за роками.
Прожити б стільки нам, як це тобі,
А вже тоді зарулювать на небо.
Сьогодні ж ми не можем, далєбі,
Дітей і внуків ще ростити треба.
Отож сприйми відмову без образ
І слухай сам жалобні дифірамби,
А ми простежим, щоби твій Пегас
Якусь із поетес в цей час не звабив...
Послухав я – і гніватись не став,
Бо ж мовили мені знайомі правду,
Та й свій відхід на небеса відклав -
Жду добровольців у свою бригаду.

ПРИМХИ

Вже хочеться снігу, неначе... цицьки.

Ігор Павлюк

Старе – що мале, каже мудрість давня.
І я хоч іще не дід,
Ознака ця спіла, як храму баня,
В мені залишає слід:
То хочеться снігу, неначе... цицьки,
У середлітні деньки,
То в січні чи грудні – дощів зливицьких,
Як одягнуть повзунки.
То зблисне бажання грозу зустріти,
Мов помінять пелюшки,
У пору, коли морозисько квіти
Наклеює на шибки.
То раптом потягне на град-градище,
Як у колиску лягти,
То хочеться вітру, що злючо свище,
Немов з дитсадка втекти...
Утім, отаке помічаю завше,
Коли я із віршем сам.
– Це примхи Пегаса, либонь, – кум каже. –
Дай манки – він хоче гам!

РЯТІВНА ТВОРЧІСТЬ

*Пливають човни.
У темряву пливуть.
Сон наплива.
Спочинку тіло просить.
Дніпро... і той...
попригасив можуть
І задрімав.
Як на сьогодні – досить.*

Федір Руденко

У час безсоння
творчість вируча:
За стіл письмовий
вмощують зручніше –
Та й руденкую.
З вогником в очах.
Вбиваю ніч.
Складаю вірш за віршем.
Не лиш моя,
Дніпра згаса можуть –
Так творчість рятівна
усе гіпнозить.
Коли ж мені:
«Йди снідати!» – гукнуть,
Кажу процесу:
«На сьогодні досить!».

ЩОБ ДОСЯГТИ МЕТИ

*О весно, до кінця не розповита,
Дозволь в тобі собою зацвісти!*

Микола Гриценко

Зима, зазвичай, – довга і нудлива,
Весни діждатись завше важко так...
Вже в грудні-січні сниться тепла злива,
А в лютому не спиться вже ніяк.

Таке пройма нестримане бажання
Лелек почуть весняні позивні!
Але на ріках ще не до скресання,
Весна іще не на своїй лижні.

Та й в березні погода ще сердита,
Тому прошу, щоб досягти мети:
– О весно, до кінця не розповита,
Дозволь в тобі собою зацвісти!

Весна в одвіт: – А, це поет Гриценко!
Ну й нетерплячий, – плаче від жалю. –
Давай, залазь в нутро моє хутенько
Й цвіти собою, поки я ще сплю...

В трусах квітчастих з хатнього порогу
Пірнаю в кучугуру без слівця –
Й весна лінива у ту ж мить, їй-богу,
Розповивається із ляку до кінця.

ЗГАДУЮЧИ КОЛИШНЄ

*Життя убралось в розмаїті
Квітучі шати різнобарвні –
Жасмин умився білим цвітом,
Як молоком із молочарні.*

Богдан Чепурко

Життя – буденність, та дарує
Природа ще маленьке свято –
Нагадує, коли квітує,
Як ми жили колись багато.

Жасмин, ген, вмився цвітом білим,
Як молоком із молочарні...
А то хмарки густі побігли,
Як борщ у громадській їдальні...

Черемха запахи розносить,
Як ковбаса суха в сільмазі...
Блищать на травах чисті роси,
Як у баку пальне у ЛАЗі...

Палає щедро сонце в небі,
Як газ на плитці ще до Юлі...
Співають пісню милу верби,
Як ті Мареничі розчулі...

Росте в полях бур'ян так стрімко,
Ну як «хрущовки» при Союзі...
Міняє кольори Тігіпко,
Як бджоли квіточки у лузі...

Тож веселіш од порівняння,
Як пирогу в печі від жару.
Пишу. На жаль, за це писання
Тепер не платять гонорару.

МО', ПОЩАСТИТЬ ПОЕТЕСІ...

Осінь в махновській тачанці

Мчитьсья у вічності вись.

Юлія Костюкевич,

зб. «Відчуті безмежність»

Осінь при будь-якій владі
Здатна і жить, і творить,
Бо в політичнім багатті
Участі брать не спішить.
В осені вигідне хобі –
Любить цей світ золотить
І у зажури утробі
Прясти дорослості нить.
Осінь гуляла при Киї
І при Богдані жила,
Диво-намисто із шиї
І при Махні не зняла.
Більше скажу: спозаранку
Сяде, бувало, вона
В Нестора-батька тачанку –
І прощавай, сторона!
Нині на Янича «мерсі»
Мчитьсья у вічності вись...
Мо', пощастить поетесі
З нею промчатись колись.

ПОПЛУТАВ БІС

*І повів же мене нечема біс
Навпростець через заворожений ліс...
З-за кущів зирить трійко патерчат,
Кривляться та знай собі кричать:
– І куди ж отой нечема біс
Тебе нерозважливого поніс?
Аж пройма єство моє страх.
Наче прокинувся серед мурах,
І сам зненацька мурахою став
Та й пропав поміж високих трав.
А послухався б патерчат –
Няньчив би уже вдома внучат...*

*Борис Боровець,
зб. «65 на 65».*

І поетів на старість плутає біс.
Якось я до паперу і ручки приріс –
Книгу «65 на 65» редагував,
Бо до дня народження здати мав
Видавцю Лапсюку В.А. у друк...
Та й заснув за рукописом тим, дундук.
Снилась, друзі, містична балада мені,
У якій я родичем став мурашні...
А прокинувся – чую: рідні кричать:
– Краще няньчили б, тату, внучат,
Бо покіль за столом ви хропли, діточки
Ваш рукопис пустили на літачки!..

У ВИРІЙ – ВІД РАДОСТІ

Розімліла в життєвському вирі.

Обчухрала на серці кору.

Подалася з пташками у вирій.

І котилось тужливе «Кру-кру».

Юлія Бондючна,

зб. «Невивчена гладінь».

Попри погодоньку геть аномальну
(Січень, а з неба на голову – квас!)
Все ж я дістався у Рівне – в приймальню,
Ту, де путівки дають на Парнас.

– Здрастуйте, – мовив до жінки бондючно,
Котра з-під пальми на очі зійшла. –
Де я побачити можу Бондючну
Юлю, поетку, що родом з села?

Жінка довкіл озирнулась і нишком
Оперно так проспівала сумна:
– Вийшла у Юлі нова, бачте, книжка...
І розімліла від неї вона...

Бідна на серці кору обчухрала –
Та й подалася у вирій, либонь,
Бо на прощання «Кру-кру» прокричала
В рупор своїх молоденьких долонь...

Вийдем, давайте, з-під цього ось даху,
Глянем на Юлин журливий маршрут.
Може, з'ясуєм, коли наша птаха
З серцем обчухраним з'явиться тут...

ЩОБ ВИЖИТЬ

*Ніхто вже мене питає:
«Старий, ну як?
Ще пишеш помалу вірші,
Тарас Девдяк?».*

Тарас Девдюк

Я мав читачів чимало
Недавно ще
Тут, де їдять не сало
На серце тще.
 Упізнавав одразу
 По звичці їх –
 Вони ж бо мені образу
 Прощали й гріх.
А ще впізнавав по мові –
Гукали так:
«Поетові Тарасові –
Фізкультгопак!
 Ще пишеш натхненно вірші?
 Пиши, Девдюк!
 В цій закордонній ніші
 Радій од мук!..».

А нині якийсь попався
Дундук Ніхто,
Котрий чомусь запитався:
– Ти, хлопче, хто?
 Допоки виходив із мене
 VIP-переляк,
 Ніхто той підкинув чемне:
 – Це ти, Девдяк?

І я іще більше жажнувся:
Мені – каюк...
Щоб вижить творчо, пишуся:
Девдяк-Девдюк.

НЕВДАЛА ВТЕЧА

*Втечу від комп'ютера в край часнику
і цибулі...*

Віктор Бойко

Творю день і ніч – ні відпусток тобі,
ні відгулів,
аж криком викрикує втома в руках
і спині...
«Втечу від комп'ютера в край часнику
і цибулі,
де сонце сідає», – подумалось якось
мені.
Зібрався раненько до тих, хто весь вік
на осонні:
комп'ютера вимкнув, із сала склепав
бутерброд
і мудре згадавши: «Від праці здихають
і коні» –
подався на підхарківський дачний родючий
город...
Діставсь. Роздягнувсь до трусів і до майки
спочатку,
аби якнайшвидше від творчих одклогати
мук,
а потім зануривсь в пахучу омріяну
грядку –
а там зачекався на мене, дивлюсь,
ноутбук!

КРИТИЧНЕ ДЕРЕВО

*Я не знаю, що це за дерево,
Не знаю назви
І хто залишив його тут на узліссі
самотіти.
Але чому воно так довго дивиться
мені услід?*

*Василь Куйбіда,
зб. «Простір перевтілень».*

Якось, блукаючи вирізаним олігархами бором,
Надиграв на узліссі на самотині дерево.
Обдивився його з усіх боків,
Обмацав гілочки,
Обнюхав листочки,
Спробував на смак шмат кори,
Здертої кульковою ручкою...
Але не дійшов висновку:
Що за дерево
І як воно називається?
Плюнув сперсердя –
Та й подиграв далі, обмірковуючи план помсти олігархам...
Відійшов кілометрів із п'ять –
І відчув потилицею:
Невідоме дерево чомусь так довго дивиться мені услід!
Спинився, присів на пеньку,
Аби поміркувати над загадкою.
Довго міркував. Аж зголоднів,
Аж на сон похилило.
Клюнув носом у траву –
І мене осінило!
Ти ба, яке критичне дерево!
Це ж воно таким чином
Дорікає мені за те,
Що погано вивчав у школі
Ботаніку!

ПРОСТА ІСТИНА

*Хочеш – подарую я тобі себе:
Все роби зі мною – я скажу наразі.
А коли байдужість в серці зашкребе –
Висуши, мов квітку в керамічній вазі.
Вадим Крищенко*

Дарував коханій все, що тільки міг:
Квітів рай, путівки, керамічні вази...
А коли від втоми (бо ж літа!) приліг –
Примхи почались, бурчання, скази...

Те не те, а те не так, те не туди,
Виробник не той, не та ціна й так далі.
Так, дивися, недалеко й до біди –
Від любові зостануться лиш сандалі.

Творчу довелось уяву в руки взять,
Щоб якийсь знайти зі скрути вихід.
І хвилини, здається, не минуло й п'ять,
Як прорік слова я ніжні, любі, тихі:

– Хочеш – подарую я тобі себе:
Все роби зі мною – я скажу наразі.
А коли байдужість в серці зашкребе –
Висуши, мов квітку в керамічній вазі.

У коханої, мов лампочки нові,
Загорілись на всю хату темні очі:
– Ти і так давно течеш в моїй крові,
Краще оспівай мої вуста жіночі!..

Зрозумів я, друзі, істину просту:
Навіть як дола тебе фізична втома,
Маєш бути на пісенному посту,
Бо інакше почуття зведе судома.

СТОСОТВОРЕЦЬ

На книжкових на полицях –
 Стоси книг як мертві лица.
 Їхній автор запевня:
 – Клеплю свіжі видання –
 Антипильні, антимильні,
 Антижовтні, антицвільні!

ЦЕ ЩЕ НЕ ТЮРМА

*В поезії святій, багатомовній
 Я лиш личинка, тіні від пера.
 Я для Костенко й Пушкіна – антонім!
 В житті я є. В поезії – нема.*

Єлена Ференчук

Рядки мережу в будні і у свята!
 Списала не одного вже листка,
 Намірівшись хоча б на хвильку стати
 Синонімом для Ліни і Сашка.

Але коли у вірші, як в люстерко,
 Вдивляюсь пильно, аж трясє мене,
 І на душі стає так мультко й терпко:
 Антонімом від них щораз війне.

Себе скрадливо мацаю за щоки:
 Чи я насправді є у цім житті?
 Натомість чую геніальні кроки...
 Підходять... Чую репліки круті:

– Навіщо ти псуєш папір, Єлено?
 – В житті ти є, в поезії – нема!
 І так зі мною діється щоденно...
 Хвалити Бога, це ще не тюрма.

Є СУМНІВ

*Письменницьким авторитетам
Я цикл пародій накатав.
Цим і засвідчую поетам,
Що я їх, все-таки, читав!*

*Михайло Степанюк,
зб. «Про калину і не тільки».*

Можливо, і читав Мишко поетів,
Якщо накатів стільки удалось,
Та сумніваюсь, що з авторитетів
Їх замовляв до свого столу хтось.

КОЛИ НЕ ПИШЕТЬСЯ

*Тичина, Рильський, Вишня – то Ірпінь.
Блука Довженка незгасима тінь.
Сосюра і Малишко тут сміялись,
Яновський, Паустовський, Пастернак
Із вічності нам подають тут знак.
Дімаров, Базилевський, Сом, Павличко
Пливуть крізь сосни і дуби велично.
Костенко, Ющенко, Йовенко, Драч
Пекли поезій світ-калач.
О скільки славного тут війська
Літератури української!*

Володимир Коскін

Ірпінь – найкраще місце для творінь.
Я – тут. Та все ж, не пишеться на лихо.
Ходжу поміж будиночками тихо,
Вдивляюся в дуби, у сосни й тінь,
Вичитую табличок зміст щемкий,
Хоч зір у мене вже сякий-такий...
О хто тут був! Уява поміча
Живих і ні – від Вишні до Драча.
Ходжу, від подиву розкривши рот,
І мимохідь заношу у блокнот
Рядки про славне й незабутнє військо
Літератури української...
А день минув і причвалала ніч –
Я зрозумів: утяв чудову річ!

ДОРОГА КИШЕНЯ

Совість моя чиста, мов кишеня.

Ігор Павлюк

Совість моя чиста, мов кишеня,
На яку я трачу порошок
І перу щовечора з натхненням,
Щоб вона блищала, наче шовк.

Ця кишеня – рідна сиротина,
Що її пронесла крізь життя
Найзручніша й люба сорочина,
Попри всякі шарпання й тертя.

Інші вже порвались від роботи,
Тож я їх ніколи не перу,
Хоч засунуть руку і не проти
В кожному перетруджену «нору».

До кишені ставлюся з поклоном,
Не кладу у неї й сірника,
Щоб була довічним еталоном
Совісті поета Павлюка.

ЗАДЛЯ РИМИ

*Цей скісний, шалапливий дощ –
Неначе й краю не буває.
Хоч плач! Кричи! Лютуй чи квокч:
Ні в кого права не питає.*

Григорій Булах

Чи пишеш вірші чи не пиш,
Не вискочиш у мільярдери.
Та задля рими булахиш,
Щоб словникам псувати нерви.

Грам епіграм

ГРИЦЬ ГАЙОВИЙ,

*сміхотворець, автор випусків
«Пересмішник на Парнасі»*

За толоку видавничу
Взявся згідно автокличу:
Із людського п'ятака
Власний гумор випіка!

ПИСЬМЕННИЦЬКЕ

*На старість часто
починають римувати.*

Євген Дудар

Комусь на старість проза як глюкоза,
Комусь же – вправи римувальні.
Тим більш, коли ця старість – гола й боса,
Й зростають плати комунальні.

ЗНАЙОМА ОБОЙМА

*З нагоди виходу у світ збірника
курйозів, анекдотів і рецептів
«Курйозіада»*

*вид. «Ярославів Вал»,
Київ, 2012 р.*

І хто ж зібрався у коші «Курйозіада»?
Три справжні жартуни і видавнича рада!

ОЛЕГУ ЧОРНОГУЗУ,

лауреатові Нобельської премії

Весела нобельська родина
Вітає Ваш високий вік.
Хто так сміється – той людина,
А не звичайний чоловік!

ЧАЙ ВИРУЧА

Удома я не пишу – переважно
в якихось кав'ярнях, на вулицях.
У мене ціла мережа таких точок:
якщо в одній не пишеться,
йду до другої. Головне –
щоб гроші на чай були.

Юрій Буряк, із інтерв'ю
«Літературній Україні»

«Нумо, чаю, виручай!» –
Змалку чув нужденне.
Чай і нині – справжній рай,
Зокрема для мене.

Тільки він дає мені
Творчий поштовх, друзі.
На крилатому коні
З ним я, а не в тузі.

Головне – щоби були
Гроші дрібнуваті.
Заробив я їх, коли
Жив ще при радвладі.

Ну а точок чайових
В Києві – мережа.
І Пегас мій часто в них
Копитами креше.

На-гора так видаю
Поетичний атом
І поволеньки стаю
Чайовим магнатом!

МИКОЛІ БЕРЕЗІ,

автору книги «Монастир»

Не один стрічавсь у світі поводитир,
Що заводив під дурного монастир.
Маємо ж в особі цій поводитиря,
Що веде до покаянь «Монастиря».

ОЛЕГУ ЧОРНОГУЗУ

з нагоди 80-ліття

Аристократний претендент,
Козак із «Перцем» та ще «ВУСом»,
Спіймав нарешті той момент,
Коли став Старшим Черногузом!

БОГДАНОВІ СТОЛЯРЧУКУ,

*красзнавцю, літераторові
та оркестру в одній особі,
на 65-річчя*

В тебе сива борода,
Сиві чуб і вуса,
А душа ж то молода,
Друже, забожуся.

Сміх крізь ноти і журу
Вмієш виливати.
Очевидно, як і вмру,
Буду пам'ятати.

Втім, од смерті, щоби знав,
Двину, як ракета.
Лиш скажи, де заховав
Ти велосипеда?

БОГДАНОВІ БІЛЕЦЬКОМУ,

*поетові з нагоди прийняття
у члени НСПУ*

Щоб Пегаса осідлать,
Літ затратив з 25.
На отримання ж літправ
Майже все життя віддав.

ВАСИЛЕВІ ТИТЕЧКУ,

письменнику-гумористу

О юний друже мій Титечку!
Хай від печалі не рида
Твоя дружина молода –
Ти в Спілку скочив, а не в гречку!

ВІКТОРІЇ КЛИМЕНТОВСЬКІЙ,

поетесі і дитячому лікареві

Життя розставило акценти,
В яких велика правда теж:
Писати вірші і рецепти –
Далеко не одне і те ж.

Та розпізнати дуже легко
Суть мук у профіль і анфас:
Дітей рятуєте, колего,
А вірші – Вас.

ВАЛЕНТИНІ ЛЮЛЧ,

поетесі і прокурору

Режим роботи завжди звичний,
Подвійно хоч відповідальний:
Зориш у Кодекс поетичний,
А бачиш Кодекс кримінальний.

АННІ ЛИМИЧ,

*поетесі з нагоди здобуття нею
спеціальності «Психолог»*

Росла до поезії – і доросла
Лиш до нормальної і канонічної.
Та ставши психологом, в школу пішла –
На курси до Музи психологічної.

ВІКТОРУ КАВУНУ,

*педагогу, заслуженому
артистові України*

Добре знають дяді,
А ще краще тьоті:
Він співа на святі,
Стогне на роботі.

**ЛЕСЮ ПОДЕРЕВ'ЯНСЬКОМУ,
ЛЮБКУ ДЕРЕШУ І Ко**

Зовсім з алфавітом
Хлопці ще не зналися,
А вже перед світом
Хвацько матюкалися...

ВАСИЛЮ ДОВЖИКУ,

*письменнику, актору театру і кіно,
заслуженому діячеві мистецтв
України, лауреатові премій імені
О.Копиленка, О.Вишні, В.Юхимовича,
Лесі Українки, С.Олійника,
М.Старицького та інших*

А чи до класикового братства
Митець належить Довжик?
Напевне. Список лавреатства
У Василя – найдовший!

ЄВГЕНОВІ ЦИМБАЛЮКУ,

*письменникові і журналісту,
уродженцю села Вовковії
і мешканцю Млинова*

Ні, не вовки Тобі навили,
А соловей нацимбалів
Мистецьку долю. Дай, Бог, сили,
Щоб намолов літ 100 пудів!

СТАНІСЛАВУ ШЕВЧЕНКУ,

*поету, полоністу, ведучому програми
«Дорогою назустріч» Українського
радіо «Культура»*

Знають (пробі, пробі!)
І Дніпро, і Вісла:
Є поет в Європі
Станіслав-Станіслав!

ПЕТРОВІ СОРОЦІ

*з нагоди виходу його збірки
«Лісові псалми»*

В лісову сторожку до Сороки
Треба їхать, брате мій, допоки
У сторожці тій живе й цвіте
Лісу слово дивне і святе.

ТРІО «СРІБНА ТЕРЦІЯ»

Ця правда досі не забута:
Де Таня й Ліда, там Забута!

ОЛЬЗІ ДЕМ'ЯНЧУК,

журналістці та рукодільниці

Світ відчуває ця жінка не шкурою,
А не забутою Богом культурою.

ІВАНОВІ КИДРУКУ

Диво-доленька яка:
Син Кідрук – у Кідрука!

**ЮЛІ БОНДЮЧНІЙ
І СЕРГІЄВІ СИНЮКУ,**

*співавторам «Роману
із присмаком печериці»*

Жував. Не блюдо – справжня вмора,
Що має присмак мухомора!

БОГДАНОВІ СТОЛЯРЧУКУ,

*контрабасисту,
з нагоди виходу його книги
«Самотня скрипка»*

«Самотню скрипку» розчерком пера
Він видав, попри кризу, на-гора,
Щоб Контрабас, що жив холостяком,
Хоча б на старість обмінявсь смичком.

СИНОВІ ТАРАСУ

Склавши усно вірша
Про старого крана,
Полюбив найбільше
Цимби й барабана.
Навіть записався
В оркестрову школу,
Та навек віддався
Магії футболу.

СИНОВІ НАЗARУ

Жив би ти голами,
Вік ходив би в гетрах,
Та заради мами
Ти – у диригентах.

ВЛАСНІЙ ПЕРСОНІ

Ганяв м'яча, казали, класно,
В "Карпати" кликали престижні,
Та зупинила мати вчасно.
Тепер я – внук Остапа Вишні.

ВАСИЛЕВІ БАСАРАБІ,*дипломанту літконкурсу**«Коронація слова»*

У Білій Криниці
Натхнення водиці
Напився і зріс –
Та й в колісниці
Неспокою птиці
У світ цей повіз...
Стрічали в дорозі
І взуті, і босі,
Великі й малі:
– В поезії й прозі,
Як в дивоколосі,
Весна Ваших літ!
Калини, ожини,
Крутисті стежини
Стрічались не раз.
І долі вершини,
Як болі й провини,
Манили весь час.
За пройденим – спогад,
За завтрашнім – здогад,
За сміхом – жура.
Та птиці від Бога
Уже – як епоха,
Що вік не вмира.
Хай сіється й жнеться,
Для Музи і серця –
Покосів густих.
Як завжди ведеться,
Хай птахам живеться
У висях святих.

ЄВГЕНУ ШМОРГУНУ,

*письменнику, досліднику життя і
творчості Валер'яна Поліщука,
лауреату премії його імені*

Надибав В.Поліщука
У трапезній Софії –
Й повіз у Більче¹ земляка
По матрицю надії...

МИХАЙЛОВІ СТЕПАНЮКУ,

поету-сатирику і меценату,

І САМОМУ СОБІ

Зносивсь портфель, та маю дипломата,
В який вмістити можна залюбки
Півштату спілки і сальця півшмата...
Ще справжні є в СП Степанюки!

Якби ще справжні Бабії, Рибенки,
Пшеничні, Басараби, Шморгуни,
Були б у гардеробі шик-сукенки,
Шапки, труси, бюстгальтери й штани!

ПЕТРУ ВЕЛЕСИКУ

на 70-річчя

Народила Гора,
Ні, не мишу – Петра.
І Петро, а не миша,
В славі Гору колише...

ВОЛОДИМИРУ ГРАБОУСУ,

незабутньому нащадку Езопа

Написавши свіжу байку
Про Верблюда-шефа, сходу
Одягав свою куфайку
І шукав нову роботу...

¹ Село на Рівненщині, де народився В.Поліщук.

ВОЛОДИМИР КОСКІН,*автор рядків:**«Краби пливуть по лісу...**Рибки дзвенять у вербах...».*

Море люблю, аж плачу,
Взяв би його додому.
Крабів і рибок бачу
Навіть в бору густому.

МИКОЛА КРИВИЙ,*письменницький новобранець*

Хоч був Кривим усі часи і пори,
А й досі тче прямолінійні твори.

АНАТОЛІЙ ПОХИЛЮК,*фотохудожник*

Поглянь, поталанило як чоловіку:
Межу перейшовши похилого віку,
Потрапив у вік не похилий типовий,
А лиш у спецфондовий – похилюковий!

ВАЛЕНТИН ЧЕМЕРИС

На вулиці Відпочинку
Клепле й клепле сміховинку...
Лиш тоді він байдикує,
Як по іншій чимчикує.

ВОЛОДИМИР ЛИС

Чи прогностик, чи прозаїк –
Бог, напевне, тільки знає.

ВЛАДИСЛАВ БОЙКО

Такого Бойка пошукати треба!
А втім, він є Шукайлом сам для себе.

ТЯГЛОВА СИЛА

Замість епіграми

На коні сидить Козак,
Кінь стоїть на возі,
Ну а воза сяк і так
Слабошпицький і Буряк
Тягнуть по Узвозі...

Позбігались автори
Сухоребрі й повні:
– До якої ви пори
Перти вгору і згори
Будете, шановні?

Базилевський тут як тут:
– Киш, не заважайте!
Дайте змогу їм на суд
Читачів довести пуд
Свіжих творів! Дайте!

На коні сидить Козак,
Кінь стоїть на возі,
Ну а воза сяк і так
Слабошпицький і Буряк
Тягнуть вперто й досі...

НАЗАРОВІ ВОЛОЩУКУ,*бандуристові*

Ой бандуро моя мила,
Сон мені наснився,
Що мене ти оженила...
А я ж сам женився.

Здав я волю холостяцьку,
Одягнув обручку –
Й маю жінку, а не цяцьку,
Маю гарну штучку!

Це не струноньки щипати,
А кохати треба
Та додому поспішати
Ще при світлі неба.

Відтепер нові концерти
Будуть, так сказати,
Та що вдієш... Мушу перти
Доленьку жонатих.

Лиш одне, моя лебідко,
Буде сил давати:
Не лише тебе, а й жінку
Маю обнімати.

ІВАНОВІ ПАВЛІСІ,*автору «Сонетів самоскубця»*

Якщо поет сам так себе
Натхненно й без жалю скубе,
Це значить, сил іще безмір'я
У того, хто убився в пір'я!

НЕПОСИДЛИВА БДЖОЛА

*Віктору Мазаному, автору книги
«Танок бджоли», Рівне, 2008 р.,
Євгенії Назарук, авторці книги
«Танок бджоли», Луцьк, 2010 р.*

Танцювала в Рівному бджола,
Потім в Луцьк на танці побрела...
Щоб вернуть додому вертихвістку,
Віктор вкотре вируша в поїздку.

АРТЕМУ ВИШНЕВСЬКОМУ,

драматургу

Хай там скрута чи біда –
Рук Вишневський не склада.
Він під шопами щодня
Манекенів підміня!

ІВАНОВІ КИДРУКОВІ,

*талановитому письменникові
і завзятому грибникові*

Відкрив Іван для себе таємницю,
Як сало пік при лісовій дорозі:
«Коли, проживши вік, спочину в Бозі,
То, певне, покладуть мене в... грибницю!».

П'ЯТИДЕСЯТИЛІТНІМ

Дай, Боже, щоб літа у строк
З галоу перейшли на крок.

СИВИМ ХЛОПЦЯМ

Ой не знаю, ой не знаю,
Чи потрапимо до раю,
Але знаю, сиві хлопці,
Що нас жде в новому році,
Році красеня Коня,
Що несеться навмання.

Будем жить, якщо не вмеремо,
Їсти хліб і не даремно,
Жіночок своїх любити,
Українську з перцем пити,
Плани все нові складати,
Як нам нечисть вигнать з хати.
Є в запасі гарне сало,
Шабля, люлька і кресало.
Як засмалим, заспіваєм,
Коней долі осідлаєм!
Осідлаєм та й поскачем
В ті краї, де воля плаче.
Її кривдників-нікчем
На шматочки посічем.
Посічемо, погарцюєм,
В чистім полі заночуєм.
Заночуєм там, де зорі
Нашій світять непокорі.
А як грім впаде із висі –
Ми збагнемо, що вже лисі.
А як лисі – ще не мертві.
Тож назло кістлявій стерві
І в наступному ще році
Ми побачимось, хлопці.
Знов побачимось, зітхнемо,
Та й новеньке щось утнемо.
Ой не знаю, ой не знаю,
Чи потрапимо до раю,
Але знаю вже сьогодні:
Ми на щастя тільки згодні,
Щастя долі вікової
Україноньки святої.
Задля світлої мети
Ми готові в пекло йти.

НАГАДКИ ПРО МОВНІ ПОРЯДКИ

Приймати участь, а не брати –
Це значить, що її ковтати.

Міроприємство провели? Брехня безбожна!
Лиш захід провести, шановні друзі, можна!

Як звучить чудово:
«Словом», «одне слово»!
А хтось торохкоче
Покручне «короче»...

Якщо на маслі смажите ви рибу –
Штовхаєте неграмотності глибу.
З вас навіть дітки кепкуватимуть малії,
Бо рибу смажать українці на олії.

Взялися гладить утюгом штани?
Такої ще не бачив дивини!
Запам'ятайте, земляки, будь ласка:
Прасують одяг, бо в роботі праска!

Від сорому вас кинуло у краску:
Ох-ох, яку придумали ви маску!
Потрібно червоніть од глупоти
Чи раків, якщо хочете, пекти.

Хто б не був правий, йому
дайте раз по пиці
за ту саму правоту,
котра на язиці.
Бо не наше те «правий!»,
як і слово «лужа».
По-українськи говори:
«Ваша правда, друже!».

Відкривайте стадіони,
Мапи, шлях, резерви,
Світ, таланти і закони,
Книги та консерви,

Фірми, університети,
Пам'ятники, школи,
Урочистості, секрети,
Пляшку «Пепсі-коли»,

Відкривать нові зупинки,
Й душі поспішайте...
А ось двері та квартирки
Тільки відчиняйте!

Якщо комусь всього хватає,
То мудрецеві – вистачає.

Знає навіть мій маленький брат:
Фарш і фарс потрібно розрізняти.
Фаршем страви можна начиняти,
Ну а фарс – то просто грубий жарт.

З якого це дива, скажіте мені,
Часи – не годинник – висять на стіні?

– Знаю, – хвалиться Андрій, –
Папа – римський, тато – мій!

– Пока! – Тимко Сашку гука.
Те саме чую від Славка,
Микити, Ігоря, Андрія,
Панаса, Сидора, Сергія...
Хіба ж промовити міг так
Своєму другові козак?
Було щемке у них – і край:
«Не згадуй лихом!» чи «Прощай!»,
Або гуло: «Бувай здоровий,
Земляче, брате чорнобровий!
Ми ще зустрінемось! Пора!»,
А ще: «Надії та добра!»...

– Я відчуваю вухом
Мелодію, як Ліст!-
Діливсь талантом з другом
Андрійко-піаніст.

Андрійків друг почував
Потилицю й сказав:
– Мелодію Ліст вухом
Уловлював, щоб знав!

Якщо козак ти, не макуха,
Носи не шляпу – капелюха.

У кожному місті і в кожному селі
Існують проблеми великі й малі.
Тут різних питань – неперервана нить...
Проблеми й питання. Як їх розрізнить?
Проблеми розв'язують, наче шнурки.
Питання ж вирішують. Друже, втямки?

Переводять через кладку
Несміливих Олю й Натку.
Ну а твори, мудрі знають,
З інших мов перекладають.

Кепкувать Остап узявся
З однокласника Івася:
– За м'ячем лише нагнувсь,
А сапає, як дідусь!
Та Степанко не з Івася,
А з Остапа розсміявся:
– Ну й підкинув жмут соломи!
Люди сапають од втоми!

Вправляють майку чи сорочку у штани,
У рамку – знімок чи якусь картину.
А управляють кіньми здавнини
Й ракетами, що мають силу дивну.

А терен з тереном не плутай ніколи,
І він, хоч колючий, з поваги не вколе,
Ще й приязно, щиро запросить у гості,
Терпкими плодами, зазвичай, пригостить,
Покаже бори стоголосі, недремні...
А де він живе? На поліськім терені.

На зборах урочистих і буденних
Нам, грамотним, затверджувати слід
Повістку денну чи порядок денний?
Ану ж бо розтопи, читачу, лід!
А поки ти збираєшся з думками,
Я поділюсь секретом з малюками:
Порядок звик черговість стерегти,
А ось повістка кличе: «Йди сюди».

Таку придбав для малювання туш,
Що з радості в музик замовив туш!

– Не новинка, а сумнівка, –
Друзям мовила Галинка. –
Впав Остапчик на відро –
І, на жаль, зламав бедро...
Та відразу спохопилась:
– Ой, ребро. Я помилилась.

Карандаш – циркач відомий,
Клоунади посланець.
А художник наш невтомний –
То, звичайно, олівець.

Любить слово «тіпа» Ліпа:
– Тіпа школа, тіпа ріпа...
А чому не прижилось
«На зразок», «на кшталт», «як-ось»?
І якщо вже тіпа зранку,
Значить, маєш лихоманку.

Пост призначений солдатку,
А посада – бюрократу.

Робить вигляд лисий пень,
А мудрець вдає лишень.

Якщо замовив, будеш пити каву.
А наказав – наклав табу на справу.

Якщо калач провину спік
Ти, непропащий чоловік,
Не констатуй, не вимагай:
«Я вибачаюсь», «Пробачай!»,
Стань на коліна і заплач:
«Прошу пробачення», «Пробач».

П'ять галочок-чорнявочок
Нарахував Андрій
Й поставив стільки ж галочок
Одразу в зошит свій.

Скажу тобі, мій друже, тет-а-тет:
Де іспит, там, зазвичай, і білет,
А де метро, театр, музей ачи трамвай,
Там лиш квиток. Затям! На носі зарубай!

Галстук носять навіть німці,
А краватку – українці.

Макітрою не називаєм бочку.
Чому ж за крапку видаємо точку?
Причиною усього те є, мо',
Що на уроках мови ми спимо?
Тож новину прогавили учора,
Що точка там живе, де і опора,
Що прописалась крапка-молодець
Назавжди там, де речення кінець.

Дзвонити й телефонувати.
Коли слова ці слід вживати?
За перше беремось лишень тоді,
Коли ми опиняємось в біді,
А отже, дзвонимо у дзвони,
Аби почули нас мільйони!
А друге? Друге мусимо згадати,
Як в слухавку щось хочемо сказати.

Запитала Настя Юльку:
– Ти в руках тримала люльку?
Юлька відповідь дає:
– Люльки різних видів є.
Ту, в якій малою спала,
Я не раз сама гойдала.
Й ту, якою пихка дід,
Я вже вивчила як слід.
Іншу – пристрій підвісний-
Я минулої весни
(Ти повір мені на слові)
Бачила лиш на будові.

Фуражка – жона фуражира.
А те, що у свого кумира
Поцупив на вулиці шкет,
Ім'я має справжнє – Кашкет.

Ось новину газети
Укотре подали:
«Письменники й поети
На свято прибули».

Здавалося б, звичайні
Уміщено рядки,
Та викликали в Тані
Вони гіркі думки.

Відмінниця ж бо знала:
Письменник і поет
Це різні два начала,
Це мовний вінегрет.

І новину газети
Отак би подали:
«Прозаїки й поети
На свято прибули».

Де не стань, куди не глянь –
Епідемія кривлянь:
Колька, Толька, Галька, Мішка,
Олька, Валька, Вітька, Грішка...
Каже Орест до Марічки:
– Із імен ростуть калічки...

Бабуся заснути ніяк не могла.
Надійка їй ліки хутенько дала –
Прості, традиційні і досить надійні.
Які ж то: снотворні чи, може, снодійні?

– Ми до юшки, – каже Гліб, –
Йдем широким кроком:
Рибу вкинув я у кріп
Разом із окропом!

Сміх лунає при ріці:
– Покажи народу,
Як тримав ти у руці
Закипілу воду?!

– Будеш велетнем рости, –
Мовить Владко Лесику. –
Тільки їсти маєш ти
Кашу ахіллесову...

– Е, не плутай річ просту, –
Не мовчиться Лесику. –
Ахіллесову п'яту
Й кашу геркулесову!

Сім деньків оддав безділлю,
А говорить, що неділю...

Якщо штурмуєш знань фортеці,
Збагнеш чи зараз, ачи потім:
Очки отримують у спорті,
А окуляри – ув аптеці.

Похвалилась друзям Віка:
– Вдома в нас росте клубніка!
І почула від сестрички:
– Не обмануй. Полунички!

Хто троянду називає розою,
В того рідна мова під загрозою.

На руках, скажіть, у Натки –
Рукавички чи перчатки?

Запитав Остап Ірину:
– Ти мені позичиш гривну?
І потрапив їй на гак:
– Гривну – ні, а гривню – так.

Пам'ятати всім годиться:
Українська одиниця,
Одиниця грошова
Чоловіком не бува!

Давати ворогам із давніх пір
Ми звикли відкоша, а не відпір.

Одну із мовних теорем
Запам'ятай, ледащо:
Буває злочин глухарем,
Тетеруком – нізащо!

Зна не тільки Бог –
Й кухар-бригадир,
Чом в меню – творог,
А в тарілці – сир.

Не літай думками ти
Попід небесами –
Вчи: підбити й підвести –
Не одне й те саме.

Можна друга підвести
Під дурного хату
І кобилу до води
В пору душнувату.

Ще повалену в саду
Буйним вітром квітку
Та з асфальту у сльоту
Дядечка чи тітку.

Підбивають залюбки
Й часто ненароком
Підсумки та подушки,
Чоботи та око.

На миснику в Анжелки
Красуються виделки.
То чом же промовляє:
– Глянь, кожна вилка сяє!
Мабуть, потрібно їй
В словник заглянуть свій.

Запитав малий Мартин:
– Скільки, дядечку, годин?
Поцікавилась Галина:
– Котра, дядечку, година?
– Хто з них, – я спитаю знову, –
Знає краще рідну мову?

Не стиха дитячий плач –
Сльози душать Люду:
– Вилвав суба мого влац...
Цим я їсти буду?..

Тато Люду пригорнув:
– Врач тобі попався.
От якби це лікар був –
Може б, зуб зостався.

Хто по воду чимчикує,
Спрагу той свою втамує.
Ну а хто йде за водою –
Лиш насититься ходюю.

Тертка потерть залишає
Після себе, звісно,
Млин же – борошно, всяк знає,
Міксер – ніжне тісто,
Ступа – зернятка м'якенькі
Та ще кашу з маку.
А що пасок, дороженькі?
Так, вини познаку!

Попасти можна пальцем в небо.
А ось в мішень влучати треба.

Морщить лоба дід Макар,
Чухає потилицю,
Гонор бо ж і гонорар
Розрізнити силиться.

На підмогу кличе дід
Рідного онученька:
– Розкуси цей мовний плід,
Бо замучить мученька!

Очі звів онук до хмар:
– Вже пора затямити:
Гонор платять! Гонорар
Демонструють ябеди!

Тут Оленка через тин
Загукала братику:
– Грицю! Все поплував ти!
Зазирни в граматику!

– Люба людина – цілий світ! –
Прорік сусідові сусід.
Це так образило Тимка:
– Та не люба, а будь-яка!

Запитав татусь Миколку:
– Заволік ти нитку в голку?
– Да, – сказав малий мастак
І почув:
– Де ж ділось «так»?

Мовив Мурчик:
– Няв-няв-няв!
Гриць Славка штовха:
– Поняв?
Той очима – блись з-під брів:
– Не поняв, а зрозумів!

Абетку знає з нас усяк
(Простого знать не може).
Однак її читати так,
Як Гриць, ніхто не може.

Грицько наш – мудра голова,
Взірець добра й порядку,
Ще й гуморист: чита, бува,
З кінця – та до початку.

Розпізнать, де грип, де гриб,
Навіть телепні могли б.
Грип у дім приходить сам
(Найчастіше у негоду)
І приносить завжди нам
Кашель, нежить і ломоту.
На грибні ж осінні лови
Нас запрошують діброви.
Принесем гриба до хати –
Будем юшку готувати.
Обминай усіх нас, грипе!
Виростай великим, грибе!

Заклякнуги, застигнути, завмерти
Від несподіванки, страху чи болю –
Це значить, на якусь секунди долю
Перетворитись у живого монумента.

– Любимих поетів
Я книги придбав, –
В шкільному буфеті
Петрусь щебетав.

Замріяний Едик
Зітхав увесь час:
– Є тільки поети
Улюблені в нас...

Виступала позавчора
Наша староста на зборах.
Вельми гарно виступала,
Я ж таке занотувала:
«Клас досяг високих знань –
Це є наслідок старань.
Відстає лиш Гриць Диктант –
Це вже ліні результат».
А тепер хай скаже всяк,
Що у виступі не так?

Мішає кашу в казанку
Тимко, аж упріває.
Робити швидко це Тимку
Димище заважає.

Терпіння чаша вже наповнилася вщерть?
Пройма жура чи хтось образив дуже?
Вгамуйся, вгомонися, заспокійсь і ще
Візьми себе у руки, любий друже.

Радіють юні глядачі:
-Забили наші два м'ячі!
А дід Остап їм зі смішком:
– Невже? У що? Чим? Молотком?
Опісля мудро так повча:
– Та пожалійте ви м'яча,
Він вам – не цвях, що кирпу гне,
А кругле диво шкіряне,
Яке загилюють у сітку
А чи заштовхують нерідко.
Отож, сказав би сам футбол:
– Забити можна тільки гол!

Сказав політик якомсь в інтерв'ю:
– Коли я слово виборцям даю,
Виконую його, за що мене
Шанує і розумне, і дурне!
Чи серед слухачів дурне було –
Воно і досі не доповіло,
А ось розумний чоловік знайшовсь.
Політику він мовив на прощання:
– Виконувать роботу чи завдання,
Обов'язки чи вправи має хтось,
А хто когось у чомусь запевняє,
Дотримувати слова свого має!

Любить вудочкою змалку
Гриць ловити карасі.
Як завзятого рибалку
Знають хлопця геть усі.

Каже друг його Данилко:
– Маєм аса-рибака!
Підбрати вмє жилку
І наживку, і гачка!

– Риболов із риболовів! –
Хвалить Гриця й дід Мирон. –
Він за мить (ловить на слові) –
Риболовлі чемпіон!

Радість теж пройма Наталку,
Котра мову рідну вчить:
– Риболовлю і рибалку
Я вже вмю розрізнить!

Ембарго та вето – слова іншомовні.
Ембарго – латинське, а вето – іспанське.
Обоє вони забороною повні,
І місце у реченні в кожного – панське.
Ембарго зі словом «уводити» в шлюбі,
А вето слівце «накладати» лиш любить.

Гра дивиться услід
Зірці, що ховається...
А Світлана пильно в слід
Заячий вдивляється...

Коней дід Охрім на луг
Вивів і попутав...
Їх з вовками Гриць-пастух
Вечором поплутав.

Не забувай, мій любий юний друже:
У мові нашій є слова цілющі дуже:
Будь ласка, будьте добрі, ради Бога...
Вони – надія й заодно підмога.
Коли вони у дружбі із тобою,
Біда твоя стає напівбідою.

Шукають друга Костя із Мироном
За вказаним в газеті телефоном.
Про це повідав тільки що Андрій
По телефону подрузі своїй.

Бабуся Назара на ринок послала
Купити свіженького трішечки сала.
В «М'ясний павільйон» занесло посланця,
Де він запитав, як завжди, продавця:
– По чім ваше сало, я знати б хотів?
В одвіт пролунало: – По двадцять рублів!
Назар засміявся: – Оце так потіха!
Та я ж не з Росії по сало приїхав!
Закліпав очима старий продавець:
– А хай мені грець! Ну а ти – молодець!
Тебе зрозумів і, синочку, віднині
Я буду сальце продавати за гривні!

На дощ уваги не звертала –
У справах поспішала Алла...
З'явилась сонячна заграва –
Уже й по справах!

Пам'ятати слід усім:
Швидша блискавка за грім,
Б'є у ціль лише вона,
Ну а грім – її луна.

Затопила шлях калюжа.
Марта – в розпачі:
– Це ужас!
Сміх – в Настусиних очах:
– Ех, якби... Це справжній жах!

– Я вже виконав задачу! –
Похваливсь Олені Гена.
А йому в одвіт Олена:
– Ні, не бачу, ні, не бачу...
– Як не бачиш? Ось дивися! –
Гена раптом розізлився.
І дала Олена здачі:
– Лиш розв'язують задачі,
А виконують – завдання.
Ось камінчик спотикання!

Аж киплять отим ефіри:
«Уряд наш приймає міри».
Ну невже ніхто не знає,
Що він заходів вживає?!

За вечерею онука
Дід Іванко запитав:
– Чи ти чув, що ноутбука
Школі хтось подарував?

Засвітив онук зубами:
– Був у класі я якраз,
Як його притарабанив
Спекулянт один для нас!

Вмить усмішка промениста
Вкрила дідове лице:
– Ще такого гумориста
Я не чув, як ти ось це!

І якби той щедрий дядько
Чув, як ти його назвав,
Вочевидь, розумну цяцьку
З школи б вашої забрав...

Розгубивсь онук:
– Такої...
Хто ж тоді він? Супермен?
Дід онука заспокоїв:
– Очевидно, бізнесмен!

Значно більше користі людині
Принесе горілка, друже, та,
Котру має газова плита,
А не та, що булькає в пляшчині.

Гриць гука сестрі Ірині:
– Подивись, ген у вітрині
Мумій різних – цілий ряд!
Мабуть, вийшли на парад!
Правку вносить Ярослав:
– То опудала, щоб знав!
Розбира Ірину сміх:
– Знань у вас – дірявий міх!
Адже мумії – в гробницях,
А опудала годиться
На городах вам шукать –
Там вони, бува, стоять!
Із вітрини ж, як зі сцени,
Поглядають манекени!

Коло річки Гриць відчув:
В босу ногу щось вколело...
Глянув: грудка! Як жбурнув –
На воді з'явилося коло!

Левко радів: – Ми в зоопарку
Полярних бачили вовків!
Слівце своє у втіхи шпарку
Встромив і Лесик – друг Левків:

– А я добавлю: і ведмедів!
Таких могутніх ревунів!..
Почув це мудрий дядько Федір
І мимоволі спохмурнів:

– Не наливайте в рідну чашу
Законів мовних каламуть.
Добавить можна меду в кашу,
До сказаного ж – додають!

Дорікнув Миколка Кості:
– Не прийшов укотре в гості...
Костик хлипнув у рукав:
– Я квартиру прибирав...
Тут облишив друг образу
І слова промовив ширі:
– Прибирай-но іншим разом
Не квартиру, а в квартирі!

Хоч відноситься бджола
До жальної феї,
Та з повагою дід Влад
Ставиться до неї.

Хто собою управляє,
Той себе сам поганяє.
Хто ж керує почуттями,
Той у мові дещо тямить.

У такому випадку
Чи в такому разі?
Хто спростує вигадку?
Ця біда на часі.

Щовесни нагадують для нас:
«Переходимо на літній час».
Той годинник переводити спішить,
Той лиш стрілку... В кого справи нить?

Той у становищі важкім,
Хто заблукав чи втратив дім.
А у важкому, дітки, стані
Бувають хворі у лікарні.

Жаба каркає,
Ворон квакає,
Качка кудкудаче,
Квочка кряче,
Журавель гавкає,
Пес курличе,
Корова ірже,
Кінь мукає,
Баран кукурікає,
Півень бекає,
Теля пищить,
Миша мекає,
Ведмідь дзижчить,
Вовк хрюкає,
Кабан гелютить,
Індик гуде,
Муха вие,
Соловейко кигиче,
Тетерук цвірінкає,
Голуб пугукає,
Горобець тюхкає,
Сова нявчить,
Гусак туркоче,
Бджола косить очима,
Заєць землю рие,
Кріт хвостом сліди
Замітає,
Оса курчат хапає,
Віл з квітки на квітку

Перелігає,
Метелик ремигає,
Коник скрекоче,
Сорока стрекоче,
Чайка токує,
Їжак клекоче,
Бусол пихтить,
Рак на курей
Чатує,
Лисиця задкує,
Кіт сичить,
А риба від сорому
Мовчить.
То хто з вас, дитяток,
Наведе порядок?

Скажіте, друзі, що таке амініь,
Затула, дишло, коцюба, черінь,
Рубель, канапа, череда, ослінчик,
А ще – сандалі, затірка, горідчик,
Макітра, кадуб, швайка, запіканка,
Вареник з таким, пролежень, лежанка,
Узвар, льошник, ванькір, гладишка,
Загата, клуня, лантух, свита, вишки,
Очкур і запік, саж і коромисло,
Товкач, коловорот, пательня, мисник,
Одвірок, чуні, цебрик, боти, доха?
А ще – чи бачили ви, друзі, льоха,
Молозиво, заколку, маринатку,
Циганку-голку, клунка, призьбу, жатку,
Драбиняка, наперстка та колиску,
Долівку, довбню, сіни та копистку?
А вам знайомі камезелька, скриня,
Копа і ступа, ночви та цямриння?
А знаєте ви примуса та грасу,

Настільну лампу з гнотом, повну гасу,
Макуху, висівки, горня, качалку?
А ціпа, стійло, жолоба й опалку?
А що вам кажуть заціпка і клямка,
Цідилка, засув, квач, деркач і лямка,
Полумисок, полуднання, друшляк,
Толока, марципани і баняк?
А кужіль, веретено, кіш, рядно
Та оберемок? Що таке воно?
А ще про частокіл спитаю вас,
Мантачку, кварту, сідало та перелаз.
А потрапляв на очі вам кожух?
А дьоготь забивав колись вам дух?
А чули про серпа, про бутля й сито,
Про решето, про виварку й корито,
Грабки, драглі, ковадло, лемеша,
Про вечорниці, посторонки і книша?
А справу з пудом ачи сажнем мали?
А балію чи сулію стрічали?
А покуть зі святими образами?
А проскурку? А вулики з медами?..
Якщо близька вервечка ця барвиста,
Ви, значить, з мого вирости дитинства.

Про автора

Береза Юрій Павлович народився 22 травня 1955 року в селі Городище Шепетівського району Хмельницької області. Після десятирічки закінчив Рівненський державний педагогічний інститут. Вчителював. Нині – на журналістській роботі.

Член Національних спілок письменників і журналістів України, лауреат літературної премії імені Остапа Вишні, просвітянської імені Григорія Чубая, обласної журналістської імені Михайла Горобахи, володар диплому Всеукраїнського фестивалю гумору «Лауреат Нобельської премії», переможець літературного конкурсу журналу «Дніпро». Нагороджений Почесною грамотою Міністерства освіти і науки України, почесним знаком НСЖУ. Його ім'я внесено в Сучасну енциклопедію України. Автор книг гумору й сатири «Щастить же людям!» (Львів, «Каменярь», 1990 р.), «Хронічне нещастя» (Київ, «Радянський письменник», 1991 р.), «Дефіцитний фанат» (Рівне, 1992 р.), «Оглядини з виграшем» (Рівне, 1993 р.), «Не роззявляйте рота!» (Рівне, «Азалія», 1995 р.), «Не вішай носа в шафу!» (Рівне, 2002 р.), «Безпрограшна лотерея» (Рівне, «Волинські обереги», 2005 р.), «Короткими перебіжками» (Рівне, «Овід», 2006 р.), «Копитентний керівник» (Рівне, «Волинські обереги», 2009 р.), «Нагадки про мовні порядки» (Сарни, «Сонях», 2012 р.; Рівне,

"Волинські обереги", 2013 р.), «Трофеї чи жертви?» (Рівне, 2012 р.), збірки лірики «Увіходимо в осінь» (Рівне, «Волинські обереги», 2012 р.), один із авторів книг «Вітрила-78» (Київ, «Молодь»), «Веселий ярмарок» (Київ, «Український письменник»), «Афоризми відомих українців» (Харків, «Фоліо», 2009 р.), «Дорогоцінна енциклопедія геніальних афоризмів» (Донецьк, «БАО», 2010 р.), «У державі гетьмана Остапа» (Київ, «КИТ», 2002 р.), «Енциклопедія афоризмів, крилатих фраз, цитат» (Львів, «ПАІС», 2011 р.), «Український гумористично-сатиричний календар-альманах» (Коломия, «Вік», 2012 р.), «Шевченкові верстви» (Рівне, 2013 р.), «Революція гідності. Війна» (Рівне, «Волинські обереги», 2015 р.), «Добрий слід на землі» (Рівне, «Волинські обереги», 2016 р.), «Сатирична сотня діє, або Путлер капут!» (Київ, «Журналіст України», 2016 р.). На його вірші композитори написали низку пісень. Перекладає з білоруської. Його твори виходили мовами інших народів.

ЗМІСТ

НА ТАРІЛЦІ ЗОРЯНИЙ.	
<i>Лірика</i>	3
СТАРТОВА ПОЗИЦІЯ.	
<i>Гумор і сатира</i>	85
<i>Про автора</i>	936

Літературно-художнє видання

Юрій Павлович Береза

УСМІШКОЮ ВИТРУ СЛІОЗУ

Лірика.

Гумор і сатира

В авторській редакції

Технічний редактор

Віталій Власюк

Підписано до друку 06.09.2016 р. Формат 60x70 1/16. Папір офсет.

Гарнітура «PT Serif». Друк офсет.

Ум. друк. арк. 45,82. Наклад 100 пр. Зам. 45.

Видавництво «Волинські обереги».

33028 м. Рівне, вул. 16 Липня, 38; тел./факс: (0362) 62-03-97;

e-mail: oberegi@mail15.com

Свідоцтво про внесення до Державного реєстру суб'єкта
видавничої справи ДК № 270 від 07.12.2000 р.

Надруковано в друкарні видавництва «Волинські обереги».